

Apocalisse 18: sa forte boghe —2018-2030

“Est rùida, est rùida, Babilònia sa Manna!” »

«Essidas mesanas a issa, o pòpulu meu...»

Samuele presentat

Ispiega-mi

Daniele e s'Apocalisse

Proas profetasas chi Deus esistet:

sas ùrtimas rivelatziones suas pro sos elettos suos

In custa òpera: Su Progetu Suo - Su Cabu Suo

Versione: 01-12-2024

(70-atòngiu-5995)

“ E aia intesu sa boghe de un'òmine in mesu de Ulai;

aiat abboghinadu e aiat naradu: Gabriele, spiega-li sa bisione ” Daniele 8:16.

Nota esplicativa de sa cobertina

De s'artu a su bassu: Messàgios de sos tres ànghelos de Apocalisse 14.

Custas sunt tres veridades de su libru de Daniele riveladas a sos santos a pustis de su protzessu de su beranu de su 1843 e a pustis de su de su 22 santugaine 1844. Disconnoschende su ruolu de su sàbadu, sos primos adventisti non resessiant a cumprèndere su beru significadu de custos messàgios. Sos adventisti chi isetaiant sa torrada de Cristu aiant ligadu s'esperientzia issoro a sa " boghe de mesunote " o " mesu note " mentovadu in sa paràbola de sas " deghe vèrgines " de Mt 25,1 a 13 ue s'annùntziu de sa " torrada " de s'Isposu " est mentovadu.

1- Su tema de su cabu isvilupadu in Daniele 8:13-14 e ogetu de su messàgiu de su primu ànghelu in Ap.14:7: " Times Deus e de sos glòria ca est bènnida s'ora de su cabu suo e adorat cussu chi at fatu". sa terra, sos chelos e sas benas de sas abbas! »: sa torrada a su sàbadu, ùnicu beru de sete dies de s'òrdine divinu, sàbadu ebràicu e die de pasu de cada chida, est rechertu dae Deus in su de bator de sos deghe cumandamentos suos.

2- Sa denuntzia de sa Roma papale , " piticu corru " e " re diferente " de Daniele 7,8-24 e 8,10-23-25, chi retzit su nùmene de " Babilònia sa manna " in su messàgiu de su segundu ànghelu de Apo. 14:8: “ Babilònia sa Manna est rùida, est rùida! ”: mescamente a càusa de sa dominiga,

s'antiga "die de su sole" eredadu dae s'imperadore Costantinu I chi l'aiat istituïdu su 7 martzu 321. Ma custa espressione " aiat rùidu " est giustificada dae sa rivelazione de sa natura maleita sua a banda de Deus mentras l'aiat introduïdu a sos servidores suos avventisti a pustis de su 1843, in su 1844, ripristinende sa pràtica de su sàbadu abandonadu. " Est rùida " signifìcat: "est pigada e derrotada". Su Deus de sa veridade annùntziat gasi sa vitòria sua contra su campu de sa fàula religiosa.

3- Su tema de su cabu finale ue " su fogu de sa segunda morte " corfit sos rebellos cristianos. Custa est s'imàgine presentada in Dan.7:9-10, su tema est isvilupadu in Ap.20:10-15, e est ogetu de su messàgiu de su de tres ànghelos in Ap.14:9-10: " E una àtera, unu de tres ànghelos los aiat sighidu, narende a arta boghe: Si calicunu adorat sa bèstia e s'imàgine sua e retzit unu semu subra de sos cherbeddos suos o subra de sa manu sua, fintzas issu at a bufare su binu de sa fùria de Deus, versadu puru in su càlighe de s'ira sua, e at a èssere turmentadu cun fogu e sùrfuru, dae in antis sos santos ànghelos e dae in antis s'Agnello ": inoghe sa domìniga est identificada cun su " semu de sa bèstia ".

De notare sa currispondèntzia uguale de sos nùmeros de sos versetti aia pigadu de mìria in Daniele 7: 9-10 e Apocalisse 14: 9-10 .

Su de bator ànghelos : aparit petzi in Apo.18 ue imàginat s'annùntziu finale de sos tres pretzedentes messàgios avventisti chi benefiziant de totu sa lughe divina bènnida a los illuminare dae su 1994 e finas a sa fine de su mundu, est a nàrrere finu beranu 2030 Custu est su ruolu chi custa òpera devet acumprìre. Sa lughe chi fiat bènnidu a l'illuminare rivelat sas curpas sutzessivas: de sa religione catòlica, dae su 538; de sa religione protestante, dae su 1843; e s'istitutzione avventista ufiziale, dae su 1994. Totus custas rutas ispirituales teniant sa càusa, a tempus issoro: su refudu de sa lughe proposta dae s'Ispìritu Santo de Deus in Gesù Cristos. " A su tempus de sa fine " mentovadu in Dan. 11:40, sa Crèsia Catòlica riunit in sa maledizione sua totu sos grupos religiosos, cristianos e no, chi reconnoschent su ministèriu suo e s'autoridade sua; custu suta de s'amparu de sa gai narada alleàntzia sua "ecumènica" a sa cale, a pustis de su protestantèsimu, s'est unidu in su 1995 s'avventismo ufiziale.

2 Corìntzios 4:3-4

" ...Si su Vangelu nostru est ancora caratzadu, l'est pro cussos chi istant perire; pro sos non credentes, a cales su Deus de custu sèculu at tzurpadu s'abbistesa, pro chi non bidant su lugore de su Vangelu de sa glòria de Cristu, chi est imàgine de Deus . »

"E si sa paràula profetosa restat cumpresa male, l'at a restare petzi pro cussas chi s'ant a dèvere pèrdere"

In prus, in sintesi de sas rivelatziones presentadas in custu documentu, iscamus chi, pro “ giustificare sa santidade ”,

de su beranu de su 1843 istabilidu dae su decretu de su Deus creadore e legislatore de Daniele 8,14, segundu su Vangelu “ eternu suo ”,

subra de totu sa terra, cada òmine e cada fèmina,

devet èssere batijadu in su nùmene de Gesùs Cristos pro immersione totale pro otènnere sa gràtzia divina,

devet osservare su sàbadu , sa de sete dies de pasu de su sàbadu, santificadu dae Deus in Gènesi 2, e su de bator de sos 10 cumandamentos mentovados suos in Èsodu 20; custu, pro preservare sa gràtzia sua,

devet onorare sas leges morales divinas e sas leges alimentares prescrividas in sa Sacra Bibbia, in Gènesi 1:29 e Levitico 11, (santidade de su corpus)

e non devet “ disprezzare sa paràula profetosa sua ”, pro no “ istudare s'Ispìritu de Deus ” (1 Ts 5,20).

Cale si siat non satisfaghet custos critàrios est cundennadu dae Deus a subire sa “ segunda morte ” descritta in Apocalisse 20.

Samuele

ISPIEGARE – DEO DANIEL E S'APOCALISSE

Paginazione de sos argumentos tratados

Prima parte: Notas ammaniadoras

Impreat sa chirca automàtica de sos nùmeros de pàgina de su software impreadu

Frontespìtziu

07 Presentada

12 Deus e sas creazioni suas

13 I fundamentos bíblicos de sa veridade

- 16 Nota fundamentale : 7 martzu 321, die maleita de su pecadu
- 26 Sa testimonia de Deus datat subra de sa terra
- 28 Nòdida : Non confundais su martìriu cun sa punitzione
- 29 Gènesis: unu resumu profetosu vitale
- 30 Fede e incredulidade
- 33 Màndigu pro su clima dèchidu
- 37 S'istòria rivelada de sa bera fide
- 39 Notas ammaniadoras pro su libru de Daniele
- 41 Totu cumintzat in Daniele – SU LIBRU DE DANIELE
- 42 Daniele 1 - Arribu de Daniele a Babilònia
- 45 Daniele 2 - S'istàtua de sa bisione de su re Nabucodonosor
- 56 Daniele 3 - I tres cumpàngios in sa fornace
- 62 Daniele 4 - su re si fiat umiliadu e si fiat cunvertidu
- 69 Daniele 5 - Su cabu de su re Baldassarre
- 74 Daniele 6 - Daniele in sa fossa de sos leones
- 79 Daniele 7 - Su bator animales e su piticu corru papale
- 90 Daniele 8 - Cunfirmada s'identidade papale – su decretu divinu de Dan.8:14.
- 103 Daniele 9 - S'annùntziu de su tempus de su ministèriu terrenu de Gesùs Cristos.
- 121 Daniele 10 - Annuncio de sa grandu calamidade - Bisiones de sa calamidade
- 127 Daniele 11 - Sas sete gherras de Sìria.
- 146 Daniele 12 - Sa missione universale avventista acrarida e datada.
- 155 Introduzione a su simbolismu profetosu
- 158 Avventismo
- 163 Sa prima mirada a s'Apocalisse
- 167 sos de I sìmbulos de Roma in sa profetzia
- 173 Luce in su sàbadu
- 176 Decretu de Deus de Daniele 8:14

- 179 Preparatzione a s'Apocalisse
- 183 S'Apocalisse in s'ntesi
- 188 Seconda movet: s'istùdiu aprofundidu de s'Apocalisse
- 188 Apocalisse 1 : Pròlogu-Sa torrada de Cristu-Su tema avventista
- 199 Apocalisse 2 : S'Assemblea de Cristu de su cumintzu suo a su 1843
- 199 1 periodu : Èfesu - 2 periodos : Ismirne - 3 periodos : Pèrgamu -
4a fiat : Tiatira
- 216 Apocalisse 3 : S'Assemblea de Cristu dae su 1843 - Restaurada sa fide cristiana apostòlica
- 216 5 periodos : Sardi - 6 periodos : Filadèlfia -
- 223 Su destinu de s'avventismo riveladu in sa prima bisione de Ellen G. White
- 225 7a època : Laodicea
- 229 Apocalisse 4 : cabu tzeleste
- 232 Nòdida : SA LEGE DIVINA profetat
- 239 Apocalisse 5 : su Figiu de s'Òmine
- 244 Apocalisse 6 : Atores, castigos divinos e signas de sos tempos de s'era cristiana - Sos primos 6 sigillos
- 251 Apocalisse 7 : S'Avventismo de sa de sete dies segliadas cun su “ sigillu de Deus ”: su Sabato e su “ de sete sigillos ” segretos .
- 259 Apocalisse 8 : Sas primas bator “ trumbas ”
- 268 Apocalisse 9 : Sa 5a e sa 6a “ trumba ”
- 268 sa 5a “ trumba ”
- 276 sa 6a “ trumba ”
- 286 Apocalisse 10 : su “ piticu libru abertu ”
- 291 Fine de sa prima parte de s'Apocalisse
- Seconda movet: sos temas isvilupados
- 292 Apocalisse 11 : rennu papale - ateismu natzionale - sa 7a “ trumba ”
- 305 Apocalisse 12 : su grandu pianu tzentrale
- 313 Apocalisse 13 : sos farsos frades de sa religione cristiana

- 322 Apocalisse 14 : Su tempus de s'avventismo de sa de sete dies
- 333 Apocalisse 15 : Fine de su perìodu de proa
- 336 Apocalisse 16 : Sas sete ùrtimas piaghe de s'ira de Deus
- 345 Apocalisse 17 : sa prostituta benit smascherata e identificada
- 356 Apocalisse 18 : sa prostituta retzit sa punitzione sua
- 368 Apocalisse 19 : sa batalla de Armaghedon de Gesùs Cristos
- 375 Apocalisse 20 : sos milli annos de su de VII millènnios e su cabu finale
- 381 Apocalisse 21 : simbulègiat sa Noa Gerusalemme glorificada
- 392 Apocalisse 22 : Sa die infinida de s'eternidade
- 405 Sa lìtera ochit ma s'Ispìritu vivifica
- 408 Su tempus terrenu de Gesùs Cristos
- 410 Santidades e santificazione
- 424 Sas separatziones de sa Gènesi – de Gènesi 1 a 22 –
- 525 S'acumprimentu de sas promissas fatas a Abramo: Gènesi 23 a...
- 528 S'Èsodu e su fidele Moses – De sa Bibbia in generale – S'ora de s'ùrtima seberada – S'Avventismo de sa de sete dies: una separatzione, unu nùmene, un'istòria – Sos cabos printzipales de Deus – Divino de s'A a sa Z – Distorsioni de sos testos bìblicos – S'Ispìritu restaurat sa veridade.
- 547 La dèdicat finale
- 548 S'ùrtima mutida

Nota: sas tradutziones in limbas istràngias sunt fatas imprende software de traduzione automàtica, s'autore est responsàbile petzi pro sos testos in frantzesu, limba de sa versione originale de sos documentos.

Ispiega-mi Daniele e s'Apocalisse

Presentada

So nàschidu e biu in custu paisu artamente abominevole, ca Deus in manera simbòlica nòmina sa capitale sua “ Sodoma e Egitu ” in Apocalisse 11:8. Su modellu suo de soziedade, republicanu, ogrianadu, fiat istadu imitadu, difùndidu e adotadu dae numerosos pòpulos in totu su mundu; custu paisu est sa Frantza, paisu dominante, monàrchicu e rivolutzionàriu, isperimentadore de chimbe Repùblicas cun règimenes publicani cundennados dae Deus. Cun orgòlliu, proclamat e esponet sas tàulas suas de sos deretos umanos, scandalosamente contrapostas a sas tàulas de sos doveres umanos iscritas suta forma de “deghe cumandamentos”, de su matessi Deus creadore. Finas dae s'orìgine sua e de sa sua in antis monarchia, at pigadu sas defensas de s'inimigu suo, sa religione catòlica romana, su cale insignamentu no at mai sessadu de mutire "male" custu chi Deus mutit "bonu" e de mutire "bonu" custu chi Issu mutit "malu". Sighende sa sua crudele ruta, sa Rivoluzione sua l'aiat giutu a adotare s'ateismu. Gasi, comente a creatura, vasu de terra, sa Frantza est impinnada in una situatzione de ista-lu chi l'oponet a su Deus onnipotente, autènticu vasu dae ferru; s'èsitu fiat in issu previdibile e profetadu; at a isperimentare in dae in antis suo sa sorte de “ Sodoma ” culpèvole de sos matessi pecados. S'istòria de su mundu in sos ùrtimos 1.700 annos belle est istada plasmada dae s'influèntzia mala sua, in particolare de s'amparu suo a s'autoridade de su règimene papale catòlicu romanu, partinde dae su primu monarca suo, Clodoveo I , su primu re de sos Francos. Fiat istadu batijadu a Reims, su 25 nadale de s'annu 498. Custa data giughet su sinnu de una tzelebratzione natalizia collegada dae Roma, in manera ingiusta e indegnamente, a una farsa data de nàschida de Gesùs Cristos, su Deus incarnadu, creadore de su mundu e totu custu chi bivet o esistet; chi in manera giusta revèndicat su tìtulu de “ Deus de sa veridade ” ca aborrisce “ sa fàula chi tenet pro babbu su demòniu ”, comente a at declaradu Gesùs.

Bolides una proa innegàbile chi perunu paba romanu est legìtimu in su de declarare de èssere unu servidore de Gesùs Cristos? Eccolo, pretzisu e biblicu: Gesùs declarat in Matteo 23,9: “ E non mutidas nemos subra de sa terra bostru babbu; ca un'est babbu tuo, chi est in sos chelos. »

Comente si mutit su paba subra de sa terra? Totus lu podent bidere, “santu babbu ”, o fintzas “santìssimu babbu ”. Sos preìderos catòlicos sunt fintzas mutidos “ babbos ”. Custu cumportamentu rebellu faghet a manera chi sas moltitudini de satzerdotes si pòngiant comente a intermediàrios retentos indispensàbiles intre Deus e su peccatore, mentras sa Bibbia l'insinnat su liberu atzessu a Deus legittimadu dae Gesùs Cristos. Custu, sa fide catòlica infantilizza sos èsseres umanos pro chi apàrgiant indispensàbiles e essenziali. Custa deviatzione dae s'intertzessione diretta de Gesùs Cristos at a èssere denunziada dae Deus in una profetzia, in Daniele 8:11-12. Pregonta-risposta : Chie podet crèere chi su poderosu Deus creadore potzat pigare comente tzeracos suos sos èsseres umanos chi li disubbidint cun tale oltraggiosa “ arrogàntzia ” denunziada in Daniele 7:8 e 8:25? Sa risposta biblica a custa infantilizzazione de sas mentes umanas est in custu versetto de Ger.17:5: “ Gasi narat YaHWÉH: Maleitu est s'òmine chi cunfiat in s'òmine , chi pigat sa petza comente a amparu suo e chi istèsiat su coro suo de YaHWÉH. ! »

Ca est istada sa Frantza a plasmare in manera notèvole s'istòria religiosa de grandu parte de s'era cristiana, Deus at dadu a unu frantzesu sa missione de rivelare su ruolu maleitu suo; custu, illuminende su significadu cuadu de sas rivelatziones profetas suas criptadas in unu còdighe biblicu in manera istrinta.

In su 1975 apo retzidu s'annùntziu de sa missione profetosa mea a traessu de una bisione, su cale beru significadu apo cumpresu petzi in su 1980, a pustis de su batiare meu. Batijadu in sa fide cristiana avventista de sa de sete dies, isco, dae su 2018, de èssere istadu postu in su ministèriu su tempus de unu giubileu (7 bias 7 annos) chi s'at a concuire in su beranu de su 2030 cun sa torrada in glòria de su Signore Deus Onnipotente, Gesù Cristos.

Reconnòschere s'esistèntzia de Deus o de Gesù Cristos no est sufitziente pro otènnere sa sarvesa eterna .

Amentu inoghe, in antis de torrare a su chelu, Gesù aiat giradu a sos dischentes suos sas paràulas de custos versetti de Mt 28,18-20: “ Gesù, aende-si acostadu, gasi lis aiat faeddadu: M'est istadu dadu cada podere in chelu e subra de sa terra. Andades duncas e agiostradas totu sas natziones , batijende-las in su nùmene de su Babbu e de su Figiu e de s'Ispìritu Santo , lis insinnende a osservare totu custu chi b'apo cumandadu . Ed aco', deo so cun bois totu sas dies, finas a sa fine de su mundu ”. S'Ispìritu divinuu suo aiat ispiradu a s'apòstolu Pedru custa àtera declaratzione formale e bàndida de Àutos 4,12: “ In perunu àteru b'at sarvesa; ca non b'at perunu àteru nùmene suta de su chelu dadu a sos òmines, mediante su cale devamus èssere sarvados ”.

De cunsighèntzia, cumpresas, sa religione chi nche riconcilia cun Deus non si fundat subra de un'eredade religiosa dèvida a sas traditziones umanas. Sa fide in su sacrificiu espiatòriu voluntàriu ofertu dae Deus, a traessu de sa morte umana Sua in Gesù Cristos, est s'unicu modu pro otènnere sa nostra riconciliazione cun sa perfeta giustitzia de sa divina santidade Sua. In prus, cale si siat tue sias, cale si siat siat s'orìgine tua, sa religione eredada tua, su pòpulu tuo, sa ratza tua, su colore tuo o sa limba tua, o fintzas su status tuo intre sos òmines, sa tua riconciliazione cun Deus acontesset petzi a traessu de Gesù Cristos e s'adesione a s'insignamentu suo a cale Issu si girat a sos dischentes suos finas a sa fine de su mundu; comente testimòniat custu documentu.

S'espressione “ Babbu, Figiu e Ispìritu Santo ” designat tres ruolos sutzessivos acumpridos dae s'unicu Deus in su disinnu suo de sarvesa ofertu a s'òmine peccatore culpèvole, cundennadu a sa “ segunda morte ”. Custa “trinidadè” no est un'addòbiu de tres Unos, comente a creent sos musulmanos, giustifichende gasi su refudu issoro de custu dogma cristianu e de sa religione sua. In cantu “ Babbu ”, Deus est su creadore nostru pro totus; comente “ Figiu ” at dadu si matessi unu corpus de petza pro iscontare sos pecados de sos elettos suos a su logu issoro; in su “ Ispìritu Santo ”, Deus, Ispìritu de su Cristu risòrgidu, benit pro agiuare sos elettos suos a resèssere in sa cunversione, otenende “ sa santificazione sena sa cale nemos at a bìdere su Signore ”, segundu cantu insinnat s'apòstolu Pàule in Ebr.12. : 14; Sa “ santificazione ” significat èssere postos a banda pro e de Deus. Cunfirmat s'atzetatzione sua de s'eletu e si manifestat in sas òperas de sa fide sua, in s'amore suo pro Deus e in sa veridade biblica sua ispirada e rivelada.

Sa letura de custu documentu est essenziale pro cumprèndere su livellu artu meda de maledizione chi grava subra de sos pòpulos de sa terra, subra de sas istituzione religioas issoro e subra de sas de su mundu cristianu otzidentale, in particolare, a càusa de s'origine cristiana issoro ; ca sa bia tratzada dae Gesùs Cristos costituit s'ùnica e esclusiva bia salvifica de su progetu de Deus; de cunsighèntzia, sa fide cristiana abarrat su bersàlliu printzipale de sos atacos de su demòniu e de sos dimònios.

In fundu, lu progeto salvifico pessadu dae su Deus creadore est sempre e lògicu. Ma sa religione assumet unu caràtere complessu pro su fatu chi cussos chi l'insinnant pessant petzi a giustificare su cuntzetu religiosu issoro e, pratichende su pecadu, a s'ispissu pro ignoràntzia, tale cuntzetu no est prus cunforme a sos bisòngios de Deus. De cunsighèntzia los corfit cun sa maledizione sua chi interpretant a vantàgiu issoro e no intendent lu brigo divinu.

Custa òpera no est destinada a retzire unu prèmiu literàriu; pro su Deus creadore, s'ùnicu ruolu suo est su de sutapònneru sos elettos suos a sa proa de fide chi lis at a permitere de otènnere sa vida eterna conchistada dae Gesùs Cristos. As a agatare de sas ripetizione, ma custu est s'istile chi Deus impreat elaborende sos matessi insignamentos chi rivelat a traessu de imàgines e simbuloas diferentes. Custas numerosas ripetizione costituunt sa mègiu proa de s'autentizidade issoro e testimòniat s'importu chi issu atribuiat a sas veridadeas incraridadeas in chistione. Sas paràbolas insinnadas dae Gesùs cunfirmant custa ènfasi e ripetizione.

Ais a agatare in custa òpera sas rivelazioneas dadas dae su grandu Deus creadore chi nch'at bisitadu suta de su nùmene umanu de Gesùs de Nazarèt, chi beniat suta de su titulu de "untadu", o "messia", segundu s'ebraicu "mashiah" tzitadu in Dan 9,25, o "cristo", de su gregu "christos" de sos iscritos de s'alleàntzia noa. In issu, Deus est bènnidu a ofèrrere sa vida sua pura in manera perfeta comente a sacrificziu voluntàriu, pro cunvalidare sos ritos de sos sacrificzios animaleas chi ant pretzèdidu sa bènnida sua a pustis de su pecadu originale cummìtidu dae Eva e Adamo. Su tèrmine " untadu " designat cussu chi retzit s'untzione de s'Ispiritu Santo simbugliada dae s'ògiu de sos ulivi. Sa rivelazione profetosa data de Deus in su solu nùmene de Gesùs Cristos e s'òpera espiatòria sua ghiant sos elettos suos subra de su caminu chi giughet a sa vida eterna. Ca sa sola sarvesa pro gràtzia no impedit a sos elettos de rùere a trampas de cales non sunt abbistas. Est duncas pro cumpletare s'offerta sua de gràtzia, chi, in su nùmene de Gesùs Cristos, Deus benit a rivelare s'esistèntzia de sas trampas printzipaleas chi permitent a sos ùrtimos servidoreas suos de su tempus de sa fine, de analizare, giudicare e cumprèndere in manera crara su confusu situatzione de sa religione cristiana universale chi prevalet in custa ùrtima època de sarvesa terrena.

Ma in antis de sa sèmenat est pretzisu a irraighinare; ca sa natura de su Deus creadore est distorta de s'insignamentu de sas grandu religioneas monoteistiche prevalenteas subra de sa terra. Totus tenent in comunu su fatu de impònneru cun sa custringhidura s'ùnicu Deus e de testimoniare gasi sa separazione issoro e de cada raportu cun Lui. S'aparente libertade connètida a sa fide cristiana est dèvida petzi a sas tzircustàntziaas atualeas de su tempus, ma non in pessu chi Deus at a permitere a sos dimònios de agire in manera libera, at a torrare a apàrrere custa intolleranza cara a cussas chi non los sighint. Si Deus aeret chertu agire pro custringhidura, li diat èssere bastadu, in manera sempre, si rèndere visibile a sos ogros issoro, pro otènnere de sas creaturas suas chi ubbidirent a totus sas voluntadeas suas. Si no at agidu

custu est ca su sèberu de sos elettos suos si basat petzi subra su liberu sèberu de l'amare o lu denegare; liberat sèberu chi donat a totus sas creaturas suas. E si b'at una custringhidura, est petzi sa de su caràtere naturale de sos elettos chi sunt ispintos e atràidos, pro sa natura individuale issoro libera, de su Deus de s'amore. E custu nùmene amore li s'addice, ca lu sublimat, oferende a sas creaturas suas una dimustrazione missa in atu chi lu rendet incontestabile ; custu oferende sa vida sua pro iscontare, in sa pessone de Gesùs Cristos, sos pecados eredados e cummitidos petzi de sos elettos suos in su momentu de s'ignoràntzia issoro e debilesa. Atenzione! Subra de sa terra custa paràula amore assumet petzi sa forma de su sentimentu e de sa debilesa sua. Sa de Deus est forte e giusta in manera perfeta; su chi faghet sa diferèntzia ca si cunfigurat comente a unu printzìpiu in cale su sentimentu est de su totu compidadu. Sa bera religione aprovada dae Deus imbarat tando subra de sa libera adesione a sa pessone sua, a sos pensamentos suos e a sos printzìpios istabilidos suos in sas leges. Totu sa vida terrena est costruida subra de sas leges fisicas suas, chìmicas, morales, psichicas e ispirituales. Gasi comente s'idea de isfugire a sa lege de sa gravidade terrena e de la fàghere iscumpàrrere non diat intrare mai a sa mente de s'òmine, s'ispiritu suo non podet frorire in manera armònica chi in su respetu e in s'ubbidientzia a sas leges e a sos printzìpios istabilidos dae su Deus creadore. E custas paràulas de s'apòstolu Pàule in 1 Cor. 10:31 sunt duncas in manera perfeta giustificades: “ Siat chi mandigades, siat chi bufeis, o chi fatzais cale si siat àtera cosa, fadas totu pro sa glòria de Deus ”. S'aplicatzione de custu invitu de badas est rèndida possìbile de su fatu chi, in sa Bibbia, e petzi in issa, Deus at espressadu e riveladu sas opinioniones divinas suas. Ed est importante a tènnere contu de s'opinione sua in su de acumprire s'òpera de sa “ santificazione sena sa cale ”, segundu Ebr. 12,14, “ nemos at a bìdere su Sennore ”. A bias su pàrrere suo assumet sa forma de un'òbligu, ma non est prus discutibile de sa frunida dae su mèigu ispetzialista a su cale s'èssere umanu s'affretta a ubbidire, pessende gasi de agire in s'interessu suo pro sa salute fisica sua o mentale (mancari at tortu). Su Deus creadore est mescamente s'unicu e beru mèigu de sas ànimas chi connoschet in sas prus piticas minudas. Dolet ma sanat ogni bia chi sa situatzione est favorèvole. Ma a sa fine at a destruere e at a annichilare totu sa vida tzeleste e terrena chi s'est dimustrada isentu de l'amare e tando de l'ubbidire.

S'intolleranza religiosa est tando su frutu rivelatore de sa farsa religione monoteista. Costituit una curpa e unu pecadu grave meda ca isnaturat su caràtere de Deus e, atachende-lu, no arriscat de otènnere sa beneditzione sua, sa gràtzia sua e sa sarvesa sua. Deus però si nde serbit comente a unu flagellu pro punire e corfire s'umanità non credente o infedele. Mi baso inoghe subra sa testimonia bìblica e istòrica. Sos iscritos de s'antiga alleàntzia, difatis, nch'insinnant chi pro punire s'infedeltà de su pòpulu suo, sa nazione mutida Israele, Deus s'est serbidu de su pòpulu “filisteu”, su suo imbeniente prus imbeniente. A sas dies nostras custu pòpulu sighit custa atzione suta de su nùmene de “palestinesu”. Prus tardu, cando aiat chertu manifestare su cabu suo e sa cundenna finale sua contra custu Israele terrenu e carrale, si fiat giradu a sos servìtzios de su re caldeu Nabucodonosor; custu tres bias. In su de tres, in su – 586, sa nazione fiat istada distruida e sos subravìvidos fiant istados giutos in disterrada in Babilònia unu perìodu de “70 annos” profetadu in Ger.25:11. Prus tardu ancora, pro su refudu de reconnòschere Gesùs Cristos comente a messia suo, sa nazione fiat istada torra distruida dae sas tropas romanas ghiadas dae Tito, erederi de s'imperadore Vespasianu. Durante s'era cristiana, torrada a rùere in manera ufiziale in su pecadu in su 321, sa fide cristiana si fiat

arrèndida a s'intolleranza de sos pabas partinde dae su 538. E custa fide catòlica dominante aiat chircadu de brigare cun sos pòpulos mediu-orientales devènnidos musulmanos in manera religiosa in su matessi sèculu VI. . Su cristianèsimu infedele b'at agatadu un'eternu e formidabile aversàriu. Ca s'opositzione religiosa de sos duos ischieramentos est comente a sos polos, de su totu opostos finas a sa fine de su mundu. Fintzas su non credente est orgoliosu e chircat sa glòria de s'esclusividade; no otenende-lu de Deus, si l'atribuit e no agradèssida de èssere cuntestadu. Custa descriçzione de s'individuu caraterizat, fintzas in manera colletiva, sos membros chi appartenent a sas diversas assembleas e s'agrupant in sas diferentes farsas religiones. Cundennare s'intolleranza non significat chi Deus siat tollerante. S'intolleranza est una pràtica umana ispirada a su campu demoniacu. Sa paràula tollerante implicat su pensamentu de s'intolleranza e sa paràula de sa bera fide est aprovatzione o disaprovatzione segundu su printzìpiu bìblicu "eja o no". A banda sua, Deus sustentat s'esistèntzia de su malu sena lu bajulare; lu sustentat unu perìodu de libertade prevididu in su progetu suo de seletzione de sos elettos suos. Sa paràula tolleràntzia s'àplicat duncas petzi a s'umanidade, e su tèrmine aparit in s'Editu de Nantes de Erricu IV de su 13 abriale 1598. Ma a pustis de sa fine de su tempus de sa gràtzia, su malu e cussos chi lu faghent ant a èssere distruidos. Sa tolleràntzia aiat sostituïdu finas dae su cumintzu sa libertade religiosa donada a s'òmine de Deus.

Est annunziadu su menù de custa òpera; sas proas ant a èssere presentadas e dimustradas in totu sas pàginas.

Deus e sas creazioni suas

Su lèssicu ispirituale impreadu dae sos òmines in s'Europa latina cuat messàgios essentziales cunsignados dae Deus. Gasi est in antis totu pro sa paràula Apocalisse chi, suta de custu aspetu, è vocat sa grandu catàstrofe tìmda dae sos òmines. E puru dae segus custu tèrmine ispantosu si cuat sa tradutzione “Apocalisse” chi rivelat a sos tzeracos Suos in Cristu cosas indispensàbiles e netzessàrias pro sa sarvesa issoro. Segundu su printzìpiu chi sa cuntentesa de unos cantos pròvocat sa mala sorte de àteros, sos de su campu opostu, sos messàgios in assolute opostos sunt ricos meda de insignamentu e a s'ispissu meda sugeridos in sa santissima “Apocalisse” dada a s'apòstolu Giuanne.

Unu àteru tèrmine, sa paràula “ànghelu”, cuat letziones importantes. Custa paràula frantzesa derivat de su latinu “angelus” matessi tràidu dae su gregu “aggelos” chi signìficat: missu. Custa tradutzione nche rivelat su valore chi Deus atribuit a sas creaturas suas, a sos suos sìbiles, chi at creadu liberet e indipendentes in manera relativa. Essende sa vida donada dae Deus, custu indipendèntzia cunservat restrizioni lògicas. Ma custu tèrmine “missu” nche rivelat chi Deus bidet sas contrapartes liberas suas comente a messàgios bividores. Cada creatura rapresentat gasi unu messàgiu cumpostu dae un'esperientzia de vida signada dae sèberos e positiones personales chi costituint custu chi sa Bibbia mutit “un'ànima”. Cada creatura est ùnica comente ànima bividora. Ca custu chi sas primas contrapartes tzelestes creadas dae Deus, sos chi tradizionalmente mutimus “sos ànghelos”, no ischiant est chi cussu chi at lis dadu sa vida e su deretu de bìvere los podet torrare a leare. Sunt istados creados pro bìvere pro semper e non connoschiant mancu su significadu de sa paràula mortas. Est pro rivelare issoro ite significat sa paràula mortas chi Deus at creadu sa dimensione terrena nostra

in cale sa genia umana, overas Adamo, diat àere rivestidu su ruolu de mortale a pustis de su pecadu de su Giardinu de s'Eden. Su messàgiu chi rapresentamus praghet a Deus solu si est cunforme a sos istandard Suos de bonidade e bonidade. Si custu messàgiu currispondet a s'istandard suo de male e de malu, cussu chi lu giughet est de su tipu rebellu chi cundennat a sa morte eterna, a sa destruidura finale e a s'annichilimentu de totu s'ànima sua.

Sos fundamentos biblicos de sa veridade

Deus at retentu ite bona e giusta rivelare in antis totu a Moses sas orìgenes de su sistema terrestre nostru, pro chi cada èssere umanu nd'esseret in connoschimentu. Inditat inie una prioridade de s'insignamentu ispirituale. In custu atu issu nos presentat sas bases de sa veridade sua chi cumintzant cun sa regolazione de s'òrdine de su tempus. Ca Deus est su Deus de s'òrdine e de sa nòbile coerèntzia. Amus a iscobèrrere, in su cunfrontu cun sos istandard suos, s'aspetu tontu e incoerente de s'attuale òrdine nostru instauradu dae s'òmine de su pecadu. Ca est etotu su pecadu, e giai su pecadu originale, a cambiare totu.

Ma est essenziale a cumprèndere in antis de cada àtera cosa, chi su “ printzìpiu ” tzitadu dae Deus in sa Bibbia, e prima paràula de su libru mutidu “Gènesi”, est “origine”, non pertocat

su “ printzìpiu ” de sa vida, ma petzi su de sa creazione sua de totu sa dimensione terrestre nostra chi cumprendet sos isteddos de su cosmo tzeleste totus creades sa de bator dies a pustis de sa terra matessi. Cun custu pensamentu in mente, podimus cumprèndere chi custu ispetzìficu sistema terrestre, in cale sas notes e sas dies si susseguiranno, est creadu pro devènnere s'ambiente in cale s'ant a afrontare Deus, sos fideles eletos suos e su campu inimigu de su demòniu. Custu chertu de su bene divinu contra su malu de su demòniu, primu peccatore in s'istòria de sa vida, est sa resone sua de èssere e su fundamentu de s'intrea rivelazione de su progetu suo salvifico universale e multiversale. Durante custu traballu as a iscobèrrere su significadu de unas cantas paràulas enigmàticas pronunziadas dae Gesù Cristos durante su ministèriu terrenu suo. Ais a bìdere gasi cantu significadu assumment in su grandu progetu missu in moto de s'ùnicu grandu Deus, creadore de cada forma de vida e de matèria. Inoghe serro custa importante parèntesi e torrada a su tema de s'òrdine de su tempus istabilidu dae custu Supremu Soberanu de s'esistèntzia.

In antis de su pecadu, Adamo e Eva teniant sa vida istruturada issoro a fùrriu a una sutzessione de chidas de sete dies. Segundu su modellu de su de bator de sos deghe cumandamentos (o Decalogo) chi l'amentat , sa de sete dies est una die santificada pro su pasu de Deus e de s'òmine, e connoschende oe ite profetat custa atzione, potzamus cumprèndere ca Deus retenet respetare custa pràtica. Sa chida, proposta unidate de tempus, in su progetu complessivu suo chi ispiegat sas resones de custa ispetzìfica creazione terrena, profetat sete mìgia annos durante sos cales s'at a acumprìre su grandu progetu de sa manifestazione universale (e multiversale) de s'amore suo e de sa giustitzia sua. In custu programa, in analogia a sos primos ses dies de sa chida, sos primos ses millènnios ant a èssere postos suta de sa dimustrazione de s'amore suo e de sa passèntzia sua. E comente a sa de sete dies, su de sete millènnios at a èssere dedicadu a s'instaurazione de sa perfeta giustitzia sua. Potzo resùmere custu programa gasi narende: ses dies (de milli annos = ses mìgia annos) pro sarvare, e su de sete (= milli annos), pro giudicare e annichilare sos rebellos terrestres e tzelestes. Custu progetu salvifico at a imbarare de su totu subra de su voluntàriu sacrificziu espiatòriu acumpridu dae su Deus creadore, in s'aspetu divinu terrenu de sa pessone nominada, pro voluntade divina sua, Gesù Cristos in sa versione grega o segundu cudda ebraica, Gesù su Messia.

In antis de su pecadu, in s'òrdine divinu perfetu originàriu, s'intrea die si cumponet de duas sutzessivas partes aguales; 12 oras a de note lunare sunt sighidas dae 12 oras de lughe solare e su tziclu si repitet a s'infinidu. In sa cundizione attuale nostra, custa situatzione si manifestat petzi duas dies a s'annu, in su periodu de sos ecuinòtzios de beranu e atòngiu. Ischimus chi sas istajones atuales sunt dèvidas a un'inclinu de s'asse terrestre, e potzamus gasi cumprèndere chi tale inclinu siat apartu comente a cunsighèntzia de su pecadu originale cummitidu dae sa prima còpia, Adamo e Eva. In antis de su pecadu, sena custu inclinu, sa regolaridade de s'òrdine divinu fiat perfeta.

Sa rivoluzione completa de sa terra a fùrriu a su sole inditat s'unidate de s'annu. In sa testimonia sua, Moses contat s'istòria de s'èssere de sos ebreos liberados dae Deus de s'iscravidade egiziana. E etotu sa die de custa essida, Deus aiat naradu a Moses, in Èsodu 12,2:

“ Custu mese at a èssere pro tene su primu mese de s'annu; at a èssere pro tene su primu mese .” Insistèntzia meda testimòniat s'importu chi Deus dat a s'ite. Su calendàriu ebràicu de dòighi meses lunares flutuaiat cun su tempus e, dae segus s'òrdine solare, fiat istadu netzessàriu a agiùnghere un'ulteriore de trèighi meses pro agatare sa cuncordàntzia a pustis de diversos annos de acùmulu de custu ritardu. Sos Ebreos fiant essidos dae s'Egitu" sos de 14 dies de su primu mese de s'annu ” chi in manera lògica cumintzaiat cun s'ecuinòtziu de beranu; nùmene chi significat apuntu “in antis furriada”.

Custu òrdine dadu dae Deus, “ custu mese at a èssere pro bois su primu mese de s'annu ”, no est banale, ca est giradu a totu sos òmnes chi ant a reclamare sa sarvesa sua finas a sa fine de su mundu; S'Israele ebràicu, destinatàriu de sa Rivelazione divina, essende petzi s'avanguardia de su grandu progetu salvifico universale de su programa divinuu suo. A su tempus lunare suo at a s'ighire su tempus solare de Cristu, a traessu de su cale lu progeto salvifico de Deus s'at a rivelare in totu sa lughe sua.

Sa perfeta restaurazione de custas normas divinas no at a èssere mai realizzata subra de una terra pobulada dae èsseres umanos rebellos e malvagi. Nointames, abarrat possibile, in sa relazione individuale chi tenimus cun Deus, custu poderosu Ispìritu creativuu invisibile chi amprosa s'amore meda cantu la giustitziat. E cada raportu cun issu devet cumintzare de custa chirca de sos valores suos e, in primu logu, de sos de s'òrdine suo de tempus. Custu est un'atu de fide, sempre meda e sena particulares mèritos; unu mìnimu de ofèrrere de sa parte umana nostra. E essende s'acostamentu agradadu nostru a Lui, devenit possibile su raportu de amore de sa creatura e de su Creadore suo. Su paradisu non si conchistat cun impresas o miràculos, ma cun sinnos de atenzione retziproca, chi espressant su beru amore. Custu est custu chi ognunu podet iscobèrrere in s'òpera de Gesù Cristos, chi at donadu sa vida, in manera voluntària, comente a sinnu de mutida, pro sarvare petzi s'amadu suo prescelto.

A pustis de custu quadru mirabile de s'òrdine divinuu, consideramus s'aspetu patèticu de s'òrdine umanu nostru. Custu paragone est tantu prus netzessàriu ca nch'at a permittere de cumprèndere sos brighet chi Deus aiat profetadu a traessu de su profeta suo Daniele, chi Gesù in sa sua como aiat autenticadu comente a tales. Intre custos brigas leghimus in Daniele 7:25: “ Issu at a progetare de cambiare sos tempos e sa lege ”. Deus connoschet petzi un'istandard de custas cosas; sos chi issu matessi aiat istabilidu finas dae sa creazione de su mundu e posca aiat riveladu a Moses. Chie at atrevidu cummittere unu simile oltraggio? Unu règimene dominante a su cale atribuit “ s'arrogàntzia ” e “ sa resessida de sos trucos suos ”. Descritu fintzas comente a unu “ re diferente ”, sa sintesi de custos critèrios sugerit su podere religiosu. In prus, incurpadu de " pessighire sos santos ", sas possibilidades de interpretazione restringhent e inserrant su règimene pontifitziu romanu instauradu, petzi , dae su 538 cun unu decretu dèvidu a s'imperadore Giustinianu I. Ma s'Apocalisse mutida Apocalisse at a rivelare su fatu chi custa data 538 est petzi sa cunsighèntzia e s'estensione de unu malu giutu contra “ sos tempos e sa lege divina ” partinde dae su 7 martzu 321 de s'imperadore romanu Costantinuu I. Su delitu suo at a èssere a s'ispissu ammentadu in custu istùdiu, ca custa data mala ghenna sa maledizione in sa fide cristiana pura e perfeta istabilida a su tempus de sos apòstolos. Custu cumpartimentu de curpa, a cadena, de sa Roma imperiale pagana e de sa Roma papale catòlica romana est una crae printzipale pro sa rivelazione profetosa costruida in sas testimonias iscritas dae Daniele. Pro s'imperadore paganu aiat istabilidu sa prima die de pasu,

ma l'est pro su règimene cristianu pontifitziu chi l'at impostu in manera religiosa in sa forma mudada “ sua ”, particolare e umana, de sos deghe cumandamentos de Deus.

Nota fondamentale: 7 martzu 321, die maleita de su pecadu

E potentemente maleitu, ca su 7 martzu 321, su restu de su santu de sete dies de su sàbadu fiat istadu, pro òrdine de unu datadu decretu imperiale, in manera ufitziale sostituidu dae sa prima die. A s'època, custa prima die fiat dedicadu dae sos paganos a su cultu de su Deus Sole, su SOL INVICTVS est a nàrrere s'iscandalosu SOLE IMBOTTITO, giai ogetu de adorazione a banda de sos egitzianos a su tempus de s'Èsodu de sos Ebreos, ma fintzas, in Amèrica, de sos Incas e de sos Aztecos, e finas a oe de sos Giaponesos (terra de su "sol levante"). Su demòniu impreat semper sas matessi retzetas pro giùghere sos èsseres umanos a sa ruta sua e a sa cundenna de Deus. Isfrutat s'issoro superficialità e sa mente carrale issoro chi los giughet a disprezzare sa vida ispirituale e sas letziones de su passadu istòricu. Oe, 8 martzu 2021, mentras iscrio custa nota, sa noa testimòniat s'importu de custu oltraggio, una vera lesiada maestà divina, e torra su tempus divinu assumet totu su significadu suo. Pro Deus su tempus de un'annu cumintzat cun su beranu e acabat cun sa fine de s'ieru, est a nàrrere, in s'atuale calendàriu nostru romanu, dae su 20 martzu a su 20 martzu sutzessivu. Paret duncas chi su 7 martzu 321 fossas pro Deus su 7 martzu 320, est a nàrrere 13 dies in antis de su beranu 321. De cunsighèntzia, pro Deus, fiat istadu s'annu 320 chi fiat istadu signadu dae sa fine sua, de s'atu abominevole acumpridu contra su suo giustu e santa lege divina. Segundu su tempus de Deus, s'annu 2020 constituit su de 17 anniversàrios (17: nùmeru de su cabu) in nùmeru de sèculos de s'annu 320. No ispantat duncas chi de su cumintzu de s'annu 2020 sa maledizione divina siat intrada a una fase cravosa suta forma de unu virus contagiosu chi at bessadu in su pànicu, in Otzidente, sa sotziedade de sos òmines sa cale aficu e fide sunt istadas postas de su totu in sa sièntzia e in su progressu suo. Su pànicu est sa cunsighèntzia de s'incapatzidade de presentare una cura o unu vatzinu eficatze nointames sas elevadas cumpetèntzias tècnicas de sos iscientziados atuales. Atribuende a custos 17 sèculos unu valore profetosu, no imbento nudda, ca pro Deus sos nùmeros tenent unu significadu ispirituale chi Issu rivelat e impreat in su fràigu de sas profetzias suas, e etotu in s'Apocalisse, lu capitulo 17 est dedicadu a su tema de sa " su cabu de sa meretrice chi seet subra de medas abbas ". " Babilònia sa manna " est su nùmene suo e sas "grandu abbas " interessadas sugerint su " riu Eufrate " chi Deus pigat de miria in su messàgiu de sa " de ses trumbas " de Apocalisse 9:13, sìmbulu de s'imbeniente Terza Guerra Mundiale. Dae segus custos sìmbulos si cuant su catolitzèsimu papale e s'Europa infedelmente cristiana, fontes e bersàllios de s'arrenegu suo. La lutat intre Deus e sos òmines est in pessu chi cumintzada; vasu dae ferru contra vasu de terracotta, s'èsitu de s'iscontru est prevedibile; mègius, est profetadu e programadu. Comente diat àere tzelebradu Deus su de 17 tzentenàrios de su 7 martzu 320 (320, pro issu e sos elettos suos; 321 pro su mundu religiosu

in maniera farsa o profanu)? Apo crèidu pro tempus meda chi custu diat èssere acontèssidu a traessu de s'intrada in gherra mundiale, ma una gherra mundiale chi at a finire in forma atòmica, ca Deus l'at profetadu, tres bias, in Daniele 11:40-45, Ezechiele 38 e 39, e in fines , in Ap. 9:13-21. Su chertu cumintzadu dae Deus contra s'umanidade rebella partinde dae su beranu de su 2020 est de su matessi tipu de sa chi at printziadu contra s'umanidade rebella. faraone de Egitu a su tempus de Moses; e su resurtadu finale at a èssere su matessi; inie s'inimigu de Deus at a pèrdere sa vida, comente a su faraone chi, a tempus suo, aiat bidu morende su figiu mannu e aiat pèrdidu sa pròpia. Custu 8 martzu 2021, nòdidu chi custa interpretatzione non s'est acumprida, ma fia ammaniadu a issa de belle unu mese, aende realizadu pro ispiratzione divina chi 321 fiat pro Deus 320 e chi, de cunsighèntzia, aiat progetadu de maleighere, non petzi sa die de su 7 martzu 2020, ma s'intreu annu a cale est atacadu custa die maleita, aplichende gasi, pro tale dolu, su printzìpiu mentovadu in Num.14,34: " Comente ais impreadu baranta dies pro esplorare su paisu, gasi ais a giùghere su castigu de sas ingiustìtzias bostras baranta annos, un'annu cada die ".

Ma a custa osservatzione s'aggiunghet una cosa. Su farsu calendàriu nostru no est faddidu petzi in contu de su cumintzu de s'annu, ma est faddidu fintzas in contu de sa data de nàschida de Gesù Cristos. Erroneamente, in su sèculu V , su mòngiu Diònisiu su Piticu l'aiat collocadu in su de sa morte de su re Erode acontèssida a beru in su – 4 de su calendàriu suo. A custos 4 annos bisòngiat agiunghere sos " duos annos " istimados dae Erode comente a s'edade de su Messia chi cheriat pònneru a morte segundu Mt 2,16: " Tando Erode, bidende-si trampadu dae su magi, si fiat airadu meda meda e aiat mandadu a ochire totu sos pipios de sos duos annos in giosso chi fiant in Betlemme e in totu su territòriu suo, segundu sa data de sa cale si fiat cun coidadu informadu acanta sos magi . Tando, cando contat sos annos, Deus agiunghet 6 annos a sa sòlita data nostra farsa e fuorviante e sa nàschida de Gesù est acontèssida in su beranu de cuddu annu – 6. De cunsighèntzia, pro issu s'annu 320 fiat: 326 e su de 17 anniversàrios seculares de s'annu nostru 2020 fiat pro issu s'annu 2026 de su beru momentu de sa nàschida de Gesù Cristos. Custu nùmeru 26 est su nùmeru de su tetragramma "YHWH", in ebràicu "Yod, Hé, Wav, Hé", cun cale Deus si fiat mutidu, a pustis de sa pregonta de Moses: " Comente ti mutis? »; custu, segundu Èsodu 3:14. Su grandu Deus creadore teniat duncas unu motivu in prus pro signare cun su personale sigillu suo reale custa die signada dae s'onnipotente maledizione sua divina; e custu finas a sa fine de su mundu. Su flagellu de sas maladies contagiosas chi aparit in custu annu 2026 de su tempus divinu at in pessu chi cunfirmadu sa continuidade de custa maledizione chi at a assùmere formas diferentes durante sos ùrtimos annos de vida subra de su praneta Terra. Una de tres gherras mundiales nucleare at a signare " sa fine " de sos " tempos de sas natziones " annunziados dae Gesù Cristos in Matteo 24:14: " Custa bona noa de su rennu at a èssere preigada in totu su mundu, in testimonia a totus natziones. Tando at a bènnere sa fine ". Custa " fine " at a cumintzare cun sa fine de su periodu de gràtzia; s'offerta de sa sarvesa at a finire. Una proa de fide fundada subra de su respetu de su suo santu Sabato at a separare de su totu su campu de sas " berbeghes " de su de sos " capri " de Mt 25,32-33: " Totu sas natziones ant a èssere riunidas in dae in antis suo. At a separare sos uni de sos àteros, comente a su pastore separat sas berbeghes de sos capri; e at a pònneru sas berbeghes a sa dereta sua, e sos capri a sa manca sua ". Su decretu de una lege chi rendet obbrigatòria sa domìniga romana at a giùghere a sa fine a sa cundenna a morte de sos beros santos eletos de Gesù Cristos. Custa situatzione at a acumprire custas paràulas de

Daniele 12:7: “ E aia intesu s'òmine bestidu de linu, ritto subra sas abbas de su riu; fiat pesadu sa manu dereta e sa manu manca a su chelu e aiat giuradu pro Cussu chi bivet in eternu chi custu at a acadèssere in unu tempus, de sos tempos e sa metade de unu tempus, e chi totus custas cosas ant a finire cando sa fortza de su pòpulu santu at a èssere de su totu distruidu . De su puntu de bista umanu, sa situatzione issoro at a èssere disisperada e sa morte imbeniente issoro. Est tando chi benint a sa lughe custas paràulas de Gesùs Cristos tzitadas in Matteo 24:22: “ E si custas dies no esserent abbreviados, perunu si diat sarvare; ma, a càusa de sos elettos , custas dies ant a èssere abbreviados ”. S'annu 6000 at a finire in antis de su 3 aprile 2036 de su tempus divinu, est a nàrrere su 3 aprile 2030 de su farsu calendàriu nostru chi arribbat 2000 annos a pustis de sa die de s'incravamentu de Gesùs Cristos acumprida sa de 14 dies a pustis de su cumintzu de s'annu beranile 30. E custas “ dies ” divent èssere “ abbreviados ” o diminuidos. Custu signìficat chi sa data de aplicatzione de su decretu de morte at a pretzèdere tale data. Ca est sa situatzione de apretu chi rechet chi Cristu intervèngiat deretu pro sarvare sos elettos suos . Devimus duncas tènnere contu de sa prioridade de Deus in su de glorificare s'istandard de su " tempus " chi at dadu a sa creatzione terrena sua. At a èssere issu a ispirare sos rebellos de sas ùrtimas dies a seberare una data chi at a superare de carchi die sa prima die de su beranu de su 2030 dae segus sa cale si serrant sos 6000 annos de istòria terrena. Si presentant tando duas possibilidades: una data chi at a restare disconnota finas a sa fine, opuru su 3 aprile 2030 chi signat sa làcana màssima possibile e significativu in manera ispirituale. Cunsideradas chi nointames s'estremu importu suo, sa de 14 dies de s'annu de s'incravamentu de Gesùs Cristos no est dèchidu a signare sa fine de 6000 annos de istòria mondiale e tantu prus pagu su cumintzu de su de 7 millènnios. Pro custu pòngio su preferu meu e s'aficu meu in sa data beranile de su 21 martzu 2030, data de su tempus profetosu “ abbreviadu ” de su 3 aprile o data intermèdia. Signada dae sa natura creada dae Deus, su beranu est detzisivu cando si chere contare sos 6000 annos de s'istòria umana; chi devenit possibile de su su momentu chi Adamo e Eva aiant pecadu. In su contadu biblicu de sa Gènesi, sas dies chi aiant pretzèdidu custu primu beranu fiant dies eternet. Su tempus contadu dae Deus est su de sa terra de su pecadu e de sos 6000 annos chi sa chida profetat ant a cumintzare cun su cumintzu de su primu beranu e ant a finire cun sa fine de un'ùrtimu ierru. Fiat istadu unu beranu chi aiat cumintzadu su contu a sa revessa finas a 6000 annos. A càusa de su pecadu sa terra aiat subidu un'inclinu de s'asse suo de 23° 26' e aiat pòdidu tènnere cumintzu su susseguirsi de sas istajones. In sas festividades ebràicas de s'antiga alleàntzia prevalent duas festividades: su sàbadu de cada chida e sa pasca ebràica. Custas duas festas sunt postas suta de su simbolismu de sos nùmeros “7, 14 e 21” de sas dies “7° , 14° e 21° ” chi rapresentant sas tres fases de su pranu de sarvesa divina: Su tema de cada chida de su Sabato de Ap.7 chi profetat s'acumpensu de sos santos seberados, pro sos “7”; s'òpera redentora de Gesùs Cristos chi costituit su mèdiu pro ofèrrere custu acumpensu, pro sos “14”. De notare chi in sa festa de sa Pasqua chi durat 7 dies, su de 15 e sa de 21 dies sunt duos sàbados de inatividade profana. E su triplu “7” o “21” designat sa fine de sos primos 7000 annos e s'intrada in s'eternidade de sa creatzione divina noa subra de sa terra annoada segundu Apoc.21; custu nùmeru 21 simbulègiat su primore (3) de sa pienezza (7) de su progetu de vida chi fiat su traguardu disigiadu dae Deus. In Apocalisse 3, sos versetti 7 e 14 signant de pare a pare su cumintzu e sa fine de s'istitutzione avventista de sa de sete dies ; fintzas inoghe sas duas fases de su matessi sugetu santificadu. A su matessi modu, Rev.7 trata su tema de su suggellamento de sos elègidos avventisti e Rev.14 presentat sos messàgios de sos tres ànghelos chi resument

sa missione universale issoro. Gasi, in s'annu 30, in beranu si fiat acumpridu sa fine de sos 4000 annos e, pro resones simbòlicas in manera pura, Gesùs fiat istadu crutzificadu 14 dies a pustis de su 21 martzu de custu beranu de s'annu 30, est a nàrrere 36 pro Deus. A traessu de custos esèmpios, Deus cunfirmat, su "7" de su sàbadu e su "14" de sa redentzione de sos pecados de sos elègidos a banda de Gesùs Cristos sunt inseparàbiles. Gasi, cando a sa fine est atacadu su "7" de su sàbadu, Cristu Redentore de su "14" bolat in agiudu suo pro li dare glòria, sas 14 "dies" màssimos chi ant a separare sas duas datas ant a èssere " abbreviados " opuru, suprimidu pro sarvare sos ùrtimos fideles suos eletos.

Rileggendo Mt 24, m'est partu chi su messàgiu de Cristu siat giradu mescamente a sos dischentes suos a sa fine de su mundu, a nois chi bivimus custos ùrtimos annos. Sos versetti 1-14 coberint su tempus finas a su tempus de sa " fine ". Gesùs profetat su susseguirsi de gherras, s'aparizione de farsos profetas e s'isfrimentu ispirituale finale. Posca, sos versetti dae 15 a 20, in dòpia aplicatzione, pertocant siat sa destruidura de Gerusalemme acumprida dae sos Romanos in su 70 p.C., siat s'assaltu finale de sas natziones contra s'ebraicità de sos elettos chi osservant su santu Sabato de Deus. A pustis de custu, su versetto 21 profetat sa grandu " amargura issoro " finale: " Ca tando b'at a àere una gasi grandu amargura, cale non b'at àpidu in su cumintzu de su mundu finas a como, e 'non b'at a àere mai ' ; Si notet chi custa precisazione " e non b'at a àere mai " vietat s'aplicatzione a su tempus de sos apòstolos, ca diat èssere contraita dae s'insignamentu de Dan. 12:1. Custu significat chi ambas tzitas si referint a su matessi resurtadu in s'ùrtima proa terrena de sa fide. In Dan. 12,1 s'espressione est aguale: " In cuddu tempus at a pesare Michele, su grandu p'rintzipe, su defensore de sos figios de su pòpulu tuo; e at a èssere unu tempus de difficultade, comente a no bi nd'at istadu dae cando esistiant sas natziones finas a cuddu tempus . In cuddu tempus sos de su pòpulu tuo chi ant a èssere agatados iscritos in su libru ant a èssere sarvados . ". Sa " amargura " at a èssere tale chi " sas dies " ant a dèvere èssere " abbreviados " segundu su versetto 22. Su versetto 23 inditat sa medida de sa bera fide chi non creschet in sas aparitziones ispontàneas de Cristu subra de sa terra: " Si duncas tue aiat naradu: Aco', est in su desertu; aco', est in sos aposentos, non nche crèere . In sa matessi època finale, s'ispiritismu at a multiplicare sos prodigios " suos " e sas aparèntzias suas ingannevoli e seducenti de su farsu Cristu, chi soggiogheranno sas ànimas pagu istruidas: " Ant a pesare difatis farsos cristi e farsos profetas; ant a fàghere grandu prodigios e miràculos, finas a trappare , si esseret possibile, fintzas sos elettos "; su chi est cunfirmadu dae Apocalisse 13:14: " E sedusse sos abitanti de sa terra cun sos sinnos chi las fiant istados dados pro operare in presèntzia de sa bèstia, narende a sos abitanti de sa terra de fàghere un'imàgine de sa bèstia chi teniat sa ferta de s'ispada e chi aiat subravividu . Su versetto 27 èvocat s'aparizione poderosa e vitoriosa de su Cristu divinu e su versetto 28 profetat " s'ispuntinu " ofertu a sos pugiones rapaci a pustis de s'interventu suo. Ca sos rebellos chi ant a subravivere finas a sa bènnida sua ant a èssere isterminados e cunsignados a su pasco " a sos pugiones de su chelu ", comente a insegna Apoc 19,17-18 e 21.

Resumo inoghe custa cumprensione noa de su totu de sa creazione divina. Istabilende sa prima chida, Deus fissat s'unidade de sa die chi cunsistet in una note iscura e una die luminosa, su sole l'at a illuminare petzi partinde dae sa de 4 dies . Sa note profetat s'instauratzione de su pecadu subra de sa terra a càusa de sa disubbidientzia benidora de Eva e Adamo. Finas a custu atu de pecadu, sa creazione terrena presentat caraterísticas eternas . Cummitidu su pecadu, sas cosas càmbiant e su contu a sa revessa de 6000 annos podet cumintzare, ca sa terra

s'incrinat subra de s'asse suo e tenet cumintzu su printzipiu de sas istajones. Sa creazione terrena maleita dae Deus assumet tando sa caratteristica perpètua sua chi nois connoscamus. Sos 6000 annos cumintzados in su primu beranu signadu dae su pecadu ant a acabare in su beranu de su 6001 cun sa torrada in sa glòria divina de Gesùs Cristos. S'abbentu finale suo s'at a acumprire “ sa prima die de su primu mese ” de su primu annu de su de sete millènnios .

Naradu custu, su 7 martzu 2021, de su farsu calendàriu nostru umanu, est agigu istadu marcadu dae su puntu de bista religiosu de una bìsita de Paba Frantziscu a sos cristianos orientales pessighidos in Iràq de sos estremistas musulmanos. In custu addòbiu at ammentadu a sos musulmanos chi tenent su matessi Deus, su de Abramo, e los cunsiderat sos “frades”. Custas paràulas chi deliziano sos non credentes otzidentales non so àteru chi un'enorme oltraggio in sos cunfrontos de Gesùs Cristos chi at dadu sa vida sua in sacrificziu pro su perdonu de sos pecados de sos elettos suos. E custa intrusione de su leader de sos “ex crusados” catòlicos “cristianos” in su territòriu issoro non podet chi intensificare s'arrenegu de sos islamistas. Custa atzione paghiosa de su paba at a giùghere duncas sas cunsighèntzias drammàticas profetadas in Dan. 11:40, s'aumentu de su “iscontru” de su “re de su sud” musulmanu contra s'Itàlia papale e sos alleados europeos suos. E in custa prospetiva, su collassu econòmicu de sa Frantza e de totu sos paisos otzidentales de orìgine cristiana, causadu dae sos leader issoro, a càusa de su virus Covid-19, at a cambiare sos echilìbrios de pòdere e, in definitiva, at a cunsentire sa realizatzione de sa “De tres Gherras Mundiales” ispinta torramus a sa fine de sos ùrtimos 9 annos chi sunt ancora in dae in antis nostru. In concrusione, ammentamus chi, provochende s'epidèmia dèvida a su Covid-19 e sos isvilupos suos, Deus at abertu su caminu a sa maledizione chi diat àere caraterizadu sos ùrtimos deghe annos de s'istòria umana subra de sa terra.

Su 7 martzu 2021, nointames, est istadu signadu dae atos de violèntzia a banda de giòvanos intre bandas rivales e contra sas autoridades de politzia in diversas tzitades de sa Frantza. Custu cunfirma su percursu cara a unu cunfrontu generalizadu; sas positziones de cadaunu sunt inconciliabili ca incumpatìbiles. Custa est sa cunsighèntzia de s'iscontru de duas culturas diametralmente opostas: sa libertade lega otzidentale contra sa sotziedade de sos meres e de sos capos de sos paisos de su Sud, in prus traditzionalmente e nazionalmente musulmana. S'est ammaniende una tragèdia comente a sa de su Covid-19, sena cura.

Pro cumpletare s'osservatzione de s'òrdine abominevole legitimadu dae s'umanidade, bisòngiat notare: su cambiamentu de s'annu a pustis de su de 12 meses chi giughet su nùmene de su de 10 meses (nadale), a su cumintzu de s'ierru; su càmbiu de sa die in su coro de sa note (mesunote); abarrat positivu petzi su contègiu pretzisu e regolare de sas oras. Gasi, s'òrdine bellu meda divinu est iscumpartu a càusa de su pecadu, sostituidu dae un'òrdine pecaminosu chi at a iscumpàrrere ateretantu, cando su gloriosu Deus creadore at a apàrrere, pro sa resa de sos contos, est a nàrrere a sa fine de sos primos ses mìgia annos, in su beranu de su 2030, pro sos èsseres umanos trampados, o in su beranu de su 2036 de sa bera nàschida de su Signore nostru e Salvatore Gesùs Cristos, pro sos elettos suos.

S'iscussertu atzertadu e cunstatadu testimòniat sa maledizione divina chi grava subra de s'umanidade. Ca a pustis de s'inclinu de sa terra, su càrculu de su tempus at pèrdidu

s'istabilidade sua e regularidade, ca sas oras de sa note e de sa die sunt in perpètuu susseguirsi de crèschida e mèngua.

S'òrdine cun cale Deus creadore organizat su disinnu suo salvifico nche rivelat galu de prus sas prioridades ispirituales chi issu proponet a s'òmine. At seberadu de rivelare s'amore sublime suo donende sa vida sua in Gesùs Cristos comente a riscatu a pustis de 4000 annos de esperiènzias umanas terrenas. Faghende custu, Deus nche narat: "In antis de totu, ammustra-mi s'ubbidientzia tua e deo t'apo a ammustrare s'amore meu".

Subra de sa terra sos òmines si sutzedent riproduende sos matessi frutos de caràtere, nointames sa generatzione de s'ùrtimu tempus in cale semus intrados in su 2020 presentat una particularidade; a pustis de 75 annos de paghe in Europa e un'incredibile reghente evoluzione de sa sièntzia genètica, in manera lògica meda, sos europeos e sos issoro derivados, de sos Istados Unidos, de s'Australia e de Israele, creiant de pòdere rispòndere a totu sos problemas de salute, ca sas sotziedades issoro beniant semper prus igienizzate. No est nou s'atacu de unu virus contagiosu, est nou su cumportamentu de sos leader de sas sotziedades avanzadas. La càusat de custu cumportamentu de timoria est s'espositzione issoro a sos pòpulos de sa terra a traessu de su bombardamentu de sos mèdios de comunicatzione, e intre custos mèdios de comunicatzione, sos mèdios de comunicatzione noos o retes sotziales chi aparint in sa tela de s'arangiolu chi costituit sa libera comunicatzione internet, subra de sa cale nois agatare isparghidoras belle trasparentes. S'umanidade est gasi intrapulada dae sos etzessos suos de libertade chi torrant a rùere susu de issa comente a una maledizione. In sos Istados Unidos e in Europa, sa violèntzia ponet sas comunidades ètnicas sas une contra sas àteras; inie est sa maledizione de s'esperientzia " Babelè " chi s'annoat; una àtera innegabile letzione divina chi no est istada imparada, ca est sa discendèntzia de un'ùnica còpia chi faeddat in manera netzessària sa matessi limba, finas a cando custa esperièntzia culpèvole, bidamus ancora oe, s'umanidade est separada dae plùrimas limbis e dialetos creados dae Deus e aia isparidu subra de totu sa terra . E eja, Deus no at sessadu de creare a pustis de sos primos sete dies de sa creatzione; aiat creadu ancora meda pro maleighere e a bortas pro beneighere sos elettos suos, sa manna oferta in su desertu, a sos figios de Israele, nd'est un'esèmpiu.

Nointames, sa libertade est in su tzentru, unu donu meravigliosu de su Creadore nostru. Est in susu de issu chi imbarat su liberu aficu nostru pro sa càusa sua. E inie, lu bisongiat ammittere, custa libertade integrale implicat s'esistèntzia de su casu ca Deus no intervenit in calicunu modu; una paràula a cale medas credentes non creent affatto. E ant tortu, ca Deus lassat grandu parte a su casu in sa creatzione sua, e in antis totu su ruolu de intzitare intre sos elettos s'apprezzamento de sas normas tzelestes suas riveladas. Individuados sos elettos suos, su Creadore si faghet càrrigu de issos pro los ghiare e lis insinnare sas veridades suas chi los ammànt a sa vida tzeleste eterna. Sas malformazioni e sas mostruosità osservadas a sa nàschida de sas creaturas umanas dimustrant s'atzione de su casu chi produet errores genèticos in su protzessu de riprodutzione de sa genia cun cunsighènzias belle graves. Su creschimentu de sas genias si basat subra s'impulsu de sas cadenas riprodutivas chi gènerant de bia in furriada errores de cunformidade; custu fintzas in base a su printzìpiu de s'ereditarietà o in manera indipendente de sa possibilitade de vida. In s'ntesi, si devo sa fide mea a sa possibilitade de una vida libera, devo, a su contràriu, s'acumpensu e su nutrimentu

de custa fide, a s'amore de Deus e a sas iniziativas giai aiat pigadu e chi s'ghit a pigare pro mi sarvare .

In su contadu de sa creatzione terrena sua , sa die in cale at a èssere maleitu dae Deus ruet pro primu de sa chida; su destinu suo est iscritu: s'obietivu suo at a èssere " separare sa lughe de sas tenebre ". Seberadu dae sos farsos cristianos pro contraighere su sèberu de Deus chi santificat sa de sete dies, custa prima die at a àere de su totu acumpridu a su ruolu suo de " sinnu " de su campu rebellu disobbediente in Apocalisse 13:15. Pro cantu sa prima domìniga siat maleita dae Deus, sa de sete dies, sàbadu, est beneitu e santificadu dae Lui. E pro cumprèndere custa oposizione devimus abbratzare su pensamentu de Deus, chi est sinnu de santificazione de e pro Lui. Su sàbadu pertocat sa de sete dies e custu nùmeru sete, "7", est sìmbulu de pienezza. Suta de custu tèrmine pienezza Deus còllocat su pensamentu de sa fine pro cale at creadu sa dimensione terrena nostra, est a nàrrere sa regulamentatzione de su pecadu, sa cundenna sua, sa morte sua e s'iscumparta sua. E in custu pranu, custas cosas s'ant a acumprìre de su totu durante su de sete millènnios profetados dae su Sabato de cada chida. Aco' ca custu traguardu est pro Deus prus importante de su mèdiu de redentzione cun cale riscatterà sa vida de sos elettos terrenos e chi at a realizzare de pessone, in Gesù Cristos, a costu de crueles tribulias.

Aco' unu àteru motivu pro cale Deus narat in Etc. 7:8: " sa fine de una cosa est mègius de su cumintzu suo ". In sa Gènesi, sa sutzessione in s'òrdine "note-die" o " sero-mangianu " cunfirmat custu pensamentu divinu. In Is.14:12, suta de sos assimìgios de su re de Babilònia, Deus aiat naradu a su demòniu: " Eccoti rùidu dae su chelu, isteddu de su mangianu , figiu de s'aurora! Ses istadu bessadu a terra, tue, su binchidore de sas natziones ! » S'espressione cun cale Deus lu designat, " isteddu de su mangianu ", sugerit chi lu paragonet a su "sole" de su sistema terrestre nostru. Fiat istadu sa prima creatura sua e suta de sa cobertura de su re de Tiru, Ezé. 28:12 contat sa glòria originale sua: " Figiu de s'òmine, emite unu lamentu subra de su re de Tiru! L'as a nàrrere: Gasi narat su Sennore Yahweh: Tue as postu su sigillu de su primore, fias prenu de sabiduria, perfetu in sa bellesa . » Custu primore deviat iscumpàrrere, sostituida dae unu cumportamentu rebellu chi l'aiat fatu devènnere s'inimigu, su demòniu e s'aversàriu, su Satana cundennadu dae Deus ca su versetto 15 declarat: « Tue ses istadu perfetu in sas bias tuas, de sa die in cale fias creadu fintzas a cando non fiat istada agatada in mesu de bois s'ingiustìzia ". Gasi, cussa chi fiat cunsiderada su " isteddu de su mangianu " aiat ispintu sos òmines infedeli a onorare comente a divinidadade su "isteddu de su mangianu " de sa creatzione divina: su "Sole Invitto" divinizadu dae su cultu romanu a su cale belle totu su mundu cristianu otzidentale adorat paganamente. Deus ischiat, ancora in antis de sa creatzione sua, chi custu primu ànghelu si diat èssere rebelladu a issu e nointames custu l'aiat creadu. A su matessi modu, sa die in antis de sa morte sua, Gesù aiat annunziadu chi unu de sos 12 apòstolos lu diat àere traitu, e aiat naradu addirittura deretu a Giuda: " Totu custu chi deve fàghere, faghe-lu in presse!" ". Custu nche permetet de cumprèndere chi Deus non chircat de impedire a sas creaturas suas de espressare sos sèberos issoro, fintzas cando sunt contràrias a sas suas. Gesù aiat cumbidadu fintzas sos apòstolos suos a lu lassare si custu fiat su disìgiu issoro. Est lassende a sas creaturas suas sa completa libertade de s'espressare e de rivelare sa natura pròpia chi podet seletzionare sos elettos suos pro sa fidelidade dimustrada issoro e, a sa fine, destruere totus sos inimigos tzelestes suos e terrestres, sos indegni e sos indiferentes.

Pecadu originale

Su restu de sa prima die assumet un'enorme importu in s'època cristiana nostra ca constituit su " pecadu " restauradu partinde dae su 7 martzu 321 e ca devenit su sinnu de su campu intradu a rebellia contra su campu santificadu de Deus. Ma custu " pecadu " non nche devet fàghere ismentigare su " pecadu " originale chi cundennat s'umanidade a sa morte pro eredade partinde dae Adamo e Eva. Illuminadu dae s'Ìspiritu, custu argumentu m'at giutu a iscobèrrere importantes letziones cuadas in su libru de sa Gènesi. A livellu de osservatzione, su libru nch'isvelat s'origine de sa creatzione in sos capìtulos 1, 2, 3. Su significadu simbòlicu de custos nùmeros est ancora in manera perfeta giustificadu: 1 = unidades; 2 = imperfetzione; 3 = primore. Custu mèritat un'acrarimentu. Gen.1 pertocat sa creatzione de sos primos 6 dies. Sa definitzione issoro " sero mangianu " at a assùmere significadu solu a pustis de su pecadu e sa maleditzione de sa terra chi devenit dominiu dominadu dae su demòniu, chi at a èssere su tema de Gen.3 sena su cale s'espressione " sero mangianu " non tenet calicunu significadu significadu a livellu terrestre. Frunende s'acrarimentu, su capìtulu 3 ponet su sigillu de primore subra de custa rivelatzione divina. A su matessi modu, in Gen. 2, fintzas su tema de su sàbadu de sete dies o, prus de pretzisu, de su pasu de Deus e de s'òmine in sa de sete dies, assumet su significadu solu suo a pustis de "su pecadu originale" cummitidu dae Eva e Adamo in Gen.3 chi li dat resone de èssere. Tando, in manera paradossale, sena sa giustificatzione dada sua in Gen.3, su Sabato santificadu mèritat su 2 "sìmbulu" suo de imperfetzione. De totu custu istupat chi sa terra est istada creada dae Deus pro èssere oferta a su demòniu e a sos dimònios suos pro chi sos frutos malos de sas ànimas issoro si poderent materializare e apàrrere a sos ogros de totus, Deus, ànghelos e òmines, e chi sos ànghelos e sos òmines sèberant sa parte issoro.

Custa anàlisi mi giughet a sutaliniare chi s'istitutzione de sa de sete dies santificadas in su pasu profetat sa maleditzione de su " pecadu " terrenu istabilida in Gen.3, ca sa terra matessi est maleita dae Deus, e est duncas petzi de su momentu de sa morte e su protzessu suo lu corfit, su tempus suo de ses mìgia annos e sos milli annos de su de sete millènnios assumet unu significadu, un'acrarimentu, una giustificatzione. Est pretzisu a notare custu: giai in antis de sa creatzione terrena, in su chelu, sa cuntierra contraponet su campu de su demòniu a su de Deus, ma petzi sa morte de Gesùs Cristos at a rèndere definitivas sos sèberos individuales; chi at a èssere rèndida visibile de sa cassada dae su chelu de sos rebellos cundennados dae como in susu a mòrrere in sa creatzione terrena. Como, in su chelu, Deus no at organizadu sa vida de sos ànghelos subra de intrèveros " sero-mangianu ", custu ca su chelu rapresentat sa norma eterna sua; custu chi at a prevàlere e at a sighire pro sos suos eletos in manera eterna. In cara a custos datos: ite nàrrere de sa terra in antis de su pecadu? A s'in cuddae de sos intrèveros " sero-mangianu ", sa norma sua est fintzas sa de su chelu, in manera aparente sa vida s'acumprit in una norma eterna; animales veganos, èsseres umanos veganos e sena morte chi at a èssere su salàriu de su pecadu, sas dies sighint sas dies e diat pòdere durare pro semper.

Ma in Gen. 2, Deus nche rivelat s'ordine suo de su tempus de sa chida chi acabat sa de sete dies cun unu pasu pro Deus e pro s'òmine. Custa paràula pasu derivat de su verbu "sessare" e s'àplicat siat in s'òpera acumprida dae Deus chi a s'acumprida dae sos èsseres umanos. Faghet a cumprèndere chi, in antis de su pecadu, nen Deus nen s'òmine si podiant intèndere istracos. Su corpus de Adamo no aiat sufridu de maladies, mùngia o dolore de calicunu tipu. Como, sas chidas de sete dies si susseguivano e si riproduiant comente a unu tziclu eternu, francu chi sas sutzessiones " sero-mangianu " signaiant sa diferèntzia cun sa norma tzeleste de su rennu de Deus. Custa diferèntzia teniat tando sa fine de rivelare profeticamente unu programa pessadu dae su grandu Deus creadore. Etotu comente acanta sos Ebreos sa festa de su "Yom Kippur" o "Die de su Chitimentu" s'annoaiat cada annu e profetaiat sa fine de su pecadu a traessu de su chitimentu acumpridu dae sa morte de Gesù Cristos, gasi su Sabato de cada chida profetat sa bènnida de su de sete millènnios, cando Deus e sos elettos suos ant a intrare a su beru pasu ca sos rebellos ant a èssere mortos e sa malesa at a èssere istada derrotada. Nointames, sos elettos s'apessamentant ancora de su " pecadu ", ca cun Cristu ant a dèvere giudicare sos " pecados " e sos peccatori, chi in cuddu momentu ant a dormire in su sonnu mortale. Aco' ca, comente a sas ses dies pretzedentes, su de sete est postu suta de su sinnu de su " pecadu " chi coberit e pertocat sas sete dies de s'intrea chida. E petzi a su cumintzu de su de oto millènnios, a pustis de chi sos peccatori ant a èssere istados consumados in su " fogu de sa segunda morte ", at a tènnere cumintzu subra de sa terra annoada s'eternidade sena " pecadu ". Si sas sete dies sunt signadas dae su pecadu e profetat 7000 annos, su contègiu de custos 7000 annos non podet chi cumintzare cun s'istituzione de su pecadu riveladu in Gen.3. Duncas, sas dies terrenas sena pecadu non torrant in sa norma e in sa lògica de sa sutzessione " sero mangianu " o " lughe oscuridade " e ca custu tempus est sena " pecadu ", non podet intrare in sos 7000 annos programados e profetados pro su " pecadu ". intro sa chida de sete dies.

Custu insignamentu ponet in lughe s'importu de custu atzione chi Deus atribuit a su pabadu romanu in Dan. 7,25: " Issu at a formare su disinnu pro cambiare sos tempos e sa lege ". Su " cambiamentu de sos tempos " istabilidos dae Deus cumportat s'impossibilitade de iscobèrrere su caràtere profetosu de su sàbadu de cada chida de sa " lege " de Deus. Ed est custu chi Roma at fatu partinde dae Costantinu I , dae su 7 martzu 321, ordinende su pasu de cada chida sa prima die imbetzes de su de sete. Sighende s'ordine romanu, su peccatore no est liberadu dae su " pecadu " originale eredadu dae Adamo e Eva, ma in annanta assumet un'ulteriore " pecadu ", custu borta voluntàriu , chi creschet sa curpa sua cara a Deus.

S'ordine temporale " sero mangianu " o " oscuridade lughe " est unu cuntzetu seberadu dae Deus e s'ubbidientzia a custu sèberu favorit e autorizat s'atzessu a s'arcanu profetosu de sa Bibbia. Nudda obligat s'òmine a adotare custu sèberu e sa proa est chi s'umanidade at seberadu de signare su càmbiu suo a de die a mesu note, est a nàrrere 6 oras a pustis de s'intrinada beranile; chi profetat s'acampamentu de cussos chi s'ischidant tropu tardos pro sa torrada gloriosa de Cristu, s'Isposu de sa paràbola de sas deghe vèrgines. Sos sùtiles messàgios dados dae Deus sunt tando in s'in cuddae de sa portada intelletuale sua. Ma pro sos elettos suos, s'ordine de su tempus divinu illùminat totus sas profetzas suas e mescamente sa de s'Apocalisse, a su cumintzu de sa cale Gesù si presentat comente a " s'alfa e s'omega ", " su printzìpiu o printzìpiu e sa fine ". Cada die chi colat a sa vida nostra profetat su pranu de Deus chi issu resumet in Gen. 1, 2 e 3 ca sa " note " o " oscuridade " rapresentat sas ses dies profanet presentados in Gen. 1, mentras su pasu divinu istabilidu in Gen. 2 annuntziat su

Tempus “ lèbiu ”. Est subra de custu printzipiu chi segundu Dan. 8:14, su tempus de s'era cristiana est partzidu in duas partes: unu tempus de “ oscuridade ” ispirituale intre su 321, cando est istabilidu su “ pecadu ” contra su sàbadu, e su 1843 ue de custa data cumintzat pro sos elettos su tempus de sa “ lughe ” finas a sa torrada de Gesùs Cristos in su beranu de su 2030 ue, comente in Gen. 3, in Deus onnipotente creadore, Issu benit a giudicare intre sos eletos e rebellos, “ berbeghes e capri ”, comente a aiat giudicadu intre sa “ colovra, sa fèmina e Adamo ”. A su matessi modu, in s'Apocalisse, sos temas de sas “ Literas a sas sete Crèsias, de sos sete sigillos e de sas sete trumbas ” profetant “ sas tenebre ” pro sas primas ses e sa “ lughe ” divina pro su de sete e ùrtimu gradu de cadaunu de custos temas. . Est tantu beru chi in su 1991, su refudu ufiziale de custa ùrtima “lughe” a banda de s'avventismo istituzionale, sa lughe chi Gesùs m'at dadu dae su 1982, l'aiat giutu a li nàrrere, in sa Lìtera indirizada a “ Laodicea ” in Ap.3 :17: “ Ca naras: so ricu, mi so arricchidu, e non tèngio bisòngiu de nudda , e ca no ischis chi ses tristu, miseràbile, pòveru, tzurpu e nudu ,... ”. Sos avventisti ufiziales ant ismentigadu custa tzita dada in 1 Pietro 4:17: “ Ca custu est su tempus in cale at a cumintzare su cabu subra de sa domo de Deus . Como, si cumintzat de nois, cale at a èssere sa fine de cussas chi no ubbidint a su vangelu de Deus? » S'istituzione esistet dae su 1863 e Gesùs nd'aiat beneitu s'istituzione in s'era " Filadèlfia ", in su 1873. Segundu su printzipiu divinu " sero mangianu " o " lughe tenebra ", s'ùrtima e sa de sete fiat simbulegiadas dae su nùmene " Laodicea deviat èssere unu tempus de grandu “ lughe ” divina e sa presente òperat nde costituit sa proa, una grandu “ lughe ” est difatis bènnida a illuminare sos arcanos profetados, in custa era finale, a ispesas de s'istituzione avventista ufiziale in totu su mundu. Su nùmene “ Laodicea ” est bene giustificadu ca significat “pòpulu giuigadu o pòbulo de cabu”. Cussos chi no appartenent o no appartenent prus a su Signore sunt cundennados a s'unire a sos sustenidores de sa “die maleita dae Deus”. Ammustrende-si isentos de cumpartzire cun Deus sa giusta cundenna sua de sa “dominiga” romana, su sàbadu no lis at a apàrrere prus importante comente a in su tempus biadu de su batiare issoro. Unu messàgiu dadu dae Gesùs Cristos a sa sua tzeraca Ellen G. White, in su libru suo “Early Writings” e in sa sua in antis bisione, bortaiat gasi custa situazione: “aiant pèrdidu sa bista, e sa meta, e Gesùs... Aiant isprofundadu in su mundu malu e non los amus a bìdere mai prus”.

Gènesi 2 profetat su tempus de sa “ lughe ” e custu capìtulu de sa Gènesi cumintzat cun sa santificazione de sa “ de sete dies ”. Si concruit cun custu versetto 25: “ S'òmine e sa mugere fiant ambos nudos e non nde proaiant birgòngia ”. Su ligàmene intre custos duos temas ammustrat chi s'iscoberta de sa nudidade fisica issoro at a èssere sa cunsighèntzia de s'imputazione de su “ pecadu ” chi ant a cummìtere e chi, contadu in Gen. 3, aparit gasi comente càusa de una nudidade ispirituale mortale. Cunfrontende custu insegnamentu cun su de “ Laodicea ”, agatamus su Sabato assotziadu a su “ pecadu ” chi rendet “ nudos ”. In custu ùrtimu cuntestu, sa pràtica de su sàbadu no est duncas prus sufiziente a preservare sa gràtzia de Cristu, ca oferende totu sa lughe profetosa sua a sas autoridades avventiste ufiziales intre su 1982 e su 1991 su bisòngiu de Gesùs Cristos est crèschidu e issu cheret pro custu fiat in cale cun sa pràtica de su suo santu Sabato s'eletu dinnu de sa gràtzia sua donat s'interessu suo, su tempus suo, sa vida sua e totu s'ànima sua pro sas rivelaciones profetadas suas in Daniele e in s'Apocalisse ; ma fintzas in totu sa Bibbia rivelada chi nde costituit sos “ duos testimòngios ” segundu Ap 11,3.

Sa testimonia de Deus datat subra de sa terra

Pro cantu importante siat, sa bisita de Deus a s'umanidade in sa forma de Gesùs Cristos non nche diat dèvere fàghere ismentigare sa pretzedente bisita Sua a su tempus de Moses. Ca est in custu cuntestu larganu chi Deus l'at riveladu s'origine de sa dimensione terrestre. E in cantu rivelazione datat de Deus, su contadu de sa Gènesi est importante cantu su de s'Apocalisse rivelada a s'apòstolu Giuane. Sa forma seberada dae Deus pro organizzare sa vida terrena profetat su disinnu suo de amore subra de sas creaturas, a sas cales donat prena libertade, ca potzant rispòndere a s'amore suo e bìvere cun Lui in manera eterna opuru lu refudare e iscumpàrrere in su nudda de sa morte, segundu sas cunditziones de sa sua salutare oferta.

Si Adamo est creadu petzi, in primu logu, est ca si presentat comente a " imàgine de Deus (Gen. 1,26-27)" a sa chirca de s'amore de unu liberu contraltare a s'imàgine sua, ca totu su tempus de s'eternidade passada sua era de assoluta soledade. Custu li fiat devènnidu insopportabile a su puntu chi fiat prontu a aguantare sas cunsighèntzias de sa libertade chi diat àere donadu a sas creaturas suas bividoras. Sa creazione de Eva de una costa de Adamo, mentras est atzufada in unu sonnu mortale, profetat sa creazione de sa Crèsia sua, s'Eletto cumpostu dae sos fideles eletos suos, frutu tòddidu dae su chitimentu suo de sa morte in Gesùs Cristos; custu giustificat su ruolu de " agiudu " chi Deus atribuit a sa fèmina chi calat de issu e su cale nùmene Eva significat " vida ". S'Eletta "at a bìvere " in manera eterna e, subra de sa terra, tenet s'apentu de ofèrrere a Deus s'agiudu " suo " pro collaborare umanamente a sa realizazione de su progetu suo chi mirat a instaurare in sos universos eternos suos un'amore perfetu, cumpartzidu e indisturbato.

Su pecadu de sa disubbidientzia intrat a s'umanidade a traessu de Eva o a traessu de sa " fèmina " sìmbulu de sos elettos suos chi ant a eredare custu pecadu originale. In prus, comente a Adamo, pro amore de Eva, in Gesùs Cristos, Deus si faghet òmine pro cumpartzire e aguantare in càmbiu de su suo Eletto, sa punitzione mortale chi sos pecados suos mèritant. Su contadu de sa Gènesi est duncas siat una testimonia istòrica chi rivelat sas orìgines nostras e sas tzircustàntzias nostras, siat una testimonia profetosa chi rivelat su printzìpiu salvifico de su grandu progetu de amore de su Deus onnipotente creadore.

A pustis de sos primos ses dies de sa creazione mentovados in Gènesi 1, ses dies chi profetaiant sos ses mìgia annos abbandados dae Deus a sa seletzione sua de sos elettos terrenos, in Gènesi 2, suta de s'imàgine de unu sàbadu eternu, sa de sete dies illimitadas s'at a abèrrere pro acollire sos elettos collaudados e seletzionados.

Deus connoschet finas dae su cumintzu s'èsitu de su progetu suo, sos nùmenes de sos elettos suos chi ant a apàrrere in su cursu de ses mìgia annos. Teniat totu su podere e s'autoridade pro giudicare e destruere sos ànghelos rebellos sena dèvere creare sa dimensione terrena nostra. Ma est meda ca respetat sas creaturas suas, chi l'amant e chi issu amat, chi organizat una manifestazione universale subra de sa terra creada a custa fine.

Deus àrtziat mescamente su printzìpiu de sa veridade. Comente annunziadu in su Salmu 51:6, Gesùs definit sos elettos suos comente a " torrados a nàschere " o "nàschidos dae sa veridade" pro chi si potzant cunformare a su modellu de sa veridade divina. Segundu Giovanni 18:37, issu matessi est bènnidu a " rèndere testimonia a sa veridade " e si presentat in Apocalisse 3:14 suta de su nùmene de " veritiero ". Custa esaltatzione e glorificatzione de su printzìpiu de veridade est in assoluta opositzione a su printzìpiu de fàula, e sos duos printzìpios assumunt plùrimas formas. Su printzìpiu de sa fàula tenet de s'ighidu sedotto sos abitantes de sa terra in su cursu de s'istòria sua. In sos tempos modernos, faulare est devènnida sa norma de s'esistèntzia. In sa mentalidade cummertziale est adotadu cun su tèrmine "bluff", ma est comente si siat su frutu de su demòniu, " babbu de sa fàula " segundu Giovanni 8:44. Subra de su pranu religiosu, sa fàula si presentat suta forma de plùrimos contraffazioni religiosas diferentes a segunda de sos pòpulos e de sos logos de sa terra interessados. E sa fide cristiana est devènnida issa matessi s'imàgine perfeta de sa "confusione" (= Babele), tantu numerosas sunt sas suas iscuras contraffazioni.

Sa fàula est insinnada in manera sientifica. Ca in manera contrària a s'acostamentu autoritàriu suo, su pensamentu sientificu est isentu de frunire proas beras de sas teorias evolutivas suas de sas genias e de sos millones e milliardos de annos chi sos iscientziados suos atribuint a s'esistèntzia de sa terra. In manera contrària a custu pensamentu sientificu, sa testimonia de Deus creadore oferit medas proas de sa realidade sua, ca s'istòria terrestre testimòniat sas atziones suas, de cales su diluviu de sas abbas constituit su primu esèmpiu, atestadu dae sa presèntzia de fòssiles marinet in sas pranuras e fintzas subra de sas puntas de sos montes prus artos de sa terra. A custa testimonia naturale s'aggiunghet sa lassada dae s'istòria umana, sa vida de Noè, sa vida de Abramo, sa liberatzione de sos ebreos de s'iscravidade egiziana e sa nàschida de su pòpulu ebràicu, testimòngios oculares bividores de s'istòria sua finas a su tempus de sos fine de su mundu; b'at fintzas sa testimonia oculare de sos apòstolos de Gesùs Cristos chi fiant istados testimòngios de sos miràculos suos, de s'incravamentu suo e de sa sua risurrezione; custu a su puntu chi sa timoria de sa morte los aiat abandonadu e aiant s'ighidu subra de sa bia de su martìriu s'issoro Maestro e modellu Gesùs de Nazarèt.

Evochende custa paràula "martìriu" devo inoghe abèrrere un'acrarimentu.

Nota: non confundais su martiriu cun sa punitzione

Sas duas cosas tenent su matessi aspetu esteriore e duncas podent èssere a discansu aiat confùndidu. Custa confusione, però, tenet graves cunsighèntzias ca s'atzione punitiva arriscat de èssere imputada a su beru eletu de Deus e a s'imbesse a su figiu de su demòniu podet èssere imputadu unu martiriu pro unu Deus meda ingannevole. Tando, pro nche bìdere craru, devimus tènnere contu de sa sighente anàlisi chi movet de custu printzìpiu; In antis totu pongiamus sa pregonta: ite est su martiriu? Custa paràula derivat de su gregu "martus" chi significat: testimòngiu. Ite est unu testimòngiu? Est cussu chi referit in manera fidele o prus pagu custu chi at bidu, intesu o custu chi at cumpresu subra de un'argumentu. S'argumentu chi nch'interessat inoghe est religiosu, e intre cussos chi testimònant de Deus b'at testimòngios beros e farsos. Custu chi est seguru est chi Deus faghet sa diferèntzia intre sos duos. Sa veridade l'est nòdida e issu la beneighet ca, a banda sua, custu beru testimòngiu si forzat de s'ammustrare fidele pratichende in sas " òperas " totu sa veridade rivelada sua e persevera in custa bia finas a s'atzetazione de sa veridade morta. E custa morte est autènticu martiriu, ca sa vida oferta a sa morte est cunforme a su modelu de santidade rechertu dae Deus su tempus suo. Si sa vida oferta no est in custa cunformidade, tando no est unu martiriu, est una punitzione chi corfit un'èssere bividore cunsignadu a su demòniu pro sa destruidura sua, ca non beneficiat de s'amparu e de sa beneditzione de Deus. A segunda de sa cunformidade a s'istandard de veridade rechertu dae Deus pro cada època, s'identificatzione de su "martiriu" s'at a basare subra su conoschimentu nostru de su cabu divinu riveladu in sas profetzias suas chi pigant de miria su tempus de sa fine; chi est sa fine e s'ogetu de custu traballu.

Est importante a cumprèndere chi sa veridade non tenet sa capatzidade de cunvertire una mente rebella; lu dimustrat s'esperientzia de su primu àngheleu creadu, mutidu dae Deus Satana, partinde dae sa rebellia sua. Sa veridade est unu printzìpiu cara a su cale s'ant a intèndere naturalmente atràidos sos elettos, cussos chi l'amant e sunt prontos a cumbàtere acanta a Deus in Gesù Cristos, sa fàula chi lu noghet.

In concrusione, sa Divina Rivelatzione si costruit in manera progressiva subra de ses mìgia annos de esperientzias e testimonias bìvidas in sas mègius e in sas peus cunditzones. Unu

tempus de ses mìgia annos podet pàrrere cùrtziu, ma pro s'òmine chi dat beru interessu solu a sos annos de sa vida pròpia, est in realidade unu tempus longu in manera bastante de permitere a Deus de s'estèndere subra de sèculos, e prus de pretzisu subra de ses mìgia annos. , sas diversas fases de sa realizazione de su progetu globale suo. Petzi in Gesù Cristos, Deus donat a sos elettos suos de su tempus de sa fine, in contu de sos arcanos suos e a sas òperas suas, una crara cumprensione riservada a custu tempus de sa fine.

Gènesi: unu resumu profetosu vitale

In custa prospetiva, su contadu de sa Gènesi frunit sas craes fundamentales de sas profetias bíblicas de Daniele e de s'Apocalisse; e sena custas craes custa cumprensione est impossìbile. Custas cosas ant a èssere torradas a cramare, cando netzessàriu, durante s'istùdiu profetosu, ma dae como in susu devimus ischire chi sas paràulas, " isprofundu, mare, terra, fèmina ", ant a giùghere un'idea ispetzìfica de su pensamentu divinuu in sa rivelazione sua "Apocalisse". Sunt ligados a tres fases sutzessivas de sa creazione terrestre. " S'isprofundu " si referit a su praneta terra de su totu cugugiadu de abba sena calicuna vida. Posca, sa segunda die, su de sa separazione de sos elementos, " su mare ", comente a sinònimu e sìmbulu de mortas, sa de 5 dies at a èssere pobladu petzi de animales marinos ; s'ambiente suo est ostile a sos èsseres umanos creados pro alenare àera. " Sa terra " essit dae su " mare " e at a èssere istada fintzas sa de chimbe dies de sos animales e in fines, sa de ses dies, de su " òmine formadu a imàgine de Deus " e de sa "fèmina " chi at a èssere formada subra de una costa umana. Paris, s'òmine e sa fèmina ant a cuntzepire duos figios. Su primu " Abele ", tipu de s'elettu ispirituale (Abele = Babbu est Deus) at a èssere ochidu pro gelosia dae su suo majore " Caino ", tipu de s'òmine carrale e materialista (= achirimentu) profetende gasi su destinuu de s'òmine tìpicu su prescelto, Gesù Cristos e sos elettos suos, chi ant a sufrire e ant a mòrrere màrtires a càusa de sos "Caini", ebreos, catòlicos e protestantes, totus "mercantes de su tèmpiu", sas cales sutzessivas e cravosas gelosias sunt dimustradas e acumpridu in su cursu de s'istòria terrena. Sa letzione datat de s'Ispiritu de Deus est duncas sa s'ighente: de sos " isprofundos " istupant posca " su mare e sa terra", sìmbulos de sas farsas religiones cristianas chi giughent a sa perditzione de sas ànimas. Pro designare s'assemblea eleta sua, las donat sa paràula « fèmina » chi est, si est fidele a su Deus suo, sa « Isposa », de su « angione », imàgine sìmbulu de Cristu matessi profetadu dae sa paràula « òmine » (s'Adamo). Si est infedele,

abarrat una “ fèmina ”, ma assumet s'imàgine de una “ prostituta ”. Totus custas cosas ant a èssere cunfirmadas in s'istùdiu dettagliato presentadu in custu traballu e su vitale importu issoro at a devènnere ladinu. Podides a discansu cumprèndere chi, in su 2020, sos eventos profetados in sas profetzas de Daniele e de s'Apocalisse si sunt, pro sa majore parte, giai acumpridos in s'istòria, e sunt nòdidos a sos òmines. Ma non fiant istados identificados pro su ruolu ispirituale chi Deus lis aiat dadu. Sos istòricos notant sos fatos istòricos, ma petzi sos profetas de Deus los podent interpretare.

Fide e incredulidade

Pro natura s'èssere umanu, finas dae sas orìgenes suas, est de tipu credente. Ma crèere no est fide. S'òmine at semper crèidu in s'esistèntzia de Deus o de sas divinidades, ispiritos superiores chi deviant serbire e a sos cales deviant compiacere pro non dèvere subire sos disacatos causados dae s'ira issoro. Custu creìngiu naturale s'est estèndidu dae sèculos a sèculos e de millènnios a millènnios finas a sos tempos modernos, ue sas iscobertas sientificas ant pigadu possessu de su cherbeddu de s'òmine otzidentale chi dae tando est devènnidu incredulo e non credente. De notare chi custu cambiamentu caraterizat mescamente sas pessones de orìgine cristiana. Ca in su matessi tempus, in Oriente, in Estremu Oriente e in Àfrica, sunt abarradas sos creìngios in sos ispiritos invisibiles. Custu s'ispietat cun sas manifestatziones subrannaturales testimoniadas dae sas pessones chi pràticant custos ritos religiosos. In Àfrica, proas ladinas de s'esistèntzia de ispiritos invisibiles vietant s'incredulidade. Ma custu chi custas pessones no ischint est chi sos ispiritos chi si manifestant potentemente intre issos sunt in realidade ispiritos demoniacos denegados dae su Deus creadore de cada vida, e cundennados a morte a prou. Custas pessones non sunt miscredentes, nen miscredentes, comente a sos otzidentales, ma su resurtadu est su matessi, ca serbint dimònios chi los seducono e los tenent suta de su domìniu issoro tirannico. Sa religiosidade issoro est de

tipu paganu idolatrico chi at caraterizadu s'umanidade finas dae sas orìgenes suas; Eva est istada sa prima vîtima sua.

In Otzidente s'incrudulidade est a beru su resurtadu de unu sèberu, ca pagas pessones disconnoschent sas orìgenes cristianas pròpias; e intre sos defensores de sa libertade republicana b'at pessones chi tzitant paràulas de sa Sacra Bibbia, testimoniende gasi de non nde disconnòschere s'esistèntzia. Non disconnoschent sos fatos gloriosos de cales Deus testimòniat, epuru sèberant de non nde tènneru contu. Est custu tipu de incrudulidade chi s'ispiritu mutit incrudulidade e chi est s'assoluta opositzione rebella a sa bera fide. Ca si tenet contu de sas proas chi sa vida li dat subra de totu sa terra e in manera piessigna in sas manifestatziones subrannaturales de sos pòpulos africanos, s'òmine non tenet calicuna possibilidade de giustificare s'incrudulidade sua. Sas atziones subrannaturales acumpridas dae sos dimònios cundennant tando s'incrudulidade otzidentale. Fintzas su Deus creadore dat proa de s'esistèntzia sua, agende cun potèntzia a traessu de fenòmenos prodùidos dae sa natura a issu sugeta; terremotos, erutziones vulcànicas, maremotos distruidores, epidèmias mortales, ma totus custas cosas como retzint acrarimentos sientìficos chi mascherano e distruint s'orìgene divina. A s'ogru, custu grandu inimigu de sa fide, s'aggiunghet s'acrarimentu sientificu chi cònchinat su cherbeddu umanu e ammenta l'ànimat in sos sèberos suos chi lu giughent a sa perditzione.

Ite s'isetat Deus de sas creaturas suas? At a seberare intre issos cussos chi aprovant sos cuntzetos suos de sa vida, est a nàrrere chi abbratzant sos pensamentos suos. Sa fide at a èssere su mèdiu, ma non su fine. Custu est su motivu pro cale in Giacomo 2:17 si narat chi sa “ fide sena òperas ”, chi devet giùghere, est “ morta ”. Ca si esistet sa bera fide, esistet fintzas sa farsa fide. Giusto e faddidu faghent sa diferèntzia, e Deus non tenet problemas a identificare s'ubbidientzia pro la distinghere de sa disubbidientzia. In cada casu, issu abarrat s'ùnicu giùighe sa cale opinione at a detzidere su futuru eternu de cadauna de sas creaturas suas , ca sa fine de su sèberu suo est ùnica e s'offerta sua de vida eterna s'otenet petzi a traessu de Gesù Cristos. Su coladòrgiu subra de sa terra est giustificadu petzi pro ofèrrere sa possibilidade de custa seletzione de elettos eternos. Sa fide no est su frutu de isfortzos e sacrificizios formidàbiles, ma su de un'istadu naturale achiridu o prus pagu de sa creatura finas dae sa nàschida sua. Ma cando esistet, devet èssere nudridu dae Deus, sinunca morit e iscumparet.

Sa bera fide est una cosa rara. Ca in manera contrària a s'aspetu ingannevole de sa religione cristiana ufiziale, non bastat pònneru una rughe subra sa tumba de una creatura ca las s'abèrgiant sas ghenas de su chelu. E lu fatzo notare ca paret trascuradu, Gesù aiat naradu in Matteo 7:13-14: “ Intradas pro sa ghenna istrinta. Ca larga est sa ghenna e ispatziosa sa bia chi giughet a sa perditzione , e medas sunt sos chi intrant pro issa . Ma istrinta est sa ghenna e istrinta est sa bia chi giughet a sa vida , e sunt pagos sos chi l'agatant. » Custu insignamentu agatat ulteriora cunfirma in sa Bibbia in s'esèmpiu de sa disterrada de sos Giudei a Babilònia, ca Deus agatat dinnos de s'eletzione sua petzi Daniele e sos tres cumpàngios suos e chimbe res poderosos; e Ezechiele chi bivet in custa època. Leghimus posca in Ezechiele 14,13-20: « Figiu de s'òmine, si unu paisu pecat contra de mene cummitende un'infedeltà e deo tendo contra de issu sa manu, si trunco pro issu su bàculu de su pane, si mando sa carestia susu de issu, si nd'aere distruidos òmines e bèstias, e b'aeret in mesu de issu custos tres òmines, Noè e Daniele e Giobbe , diant àere sarvadu sas ànimas issoro mediante sa giustitzia issoro, narat su

Sennore Yahweh. Si fagheres vagare sas bèstias ferotzes pro su paisu chi lu diat ispobulare, si devenneret unu desertu ue nemos colaret a càusa de custas bèstias, e b'aeret custos tres òmines in mesu, deo dia èssere biu! narat su Sennore Yahweh, non diant àere sarvadu nen figios nen figias, ma petzi issoro si diant èssere sarvados e sa terra diat èssere devènnida unu desertu. O si giughere s'ispada contra custa terra, si narreres: S'ispada curset su paisu! Si isterminare òmines e bèstias, e b'aeret custos tres òmines in mesu, dia èssere biu! narat su Sennore Yahweh, non diant àere sarvadu nen figios nen figias, ma petzi issas diant èssere istados sarvados . O si mandare una piaga in custa terra, si bessare contra de issa su furore meu a traessu de sa mortalidade, pro nd'isterminare òmines e bèstias, e b'esserent intre de issa Noè, Daniele e Giobbe, deo so biu! narat su Sennore Yahweh, non diant àere sarvadu figios o figias, ma diant àere sarvadu sas ànimas issoro cun sa giustitzia issoro. » Imparamus gasi chi pro como de su dilùviu de sas abbas, petzi Noè fiat istadu agatadu dinnu de sarvesa intre sas oto pessones amparadas dae s'arca.

Gesùs aiat naradu in prus in Matteo 22:14: “ Ca medas sunt sos mutidos, ma pagos sos elettos. » Su motivu s'ispiegat in manera simple cun s'artu istandard de santidade rechertu dae Deus chi cheret ocupare su primu postu in su coro nostru o nudda. Sa cunsighèntzia de custu bisòngiu est contrària a su cuntzetu umanisticu de su mundu chi ponet s'òmine a s'in subra de totu. S'apòstolu Giagu nche poniat in guàrdia de custa opositzione, narende-nche: “ Artefatzat! No ischis chi s'amore de su mundu est disamistade contra Deus ? Chie duncas bolet èssere amigu de su mundu si rendet inimigu de Deus . » Gesùs nche narat ancora in Mt 10,37: “ Chie amat su babbu o sa mama prus de mene no est dighu de mene e de chie amat su figiu o sa figia prus de mene no est dighu de mene ”. In prus, si comente a mie, invitos un'amigu a rispòndere a custu critèriu religiosu rechertu dae Gesùs Cristos, non ti trassire si ti mutit fanàticu; Custu est su chi m'est sutzèdidu, e tando apo cumpresu chi su beru amigu meu fiat petzi Gesùs ; issu, “ su Vero ” de Apocalisse 3:7. T'amus a mutire fintzas fundamentalista, ca t'ammustret onestu cun Deus, legalista, ca amos e onores sa santissima lege sua a traessu de s'ubbidientzia tua. Custu at a èssere, in parte, su prètziu umanu de pagare pro compiacere su Sennore Gesùs, gasi dighu de su sacrificziu nostru e de sa completa dedizione chi Issu esigit.

Sa fide nche permetet de retzire de Deus sos pensamentos segreti suos finas a iscobèrrere sa mannària de su prodigiosu progetu suo. E pro cumprèndere su progetu complessivu suo, su prescelto devet tènnere contu de sa vida tzeleste de sos ànghelos chi at pretzèdidu s'esperientzia terrena. Ca in custa sotziedade tzeleste sa partzidura de sas creaturas e su sèberu de sos ànghelos bonos fideles a Deus non si faghiant subra de sa fide in Cristu crutzificadu o subra de su refudu suo comente a diat èssere acotèssidu subra de sa terra. Custu cunfirma chi a livellu universale, s'incravamentu de Cristu abarradu sena pecadu est pro Deus su mèdiu pro cundennare su demòniu e sos sighidores suos e chi subra de sa terra sa fide in Gesùs Cristos rapresentat su mèdiu seberadu dae Deus pro tènnere s'amore chi proat pro sos elettos suos chi l'amant e l'aprètziat. Sa fine de custa dimustrazione de sa totale abnegazione sua fiat su de pòdere cundennare in manera legale a morte sas creaturas tzelestes e terrestres rebellos chi non cumpartzint su sentidu suo de s'esistèntzia. E intre sas creaturas terrenas suas seletzionat cussas chi abbratzant sos pensamentos suos, aprovant sas atziones suas e sos cabos suos ca idòneos a cumpartzire s'eternidade sua. A sa fine at a àere risòlvidu su problema creadu dae sa libertade dada a totus sas creaturas tzelestes suas e terrenas, ca sena custa libertade s'amore de sas creaturas seberadas suas diat èssere inùtile e

addirittura rëndidu impossibile. Sena libertade, difatis, sa creatura no est àteru chi unu robot, cun cumportamentos automatizados. Ma su prètziu de sa libertade at a èssere, a sa fine, s'istèrminiu de sas creaturas rebellas de su chelu e de sa terra.

Est gasi dada sa proa chi sa fide non si fundat subra de unu simple: “ Crees in su Sennore Gesùs e as a èssere sarvadu ”. Custas paràulas bíblicas si basant subra custu chi ìmplicat su verbu “crèere”, est a nàrrere s'ubbidientzia a sas leges divinas chi caracterizat sa bera fide. Pro Deus, s'obietivu est agatare creaturas chi l'ubbidant pro amore. Nd'at agatados unos cantos intre sos ànghelos tzelestes e intre sas creaturas umanas suas terrenas, unos cantos nd'at seletzionados e at a sighire a nde seletzionare unos cantos finas a sa fine de su tempus de sa gràtzia.

Màndigu pro su clima giustu

Comente a su corpus umanu tenet bisòngiu de nutrimentu pro perlongare sa vida sua, fintzas sa fide prodùida in s'ispìritu suo tenet bisòngiu de su nutrimentu ispirituale suo. Cada èssere umanu sensibile a sa manifestatzione de s'amore donadu dae Deus in Gesùs Cristos intendet su disìgiu de fàghere ateretantu calicuna cosa pro issu. Ma comentu podimus fàghere calicuna cosa chi li pragat si no iscamus ite s'isetat de nois? Est sa risposta a custa pregonta chi at a costituire su nutrimentu de sa fide nostra. Ca “ sena fide est impossibile a pràghere a Deus ” segundu Ebreos 11:6. Ma custa fide devet ancora èssere rëndida bia e agradada pro issu de sa cunformidade sua a sos isetos suos. Ca su Sennore Deus Onnipotente est su suo finitore e su giùighe suo. Moltitudini de credentes cristianos disìgiant tènneru unu bonu raportu cun su

Deus de su chelu, ma custu raportu abarrat impossibile ca sa fide issoro no est istada in manera adeguada nudrida. Sa risposta a su problema nch'est dada in Matteo 24 e 25. Gesù cuntzentrat s'insignamentu suo subra de sas ùrtimas dies nostras chi pretzedent de pagu su tempus de sa segunda aparizione sua, custa borta, in sa glòria de sa divinidad sua. Lu descriet multiplichende sas imàgines in paràbolas: paràbola de sa figu, in Mt 24,32-34; paràbola de su furone noturnu, in Matteo 24:43-51; paràbola de sas deghe vèrgines, in Matteo 25:1-12; paràbola de sos talentos, in Matteo 25:13-30; paràbolas de sas berbeghes e de sos capri, in Matteo 25,31-46. Intre custas paràbolas, su mentovu de su “ mândigu ” aparit duas bias: in sa paràbola de su furone noturnu e in sa de sas berbeghes e de sos capri ca, nointames aparèntzas, cando Gesù narat: « Apo tentu fàmene e m'ais dadu dae mandigare », nche faeddat de su mândigu ispirituale, sena su cale morit sa fide de s'òmine. “ Ca no de solu pane at a bìvere s'òmine, ma de cada paràula chi essit dae sa buca de Deus . Matteo 4:4”. Sa fine de su mândigu de sa fide est su de l'amparare de sa “ morte segunda ” de Apoc. 20, chi faghet pèrdere su deretu a bìvere in manera eterna.

Comente parte de custa riflessione, dirighes sa mirada tua e s'atenzione tua subra de custa paràbola de su furone noturnu:

V.42: “ Bigiades duncas, ca no ischides in cale die su Sennore bostru at a bènnere ”.

Su tema de sa torrada de Gesù Cristos est definidu e s'isetu "suo" at a provocare unu risveglio ispirituale in sos Istados Unidos de su Nord Amèrica, intre su 1831 e su 1844. Si mutit "Avventismo", essende sos membros de custu movimentu issos matessi designados dae sos issoro cuntemporàneos cun su tèrmine “avventisti”; paràula tratat de su latinu “adventus” chi significat: abbentu.

V.43: “ Iscais bene custu, si su mere de domo ischiret a cale note de sa note devet bènnere su furone, diat bigiare e non si diat lassare scassinare sa domo ”.

In custu versetto su “ mere de domo ” est su dischente chi isetat sa torrada de Gesù, e su “ furone ” si referit a Gesù matessi. A traessu de custu paragone Gesù nos ammustrat su vantàgiu de connòschere sa data de sa torrada sua. Issu duncas nch'ànimat a l'iscobèrrere, e s'iscurtu nostru de sos cussigios suos at a cundizionare su raportu nostru cun issu.

V.44: « Pro custu fintzas bois siais prontos, ca in s'ora in cale non pessades, su Figu de s'òmine at a bènnere ».

Apo curregidu , in custu versetto, su futuru de sos verbos ca in s'originale gregu custos verbos sunt in su presente. Custas paràulas, difatis, sunt naradas dae Gesù a sos dischentes cuntemporàneos suos chi l'intèrrogant subra de custu tema. Su Sennore, in su tempus de sa fine, at a impreare custu tema “avventista” pro sedatzare sos cristianos ponende-los a sa proa de sa fide profetosa; a custa fine at a organizzare posca, in su tempus, bator isetos “avventiste”; cada bia giustificados dae illuminatziones noas dadas dae s'Ispritu, sas primas tres chi riguardant sos testos profetosos de Daniele e de s'Apocalisse.

V.45: « Chie est duncas su tzeracu fidele e prudente, chi su mere suo at costituidu a capu de su pòpulu suo, pro li dare su mândigu a tempus suo? »

Atentzionas a non cummittere errores in su cabu tuo, ca su “ mândigu ” de cale si faeddat in custu versetto est como dae in antis sos ogros tuos. Eja, est etotu custu documentu a cale apo dadu su nùmene “Ispiegat Daniele e s'Apocalisse” chi constituit custu “ mândigu ” ispirituale indispensabile pro nudrire sa fide tua, ca frunit, partinde dae Gesùs Cristos, totu sas rispostas a sas pregontas chi podes in manera legìtima pònnere , e in prus de custas rispostas, rivelatziones ispessadas, comente a sa bera data de sa torrada de Gesùs Cristos chi nch'impinnat finas a su beranu de su 2030 in sa de bator e ùrtima “abetada” “avventista”.

Essende personalmente apessamentadu dae custu versetto, presento custu documentu, frutu de sa fidelidade mea a su Deus de sa veridade e de sa prudèntzia mea, ca non chèrgio èssere ispantadu dae sa torrada de Gesùs Cristos. Gesùs inoghe rivelat su pranu suo pro sa fine de sos tempos. Issu at prevididu custu tempus su “ mândigu ” dèchidu a nudrire sa fide de sos elettos suos chi abetant cun aficu sa torrada gloriosa sua. E custu “ mândigu ” est profetosu.

V.46: « Beato cuddu tzeracu chi su mere, cando at a arribbare , at a agatare a fàghere gasi!
»

Inoghe si cunfirmat su cuntestu de sa gloriosa torrada sua, est su de sa de bator abetada “avventista”. Su tzeracu interessadu difatis est giai ditzosu meda de connòschere su pensamentu riveladu de Deus, su cabu suo subra de sa fide de sos òmnes. Ma custa beatitudine s'at a estèndere e at a pertocare totus cussas chi, retzende custa ùrtima lughe divina, l'ant a ispàrghere ateretantu e l'ant a cumpartzire cun sos elettos ispartos subra de sa terra, finas a sa torrada efetiva de Gesùs Cristos.

V.47: “ In veridade bi naro, issu l'at a istabilire subra de totus sos benes suos. »

Sos benes de su Sennore ant a pertocare, finas a sa torrada sua, sos valores ispirituales. E su tzeracu devenit pro Gesùs su bardianu de su tesoro ispirituale suo; depositàriu esclusivu de sos suos oracoli e de sa lughe rivelada sua. A pustis de àere letu totu custu documentu, ais a pòdere bìdere chi no esàgero in su de dare a sa rivelatzione profetosa sua biblica su nùmene “tesoro”. Cale àteru nùmene dia pòdere dare a una rivelatzione chi amparat de sa “ morte segunda ” e aberit su caminu a sa vida eterna? Ca dissipat e faghet isparire sa possibilidade de sa duda, fatale pro sa fide e sa sarvesa.

V.48: “ Ma si si tratat de unu tzeracu malu, chi narat in intro suo: Su mere meu tardat a bènnera ” ,

Sa vida creada dae Deus est de tipu binàriu. Cada cosa tenet su suo assolutu contràriu. E Deus at presentadu a s'òmine duos caminos, duos caminos pro orientare sos sèberos suos: sa vida e su bene, sa morte e su malu; su trigu e sa pula; sa berbeghe e sa cabra , sa lughe e sas tenebre . In custu versetto, s'Ispìritu pigat de mìa su tzeracu malu, ma puru semper servidore, chi designat sa farsa fide non nudrida dae Deus e, mescamente, sa farsa fide cristiana, chi finit pro cròmper e pertocare sa matessi fide avventista, in su tempus nostru de sa fine . Non retzende prus sa lughe de Gesùs Cristos ca at refudadu custu chi li fiat istadu presentadu intre su 1982 e su 1991 e chi annuntziaiat sa bènnida sua in su 1994, custu avventismo at prodùidu unu frutu de malesa versadu in s'irradiazione de su missu de Deus in sa santandria 1991. De notare chi Gesùs rivelat sos pensamentos cuados de su coro: “ chi narat in si matessi ”. Ca sas

aparèntzias de su comportamentu religiosu esternu sunt in manera estrema ingannevoli; su formalismu religiosu sostituit sa bera fide bia prena de zelu pro sa veridade.

V.49: “... si cumintzat a poddare sos cumpàngios suos, si màndigat e bufat cun sos imbrìgios ” ,

S'imàgine est fintzas a como unu pagu antizipada, ma sa radiatzione espressat, in manera crara, a tempus de paghe, s'oposizione e su chertu chi espressant e pretzedent sa bera persecuzione chi at a bènnere; est petzi chistione de tempus Dae su 1995 s'avventismo istituzionale “ màndigat e bufat cun sos imbrìgios ” a su puntu de istrìngere un'alleàntzia cun protestantes e catòlicos intrende a s'alleàntzia ecumènica. Difatis in Ap. 17,2, pighende de miria sa fide catòlica mutida " Babilònia sa Manna ", e sa fide protestante mutida " terra ", s'Ispìritu narat: " Cun issa sos res de sa terra si sunt abbandonados a sa fornicazione". , e est de su binu de sa sua fornicazione chi acudint sos abitantes de sa terra mi sunt ubriacato ."

V.50: “ ...su mere de custu tzeracu at a bènnere in sa die chi no isetat e in s'ora chi no ischit, ”

Sa cunsighèntzia de su refudu de sa lughe chi riguardat sa de tres aspetativas avventista, e la datat 1994, aparit in fines suta forma de ignoràntzia de su tempus de sa bera torrada de Gesùs Cristos, est a nàrrere de sa de bator aspetativas avventista de su progetu divinuu. Custa ignoràntzia est sa cunsighèntzia de sa segadura de su raportu cun Gesùs Cristos, pro cale podimus deduire sa cosa sighente: sos avventisti postos in custa tràgica situatzione non sunt prus in sos ogros de Deus o, a cabu suo, “avventisti”.

V.51: “ ...l'at a fàghere a cantos e l'at a dare sa parte sua cun sos ipòcritas : at a èssere prantu e stridore de dentes. »

S'imàgine espressat s'ira chi Deus at a dare a sos farsos tzeracos chi l'ant traitu. Noto in custu versetto su tèrmine " ipòcritas " cun cale s'Ispìritu designat sos farsos cristianos in Dan. 11,34, ma est netzessària una letura prus ampra pro cumprèndere su cuntestu de su tempus presu de miria de sa profetzia, chi cumprèndet sos versetti 33 e 35: “ e su prus sàbiu intre issos at a istruire medas. B'at unos cantos chi ant a sucumbere unu tzertu periodu a s'ispada e a su fogu, a sa presonia e a su sachizo. In su su momentu chi ant a sucumbere, ant a èssere agiuados pagu, e meda s'ant a unire a issos pro ipocrisia . Unos cantos sàgios ant a rùere, pro chi potzant èssere purificados, purificados e imbiancati, finas a su tempus de sa fine , ca no at a bènnere finas a su tempus fissadu. » Su “ servidore malu ” est duncas etotu cussu chi traighet sos isetos de Deus, suo Maestro, e s'unit, “ finas a su tempus de sa fine ”, a su campu de sos “ ipòcritas ”. Issu cumpartzit, dae tando, cun issos s'ira de Deus chi los corfit finas a su cabu finale, ue ant a èssere annichilados, consumados in su “ istagnu de fogu ” chi dat de su totu “ sa morte segunda ”, segundu Apoc. 20: 15: “ Chie non fiat istadu agatadu iscritu in su libru de sa vida fiat istadu bessadu in s'istagnu de fogu ”.

S'istòria rivelada de sa bera fide

Sa bera fide

Bi diat àere cosas meda de nàrrere subra de su tema de sa bera fide, ma propòngio giai custu aspetu chi mi paret prioritàriu. Cale si siat gana istabilire unu raportu cun Deus devet ischire chi su cuntzetu suo de sa vida subra de sa terra e in chelu est s'estremu opostu de su sistema istabilidu nostru subra de sa terra chi est costruidu subra de pensamentos orgolliosos e malvagi ispirados dae Deus demòniu; s'inimigu suo e cuddu de sos beros eletos suos. Gesùs nch'at dadu su caminu pro identificare sa bera fide: “ Los ais a reconnòschere de sos frutos issoro . Collimus fortzis s'ua de sas ispinas, o sas figus de sos cardos? (Matteo 7:16).” Subra de sa base de custa afirmadura, siais tzertos chi totus cussos chi reclamant su nùmene suo e chi non si presentant, su garbu suo, sa disponibilidade sua, s'abnegatzione suo, s'ispiritu suo de sacrificziu, s'amore suo pro sa veridade e su zelu suo pro s'ubbidienza a sos cumandamentos de Deus, non so mai istadu e mai at a èssere servidore suo; custu nch'insinnat 1 Cor. 13 definende su carisma de sa bera santidade; custu chi est rechertu dae su giustu cabu de Deus: versetto 6: “ non s'allegrat de s'ingiustìzia, ma s'allegrat in sa veridade ”.

Comente podimus crèere chi su pessighidu e su persecutore siant giudicados dae Deus a su matessi modu? Ite assimìgiu b'at intre Gesùs Cristos, in manera voluntària crutzificadu, e s'incuisizione papale romana o Guanne Calvinu, chi sutaponiat òmines e fèminas a sa tortura finas a sa morte? Pro non bìdere sa diferèntzia devimus disconnòschere sas paràulas ispiradas a sos iscritos bìblicos. Fiat gasi prima chi sa Bibbia esseret difùndida in totu su mundu, ma de cando est disponibile in totue subra de sa terra; cales iscusas podent giustificare sos errores de cabu de sos èsseres umanos? No bi nd'at unu. Duncas, s'imbeniente ira divina at a èssere manna meda e incontrollabile.

Sos tres annos e mèdiu durante sos cales Gesùs aiat traballadu in su ministèriu terrenu suo nche sunt rivelados in sos Vangelos, pro chi potzamus connòschere su modellu de sa bera fide in s'opinione de Deus; s'ùnicu chi contat. Sa vida sua nch'est oferta comente a modellu; unu modellu chi devimus imitare pro èssere reconnotos dae Lui comente a dischentes suos. Custa adotzione implicat chi cumpartizimus su cuntzetu suo de sa vida eterna chi proponet. Inie est bandidu s'egoismu, gasi comente s'orgòlliu devastante e distruidore. Non b'at postu pro sa brutalidade e sa malesa in sa vida eterna oferta petzi a sos elettos reconnotos dae Gesùs Cristos matessi. Su comportamentu suo fiat istadu rivoluzionàriu in manera paghiosa, ca issu,

Maestro e Sennoras, si fiat fatu tzeracu de totus, chinandosi finas a sabunare sos pees a sos dischentes suos, pro dare unu sentidu cuncretu a sa cundenna sua de sos orgolliosos valores manifestados dae sa sos leader. Figuras religiosas ebràicas de su tempus suo; cosas chi caraterizant ancora oe sos religiosos ebreos e cristianos. In assoluta opositzione, s'istandard riveladu in Gesùs Cristos est s'istandard de sa vida eterna.

Ammustrende a sos tzeracos suos sos mèdios pro identificare si matessi, sos inimigos issoro, sos farsos servidores de Deus, Gesùs Cristos aiat agidu pro sarvare sas ànimas issoro. E sa promissa sua de èssere, finas a sa fine de su mundu, “ in mesu ” a sos elettos suos, est mantenta e cunsistet in su los illuminare e los amparare durante totu sa vida terrena issoro. S'istandard assolute de sa bera fide est chi Deus abarrat cun sos elettos suos. Non sunt mai privados de sa lughe sua e de su Santu Ispìritu suo. E si Deus si retirat est ca s'elettu no l'est prus; su status ispirituale suo aiat cambiadu in su giustu cabu de Deus. Ca su cabu suo s'adatant a su cumportamentu umanu. A livellu individuale, sos cambiamentos restant possìbiles in ambas diretziones; de su bene a su malu o de su malu a su bene. Ma non est gasi in livellu colletivu de sos grupos e de sas istituziones religiosas, chi càmbiant de su bene a su malu solu cando non s'adatant a sos cambiamentos istabilidos dae Deus. In s'insignamentu suo, Gesùs nche narat : “ Un'àrbore bonu non podet dare frutos malos, comente a un'àrbore malu non podet dare frutos bonos (Mt 7,18).” Nch'at gasi fatu cumprèndere chi, a càusa de sos frutos suos abominevoli, sa religione catòlica est unu “ malu àrbore ” e chi at a abarrare tale, a traessu de sa farsa dotrina sua, fintzas cando, privada de s'apògiu monàrchicu, at a sessare de pessighire sas pessones. E su matessi balet pro sa religione anglicana creada dae Erricu VIII pro giustificare sos adultèrios suos e sos crimines suos; cale valore podet dare Deus a sos discendentes suos e a sos monarcas sutzessoros? Custu est fintzas su casu de sa religione calvinista protestante, ca custu fundadore, Giuanne Calvinu, fiat timidu, a càusa de sa fama de sa sua durezza de caràtere e de sas numerosas esecutziones capitales chi aiat legitimadu in sa tzitate sua de Ginevra, in modu simile meda a sas pràticas catòlicas de su tempus suo, finas a las superare. Custu protestantèsimu non podiat pràghere a su durche Sennore Gesùs Cristos e non podet in calicunu modu èssere pigadu a modellu de sa bera fide. Est gasi beru chi in sa rivelatzione dada sua a Daniele, Deus disconnoschet sa riforma protestante, pighende de miria petzi su règimene papale de 1260 annos, e s'època de s'istitutzione de sos messàgios de s'Avventismo de sa de sete dies, portadore de sas veridades divinas riveladas, dae su 1844 , finas a sa fine de su mundu, chi at a arribbare, in su 2030.

Sas contraffazioni religiosas istòricas e malas tenent totus aspetos de su modellu aprovalu dae Deus, ma non l'ugualant mai. Sa bera fide est de s'ghidu nudrida dae s'Ispìritu de Cristu, sa farsa fide no. Sa bera fide podet ispiegare sos arcanos de sas profetzas biblicas de Deus, sa farsa fide no. In su mundu tzìrculant moltitudini de interpretatziones de sas profetzas, una prus fantasiosa de s'àtera. A diferèntzia de issas, sas interpretatziones meas sunt otentas petzi de tzitas de sa Bìbbia; su messàgiu est duncas pretzisu, istàbile, coerente e coerente cun su pensamentu de Deus de su cale non s'istèsiat mai; e s'Onnipotente bigiat susu de issu.

Notas ammanadoras pro su Libru de Daniele

Su nùmene Daniele significat chi Deus est su giùighe meu. Su connoschimentu de su cabu de Deus est su fundamentu printzipale de sa fide, ca giughet sa creatura cara a s'ubbidientzia a sa voluntade rivelada sua e cumpresa, ùnica cundizione pro èssere de Lui beneita in cada momentu. Deus chircat s'amore de sas creaturas suas chi lu contivigiant e lu dimustrant a traessu de sa fide issoro obbediente. Su cabu de Deus si rivelat duncas a traessu de sas profetias suas chi impreant sìmbulos comente in sas paràbolas de Gesùs Cristos. Su cabu de Deus est riveladu pro sa prima bia dae su libru de Daniele, ma ponet petzi sas bases printzipales de su cabu Suo subra de s'istòria religiosa cristiana chi at a èssere riveladu in minuda in su libru Apocalisse.

In Daniele Deus rivelat pagu, ma custu pagu quantitativu tenet unu grandu importu calidativu, ca constituit su fundamentu de s'intrea Rivelatzione profetosa. Sos architetas ediles ischint cantu siat determinante e determinante sa preparatzione de su cantiere. In sa profetzia custu est su rolu assignadu a sas rivelatziones retzidas dae su profeta Daniele. Difatis, cando su significadu issoro est cumpresu cun craesa, Deus crompet su dòpiu obietivu de proare s'esistèntzia sua e de dare a sos elettos suos sas craes pro cumprèndere su messàgiu trasmitidu dae s'Ìspìritu. In custas “pagas cosas” agatamus totus aguales: s'annùntziu de sa sutzessione de bator imperos dominantes universales partinde dae sos tempos de Daniele (Dan.2,7 e 8); sa datatzione ufitziale de su ministèriu terrenu de Gesùs Cristos (Dan.9); s'annùntziu de s'apostasia cristiana in su 321 (Dan.8), su rennu papale de 1260 annos intre su 538 e su 1798 (Dan.7 e 8); e s'alleàntzia “avventista” (Dan. 8 e 12) dae su 1843 (finas a su 2030). A custu agiungo Dan.11 chi, comente a amus a bìdere, rivelat sa forma e s'evoluzione de s'ùrtima Gherra Mundiale nucleare terrestre chi restat ancora de acumprire in antis de sa gloriosa torrada de su Deus Salvatore.

In manera sùtile, su Signore Gesùs Cristos at evocadu su nùmene de Daniele pro nd'ammentare s'importu pro s'alleàntzia noa. « Cando duncas ais a bìdere s'abominazione de sa desolatzione, de cale aiat faeddadu su profeta Daniele , istabilida in su logu santu, chie lu leghet prestet atentzione! (Mat.24:15) »

Si Gesù aiat testimoniadu in prode de Daniele, est ca Daniele aiat retzidu dae issu sos insignamentos chi riguardant sa sua prima bènnida e sa torrada gloriosa sua, prus de cale si siat àteru in antis de issu. Pro chi sas paràulas meas siant bene cumpresas, devides ischire chi su Cristu bènnidu dae su chelu s'est presentadu in manera pretzedente a Daniele suta de su nùmene de " Michele ", in Daniele 10:13-21, 12:3 e custu nùmene est torrada a leare dae Gesù -Cristu in Apocalisse 12:7. Custu nùmene " Micaël " est mègius connotu in sa forma latina sua catòlica Michel, su nùmene dadu a su famadu Mont Saint-Michel in sa Frantza brètone. Su libru de Daniele agiunghet minudas numèricas chi nche permitent de connòschere s'annu de sa sua in antis bènnida. Dia chèrrere fintzas sutaliniare chi su nùmene " Micaël " signifìcat: Chie est comente a Deus; e su nùmene " Gesù " si bortat comente a: YaHWÉH sarva. Ambos nùmenes pertocant su grandu Deus creadore, su primu cun su titulu tzeleste, su segundu cun cuddu terrinu.

Sa Rivelazione de su Futuru nch'est presentadu comente a unu giogu de fràigu a prus lados. A sos albores de su tzinema, pro creare efetos de rilievu in sos cartones animados , sos registas impreiant lastras de bidru sos cales diversos motivos pintados, una bia subrapostos, daiant un'imàgine subra de prus livellos. Gasi est cun sa profetzia progetada dae Deus.

Totu cumintzat cun Daniele

SU LIBRU DE DANIELE

Tue chi leghes custa òpera, ischi chi s'illimitadu Deus Onnipotente est biu, cando chi siat cuadu. Custa testimonia de su “ profeta Daniele ” est istada iscrita pro bos conchinare de custu. Issa giughet su sigillu de sa testimonia de s'antiga e de s'alleàntzia noa ca Gesùs l'at evocada in sas paràulas giradas a sos dischentes suos. S'esperientzia sua rivelat s'atzione de custu Deus bonu e giustu. E custu libru nche permetet de iscobèrrere su cabu chi Deus giughet subra de s'istòria religiosa de su monoteismu suo, ebreu in una prima alleàntzia, posca cristianu, in s'alleàntzia noa sua, costruida subra de su sàmbene versadu dae Gesùs Cristos, su 30 aprile de s'època sua. Chie mègius de “ Daniele ” podet rivelare su cabu de Deus? Su nùmene suo significat “Deus est su giùighe meu”. Custas esperientzias bivas non sunt favole, ma testimonia de sa benedizione divina de su modellu suo de fidelidade. Deus lu presentat intre sas tres persones chi diat àere sarvadu in sa mala sorte in Ezechiele 14:14-20. Custos tres tipos de prescelto sunt “ Noè, Daniele e Giobbe ”. Su messàgiu de Deus nche narat in manera crara chi fintzas in Gesùs Cristos, si no assimigemus a custos modellos, sa ghenna de sa sarvesa nch'at a abarrare serrada. Custu messàgiu cunfirmat sa bia istrinta, s'àndala angusto o sa

ghenna istrinta a traessu de sa cale divent colare sos elettos pro intrare a chelu, segundu s'insignamentu de Gesùs Cristos. S'istòria de “ Daniele ” e de sos tres cumpàngios suos nch'est presentada comente a su modellu de sa fidelidade chi Deus sarvat in sas dies difitziles.

Ma b'at fintzas in custu contadu de sa vida de Daniele, sa cunversione de tres poderosos re chi Deus aiat resèssidu a istratzare a su demòniu chi issos adoraiant in sa prus completa ignoràntzia. Deus at fatu de custos imperadores sos prus poderosos portaboghe de sa càusa sua in s'istòria umana, sos primos, ma fintzas sos ùrtimos, ca custos òmines modellu ant a iscumpàrrere e sa religione, sos valores, sa moralidade ant a decadire incessantemente. Pro Deus, furare un'ànima est unu longu chertu e su casu de su re “ Nabucodonosor ” est unu modellu in manera estrema rivelatore in su gènere suo. Cunfirmat sa paràbola de Gesùs Cristos, custu “ Bonu Pastore ” chi lassat sa gama sua pro chircare sa berbeghe ismarrida.

Daniele 1

Dan 1:1 In su de tres annos de su rennu de loiakim re de Giuda, Nabucodonosor re de Babilònia aiat martzadu contra Gerusalemme e l'aiat assediadu.

1a- Su de tres annos de su rennu de loiakim, re de Giuda

Regno de loiakim de 11 annos dae su – 608 a su – 597. 3 annos in su – 605.

1b- Nabucodonosor

Custa est sa tradutzione babilonesa de su nùmene de su re Nabucodonosor, "Nabu amparat su fìgiu majore meu". Nabu est su deus mesopotàmicu de su conoschimentu e de s'iscritura. Podimus giai cumprèndere chi Deus cheret li torrare custu podere subra de su conoschimentu e subra de s'iscritura.

Daniele 1:2 E su Sennore l'aiat dadu in sas manos loiakim, re de Giuda, e parte de sos arredos de sa domo de Deus. Nabucodonosor aiat giutu sos utensili in su paisu de Sennaar, in sa domo de su deus suo, e los aiat postu in sa domo de su tesoro de su deus suo.

2a- Su Sennore aiat cunsignadu in sas manos suas loiakim, re de Giuda

S'abbandonu de su re ebreu a banda de Deus est giustificadu. 2Ch.36:5: loiakim teniat bintighimbe annos cando fiat devènnidu re, e aiat regnadu ùndighi annos in Gerusalemme. Aiat fatu custu chi est malu a sos ogros de su Sennore deus Suo .

2b- Nabucodonosor aiat giutu sos utensili in su paisu de Sennaar, in sa domo de su deus suo, los aiat postu in sa domo de su tesoro de su deus suo.

Custu re est paganu, non connoschet su beru Deus chi Israele serbit ma s'apessamentat de onorare su deus suo: Bellu. A pustis de sa cunversione benidora sua, at a serbire su beru Deus de Daniele cun sa matessi fidelidade.

Dan 1:3 Su re aiat ordinadu a Aspenaz, capu de sos eunucos suos, de giùghere unos cantos figios de Israele de erèntzia bera o de nòbile familia,

Dan 1:4 pitzocos sena difetu fisicu, de bell'aspetu, dotados de sabiduria, abbistesa e istrutzione, capatzas de serbire in su palatzu de su re e a sos cales diant èssere istados insinnados sas literas e sa limba de sos Caldeos.

4a- Su re Nabucodonosor aparit amistosu e intelligente, chircat petzi de agiuare sos pipios ebreos a s'integrare cun suzessu in sa sotziedade sua e in sos valores suos.

Dn 1:5 Su re lis aiat assignadu cada die una parte de sos màndigos de sa tàula sua e de su binu chi bufaiat, cun s'intenzione de los allevare tres annos, a su tèrmine de sos cales diant èssere istados a su servìtziu de sa re.

5a- Sos bonos sentimenti de su re sunt ladinos. Cumpartzit cun sos giòvanos custu chi oferit a si matessi, de sos deos suos a su màndigu suo.

Dan 1:6 Intre issos b'aiat Daniele, Hananiah, Mishael e Azariah de sos figios de Giuda.

6a- De totu sos giòvanos ebreos batidos a Babilònia, petzi bator aiant ammustradu una fidelidade modellu. Sos fatos chi sighint sunt organizados dae Deus pro ammustrare sa diferèntzia intre sos frutos giutos dae cussos chi lu serbint e chi issu beneighet e de cussos chi no lu serbint e chi issu disconnoschet.

Dan 1:7 Su capu de sos eunucos lis aiat dadu de sos nùmenes: Daniele Beltshazzar, Hananiah Shadrach, Mishael Meshach e Azariah Abednego.

7a- S'abbistesa est cumpartzida dae custos giòvanos ebreos chi atzetant de giùghere nùmenes paganos impostet dae su binchidore. Dare unu nùmene est unu sinnu de primatzia e unu printzìpiu insinnadu dae su beru Deus. Gen. 2:19: E Yahweh Deus, chi aiat plasmadu de sa terra totu sas bèstias de su sartu e totu sos pugiones de su chelu, los aiat giutu a s'òmine pro bìdere comente a los diat àere mutidos e comente a cada creatura bividora diat àere dèvidu èssere mutida comente s'òmine bi lu diat dare.

7b- Daniele "Deus est su giùighe meu" est torradu a batijare Beltshatsar: "Bel at a amparare". Bel designat su demòniu chi custos pòpulos paganos, in sa completa ignoràntzia, serbiant e onoraiant, vitimas de sos ispiriticos demoniacos.

Hananiah "Grace or Give from YaHWÉH" devenit "Shadrach "ispiradu dae Aku". Aku fiat su deus de sa luna in Babilònia.

Mishaël "Chie est sa giustìtzia de Deus" devenit Meschac "chi appartenet a Aku".

Azariah “S’Aiuto o Aiuto est YaHWéH” devenit “Abed-Nego” “Tzeracu de Nego” , e giai inie, su deus solare de sos Caldeos.

Daniele 1:8 Daniele aiat detzìdidu de non s’impestare cun su màndigu de su re e cun su binu chi su re bufaiat, e aiat pregadu su capu de sos eunucos de no lu custringhere a s’impestare.

8a- Tènnere unu nùmene paganu non constituit unu problema cando s’est derrotados, ma s’impestare finas a su puntu de bessare birgòngia subra de Deus est pedire tropu. Sa lealidade de sos giòvanos los giughiat a s’astènnere dae sos binos e de sas petzas de su re ca custas fiant tradizionalmente ofertas a sas divinidades paganas onoradas a Babilònia. Sa gioventude issoro mancat de maturidade e non resonant ancora comente a Paolo, su fidele testimòngiu de Cristu chi considerat bentu sas farsas divinidades (Rm 14; 1Co 8). Ma pro timoria de scandalizare cussos chi sunt lecos in sa fide, si cumportat comente a issas. Si agit in modu contràriu non cummitet pecadu, ca s’arresonu suo est curregidu. Deus cundennat sa contaminazione cummitida in manera voluntària in totu connoschimentu e cussèntzia; in custu esèmpiu, su sèberu intenzionale de onorare sos de sos paganos.

Dan 1:9 Deus aiat dadu a Daniele praghere e gràtzia dae in antis su capu eunucu.

9a- Sa fide de sos giòvanos si manifestat in sa timoria de dispràghere a Deus; Los podet beneighere.

Daniele 1:10 Su capu de sos eunucos aiat naradu a Daniele: «Temu su re sennore meu, chi t’at istabilidu ite dias dèvere mandigare e bufare; ca ca diat dèvere bìdere su tuo furriadu prus isporadu de cuddu de sos giòvanos de s’edade tua? Dias espònnere sa conca mea a su re.

Dan 1:11 Tando Daniele aiat naradu a s’amministradore a su cale su capu de sos eunucos aiat afidadu su bardiamentu de Daniele, Hananiah, Mishael e Azaria:

Dan 1:12 Pones a sa proa sos tzeracos tuos deghe dies e dae-nos berduras de mandigare e abba de bufare;

Daniele 1:13 Posca as a castiare sas caras nostras e sas caras de sos giòvanos chi màndigant su màndigu de su re, e as a trattare sos tzeracos tuos comente a as bidu.

Dan 1:14 Ed issu lis aiat cuntzèdidu custu chi pediant e los aiat postu a sa proa deghe dies.

Dan 1:15 A sa fine de sas deghe dies fiant prus bellas e prus grassocci de totu sos giòvanos chi mandigaiant sas vivande de su re.

15a- Podimus istabilire unu cunfrontu ispirituale intre sas “ deghe dies ” de s’esperientzia de Daniele e de sos tres cumpàngios suos, cun sas “ deghe dies ” de annos profetosos de persecuzione de su messàgiu de s’era “ Ismirne ” de Apo 2,10 . In ambas esperientzias, difatis, Deus rivelat su frutu cuadu de cussos chi afirmant de acudire dae issu.

Daniele 1:16 S’amministradore aiat giutu bia su màndigu e su binu chi lis fiant destinados e lis aiat dadu de sas ortalitzias.

16a- Custa esperientzia ammustrat comente a Deus podet agire subra de sa mente de sos òmines pro chi favorant sos tzeracos suos segundu sa santa voluntade sua. Ca s’arriscu curtu

dae s'amministradore de su re fiat mannu e Deus deviat intervènnere pro chi atzetaret sas propostas de Daniele. S'esperientzia de fide est una resessida.

Dan 1:17 Deus aiat dadu a custos bator giòvanos sièntzia, abbistesa in totu sas literas e sapièntzia; e Daniel aiat ispiegadu totu sas bisiones e sos bisos.

17a- Deus at cuntzèdidu a custos bator giòvanos connoschimentu, abbistesa in totu sas literas e sabiduria

Totu est donu de su Sennore. Cussos chi no lu connoschent no ischint cantu dipendat de issu si sunt intelligentes e sàbios opuru ignorantes e stolti.

17 b- e Daniele aiat ispiegadu totu sas bisiones e totu sos bisos.

Daniele, primu a dimustrare sa fidelidade sua, est onoradu dae Deus chi li donat su donu de sa profetzia. Custa fiat istadu sa testimonia chi aiat rèndidu a s'època sua a su fidele Giuseppe, presoneru de sos egizianos. Intre sas ofertas de Deus, Salomonas aiat seberadu fintzas sa sabiduria; e pro custu sèberu Deus l'at dadu totu su restu, glòria e richesa. Daniele at a isperimentare ateretantu custa elevazione costruida dae su Deus fidele suo.

Daniele 1:18 A su tempus fissadu dae su re pro bi los giùghere, su capu de sos eunucos los aiat presentadu a Nabucodonosor.

Dan 1:19 Su re aiat faeddadu cun issos; e intre totus custos giòvanos no bi nd'aiat nemos comente a Daniele, Hananiah, Mishael e Azariah. Fiant istados tando ammitidos a su servìtziu de su re.

Dan 1:20 In contu de totu sas cosas chi recheriant sapièntzia e abbistesa e subra de sas cales su re los aiat interrogadu, los aiat agatadu deghe bias superioras a totu sos magos e sos astròlogos chi fiant in totu su rennu suo.

20a- Deus ammustrat gasi “ sa diferèntzia intre cussas chi lu serbint e cussas chi no lu serbint ”, comente a est iscritu in Male. 3,18. Sos nùmenes de Daniele e cuddos de sos cumpàngios suos ant a intrare a sa testimonia de sa Sacra Bibbia, ca sas manifestatziones issoro de fidelidade ant a serbire de modellu pro animare sos elettos finas a sa fine de su mundu.

Daniele 1:21 Gasi fiat istadu Daniele finas a su primu annu de su re Tziru.

Daniele 2

Dan 2:1 In su segundu annu de su rennu de Nabucodonosor, Nabucodonosor aiat fatu de sos bisos. Sa mente sua fiat inchietat e non resessiat a dormire.

1a- Tando, in su – 604. Deus si manifestat in s'ispiritu de su re.

Dan 2:2 Su re aiat mutidu sos magos, sos astròlogos, sos maiàrgios e sos Caldeos pro li contare sos bisos suos. Fiant bènnidos e si fiant presentados dae in antis su re.

2a- Su re paganu si girat tando a sas pessones in sas cales finas a tando aiat tentu aficu, cadauna de sas cales est ispetzialista in su campu suo.

Dan 2:3 E su re lis aiat naradu: Apo fatu unu bisu; sa mente mea est agiolotada e dia chèrrere connòschere custu bisu.

3a- Su re aiat naradu bene: chèrgio connòschere custu bisu ; non faeddat de su significadu suo.

Dan 2:4 sos de l Caldeos aiant rispòndidu a su re in aramàicu: O re, bive pro semper! Conta-lu a sos tzeracos tuos e nois ti l'amus a ispiegare.

Daniele 2:5 E su re aiat torradu a rispòndere, e aiat naradu a sos Caldeos: Sa cosa m'est isfugida; Si non mi faghides connòschere su bisu e s'acrarimentu suo, ais a èssere fatos a cantos e domos bostras ant a èssere reduidas a unu muntone de arga.

5a- Sa severidade de su re e sa medida estrema chi adotat sunt etzetzionales e ispiradas dae Deus chi creat sos mèdios pro confùndere sa ciarlataneria pagana e pro rivelare sa glòria sua a traessu de sos servidores fideles suos.

Dan 2:6 Ma si mi contet su bisu e s'acrarimentu suo, as a retzire de mene donos, donos e grandu onores. Conta-mi duncas su bisu e s'acrarimentu suo.

6a- Custos donos, donos e grandu onores , Deus ammàniat pro sos fideles eletos suos.

Dan 2:7 Issos aiant rispòndidu una segunda bia: «Contas su re su bisu a sos servidores suos e nois l'amus a ispiegare».

Daniele 2:8 E su re aiat rispòndidu e aiat naradu: In veridade, bido chi chircas de balangiare tempus, ca bides chi sa cosa m'est isfugida.

8a- Su re pedit a sos suos sàbios calicuna cosa chi no est mai istadu pedidu e no l'otenet.

Dan 2:9 Si duncas non mi faghides connòschere su bisu, b'at a bàlere sa matessi sentèntzia; ti cheres ammaniare a mi contare fàulas e farsidades, isetende chi sos tempos càmbient. Conta-mi duncas lu biso e apo a ischire si m'as a pòdere dare s'acrarimentu.

9a- ti cheres ammaniare a mi contare fàulas e farsidades, isetende chi sos tempos càmbient

Est in base a custu printzìpiu chi, finas a sa fine de su mundu, totus sos farsos veggenti e indovinos s'ant a arricchire.

9b- Conta-mi duncas lu biso e apo a ischire si m'as a pòdere dare s'acrarimentu

Pro sa prima bia custu arresonu lògicu si manifestat in su pensamentu de un'òmine. Sos tzarlatanos s'ispàssiant meda meda a pòdere nàrrere cale si siat cosa a sos clientes ingènuos issoro e tropu creduloni. Sa recherta de su re smaschera sa làcana issoro.

Dan 2:10 sos de I Caldeos aiant rispòndidu a su re: Non b'at nemos subra de sa terra chi potzat nàrrere custa chi su re pedit; perunu re, pro cantu mannu e poderosu potzat èssere istadu, at mai pretèndidu una cosa simile de carchi magu, astròlogu o caldeu.

10a- Sas paràulas issoro sunt beras, ca finas a tando Deus non fiat intervènnidu pro smascherarli, pro chi cumprenderent chi Lui est s'ùnicu Deus, e chi sas divinidades paganas issoro non so àteru chi nudda e ìdolos costruidos dae sas manos e de sos ispiritòs de sos òmines donados sa paràula a sos ispiritòs demoniàcos.

Dan 2:11 Custu chi pedit su re est difitzile; non b'at perunu chi lu potzat nàrrere a su re, francu sos deos, sa cale abitòriu no est intre sos òmines.

11a- Sos sàgios inoghe espressant una veridade innegàbile. Ma faghende custas osservatziones, ammitent de non tènnere calicunu raportu cun sos deos, mentras sunt totora consultados dae pessones trampadas chi pessant de otènnere rispostas de divinidades cuadas travessu de issas. Su disafiu afiladu dae su re los smaschera. E pro cròmperè custu obietivu est istada netzessària sa sabiduria imprevedibile e infinida de su beru Deus, giai sublimemente rivelada in Salomonas, custu mastro de sa sapièntzia divina.

Daniele 2:12 A custu puntu su re si fiat airadu, e fiat airadu meda. Aiat ordinadu chi totu sos sàgios de Babilònia esserent postos a morte.

Daniele 2:13 Sa sentèntzia fiat istada publicada, sos magi fiant istados postos a morte e chircaiant Daniele e sos cumpàngios suos pro los ochire.

13a- Est ponende sos tzeracos pròpios in antis de sa morte chi Deus los at a risuscitare in sa glòria acanta su re Nabucodonosor. Custa istrategia profetat s'ùrtima esperièntzia de sa fide avventista in cale sos elettos ant a abetare sa morte decretada dae sos rebellos in una data detzisa. Ma fintzas inoghe sa situatzione at a èssere bortada, ca sos mortos ant a èssere cuddos rebellos chi s'ant a ochire pare cando su Cristu poderosu e vitoriosu at a apàrrere in chelu pro los giudicare e los cundennare.

Daniele 2:14 Tando Daniele aiat faeddadu saggiamente e saggiamente a Arjoch, capitanu de sas guàrdias de su re, chi fiat essidu pro ochire sos sàgios de Babilònia.

Dan 2:15 Ed issu, rispondende, aiat naradu a Arjoch, cumandante de su re: Ca sa sentèntzia de su re est gasi severa? Arjoc at ispiegadu sa chistione a Daniel.

Daniele 2:16 Daniele fiat andadu in su re e l'aiat pregadu de li dare su tempus de dare a su re un'acrarimentu.

16a- Daniele agit segundu sa natura sua e s'esperientzia religiosa sua. Ischit chi sos donos profetosos suos li sunt donados dae Deus, in su cale est abituadu a pònnere totu s'aficu suo. Imparende custu chi su re pedit, ischit chi Deus tenet sas rispostas, ma est voluntade sua bi las fàghere connòschere?

Daniele 2:17 Tando Daniele fiat andadu a domo sua e aiat contadu sa cosa a Hananiah, Mishael e Azariah, cumpàngios suos.

17a- I bator giòvanos bivent in sa domo de Daniele. “ Sos chi sunt similes si radunano paris ” e rapresentant s'assemblea de Deus. Giai in antis de Gesù Cristos, « ue duos o tres si riunint in su nùmene meu, deo so in mesu de issos », narat su Sennore. S'amore fraterno unit custos giòvanos chi dimustrant un'ispiritu bellu meda de solidariedade.

Dan 2:18 esortende-los a pregare misericòrdia de su Deus de su chelu, pro chi Daniele e sos cumpàngios suos no esserent distruidos paris cun su restu de sos sàgios de Babilònia.

18a- In cara a una minetza gasi forte contra sa vida pròpia, sa pregadoria ardente e su geunu sintzeru sunt sas únicas armas de sos elettos. L'ischint e ant a isettare sa risposta de su Deus issoro chi at giai datu meda proas issoro de s'amore suo. A sa fine de su mundu, sos ùrtimos prescelti aia pigadu de mìa de su decretu de morte ant a agire a su matessi modu.

Dan 2:19 Tando su segretu fiat istadu riveladu a Daniele in una bisione noturna. E Daniele aiat beneitu su Deus de su chelu.

19a- Rechertu dae sos elettos suos, su Deus fidele est inie, ca at organizadu sa proa pro testimoniare sa fidelidade sua pro Daniele e sos tres cumpàngios suos; pro los artziare a sas prus artas positiones in su governu de su re. Issu, esperientzia a pustis de esperientzia, los at a rèndere indispensàbiles pro custu re chi at a ghiare e a sa fine at a convertire. Custa conversione at a èssere su frutu de su cumpòrtamentu fidele e irreprensibile de sos bator giòvanos ebreos santificados dae Deus pro una missione etzetzionale.

Daniele 2:20 Daniele aiat rispòndidu e aiat naradu: Beneitu siat su nùmene de Deus de eternidade in eternidade. Sabiduria e fortza l'apartenent.

20a- Un'elògiu bene giustificadu ca sa proa de sa sabiduria sua est, in custa esperientzia, in manera innegàbile dimustrada. Sa fortza sua aiat cunsignadu loiakim a Nabucodonosor e issa aiat impostu sas ideas suas in sa mente de sos òmnes chi diant àere favoridu su progetu suo.

Dan 2:21 Issu est cussu chi càmbiat sos tempos e sas tzircustàntzias, chi bòrtulat e istabilit sos res, chi dat sabiduria a sos sàgios e connoschimentu a cussos chi tenent intendimentu.

21a- Custu versetto espressat in manera crara totu sas resones pro crèere in e in Deus. Nabucodonosor a sa fine s'at a cunvertire cando at a realizare de su totu custas cosas.

Dn 2:22 Issu rivelat custu chi est profundu e cuadu, connoschet custu chi est in sas tenebre e sa lughe istat cun issu.

22a- Su demòniu podet fintzas rivelare custu chi est profundu e cuadu, ma sa lughe no est in issu. Lu faghet pro sedurre e istesiare sos òmines de su beru Deus chi, gasi faghende, agit pro sarvare sos elettos suos lis isvelende sas trampas mortales aiat tiradu de sos dimònios cundennados a sas tenebre terrenas, a pustis de sa vitòria de Gesù Cristos subra de su pecadu. e mortas.

Daniele 2:23 Deus de sos babbos meos, deo ti glorifico e ti lodo ca m'as dadu sapièntzia e fortza e m'as fatu connòschere custu chi t'amus pedidu, ca nch'as riveladu su segretu de su re.

23a- Sa sabiduria e sa fortza fiant in Deus, in sa pregadoria de Daniele, e Deus bi las aiat dadu. Bidimus in custa esperièntzia si realizare su printzìpiu insinnadu dae Gesù: “ pedides e b'at a èssere dadu ”. Ma est craru chi pro otènnere custu resurtadu sa lealidade de su rechedidore at a dèvere superare totu sas proas. Sa fortza retzida dae Daniele at a pigare forma agende subra de sos pensamentos de su re chi at a èssere sutapostu a una proa innegàbile e ladina chi l'at a custringhere a ammittere s'esistèntzia de su Deus de Daniele finas a tando disconnotu a issu e a su pòpulu suo.

Daniele 2:24 A pustis de custu Daniele fiat andadu in Arjoch, a su cale su re aiat cumandadu de destruere sos sàgios de Babilònia; e issu fiat andadu e l'aiat faeddadu gasi: Non destruais sos sàgios de Babilònia! Giughe-mi dae in antis su re e l'apo a dare s'acrarimentu.

24a- S'amore divinu si leghet in Daniele chi pessat de atzivire sa vida a sos sàgios paganos. Fintzas custu est unu cumportamentu chi testimòniat a Deus sa bonidade sua e compassione, in un'istadu de ànimu de perfeta mavelia. Deus s'accontentat, su tzeracu suo lu glorificat cun sas òperas de sa fide sua.

Dan 2:25 Arjoch aiat giutu deretu Daniele dae in antis su re e l'aiat faeddadu gasi: «Apo agatadu intre sos presoneris de Giuda un'òmine chi at a dare acrarimentos a su re.

25a- Deus tenet su re in grandu amargura, e sa sola prospetiva de otènnere sa risposta tantu disigiada at a fàghere apasigare deretu s'ira sua.

Dan 2:26 E su re, rispondende, aiat naradu a Daniele, su cale nùmene fiat Beltshatsar: Mi podes amustrare su bisu chi apo fatu e s'acrarimentu suo?

26a- Su nùmene paganu chi l'est dadu non càmbiat nudda. At a èssere Daniele e non Beltsatsar a li dare sa risposta abetada.

Daniele 2:27 Daniele aiat rispòndidu a sa presèntzia de su re e aiat naradu: Custu chi su re pregontat est unu segretu, chi sos sàgios, sos astròlogos, sos magos e sos indovinos non podent rivelare a su re.

27a- Daniele intercede in preghere de sos sàgios. Custu chi su re pediat era issoro a s'in cuddae de sa portada issoro.

Dan 2:28 Ma b'at unu Deus in su chelu chi rivelat sos segretos e chi at fatu connòschere a su re Nabucodonosor custu chi at a acadèssere a sa fine de sos tempos. Custu est su bisu tuo e sas bisiones chi as tentu in su letu tuo.

28a- Custu cumintzu de s'acrarimentu at a rèndere Nabucodonosor atentu, ca su tema de su futuru at semper turmentadu e angosciato sos òmines, e sa prospetiva de otènnere rispostas subra de custu tema est entusiasmande e de cunfortu. Daniele dirighet s'atenzione de su re subra de su Deus bividore invisibile, su chi est ispantosu pro su re chi adoraia sas divinidades materializadas.

Daniele 2:29 Subra de su letu tuo, o re, t'est bènnidu a mente custa chi at a accontèssere a pustis de custu tempus; e cussu chi rivelat sos segretos b'at fatu connòschere custu chi at a acadèssere.

Dan 2:30 Si custu segretu m'est istadu riveladu, no est ca b'apat in mene una sabiduria prus manna de sa de totu sos bividores; ma est pro chi s'acrarimentu potzat èssere dada a su re e pro chi tue potzas connòschere sos pensamentos de su coro tuo.

30a- no est chi b'apat in mene una sapièntzia superiora a sa de totu sos bividores; ma est gasi chi s'acrarimentu est dadu a su re

Perfeta mavelia in atzione. Daniele si faghet a banda e narat a su re chi custu Deus invisibile est interessadu a issu; custu Deus prus poderosu e eficatze de cussos chi at serbidu finas a tando. Imàginat s'efetu de custas paràulas subra de sa mente sua e subra de su coro suo.

30b- e connosches sos pensamentos de su coro tuo

In sa religione pagana, sos istandard de su bene e de su malu de su beru Deus sunt disconnotos. Sos res non sunt mai postos in discussione, ca sunt tímidos e tímidos ca s'issoro pòdere est mannu. S'iscoberta de su beru Deus at a permitere a Nabucodonosor de iscobèrrere in manera graduale sos difetos suos caratteriali; custu chi nemos diat àere tentu s'atrevimentu de fàghere intre sa gente sua. Sa letzione est girada fintzas a nois: podimus connòschere sos pensamentos de su coro solu nostru si Deus agit in sa cussèntzia nostra.

Dan 2:31 O re, tue aias castiadu e aia bidu una grandu imàgine; custa istàtua fiat immensa e de istraordinàriu lugore; istaiat in dae in antis tuo e s'aspetu suo fiat terrorosu.

31a- as bidu una grandu istàtua; custa istàtua fiat immensa e de istraordinàriu lugore

S'istàtua at a acrarire sas sutzessiones de sos grandu imperos terrenos chi s'ant a sutzèdere finas a sa torrada in glòria de Gesù Cristos, dae inoghe s'aspetu immensu suo . Su lugore suo est su de sutzessivos guvernantes cugugiados de richesas, glòria e onores rèndidos dae sos òmines.

31b- istaiat in dae in antis tuo e s'aspetu suo fiat terrorosu.

Su futuru profetadu dae s'istàtua s'agatat dae in antis su re e no in dae segus suo. S'aspetu terrorosu suo profetat sas multitudini de mortes umanas chi at a causare, sas gherras e sas persecutziones chi ant a caraterizare s'istòria umana finas a sa fine de su mundu; sos guvernantes caminant subra de sos mortos.

Daniele 2:32 Sa conca de custa imàgine fiat dae oro puru; su petorras suo e sos bratzos suos fiant dae prata; sa bentre sua e sas suas cosce fiant de ràmene;

32a- Sa conca de custa istàtua fiat dae oro puru

Daniele l'at a cunfirmare in su versetto 38, sa conca dae oro est su matessi re Nabucodonosor. Custu s'ìmbulu lu caraterizat ca pro primu s'at a cunvertire e at a serbire cun fide su beru Deus creadore. S'oro est su s'ìmbulu de sa fide purificada in 1 Pietro 1:7 . Su suo longu rennu at a signare s'istòria religiosa e at a giustificare su mentovu suo in sa Bibbia. In prus, constituit su capu de su fràigu de sas sutzessiones de sos guvernantes terrenos. Sa profetzia cumintzat in su primu annu de su rennu suo in su – 605.

32b- su petorras suo e sos bratzos suos fiant dae prata

Sa prata tenet prus pagu valore de s'oro. S'alterat, s'oro restat inalterabile. semus assistende a unu degradu de sos valores umanos chi sighit sa descritzione de s'istàtua de cùcuru a fundu. Dae su – 539, a s'imperu caldeu at a sutzèdere s'imperu de sos Medi e de sos Persianos.

32c- sa bentre sua e sas suas cosce fiant de ràmene

Fintzas s'otone tenet prus pagu valore de sa prata. Est una lega metàlica a base de ràmene. Si guastat in manera orrorosa e càmbiat aspetu in su tempus. Est fintzas prus tostu de sa prata, ateretantu prus tostu de s'oro, chi de petzi abarrat meda malleabile. Sa sessualidade est in su tzentru de s'imàgine seberada dae Deus, ma est fintzas s'imàgine de sa riprodutzione umana. S'imperu gregu, ca tale est, s'at a rivelare difatis meda prolifico, donende a s'umanitàde sa cultura pagana sua chi at a sighire finas a sa fine de su mundu. Sas istàtuas gregas in otone fùndidu e fùndidu ant a èssere ammiradas dae su pùblichu finas a sa fine. Sa nudidade de su corpus est rivelada e sa sua morale imbissada est illimitada; custas cosas rendent s'imperu gregu unu tipicu s'ìmbulu de su pecadu chi at a durare a traessu de sos sèculos e sos millènnios finas a sa torrada de Cristu. In Dan. 11,21-31, su re gregu Antìogu 4 naradu Epifane, persecutore de su pòpulu ebràicu “7 annos” intre – 175 e – 168, at a èssere presentadu comente a unu tipu de su persecutore papale chi pretzedet in su relatu profetosu de custu capìtulu. Custu versetto 32 agrupat e èvocat posca sos imperos chi aiant giutu a s'imperu romanu.

Dan 2:33 sas ancas suas dae ferru; sos pees suos, in parte dae ferru e in parte de arghidda.

33a- sas ancas suas, dae ferru

Comente a su de bator imperos profetados, su de Roma est caraterizadu dae su màssimu indurimento rapresentadu dae su ferru. Est fintzas su metallu prus comunu chi s'òssidat, arrugginisce e si destruit. Fintzas in custu casu su peoramentu est cunfirmadu e est in

crèschida. Sos romanos sunt politeistas; adotant sos de sos unos inimigos derrotados. Est gasi chi su pecadu gregu, a traessu de s'estensione sua, s'at a estèndere a totu sos pòpulos de s'imperu suo.

33b- sos pees, in parte dae ferru e in parte de arghidda

In custa fase una parte de arghidda indebilitat custu tostu dominiu. S'acrarimentu est sempre e istòrica. In su 395, s'Imperu Romano si disgregò e de s'ghida sos deghe pòddighes de sos pees de s'istàtua diant àere dadu vida a deghe rennos cristianos indipendentes ma totus postos suta de sa supervisione religiosa de su Piscamu de Roma chi diat èssere devènnidu Paba de su 538. Custos deghe re so mentovadu in Daniele 7:7 e 24.

Daniele 2:34 Mentras fias castiende, una pedra aiat rùidu sena manu e aiat corfidu sos pees dae ferru e arghidda de s'istàtua e los frantumò.

34a- S'imàgine de sa pedra chi corfit s'ispirat a sa pràtica de sa morte pro lapidazione. Custu fiat s'istandard pro s'esecuzione de sos peccatori culpèvoles in s'antigu Israele. Custa pedra benit tando a lapidare sos peccatori terrenos. S'ùrtima piaga de s'ira de Deus ant a èssere sos chicchi de gràndine segundu Apocalisse 16:21. Custa imàgine profetat s'atzione de Cristu contra sos peccatori in su momentu de sa gloriosa torrada sua divinu. In Zac 3,9, s'ispiritu dat a Cristu s'imàgine de una pedra, sa printzipale de s'àngulu, cudda cun cale Deus cumintzat su fràigu de s'edifitziu ispirituale suo: Aco' difatis, comente a sa pedra chi aia postu dae in antis Giosuè, b'at sete ogros subra de custa pedra; aco', deo matessi apo a influire custu chi b'at a èssere influidu, narat l'Eterno de sos esèrtzitos; e in una die apo a eliminare s'ingiustizia de custu paisu. Leghimus posca in Zac.4,7: Chie ses tue, grandu monte, dae in antis Zorobabele? As a èssere appranadu. At a pònner sa pedra printzipale intre acclamazioni: Gràzia, gràzia pro issa! In custu matessi logu, a sos versetti 42 e 47, leghimus: M'aiat naradu: Ite bides? Aia rispòndidu: Càstio, e aco' b'at unu candelabro totu dae oro, cun unu vasu subra e chi cuntenet sete lampadas, cun sete portalampane pro sas lampadas chi sunt subra de sa parte superiora de su candelabro ; ... Ca cussos chi disprezzavano sa die de sos lecos cumintzos s'ant a allegrare cando ant a bìdere su livellu in sas manos de Zorobabele. Custos sete sunt sos ogros de su Signore, chi cursant totu sa terra . A cunfirma de custu messàgiu, amus a agatare in Apocalisse 5:6, custa imàgine, in cale sos sete ogros de sa pedra e su candelabro sunt atribuidos a s'Agnello de Deus, est a nàrrere Gesùs Cristos: E aia bidu, in mesu de su tronu e sos bator èsseres bividores e in mesu de sos sèneghes un'angione chi fiat inie, comente a immolato. Teniat sete corna e sete ogros, chi sunt sos sete ispiritòs de Deus mandados subra de totu sa terra. In su cabu de sos pòpulos peccatori fatu dae Deus in persone, no intervenit calicuna manu umana.

Daniele 2:35 Tando su ferru, s'arghidda, su brunzu, sa prata e s'oro si frantumaronu paris e fiant devènnidos comente a sa pula chi fuit dae s'aia istiale; su bentu los aiat giutu bia e de issos non fiat istadu prus agatadu rastru. Ma sa pedra chi aiat corfidu s'imàgine fiat devènnida unu grandu monte e aiat prenadu totu sa terra.

35a- Tando su ferru, s'arghidda, su brunzu, sa prata e s'oro si frantumaronu paris e fiant devènnidos comente a sa pula chi fuoriesce de s'aia in istiu; su bentu los aiat giutu bia e de issos non fiat istadu prus agatadu rastru.

A sa torrada de Cristu, sos discendentes de sos pòpulos simbulegiados dae s'oro, de sa prata, de su brunzu, de su ferru e de s'arghidda aiant abarradu totus in sos pecados issoro e dinnos de destruidura a banda sua, e s'imàgine profetat custu annichilimentu.

35b- Ma sa pedra chi aiat corfidu s'imàgine fiat devènnida unu grandu monte e aiat prenadu totu sa terra

S'Apocalisse at a rivelare chi custu annùntziu s'at a acumprire de su totu petzi a pustis de sos milli annos de su cabu tzeleste, cun s'insediamentu de sos elettos subra de sa terra annoada, in Apoc. 4, 20, 21 e 22.

Dan 2:36 Custu est su bisu. Amus a dare s'acrarimentu dae in antis su re.

36a- Su re in fines intendet custu chi at bisadu. Una risposta de su gènere non podet èssere imbentada, ca fiat impossibile a lu trappare. Cussu chi li descriet custas cosas at tando retzidu issu matessi sa matessi bisione. E rispondet fintzas a sa rechesta de su re ammustrende-si capatzu de interpretare sas imàgines e de nde dare su significadu.

Daniele 2:37 O re, tue ses su re de sos res, ca su Deus de su chelu t'at dadu domìniu, potèntzia, fortza e glòria;

37a- Aprètzio meda custu versetto in cale bidamus Daniele faeddare in modu informale a su poderosu re, ite chi perunu òmine diat atrevire fàghere a sas dies pervertidas nostras e corrùmpidos. S'arresonu informale no ofendet, Daniele tenet respetu pro su re caldeu. Sa tuinalità est petzi sa forma gramaticale impreada dae unu sugetu isoladu chi s'espressat a un'unicu tres unu. E "pro cantu mannu siat su re, no est in prus pagu un'òmine" comente podiat nàrrere a tempus suo s'atore Molière. E la derivat de sos votos ingiustificati naschet a s'època sua cun Luigi 14 , s'orgoliosu "re sole".

37b- O re, tue ses su re de sos res, ca su Deus de su chelu t'at dadu s'imperu

Prus chi respetu, Daniele ghenna a su re unu reconnoschimentu tzeleste de cale non fiat in connoschimentu. Difatis su tzeleste Re de sos res atestat de àere fraigadu su re terrenu de sos res. Governare subra de sos res constituit su titulu imperiale. Su sìmbulu de s'imperu sunt " sas alas de s'àbbila " chi l'ant a caraterizare comente a su primu imperu in Dan.7.

37c- potèntzia,

Designat su deretu de dominare subra de sas moltitudini e si mesurat in cantidade, est a nàrrere in massa.

Podet fàghere girare sa conca e prenare de orgòllu unu re poderosu. Su re a bias at a tzèdere a s'orgòllu e Deus l'at a sanare a traessu de una tosta proa de umiliatzione rivelada in Dan.4. Devet atzetare s'idea chi no at otentu su podere suo cun sas solas fortzas suas, ma ca su beru Deus bi l'at dadu. In Dan.7, custu podere at a assùmere s'imàgine simbòlica de s'Orso de sos Medi e de sos Persianos.

Otentu su podere, a bias, intendende unu bòidu in si matessi e in sa vida pròpia, sos òmines si suitzidant. Su podere ti faghet fantasticare de otènnere una grandu cuntentesa chi no

arribbat. “Totu nou, totu bellu” narat su ditzu, ma custa sensatzione tosta a ghera. In sa vida moderna, artistas rinomati, ammirados e arricchidos finint pro si suitzidare nointames una resessida aparente, abbagliante e gloriosu.

37d- fortza

Designat s'atzione, sa pressione suta custringhidura chi faghet aprigare s'avversàriu in una cumbata. Ma custu chertu podet èssere giutu contra si matessi. Faeddamus posca a fortza de caràtere. Sa fortza si mesurat in calidade e atòliu.

Tenet fintzas su sìmbulu suo: su leone segundu Giudici 14:18: “ custu chi est prus forte de su leone, custu chi est prus durche de su mele ”. Sa fortza de su leone est in sos mùsculos suos; sos de sas brancas suas e de sas brancas suas ma mescamente sos de sa buca sua chi aferrat e isfiadat sas vìtimas suas in antis de las devorare. Sa rivelatzione deviada de custa risposta a s'enigma postu a sos Filisteos de Sansone at a devènnere sa cunsighèntzia de un'atzione a fortza sena pari a banda sua contra de issos.

37° e glòria .

Custa paràula càmbiat significadu in sos cuntzetos terrestres suos e tzelestes. Nabucodonosor aiat otentu sa glòria umana finas a custa esperièntzia. Su de pràghere de dominare e detzidere su destinu de totu sas creaturas de sa terra. Li restat de iscobèrrere sa glòria tzeleste chi Gesùs Cristos at a otènnere faghende-si, Maestro e Sennoras, tzeracu de sos tzeracos suos. Pro sa sarvesa sua, a sa fine at a atzetare custa glòria e sas cunditiones tzelestes suas.

Daniele 2:38 Issu t'at dadu in sas manos, in ue si siat istant, sos figios de sos òmines, sas bèstias de su sartu e sos pugiones de su chelu, e t'at costituitu guvernadore subra totus issoro: tue ses cussu chi ses sa conca dae oro.

38a- Custa imàgine at a èssere impreada pro designare Nabucodonosor in Dan.4:9.

38b- ses sa conca dae oro.

Custas paràulas ammustrant chi Deus connoschet in antizipu sos sèberos chi Nabucodonosor at a fàghere. Custu sìmbulu, sa conca dae oro , profetat sa sua benidora santificazione e s'eletzione sua pro sa sarvesa eterna. S'oro est sìmbulu de sa fide purificada segundu 1 Pietro 1:7: pro chi sa proa de sa fide bostra, prus pretziosa de s'oro corruttibile (chi però si proat cun su fogu), potzat resurtare in lode, glòria e onore, cando Gesùs Cristos at a apàrrere . S'oro , custu metallu malleabile , est s'imàgine de custu grandu re chi si lassat trasformare de s'òpera de su Deus creadore.

Daniele 2:39 A pustis de tene at a pesare unu àteru rennu, inferiore a su tuo; posca unu de tres rennos, chi at a èssere dae bronzu, e at a dominare subra de totu sa terra;

39a- In su cursu de su tempus, sa calidade umana at a peorare; sa prata de su petorras e de sos duos bratzos de s'istàtua est minore de s'oro de sa conca. Comente Nabucodonosor, Dariu su Medu s'at a cunvertire, Tziru 2 su Persianu fintzas segundu Esd.1:1 a 4, totus amant fintzas

Daniele; e a pustis de issos Dariu su Persianu e Artaserse 1 segundu Esd.6 e 7. In sas proas s'ant a allegare in su de bìdere su Deus de sos ebreos bènnera a agiudu de sos suos.

39b- posca unu de tres rennos, chi at a èssere dae brunzu, e chi at a dominare subra de totu sa terra.

Inoghe sa situatzione pro s'imperu gregu peorat in manera grave. S'otone, su sìmbulu chi lu rapresentat, designat s'impuridade, su pecadu . S'istùdiu de Dan.10 e 11 nch'at a permìtere de nde cumprèndere su ca. Ma giai est in chistione sa cultura de su pòpulu in cantu imbentore de sa libertade republicana e de totus sas deviaziones perversas suas e corrùmpidas chi segundu su printzìpiu non tenent làcana, aco' ca Deus narat in Pro. 29,18: Cando non b'at rivelatzione , sa gente est sena ritegno; Ditzosu si respeta sa lege!

Dan 2:40 B'at a èssere unu de bator rennos, forte comente a su ferru; etotu comente a su ferru truncat e truncat cada cosa, gasi at a truncare e truncat cada cosa, comente a su ferru chi truncat cada cosa.

40a- Sa situatzione peorat cun custu de bator rennos chi est su de Roma chi at a dominare sos imperos pretzedentes e nd'at a adotare totu sas divinidades, gasi chi at a acumulare totus sas caraterísticas negativas issoro giughende una novidade, una disciplina ferrea de accanidu durezza. Custu lu rendet gasi eficatze chi perunu paisu li podet aguantare; tantu chi s'imperu suo s'at a estèndere de s'Inghilterra a ovest finas a Babilònia a est. Su ferru est a beru su sìmbulu suo, de sas ispadas suas a dòpiu trincu, de sas armaduras suas e de sos iscudos suos, tantu chi cando atacat, s'esèrtzitu assumet s'aspetu de unu carapace irto de puntas de lantza, formidàbile eficatze contra sos ataques disordinados e aia isperdidu de sos inimigos suos .

Dan 2:41 E comente as bidu sos pees e sos pòddighes, in parte de arghidda e in parte dae ferru, custu rennu at a èssere partzidu; ma at a tènnere in issu calicuna cosa de sa fortza de su ferru, ca as bidu su ferru mescolato cun s'arghidda.

41a- Daniele no l'ispetzificat ma s'imàgine faeddat. Sos pees e sos pòddighes rapresentant una fase dominante chi at a sutzèdere a s'imperu romanu paganu imaginadu dae su ferru . Partzidu, custu imperu romanu at a devènnere su campu de batalla de sos pìticos rennos aende-si formados a pustis de sa disgregatzione sua. S'alleàntzia de su ferru e de s'arghidda non creat fortza, ma partzidura e debilesa. Leghimus s'arghidda de su vasaio . Su vasaio est Deus segundu Geremia 18:6: Non potzo deo mi cumportare versu de bois comente a custu vasaio, o domo de Israele? narat su Sennore. Mi', comente a s'arghidda est in sas manos de su vasaio, gasi bois seis in sas manos meas, o domo de Israele! Custa arghidda est su componente paghiosu de s'umanidade de cale Deus seletzionat sos elettos suos e los rendet vasos de onore.

Daniele 2:42 E comente a sos pòddighes de sos pees fiant in parte dae ferru e in parte de arghidda, gasi custu rennu at a èssere in parte forte e in parte fràgile.

42a- Nòdida chi su ferru romanu aiat sighidu finas a sa fine de su mundu, mancari s'Imperu Romano aiat pèrdidu s'unidade sua e su domìniu suo in su 395. S'acrarimentu istat in sa ripresa sua de su domìniu a traessu de s'ammaju religiosu de sa fide catòlica romana. Custu est dèvidu a s'apògiu armadu dadu dae Clodoveo e de sos imperadores bizantinos a su pìscamu de Roma

a inghiriu a su 500. Issos aiant costruidu su prestìgiu suo e su podere nou suo papale chi l'aint rëndidu, ma petzi a sos ogros de sos òmines, su leader terrenu de sa crèsia cristiana. dae su 538.

Dan 2:43 As bidu su ferru mescolato cun s'arghidda, ca ant a èssere mescolati de alleàntzias umanas; ma non ant a èssere unidos intre issos, etotu comente a su ferru non s'unit a s'arghidda.

43a- Sos pòddighes de sos pees, in nùmeru de deghe , ant a devènnere deghe corna in Dan. 7:7 e 24. A pustis de su corpus, e sos pees, rapresentant sas natziones cristianas otzidentales de s'Europa in sos ùrtimos tempos, est a nàrrere sos època nostros. Denunziande sas ipòcritas alleàntzias de sas natziones europeas, Deus aiat riveladu 2.600 annos a oe sa fragilitade de sos acòrdios chi unint sos pòpulos de su de oe Europa, unidos apuntu subra de sa base de sos "Tratados de Roma".

Daniele 2:44 A su tempus de custos res, su Deus de su chelu at a intzitare unu rennu chi no at a èssere mai distruidu e no at a colare mai suta de su domìniu de unu àteru pòpulu; at a truncare e at a destruire totus custos rennos, e issu matessi at a durare pro semper.

44a- A su tempus de custos res

Sa cosa est cunfirmada, sos deghe pòddighes sunt cuntemporàneos a sa torrada gloriosa de Cristu.

44b- su Deus de su chelu at a intzitare unu rennu chi no at a èssere mai distruidu

Sa seletzione de sos elettos acontesset suta de su nùmene de Gesùs Cristos finas dae su ministèriu suo, durante sa prima bènnida sua subra de sa terra, pro iscontare sos pecados de cussos chi sarvat. Ma durante sos duamìgia annos chi aiant sighidu custu ministèriu, custa seletzione fiat istada acumprida in sa mavelia e in sa persecuzione a banda de su campu diabòlicu. E dae su 1843, cussos chi Gesùs sarvat sunt pagos, comente a at a cunfirmare s'istùdiu de Dan. 8 e 12.

Lòmpidos a su tèrmine de sos 6000 annos de su tempus de sa seletzione de sos elettos, su de 7 millènnios aberit su sàbadu de s'eternidade petzi a sos elègidos redenti de su sàmbene de Gesùs Cristos partinde dae Adamo e Eva. Totus ant a èssere istados seletzionados pro sa fidelidade issoro ca Deus pigat cun sese èsseres umanos fideles e obbedienti, cunsignende su demòniu, sos ànghelos rebellos suos e sos èsseres umanos disobbedienti a sa completa destruidura de sas ànimas issoro.

44c- e chi no at a colare suta de su domìniu de unu àteru pòpulu

Ca ponet fine a sas dominatziones e a sas sutzessiones umanas terrenas.

44d- at a truncare e at a destruire totus custos rennos, e issu matessi at a durare pro semper

S'Ìspiritu ispiegat su significadu chi dat a sa paràula fine; significadu assolutu. B'at a èssere s'eliminazione de totu s'umanità. E Apoc.20 nche svelerà ite acadas in su cursu de su de sete millènnios . Amus a iscobèrrere gasi su programa prevìdidu dae Deus. Subra de sa

terra desolata su demòniu at a èssere tentu presoneri, sena calicuna cumpangia tzeleste nen terrena. E in chelu, 1000 annos, sos elettos ant a giudicare sos malvagi mortos. A su tèrmine de custos 1000 annos, sos malvagi ant a risòrgere pro su cabu finale. Su fogu chi los destruit at a purificare sa terra chi Deus at a fàghere noa glorifichende-la pro accollire su tronu suo e sos suos eletos redenti. S'imàgine de sa bisione resumet duncas atziones prus cumplessas chi s'Apocalisse de Gesùs Cristos at a rivelare.

Daniele 2:45 Custu est inditadu dae sa pedra chi as bidu ruende de su monte sena s'agiudu de calicuna manu, e chi aiat truncadu in cantos su ferru, su brunzu, s'arghidda, sa prata e s'oro. Su grandu Deus at fatu ischire a su re ite at a acadèssere a pustis de custu. Su bisu est beru e s'acrarimentu suo est tzerta.

45a- In fines, a pustis de sa bènnida sua, Cristu simbulegiadu dae sa pedra , su cabu tzeleste de milli annos e s'esecuzione sua de su cabu finale, subra de sa terra noa restaurada dae Deus, at a pigare forma e logu su grandu monte annunziadu in sa bisione pro issu.

Daniele 2:46 Tando su re Nabucodonosor aiat rùidu cun sa cara a terra, aiat adoradu Daniele e aiat ordinadu chi l'esserent ofertos sacrificizios e intzensu.

46a- Ancora paganu, su re reagit segundu sa natura sua. Aende retzidu dae Daniele totu custu chi aiat pedidu, si prostrò in dae in antis suo e aiat mantentu sos aficos suos. Daniele non s'oponet a sas atziones idolatriche chi pràticat in sos cunfrontos suos. Est ancora tropu chitzo pro lu contraìghere e lu pònnere in discussione. Su tempus, chi appartenet a Deus, at a fàghere su traballu suo.

Daniele 2:47 E su re aiat faeddadu a Daniele, narende: «A beru su Deus tuo est su Deus de sos de sos e su Sennore de sos res, e issu rivelat sos segretos, ca tue as pòdidu iscobèrrere custu segretu.

47a- Custu fiat istadu su primu passu de su re Nabucodonosor cara a sa conversione sua. No at a pòdere mai ismentigare custa esperièntzia chi lu custringhet a ammettere chi Daniele est in relazione cun su beru Deus, antis, su Deus de sos de sos e su Sennore de sos res . Ma sa truma pagana chi l'assistit at a istentare sa conversione sua. Sas paràulas suas testimònant s'eficatzidade de s'òpera profetosa. Su podere de Deus de nàrrere in antìtzipu custu chi at a acadèssere ponet s'òmine normale in cara a su muru de s'evidèntzia cumbinchidora a sa cale s'elettu tzedet e su rùidu aguantat.

Daniele 2:48 Tando su re aiat intzitudu Daniele e l'aiat dadu medas ricos donos; l'aiat dadu su cumandu subra de totu sa provìntzia de Babilònia e l'aiat costituitu guvernadore supremu de totu sos sàgios de Babilònia.

48a- Nabucodonosor si fiat cumportadu in sos cunfrontos de Daniele in su matessi modu in cale su Faraone aiat agidu in antis de issu in sos cunfrontos de Giuseppe. Cando sunt intelligentes e no ostinatamente serrados e blocados, sos grandu leader ischint apretziare sos servitzius de unu servidore chi annanghet calidades pretziosas. Issoro e su pòpulu issoro sunt benefitziàrios de sas beneditziones divinas chi reposant subra de sos elettos suos. Sa sapièntzia de su beru Deus est tando de benefitziu a totus.

Daniele 2:49 Daniele aiat pedidu a su re de affidare s'amministratzione de sa provìntzia de Babilònia a Sadrach, Meshac e Abednego. E Daniele fiat in sa corte de su re.

49a- Custos bator giòvanos si distinghiant, pro su cumportamentu issoro in manera piessigna fidele cara a Deus, de sos àteros giòvanos ebreos chi fiant bènnidos cun issos a Babilònia. A pustis de custa proa, chi diat àere pòdidu devènnere drammàtica pro totus, aparit s'aprovatzione de su Deus bividore. Bidimus gasi sa diferèntzia chi Deus faghet intre cussos chi lu serbint e cussos chi no lu serbint. Àrtziat sos elettos suos chi si sunt ammustrados dignos, publicamente, a sos ogros de totu sas pessones.

Daniele 3

Dan 3:1 Su re Nabucodonosor aiat fatu un'istàtua dae oro, arta sessanta cubiti e larga ses cubiti. Lu fiat pesadu in sa badde de Tosta, in sa provìntzia de Babilònia.

3a- Su re fiat conchinadu ma non ancora convertidu dae su Deus bividore de Daniele. E sa megalomania lu caraterizat ancora. Sos adultos a fùrriu a issu l'ànimant in custu percursu comente a su mariane de sa favola faghet cun su corbu, l'adorant e lu vènerant comente a unu deus. In prus, su re finit pro si paragonare a unu deus. B'at de nàrrere chi in su paganèsimu la derivat est fàtzile ca sas àteras farsas divinidades sunt immòbiles e cunzeladas suta forma de istàtuas mentras issu, su re, essende biu, est giai superiore a issos. Ma cantu malu s'imprea custu oro pro pesare un'istàtua! Craru sa bisione pretzedente no at ancora dadu sos frutos

suos. Fortzis fintzas sos onores chi su Deus de sos de sos l'at abbandadu ant contribuidu a mantènnere e peri a crèschere s'orgòllu suo. S'oro, sìmbulu de sa fide purificada dae sa proa segundu 1 Pietro 1,7, at a agiuare a rivelare sa presèntzia de custu tipu de fide sublime in sos tres cumpàngios de Daniele, in s'esperientzia noa contada in custu capìtulu. Custa est una letzione chi Deus girat in particolare a sos elettos suos in s'ùrtimu protzessu avventista, cando unu decretu de morte profetadu in Apocalisse 13:15 istat pro li dogare sa vida.

Dan 3:2 Su re Nabucodonosor aiat cunvocado sos sàtrapos, sos amministradores, sos governadores, sos giùighes supremos, sos tesoreris, sos dotores de sa lege, sos giùighes e totu sos magistrados de sas provìntzias ca bennerent a sa dedicazione de s'imàgine chi su re Nabucodonosor aiat artziadu.

2a- A diferèntzia de su calvàriu de Daniele in Dan.6, s'esperientzia no est dèvida a sas tramas de sas pessones chi inghiriant su re. Inoghe est su frutu de sa personalidade sua chi si rivelat.

Dan 3:3 Tando sos sàtrapos, sos amministradores, sos governadores, sos capos giùighes, sos tesoreris, sos dotores de sa lege, sos giùighes e totu sos magistrados de sas provìntzias si fiant riunidos pro dedicare s'imàgine chi su re Nabucodonosor aiat fatu pesare. Istaian dae in antis s'imàgine chi Nabucodonosor aiat pesadu.

Dan 3:4 E s'araldo aiat abboghinadu a grandu boghe: Custu est custu chi bi cumandant, pòpulos, natziones e òmines de cada limba!

Dan 3:5 Cando udrai su sonu de sa trumba, de su flàutu, de sa chiterra, de su sambuco, de su salterio, de sa cornamusa e de cada sorta de istrumentos musicales, tando ti prostrerai e as a adorare s'istàtua dae oro pesada dae su re Nabucodonosor.

5a- In su su momentu chi intendes su sonu de sa trumba

Su segnale de sa proa at a èssere dadu dae su sonu de sa trumba , etotu comente a sa torrada de Gesù Cristos est simbulegiada in Apocalisse 11:15 de su sonu de sa de sete trumbas , e fintzas las ses punitziones pretzedentes sunt simbulegiadas dae sas trumbas.

5b- ti prostrerai

Sa prostrazione est sa forma fisica de s'onore resu. In Apocalisse 13:16, Deus lu simbulègiat a traessu de sa manu de sos òmines chi ant a retzire su semu de sa bèstia, chi cunsistet in su de praticare e onorare sa die de su sole paganu chi at sostituidu su santu sàbadu divinu .

5c- e l'as a adorare

S'adoratzione est sa forma mentale de s'onore resu. In Apocalisse 13:16, Deus l'imàginat a traessu de sos cherbeddos de s'òmine chi retzit su semu de sa bèstia .

Custu versetto nche permetet de iscobèrrere sas craes de custos sìmbulos mentovados in s'Apocalisse de Gesù Cristos. Sos cherbeddos e sa manu de s'òmine resument sos pensamentos suos e sas òperas suas e intre sos elettos custos sìmbulos retzint su sigillu de

Deus in contraposizione a su semu de sa bèstia , identificadu cun sa "domìniga" de su catolitzèsimu romanu, atzetadu e sustentadu dae sos protestantes finas dae su s'intrada issoro in s'alleàntzia ecumènica.

Totu s'organizazione de custa medida impostat de su re Nabucodonosor at a èssere annoada a sa fine de su mundu in sa proa de fidelidade a su sàbadu de su Deus creadore. Cada sàbadu, su refudu a su traballu de sos elettos at a testimoniare sa resistèntzia issoro a sa lege de sos òmines. E domìniga, su refudu issoro de partetzipare a su cultu comunu impostu los at a identificare comente a rebellos de cales si bisòngiat liberare. At a èssere tando pronunziata sa cundenna a morte. Su protzessu at a èssere duncas coerente in manera perfeta cun custu chi ant a bìvere sos tres cumpàngios de Daniele, issos matessi de su totu beneitos dae Deus pro sa fidelidade giai dimustrada.

Nointames, in antis de sa fine de su mundu, custa letzione fiat istada oferta in primu logu a sos ebreos de s'antiga alleàntzia chi fiant istados sutapostos a una sìmile proa intre su – 175 e su – 168, pessighidos a morte de su re gregu Antiogu 4 naradu Epifane. E Dan.11 at a testimoniare chi unos cantos ebreos fideles aiant prefertu èssere ochidos prusaprestu chi cummittere un'abominio dae in antis su beru Deus issoro. Ca in cuddas dies Deus no est intervènnidu pro los sarvare pro miràculu, gasi comente no est intervènnidu posca pro sos cristianos ochidos dae Roma.

Dn 3:6 Chie non si prostrerà e no at a adorare, at a èssere deretu bessadu in una fornace ardente.

6a- Pro sos cumpàngios de Daniele sa minetza est sa fornace ardente . Custa minetza de morte est s'imàgine de su decretu de morte finale. Ma b'at diferèntzia intre sas duas esperièntzias de su cumintzu e sa de sa fine, ca a sa fine, sa fornace ardente at a èssere su castigu de su cabu finale subra de sos agressores persecutòrios de sos santos seberados dae Deus.

Dan 3:7 Cando duncas totu sos pòpulos aiant intesu su sonu de sa trumba, de su flàutu, de sa chitarra, de su sambuco, de su salterio e de cada istrumentu musicale, totu sos pòpulos, sas natziones e sos pòpulos de totu sas limbas si prostrò e aiat adoradu s'imàgine dae oro chi su re Nabucodonosor aiat fatu pesare.

7a- Custu cumportamentu de sutamissione belle generale e unànime de sas massas a sas leges e a sos ordinamentos umanos profetat ancora su cumportamentu issoro pro como de s'ùrtima proa de sa fide terrena. Cun sa matessi timoria s'at a ubbidire a s'ùrtimu governu universale de sa terra.

Daniele 3:8 In cudda occasione e in cuddu matessi tempus fiant bènnidos unos cantos Caldeos a incurpare sos Giudei.

8a- Sos elettos de Deus sunt su bersàlli de s'ira de su demòniu chi dòmìnat totu sas ànimas chi Deus non reconoschet comente a suas elègidas. Subra de sa terra custu òdiu diabòlicu si manifestat suta forma de gelosia e, in su matessi tempus, de grandu òdiu. Issos sunt tando retentos responsàbiles de totu sos malos de cales sufrit s'umanidade, mancari est lu contràrio chi ispiegat custos malos chi sunt in manera simpre sa cunsighèntzia de s'ausèntzia

de s'amparu issoro a banda de Deus. Cussos chi òdiant sos elettos ordint complotos pro los trasformare in un'esecrazione pobulare de cale si bisòngiat liberare ochende-los.

Dan 3:9 Issos aiant rispòndidu e aiant naradu a su re Nabucodonosor: O re, bive pro semper!

9a- Intrans a iscena sos agentes de su demòniu, sa trama si crarit.

Dan 3:10 As dadu su cumandamentu chi cale si siat intendat su sonu de sa trumba, de su flàutu, de sa chiterra, de su sambuco, de su salterio, de sa cornamusa e de cada sorta de instrumentos, si prostri e adoret s'imàgine dae oro ,

10a- Ammentant a su re sas suas istaret paràulas e s'òrdine de s'autoridade bera sua a sa cale est recherta ubbidienza.

Dan 3:11 e cale si siat non s'inchinerà e no at a adorare at a èssere bessadu in una fornace ardente.

11a- S'ammentat fintzas sa minetza de morte; sa trampa si serrat subra de sos santos prescelti.

Dan 3:12 Como b'at Giudei a sos cales as afidadu s'amministratzione de sa provìntzia de Babilònia, Shadrach, Meshach e Abednego, òmines chi non tenent riguardu pro tene, o re; non serbint sos tuos dèi e no adorant s'istàtua dae oro chi tue as pesadu.

12a- Sa cosa fiat prevedibile, essende sos artos incàrrigos afidados a ebreos istràngios, sa pèrfida gelosia alluta deviat manifestare su frutu suo de òdiu mortore. E gasi, sos elettos de Deus sunt individuados e cundennados dae sa vindita popolare.

Dan 3:13 Tando Nabucodonosor, airadu e airadu, aiat ordinadu chi esserent giutos Shadrach, Meshach e Abednego. E custos òmines fiant istados giutos dae in antis su re.

13a- Ammentade-bos chi custos tres òmines aiant otentu de Nabucodonosor sas prus artas càrrigas in su rennu suo, ca l'apariant prus sàbios, prus intelligentes de sa gente de su pòpulu suo. Aco' ca s'istadu irritadu " suo e furiosu " at a ispiegare su suo momentàneu oblio de sas calidades etzetzionales issoro.

Dan 3:14 Nabucodonosor lis aiat rispòndidu: Est fortzis intenzionale, Shadrach, Meshach e Abednego, chi non serbides sos meos dèi e no adoradas s'imàgine dae oro chi tènghio arta?

14a- No isetat mancu chi rispondant a sa pregonta sua: ses in manera deliberada disubbidende a sos òrdines meos?

Dan 3:15 Como sias prontu e cando udrai su sonu de sa trumba, de su flàutu, de sa chiterra, de su sambuco, de su salterio, de sa cornamusa e de cada sorta de instrumentos, t'inchinerai e as a adorare s'imàgine chi apo fatu; si no l'as a adorare, deretu as a èssere bessadu in mesu de una fornace ardente. E chie est su deus chi t'at a liberare de sa manu mea?

15a- Rendende-si contu de repente de cantu li siant ùtiles custos òmines, su re est prontu a lis ofèrrere una possibilitade noa ubbidende a s'òrdine imperiale suo universale.

Sa pregonta posta at a retzire una risposta ispessada de su beru Deus chi Nabucodonosor paret àere ismentigadu, pigadu dae sas fainas de sa vida imperiale sua. Nudda, in prus, cunsentit de istabilire sa data de su fatu.

Dan 3:16 Shadrach, Meshach e Abednego aiant rispòndidu a su re Nabucodonosor: Non tenimus bisòngiu de ti rispòndere subra de custu argumentu.

16a- Custas paràulas giradas a su re prus poderosu de su tempus suo parent iscandalosas e iscurregidas, ma custos òmines chi las ant naradas non sunt pessones rebellas. A su contràriu, constituint modellos de ubbidientzia a su Deus bividore a su cale ant in manera firma detzìdidu de restare fideles.

Dan 3:17 Aco', su Deus nostru, chi nois serbamus, est capatzu de nche liberare de sa fornace ardente e nch'at a liberare de sa manu tua, o re.

17a- A diferèntzia de su re, sos fideles eletos aiant cunservadu sas proas chi Deus lis aiat dadu pro dimustrare chi fiat cun issos in sa proa de sa bisione. Assotziende custa esperièntzia personale a sos amentos gloriosos de su pòpulu liberadu issoro dae sos egitzianos e de s'iscravidade, a banda de custu matessi Deus fidele, ispinghent s'atrevimentu finas a su puntu de disafiare su re. Sa determinazione issoro est totale, fintzas a costu de sa morte. Ma s'ispiritu faghet profetare s'interventu suo: issu nch'at a liberare de sa manu tua, o re .

Dn 3:18 Sinunca ischi, o re, chi nois no amus a serbire sos tuos dèi e no amus a adorare s'imàgine dae oro chi tue as pesadu.

18a- E s'in casu in cale s'agiudu de Deus non bèngiat, est mègius pro issos mòrrere comente a fideles elègidos prusaprestu chi subravivere comente a traitorios e codardi. Custa fidelidade l'amus a agatare in sa proa imposta dae su persecutore gregu in su – 168. E posca, durante totu s'era cristiana, intre sos beros cristianos chi finas a sa fine de su mundu no ant a confùndere sa lege de Deus cun sa lege de sos òmines malvagi.

Dan 3:19 Tando Nabucodonosor fiat istadu prenu de ira e aiat cambiadu cara, volgendo sa cara contra Shadrac, Meshac e Abednego. Aiat torradu a faeddare e aiat ordinadu chi sa fornace esseret iscaldida sete bias de prus de cantu diat àere dèvidu èssere iscaldida.

19a- Bisòngiat tènnere presente chi custu re mai durante sa vida sua aiat bidu ne aiat intesu perunu s'opònnere a sas detzisiones suas; su chi giustificat sa fùria sua e su cambiamentu in s'aspetu de sa cara sua . Su demòniu intrat a issu pro lu giùghere a ochire sos elettos de Deus.

Daniele 3:20 Posca aiat cumandadu a unos cantos sordados prus fortes de s'esèrtzitu suo de ligare Sadrac, Mesac e Abednego e de los bessare in sa fornace ardente.

Daniele 3:21 E custos òmines fiant istados ligados cun sos issoro calzoni, sas tunicas issoro, sos manteddos issoro e sas issoro àteras bestes, e fiant istados bessados in mesu de sa fornace ardente.

21a- Totus custos materiales mentovados sunt combustibiles gasi comente lu sunt sos corpos carrales issoro.

Daniele 3:22 Ca s'òrdine de su re fiat severu e sa fornace fiat caente in manera istraordinària, sa frama aiat ochidu sos òmines chi b'aiant bessadu Sadrach, Meshach e Abednego.

22a- Sa morte de custos òmines testimòniat s'eficatzidade mortale de su fogu de custa fornace.

Daniele 3:23 E custos tres òmines, Sadrac, Mesac e Abed-nego, aiant rùidu presos in mesu de sa fornace ardente.

23a- S'òrdine de su re est esecutadu, ochende fintzas sos suos matessi tzeracos.

Daniele 3:24 Tando su re Nabucodonosor aiat tentu timoria e si fiat pesadu in presse. Ed issu, rispondende, aiat naradu a sos cussigeris suos: Non tenimus nois bessadu tres òmines presos in mesu de su fogu? Aiant rispòndidu a su re: Tzertamente, o re!

24a- Su re de sos res de su tempus suo non podet crèere a sos ogros suos. Custu chi bidet andat in prus de s'imaginatzione umana. Intendet su bisòngiu de s'incoragire pedende a chie l'inghìriat si s'atzione de bessare tres òmines in su fogu de sa fornace est una realidade. E custos li cunfirmant sa cosa: Est tzertu, o re!

Daniele 3:25 Issu aiat rispòndidu e aiat naradu: Ellus, bido bator òmines sena ligàmenes, chi caminant in mesu de su fogu e non subint calicunu disacatu; e sa figura de su de bator assimìgiat a sa de unu figiu de sos deos.

25a- Paret chi petzi su re apat tentu sa bisione de su de bator personàgios chi l'aiat ispramadu. Sa fide esemplare de sos tres òmines est onorada e acumentada dae Deus. In custu fogu su re distinghet sos òmines e bidet acanta a issos una figura de lughe e fogu. Custa esperièntzia noa superat sa prima. Sa realidade de su Deus bividore l'est ancora dimustrada.

25b- e sa figura de su de bator assimìgiat a sa de unu figiu de sos de sos

S'aspetu de custu de bator personàgios est diferente in manera tale de su de sos òmines chi su re l'identificat cun unu figiu de sos deos . S'espressione est ditzosa ca si tratat difatis de un'interventu diretu de cussu chi at a devènnere pro sos òmines, su Figiu de Deus e Figiu de s'òmine , Gesù Cristos.

Daniele 3:26 Tando Nabucodonosor si fiat acurtziadu a s'intrada de sa fornace ardente e, faeddende, aiat naradu: Shadrach, Meshach e Abednego, serbi de s'Iddio Altissimo, essidas e benide! E Shadrac, Meshac e Abed-nego fiant essidos dae su fogu.

26a- Torra Nabucodonosor si trasformat in un'angione in cara a unu re leone in manera immensa prus forte de issu. Custu torro a cramare reischidada sa testimonia de s'esperìntzia de sa bisione pretzedente. Su Deus de su chelu li girat unu segundu apellu.

Dan 3:27 Si radunarono sos sàtrapos, sos amministradores, sos guvernadores e sos cussigeris de su re; aiant bidu chi su fogu no aiat tentu calicunu podere subra de sos corpos de custos òmines, chi sos pilos issoro non fiant istados brusiados, chi sas issoro mutande non fiant iscalabradas e chi su fragu de su fogu non los aiat tocados.

27a- In custa esperièntzia, Deus dat a nois e a Nabucodonosor sa proa de sa sua bera onnipotenza. At creadu leges terrenas chi cunditzionant sa vida de totu sos èsseres umanos e de totu sos animales chi bivent subra de sa terra sua e in sa dimensione sua. Ma at in pessu chi dimustradu chi ne issu nen sos ànghelos sunt sugetos a custas règulas terrenas. Creadore de sas leges universales, Deus est in s'in subra de issas e podet, a voluntade sua, ordinare casos miraculosos chi, a tempus suo, ant a giùghere glòria e reputazione a Gesùs Cristos.

Dan 3:28 Nabucodonosor aiat rispòndidu e aiat naradu: Beneitu siat su Deus de Shadrach, Meshach e Abednego, chi aiat mandadu s'ànghelu suo e aiat liberadu sos tzeracos suos chi cunfiaiant in issu e chi aiant violadu su cumandamentu de su re e aiant cunsignadu su corpus issoro prusaprestu chi serbire e adorare cale si siat deus diferente de su Deus issoro!

28a- S'arrenegu de su re est iscumpartu. Una bia torradu a sa ritza comente a òmine, imparat dae s'esperientzia e emanat un'òrdine chi at a impedire chi sa cosa si repitat. Ca s'esperientzia est rànchida. Deus aiat ammustradu a sos Babilonesos chi Issu est biu, ativu e prenu a fortza e pòdere.

28b- chi aiat mandadu s'ànghelu suo e aiat liberadu sos tzeracos suos chi cunfiaiant in issu, e chi aiant violadu su cumandu de su re e aiant cunsignadu sos corpos issoro prusaprestu chi serbire e adorare cale si siat deus diferente de su Deus issoro!

Cun mannu lucidità, su re si rendet contu de cantu siat ammirevole sa lealidade de sos òmines chi su trumas suo orgòllu chieriat ochire. Non b'at duritu chi si rendat contu chi, gràtzias a su podere suo, li diat èssere istadu possibile evitare custa tonta proa causada dae s'orgòllu suo chi li faghet petzi cummìtere errores a arriscu de pessones innotzentes.

Daniele 3:29 Como custu est su cumandu meu: cada òmine, de cale si siat pòpulu, nazione o limba, chi at a faeddare male de su Deus de Sadrach, de Meshach e de Abednego, at a èssere fatu a cantos e domo sua at a èssere reduida in cantos. unu muntone de arga, ca non b'at àteru deus chi potzat liberare comente a issu.

29a- Cun custa declarazione, su re Nabucodonosor frunit s'amparu suo a sos elettos de Deus.

In su matessi tempus, minetza cale si siat faeddas male de su Deus de Shadrach, Meshach e Abednego, e pretzisa, at a èssere fatu a cantos e domo sua at a èssere reduida a unu muntone de arga, ca non b'at perunu àteru deus podet liberare comente a issu. In cara a custa minetza, est tzertu chi fintzas a cando at a regnare su re Nabucodonosor, sos fideles eletos de Deus no ant a tènere difficultade a càusa de complotos.

Dan 3:30 A pustis de custas cosas su re aiat fatu prosperare Shadrach, Meshach e Abednego in sa provintzia de Babilònia.

30a- “Totu est bene su chi finit bene” pro sos fideles eletos de su Deus bividore, creadore de totu custu chi bivet e esistet. Ca sos elettos suos ant a risòrgere pro ùrtimos e ant a camminare subra de su prùere de sos mortos, sos issoro antigos inimigos, subra de sa terra restaurada, pro s'eternidade.

In s'ùrtima proa s'at a otènnere fintzas custu alligru fine. Gasi, sa prima proa e s'ùrtimu benefìtziu de s'interventu diretu de su Deus bividore in praghene de sos elettos suos chi benit a sarvare in Gesùs Cristos, su Sarvadore, ca su nùmene suo Gesùs signifìcat "YaHWÉH sarva".

Daniele 4

Dan 4:1 Nabucodonosor re de totu sos pòpulos, natziones e limbas chi istant subra de totu sa terra. Sa paghe ti siat donada in bundàntzia!

1a- Su tonu e sa forma lu dimustrant, su re chi faeddat est su chi s'est convertidu a su Deus de Daniele. Sas espressiones suas assimìgiant a sos iscritos de sas lìteras de s'alleàntzia noa. Oferit sa paghe, ca issu matessi como est in paghe, in su coro umanu suo, cun su Deus de s'amore e de sa giustìtzia, su beru, s'ùnicu, s'ùnicu.

Dan 4:2 M'est partu bene de ammustrare sos sinnos e sos prodìgios chi su Deus Altissimo at fatu versu de mene.

2a- Su re como agit comente a Gesùs aiat naradu a su tzurpu e a s'isempiadu de issu sanadu: " andades a bos ammustrare in su tèmpiu e fadas connòschere custa chi Deus at fatu pro bois ". Su re est animadu dae su matessi disìgiu ispiradu dae Deus. Ca sas conversiones sunt possibles cada die, ma Deus non donat a totus s'impatu de cuddu bìvidu dae unu re de sos res, un'imperadore poderosu e forte.

Dan 4:3 Cantu sunt mannos sos sinnos suos! Cantu sunt poderosos sas meravìllias suas! Su rennu suo est unu rennu eternu e su domìniu suo durat de generatzione in generatzione.

3a- Sa cumprensione e sa tzertesa de custas cosas li dat sa paghe e sa bera cuntentesa giai disponìbiles quaggiù. Su re aiat imparadu e aiat cumpresu totu.

Dan 4:4 Deo, Nabucodonosor, bivia trancuillu in domo mea e ditzosa in su palatzu meu.

4a- Tranquillo e ditzosu? Eja, ma puru semper unu paganu non convertidu a su beru Deus.

Dan 4:5 Apo fatu unu bisu chi m'at assuconadu; sos pensamentos de sos cales fia pessighidu in su letu meu e sas bisiones de sa mente mea mi prenaiant de terrore.

5a- Custu re Nabucodonosor nch'est a beru presentadu comente a sa berbeghe ismarrida chi Deus in Cristu benit a chircare pro l'aggiare e la sarvare de su disacatu. Ca a pustis de custu tempus terrenu paghiosu e ditzosu, su futuru de su re diat èssere sa perdizione e sa morte eterna. Pro sa sarvesa eterna sua, Deus benit a lu tribulare e a lu turmentare.

Daniele 4:6 E aia ordinadu chi totu sos sàgios de Babilònia esserent giutos in dae in antis meu, pro chi mi darent s'acrarimentu de su bisu.

6a- Craru Nabucodonosor tenet seri problemas de memòria. Ca non mutit deretu Daniel?

Dan 4:7 Tando fiant bènnidos sos magos, sos astròlogos, sos Caldeos e sos indovinos. Apo lis contadu su bisu e non m'ant dadu s'acrarimentu.

7a- Sas cosas acadessent comente in sa prima bisione, sos indovinos paganos preferint reconnòschere s'incapatzidade issoro prusaprestu chi contare favole a su re chi at giai minetzadu sa vida issoro.

Dan 4:8 In fines aiat apartu in dae in antis meu Daniele, mutidu Beltshatsar dae su nùmene de su deus meu , e chi tenet in sese s'ispiritu de sos unos santos. Li conto su bisu:

8a- Est inditadu su motivu de s'oblio. Bel fiat ancora su deus de su re. Amentu inoghe chi Dariu su Medu, Tziru su Persianu, Dariu su Persianu, Artaserse 1° , segundu Esd.1, 6 e 7, totus a tempus issoro ant a apretziare sos ebreos eletos e s'ùnicu Deus issoro. Cumpresu Tziru de cale Deus profetat in Isaia 44:28, narende: Naro de Tziru: Issu est su pastore meu e at a fàghere totu sa voluntade mea; at a nàrrere de Gerusalemme: Siat torrada a costrùere! E de su tèmpiu: Siat fundadu! - Su pastore profetadu at a acumprìre sa voluntade profetosa de Deus a su cale reconnoschet de ubbidire. Custu àteru testu cunfirmat sa conversione profetada sua: Isaia 45,2: Gasi narat su Sennore a su suo cunsagradu, a Tziru , e in su versetto 13: So deo chi apo risuscitadu Tziru in sa giustitzia mea, e apo a deretare totus sas bias suas. ; Issu at a torrare a costrùere sa tzitade mea e at a liberare sos presoneris meos, sena riscatu nen donu, narat su Sennore de sos esèrtzitos. E s'acumprimentu de custu pranu aparit in Esd.6:3-5: In su primu annu de su re Tziru, su re Tziru aiat dadu custu cumandu in contu de sa domo de Deus in Gerusalemme: Chi sa domo siat torrada a costrùere, pro èssere unu logu ue a sacrificare sunt ofertos e chi tèngiat sòlidas bases. At a tènnere sessanta cubiti de artària e sessanta cubiti de larghesa, tres filas de pedras squadrate e una fila de linna noa. Sas ispesas ant a èssere pagadas dae sa famiglia de su re . In prus sos arredos dae oro e dae prata de sa domo de Deus, chi Nabucodonosor aiat pigadu dae su tèmpiu de Gerusalemme e aiat giutu a Babilònia, ant a èssere torrados, giutos in su tèmpiu de Gerusalemme in su logu ue s'agataiant e colocados in sa domo de Deus. Sas ispesas ant a èssere pagadas dae sa famiglia de su re. Deus li cuntzedet sos onores chi aiat cuntzèdidu a su re Salomone. Nointames, atentziona! Custu decretu no at a cunsentire de impreare su càrculu propositu in Daniele 9:25 pro otènnere sa data de sa prima bènnida de su Messia; at a èssere su de su re Artaserse su persianu. Tziru aiat fatu torrare a costrùere su tèmpiu, ma Artaserse aiat autorizadu sa ricostruzione de sos muros de Gerusalemme e sa torrada de s'intreu pòpulu ebràicu in sa terra natzionale pròpia.

Dan 4:9 Beltshatsar, capu de sos magos, chi isco chi tenes in ti l'ispiritu de sos unos santos e pro su cale perunu segretu est difitzile, dae-mi s'acrarimentu de sas bisiones chi apo bidu in bisu.

9a- Bisòngiat cumprèndere ue est su re. In sa mente sua aiat abarradu unu paganu e aiat reconnotu petzi su Deus de Daniele comente a unu àteru deus, francu chi fiat capatzu de ispiegare sos bisos. S'idea de dèvere cambiare de sos no li fiat bènnidu a mente. Su Deus de Daniele fiat petzi unu àteru deus respetu a sos àteros.

Dan 4:10 Custas sunt sas bisiones de sa mente mea mentras giacevo. Aia castiadu, e aco' b'aiat un'àrbore artu meda in mesu de sa terra.

10a- In sas imàgines chi Gesùs at a impreare pro dare sas letziones suas a sas pessones ispirituales a cales cheret insinnare, s'àrbore at a èssere s'imàgine de s'òmine, de sa canna chi s'aprigat e s'aprigat a su chidru poderosu e maestosu. E comente a s'òmine podet apretziare su frutu saporito de un'àrbore, Deus aprètziat o prus pagu su frutu giutu dae sas creaturas suas, dae su prus gradevole a su prus pagu gradevole, peri detestabile e ripugnante.

Daniele 4:11 E custu àrbore fiat devènnidu mannu e forte, su cùcuru suo arribbaiat finas a su chelu, e fiat bidu dae sas estremidades de totu sa terra.

11a- In sa bisione de s'istàtua, su re caldeu fiat giai paragonadu a un'àrbore segundu s'imàgine de sa potèntzia, de sa fortza e de s'imperu chi li fiat istadu dadu dae su beru Deus.

Daniele 4:12 Su suo fogliame fiat bellu e su frutu bundante suo; giughiat màndigu pro totus; sas bèstias de su sartu s'acontzaiant a s'umbra sua e cada èssere bividora nde traiat màndigu.

12a- Custu poderosu re cumpartziat cun totus sos de s'imperu suo sas richesas e su màndigu prodùidu suta de sas diretivas suas.

12b- sos pugiones de su chelu istaiant intre sos ramos suos,

S'espressione est una ripresa de Dan.2:38. In sentidu literale, custos pugiones de su chelu rapresentant sa paghe e sa serenidade chi regnant suta de su governu suo. In sentidu ispirituale si referint a sos ànghelos tzelestes de Deus, ma in custu ùnicu riferimentu de Etc. 10,20 est Deus matessi a èssere in chistione, ca petzi Lui ispèriat sos pensamentos de cadaunu: Non maleigais su re. , fintzas in sa mente tua, e non maleighere sos ricos in s'apostu ue dormis; ca su pugione de su chelu diat giùghere bia sa boghe tua, s'animale aladu diat publicare sas paràulas tuas . In sa majore parte de sas tzitas sos pugiones de su chelu èvocant sas àbbilas e sos rapaci, dominantes intre sas genias aladas. Sos pugiones s'istabilint ue su màndigu issoro est bundante; s'imàgine cunfirma tando prosperidade e sazieta alimentare.

Dan 4:13 In sas bisiones de s'ispiritu meu, chi aia tentu mentras giacevo, aia bidu, e aco', unu de sos chi vègilant e sunt santos, fiat pèndidu dae su chelu.

13a- Sos ànghelos tzelestes, difatis, non tenent bisòngiu de dormire, sunt tando in faina permanente. Cussos chi sunt santos e serbint Deus pendent dae su chelu pro giùghere sos messàgios Suos a sos servidores terrenos Suos.

Dan 4:14 Ed issu aiat abboghinadu cun fortza e aiat faeddadu gasi: Sega s'àrbore e sega sos ramos suos; scrollare su fogliame e ispartzire sos frutos; fuant sas bèstias de suta e sos pugiones de intre sos ramos suos!

14a- Sa bisione annùntziat chi su re at a pèrdere su rennu suo e su domìniu suo susu de issu.

Daniele 4:15 Ma lassat sa tuva ue sunt sas raighinas in su terrinu, e liga·lu cun cadenas dae ferru e de ràmene in mesu de s'erba de su campu. Siat infusu dae sa rugia de su chelu e, comente a sas bèstias, tèngiat comente a portzione sua s'erba de sa terra.

15a- Ma lassat sa tuva in su terrinu ue sunt sas raighinas

Su re at a restare in su rennu suo; no at a èssere espèllidu.

15b- e ligade·lu cun cadenas dae ferru e de ràmene, in mesu de s'erba de sos campos

Non b'at bisòngiu de cadenas dae ferru o de otona, ca Deus in manera sempre at a fàghere pèrdere a sa sua malleabile creatura sa resone e su bonu sentidu in totus sos aspetos suos, fisicos, mentales e morales. Su poderosu re s'at a pigare pro una bèstia de sos campos. Sos mannos de su rennu suo ant a èssere tando custringtos a li dogare su domìniu de su rennu.

15c- Siat issu infusu dae sa rugia de su chelu e tèngiat comente a portzione sua, comente a sas bèstias, s'erba de sa terra

Podimus imaginare sa costernazione de sos adultos suos chi l'ant a bìdere mandighende s'erba de sa terra, comente a una baca o una berbeghe. At a refudare sas abitatziones cobertas, preferende bìvere e dormire in sos campos.

Daniele 4:16 L'at a èssere dogadu su coro umanu e l'at a èssere dadu su coro de una bèstia; e ant a colare a susu de issu sete tempos.

In custa esperièntzia , Deus dat torra proa de sa sua bera onnipotenza. Ca Creadore de sa vida de totus sas creaturas suas, podet in cada momentu, pro sa glòria sua, nde rèndere intelligente o, a su contràriu, ottundirla. Ca restat invisibile a sos ogros issoro, sos òmines disconnoschent custa minetza chi grava de s'ghidu susu de issas. Ma est beru chi intervent raramente e, cando lu faghet, est pro una resone e una fine ispetzificas.

Sa punitzione est mesurada. S'at a aplicare a su re Nabucodonosor pro sete bias , petzi sete annos. Non b'est calicuna legitimidade in s'impreare custa durada subra de calicuna cosa de diferente de su re matessi. Fintzas in custu casu, operende custu sèberu de su nùmeru "7", su Deus creadore sigla cun su sigillu "reale suo" s'atzione chi istat pro s'acumprire.

Dn 4:17 Custa sentèntzia est unu decretu de cussos chi vègilant, custa detzisione est unu cumandu de sos santos, pro chi sos bividores iscant chi s'Altissimo d'òminat subra de su rennu de sos òmines e lu dat a chie cheret e chi issu bi faghet pesare su prus vile de sos òmines.

17a- Custa frase est unu decretu de chie càstiat

S'Ispritu sutaliniat su caràtere etzetzionale de custu interventu divinu a su cale cunferit unu ruolu de "decretu" dèvidu a cussos chi càstiant . S'òmine devet imparare chi,

nointames sas aparèntzias ingannevoli, est de s'ghidu osservadu dae sos èsseres tzelestes. Deus cheret fàghere de custu esèmpiu una letzione pro sos èsseres umanos finas a sa fine de su mundu. Tzitende sos ispetadores , rivelat sa perfeta unidade colletiva de sos ànghelos de su campu de Deus chi los assòtziat a sos progetos suos e a sas atziones suas. In prus custu versetto cunfirma chi Deus atribuit a su nùmeru 17 unu significadu de cabu, bides fintzas Apocalisse 17.

17b- pro chi sos bividores iscant chi s'Altissimo tenet su domìniu subra de su rennu de sos òmines, e lu dat a chie bolet

Deus dirighet totu e còmpidat totu. A s'ispissu, ismentighende custa realidade cuada, s'òmine creet de èssere meres de su destinu pròpiu e de sas detzisiones pròpias. Creet de seberare sos capos suos, ma est Deus chi los ponet in càrriga, segundu sa bona voluntade sua e su cabu suo subra de sas cosas e subra de sos èsseres.

17c- e chi inie àrtziat su prus vile de sos òmines

Est beru su naradu: “sas pessones tenent sos leader chi mèritant”. Cando su pòpulu mèritat un'òmine vile comente a leader, Deus bi l'imponet.

Dan 4:18 Custu est su bisu chi apo bisadu deo, su re Nabucodonosor. Tue, Beltsatsar, dae-mi s'acrarimentu, ca totu sos sàgios de su rennu meu no mi la podent dare; podes, ca tenes in intro tuo s'ispiritu de sos unos santos.

18a- Nabucodonosor faghet progressos, ma non s'est ancora convertidu. Ammentaiat ancora chi Daniele serbit sos de sos santos . Su monoteismu no est ancora cumpresu dae issu.

Dan 4:19 Tando Daniele, su cale nùmene fiat Beltshatsar, aiat abarradu unu momentu sbalordito e sos pensamentos suos lu tribulaiant. Su re aiat rispòndidu e aiat naradu: Beltsatsar, non lassare chi su bisu e s'acrarimentu ti tribulent; E Beltshatsar aiat rispòndidu: Sennore meu, lassa chi su bisu siat pro sos inimigos tuos e s'acrarimentu suo pro sos avversàrios tuos!

19a- Daniele cumprendet su bisu e custu chi istat pro acadèssere est gasi terrorosu pro su re chi Daniele diat prefèrrere bìdere sa cosa acumprida subra de sos inimigos suos.

Daniele 4:20 S'àrbore chi as bidu, chi creschiat mannu e forte, sa cale cùcuru arribbaiat finas a su chelu e chi apariat dae cada parte de sa terra;

Daniele 4:21 Custu àrbore de su fogliame bellu e de su frutu bundante, chi giughiat màndigu pro totus, suta su cale s'acontzaiant sas bèstias de su sartu e intre sos cales ramos istaiant sos pugiones de su chelu,

21a- su fogliame fiat aspetu

Bellu meda fisicu e bestimenta.

21b- e frutos bundantes

Sa bundàntzia de prosperidade.

21c- chi giughiat su màndigu pro totus

Che asseguraiat su sustentu alimentare de totu su pòpulu suo.

21d- suta su cale s'acontaiaint sas bèstias de su sartu

Su re amparadore de sos tzeracos suos.

21- e intre sos cales ramos istaiaint sos pugiones de su chelu

Suta de su governu suo, su pòpulu suo biviait in grandu seguridadade. Sos pugiones bolant bia e abandonant s'àrbore a su mìnimu perìgulu.

Dn 4:22 Ses tue, o re, chi ses devènnidu mannu e forte, sa cale mannària est crèschida e esaltada finas a sos chelos, e su cale domìniu s'estendet finas a sas làcanas de sa terra.

Daniele 4:23 E su re aiat bidu unu de sos santos vigilantes pèndere dae su chelu, narende: Segat s'àrbore e distrui-lu; ma lassat sa tuva in sa terra ue sunt sas raighinas, e liga-lu cun cadenas dae ferru e dae brunzu, in mesu de s'erba de su campu; siat inzuppato cun sa rugiada de su chelu, e sa parte sua siat cun sas bèstias de su sartu, fintzas a cando siant colados a susu de issu sete tempos.

Daniele 4:24 Custa est s'acrarimentu, o re, custu est su decretu de s'Altissimo, chi s'at a acumprire subra de su re sennore meu.

Daniele 4:25 Ti scacceranno mesanu a sos òmines, as a istare cun sas bèstias de su sartu e t'ant a dare erba de mandigare comente a sos boes; as a èssere infusu dae sa rugiada de su chelu e ant a colare a susu de tene sete tempos, fintzas a cando tue reconnoscas chi s'Altissimo d'òminat subra de su rennu de sos òmines e lu dat a chie cheret.

25a- fintzas a cando no iscais chi s'Altissimo d'òminat subra de su rennu de sos òmines e lu dat a chie cheret.

Daniele mentovat Deus comente a "s'Altissimo". Dirighet gasi sos pensamentos de su re subra de s'esistèntzia de s'ùnicu Deus; un'idea chi su re faghet meda mùngia a cumprèndere, a càusa de custas origines politeistiche eredadas de babbu in figiu.

Dn 4:26 Su cumandu de lassare sa tuva ue sunt sas raighinas de s'àrbore signifìcat chi su rennu tuo at a abarrare cun tegus cando as a reconnòschere chi Cussu chi guvernat est in sos chelos.

26a- Cando at a reconnòschere chi chie guvernat est in sos chelos, s'esperientzia de s'umiliatzione at a sessare ca su re at a èssere conchinadu e cunvertidu.

Daniele 4:27 Pro custu, o re, ti pragat su cussìgiu meu. Pones fine a sos pecados tuos pratichende sa giustìtzia e a sas ingiustìtzias tuas ammustrende compassione cara a sos isfortunados, e sa cuntentesa tua at a pòdere sighire.

27a- Cando su re at a pònnerre in pràtica sas cosas chi Daniele elencat in custu versetto, s'at a cunvertire a beru. Ma custu caràtere est dadu a sa mannosidade, su suo pòdere

incontrastato l'at rëndidu betiosu e a s'ispissu ingiustu, comente a nch'ant insinnadu sas pretzedentes esperièntzias riveladas.

Dan 4:28 Totus custas cosas fiant istadas acumpridas subra de su re Nabucodonosor .

28a- Custa declaratzione de Daniele proibit cale si siat àtera interpretatzione de custa profetzia, chi cundennat a sa nullidade sas bases profetosas insinnadas dae sos Testimòngios de Geova e de cale si siat àteru grupu religiosu chi contravèngiat a sa règula definida dae Daniele. De su restu, su càbidu de s'intreu capìtulu nd'est sa proa. Ca s'istòria nch'at a insinnare ca su re est corfidu dae una maleditzione in sa profetzia de s'àrbore.

Dan 4:29 A sa fine de sos dòighi meses, mentras passigaiat in sa reggia de Babilònia,

29a- Intre sa bisione e sa realizatzione sua colant 12 meses, o un'annu o “ unu tempus ”.

Daniele 4:30 Su re aiat rispòndidu e aiat naradu: No est custu Babilònia sa manna, chi deo apo fraigadu comente a residèntzia bera cun sa fortza de sa potèntzia mea e pro sa glòria de sa mea magnificenza?

30a- Custu est su momentu fatìdicu in cale su re diat àere fatu mègius a callare. Ma lu podimus cumprèndere ca sa sua Babilònia fiat a beru una pura meravìllia ancora oe annoverata intre sas “sete meravìllias de su mundu”. Giardini pènsiles losanos de birde, laghetti, ampras pratzas e bastiones subra de unu cuadradu de 40 km pro chirru. Bastiones subra de sa tzima de sos cales podiant colare duos cisterne totu sa longària de sos bastiones; s'autostrada de s'època. Una de sas ghennas suas, torrada a costrùere a Berlinu, s'agatat a su tzentru de duos muros costituitos dae pedras smaltate de biaitu subra de cale est influidu s'istemma de su re: unu leone cun alas de àbbila de cale faeddat Dan. 7:4. Teniat calicuna cosa de cale èssere orgolliosu. Ma Deus non bidet orgòllu in sas paràulas suas, bidet orgòllu ma mescamente dimenticanza e disprètzio pro sas esperièntzias pretzedentes. Tzertamente custu re no est s'ùnicu èssere orgolliosu de sa terra, ma Deus at postu sos ogros susu de issu, lu cheret in su chelu suo e l'at a tènere. Custu mèritat un'acrarimentu: Deus giùdicat sas creaturas suas a s'in cuddae de sas aparèntzias. Ispèriat sos coros issoro e sas mentes issoro, e reconnoschet, sena si faddire mai, sas berbeghes dignas de sarvesa. Custu lu giughet a insistere e a bortas a fàghere miràculos ma su mètodu est giustificadu dae sa calidade de su resultatadu finale otentu.

Dan 4:31 Mentras sa paràula fiat ancora subra de sa buca de su re, una boghe fiat pèndida dae su chelu: Ascurtat, re Nabucodonosor, chi su rennu t'at a èssere dogadu.

31a- Nabucodonosor est una vītima de s'amore de Deus chi l'at tiradu una trampa e l'at avèrtidu de custu in su bisu profetosu suo. Sa sentèntzia de su chelu s'intendet, ma gosamus ca su malu chi Deus l'at a fàghere l'at a sarvare sa vida e l'at a rèndere eterna.

Daniele 4:32 Ti scacceranno mesanu a sos òmines, as a istare cun sas bèstias de su sartu e t'ant a dare erba de mandigare comente a sos boes; e ant a colare a susu de tene sete tempos, fintzas a cando tue reconnoscas chi s'Altissimo dòmīnat subra de su rennu de sos òmines e lu dat a chie cheret.

32a- sete annos, sete bias , su re perdet sa lucidità e sa mente sua lu còchinat de èssere petzi un'animale.

Dan 4:33 Nello matessi tempus sa paràula si fiat acumprida subra de Nabucodonosor. Fiat istadu scacciato mesanu a sos òmines, aiat mandigadu s'erba comente a sos boes, su corpus suo fiat istadu inzuppato de sa rugiada de su chelu; fintzas a cando sos pilos suos fiant crèschidos comente a sas pinnas de sas àbbilas e sas ungras suas comente a sas de sos pugiones.

33a- Su re testimòniat totu custu chi fiat istadu annunziato in sa bisione fiat bene resèssida susu de issu. In su de iscriere sa testimonia sua, su re mudadu èvocat custa esperièntzia umiliante, faeddende de sese in sa de tres pessones. Sa birgòngia l'ispinghet ancora a fàghere unu passu in dae segus. Resta possibile unu àteru acrarimentu, overas chi custa testimonia siat istada iscrita paris de su re e de Daniele, su frade nou suo in su beru Deus.

Dan 4:34 A pustis de su tempus fissadu, deo, Nabucodonosor, fia pesadu sos ogros a su chelu e mi fiat torradu sa resone. Apo beneitu s'Altissimo, apo lodadu e glorificadu cussu chi bivet pro semper, su cale domìniu est unu domìniu eternu e su cale rennu durat de generatzione in generatzione.

34a- Su Deus sàbiu e onnipotente otenet s'amore de sa berbeghe ismarrida. S'est unida a sa gama sua e multiplicat sas lodes suas pro sa glòria sua.

34b- cussu su cale domìniu est unu domìniu eternu e su cale rennu durat de generatzione in generatzione

Sa fòrmula pertocat su de 5 rennos , custa borta eternu, de sa bisione de su Figiu de s'òmine de Dan. 7,14: A issu fiant istados dados domìniu, glòria e rennu; e totu sos pòpulos, sas natziones e sos òmines de cada limba lu serbiant. Su domìniu suo est unu domìniu eternu chi no at a colare, e su rennu suo no at a èssere mai distruidu . E fintzas in sa bisione de s'imàgine in Daniele 2:44: In sas dies de custos res su Deus de su chelu at a intzitare unu rennu chi no at a èssere mai distruidu, ne at a colare suta de su domìniu de unu àteru pòpulu; at a trincare e at a destruere totus custos rennos, e issu matessi at a durare pro semper .

Daniele 4:35 Totu sos abitantes de sa terra non so nudda a sos ogros suos; issu faghet custu chi cheret cun s'esèrtzitu de su chelu e cun sos abitantes de sa terra; e non b'at perunu chi potzat aguantare a sa manu sua e chi bi lu nàrgiat issu: ite ses faghende?

35a- Gloria a su Deus bividore! Ca custa borta su re aiat cumpresu totu e si fiat cunvertidu.

Daniele 4:36 In cuddu momentu mi fiat torradu su cabu; sa glòria de su rennu meu, sa mea magnificenza e su lugore meu mi fiant istados torrados; mi l'ant pedidu ancora sos cussigeris meos e sos sèneghes meos; So istadu aporridu in su rennu meu e su meu pòdere no at fatu àteru chi crèschere.

36a- Comente a su giustu e retu Giobbe, a su cale Deus aiat dadu figios, figias e posteridades a su tèrmine de sa proa sua, su re torrat a conchistare s'aficu de sos suos mannos e torrat a leare su rennu suo oramai sàbiu intre sos beros sàbios illuminados dae su Deus

bividore . Custa esperièntzia dimustrat chi Deus donat su Rennu a chie cheret. Fiat istadu issu a ispirare sos grandu caldeos a pedire torra su re issoro.

Dan 4:37 Como deo, Nabucodonosor, lodo, esalto e glorifico su Re de su chelu, sas cales òperas sunt totus beras e sas cales bias sunt giustas, e chi podet umiliare cussas chi caminant cun orgòlliu.

37a- Lu podet nàrrere, ca at pagadu pro lu pòdere nàrrere.

Pro evitare su peus, dogare una dente podet fàghere male meda; ma sa posta in giogu podet giustificare sa tribulia. Pro conchistare s'eternidade at a pòdere èssere netzessàriu superare proas tostas o tostas meda; su sradicamento de s'orgòlliu las at a giustificare cando at a èssere possibile; Connoschende sas potenzialidades suas, Gesùs Cristos resas Paolo tzurpu subra de sa bia de Damascu, pro chi su “persecutore de sos frades suos” tzurpu in manera ispirituale devenneret testimòngiu fidele suo e zelante a pustis de àere torrada a accuistare sa bista de sos ogros suos, ma mescamente sa bista de sos ispiritu suos.

Daniele 5

Dan 5:1 Su re Baldassarre aiat dadu unu grandu ispuntinu a sos nòbiles suos, in nùmeru de milli, e aiat bufadu binu in presèntzia issoro.

1a- Su re Nabucodonosor si fiat dormidu in sa paghe de Deus cando fiat prusaprestu betzu e l'aiat sutzèdidu su figiu Nabonedo, riluttante a guvernare, gasi aiat lassadu regnare su figiu Baldassarre a su logu suo. Non confundides custu nùmene chi significat “Bel amparat su re”, disafiu chi Deus cheret tòddere, cun su chi Nabucodonosor aiat dadu a Daniele: Beltshatsar chi significat “Bel at a amparare”. A s'origine de custos nùmenes b'est su cultu de Bel o Béliat dae segus su cale si cuat s'ùnicu organizzadore de su politeismu: Satana, su demòniu. Comente amus a bìdere, sos suzcessores de su re mudadu no l'aiant sighidu subra de custu caminu.

Dan 5:2 Baldassarre, a pustis de àere assagiadu su binu, aiat giutu sos vasos dae oro e dae prata chi su babbu Nabucodonosor aiat pigadu dae su tèmpiu de Gerusalemme, pro chi su re e sos nòbiles suos, sas mugeres suas e sas concubinas suas, esserent impreados pro bufare.

2a- Pro custu re paganu, custos vasos dae oro e dae prata non so àteru chi ispògias sutràidas a sos ebreos. Aende seberadu de disconnòschere su beru Deus a su cale Nabucodonosor si fiat cunvertidu, disconnoschet su fatu chi custu Deus bividore giùdicat totus sas atziones suas. Impreende pro impreu vile e profanu custas cosas cunsagradas e santificadas in su servitziu de su Deus creadore, cummetet s'ùrtimu errore de sa cùrtzia vida sua. A tempus suo Nabucodonosor aiat ischidu tènneru contu de sa potèntzia ativa de su Deus de sos ebreos ca aiat cumpresu chi sos suos de sos natzionales in veridade no esistiant. Totu sos pòpulos sugetos a su re de Babilònia aiant ascurtadu sa poderosa testimonia sua in praghere de su Re de su chelu, mescamente sos parentes suos prus imbenientes. Deus tenet tando totu sas resones pro s'ammustrare giustu e sena coro.

Dan 5:3 Tando aiant giutu sos ogetos dae oro chi fiant istados pigados dae su tèmpiu, de sa domo de Deus in Gerusalemme; e su re e sos nòbiles suos, sas mugeres suas e sas concubinas suas, lu bufaiant.

3a- Daniele insistet subra de s'origine de custos vasos chi fiant istados remòvidos dae su tèmpiu, de sa domo de Deus in Gerusalemme. Giai, bidende chi su Deus ebreu at permitidu chi custas cosas esserent remòvidas dae su tèmpiu suo, su giòvanu re diat àere dèvidu cumprèndere chi su beru Deus punit e castigat in manera severa cussos chi lu serbint male. Sos de sos paganos non faghent custas cosas e sos issoro officianti chircant petzi de compiacere sos òmines de cales isfrutant sa credulità.

Dan 5:4 Aiant bufadu binu e aiant lodadu sos de sos de s'oro, de sa prata, de su brunzu, de su ferru, de sa linna e de sa pedra.

4a- S'impreu profanu est superadu, est un'impreu idolatrico, màssimu abominio pro Deus. Particolare importante, in una grandu dimustratzione de spensieratezza, su re festat cun sos amigos suos, mentras sa tzitade sua est minetzada dae sos Medi e de sos Persianos chi l'assèdiant.

Dan 5:5 In cuddu momentu aiant apartu sos pòddighes de una manu de òmine e aiant iscritu in cara a su candelabro subra de sa pedra calcàrea de su muru de su palatzu reale. Su re aiat bidu s'estremidade de sa manu chi iscriiat.

5a- Essende istados dispretziados sos miràculos de su tempus de Nabucodonosor, custu miràculu nou non mirat a cunvertire, ma a destruere sa vida de sos culpèvoles comente amus a bìdere. In cara a sos malvagi acusatòrios chi boliant sa morte de unu peccatore, Gesù Cristos at a iscriere subra de s'arena cun su pòddighe suo fintzas sos pecados chi issos cummitent in segretu.

Daniele 5:6 Tando su re aiat cambiadu colore e sos pensamentos suos lu tribulaiant; sas giunturas de s'ischina sua si rilassarono e sos ghenugros suos aiant iscùdidu s'una contra s'àtera.

6a- Su miràculu produet deretu sos efetos suos. Nointames s'ebbrezza, sa mente sua reagit, est ispramadu.

Dan 5:7 Tando su re aiat mutidu a grandu boghe sos astròlogos, sos Caldeos e sos indovinos; e su re aiat rispòndidu a sos sàgios de Babilònia: Cale si siat at a lèghere custa Iscritura e mi nd'at a dare s'acrarimentu, at a èssere bestidu de pùrpura, at a giùghere una collana dae oro a su cun su e at a èssere de tres in sa classifica. su governu de su rennu.

7a- Torra Daniele est disconnotu; sas testimonias suas fiant istadas dispretziadas de sa sutzessione bera. E ancora, in estrema amargura, su giòvanu re prometet sos prus artos onores a cussu chi s'at a dimustrare capatzu de detzifrare in modu subrannaturale su messàgiu iscritu subra de su muru. Cale si siat at a fàghere custu at a otènnere su de tres postos in su rennu ca Nabonedo e Baldassarre òcupant su primu e su segundu postu.

Daniele 5:8 Fiant intrados totu sos sàgios de su re; ma non podiant lèghere s'iscrita e dare s'acrarimentu a su re.

8a- Comente suta Nabucodonosor, custu abarrat impossibile pro sos sàgios paganos.

Dan 5:9 Al chi su re Baldassarre aiat tentu grandu timoria, aiat cambiadu colore, e sos nòbiles suos fiant istados sgomenti.

Dan 5:10 E sa reina, a càusa de sas paràulas de su re e de sos nòbiles suos, fiat intradu a sa sala de s'ispuntinu e aiat naradu gasi: O re, bios pro semper. Sos pensamentos tuos non ti tribulent e su tuo furriadu non càmbiet colore!

Daniele 5:11 B'at un'òmine in su rennu tuo chi tenet in sese s'ispiritu de sos unos santos; e a sas dies de babbu tuo si fiant agatadas in issu lughes, abbistesa e sabiduria comente a sa sabiduria de sos deos. Fintzas su re Nabucodonosor, babbu tuo, su re, babbu tuo, l'at costituïdu capu de sos magos, de sos astròlogos, de sos Caldeos, de sos indovinos,

Dan 5:12 ca in issu Daniele, numenadu dae su re Beltsatsar, fiat istadu agatadu un'ispiritu superiore, connoschimentu e intendimentu, capatzidade de interpretare sos bisos, de ispiegare enigmas e de risòlvere chistiones difitziles. Si mutat duncas Daniele e issu at a dare s'acrarimentu.

12a- Custa testimonia de sa reina est confùndida e cundenna s'intrea familia reale: l'ischiamus... ma amus seberadu de non nde tènneru contu.

Daniele 5:13 Tando Daniele fiat istadu giutu dae in antis su re. Su re aiat rispòndidu e aiat naradu a Daniele: Ses tue Daniele, unu de sos presoneris de Giuda, chi su re babbu meu aiat fatu essire dae Giuda?

Daniele 5:14 Apo intesu de tene chi tenes in ti l'ispiritu de sos de sos e chi in tene est lughe, abbistesa e sapièntzia istraordinària.

Daniele 5:15 M'ant in pessu chi giutu in dae in antis sos sàbios e sos astròlogos, pro chi legant custu iscritu e mi diant s'acrarimentu; ma non podiant dare s'acrarimentu de sas paràulas.

Dn 5:16 Apo imparadu chi ischis dare acrarimentos e risòlvere chistiones difitziles; como, si podes lèghere custa Iscritura e mi dare s'acrarimentu, as a èssere bestidu de pùrpura, as a giùghere una collana dae oro a su cun su e as a tènneru su de tres postos in su governu de su rennu.

16a- Su de tres logos a pustis de Nabonedo su babbu e si matessi.

Daniele 5:17 Daniele aiat rispòndidu dae in antis su re: Cunservat sos donos tuos e donat sos donos tuos a unu àteru; nointames apo a lèghere s'iscritu a su re e l'apo a dare s'acrarimentu.

17a- Daniele est betzu e non dat importu ne a sos onores ne a sos benes e valores dae prata e dae oro, ma s'occasione de ammentare a custu giòvanu re sas curpas suas, sas làstimas suas chi at a dèvere pagare cun sa vida, non refudat e est su tzeracu de Deus pro custu tipu de atziones.

Dan 5:18 O re, su Deus supremu at dadu a Nabucodonosor babbu tuo domìniu, mannària, glòria e magnificenza;

18a- Su rennu de Nabucodonosor fiat istadu òpera e donu de su beru Deus, gasi comente lu fiat sa sua magnificenza chi issu aiat atribuidu, a tortu, a sas fortzas pròpias , pro orgòlliu, in antis de èssere tontu de Deus sete annos.

Daniele 5:19 E a càusa de sa mannària chi l'aiat dadu, totu sos pòpulos, sas natziones, sos òmines de cada limba timiant e tremiant in dae in antis suo. Su re aiat ochidu sos chi cheriat e aiat permitidu a sos chi cheriat de bìvere; at pesadu sos chi cheriat e at abbassadu sos chi cheriat.

19a- Su re poniat a morte cussos chi cheriat

In particolare, custu podere conferitogli de Deus l'aiat giutu a punire su pòpulu ebràicu rebellu e a pònneru a morte medas de sos rapresentantes suos.

19b- e aiat lassadu sa vida de cussas chi cheriat

Daniele e sos ebreos presoneris nd'aiant tràidu benefitziu.

19c- at allevadu sos chi at chertu

Daniele e sos tres fideles suos cumpàngios fiant istados artziados a s'in subra de sos Caldeos de su re Nabucodonosor.

19d- e aiat abbassadu sos chi cheriat

I mannos de su rennu suo aiant dèvidu acunsentire a si fàghere governare de giòvanos istràngios bènnidos de sa presonia ebràica. Cun sa manu poderosa sua s'orgòlliu natzionale ebràicu fiat istadu umiliadu e distruidu.

Daniele 5:20 Ma cando su coro suo si fiat artziadu e s'ispìritu suo si fiat tostadu finas a s'arrogàntzia, fiat istadu bortuladu dae su tronu beru e ispògiadu de sa glòria sua;

20a- S'esperientzia de su re Nabucodonosor nche permetet de cumprèndere s'arrogàntzia atribuida a su re papale de Dan.7:8. Daniele dimustrat a su re chi su podere assolute est dadu dae Deus a chie cheret, segundu su programa suo. Ma, in su de ammentare s'umiliatzione de su re Nabucodonosor, l'ammentat chi, pro cantu poderosu potzat èssere, unu re terrenu dipendet de su podere illimitadu de su re tzeleste.

Daniele 5:21 Fiat istadu scacciato mesanu a sos figios de sos òmines, e su coro suo fiat devènnidu comente a su coro de sas bèstias, e s'abitòriu suo fiat istada frequentada dae àinos agrestes; li fiat istadu dada erba de mandigare che a sos boes, e su corpus suo fiat istadu inzuppato de sa rugiada de su chelu, fintzas a cando aiat reconnotu chi su Deus supremu regnat subra de su rennu de sos òmines e lu donat a chie li praghet.

21a- Noto, petzi in custu versetto, su mentovu “ àinos agrestes ”. S'àinu est unu tìpicu sìmbulu de caparbietà: “testarrudu comente a un'àinu”, mescamente si “agreste” e non domadu. Est su sìmbulu chi rapresentat s'ispìritu de s'òmine chi refudat de ascurtare sas

letziones cumandadas dae Deus a traessu de sas esperièntzias de sa vida sua e a traessu de sas rivelatziones bìblicas suas.

Daniele 5:22 E tue, Baldassarre su figiu, no as umiliadu su coro tuo, sende chi ischire totus custas cosas.

22a- Difatis fiat istadu Baldassarre chi si fiat cumportadu comente a unu “àinu agreste” non tenende contu de s'esperientzia bìvida dae su “babbu” (su mannoi).

Dan 5:23 Ti ses artziadu contra su Sennore de su chelu; sos vasos de domo sua sunt istados giutos in dae in antis tuo e tue los as serbidos pro bufare binu, tue e sos sèneghes tuos, sas mugeres tuas e sas concubinas tuas; as lodadu sos de sos de sa prata, de s'oro, de su brunzu, de su ferru, de sa linna e de sa pedra, chi non bident, no intendent, e no ischint nudda, e no as glorificadu su Deus chi tenet in manu su respiru tuo e totus sas bias tuas.

23a- Baldassarre aiat profanadu sos vasos dae oro chi fiant santificados pro su Deus creadore pro su servitziu religiosu de su tèmpiu suo. Ma imprende-los pro lodare sos farsos de sos paganos, at cròmpidu su cùcuru de s'abominio . Custa imàgine ammàniat sa de Ap. 17,4: Custa fèmina fiat bestida de pùrpura e scarlatto, e adorna dae oro, de pedras pretziosas e de perlas. Teniat in manu una copa dae oro, prena de sas abominazioni e de sas impuridades de sa prostituzione sua . Retzit su nùmene “ Babilònia sa manna ” in su versetto 5.

Daniele 5:24 Pro custu issu aiat mandadu custa estremidade de sa manu chi tratziat custu iscritura.

24a- Ateretantu Baldassarre iscoberit tropu tardu s'esistèntzia de su beru Deus bìvidore chi agit e reagit in modu miraculosu a su cumportamentu de sos òmines.

Dan 5:25 Custa est s'iscritura chi fiat istada iscrita: pesciolino, pesciolino, tekel, oupharsin.

25a- Traduzione: contadu, contadu, pesadu e partzidu

Daniele 5:26 E custu est s'acrarimentu de custas paràulas. Numeradu: Deus at contadu su rennu tuo e l'at postu fine.

26a- Su primu “ contadu ” miria a su cumintzu de su rennu, e su segundu “ contadu ”, sa fine de custu rennu.

Dan 5:27 Pesadu: Ses istadu pesadu subra de sa bilantza e ses istadu agatadu mancante.

27a- Sa bilantza est inoghe su simbulu de su cabu divinuu. Sos òmines l'ant adotadu pro designare sos servìtzios de sa giustìtzia; una giustìtzia imperfeta meda. Ma sa de Deus est perfeta e, basende-si subra de s'imàgine de una dòpia bilantza , pèndida sas atziones de bene e de malu chi su giugadu at acumpridu. Si su livellu de su bene est prus lèbiu de su de su malu, sa cundenna divina est giustificada. E custu est su casu de su re Baldassarre.

Dan 5:28 Partzidu: Su rennu tuo at a èssere partzidu e dadu a sos Medi e a sos Persianos.

28a- Mentras issu s'abbandonaiat a abominevoli bufadas in su palatzu reale suo, ghiadu dae su re Dariu, sos Medi fiant intrados a Babilònia a traessu de su letu de su riu, in manera temporale deviadu e sicadu.

Daniele 5:29 E deretu Baldassarre aiat dadu òrdine chi aiant bestidu Daniele de pùrpura, l'aiant postu una collana dae oro a su cun su e fiat istadu annunziadu chi diat èssere istadu su de tres in su guvernu de su rennu.

Dan 5:30 Cudda matessi note Baldassarre, re de sos Caldeos, fiat istadu ochidu.

Dan 5:31 E Dariu su Medu aiat pigadu possessu de su rennu, a s'edade de sessantaduos annos.

31a- Custa pretzisa testimonia oculare de Daniele no est reconnota dae sos istòricos chi atribuint custa atzione a su re persianu Tziru 2 su mannu in su – 539.

Daniele 6

S'insignamentu de custu capìtulu 6 est aguale a su de Daniele 3. Nche presentat, custa borta, Daniele in una proa de fidelidade modellu , de imitare e riprodurre pro totu sos elettos mutidos dae Deus in Gesùs Cristos. Sos cummentos sunt ùtiles, ma bastat lèghere e imparare sa letzione. Su re Dariu si cumporat comente a Nabucodonosor a s'època sua e, ateretantu, a s'edade de 62 annos , at a cunfessare sa glòria de su Deus bividore de Daniele; una conversione otenta dae sa testimonia de fidelidade de Daniele cando Deus l'aiat amparadu de sos leones . Finas dae su cumintzu de sa relatzione issoro proat afetu e interessu pro Daniel chi lu serbit in manera fidele e in manera onesta e in su cale discerne una mente superiora .

Dan 6:1 Fiat istadu unu bene pro Dario pònnere a capu de su rennu centoventi sàtrapos, chi deviant èssere in totu su rennu.

1a- Su re Dariu rivelat sa sabiduria sua afidende su governu de su rennu a 120 guvernadores distribuidos subra de 120 provìntzias.

Dan 6:2 E aiat istabilidu tres capos susu de issos, intre cales Daniele, pro chi custos sàtrapos renderent contu issos e pro chi su re non subiret calicunu disacatu.

2a- Daniele est ancora intre sos capos printzipales chi supervisionano sos sàtrapos.

Daniele 6:3 Daniele etzelliat intre sos printzipios e sos sàtrapos, ca b'aiat in issu un'ispiritu superiore; e su re aiat pessadu de l'istabilire in totu su rennu.

3a- Dario, ateretantu, nòdida sa primatzia de Daniele in tèrmines de mente intelligente e sàbia. E su progetu suo de l'impònnere mescamente at a intzitare gelosia e òdiu contra Daniele.

Daniele 6:4 Tando sos capos e sos sàtrapos aiant chircadu s'occasione pro incurpare Daniele in contu de sos afares de su rennu. Ma non aiant agatadu occasione nen nudda de brigare, ca fiat fidele e non si bidiat in issu nen curpa nen nudda de malu.

4a- Daniele serbit Deus ue lu ponet, gasi chi serbit su re cun sa matessi dedizione e fidelidade. Aparit tando irreprensibile ; unu critèriu cumproadu intre sos santos “avventisti de sas ùrtimas dies” segundu Apocalisse 14:5.

Dan 6:5 E custos aiant naradu: No amus a agatare calicunu motivu contra custu Daniele, si no in sa lege de su Deus suo.

5a- Custos arresonos rivelant su pensamentu de su campu diabòlicu de s'ùrtima proa terrena de fide in cale, su pasu sabàticu de sa de sete dies de sa lege de Deus at a permitere s'ucisione de sos servidores fideles suos, ca issos no ant a acunsentire a onorare su restu de sa prima die resa obbrigatoriu, domìniga segundu sa lege religiosa romana.

Dan 6:6 Tando custos printzìpios e custos sàtrapos fiant bènnidos a trumbullu dae su re e l'aint faeddadu gasi: Re Dario, bive pro semper!

6a- Custa intrada tumultuosa mìa a ammentare a su re sa forza de su nùmeru, sa capatzidade sua de creare iscussertos, e tando sa netzessidade pro issu de afortiare su dominiu suo.

Dan 6:7 Totu sos printzìpios de su rennu, sos amministradores, sos sàtrapos, sos cussigeris e sos guvernadores sunt de s'opinione chi si devat emanare un'editu beru cun una proibizione severa chi cale si siat intro trinta dies preghet cale si siat Deus o cale si siat àteru, francu tene, o re, at a èssere bessadu in sa fossa de sos leones.

7a- Finas a tando, su re Dariu no aiat chircadu de custringhere sos òmines de su rennu suo a serbire unu deus prusaprestu chi unu àteru. In su politeismu sa libertade religiosa est completa. E pro lu conchinare, sos tramadores s'adulano, onorende·lu, re Dariu, comente a unu deus. Fintzas inoghe, comente in totus sos mannos soberanos, s'orgòllu si reischidada e li faghet aprovare custu òrdine chi, però, no acudiat dae sa mente sua.

Dan 6:8 Como, o re, cunfirma sa proibizione e iscries su decretu, pro chi siat irrevocàbile, segundu sa lege de sos Medi e de sos Persianos, chi est immutàbile.

8a- Custu decretu profetat mirabilmente cussu chi at a rèndere obbrigatoria sa domìniga romana a sa fine de sas dies. Notamus però chi custu caràtere immutàbile de sa lege de sos Medi e de sos Persianos, istabilidu dae òmines fallibiles e peccatori, est de su totu ingiustificato. S'immutabilidade appartenet a su Deus beru e bividore, su Creadore.

Dan 6:9 Tando su re Dariu aiat iscritu su decretu e su decretu.

9a- Custu coladòrgiu est essenziale, ca tenende issu matessi iscritu su decretu e sa defensa , at a dèvere èssere respetada sa lege immutàbile de sos Medi e de sos Persianos .

Daniele 6:10 Cando Daniele aiat ischidu chi su decretu fiat iscritu, si fiat retiradu in domo sua, ue sas ventanas de su pranu superiore fiant abertas cara a Gerusalemme; e tres bias a sa die s'inginocchiava, pregaiat e lodaiat su Deus suo, comente a in antis.

10a- Daniele non càmbiat su cumportamentu suo, e non si lassat influentzare de custa medida umana. Aberende sa ventana, dimustrat de chèrrere fàghere connòschere a totus sa lealidade sua a Deus Onnipotente. In custu momentu Daniele si dirighet cara a Gerusalemme ue, puru distruidu, s'agatat su tèmpiu de Deus. Ca s'ispiritu Deus s'est manifestadu pro tempus meda in custu tèmpiu santu de cale aiat fatu domo sua, s'abitazione terrena sua.

Daniele 6:11 Tando cuddos òmines fiant intrados tumultuosamente e aiant agatadu Daniele chi pregaiat e invocaiat su Deus suo.

11a- Sos congiurados l'istaiant in agguato e lu bardiaiant pro lu collire in atu de disubbidientzia a su decretu reale ; como unu “delitu flagrante”.

Dan 6:12 Ed issos si fiant presentados dae in antis su re e l'aiant naradu in contu de sa defensa bera: Non tenes tue iscritu una defensa segundu sa cale cale si siat intro trinta dies aeret pregadu carchi deus o cale si siat àteru, francu tene, o re, diat èssere istadu bessadu in sa fossa de sos leones? Su re aiat rispòndidu: Sa cosa est tzerta, segundu sa lege de sos Medi e de sos Persianos, chi est immutàbile.

12a- Su re non podet chi cunfirmare su decretu de issu matessi iscritu e firmadu.

Dan 6:13 Ed issos aiant torradu a rispòndere, e aiant naradu a su re: Daniele, unu de sos presoneris de Giuda, no at dadu iscurtu a tie, o re, ne a sa defensa chi as iscritu tres bias a sa die in sa pregadoria;

13a- Collidu subra de su fatu, in s'atzione de sa pregadoria sua, Daniele est denunziadu. Su re aprètziat Daniele pro su cumportamentu fidele suo e onestu. At a istabilire deretu su ligàmene intre sese e custu Deus chi serbit cun zelu meda e fidelidade ca lu pregat in manera regulare tres bias a sa die . Custu ispiegat su dolore e s'aflizione chi l'at a causare sa cundenna de Daniele e su cumintzu de s'imbeniente cunversione sua.

Daniele 6:14 Su re fiat istadu doloradu meda cando aiat intesu custu; si fiat pigadu a coro sa liberatzione de Daniele, e finas a s'intrinada si fiat fortzada de lu sarvare.

14a- Su re tando si rendet contu de èssere istadu manigiadu e faghet de totu pro sarvare Daniele, chi aprètziat meda. Ma sos isfortzos suos ant a èssere vanos e su re iscoberit in manera trista in antis a totu custu: sa litera ochit, ma s'ispiritu vivifica . Dende posca a sos òmines custa espressione, Deus ammustrat sa làcana de su respetu de sas leges. Sa vida non podet èssere regulada subra de sas literas de sos testos giuridicos. In su cabu divinu suo, Deus tenet contu de sas minudas chi sa litera morta de sa lege iscrita sua disconnoschet e sos òmines sena Deus non tenent sa sabiduria pro fàghere su matessi.

Dan 6:15 Ma cuddos òmines aiant insistidu contra su re e l'aiant naradu: Ischi, o re, chi sa lege de sos Medi e de sos Persianos rechet chi cada proibizione o decretu cunfirmadu dae su re siat irrevocàbile.

15a- Sos congiurados ammentant su caràtere irrevocabile (ingiustificato) de sas detzisiones pigadas dae su re de sos Medi e de sos Persianos. Issu matessi est intrapuladu dae sa cultura eredada sua. Ma cumprendet de èssere istadu vītima de unu complotu a sos disacatos de Daniel.

Daniele 6:16 Tando su re aiat ordinadu chi Daniele esseret giutu e bessadu in sa fossa de sos leones. Su re aiat rispòndidu a Daniele: Su Deus tuo, chi serbi cun passèntzia, ti liberet!

16a- Su re est custringitu a fàghere bessare Daniele in sa fossa de sos leones, ma disìgiat cun totu su coro chi su Deus chi issu tzeracas gasi in manera fidele intervèngiat a lu sarvare.

Dan 6:17 Aiant giutu una pedra e l'aiant postu subra de s'abertura de sa fossa; su re l'aiat segliadu cun s'aneddu suo e cun s'aneddu de sos nòbiles suos, pro chi nudda cambiaret in contu de Daniele.

17a- Inoghe s'esperientzia bivida dae Daniele presentat assimigios cun s'interru de Cristu, sa cale ghenna tzirculare dae pedra fiat istada fintzas issa segliada pro impedire s'interventu umanu.

Daniele 6:18 Tando su re fiat andadu a su palatzu suo; fiat coladu sa note geunende, no l'aiat giutu una concubina e no aiat resèssidu a si dormire.

18a- Custu comportamentu de su re testimòniat sa sintzeridade sua. Faghende custas cosas dimustrat de chèrrere pràghere a su Deus de Daniele e otènnere de issu sa sarvesa sua. Custu est su cumintzu de sa conversione sua a s'ùnicu Deus.

Dan 6:19 Su re si fiat pesadu a s'arbèschida e fiat andadu a presse a sa fossa de sos leones.

19a- Una preparazione a sa puresa sighida dae una note sena dormire a càusa de sa mente turmentada dae su pensamentu de sa morte de Daniele e custa cursa cara a sa fossa de sos leones a s'arbèschida non sunt sas atziones praticadas dae unu re paganu ma sas de unu frade chi amat su frade in Deus.

Daniele 6:20 Cando fiat istadu a curtzu a sa fossa, aiat mutidu Daniele cun boghe trista. Su re aiat rispòndidu a Daniele: Podet Daniele, servidore de su Deus bividore, deus Tuo, chi tue serbis cun passèntzia, ti liberare de sos leones?

20a- Mentras s'acurtziaiat a sa fossa, aiat mutidu Daniele cun boghe trista

Su re isperat ma timet e timet su peus pro Daniele. S'isperu suo però est dimustrada dae su fatu chi la mutit e las faghet una pregonta.

20b- Daniele, tzeracu de su Deus bividore, deus Tuo, chi serbis cun passèntzia, at pòdidu ti liberare de sos leones?

Designende·lu comente a “ Deus bividore ”, Dario testimòniat su cumintzu de sa conversione sua. Nointames sa pregonta sua” at pòdidu ti liberare de sos leones? » nch'ammustrat chi ancora no lu conoschet. Sinunca diat àere naradu “ bos cheriat liberare de sos leones?” » .

Daniele 6:21 E Daniele aiat naradu a su re: Re, bive pro semper!

21a- In buca a sos tramadores, in su versetto 6, s'espressione aiat pagu significadu, ma in sa de Daniele profetaiat s'atzessu a sa vida eterna riservada a sos elettos de Deus.

Daniele 6:22 Su Deus meu at mandadu s'ànghelu suo e at tapadu sa buca de sos leones, sos cales non m'ant fatu calicunu malu, ca so istadu agatadu innotzente in dae in antis suo; e mancu in dae in antis tuo, o re, apo fatu nudda de malu.

22a- In custa esperièntzia, su re Dariu si rendet contu de cantu siat tonta, ingiustificata e disapprovada su cuntzetu immutabile de sos decretos reales umanos a banda de su beru Deus Bividore chi Daniele serbit sena si cuare.

Daniele 6:23 Tando su re si fiat allegradu meda e aiat ordinadu chi Daniele esseret tiradu a foras de sa fossa. Daniele fiat istadu tiradu a foras de sa fossa e susu de issu non fiat istada agatada calicuna ferta, ca cunfiaiat in su Deus suo.

23a- Tando su re fiat istadu meda gioioso

Custa reatzione de ditza naturale e ispontànea rivelat unu futuru seberadu dae Deus ca su re tenet oramai sa tzertesa de s'esistèntzia sua e de su podere suo.

23b- Daniele fiat istadu tiradu a foras de sa fossa e susu de issu non fiat istada agatada calicuna ferta

Gasi comente non fiant istados brusiados sos bestires de sos tres cumpàngios de Daniele bessados in sa fornace surriscaldada.

23c- ca aiat cunfiadu in su Deus suo

Custu aficu si fiat manifestadu in sa detzisione sua de no ubbidire a su decretu reale chi diat àere privadu Deus de sas pregadorias suas; unu sèberu impossibile e incuntzepibile pro custu modellu de fide umanu in manera pura.

Daniele 6:24 Su re aiat ordinadu chi cuddos òmines chi aiant incurpadu Daniele esserent giutos e bessados in sa fossa de sos leones, issoro, sos figios e sas mugeres; e prima chi cromperent su fundu de sa fossa, sos leones los aiant aferradu e lis aiant truncadu totu sos ossos.

24a- Deus at giradu sa situatzione contra sos malvagi chi progetaiant su malu. A su tempus de sos res persianos chi ant a bènnere, s'esperientzia s'at a annoare pro s'ebreu Mardocheo chi su condottiero Haman at a chèrrere pònnere a morte paris cun su pòpulu suo a su tempus de sa reina Ester. Fintzas inie at a èssere Haman a finire impicadu subra de su patibolo ammaniadu pro Mardocheo.

Daniele 6:25 E a pustis de custu su re Dariu aiat iscritu a totu sos pòpulos, a totu sas natziones e a totu sas limbas chi istant subra de totu sa terra: Paghe a bois in bundàntzia.

25a- Custa iscritura noa de su re est sa de un'òmine bintu dae su Deus bividore. Agatende-si como in perfeta paghe in su coro suo, impreat sa positzione dominante sua pro faeddare a totu su pòpulu de su rennu suo, sa testimonia de sa paghe sua chi at retzidu dae su beru Deus.

Daniele 6:26 Cumandu chi in totu su rennu meu b'apat timoria e timoria de su Deus de Daniele. Ca issu est su Deus bividore e tosta pro semper; su rennu suo no at a èssere mai distruidu e su domìniu suo at a durare finas a sa fine.

26a- Su cumandu totu s'estensione de su rennu meu

Su re òrdinat ma non obrigat nemos.

26b- timoria e timoria pro su Deus de Daniele

Ma arrichidu dae custa esperièntzia, imponet sa timoria e sa timoria de su Deus de Daniele pro dissuadere sos autores de unu complotu nou fomentadu contra Daniele.

26c- Ca issu est su Deus bividore e tosta in eternu

Issu isperat chi custa testimonia siat acollida in su coro de su pòpulu de su Rennu, e pro lu fàghere la lodat e l'esaltat.

26d- su rennu suo no at a èssere mai distruidu e su domìniu suo at a durare finas a sa fine

su caràtere eternu de su de 5 rennos de s'istàtua.

Dn 6:27 Est issu chi liberat e sarva, chi òperat sinnos e prodìgios in chelu e subra de sa terra. Fiat istadu issu a liberare Daniele de su podere de sos leones.

27a- Est issu chi liberat e chi sarvat

Su re testimòniat custu chi at osservadu ma custa liberatzione e custa sarvesa pertocant petzi su corpus fisicu, sa vida de Daniele. Amus a dèvere isettare sa bènnida de Gesùs Cristos pro cumprèndere su disìgiu de Deus de liberare e sarvare de su pecadu. Ma faghimus presente chi su re intendiat naturalmente su bisòngiu de si purificare pro compiacere su Deus bividore.

27b- chi òperat sinnos e prodìgios in sos chelos e subra de sa terra

Su libru de Daniele testimòniat custos sinnos e prodìgios, atziones subrannaturales chi Deus at acumpridu, ma atenzione, su demòniu e sos dimònios suos podent fintzas falsificare unos cantos miràculos divinos. Pro identificare intre sas duas possìbiles orìgines est sufitziente cumprèndere chie traet vantàgiu dae su messàgiu recapitadu. Porta a s'ubbidientzia a su Deus creadore o a sa disubbidientzia sua?

Dan 6:28 Daniele aiat prosperadu suta de su rennu de Dariu e suta de su rennu de Tziru su Persianu.

28a- Cumprendimus, Daniele no at a torrare a sa terra nadale sua natzionale, ma sas letziones chi Deus l'at insinnadu in Dan.9 l'ant a àere fatu atzetare sena subire custu destinu detzididu dae su Deus suo.

Daniele 7

Dan 7:1 : In su primu annu de Baldassarre re de Babilònia, Daniele aiat bisadu e aiat tentu de sas bisiones mentras giaceva. Posca aiat trascritu su bisu e nd'aiat contadu sas cosas printzipales.

1a- Su primu annu de Baldassarre, re de Babilònia

Est a nàrrere in su – 605. De sa bisione de Dan.2 sunt colados 50 annos. Mortas, su grandu re Nabucodonosor est sostituidu dae su nebode Baldassarre.

Daniele 7:2 : Daniele fiat cumintzadu e aiat naradu: In sa bisione noturna mea aia bidu, e aco', sos bator binti de su chelu atzocare subra de su grandu mare.

2a- aiant atzocadu sos bator binti de su chelu

Sunt sas gherras universales chi giughent sos dominadores a estèndere su podere issoro in sa diretzione de sos bator puntos cardinales , cara a su Nord, su Sud, s'Est e s'Ovest.

2b- subra de su grandu mare

S'imàgine no est lusinghiera pro s'umanidade, ca su mare, fintzas mannu, est simbulu de morte. No est, in su progetu de Deus, s'ambiente preparadu pro s'òmine fatu a imàgine sua, segundu Gen.1. S'ambiente suo est sa terra. Ma s'umanidade at pèrdidu, a pustis de su pecadu originale, cun sa disubbidientzia sua, s'imàgine divina sua e no est prus, a sos ogros puros suos e santos, chi animales marinet impuros e voraci, chi si devorant suta de sas ispiratziones de su demòniu e de sos dimònios. In custa bisione su mare simbulègiat sa massa anònima de sos èsseres umanos.

In prus, s'àrea interessada dae sa profetzia pertocat pòpulos ligados dae sos aspetos costerinos issoro chi s'incranant subra de su Mar Mediterràneu. Su mare giogat tando unu rolu importante in sas atziones bèllicas de conquista de sos dominadores.

Daniele 7:3 E bator grandu bèstias fiant essidas dae su mare, diferentes s'unu de s'àteru.

3a- E bator mannos animales fiant essidos dae su mare

Agatamus in una bisione noa s'insignamentu dadu in Daniele 2, ma inie sos animales sostituint sas partes de su corpus de s'istàtua .

3b- sas diferentes s'unu de s'àteru

Comente a sos materiales de s'istàtua de Dan.2.

Daniele 7:4 Su primu fiat sìmile a unu leone e teniat alas de àbbila; Apo castiadu fintzas a cando sas alas suas non sunt istadas istratzadas; fiat istadu pesadu dae terra e fatu istare a sa ritza comentu a un'òmine e li fiat istadu dadu unu coro de òmine.

4a- Su su primu fiat sìmile a unu leone e teniat alas de àbbila

Inoghe sa conca dae oro de su re caldeu de Dan.2 devenit unu leone cun alas de àbbila ; emblema influidu subra de sas pedras biaitas de Babilònia, s'orgòllu de su re Nabucodonosor in Dan.4.

4b- Apo castiadu, fintzas a cando no li sunt istadas istratzadas sas alas

Sa profetzia si referit a sos sete annos o sete tempos durante sos cales su re Nabucodonosor fiat istadu rèndidu tontu de Deus. Durante custos 7 annos (sete bias) de umiliatzione profetada in Daniele 4:16, su coro umanu suo fiat istadu remòvidu, sostituidu dae su coro de una bèstia.

4c- fiat istadu pesadu dae terra e fatu istare a sa ritza comentu a un'òmine e li fiat istadu dadu unu coro de òmine.

Sa conversione sua a su Deus creadore est inoghe cunfirmada. S'esperèntzia sua nche permetet de cumprèndere chi, pro Deus, s'òmine est òmine solu cando su coro suo giughet s'imàgine de su de Deus. L'at a rivelare in s'incarnatzione sua in Gesù Cristos, su perfetu modellu divinu de amore e de ubbidientzia.

Dan 7:5 Ed aco', una segunda bèstia fiat sìmile a un'ursu , e istaiat a sa ritza de unu chirru; teniat tres costas in buca intre sas dentes, e l'aiant naradu: Pesados, màndigat meda petza.

5a- Ed aco', una segunda bèstia fiat sìmile a un'ursu , e istaiat a sa ritza de unu chirru

A pustis de su re caldeu, su baule dae prata e s'istemma de sos Medi e de sos Persianos devenint un'ursu . Sa pretzisione “ chi istaiat de una parte ” acrarit sa dominatzione persiana chi aiat apartu segunda a pustis de cudda de sos Medi, ma sas conchistas otentas suas dae su re Tziru 2 su Persianu las aiant dadu unu podere majore meda de cuddu de sos Medi.

5b- teniat tres costas in buca intre sas dentes, e l'aiant naradu: Pesados, màndigat meda petza

Sos Persianos ant a dominare sos Medi e ant a conchistare tres paisos: sa Lìdia de su ricu re Cresu in su – 546, Babilònia in su – 539, e s'Egitu in su – 525.

Dan 7:6 A pustis de custu aia castiadu, e aco', unu àteru fiat sìmile a unu leopardu , e teniat bator alas subra de su coddu comente a sas de unu pugione; custu animale giughiat bator concas e li fiat istadu dadu su domìniu.

6a- A pustis de custu aia castiadu, e aco', unu àteru fiat sìmile a unu leopardu

Idem, sa bentre e sas cosce dae brunzu de sos soberanos gregos devenint unu leopardu cun bator alas de pugione ; Sas mantzas de su leopardu gregu nde faghent unu sìmbulu de su pecadu .

6b- e teniat bator alas subra de su coddu comente a sas de unu pugione

Le bator alas de pugione assotzieis a su leopardu acrarint e cunfirmant s'estrema lestresa de sas conchistas de su giòvanu re suo Lisandru Mannu (intre su -336 e su -323).

6c- Custu animale giughiat bator concas e li fiat istadu dadu su domìniu

Inoghe “ bator concas ”, ma in Dan.8 ant a èssere “ bator mannos corna ” a designare sos soberanos gregos, sutzessores de Lisandru Mannu: Selèucu, Tolomeu, Lisìmacu e Cassandru.

Dan 7:7 A pustis de custu aia castiadu in sas bisiones noturnas meas, e aco', b'aiat una de bator bèstias terrorosas , terrorosa e forte in manera estrema; teniat grandu dentes dae ferru, mandigaiat, segaiat e apetigaiat custu chi restaiat; fiat diferente de totu sos animales pretzedentes e teniat deghe corna.

7a- A pustis de custu, aia castiadu in sas bisiones noturnas meas, e aco', b'aiat una de bator bèstias, terrorosa , terrorosa e forte in manera istraordinària

Fintzas in custu casu, sas ancas dae ferru de s'Imperu Romano devenint unu mostru cun dentes dae ferru e deghe corna . Ca segundu Apoc.13,2, petzi issu giughet sos critèrios de sos 3 imperos pretzedentes: Fortza de su leone , cunfirmada in custu versetto ue est ispetzificadu: forte in manera istraordinària ; sa potèntzia de s'ursu e sa lestresa de su leopardu cun s'eredade de su pecadu simbulegiada suo dae sas mantzas suas.

7b- teniat grandu dentes dae ferru, aiat mandigadu, aiat truncadu e aiat apetigadu custu chi restaiat;

Custas minudas l'atribuint carneficine e massacros acumpridos dae su sìmbulu de su ferru romanu chi ant a sighire finas a sa fine de su mundu, a òpera de su domìniu papale suo.

7c- fiat diferente de totu sos animales pretzedentes e teniat deghe corna.

Sas deghe corna rapresentant sos Francos, sos Longobardos, sos Alemanni, sos Anglosàssones, sos Visigotos, sos Borgognonos, sos Isvevos, sos Eruli, sos Vàndalos e sos Ostrogotos. Sunt custos sos deghe rennos cristianos chi s'ant a formare a pustis de sa falada de s'Imperu Romano partinde dae su 395, segundu sos acrarimentos dados dae s'ànghelu a Daniele in su versetto 24.

Daniele 7:8 E aia osservadu sas corna, e aco', unu àteru piticu corru fiat essidu mesanu a issos, e tres de sos primos corros fiant istados istratzados dae in antis cuddu corru; e aco', giughiat ogros similes a sos de un'òmine e una buca chi faeddaiat cun arrogàntzia.

8a- Aia castiadu sas corna, e aco' essire mesanas a issas unu àteru piticu corru

Su piticu corru essit dae unu de sos deghe corros, chi designat s'Itàlia de sos Ostrogotos ue s'agatat sa tzitade de Roma e sa gai narada "santa sede" papale, acanta su Palatzu de su Laterano subra de su Monte Tzèliu; Nùmene latinu chi signìficat: su chelu.

8b- e tres de sos primos corros fiant istados istratzados dae in antis custu corru

Sas corna istratzadas rapresentant in cronologia: sos tres re abbassadu dae su versetto 24, est a nàrrere sos Eruli intre su 493 e su 510, posca posca sos Vàndalos in su 533, e sos Ostrogotos in su 538 chi fiant istados cassados dae Roma de su generale Belisàriu pro òrdine de Giustinianu I , e de su totu derrotados a Ravenna in su 540. Ca devamus notare sa cunsighèntzia de s'espressione dae in antis custu corru . Custu significat chi su Corru non tenet pòdere militare personale e benefiziat de sa fortza armada de sos monarcas chi lu timent e de su podere religiosu suo e duncas preferint lu sustentare e l'ubbidire. Custu arresonu at a èssere cunfirmadu in Daniele 8,24 ue amus a lèghere: sa potèntzia sua at a crèschere, ma non pro sas fortzas suas e su versetto 25 at a ispetzificare: a càusa de sa prosperidade sua e de sa resessida de sas suas astuzie, at a tènneru arrogàntzia in su coro . Si dimustrat gasi chi sa veridade agatat cunfirma petzi agrupende messàgios similes aia isparidu in sos diferentes capitulos de su libru de Daniele e prus in manera ampra de s'intrea Bibbia. Separados, sos capitulos de su libru "segliant" sa profetzia e sos messàgios suos, sos prus sùtiles e sos prus importantes restant inaccessiblei.

8c- e aco', teniat ogros comente a sos ogros de un'òmine

In Ap.9, s'Ìspìritu pretzedet sas descripciones suas cun su tèrmine comente a . Custu suggerit un'assimìgiu de aparèntzia chi no est sa realidade. Fintzas inoghe devimus notare s'assimìgiu cun s'òmine incarnadu in su primore suo in Gesù Cristos, ma issu nde tenet petzi sa pretesa. Ma b'at de prus, ca sos " ogros " simbulègiant sa chiaroveggenza de sos profetas de cales fintzas Gesù est su modellu perfetu. E s'Ìspìritu faeddat in suspu a sa pretesa profetosa de su pabadu chi at a finire pro istabilire sa sede ufiziale sua in sa Tzitade de su Vaticanu, paràula chi signìficat: profetare, de su latinu "vaticinare". Sa cosa at a èssere cunfirmada in Apocalisse 2:20, cando s'Ìspìritu at a paragonare custa crèsia catòlica romana a sa Jezebel chi aiat fatu ochire sos profetas de YahWÉH, sa fèmina istràngia adoradora de sos Baal, cojuada dae su re Achab. Su paragone est giustificadu ca su pabadu faghet mòrrere subra de su rogo de s'incuisizione sos beros profetas de Deus in Cristu.

8d- e una buca chi faeddaiat cun arrogàntzia.

In custu capìtulu 7, su divinu tzineasta e regista presentat in "zoom" s'era cristiana chi l'apessamentat in manera piessigna, su periodu cumprèndidu intre sa fine de s'Imperu Romano e sa torrada gloriosa de Cristu in Michele, su nùmene tzeleste suo cun sos ànghelos. Annùntziat sa bènnida de unu re arrogante, persecutore de sos santos de s'Altissimo , chi atacat sas normas religiosas divinas intentende de cambiare sos tempos e sa lege , sos deghe

cumandamentos ma fintzas àteras ordinàntzias divinas. S'Ispritu annùntziat su castigu finale suo; at a èssere “ consumadu dae su fogu”. a càusa de sas paràulas suas arroganti ”. Duncas, s'iscena de su cabu tzeleste de su de sete millènnios est presentada deretu a pustis de su mentovu de sas paràulas suas arroganti . In antis de issa, fintzas su re Nabucodonosor aiat ammustradu arrogàntzia ma aiat atzetadu cun mavelia sa letzione de umiliatzione chi Deus l'aiat dadu.

Cabu tzeleste

Dan 7:9 Castiaia mentras fiant pesados sos tronos. E s'Antigu de sas Dies si sedette. Sa beste sua fiat bianca comente su nie e sos pilos de su capu suo fiant comente a pura lana; su tronu suo fiat comente a framas de fogu, e sas rodas comente a fogu ardente.

9a- Aia castiadu, mentras fiant postos sos tronos

Custa iscena rapresentat su tempus de su cabu chi at a èssere acumpridu dae sos santos redenti de Gesùs Cristos a sa presèntzia sua, sèidos subra de sos tronos , in chelu segundu Apoc.4, durante sos milli annos mentovados in Apoc.20. Custu cabu ammàniat sas cunditzones pro su cabu finale, sa cale esecuzione est acrarida in su versetto 11.

9b- E su vegliardo si sedette.

Est su Cristu divinizadu, s'ùnicu Deus creadore. S'atzione de su verbu si sèere inditat su sessamentu de una faina istatzionària, est s'imàgine de su pasu. Su chelu est in assoluta paghe. Subra de sa terra, sos malvagi fiant istados distruidos a sa torrada de Cristu.

9c- Sa beste sua fiat bianca comente su nie, e sos pilos de su capu suo fiant comente a pura lana

Su biancu est su sìmbulu de sa perfeta puresa de Deus chi pertocat totu sa natura sua a livellu de sas bestes suas , sìmbulos de sas òperas suas e de sos pilos de su capu suo chi sunt una corona de pura e perfeta sabiduria esenta de cada pecadu .

Custu versetto sugerit Isaia 1:18: Benide e suplichemus! narat YaHWÉH. Si sos pecados bostros sunt comente a su scarlatto, ant a èssere biancos comente su nie; si ant a èssere rujos comente sa pùrpura, ant a devènnere comente a sa lana.

9d- su tronu suo fiat comente a framas de fogu,

Su tronu designat su postu de su mannu Giudice, su cabu de sa mente de Deus. Est postu suta de s'imàgine de sas framas de fogu chi ant a èssere sos ogros de Cristu giustitzia in Apocalisse 1:14 ue agatamus sas descritziones de custu versetto. Su fogu destruit, su chi dat a custu cabu sa fine de destruere sos inimigos de Deus e sos elettos suos. Ca sunt giai mortos, custu cabu pertocat sa segunda morte chi at a corfire de su totu su cundennadu.

9°- e sas rodas comente a unu fogu ardente.

Su tronu tenet sas rodas, paragonadu a unu fogu ardente chi s'at a allùere subra de sa terra: Ap.20,14-15: sa morte segunda est su lagu de fogu . Sas rodas sugerint tando su mudamentu de sos giùighes de su chelu a sa terra pro s'esecuzione de sos verdetti pronunziados. Su Deus bividore, su mannu Giudice, si movet e cando sa terra at a èssere annoada e purificada, s'at a torrare a mòvere pro bos installare su tronu beru suo segundu Apocalisse 21:2-3.

Dan 7:10 Unu riu de fogu curriat e essiat de innanzi a issu. Milli mìgias lu serbiant e deghe mìgia millones istaiant a sa presèntzia sua. Sos giùighes si sedettero e sos libros fiant istados abertos.

10a- Unu riu de fogu curriat e essiat in dae in antis suo

Su fogu purificatore chi at a pèndere dae su chelu pro devorare sas ànimas de sos mortos rutos e posca risuscitados, segundu Ap. 20,9: E fiant artziados subra de sa cara de sa terra e aiant inghiriadu s'acampamentu de sos santos e de sos amada tzitade . Ma unu fogu fiat pèndidu dae su chelu e los aiat devoradu .

10b- Millemila l'aiant serbidu

Est a nàrrere unu milione de ànimas, de elettos redenti de sa terra.

10c- e deghe mìgia millones istaiant a sa presèntzia sua

Deghe miliardos de ànimas terrenas mutidas dae Deus benint resuscitate e cunvocadas in dae in antis suo e a sos giùighes suos pro subire sa giusta sentèntzia divina de sa segunda morte , ite cunfirmada in Luca 19:27: E lu resto, giutas inoghe sos inimigos meos , chi no ant chertu chi deo regnat susu de issos e ochi-los in dae in antis meu . Custu, s'Ispiritu cunfirmat sas paràulas aiat dadu pro mèdiu de Gesù in Matteo 22,14: Medas difatis sunt sos mutidos, ma pagos sos elettos . Custu at a acontèssere in manera piessigna in sas ùrtimas dies segundu Luca 18:8: ... Ma cando su Figiu de s'òmine at a bènnere, at a agatare sa fide subra de sa terra?

10d- Sos giùighes si sedettero e sos libros fiant istados abertos

Sa Corte Suprema at a giudicare subra de sa base de sas testimonias chi ant permissu sa sentèntzia e de sas acusas adatadas in manera individuale pro cada ànima cundennada. Sos libros suos racchiudono sa vida de una creatura, tenta in sa memòria de Deus, cun testimòngios sos àngelos fideles, como invisibiles a sos terrestres.

Dan 7:11 Tando aia bidu sas paràulas arroganti chi su corru aiat pronunziadu; e mentras castiaia, s'anmale fiat istadu ochidu.

11a- Tando aia castiadu, a càusa de sas paràulas arroganti chi aiat pronunziadu su corru

Comente a sas paràulas " a càusa de " paràulas arroganti ", custu versetto nche cheret ammustrare su raportu de càusa e efetu chi definit su cabu de Deus. Non giùdicat sena motivu.

11b- e mentras castiaia, s'anmale est istadu ochidu

Si su de bator animales rapresentantes sa sutzessione, Roma Imperiale - deghe rennos europeos - Roma Papale, est distruidu dae su fogu, est in càusa de s'arrogante faina orale de sa Roma Papale; faina chi at a sighire finas a sa torrada de Cristu.

11c- e su corpus suo fiat istadu distruidu , cunsignadu a su fogu pro èssere brusiadu

Su cabu surrat in su matessi tempus su piticu corru e sos degheorros tziviles chi lu sustentaiant e partetzipaiant a sos pecados suos segundu Ap. 18,4. Su Lagu de Fuoco de sa segunda morte los at a devorare e los at a destruere .

Dn 7:12 Sos àteros animales fiant istados privados de sa potèntzia issoro, ma fiat istadu issoro cuntzèdidu de perlongare sa vida finas a unu tzertu tempus.

12a- Sos àteros animales fiant istados privados de s'issoro pòdere

Inoghe, comente in Ap. 19,20 e 21, s'Ispìritu rivelat chi unu destinu diferente est prevididu pro sos comunos peccatori de su paganèsimu, essende erederis de su pecadu originale tramadadu dae Adamo a sas massas umanas in su cursu de s'istòria terrena.

12b- ma fiat istadu issoro cuntzèdida una pròroga de sa vida finas a unu tzertu tempus

Custa pretzisione significat su vantàgiu de sos imperos pretzedentes de no àere isperimentadu sa fine de su domìniu issoro a sa fine de su mundu comente in su casu de su de 4 animales romanos suta de s'ùrtima forma sua de governu universale cristianu pro como de sa torrada de Gesùs Cristos. Sa fine de su de 4 est signada dae sa completa destruidura sua. Dopodiché sa terra at a abarrare informe e bòida, a imàgine de s'isprofundu de Gen 1,2.

Gesùs Cristos, su figiu de s'òmine

Daniele 7:13 Castiaia in sas bisiones noturnas, e aco' bènnere subra de sas nues de su chelu unu sìmile a unu figiu de òmine; fiat bènnidu dae s'Antigu de sas Dies e l'aiant giutu a curtzu suo.

13a- Castiaia in sas bisiones noturnas meas, e aco', subra de sas nues de su chelu beniat unu sìmile a unu figiu de s'òmine

Custa aparizione de su figiu de s'òmine ponet in lughe su significadu dadu a su cabu agigu tzitadu. Su cabu apartenet a Cristu. Ma a su tempus de Daniele Gesùs non fiat ancora bènnidu, duncas Deus imàginat custu chi at a realizare a traessu de su ministèriu terrenu suo durante sa prima bènnida sua subra de sa terra de sos òmines.

13b- fiat bènnidu dae su mannu e l'aiant giutu a curtzu suo.

A pustis de sa morte sua, at a risuscitare si matessi, pro presentare sa perfeta giustìtzia sua, chi fiat istada sacrificada comente a oferta a su Deus ofesu, pro otènnere su perdonu de sos fideles eletos suos, de issu matessi seberados e seletzionados. S'imàgine presentada insegna su printzìpiu de sa sarvesa otenta a traessu de sa fide in su sacrificziu voluntàriu de Deus in Cristu. E nde cunfirmat sa balidesa acanta Deus.

Daniele 7:14 E l'aiant dadu dominiu, glòria e rennu; e totu sos pòpulos, sas natziones e sos òmines de cada limba lu serbiant. Su dominiu suo est unu dominiu eternu chi no at a colare e su rennu suo no at a èssere mai distruidu.

14a- Li fiat istadu dadu su dominiu, sa glòria e su rennu

sos de I datos de custu versetto sunt resùmidos in custos versetti de Matteo 28:18-20 chi cunfirmant chi su cabu appartenet in manera efetiva a Gesùs Cristos: Gesùs, acurtziende-si, lis aiat faeddadu gasi: Cada podere m'est istadu dadu in chelu e in terra . Andades duncas e agiostradas totu sas natziones, batijende-las in su nùmene de su Babbu e de su Figiu e de s'Ispiritu Santo, lis insinnende a osservare totu custu chi b'apo cumandadu. Ed aco', deo so cun bois totu sas dies, finas a sa fine de su mundu .

14b- e totu sos pòpulos, natziones e òmines de cada limba lu serbiant

In tèrmines assolutos at a èssere subra de sa terra noa, sa betza annoada e glorificada a pustis de su de sete millènnios. Ma sos redenti ant a èssere istados seberados intre totu sos pòpulos, natziones e limbas de s'ùnica sarvesa otenta dae Gesùs Cristos ca l'ant serbidu durante sa vida issoro. In Ap. 10:11 e 17:15 custa espressione si referit a s'Europa cristianizada e a su mundu otzidentale. In custu grupu agatamus su milione de elettos sarvados chi serbint Deus in su versetto 10.

14c- e su rennu suo no at a èssere mai distruidu

I minudas mentovadas in Daniele 2:44 in contu de issu sunt inoghe cunfirmados: su rennu suo no at a èssere mai distruidu.

Daniele 7:15 Cantu a mie, Daniele, s'ispiritu meu fiat tribuladu in intro meu e sas bisiones de sa conca mea m'assuconaiant.

15a- Deo, Daniele, tenia in intro meu un'ispiritu tribuladu

Sa dificultade de Daniele est giustificada, sa bisione annùntziat unu perigulu pro sos santos de Deus.

15b- e sas bisiones in sa conca mea m'assuconaiant.

Chitzo sa bisione sua de Michele diat àere tentu su matessi efetu susu de issu, segundu Daniele 10:8: Aia abarradu petzi, e aia bidu custa grandu bisione; sas fortzas mi fiant bènnidas prus pagu, sa cara mea aiat cambiadu colore e si decompose, e aia pèrdidu cada vigore. Acrarimentu: su figiu de s'òmine e Michele sunt sa matessi pessone divina . Sa timoria at a caraterizare su rennu de Roma, ca in custas duas sutzessivas dominatziones, no at a dare a su pòpulu de sos soberanos santos comente a Nabucodonosor, Dariu su Medu e Tziru 2 su Persianu.

Daniele 7:16 E mi fia acurtziadu a unu de sos chi istaiant in cue, e l'aia pedidu sa veridade in contu de totus custas cosas. Issu m'at naradu e m'at dadu s'acrarimentu:

16a- Inoghe cumintzant sos ulteriores acrarimentos dadas dae s'ànghelu

Daniele 7:17 Custas bator grandu bèstias, custos sunt sos bator re chi ant a pesare de sa terra;

17a- Si notet chi custa definitzione s'aplicat tantu a sas sutzessiones riveladas in Dan.2 de s'imàgine de s'istàtua cantu inoghe in Dan.7, de sa de sos animales .

Dn 7:18 Ma sos santos de s'Altissimo ant a retzire su rennu e ant a possedire su rennu pro semper, de eternidade in eternidade.

18a- Matessi cummentu de sas bator sutzessiones. Ancora, sa de chimbe pertocat su rennu eternu de sos elettos, chi Cristu fràigat subra de sa vitòria sua subra de su pecadu e subra de sa morte.

Daniele 7:19 Tando aia disigiadu ischire sa veridade in contu de sa de bator bèstias, chi fiat diferente de totus sas àteras, tremenda, cun dentes dae ferru e craos dae brunzu, chi mandigaiat, truncaiat e apetigaiat custu chi restaiat;

19a- chi teniat sas dentes dae ferru

Agatemus inoghe, in sas dentes , su ferru giai sìmbulu de sa durezza de s'Imperu Romano designadu dae sas ancas de s'istàtua de Dan.2.

19b- e chiodini de otone .

In custa informatzione agiuntiva, s'ànghelu ispetzificat: e craos de ràmene . S'eredade de su pecadu gregu est gasi cunfirmada dae custu materiale impuru, una lega chi simbulegiaiat s'imperu gregu in sa bentre e in sas cosce de s'istàtua de Dan.2.

19c- chi aiant mandigadu, aiant truncadu e aiant apetigadu custu chi restaiat

Mandigare , o approfite de sas cosas conchistadas, de custu chi las faghet crèschere – truncare , fortzare e distruire – apetigare , disprezzare e pessighire – Custas sunt sas atziones chi sas duas sutzessivas “Rome” e sos sustenidores tziviles issoro e religiosos ant a praticare finas a sa torrada. de Cristu. In Apoc.12:17: s'Ispìritu designat sos ùrtimos “avventisti” cun sa paràula “ restu ”.

Daniele 7:20 De sas deghe corna chi fiant subra de su capu suo, e de s'àteru chi fiat essidu, e dae in antis su cale tres aiant rùidu, subra de cuddu corru chi giughiat sos ogros e una buca chi faeddaiat cun arrogàntzia, e un'aspetu majore respetu a sos àteros .

20a- Custu versetto annanghet una minuda contradditòria a su versetto 8. Comente pigat inoghe su “ piticu corru ”. un'aspetu majore respetu a sos àteros? Custa est totu sa diferèntzia sua respetu a sos àteros re de sas deghe corna . Est lecu e fràgile meda epuru, a traessu de sa credulità e sa timoria de Deus chi pretendet de rapresentare subra de sa terra, los dòminat e los manìgiat a suo piacimento, francu raras etzetziones.

Daniele 7:21 E aia bidu custu corru fàghere gherra a sos santos e prevàlere susu de issos,

21a- Su paradossu sighit. Issa afirmat de incarnare sa màssima santidade e Deus s'acusa de pessighire sos santos suos. Unu solu acrarimentu tando: mente comente chi alenat. Sa resessida sua est su de un'immensa fàula ingannevole e devastante , distruidora meda de su caminu tratzadu dae Gesùs Cristos.

Dan 7:22 fintzas a cando fiat bènnidu s'Antigu de Dies e aiat dadu su deretu a sos santos de s'Altissimo, e fiat bènnidu su tempus a cale sos santos possedettero su rennu.

22a- In manera fortunada sa bona noa est cunfirmada. A pustis de sas atziones iscuras de sa Roma papale e de sos sostenidores tziviles suos e religiosos, sa vitòria finale at a arribbare a Cristu e a sos elettos suos.

Sos versetti 23 e 24 ispetzificant s'òrdine de sutzessione

Daniele 7:23 Gasi m'aiat faeddadu: Sa de bator bèstias est unu de bator rennos chi at a esistere subra de sa terra, diferente de totu sos rennos, e chi at a devorare totu sa terra, l'at a apetingare e sa frantumerà.

23a- S'imperu romanu paganu in sa forma imperiale sua intre – 27 e 395.

Daniele 7:24 Sas deghe corna sunt deghe re chi ant a pesare de custu rennu. A pustis de issos nd'at a pesare unu àteru, diferente de su primu, e at a fàghere rùere tres re.

24a- Est gràzias a custa pretzisione chi podimus identificare custas deghe corna cun sos deghe rennos cristianos aende-si formados subra de su territòriu otzidentale de s'Imperu Romano crolladu e frantumato. Custu territòriu est su de sa nostra attuale Europa: s'UE (o UE).

Dn 7:25 At a nàrrere paràulas contra s'Altissimo, at a oprimire sos santos de s'Altissimo e at a isperare de cambiare sos tempos e sa lege; e sos santos ant a èssere cunsignados in sas manos suas unu tempus, de sos tempos e sa metade de unu tempus.

25a- At a nàrrere paràulas contra s'Altissimo

Deus cuntzentrat in custu versetto sa denuntzia sua de sos pecados chi atribuit a su règimene papale romanu e a sos predetzessores suos pìscamos de Roma de sos cales su malu cummitidu fiat istadu divulgadu, giustificadu e insinnadu a sas moltitudini ignorantes. S'Ispiritu elencat sas acusas cumintzende de sas prus graves: paràulas contra su matessi Altissimo . In manera paradossale sos pabas pretendent de serbire Deus e de lu rapresentare subra de sa terra. Ma est etotu custa pretesa chi constituit sa curpa ca Deus no aprovat in calicunu modu custa pretesa papale . E de cunsighèntzia, totu custa chi Roma insinnat in manera farsa subra de Deus lu pertocat personalmente.

25b- at a oprimire sos santos de s'Altissimo

S'ingiusta persecuzione de sos santos de su versetto 21 est inoghe torradu a cramare e cunfirmadu. Sas sentèntzias sunt pronunziadas dae tribunales religiosos chi giughent su nùmene de “Santa Incuisizione”. Sa tortura est impreada pro custringhere persones innotzentes a ammitere sa curpa pròpia.

25c- e at a isperare de cambiare sos tempos e sa lege

Custa acusa oferit a su letore s'oportunidade de ristabilire sas veridades fundamentales de su cultu resu a su Deus beru, bividore e ùnicu.

Su bell'òrdine istabilidu dae Deus fiat istadu cambiadu dae sos mòngios romanos. Segundu Èsodu 12:2, Deus aiat naradu a sos Ebreos durante s'èsodu de s'Egitu: Custu mese at a èssere pro bois su primu de sos meses; at a èssere pro tene su primu mese de s'annu . Si tratat de un'òrdine, no de una simpre proposta. E ca sa sarvesa benit dae sos Giudei segundu Gesù Cristos, partinde dae s'Èsodu, cada èssere chi atzedet a sa sarvesa intrat fintzas a sa famiglia de Deus ue s'òrdine suo devet regnare e èssere respetadu. Custa est sa bera dotrina de sa sarvesa, e l'est finas dae sos tempos de sos apòstolos. In Cristu s'Israele de Deus at assùmidu un'aspetu ispirituale, no est àteru su suo Israele pro su cale issu at istabilidu s'òrdine suo e sas dotrinas suas. Segundu Rom. 11:24, su mudadu paganu est innestato in sa raighina e in sa tuva ebràica de Abramo, e no lu contràrio. Est postu in guàrdia dae Paolo contra s'incredulidade, chi est devènnida fatale pro sos giudei rebellos de s'antiga alleàntzia e at a èssere ateretantu fatale pro sos cristianos rebellos de sa noa; chi pertocat deretu sa fide catòlica romana, e s'istùdiu de Dan.8 l'at a cunfirmare, dae su 1843, a sos cristianos protestantes.

Semus petzi a su cumintzu de una longa rivelazione profetosa ue s'acusa divina fata in custu versetto est onnipresente ca sas cunsighèntzias sunt terrorosas e drammàticas. Sos tempos cambiados dae sa Roma pertocant:

1 – su pasu sabàticu de su de 4 cumandamentos de Deus. Sa de sete dies est istadu sostituidu dae su 7 martzu 321 de sa prima die, retentu dae Deus die seculare e cumintzo chida. De su restu, custa prima die fiat istadu impostu dae s'imperadore romanu Costantinu I cando fiat istadu dedicadu a s'adorazione de su “veneràbile solas invitto”, su sole divinizado dae sos paganos, giai in Egitu, sìmbulu bìblicu de su pecadu. Daniele 5 nch'at ammustradu comente a Deus punit sos oltraggi chi li sunt fatos, s'òmine est gasi avèrtidu e ischit ite l'abetat cando Deus l'at a giudicare comente aiat giudicadu e aiat ochidu su re Baldassarre. Su Sabato santificadu dae Deus finas dae sa fundazione de su mundu tenet sa dòpia caraterìstica de pertocare su tempus e sa lege divina, comente a mentovat su nostru versetto.

2 – Su cumintzu de s'annu, chi a su cumintzu acontessiat in beranu, paràula chi signìficat in antis furriada, fiat istadu cambiadu in cumintzu ierru.

3 – Segundu Deus, su càmbiu de sa die acontesset a s'intrinada, in s'òrdine note die, e no a mesu note, ca est ritmato e scandito de sos isteddos chi Issu at creadu cun custa intentzione.

Su cambiamentu in sa lege andat meda de prus a profundidade de su tema de su sàbadu. Roma no at profanadu sos arredos dae oro de su tèmpiu, s'est autorizada a modificare su testu originale de sas paràulas iscritas dae Deus cun su pòddighe subra de sas tàulas dae pedra donadas a Moses. Cosas gasi santas chi tocane s'arca, in sa cale fiant istadas agatadas, fiat corfidu dae Deus cun morte lestra.

25c- e sos santos ant a èssere cunsignados in sas manos suas unu tempus, de sos tempos e sa metade de unu tempus

Ite significat unu tempus ? S'esperientzia de su re Nabucodonosor nos dat sa risposta in Daniele 4:23: Ti scacceranno mesanu a sos òmines, as a istare cun sas bèstias de su sartu, t'ant a dare erba de mandigare comente a sos boes; e ant a colare a susu de tene sete tempos , fintzas a cando tue reconoscas chi s'Altissimo dòminat subra de su rennu de sos òmines e lu dat a chie cheret. A pustis de custa tosta esperientzia, su re aiat naradu in su versetto 34: Coladu su tempus istabilidu , deo, Nabucodonosor, fia pesadu sos ogros a su chelu e sa resone mi fiat torrada . Apo beneitu s'Altissimo, apo lodadu e glorificadu cussu chi bivet pro semper, su cale dominiu est unu dominiu eternu e su cale rennu durat de generatzione in generatzione . Podimus deduire chi custos sete tempos rapresentant sete annos ca sa durada cumintzat e acabat in su cursu de sa vida sua. Custu chi Deus mutit tempus est duncas su tempus impreadu dae sa terra pro cumpletare una rivolutzione completa de su sole. Dae cue istupant medas messàgios. Deus est simbulegiadu dae su sole e cando una creatura s'àrtziat orgolliosa, pro la torrare a pònnere a su logu suo, Deus las narat: “Girat a fùrriu a sa divinidadade mea e imparat chie sunt”. Pro Nabucodonosor sete turnos sunt netzessàrios ma eficatzes. Una àtera letzione at a pertocare sa durada de su rennu papale profetada fintzas issa cun su tèrmine “ tempus ” in custu versetto. Paragonende a s'esperientzia de Nabucodonosor, Deus punit s'orgòllu cristianu cunsignende-lu a sa stupidità unu tempus, tempos e metades de annos profetosos. Dae su 7 martzu 321, s'orgòllu e s'ignoràntzia in sa stupidità aiant fatu a manera chi sos òmines s'impinnarent a respetare s'òrdine chi modificaiat unu cumandamentu de Deus; custu a cale s'ùmile iscrau de Cristu non podet ubbidire, sinunca si diat separare de su Deus sarvadore suo.

Custu versetto nche giughet a chircare su valore beru e sas datas de cumintzu e fine de custa durada profetada. Amus a iscobèrrere chi rapresentat 3 annos e ses meses. Difatis, custa fòrmula at a torrare a apàrrere in Apoc.12:14 ue est posta in parallelu cun sa fòrmula 1260 dies de su versetto 6. S'aplicatzione de su còdighe de Ezé.4:5-6, una die un'annu, at a permìtere pro cumprèndere chi custos sunt a beru 1260 annos longos e terrorosos, de tribulia e de morte.

Daniele 7:26 Tando at a bènnere su cabu, e su dominiu suo l'at a èssere dogadu, e at a èssere distruidu e distruidu pro semper.

2a- Evidèntziat s'interessu de custa precisazione: su cabu e sa fine de su dominiu de sos pabas acontessent in manera cuntemporànea. Custu dimustrat chi su cabu mentovadu no at a cumintzare in antis de sa torrada de Cristu. In su 2021, sos pabas sunt ancora ativos, duncas su cabu mentovadu in Daniele no est cumintzadu in su 1844, frades avventisti.

Dn 7:27 Su rennu, su dominiu e sa mannària de totu sos rennos chi sunt suta de su chelu ant a èssere dados a su pòpulu de sos santos de s'Altissimo. Su rennu suo est unu rennu eternu e totu sos guvernantes l'ant a serbire e l'ant a ubbidire.

27a- Su cabu est tando bene atuadu a pustis de sa torrada in sa glòria de Cristu e su rapimentu in chelu de sos elettos suos.

27b- e totu sos guvernantes l'ant a serbire e l'ant a ubbidire

Comente a esèmpios, Deus nch'ammustrat sos tres soberanos presentados in custu libru: su re caldeu Nabucodonosor, su re medu Dario e su re persianu Tziru 2.

Daniele 7:28 Inoghe finiant sas paràulas. Deo, Daniele, fia in manera estrema tribuladu dae sos pensamentos meos, apo cambiadu colore e apo cunservadu custas paràulas in su coro.

28a- Sa mùngia de Daniele est ancora giustificada, ca a custu livellu sas proas de s'identidade de sa Roma papale mancant ancora a fortza; s'identidade sua restat ancora una "ipòtesi" giai cumbinchidora meda, ma puru semper una "ipòtesi". Ma Daniele 7 constituit petzi sa segunda de sas sete tàulas profetas presentadas in custu libru de Daniele. E giai amus pòdidu cunstatore chi sos messàgios cunsignados in Dan.2 e Dan.7 sunt aguales e complementares. Cada pàgina noa nch'at a giùghere elementos agiuntivos chi s'ant a subrapònnere a sos istùdios giai fatos , ant a afortiare e ant a afortire su messàgiu de Deus chi at a devènnere gasi semper prus craru.

Resta de cunfirmare s'ipòtesi chi su " cornetto " de custu capitulu 7 siat sa Roma papale. Sa cosa at a èssere fata. Ma ammentamus giai custa sutzessione istòrica chi pertocat Roma, " su de 4 animales mostruosos de sas dentes dae ferru ". Designat s'Imperu Romano sighidu dae sas " deghe corna " de sos rennos europeos liberos e indipendentes a sos cales aiat sutzèdidu, in su 538, su " piticu corru " crètidu papale, custu " re diferente ", dae in antis su cale " tres corna o tres re ", sos Erule, sos Vàndalos e sos Ostrogotos sunt degradados intre su 493 e su 538 in sos versetti 8 e 24.

Daniele 8

Dan 8:1 In su de tres annos de su rennu de su re Beltshatsar, deo Daniele aia tentu una bisione, in prus de sa chi aia bidu in antis.

1a- Tempus coladu: 3 annos. Daniel retzit una bisione noa. In custu nch'apo petzi duos animales chi sunt in manera crara identificados in sos versetti 20 e 21 cun sos Medi, sos Persianos e sos Gregos chi in sas bisiones pretzedentes fiant su de 2 e su de 3 Imperos de sas sutzessiones profetadas. Cun su tempus, in sas bisiones, sos animales si cunformant semper prus in manera crara a sos ritos de sos ebreos. Dan.8 presentat unu mascru e una cabra ; sos animales ofertos in su sacrificziu de sa Die de su Chitimentu de ritu ebràicu. Podimus gasi notare su sìmbulu de su pecadu in sa subraonidura de s'imperu gregu: sa bentre e sas cosce dae brunzu de Dan.2, su leopardu de Dan.7 e su cabra de Dan.8.

Dan 8:2 Cando aia bidu custa bisione, m'aiat partu de èssere in Susa, sa capitale, in sa provintzia de Elàm; e durante sa bisione mea fia a curtzu a su riu Ulai.

2a- Daniele s'agatat in Pèrsia a curtzu a su riu Karoun chi a s'època sua fiat s'Ulai. Sa capitale persiana e su riu sìmbulu de unu pòpulu inditant unu logu geogràficu de riferimentu pro sa bisione chi Deus lis at a dare. Sos messàgios profetosos frunint duncas in custu capìtulu pretziosos datos geogràficos chi mancaiant in sos capìtulos 2 e 7.

Daniele 8:3 E fia pesadu sos ogros, aia castiadu, e aco' unu mascru istaiat dae in antis su riu, e teniat sas corna; custas corna fiant artas, ma un'era prus arta de s'àtera e si pesaiat pro ùrtima.

3a- Custu versetto resumet s'istòria de sa Pèrsia acrarida dae custu mascru su cale corru su prus artu lu rapresentat ca in comintzu dominadu dae s'alleadu suo Medas, l'aiat superadu in fines cun s'arribu a su podere de su re Tziru 2 su Persianu, in su 539, ùrtimu cuntemporàneu de Daniele segundu Dan.10:1. Ma inoghe sutralinio unu problema de datatzione bera, ca sos istòricos disconnoschent de su totu sa testimonia oculare de Daniele chi atribuit, in Dan. 5:31, sa conchista de Babilònia a su re medu Dario chi aiat organizadu Babilònia in 120 satrapias segundu Dan. 6: 1. Tziru fiat artziadu a su podere a pustis de sa morte de Dario, duncas no in

su 539 ma pagu a pustis, o a su contràriu, la conchistat a banda de Dario diat pòdere èssere acontèssida pagu in antis de sa data – 539.

3b- Una sottigliezza divina aparit in custu versu, in sa forma impreada pro designare unu corru piticu e unu mannu. Custu cunfirma chi s'espressione “ piticu corru ” , cun coidadu evitada, est in manera ispetzificada e petzi ligada a s'identidade de Roma.

Daniele 8:4 Aia bidu su mascru corfire cun sas suas corna a otzidente, a setentrione e a mesu die; perunu animale li podiat aguantare e non b'aiat perunu chi liberaret sas vitimas suas; aiat fatu su chi cheriat e fiat devènnidu poderosu.

4a- S'imàgine de custu versu acrarit sas fases sutzessivas de sas conchistas persianas chi las giughent cara a s'imperu, su domìniu de su re de sos res.

In Otzidente : Tziru 2 s'alleat cun sos Caldeos e sos Egitzianos intre su – 549 e su – 539.

In su nord : sa Lìdia de su re Cresu est conchistada in su – 546

A mesu die : Tziru conchistat Babilònia sutzedende a su re medu Dario a pustis de su – 539 e posca su re persianu Cambise 2 at a conchistare s'Egitu in su – 525.

4b- e fiat devènnidu poderosu

Aiat cròmpidu su podere imperiale chi aiat fatu de sa Pèrsia su primu imperu profetadu in custu capìtulu 8. Fiat su de 2 imperos in sas bisiones de Dan.2 e Dan.7. Cun custa potèntzia s'imperu persianu estèndidu finas a su Mar Mediterràneu aiat atacadu sa Grètzia chi l'aiat firmadu a Maratona in su – 490. Sas gherras aiant torradu a leare.

Dan 8:5 Mentras castiaia cun atentu, aco' unu capro fiat bènnidu dae ovest e aiat cursadu totu sa terra cun sa cara sua, sena la toccare; custa cabra teniat unu grandu corru intre sos ogros.

5a- Su versetto 21 identificat in manera crara su capro: Su capro est su re de Javan, Su grandu corru intre sos ogros suos est su primu re . Iavan, l'est s'antigu nùmene de sa Grètzia. Disconnoschende sos lecos re gregos, s'Ispritu fundat sa rivelazione sua subra de su grandu conchistadore gregu Lisandru Mannu.

5b- aco', fiat bènnidu unu capro dae otzidente

Sos indicos geogràficos sunt ancora frunidos. Sa cabra acudit dae s'Otzidente in relazione a s'Imperu Persianu presu comentu a logu geogràficu de riferimentu.

5c- e aiat cursadu totu sa terra subra de sa superfizie sua, sena la toccare

Su messàgiu est anàlogu a sas bator alas de su pugione de su leopardu de Daniele 7:6. Sataliniat s'estrema lestresa de sas conchistas de custu giòvanu re matzèdone chi in deghe annos at a estèndere su domìniu suo finas a su riu Indo.

5d- custa cabra teniat unu grandu corru intre sos ogros

S'identidade est dada in su versetto 21: Su grandu corru intre sos ogros suos est su primu re. Custu re est Lisandru Mannu (– 543 – 523). S'Ispritu li cunferit s'aspetu de

s'Unicorno, unu favoloso animale mìticu. Issu denùntziat gasi s'inesauribile e fertile imaginatzione de una sotziedade grega chi aiat imbentadu favole aplicadas a sa religione e su cale ispiritu at rugradu sos sèculos finas a sas dies nostras in s'Otzidente cristianu in manera farsa. Est un'aspetu de su pecadu chi agatat cunfirma in s'imàgine de su capro , s'animale chi acumpriat su ruolu de su pecadu in su sacru ritu annuale de sa “die de su chitimentu”. S'incravamentu de su Messia Gesù acumprida in su primore divinu suo custu ritu aiat dèvidu sessare a pustis de issu... cun sa fortza, a traessu de sa destruidura de su tèmpiu e de sa natzione ebràica a banda de sos Romanos in su 70.

Daniele 8:6 Posca si fiat acurtziadu a su mascru chi teniat sas corna, chi aia bidu ritto dae in antis su riu, e li si scagliò adosso cun totu s'ira sua.

6a- Lisandru Mannu afillat s'atacu suo contra sos Persianos su cale re est Dario 3. Custu ùrtimu est derrotadu a Issu, fuit lassende in dae segus suo s'arcu suo, s'iscudu suo e su manteddu suo, puru sa mugere e s'erederi suo, in su – 333 At a èssere ochidu prus tardos dae duos de sos suos mannos.

6b- e l'aiat curtu addòbiu cun totu sa fùria sua

Custa fùria est in manera istòrica giustificada. Est istadu pretzèdidu dae custu iscàmbiu in tre Dario e Lisandru: “Prima chi Lisandru adobiaret Dario, su re persianu l'aiat imbiadu de sos donos destinados a sutaliniare sas relativas positzione de re e figiu – Lisandru a s'època fiat ancora unu giòvanu printzipe novìtziu in s'arte gherra (ramu I, guinzaglio 89). Dario li mandat una balla, unu fueite, unu frenu de caddu e un'iscàtula dae prata prena dae oro. Una litera chi acumpràngiat su tesoro nde crarit sos elementos: sa botza pro chi continos a giogare de pipiu cale est, su frenu pro l'insinnare a si compidare, su fueite pro lu curregire e s'oro rapresentat su tributu chi sos matzèdones divent pagare a s'imperadore persianu.

Alexander no ammustrat calicunu sinnu de arrenegu, nointames sa timoria de sos missos. A su contràriu, lis pedit de congratularsi cun Dario pro sa sua finezza. Dario, narat, conoschet su futuru, ca at donadu a Lisandru una botza chi rapresentat sa conchista benidora sua de su mundu, su frenu at a significare chi totus s'ant a sutamìtere a issu, su fueite at a serbire a punire chie atrevit s'opònnere a issu e su s'oro sugerit su tributu chi at a retzire de totus sos sùdditos suos”. Minuda profetosa, Lisandru teniat unu caddu a su cale aiat dadu su nùmene “Bucefalo” chi significat, cun prefissu aumentativo, “conca”. In totus sas batallas suas at a èssere in sa “capa” de s'esèrtzitu suo, arma in manu. E at a devènnere “deghe annos” su “capu” dominante de su mundu ogetu de sa profetzia. Sa notoriedade sua at a promòvere sa cultura grega e su pecadu chi sa stigmatizza.

Dan 8:7 L'aia bidu s'acurtziare a su mascru e èssere airadu cun issu; aiat corfidu su mascru e l'aiat truncadu sas duas corna, sena chi su mascru tenneret sa fortza de l'aguantare; l'aiat bessadu a terra e l'aiat apetigadu, e non b'aiat perunu chi sarvaret su mascru.

7a- Sa gherra afillada dae Lisandru Mannu: in su – 333, a Issu, s'acampamentu persianu fiat istadu derrotadu.

Daniele 8:8 E su capro fiat devènnidu forte meda; ma cando fiat istadu forte, su grandu corru suo si fiat truncadu. Bator mannos corna si fiant pesados pro lu sostituire, a cada chirru de su chelu.

8a- su grandu corru suo si fiat segadu

In su 323, su giòvanu re (- 356 – 323) aiat mortu sena erederis a s'edade de 32 annos, a Babilònia.

8b- Bator mannos corna fiant pesados a su logu suo, in sos bator binti de su chelu.

Sos supridores de su re mortu fiant sos generales suos: sos diàdocos. Fiant deghe cando Lisandru aiat mortu e 20 annos aiant cumbàtidu intre issos a su puntu chi a sa fine de sos 20 annos aiant abarradu petzi bator subravìvidos. Ognunu de issos aiat fundadu una dinastia bera in su paisu subra de cale dominaiat. Su prus mannu est Selèucu naradu Nicatoru, fundadore de sa dinastia de sos “Selèutzidos” chi aiat regnadu subra de su rennu de Siria. Su segundu est Tolemaios Lagos, fundadore de sa dinastia “Lagida” chi aiat regnadu subra de s'Egitu. Su de tres est Cassandru chi regnat subra de sa Grètzia, e su de bator est Lisìmacu (nùmene latinu) chi regnat subra de sa Tràtzia.

Su messàgiu profetosu basadu subra sa geografia continua. Sos bator puntos cardinales de sos bator binti de su chelu cunfirmant s'identidade de sos paisos de sos gherradores interessados.

Sa torrada de Roma, su piticu corru

Daniele 8:9 De unu de issos fiat essidu unu piticu corru , chi fiat crèschidu meda cara a sud, cara a est e cara a sa terra prus bella.

9a- S'aspetu de custu versetto descriet sas estensiones de unu rennu chi at a devènnere ateretantu un'imperu dominante. Nointames, in sas letziones pretzedentes e in s'istòria de su mundu, su rennu sutzessore de sa Grètzia est Roma. Tale identificatzione est galu de prus giustificada dae s'espressione “corru piticu” chi custa borta, in manera contrària a cantu fatu pro su corru medianu prus curtzu, est in manera crara tzitada. Custu nche permetet de nàrrere chi custu “piticu corru” simbulègiat, in custu cuntestu, sa naschente Roma republicana. Ca intervenit cara a est, comente a poliziotos de su mundu, a s'ispissu ca mutidu a risòlvere una cuntierra locale intre oposidores. Ed est etotu custu su motivu chi giustificat s'imàgine chi sight.

9b- De unu de issos essiat unu piticu corru

Su pretzedente dominadore fiat sa Grètzia, e est in sa Grètzia chi Roma benit a dominare in custa zona orientale ue s'agatat Israele; Grètzia, unu de sos bator corros.

9c- chi s'ammànniat meda meda cara a su mesudie, cara a s'oriente e cara a sos paisos prus bellos.

Sa crèschida romana cumintzat in antis totu de sa positzione geogràfica sua cara a sud . S'istòria lu cunfirmat , Roma intrat a sas gherras pùnicas contra Cartàgine, s'atuale Tùlisi, a inghìriu a su – 250.

Sa sutzessiva fase de estensione acontesset cara a est intervenende in unu de sos bator corros : Grètzia, a inghìriu a su – 200. Fiat istadu mutidu inie de sa lega greco-etolica pro l'imbarare contra sa lega achea (Etòlia contra Acaja). Lòmpidu subra de sa terra grega, s'esèrtzitu romanu no l'at a abandonarare prus e totu sa Grètzia at a devènnere colònia romana de su – 160.

De sa Grètzia, Roma at a sighire s'espansione sua ponende pee in Palestina e in Giudea chi at a devènnere in su – 63 una provìntzia de Roma conchistada dae sos esèrtzitos de su generale Pompeu. Est custa Giudea, chi s'Ispritu designat cun custa bella espressione: Su prus bellu de sos paisos , espressione mentovada in Dan.11,16 e 42, e Ezé.20,6 e 15.

S'ipòtesi est cunfirmada, su “ cornetto ” est Roma

Custa borta sa duda no est prus cunsentidu, su règimene papale de Dan.7 est smascherato, gasi, brinchende sos sèculos inùtiles, s'Ispritu nche giughet a s'ora tràgica in cale, abandonada dae sos imperadores, Roma torrat a leare su domìniu suo suta de una forma religiosa de Aparèntzia cristiana a sa cale atribuit sas atziones riveladas dae sos sìmbulos de su versetto 10 chi sighit. Custas sunt sas atziones de su “ diferente ” re de Dan.7.

Sa Roma Imperiale e posca sa Roma Papale pessighint sos santos

Due leturas sutzessivas pro custu ùnicu versetto

Daniele 8:10 Ella si fiat pesada cara a s'esèrtzitu de su chelu, aiat fatu pèndere subra de sa terra una parte de cuddu esèrtzitu e unos cantos isteddos e las aiat apetigadu.

10a- Ella fiat artziada a s'esèrtzitu de su chelu

Narende " issa ", s'Ispritu tenet comente a bersàlliu s'identidade de Roma, in sa secuèntzia cronològica de sas estensiones suas, a pustis de vàrias formas de governu a cale faeddat in suspu in Ap 17,10, Roma aiat cròmpidu s'imperu suta de su rennu de sos Imperadore romanu Otavianu naradu Augustu. E fiat istadu durante su tempus suo chi Gesù Cristos fiat nàschidu de s'Ispritu, in su corpus ancora vèrgine de Maria, sa giòvana isposa de Giuseppe; ambos seberados pro su solu motivu de s'apartenèntzia issoro a s'erèntzia de su re Davide. A pustis de sa morte sua, una bia resuscitato de petzi comente aiat annunziadu, Gesù at afidadu a sos apòstolos suos e a sos dischentes suos sa missione de annunziare sa bona noa de sa sarvesa (su Vangelu) pro rèndere elettos subra de totu sa terra. In custu momentu Roma si cunfrontat cun sa mitezza e su patzifismu cristianu; issa in su ruolu de su masellaju, sos dischentes de Cristu in su de sos angiones immolati. A costu de meda sàmbene de màrtires versadu, sa fide cristiana si fiat difùndida in totu su mundu e in particolare in sa capitale de s'imperu, Roma. Sa persecuzione de sa Roma imperiale insorge contra sos cristianos. In custu

versetto 10 duas atziones de Roma si subraponent. Sa prima pertocat cudda imperiale, sa segunda cudda papale.

Giai in su règimene imperiale li podimus atribuire sos fatos mentovados:

Issa s'est pesada in s'esèrtzitu de su chelu : at afrontadu sos cristianos. Dae segus custa espressione simbòlica, armados de chelu , si cuat s'Eletto cristianu segundu su cale Gesùs aiat giai numenadu sos fideles suos: tzitadinos de su rennu de sos chelos . In prus, Dan.12:3 paragonat sos beros santos a sos isteddos chi sunt fintzas sa discendèntzia de Abramo de Gen.15:5. In prima letura, atrevire martirizare sos figios e sas figias de Deus costituit giai pro sa Roma pagana un'atu arrogante e un'elevazione indegna e ingiustificata . In segunda letura, fintzas sa pretesa de su pìscamu de Roma de governare comente a paba s'Eletto de Gesùs Cristos dae su 538 est un'atu arrogante, e un'elevazione galu prus indegna e ingiustificata .

Issa aiat fatu rùere a terra movet de custu esèrtzitu e sos isteddos, e las aiat apetigadu : los aiat pessighidu e los aiat fatu mòrrere pro isvagare su pòpulu suo in sas arenas suas. Sos persecutòrios sunt mescamente Nerone, Domitzianu e Diocletzianu s'ùrtimu persecutore ufitziale intre su 303 e su 313. In prima letura, custu periodu drammàticu est cobertu in Apo.2 suta de sos nùmenes simbòlicos "de Èfesu ", su tempus in cale Giovanni retzit sa divina Rivelazione sua denominada " Apocalisse" e " Ismirne ". In sa segunda letura, atribuidas a sa Roma papale, custas atziones sunt colocadas in Apo.2 suta de sos periodos denominados " Pèrgamu " est a nàrrere alleàntzia segada o adultèriu e "Tiatira" est a nàrrere abominazioni e mortos. Narende, e issa los aiat apetigadu, s'Ispìritu imputat a ambas Roma su matessi tipu de atziones sanguinàrias. Su verbu apetigadu e s'espressione apetigadu sua sunt atribuidos a sa Roma pagana in Dan. 7:19. Ma s'atzione de su calpestio at a sighire finas a sa fine de sas 23.00 de su versetto 14 de custu capìtulu 8 segundu s'affirmadura de su versetto 13: Finas a cando ant a èssere apetigados sa santidade e s'esèrtzitu ? Custa atzione fiat istada acumprida in època cristiana e devimus duncas l'atribuire a sa Roma papale e a sos apògios monàrchicos suos; chi s'istòria cunfirmat. Notamus nointames una diferèntzia importante. Sa Roma pagana non faghet àteru chi literalmente rùere a terra sos santos de Gesùs Cristos , mentras sa Roma papale, a traessu de su farsu insignamentu suo religiosu, los faghet rùere a terra in manera ispirituale, in antis de los pessighire literalmente ateretantu.

Sas raras persecutziones aiant sighidu cun intrèveros de paghe finas a s'arribu de s'imperadore Costantinu I chi aiat postu fine a sas persecutziones contra sos cristianos cun s'editu de Milanu, capitale romana sua, de su 313, chi costituit su tèrmine de su periodu de " deghe annos " de persecutziones chi caraterizant s'era " Ismirne " de Ap.2:8. A traessu de custa paghe, sa fide cristiana no at a balangiare nudda e Deus at a pèrdere meda. Ca sena sa barriera de sa persecuzione, l'impinnet de sos non convertidos a custa fide noa abundant e si multìplicant in totu s'imperu e mescamente a Roma ue in manera majore curret su sàmbene de sos màrtires.

Est duncas a custu momentu chi podimus collegare su cumintzu de sa segunda letura de custu versetto. Cudda in cale Roma devenit cristiana ubbidende a sos òrdines de s'imperadore Costantinu chi, in su 321, at in pessu chi emanadu un'editu chi òrdinat sa muda

de sa die de pasu de cada chida: sa de sete dies de sàbadu est sostituidu dae sa prima die de sa chida; a s'època, dadu de sos paganos a su cultu de su deus " venerabile solas invito ". Custa atzione est grave cantu bufare sos vasos dae oro de su tèmpiu , ma custa borta Deus no at a reagire, at a bastare s'ora de su cabu finale. Cun sa die noa sua de pasu, Roma at a estèndere sa dotrina cristiana sua in totu s'imperu, e comente a autoridade locale sua, su pìscamu de Roma at a balangiare in prestìgiu e apògiu, finas a s'elevazione suprema chi su tìtulu papale li cunferit pro decretu, in su 533 , s'imperadore bizantinu. imperadore Giustinianu I. Fiat istadu petzi a pustis de s'espulsione de sos ostrogotos ostili chi su primu paba regnante, Vigilio, aiat pigadu sede papale in Roma, acanta su Palatzu Lateranesu costruidu subra de su Monte Tzèliu. La datat 538 e s'arribu de su primu paba signant su cumprimentu de sas atziones descritas in su versetto 11 chi sighit. Ma est fintzas su cumintzu de sas 1260 dies-annu de rennu de sos pabas e de totu custu chi los pertocat e chi est istadu riveladu in Dan.7. Unu rennu continu durante su cale sos santos benint, torra, apetigados , ma custa borta de sa dominatzione religiosa papale romana e de sos sostenidores tziviles suos, sos monarcas, e de s'artària sua... in su nùmene de Cristu.

Atziones ispetzìficas de su pabadu istituidu in su 538

Daniele 8:11 Issa si fiat pesadu de su capu de s'esèrtzitu, l'aiat dogadu su sacrificziu perpètuu e aiat bortuladu sos fundamentu de su logu de su santuàriu suo.

11a- Ella fiat artziada a cabu de s'esèrtzitu

Custu capu de s'esèrtzitu est in manera lògica e biblicamente Gesùs Cristos, segundu Ef. 5,23: ca su maridu est capu de sa mugere, comente a Cristu est capu de sa Crèsia , chi est su corpus suo, e de cale issu est su capu. Salvatore. Su verbu " aiat risuscitadu " est bene seberadu, ca etotu in su 538 Gesùs est in chelu mentras su pabadu est subra de sa terra. Su chelu est a foras de sa portada sua ma " est risòrgida " faghende crèere a sos òmines de lu sostituire subra de sa terra. De su chelu, Gesùs tenet pagas possibilidades de evitare a sos òmines sa trampa tesa issas de su demòniu. In prus, ca lu diat dèvere fàghere, cando issu matessi los cunsignat a custa trampa e a totus sas maleditziones suas? Ca tengiamus bene letu, in Daniele 7:25, " sos santos ant a èssere cunsignados in sas manos suas unu tempus, de sos tempos (2 tempos) e mesu tempus "; sunt cunsignados intenzionalmente dae su Deus Cristu, a càusa de sos tempos cambiados e de sa lege . Sa lege modificada in su 321 de Costantinu in contu de su sàbadu, tzertu, ma mescamente sa lege modificada dae su pabadu romanu, a pustis de su 538 ue inie no est petzi su sàbadu a èssere corfidu e atacadu, ma s'intrea lege chi est torrada a elaborare Roma versione.

11b- l'aiat dogadu su sacrificziu perpètuu

Signalo s'ausèntzia de sa paràula sacrificziu in su testu ebràicu originale. Naradu custu, sa presèntzia sua sugerit su cuntestu de sa betza alleàntzia, ma non est gasi, comente a apo agigu dimustradu. Suta de su patu nou su sacrificziu e s'offerta aiant sessadu, sa morte de Cristu, in su mèdiu de sa chida mentovada in Daniele 9:27, aende rèndidu custos ritos inùtiles. Calicuna cosa però restaiat de s'antiga alleàntzia: su ministèriu de su sommu satzerdote e

intercessore pro sos pecados de su pòpulu chi profetaiat fintzas su ministèriu tzeleste chi Gesù aiat acumpridu in praghere de sos soles suos eletos acuistados cun su sàmbene suo finas dae sa sua risurrezione. Cristu est torradu a chelu, ite li restaiat de dogare? Sa funtzione satzerdotale sua est su ruolu esclusivu suo de intercessore pro perdonare sos pecados de sos eletos suos. Difatis, partinde dae su 538, s'insediamentu subra de sa terra, a Roma, de unu capu de sa Crèsia de Cristu at rèndidu vanu e inùtile su ministèriu tzeleste de Gesù. Sas pregadorias non colant prus travessu de Lui e sos peccatori restant portadores de sos pecados issoro e de sa culpa issoro cara a Deus. Ebreos 7:23 cunfirma custa anàlisi, narende: " Ma issu, ca abarrat pro semper, tenet unu sacerdozio chi no est trasferibile ". Su cambiamentu de soberanu subra de sa terra giustificat sos frutos abominevoli giutos dae custu cristianèsimu sena Cristu; frutos profetados dae Deus a Daniele. Ca sos cristianos fiant istados corfidos dae custa terrorosa maledizione? Su versetto 12 sutzessivu at a dare sa risposta: a càusa de su pecadu .

S'identificatzione de su perpètuu in pessu chi fata at a serbire de base pro sos càrculos imprende sas duradas 1290 e 1335 dies-annu chi ant a èssere propostos in Dan. 12:11 e 12; sa base istabilida est sa data 538, cando su sacerdozio perpètuu fiat istadu furadu dae su capu terrenu pontifitziu.

11c- e aiat bortuladu su logu chi fiat in sa base de su santuàriu Dadu

suo su cuntestu de s'alleàntzia noa, intre sos duos possìbiles significados de sa paràula ebràica "mecon" bortada cun "logu" apo retentu ateretantu legìtima e prus dèchida a su cuntestu de s'era cristiana cale mirat sa profetzia sa tradutzione sua "base". .

Una letura lestra non bidet àteru chi un'istùdiu atentu ghiadu dae s'Ispritu chi aberit sos ogros subra de sas sottigliezze de su libru de Daniele ue si faeddat a s'ispissu de su santuàriu , su chi creat confusione. Nointames est possìbile non si lassare trampare a segunda de su verbu chi scandisce s'atzione chi s'acumprit in su santuàriu .

Inoghe in Daniele 7:11: sa base sua est bortulada dae su pabadu.

In Dan.11:30: est profanadu dae su re gregu persecutore de sos ebreos Antiogu 4 Epifane in – 168.

In Dan.8:14 e Dan.9:26 no est una chistione de santuàriu ma de santidade . Sa paràula ebràica "qodesh" est in manera sistemàtica bortada erroneamente in totu sas tradutziones de sas versiones prus comunas. Ma su testu ebràicu originale abarrat immudadu pro testimoniare sa veridade originària.

Deves ischire chi su tèrmine " santuàriu " si referit petzi a su logu in cale Deus s'agatat in persone. De cando Gesù est risòrgidu e est torradu a chelu, non b'at prus calicunu santuàriu subra de sa terra . Bortulare sas bases de su santuàriu suo signifìcat duncas minare sos fundamentos dotrinales chi pertocant su ministèriu tzeleste suo chi acrarit totu sas cunditziones de sa sarvesa. Difatis, una bia batijadu, lu mutidu devet pòdere beneficiare de s'aprovatzione de Gesù Cristos chi giùdicat sa fide sua subra de sas òperas suas e agradèssida o prus pagu de perdonare sos pecados suos in nùmene de su sacrificiu suo. Su Batiare signat su cumintzu de un'esperientzia bìvida suta de su giustu cabu de Deus e non sa fine sua. Custu

significat chi cando s'interruptet su raportu diretu intre s'elettu terrenu e su suo tzeleste intercessore, sa sarvesa no est prus possibile e sa santa alleàntzia benit infranta. Est unu terrorosu dramma ispirituale disconnotu dae sas massas umanas trampadas e sedotte dae su 7 martzu 321 a s'annu 538 in cale su sacerdozio perpètuu de Gesùs Cristos fiat istadu dogadu dae su paba a vantàgiu suo. Bortulare sa base de su santuariu pròpiu significat fintzas atribuire a sos 12 apòstolos chi rapresentant sa base o fundamentu de sa domo ispirituale de sos Elettos, una dotrina cristiana in manera farsa chi giustificat e legalizat su pecadu contra sa lege divina; custu chi perunu apòstolu diat àere fatu.

Daniele 8:12 E s'esèrtzitu fiat istadu cunsignadu a su sacrificziu perpètuu a càusa de su pecadu; su corru aiat bessadu a terra sa veridade, e aiat resèssidu in sas impresas suas.

12a- S'esèrtzitu fiat cunsignadu cun su sacrificziu perpètuu

In su limbàgiu prus simbòlicu custa espressione tenet su matessi significadu de Dan. 7,25: s'esèrtzitu fiat istadu liberadu ... Ma inoghe s'Ispìritu agiunghet lu perpetuo

12b - a càusa de su pecadu

Oporu, segundu 1 Giovanni 3:4, a càusa de sa trasgressione de sa lege cambiada in Daniele 7:25. Giovanni difatis at naradu e iscritu: Chie peccat trasgredit sa lege, e su pecadu est trasgressione de sa lege . Custa trasgressione torrat a artziare a su 7 martzu 321 e pertocat, in primu logu, s'abbandonu de su sàbadu santu de Deus; su sàbadu de issu santificadu , finas dae sa creazione de su mundu, in s'ùnicu e perpètuu “ de sete dies ”.

12c- su corru aiat bessadu a terra sa veridade

Sa veridade est ancora una paràula ispirituale chi designat sa lege segundu Sal. 119,142-151: Sa lege tua est sa veridade... totus sos cumandamentos tuos sunt sa veridade .

12d- e reseset in sos isfortzos suos

Si s'Ispìritu de su Deus creadore l'at annunziadu in antizipu, tando non bos trassais de àere disconnotu custa trassa, sa prus grandu frode ispirituale de totu s'istòria de sos òmines; ma fintzas sa prus grave in sas cunsighèntzias suas de pèrdida de ànimas umanas pro Deus. Su versetto 24 at a cunfirmare custu chi narat: Sa potèntzia sua at a crèschere, ma non pro sa forza sua; at a causare unu scempio incredibile, at a resèssere in sas impresas suas , at a destruere sos poderosos e su pòpulu de sos santos.

Preparazione a sa santificazione

In sos insegnamentos cumandados dae sos ritos religiosos de s'antiga alleàntzia aparit de s'ighidu custu tema de sa preparazione a sa santificazione. In antis totu, intre su tempus de s'iscravidade e s'intrada in Canaan, sa tzelebratzione de sa Pasqua fiat netzessària pro santificare su pòpulu chi Deus istaiat pro giughere in sa terra natzionale sua, Israele, sa terra promissa. B'at chertos, difatis, 40 annos de proa de purificatzione e santificazione ca si realizaret s'intrada in Canaan.

A su matessi modu, pro cantu pertocat su sàbadu signadu in sa de sete dies de un'intrinada a s'àteru, fiat netzessàriu unu tempus de preparatzione antizipadu. Sas ses dies de sas fainas seculares recheriant su lavaggio de su corpus e su càmbiu de sos bestires, custas cosas fiant impostas fintzas a su satzerdote pro chi poderet, sena perigulu pro sa vida sua, intrare a su logu santu de su tèmpiu pro officiarvi su servìtziu rituale suo. .

Sa chida de sa creatzione de sete dies e 24 oras est modellada subra de sos sete mìgia annos de su pranu de sarvesa de Deus. Duncas sos primos 6 dies rapresentant sos primos 6 millènnios durante sos cales Deus seletzionat sos elettos suos. E su de sete e ùrtimu millènniu constituit su grandu sàbadu durante su cale Deus e sos elettos riunidos suos in chelu gosant de su pasu beru e cumpletu. Sos peccatori essende in manera temporale totus mortos; francu Satana, chi abarrat isoladu subra de una terra ispopulada durante custu perìodu de “milli annos” riveladu in Apocalisse 20. In antis de intrare a “chelu” sos elettos divent èssere purificados e santificados. Sa purificatzione imbarat subra de sa fide in su sacrificziu voluntàriu de Cristu, ma sa santificazione s'otenet cun s'agiudu suo a pustis de su batiare ca, sa purificatzione est imputada, overas otenta in manera antizipada in nùmene de unu printzìpiu de fide, ma sa santificazione est su frutu otentu in realidade in totu s'ànima sua de sos elettos a traessu de sa bera cooperatzione sua cun su Deus bividore Gesùs Cristos. S'otenet a traessu de unu chertu chi giughet contra si matessi, contra sa mala natura sua, pro aguantare a su pecadu.

Daniele 9:25 nch'at a insinnare chi Gesùs Cristos est bènnidu a mòrrere subra de una rughe pro fàghere a manera chi sos suos eletos non pecarent prus, ca est bènnidu pro pònnere fine a su pecadu . Como, amus in pessu chi vistu in su versetto 12, su cristianu prescelto fiat istadu cunsignadu a su dispotismu papale a càusa de su pecadu. Sa purificatzione est duncas netzessària pro otènnere sa santificazione sena sa cale nemos at a bìdere Deus comente est iscritu in Ebreos 12,14: Chircades sa paghe cun totus e sa santificazione, sena sa cale nemos at a bìdere su Sennore .

Aplicadu a sos 2000 annos de s'era cristiana de sa morte de Gesùs Cristos finas a sa torrada sua in su 2030, custu tempus de preparatzione e santificazione at a èssere riveladu in sos versetti 13 e 14 chi s'inghint. In manera contrària a su creìngiu originàriu de sos avventisti, custa era no est sa de su cabu descritu in Daniele 7, ma sa de sa santificazione resa netzessària a càusa de su retaggio secolare de pecados legitimados dae s'abominevole insignamentu de sa Roma papale. Pretzisu chi s'òpera de sa Riforma cumintzada partinde dae su sèculu XIII no at acumpridu sa purificatzione e sa santificazione rechertas in totu giustiziat de su Deus sarvadore tres bias santu e puru in manera perfeta.

Dan 8:13 Apo intesu faeddende unu santu; e unu àteru santu aiat naradu a cussu chi faeddaiat: Finas a cando s'at a acumprire sa bisione de su sacrificziu perpètuu e de su pecadu devastante? Pro cantu tempus su santuàriu e s'esèrtzitu ant a èssere apetegados?

13a- Apo intesu faeddende unu santu; e unu àteru santu aiat naradu a cussu chi faeddaiat

Petzi sos beros santos pigant cussèntzia de sos pecados eredados dae Roma. Los amus a agatare in s'iscena de sa bisione presentada in Dan.12.

13b- Pro cantu tempus s'at a realizare sa bisione?

Sos santos pedint una data chi at a signare sa fine de sas abominazioni romanas.

13c- subra de su sacrificziu perpètuu

sos de I santos pedint una data chi at a signare sa ripresa de su sacerdozio perpètuu de Cristu.

13d- e subra de su pecadu devastante ?

Sos santos pedint una data chi at a signare sa torrada de su sàbadu, de sete dies, sa cale trasgressione est punida dae sa devastazione romana e de sa de sas gherras; e pro sos suos trasgressori custa punitzione at a durare finas a sa fine de su mundu.

13°- Pro cantu tempus su santuàriu e s'esèrtzitu ant a èssere apetigados?

Sos santos pedint una data chi at a signare sa fine de sas persecutziones papales aplicadas contra de issas, sos santos seberados dae Deus.

Daniele 8:14 Ed issu m'aiat naradu: Duemilatrecento seros e mangianos; tando su santuàriu at a èssere purificadu.

14a- Dae su 1991, Deus at indirizadu s'istùdiu meu subra de custu versetto male traduidu. Aco' sa bera tradutzione sua de su testu ebràicu.

E m'aiat naradu: Finas a sero-mangianu duemilatrecento giustificados at a èssere santidades.

Comente podides bìdere, su tèrmine de sos 23.00 sero-mangianu est destinadu a sa santificazione de sos elettos seberados dae Deus partinde dae sa data chi at a èssere determinada pro custu tèrmine. Sa giustitzia eterna otenta finas a tando cun su batiare est posta in discussione. Su bisòngiu de su Deus tres bias santu, comente a Babbu, Figiu e Ispìritu Santo, est cambiada e est istada afortiada dae sa netzessidade pro sos elettos de non pecare prus contra su sàbadu o contra cale si siat àtera ordinàntzia chi essit dae sa buca de Deus. Est gasi ristabilida sa bia angusta de sa sarvesa insinnada dae Gesù. E su modellu de sos elettos presentadu in Noè, Daniele e Giobbe giustificat su milione eletu pro sos deghe miliardos rutos de s'ùrtimu cabu de Daniele 7:10.

Dan 8:15 Mentras deo, Daniele, bidia custa bisione e chircaia de la cumprèndere, aco', istaiat in dae in antis meu unu chi teniat s'aspetu de un'òmine.

15a- In manera lògica, Daniele diat chèrrere cumprèndere su significadu de sa bisione e custu l'at a balangiare in Dan.10:12, una giustificada aprovatzione a banda de Deus, ma non at a èssere mai de su totu acumentadu in su disigiu suo comente a sa risposta de Deus in Dan. 12:9 l'ammustrat: Issu aiat rispòndidu: Anda, Daniele, ca custas paràulas ant a èssere tentas segretas e segliadas finas a su tempus de sa fine .

Dan 8:16 E aia intesu sa boghe de un'òmine in mesu de Ulai; aiat abboghinadu e aiat naradu: Gabriele, ispiega-li sa bisione.

16a- S'imàgine de Gesùs Cristos a su tzentru de Ulai antizipat sa letzione dada in sa bisione de Dan.12. A s'ànghelu Gabriele, ìntimu servidore de Cristu, tocat su còmputu de ispiegare su significadu de s'intrea bisione finas dae su cumintzu suo. Sighimus duncas cun atenzione sas ulterioras informatziones chi ant a èssere riveladas in sos versetti chi sighint.

Dan 8:17 Posca si fiat acurtziadu a su logu ue m'agataia; e mentras s'acurtziaiat mi so assuconada e so rùida cun sa cara a terra. M'aiat naradu: Prestat atenzione, figiu de s'òmine, ca sa bisione pertocat unu tempus chi at a èssere sa fine.

17a- Sa bisione de sos èsseres tzelestes at a provocare semper custu efetu subra de s'òmine de petza. Ma istamus atentos comente a Lui nche cumbidat a fàghere. Sa relativa ora de fine at a cumintzare a su tèrmine de s'intrea bisione.

Dan 8:18 Mentras mi faeddaiat, aia abarradu sbalordito cun sa cara. M'at tocadu e m'at fatu istare ue fia.

18a- In custa esperièntzia Deus sutaliniat sa maledizione de sa petza chi no ugualat sa puresa de sos corpos tzelestes de sos ànghelos fideles.

Daniele 8:19 Posca m'aiat naradu: T'apo a insinnare custu chi at a acadèssere a sa fine de s'ira, ca b'at unu tempus fissadu pro sa fine .

19a- At a bènnere sa fine de s'ira de Deus, ma custa ira est giustificada dae sa disubbidientzia cristiana, eredade de sa dotrina papale romana. Su sessamentu de custa profetada ira divina at a èssere duncas partziale ca at a sessare a beru petzi a pustis de sa destruidura totale de s'umanidade a sa torrada in sa glòria de Cristu.

Daniele 8:20 Su mascru chi as bidu, chi teniat sas corna, sunt sos res de sos Medi e de sos Persianos.

20a- Si tratat de Deus chi dat unos cantos puntos de riferimentu a sos elettos suos pro chi cumprendant su printzìpiu de sa sutzessione de sos sìmbulos presentados. Sos Medi e sos Persianos signant su cuntestu istòricu de su cumintzu de sa rivelatzione. In Dan.2 e 7 fiant in segunda positzione.

Dan 8:21 Su capro est su re de Javan, su grandu corru intre sos ogros suos est su primu re.

21a- Ateretantu, sa Grètzia est sa segunda sutzessione; su de tres in Dan.2 e 7.

21b- Su grandu corru intre sos ogros suos est su primu re

Comente apamus bidu, si tratat de su grandu conchistadore gregu, Lisandru Mannu. Su grandu corru, imàgine de su caràtere chi ofendet suo e gherradore chi su re Dariu 3 aiat faddidu a umiliare, ca l'aiat costadu su rennu e sa vida. Ponende custu corru non subra de sos cherbeddos ma in mesu de sos ogros, s'Ispritu manifestat sa famigosa brama sua de conchista chi petzi sa morte sua at a pòdere firmare. Ma sos ogros sunt fintzas chiaroveggenza profetosa,

e finas dae sa nàschida sua unu chiaroveggente l'at annunziadu unu destinu etzetzionale e issu at a crèere totu sa vida a su destinu profetadu.

Daniele 8:22 Sas bator corna chi sunt pesadas pro sostituire custu corru segadu sunt bator rennos chi ant a pesare de custa natzione, ma non ant a èssere gasi fortes.

22a- Agatamus sas bator dinastias gregas fundadas dae sos bator generales sutzèdidos a Lisandru, ancora bias a pustis de 20 annos de gherras intre sas deghe chi fiant in su cumintzu.

Dn 8:23 A sa fine de su rennu issoro, cando sos peccatori ant a èssere consumados, at a pesare unu re impudente e abbistu.

23a- Tralasciando sos tempos intermèdios, s'ànghelu èvocat s'època cristiana de su domìniu de sa Roma papale. Gasi faghende inditat sa fine printzipale de sa rivelatzione dada. Ma custu acarimentu giughet cun sese unu àteru insignamentu chi aparit in sa prima frase de custu versetto: A sa fine de su domìniu issoro, cando sos peccatori ant a èssere consumados. Chie sunt custos peccatori consumados chi pretzedent su tempus de su règimene pontifitziu? Custos sunt sos ebreos natzionales rebellos chi ant refudadu Gesùs Cristos comente a Messia e sarvadore, liberadore eja, ma petzi de sos pecados cummitidos e petzi in prode de cussos chi Issu reconnoschet de sa calidade de sa fide issoro. Fiant istados difatis consumados in su 70 de sas tropas de Roma, issoro e sa tzitade issoro de Gerusalemme, e custu pro sa segunda bia a pustis de sa destruidura operada suta Nabucodonosor in su – 586. Cun custu àutu Deus aiat dadu proa chi s'antiga alleantzia fiat finida dae tando sa morte de Gesùs Cristos ue a Gerusalemme su belu de separatzione de su tèmpiu si squarciò in duos, de cùcuru a fundu, ammustrende gasi chi s'atzione acudiat dae Deus matessi.

23b- at a pesare unu re impudente e abbistu

Custa est sa descritzione de Deus de su papismo caraterizadu segundu Daniele 7:8 de s'arrogàntzia sua e inoghe de sa sua impudenza . Agiunghet e est abbistu . S'artifitziu consistet in su de caratzare sa veridade e assùmere s'aparèntzia de custu chi non semus. S'artifitziu serbit pro trappare s'imbeniente, gasi faghent sos pabas sutzessivos.

Daniele 8:24 Sa potèntzia sua at a crèschere, ma non gràtzias a sa fortza sua; at a causare unu scempio incredibile, at a resèssere in sas impresas suas, at a destruere sos poderosos e su pòpulu de sos santos.

24a- Su suo pòdere at a crèschere

Difatis, descritu in Dan. 7,8 comente a unu “ piticu corru ”, su versetto 20 l'atribuit “ un'aspetu prus mannu de sos àteros ”.

24b- ma non cun sas fortzas pròpias

Fintzas in custu casu s'istòria cunfirmat chi sena s'amparu armadu de sos monarcas su règimene papale non diat àere pòdidu esistere. Essende istadu su primu apògiu Clodoveo re de sos Francos de sa dinastia merovingia e a pustis de issu su de sa dinastia caralingia e in fines sa de sos Capetingi, raramente est mancadu s'apògiu de sa monarchia frantzesa. E amus a bìdere chi custu amparu tenet unu prètziu de pagare. Custu at a èssere fatu a esèmpiu de

s'isconcadura de su re frantzesu Luisi XVI, de sa reina Maria Antonietta, de sos cortigianos monàrchicos e de su cleru catòlicu romanu mescamente responsàbiles, de sa ghigliottina installada in Frantza in sas capitales e in sas tzitades de provìntzia, de sos rivolutzionàrios frantzesos intre 1793 e 1794; duas èpocas de "Terrore" marcadas cun lèteras de sàmbene in sa memòria de s'umanidade. In Apocalisse 2:22 custa punitzione divina at a èssere profetada cun custas paràulas: Aco', l'apo a bessare subra de unu letu e apo a mandare una manna tribolazione. tenet cussos chi cummitent adultèriu cun issa , a mancu chi non si pentano de sas òperas issoro. Apo a pònnera a morte sos figios suos ; e totu sas crèsias ant a ischire chi deo so cussu chi ispèriat sas mentes e sos coros, e apo a cumpensare cadaunu segundu sas òperas suas.

24c- at a causare unu caos incredibile

Subra de sa terra nemos los podet contare, ma in chelu Deus connoschet su nùmeru giustu e in s'ora de su castigu de su cabu finale, ant a èssere totus iscontados, de su prus piticu a su prus terrorosu, de sos autores issoro.

24d- at a resèssere in sas impresas suas

Comente diat pòdere non nche resèssere, cando Deus l'at dadu custu ruolu pro punire su pecadu cummitidu dae su pòpulu suo chi revèndicat sa sarvesa conchistada dae Gesùs Cristos?

24- at a destruere sos poderosos e su pòpulu de sos santos

Spacciandosi pro rapresentantes de Deus in terra e minetzende-los de iscomùnigat chi sbarrerebbe issos s'intrada a su chelu, su pabadu otenet sa sutamissione de sos mannos e de sos monarcas de sa terra otzidentale, e ancora prus de sos piticos, ricos o pòveros , ma totus ignorantes, a càusa de s'incredulidade issoro e indiferèntzia cara a sas veridades divinas.

De su cumintzu de s'era de sa Riforma cumintzada partinde dae Pietro Valdo in su 1170, su règimene pontifitziu aiat reagidu cun acanimentu aizzando contra sos fideles servidores de Deus, sos ùnicos beros santos semper paghiosos e paghiosos, sas sanguinàrias legas catòlicas imbaradas dae sos tribunales de s'incuisizione subra de sa farsa santidade sua. Sos giùighes cugugiados chi ant gasi ordinadu terrorosas torturas a sos santos e a àteros, totus incurpados de eresia contra Deus e Roma, ant a dèvere totus rèndere contu de sas esatziones issoro dae in antis su beru Deus in s'ora de su cabu finale agigu profetadu in Dan.7: 9 e Apocalisse 20:9-15.

Daniele 8:25 A càusa de sa prosperidade sua e de sa resessida de sas machinatzione suas, at a tènnera un'arrogàntzia in su coro suo, e at a destruere medas chi biviant in paghe, e s'at a artziare contra su capu de sos prìntzipes; ma s'at a segare, sena s'isfortzu de calicuna manu.

25a- A càusa de sa prosperidade sua e de sa resessida de sos trucos suos

Custa prosperidade sugerit s'arrichimentu suo chi lu verso collega a sos trucos suos . Devimus, difatis, impreare s'astuzia , cando semus piticos e lecos, pro otènnere sos ricos, su dinari e sas richesas de cada gènere chi Apocalisse 18:12 e 13 elencat.

25b- at a tènneru s'arrogàntzia in su coro

Custu, nointames sa letzione datat de s'esperientzia de su re Nabucodonosor in Dan.4 e cudda, prus tràgica, de su nebode Baldassarre in Dan.5.

25c- at a destruere medas òmines chi biviant in manera paghiosa

Su caràtere paghiosu est unu frutu de su beru cristianèsimu, ma petzi finas a su 1843. Ca in antis de cudda data, e mescamente, finas a sa fine de sa Rivoluzione frantzesa, a sa fine de sos 1260 annos de rennu papale profetados in Daniele 7:25, sa farsa fide est caraterizadu dae sa brutalidade chi atacat o rispondet a sa brutalidade. Est petzi in custos tempos chi sa durcura e sa paghe faghent sa diferèntzia. Sas règulas fissadas dae Gesùs non sunt cambiadas dae sos tempos apostòlicos, s'elettu est una berbeghe chi atzetat de èssere sacrificada, mai unu masellaju.

25d- e insorgerà contra su capu de sos capos

Cun custa pretzisione sa duda no est prus cunsentidu. Su leader , tzitadu in sos versetti 11 e 12, est difatis Gesùs Cristos, su Re de sos res e Sennoras de sos seniores chi aparit in sa glòria de sa torrada sua in Apocalisse 19:16. E fiat istadu in issu chi su pabadu romanu aiat dogadu lu legìtimo sacerdozio perpètuu .

Daniele 8:26 E sa bisione de su sero e de su mangianu de cale si faeddat est bera. A banda tua mantenes segreta custa bisione, ca pertocat tempos larganos.

26a- E sa bisione de sos seros e de sos mangianos, in chistione, est bera

S'ànghelu atestat s'origine divina de sa profetzia de sas “23.00 de su mangianu” de su versetto 14. Torrat a cramare duncas s'atentzione, in fines, subra de custu enigma chi at a dèvere èssere illuminadu e cumpresu dae sos santos eletos de Gesùs Cristos cando at a èssere su momentu arribbadu pro lu fàghere.

26b- A banda tua, mantenes segreta custa bisione, ca pertocat tempos larganos

A beru, intre su tempus de Daniele e su nostru sunt colados unos 26 sèculos. E gasi nos agatamus in su tempus de sa fine ue custu arcanu devet èssere illuminadu; sa cosa at a èssere fata, ma non in antis de s'istùdiu de su Dan.9 chi at a frunire sa crae essenziale pro fàghere sos càrculos propostos.

Daniele 8:27 Deo, Daniele, fia istadu languido e malàidu medas dies; posca mi fia pesadu e mi fia ocupadu de sos afares de su re. Aia abarradu trassidu dae sa bisione, e nemos l'ischiat.

27a- Custa minuda chi pertocat sa salute de Daniele non tenet nudda de personale. Custu bortat pro nois s'estremu importu de retzire informatziones de Deus in contu de sos 2300 seros-mangianu profetados; ca comente a sa malattia podet giùghere a sa morte, s'ignoràntzia de s'enigma at a cundennare a sa morte ispirituale eterna sos ùrtimos cristianos chi ant a bìvere in su tempus de sa fine .

Daniele 9

Dn 9:1 In s'annu primu de Dario, figiu de Assuero, de s'erèntzia de sos Medi, chi fiat devènnidu re de su rennu de sos Caldeos,

1a- De sa testimonia oculare de Daniele, duncas innegàbile, imparemus chi su re Dario de Dan.5:30 est figiu de Assuero, de sa ratza de sos Medi; su re persianu Tziru 2 duncas no l'at ancora sostituìdu. Su primu annu de su rennu suo fiat istadu cuddu in cale aiat conchistadu Babilònia, istratzende-la gasi a sos Caldeos.

Dan 9:2 in su primu annu de su rennu suo, deo Daniele aia bidu de sos libros chi diant èssere colados setanta annos pro sas ruinas de Gerusalemme, segundu su nùmeru de sos annos de cales su Sennore aiat faeddadu a su profeta Geremia.

2a- Daniele si referit a sos iscritos profetosos de Geremia, su profeta. Issu nch'offerit unu bell'esèmpiu de fide e de aficu chi unit sos tzeracos de Deus suta de sa mirada sua. Cunfirma gasi custas paràulas de 1 Cor. 14,32: Sos ispiritos de sos profetas sunt sugetos a sos profetas . Daniele aiat bìvidu in Babilònia pro grandu parte de sos 70 annos profetende sa disterrada de su pòpulu ebràicu. L'interessat fintzas su tema de sa torrada sua in Israele chi, a pàrrere suo, diat dèvere èssere bastante probe. Pro otènnere rispostas de Deus girat un'amprosa pregadoria chi amus a istudiare como.

Sa pregadoria modellu de sa fide de unu santu

Sa prima letzione de custu capitulu 9 de Daniele est cumprèndere ca Deus at chertu chi apparreret in custa ala de su libru de Daniele.

In Daniele 8:23 a traessu de s'annùntziu profetosu de sos peccatori consumados , amus retzidu sa cunfirma chi sos ebreos de sa nazione Israele fiant istados torra cundennados e distruidos cun su fogu de sos Romanos in su 70, a càusa de totu sas cosas chi Daniele andat a cunfessare in sa pregadoria sua. Como chie fiat custu Israele presentadu in sa prima alleàntzia cun su Deus bìvidore de Abramo a sos 12 apòstolos e dischentes de Gesù Cristos, issu matessi ebreu? Petzi unu campione de totu s'umanidade, ca de sos tempos de Adamo sos òmines sunt

istados sos matessi, a bandas de su colore de sa pedde chi andat in su craru meda a s'iscuru meda. Ma cale si siat siat sa ratza issoro, s'etnia issoro, cosas trasmitidas in manera genetica de babbu e mama a figios e figias, su cumportamentu mentale issoro est uguale. Segundu su printzipiu de istratzare sas fògias a sa margherita: "T'amo pagu, meda, in manera apassionada, follemente, pro nudda", sos òmines riproduint custa gama de sentimenti in sos cunfrontos de su Deus bividore creadore de totu sas cosas cando nd'iscoberit s'esistèntzia. In prus, su mannu Giudice bidet intre cussos chi si narant suos, pessones fideles chi l'amant e l'ubbidint, àteros chi afirmant de l'amare, ma li disubbidint, àteros chi bivent sa religione issoro in s'indiferèntzia, àteros ancora chi la bivent cun una coro tostu e aspru chi los rendet fanàticos e, a s'estremu, no aguantant sa contraddizione e ancora prus pagu sos brighet e sustentant s'ucisione de s'insopportabile avversariu. Custos cumportamentos sunt istados cumproados intre sos ebreos, comente a si cumproant totora intre sos òmines in totu su praneta Terra e in totu sas religiones chi, però, non sunt uguales.

Sa pregadoria de Daniele arribbat pro t'interrogare, in cale de custos cumportamentos ti reconnosches? Si no est sa de chie amat Deus e l'ubbidit comente a testimonia de sa fidelidade sua, intèrrogat su cuntzetu tuo de fide; pentitevi e datas a Deus unu frutu sintzeru e beru de pentimentu comente at a fàghere Daniele.

Su segundu motivu de sa presèntzia de custa pregadoria in custu capìtulu 9 est chi inie est tratada e isvilupada sa càusa de s'ùrtima destruidura de Israele, in s'annu 70 a òpera de sos Romanos: sa prima bènnida de su Messia subra de sa terra de sos òmines . E aende refudadu custu Messia sas cales ùnicas curpas fiant su primore de sas òperas suas chi los cundennaian, sos capos religiosos aizzarono su pòpulu contra de issu, cun acusas infamantes totus ismontadas e contraitas dae sos fatos. Pro custu aiant fundadu s'acusa finale issoro subra de una veridade divina, incurpende issu, un'òmine, de pretèndere de èssere su Fìgiu de Deus. Sas ànimas de custos leader religiosos fiant nieddas comente su carbone de unu foghile ardente chi los at a consumare in su momentu de sa giusta ira. Ma sa curpa prus manna de sos Giudei non fiat istadu sa de l'àere ochidu, benesi de no l'àere reconnotu a pustis de sa sua divina risurrezione. In cara a sos miràculos e a sas òperas bonas acumpridas dae sos dòighi apòstolos suos, issos si fiant tostados comente a su faraone de su tempus suo e l'aiant testimoniadu ponende a morte su fidele diàconu Stefano chi issos matessi aiant lapidadu sena ricùrrere custa borta a sos romanos.

Su de tres motivos de custa pregadoria est chi issa assumet su ruolu de un'ùrtima, accorata averiguada a su tèrmine de una longa esperièntzia bìvida in su raportu cun Deus ; una testimonia, una sorta de testamentu lassadu dae s'alleàntzia ebraica a su restu de s'umanidade. Ca est in custa disterrada in Babilònia chi sessat sa manifestatzione ammaniada dae Deus. Est beru chi sos ebreos ant a torrare subra de sa terra natzionale issoro e chi unu tzertu perìodu Deus at a èssere onoradu e ubbididu, ma sa lealidade at a iscumpàrrere a sa lestra, a su puntu chi sa subravivèntzia issoro at a pòdere èssere giustificada petzi pro s'ùrtima proa issoro de fide basada subra sa prima bènnida de su Messia, ca devet èssere, unu figiu de Israele, un'ebreu intre sos giudei.

Su de bator motivos de custa pregadoria si basat subra su fatu chi sas curpas declaradas e confessadas sunt istadas totus acumpridas e annoadas dae sos cristianos in s'època issoro, de

s'abbandonu de su sàbadu de su 7 martzu 321 finas a sas dies nostras . S'ùrtima istituzione ufitziale beneita dae su 1873 e in manera individuale dae su 1844 no est isfugida a sa maledizione de su tempus, de cando Gesù l'at butada in su 1994. S'istùdiu de sos ùrtimos capitulos de Daniele e de su libru de s'Apocalisse ant a ispiegare custas datas e sos ùrtimos arcanos.

Como ascurtamus cun atentu Daniele chi faeddat a Deus Onnipotente.

Daniele 9:3 Giro sa cara cara a su Sennore Deus, pro mi dedicare a sa pregadoria, a sa sùplica, a su geunu, e pighende sacu e chisina.

3a- Daniele est oramai betzu, ma sa fide sua non s'indebilitat e su ligàmene suo cun Deus est preservadu, nudridu e mantentu. In su casu suo, essende su coro suo sintzeru a fundu, su geunu, su sacu e sas chisinas tenent unu beru significadu. Custas pràticas inditant sa fortza de su disìgiu pròpiu de èssere ascurtados e acumentados dae Deus. Su geunu ammustrat sa primatzia datat a sa risposta de Deus respetu a sos piaceri de su de mandigare. In custu acostamentu b'est s'idea de nàrrere a Deus chi non chèrgio prus bìvere sena sa risposta tua, sena arribbare a su suitzìdiu.

Dn 9:4 Apo pregadu su Sennore deus Meu e l'apo cunfessadu: Sennoras, Deus mannu e tremendu, chi osservat s'alleàntzia tua e tenet piedade de cussas chi t'amant e osservant sos cumandamentos tuos.

4a- Sennoras, Deus mannu e tremendu

Israele est in esiliu in Babilònia e at pagadu pro imparare chi Deus est mannu e tremendu.

4b- tue chi osservet s'alleàntzia tua e tene piedade de cussas chi t'amant e osservant sos cumandamentos tuos!

Daniele dimustrat de connòschere Deus ca traet sas allegas suas dae su testu de su segundu de sos deghe cumandamentos de Deus, chi sos isfortunados catòlicos non conoschent in sos sèculos de oscuridade, ca sovranamente su pabadu at pigadu s'iniziativa de lu remòvere de sos versione suos de sos deghe cumandamentos, ca est istadu agiuntu unu cumandamentu atzentradu subra de sa petza pro mantènnere su nùmeru a deghe; unu bell'esèmpiu de impudenza e trassa denunziada in su capitulu pretzedente.

Dn 9:5 Amus pecadu, amus cummitidu ingiustìtzia, semus istados malvagi e rebellos, nos semus istesiados dae sos cumandamentos tuos e de sos cabos tuos.

5a- Non diamus pòdere èssere prus beros e craros ca custas sunt sas curpas chi aiant giutu Israele a sa disterrada, francu chi Daniele e tres de sos cumpàngios suos non fiant culpèvoles de custu tipu de curpa; custu no l'impedit de cojuare sa càusa de su pòpulu suo giughende cun sese su pesu de sa curpa sua.

Est tando chi nos devimus rëndere contu in su 2021 chi fintzas nois, cristianos, serbamus custu matessi Deus chi non càmbiat segundu sa declaratzione sua in Male. 3,6: Ca deo so su Sennore, non càmbiu; e bois, figios de Giacobbe, non seis istados consumados . Diat èssere etotu su casu de nàrrere “no ancora consumadu”. Ca de cando Malachia aiat iscritu custas paràulas, Cristu aiat apartu, sos figios de Giacobbe l'aiant denegadu e l'aiant postu a morte, e segundu sa paràula profetada in Daniele 8:23, fiant finidos pro èssere consumados in su 70 de sos Romanos. E si Deus non càmbiat, custu signìficat chi sos cristianos infedeli chi trasgredint sos cumandamentos suos, primu intre totus su sàbadu santificadu, ant a èssere corfidos galu prus in manera tosta de sos ebreos e de sos ebreos natzionales de su tempus issoro.

Daniele 9:6 No amus ascurtadu sos tzeracos tuos, sos profetas, sos cales ant faeddadu in nùmene tuo a sos re nostros, a sos printzìpios nostros, a sos babbos nostros e a totu su pòpulu de su paisu.

6a- Est beru, sos ebreos sunt culpèvoles de custas cosas, ma chi nàrrere de sos cristianos chi, fintzas in s'ùrtima istituzione de issu fundada, sunt culpèvoles de sas matessi atziones?

Dn 9:7 Tua, Sennoras, est sa giustitzia, nostra est sa birgòngia oe pro sos òmines de Giuda, pro sos abitantes de Gerusalemme e pro totu Israele, serentes e larganos, in totu sos paisos ue los ais cassados a càusa de s'infedeltà de cale si fiant rëndidos culpèvoles in sos cunfrontos bostros.

7a- Sa punitzione de Israele fiat istada terrorosa, b'est àpidu medas mortos e petzi sos subravividos aiant tentu sa possibilidade de èssere disterrados a Babilònia e dae cue aia ispèrdidu in totu sos paisos de s'imperu caldeu e de s'imperu persianu chi l'aiat sutzèdidu. Sa nazione ebràica est istada dissolta in terras istràngias epuru, segundu sa promissa sua, Deus chitzo at a riunire sos ebreos subra de sa terra natzionale, sa terra de sos babbos. Ite pòdere e potèntzia tenet custu Deus bividore! In sa pregadoria sua Daniele espressat totu su pentimentu chi custas pessones divent dimustrare in antis de torrare a sa terra santa issoro, ma petzi cando Deus est in su costàgiu issoro.

Daniele cunfessat s'infedeltà ebràica punida dae Deus ma tando cale punitzione pro sos cristianos chi faghent su matessi? disterrada o morte?

Dan 9:8 Sennoras, birgòngia pro nois, pro sos re nostros, pro sos printzìpios nostros e pro sos babbos nostros, ca apamus pecadu contra de tene.

8a- Est tzitada sa paràula terrorosa, sa paràula “pecadu”. Chie podet pònnere fine a su pecadu chi pròvocat gasi grandu tribulias? Custu capitulu at a dare sa risposta. Vale la penat imparare e ammentare una letzione: Israele at subidu sas cunsighèntzias de sas seberadas e de sos cumportamentos de sos res, de sos leader e de sos babbos chi l'ant guvernadu. Aco' duncas un'esèmpiu in cale sa disubbidientzia a sos leader corrotos podet èssere animada a abarrare in sa benedizzione de Deus. Custa est su sèberu chi ant fatu Daniele e sos tres cumpàngios suos e nde sunt beneitos.

Dn 9:9 Al Signore deus Nostru tene misericòrdia e perdonu, ca li semus istados rebellos.

10a- In una situatzione de pecadu abarrat unu solu isperu; s'afidare a Deus bonu e misericordiosu ca cuntzedat su perdonu suo. Su protzessu est perpètuu, s'ebreu de sa betza alleàntzia e su cristianu de sa noa tenent su matessi bisòngiu de perdonu. Fintzas inoghe Deus ammàniat una risposta chi at a dèvere pagare cara.

Dn 9:10 No amus ubbididu a sa boghe de su Signore deus Nostru, sighende sas leges suas chi issu nch'aiat propostu mediante sos tzeracos suos, sos profetas.

10a- Custu balet fintzas pro sos cristianos in s'annu 2021.

Dn 9:11 Totu Israele at trasgredidu sa lege tua e s'est istesiadu dae s'intèndere sa boghe tua. Tando si fiant bessados susu de nois sas maleditziones e sas imprecazioni iscritas in sa lege de Moses, tzeracu de Deus, ca apamus pecadu contra Deus.

11a- Nella leghet de Moses, Deus difatis poniat in guàrdia Israele contra sa disubbidientzia. Ma a pustis de issu, su profeta Ezechiele, cuntemporàneu de Daniele, aiat disterradu 13 annos a pustis de Daniele, est a nàrrere 5 annos a pustis de chi su re Ioiachin, frade de Ioiachim, a su cale aiat sutzèdidu, si fiat agatadu presoneri acanta su riu Chebar situadu intre su Tigri e s'Eufrate. Inie Deus l'aiat ispiradu e l'aiat fatu iscrìere messàgios chi agatamus oe in sa Bibbia nostra. Ed est in Ezé.26 chi agatamus una sutzessione de castigos su cale modellu s'agatat aplicadu in manera ispirituale ma non petzi, in sas sete trumbas de s'Apocalisse in Apoc.8 e 9. Custu ispantosu assimìgiu cunfirmat chi Deus non càmbiat a beru. In s'alleàntzia noa sos pecados sunt punidos comente in s'antiga.

Dn 9:12 Issu at acumpridu sas paràulas chi aiat naradu contra de nois e contra sos capos nostros chi nche governaiant, e at mandadu susu de nois una calamidade manna , cale non fiat mai acadèssida suta totu su chelu a cussu chi fiat arribbadu a Gerusalemme.

12a- Deus non s'est indebilitadu, acumprit sos annùntzios suos pro beneighere o maleighere cun sa matessi cura, e sa “ calamidade ” chi aiat corfidu su pòpulu de Daniele cheret pònnere in guàrdia sas natziones chi imparant custas cosas. Ma ite bidimus? Nointames sa testimonia iscrita in sa Bibbia, custa letzione restat disconnota fintzas de chie la leghet. Ammentades custu messàgiu: Deus est ammaniende pro sos ebreos e a pustis de issos, pro sos cristianos, àteras duas grandu calamidades chi ant a èssere riveladas in su restu de su libru de Daniele.

Daniele 9:13 Comente istat iscritu in sa lege de Moses, totu custa calamidade est piombata susu de nois; e no apamus pregadu su Signore deus Nostru, nen nos semus istesiados dae sas ingiustìtzias nostras, ne apamus dadu iscurtu a sa veridade tua.

13a- Fintzas su disprètzio pro sas cosas chi Deus at iscritu in sa Bibbia est perpètuu, in su 2021 fintzas sos cristianos sunt culpèvoles de custa curpa e creent chi Deus non los at a contraighere. Nen s'istèsiant de sas ingiustìtzias issoro e non sunt prus atentos a sa veridade bìblica, ma gasi importante su tempus nostru de sa fine, sa veridade profetosa sua rivelada in modu intensu e comprensibile, ca sas craes de comprensione sunt fintzas in sa Bibbia matessi.

Daniele 9:14 Su Signore at bigiadu subra de custa calamidade e nos l'at fata bènnere adosso; ca su Signore deus Nostru est giustu in totu custu chi at fatu, ma nois no apamus ubbididu a sa boghe sua.

14a- Ite àteru potzo nàrrere? A beru! Ma iscais bene chi una calamidade meda de prus manna est istada ammaniada dae Deus pro s'umanidade de oe, e pro sa matessi càusa. At a arribbare, intre su 2021 e su 2030, suta forma de una gherra nucleare sa cale missione divina est sa de ochire su tres unu de sos òmines segundu Apocalisse 9:15.

Daniele 9:15 Ed como, o Sennoras, deus Nostru, chi as fatu essire su pòpulu tuo dae su paisu de Egitu cun manu poderosa e as rèndidu su nùmene tuo comente est oe, nois apamus pecadu, apamus cummitidu ingiustitzia.

15a- Daniele nch'ammentat ca s'incredulidade est condannabile de Deus. Subra de sa terra, s'esistèntzia de su pòpulu ebràicu testimòniat custu fatu istraordinàriu dèvidu a una potèntzia subrannaturale, s'èsodu de s'Egitu de su pòpulu ebràicu. Totu s'istòria issoro est basada subra custu fatu miraculosu. Non tenimus s'oportunidade de assistire a custu èsodu, ma nemos podet negare chi sos discendentes de custa esperièntzia siant ancora intre nois oe. E pro isfrutare mègius custa esistèntzia, Deus aiat cunsignadu custas pessones a s'òdiu nazista durante sa Segunda Gherra Mundiale. S'atenzione de s'umanidade s'est gasi girada a sos superstiti chi in su 1948 aiant otentu s'issoro reinsediamento subra de sa terra de s'antiga pàtria issoro pèrdida dae sos annos 70. Solu Deus aiat lassadu rùere subra de sas concas issoro sas paràulas de sos babbos chi aiant naradu de Gesùs a su guvernadore romanu Pòntziu Piladu , pro otènnere sa morte sua, tzito "su sàmbene suo torret a rùere susu de nois e subra de sos figios nostros". Deus lis aiat rispòndidu a sa litera. Ma sos cristianos de totu sas denominatziones tenent vergognosamente disconnotu custa letzione divina, e nde podimus cumprèndere su motivu, dae chi cumpartzint totus sa maledizione issoro. Sos ebreos aiant refudadu su Messia, ma sos cristianos disprezzarono sas leges suas. La cundennat de ambos a banda de Deus est tando in manera perfeta giustificada.

Dn 9:16 Sennoras, segundu sa grandu misericòrdia tua, s'istèsiet s'ira tua e su furore tuo de sa tzitade tua, Gerusalemme, de su monte santu tuo; ca a càusa de sos pecados nostros e de sas ingiustitzias de sos babbos nostros, Gerusalemme e su pòpulu tuo sunt un'obbrobrio pro totus sos chi nch'inghìriant.

16a- Daniele torrat a leare inoghe un'argumentu chi Moses aiat presentadu a Deus: ite at a nàrrere su pòpulu chi at a assistire a su castigu de su pòpulu suo? Deus est abbistu de su problema ca issu matessi declarat in contu de sos ebreos, pro buca de Paolo in Rom. 2:24: Ca su nùmene de Deus est irrocaadu intre sos garbosos a càusa bostra, comente a istat iscritu . Faeddat in suspu a su testu de Eze 16,27: Ed aco', deo apo tèndidu sa manu mea contra de tene, apo reduidu sa parte chi t'aia assignadu, t'apo cunsignadu a sa voluntade de sos inimigos tuos, sas figias de sos Filisteos, chi si vergognavano de sa conduta criminale bostra . In sa compassione sua, Daniele tenet ancora meda de imparare in contu de su cabu de Deus subra de sa tzitade sua, Gerusalemme. Ma cando narat: " Gerusalemme e su pòpulu tuo sunt unu brigo pro totus cussos chi nch'inghìriant " no at tortu, ca si sa punitzione de Israele aeret prodùidu in sos paganos una timoria salutare e su disìgiu de serbire custu beru Deus, sa punitzione diat tènnerne teniat unu beru interessu. ma custa trista esperièntzia aiat giutu pagos frutos, no insignificantes, ca a issa si devet sa cunversione de su re Nabucodonosor e de su re Dariu su Medu.

Daniele 9:17 Como duncas, o Deus nostru, ascurtat sa pregadoria e sa sùplica de su tzeracu tuo, e pro amore de su Signore faghe risplendere sa cara tua subra de su santuariu tuo desolato.

17a- Custu chi Daniele at a pedire l'at a èssere cuntzèdidu ma non ca Deus l'amat, ma in manera simple ca custa torrada in Israele e sa ricostruzione de su tèmpiu sunt in su progetu suo. Daniele però no ischit chi su tèmpiu, chi at a èssere difatis torradu a costrùere, at a èssere torra distruidu in su 70 dae sos romanos. Aco' ca sas informatziones chi at a retzire in custu capìtulu 9 l'ant a sanare de s'importu ebraicu meda chi ancora atribuit a su tèmpiu dae pedra costruidu a Gerusalemme; su tèmpiu de sa petza de Cristu l'at a rèndere chitzo vanu, e pro custu at a èssere torra distruidu in su 70 de sos esèrtzitos romanos.

Dan 9:18 Deus Meu, presta origra e ascurta! Aberi sos ogros e càstia sas ruinas nostras, càstia sa tzitade subra de sa cale est invocadu su nùmene tuo! Ca no est pro sa giustìtzia nostra chi ti presentamus sas sùplicas nostras, ma pro sa grandu misericòrdia tua.

18a- Est beru chi Deus aiat seberadu Gerusalemme pro nde fàghere su logu santificadu dae sa presèntzia gloriosa sua. Ma su logu est santu petzi cando Deus est inie, e de s'annu 586 no est prus gasi. E, a su contràriu, sas ruinas de Gerusalemme e de su tèmpiu suo testimoniaiant s'impartzialidade de sa giustìtzia sua. Custa letzione fiat netzessària pro chi sos òmines castiarent a su beru Deus comente a un'èssere bividore chi bidet, giùdicat e reagit a diferèntzia de sas divinidades paganas idolatre chi si relatant petzi cun sos ànghelos malos de su campu de su demòniu. S'òmine fidele tzeracas Deus ma s'òmine infedele si serbit de Deus pro si dare legitimidade religiosa cara a cussas chi l'inghìriant. Sa compassione de Deus a cale faghet apellu Daniele est beru e chitzo issu nd'at a dare sa proa prus bella, in Gesù Cristos.

Dn 9:19 Sennoras, ascurta! Sennoras, perdona! Sennoras, presta atenzione! Agi e non tardare, pro amor tuo, o deus Meu! Ca su nùmene tuo est invocadu subra de sa tzitade tua e subra de su pòpulu tuo.

19a- S'edade avantzada de Daniele giustìficat s'insistèntzia sua ca, comente a Moses, su disìgiu personale suo prus caru est pòdere bìvere custa torrada in sa terra santa "sua". Desidera èssere testimòngia de sa ricostruzione de su tèmpiu santu chi at a giùghere torra glòria a Deus e a Israele.

Daniele 9:20 Epuru deo aia faeddadu, aia pregadu e aia cunfessadu su pecadu meu e su pecadu de su pòpulu meu Israele, e aia presentadu sas sùplicas meas a su Signore deus Meu pro su monte santu de su Deus meu;

20a- No ispantat chi Deus amet Daniele, est unu modellu de mavelia chi l'incantat e satisfaghet su critèriu de santidade chi esigit. Cada òmine est fallibile fintzas a cando bias in unu corpus de petza e Daniele non faghet etzetzione. Cunfessat sos pecados suos, abbistu de s'estrema debilesa sua comente devamus fàghere totus. Ma sa calidade ispirituale sua personale non podet cobèrrere su pecadu de su pòpulu, ca issu est petzi un'òmine, issu matessi imperfetu. Sa soluzione at a bènnere dae Deus in Gesù Cristos.

Dn 9:21 fia ancora faeddende in pregadoria, cando cuddu òmine Gabriele, chi aia giai bidu in bisione, fiat bènnidu bolende versu de mene pro como de s'offerta de su sero.

21a- Su tempus seberadu dae Deus pro sa bìsita de Gabriele est su de s'oferta serale, est a nàrrere su de su sacrificiu perpètuu de un'angione chi profetat sero e mangianu s'oferta voluntària benidora de su corpus santu in manera perfeta e innotzente de Gesù Cristos. At a mòrrere crutzificadu pro iscontare sos pecados de sos ùnicos elettos suos chi costituint su suo ùnicu beru pòpulu. S'istabilit duncas su collegamentu cun sa rivelazione chi at a èssere dada prus a in antis, a Daniele.

Fine de sa pregadoria: sa risposta de Deus

Dan 9:22 M'at insinnadu e at faeddadu cun megus. M'at naradu: Daniele, so bènnidu como pro abèrrere sa comprensione tua.

22a- S'espressione “aberis s'abbistesa tua” signìficat chi finas a tando s'abbistesa fiat serrada. S'ànghelu faeddat de su disinnu salvifico de Deus, tentu cuadu finas a su momentu de s'addòbiu suo cun su profeta prescelto de Deus.

Daniele 9:23 Cando ais cumintzadu a pregare, sa paràula s'est difùndida e deo so bènnidu a bos lu nàrrere; ca ses amadu. Presta atenzione a sa paràula e comprende sa bisione!

23a- Cando as cumintzadu a pregare, sa paràula est essida

Su Deus de su chelu aiat organizadu totu, de su momentu de s'addòbiu a s'ora de su perpètuu e s'ànghelu Gabriele designat Cristu cun “su Verbu” comente at a fàghere Giovanni a su cumintzu de su Vangelu suo: su Verbu si fiat fatu petza . S'ànghelu benit a l'annunziare “sa Parola”, su chi signìficat chi benit a l'annunziare sa bènnida de Cristu profetada dae Moses segundu Dt 18,15-19: Su Sennore, deus Tuo, t'at a fàghere pesare mesanu a tie , 'intre sos frades tuos, unu profeta comente a mie: tue l'as a ascurtare! Gasi at a rispòndere a sa rechesta chi as giradu a su Sennore, deus Tuo, subra de s'Oreb, sa die de s'assemblea, cando aias naradu: Non chèrgio prus intèndere sa boghe de su Sennore, deus Meu, e non bìdere prus custu grandu fogu. pro non mòrrere. Su Sennore m'at naradu: Custu chi ant naradu est bonu. Apo a fàghere pesare pro issos intre sos frades a unu profeta comente a tie , apo a pònnere sas paràulas meas in sa buca sua e issu lis at a nàrrere totu custu chi l'apo a cumandare . E si calicunu no ascurtat sas paràulas meas chi narat in nùmene meu, li nd'apo a rèndere contu . Ma su profeta chi at a tènner s'atrevimentu de nàrrere in nùmene meu una paràula chi deo no l'apo cumandadu de nàrrere, o chi at a faeddare in nùmene de àteros deos, cuddu profeta at a èssere punidu cun sa morte.

Custu testu est fundamentale pro cumprèndere sa curpa de sos ebreos in su refudu issoro de su Messia Gesù ca satisfaghiat totu sos critèrios profetados subra de sa bènnida sua. Pigadu intre sos òmines e trasmitidore de sa paràula divina, Gesù currispondiat a custa descrizione e sos miràculos de issu acumpridos testimoniaiant s'atzione divina.

23b- ca ses un'amadu

Ca Deus amat Daniele? In manera simpre ca Daniel l'amat. S'amore est su motivu pro cale Deus at creadu in dae in antis suo sa vida pro sas creaturas liberas. Est su bisòngiu suo de

amore chi at giustificadu su prètziu artu meda chi at a dèvere pagare pro l'otènnere de unas cantas umanas creaturas suas terrenas. E a su prètziu de sa morte sua, chi at a dèvere pagare, cussas chi at a seletzionare ant a devènnere sos cumpàngios eternos suos.

23c- Presta atenzione a sa paràula e cumprende sa bisione!

Cale paràula est, sa paràula de s'ànghelu o sa "Parola" divina cuada in Cristu? Su chi est seguru est chi ambos sunt possibles e complementares ca sa bisione at a pertocare "su Verbu" chi at a bènnere a sa petza in Gesùs Cristos. Cumpèndere su messàgiu est tando de su màssimu importu.

Sa profetzia de sas 70 chidas

Dn 9:24 Setanta chidas sunt fissadas pro su pòpulu tuo e pro sa santa tzitade tua, pro fàghere sessare sas trasgressiones e pònnere fine a sos pecados, pro iscontare s'ingiustitia e pro giùghere una giustitia eterna, pro suggellare sa bisione e su profeta e pro untare su Santu de sos Santos.

24a- Setanta chidas sunt iscumpartas dae su pòpulu tuo e de sa santa tzitade tua

Su verbu ebràicu "hatac" significat in su primu sentidu segare o afitare ; e petzi in sentidu figuradu, "determinare o fissare". Mantèngio su primu significadu, ca dat sentidu a custu gestu de Abramo chi contivigiat s'alleàntzia sua cun Deus a traessu de unu sacrificziu, in Gen. 15,10: Abramo presas totus custos animales, los aiat segadu a metade e nd'aiat postu cada cantu unu cara a s'àteru. s'àteru; ma non aiat cumpartzidu sos pugiones . Custu ritu acariat s'alleàntzia intre Deus e su tzeracu suo. Aco' ca custu verbu "segare" at a assùmere su prenu significadu suo in sa "alleàntzia istipulada cun medas una chida" in su versetto 27. Custos "medas" sunt sos ebreos natzionales a vantàgiu de sos cales est su benefitziu de sa fide in Cristu crutzificadu. presentadu pro primu. Su segundu interessu de custu verbu segare est chi sas 70 chidas de annos de custu capìtulu 9 sunt segadas a sos "23.00 sero-mangianu" de Daniele 8:14. E de custa cronologia istupat un'insignamentu chi anteponet sa fide cristiana a cudda ebràica. Custu Deus nch'insinnat chi in Gesùs Cristos donat sa vida sua pro l'ofèrrere comente a redenzione pro cada credente dignu de sa sarvesa sua in s'intrea umanidade. S'antiga alleàntzia aiat dèvidu iscumpàrrere cando Gesùs aiat versadu su sàmbene suo pro segare s'alleàntzia noa sua cun sos elettos de totu sa terra.

Su libru de Daniele si proponet de insinnare custa sarvesa universale presentende-nche sas conversiones de sos res cuntemporàneos de Daniele; Nabucodonosor, Dariu su Medu e Tziru su Persianu.

Su messàgiu est unu bàndidu avertimentu chi minetzat su pòpulu ebràicu e sa tzitade santa sua Gerusalemme, a sa cale est dada un'iscadèntzia de 70 chidas. Fintzas inoghe su còdighe de Ezé.4:5-6 dat una die un'annu sa cale durada rapresentat in totu 490 annos. Daniel devet tènnere difficultade a cumpèndere su significadu de una minetza contra sa tzitade sua chi est giai in ruina.

24b- pro firmare sas trasgressiones e pònner fine a sos pecados

Imaginadas ite colaiat pro sa mente de Daniele intendende custas cosas cando aiat agigu invocadu Deus in pregadoria pro su perdonu de sos pecados suos e de sos pecados de su pòpulu suo. At a cumprèndere a sa lestra de ite si tratat. Ma nois matessi comprendimus bene su bisòngiu divinu espressadu. Deus cheret otènnere de sos elettos suos chi sarvet, chi non pechent prus, chi pòngiant fine a sas trasgressiones de sas leges suas ponende gasi fine a sos pecados segundu cantu at a iscriere s'apòstolu Giuanne in 1 Giovanni 3: 4: Chie peccat trasgredit sa lege, e su peccadu est sa trasgressione de sa lege . Custu obietivu est giradu a sos òmines chi divent cumbàtere sa natura mala issoro pro non pecare prus.

24c- pro iscontare s'ingiustitzia e giùghere giustìtzia eterna

Pro s'ebreu Daniele , custu messàgiu è vocat su ritu de sa “die de su chitimentu”, una festa annuale in cale si tzèlebrat sa rimotzione de sos pecados a traessu de su sacrificitziu de unu capro. Custu tipicu simbulu de su peccadu rapresentaiat sa Grètzia in Dan.8 e sa presèntzia sua collocaiat sa profetzia in s'atmosfera ispirituale de custa “die de chitimentu”. Ma comente podet sa morte de una cabra burrare sos pecados si sa morte de sos àteros animales sacrificados durante s'annu no est resèssida a los burrare? Sa risposta a custu dilemma est dada in Ebreos 10:3-7: Ma s'amentu de sos pecados s'annoat cada annu a traessu de custos sacrificitzius; ca est impossibile chi su sàmbene de traos e de capri doghet sos pecados . Pro custu Cristu, intrende a su mundu, aiat naradu: Tue non cheres nen sacrificitziu ne oferta, ma unu corpus m'as formadu ; No as atzetadu olocàustos nen sacrificitzius pro su peccadu. Tando apo naradu: Aco', deo bèngio (in su rotolo de su libru si faeddat de mene) pro fàghere, O Deus, sa voluntade tua . Sos acrarimentos dados dae s'apòstolu Pàule sunt craras e lògicas meda. Nde cunsighit chi Deus at abbandadu pro sese, in Gesù Cristos, s'òpera de chitimentu de sos pecados annunziata dae s'ànghelu Gabriele a Daniele. Ma ue fiat Gesù Cristos in custu ritu de sa “die de su chitimentu”? Sa sua perfeta innocenza personale, chi in manera simbòlica l'at rèndidu s'angione de Pasca de Deus chi dogat sos pecados de su mundu, s'est fata càrrigu de sos pecados de sos elettos simbulegiados suos dae su capro de su ritu espiatòriu. S'angione fiat istadu cuadu dae sa cabra pro chi s'angione morreret pro sa cabra de cale si fiat pigadu cura. Atzetende sa morte sua in rughe pro iscontare sos pecados de sos elettos suos, pecados de cales fiat responsàbile, in Cristu Deus at lis dadu sa proa prus bella de s'amore suo pro issos.

24d- e giùghere sa giustìtzia eterna

Custa est sa ditzosa cunsighèntzia de sa morte de su Messia sarvadore. Custa giustitzia chi s'òmine, partinde dae Adamo, no at pòdidu prodùere, est imputada a sos elettos pro chi a traessu de sa fide issoro in custa dimustratzione de s'amore divinu, pro pura gràtzia, potzat èssere issoro imputada , in comintzu, finas a su chertu de sa fide binchet su peccadu. E cando custa iscumparet de su totu, si narat chi sa giustitzia de Cristu est cumandada. S'istudiante devenit comente a su suo Maestro. Est subra de custas bases dotrinales chi est istada fraigada sa fide de sos apòstolos de Gesù. Prima chi su tempus e sas potèntzias iscuras los trasformet, allarghende gasi s'istrintu caminu insinnadu dae Gesù Cristos. Custa giustitzia at a èssere eterna petzi pro sos fideles eletos, cussos chi ascurtant e rispondent in ubbidientzia a sas giustas rechertas de Deus.

24°- pro suggellare sa bisione e su profeta

Opuru, pro chi sa bisione s'acumprat cun s'aparizione de su profeta annunziadu. Su verbu sigillu faeddat in suspu a su sigillu de Deus chi cunferit gasi a sa profetzia e a su profeta chi s'at a presentare una cumpleta e indiscutibile autoridade e legitimidade divina. L'òperat chi istat pro s'acumprare est segliada cun su sigillu suo regale divinu. Su nùmeru simbòlicu de custu sigillu est "sete: 7". Designat fintzas sa pienezza chi caraterizat sa natura de Deus creadore e sa de s'Ispìritu suo. A sa base de custu sèberu b'est su fràigu de su progetu suo in s'arcu de sete mìa annos, motivu pro cale at partzidu su tempus in chidas de sete dies comente a sos sete mìa annos. Sa profetzia de sas 70 chidas dat gasi unu ruolu a su nùmeru (7), su sigillu de su Deus bividore in Apoc.7. Sos versos chi s'inghint ant a cunfirmare s'importu de custu nùmeru "7".

24f- e pro untare su Santu de sos Santos

Custa est s'untzione de s'Ispìritu Santo chi Gesùs at a retzire pro como de su batiare suo. Ma non nos trampamus, sa colomba chi si fiat posadu susu de issu de su chelu teniat unu solu obietivu, su de conchinare Giovanni chi Gesùs fiat a beru su Messia annunziadu; su chelu li rendet testimonia. Subra de sa terra Gesùs est semper istadu su Cristu e s'insignamentu suo in sa sinagoga a s'edade de 12 annos nd'est sa proa, suta forma de pregontas seletzionadas postas a sos satzerdotes. Pro su pòpulu suo, intre su cale est nàschidu e crèschidu, sa missione ufiziale sua diat èssere cumintzada cun su batiare in s'atòngiu de s'annu 26 e diat àere rinunziadu a sa vida sua in su beranu de s'annu 30. Su tìtulu de Santo de sos Santos designat cun dignidade ca incarnat suta forma de petza su Deus bividore chi ispramaiat sos ebreos a su tempus de Moses. Ma su Santu de sos Santos bividore teniat unu sìmbulu materiale subra de sa terra; su logu prus santu o santuariu de su tèmpiu de Gerusalemme. Fiat unu sìmbulu de su paradisu, custa dimensione inaccessible a s'umanidade ue istant Deus e sos àngelos suos. Sede de su cabu divinu e logu de su tronu suo, Deus comente a Giudice abetaiat su sàmbene de Cristu pro cunvalidare su perdonu de sos pecados de sos elettos seletzionados durante sos 6 millènnios prevididos pro custa seletzione. Sa morte de Gesùs aiat acumpridu gasi sa definitiva "festa de chitimentu". Su perdonu est istadu otentu e sos antigos sacrificizios aprovados dae Deus sunt istados totus cunvalidados. S'untzione de su Santu de sos Santos fiat fata in sa Die de su Chitimentu aspergendo su sàmbene de su capro ochidu subra de su propitziatòriu, un'altare postu subra s'arca continente sos cumandamentos de Deus trasgredidos. Pro custa atzione, una bia a s'annu, su sommu satzerdote fiat autorizadu a penetrare in prus de su belu de separazione, in su logu santissimu. Gasi, a pustis de sa sua risurrezione, Gesùs aiat giutu in chelu su chitimentu de su sàmbene suo pro retzire su domìniu, sa legitimidade de sarvare sos elettos suos mediante s'imputazione de sa giustitzia sua e su deretu de cundennare sos peccatori impenitenti, cumpresos sos àngelos malvagi e su capu issoro Satana, su demòniu . Su Santu de sos Santos, chi designat fintzas su chelu, su sàmbene versadu dae Gesùs subra de sa terra, l'at a permitere, in Michele, de scacciare su demòniu e sos dimònios suos de su chelu, ite rivelada in Apocalisse 12:9. S'errore de su pòpulu religiosu ebraicu est istadu tando su de non cumprèndere su caràtere profetosu de s'annuale "die de chitimentu". Creiant erroneamente chi su sàmbene animale ofertu in custa tzelebrazione poderet cunvalidare su significadu de unu àteru animale versadu durante s'annu. S'òmine fatu

a imàgine de Deus; s'animale produdu de su chintu terrestre , comente a giustificare s'agualidade de valore pro sas duas mesches?

Essende Deus, Gesùs Cristos est istadu issu matessi s'ògiu de s'untzione comente a l'ispiritu Santo e pesende a su chelu giughet cun sese s'untzione de sa legitimidade conchistada sua subra de sa terra.

Sa crae de sos càrculos

Dan 9:25 Connosche duncas e cumprende! De cando sa paràula aiat declaradu a s'Untadu, a su Condottiero, chi Gerusalemme diat èssere istada torrada a costrùere, sete chidas e otanta duas chidas a oe, sos logos e sos fossati ant a èssere ripristinados, ma in tempos difitziles.

25a- Ischi-lu duncas e cumprende-lu!

Tenet resone s'ànghelu a torrare a cramare Daniele a s'atenzione ca afrontat dados chi recherent grandu cuntzentrazione ispirituale e intelletuale; ca at a bisongiare fàghere de sos càrculos.

25b- De su tempus in cale sa paràula aiat annunziadu chi Gerusalemme diat èssere istada torrada a costrùere a s'Untadu, a sa Guida

Petzi custa ala de su versetto est de su màssimu importu ca resumet sa fine de sa bisione. Deus dat a su pòpulu suo chi isetat su Messia suo sos mèdios pro ischire in cale annu issu si lis at a presentare . E custu su momentu chi sa paràula annùntziat chi Gerusalemme at a èssere torrada a costrùere devet èssere determinadu in base a sa durada de sos 490 annos profetados. Pro custu decretu de ricostruzione, in su libru de Esdra, agatamus tres possibiles decretos ordinados posca de tres re persianos: Tziru, Dario e Artaserse. S'iscoberit chi su decretu istabilidu dae s'ùrtimu in su 458 cunsentit su cùcuru de sos 490 annos in s'annu 26 de s'era nostra. At a èssere duncas custu decretu de Artaserse chi at a dèvere èssere mantentu tenende contu de s'istajone in cale fiat istadu iscritu: su beranu segundu Esd.7:9: aiat lassadu Babilònia sa prima die de su primu mese, e fiat arribbadu a Gerusalemme su sa prima die de su de chimbe meses, mentras sa bona manu de su Deus suo fiat in susu de issu . S'annu de su decretu de su re est aporridu in Esdra 7:7: Medas de sos figios de Israele, satzerdotes e leviti, cantores, portinai e Nethiniti, fiant bènnidos fintzas a Gerusalemme in su de sete annos de su re Artaserse .

Essende sa partèntzia de su decretu unu beranu, s'ispiritu pigat de mìa pro sa profetzia sua sa Pasqua de su beranu ue Gesùs Cristos aiat mortu crutzificadu. Sos càrculos nch'ant a giùghere a custu obietivu.

25c- sete chidas e sessantaduas chidas a oe, sos logos e sos fossati ant a èssere ripristinados, ma in tempos difitziles.

In comintzu tenimus 70 chidas. S'ànghelu èvocat 69 chidas; 7+62. Sas primas 7 chidas culminano in su tempus de sa ripresa de Gerusalemme e de su tèmpiu, in tempos isfortunados ca sos ebreos òperant suta de sas avversità permanentes de sos àrabos chi fiant bènnidos a

s'istabilire in sa zona lassada libera de sa disterrada issoro. Custu versetto de Neemia 4:17 descriet bene sa situatzione: Cussos chi aiant costruidu su muru e cussos chi carraiant o carrigaiant sos pesos, traballaiant cun una manu e in s'àtera teniant un'arma . Custu est una minuda chi est ispetzificadu, ma cuddu printzipale l'agatemus in sa 70esima chida contegiada.

Sa 70a chida

Daniele 9:26 A pustis de sas sessantaduas chidas l'Untadu at a èssere stroncato e no at a tènnere calicunu sutzessore, nudda pro issu. Su pòpulu de unu printzipe chi at a bènnere at a destruere sa tzitade e su santuariu santu , e sa fine issoro at a bènnere comente a unu diluviu; Si detzidet chi sas devastatziones ant a durare finas a sa fine de sa gherra.

26a- A pustis de sas sessantaduas chidas, l'Untadu at a èssere stroncato

Custas 62 chidas sunt pretzèdidas dae 7 chidas , su chi signìficat chi su beru messàgiu est chi "a pustis de sas 69 chidas" un'untadu at a bènnere troncato , ma non un'untadu cale si siat, cussu chi est gasi annunziadu incarnat issu matessi s'untzione divina. Imprende sa fòrmula “ a untadu ”, Deus ammàniat su pòpulu ebràicu a s'addòbiu cun un'òmine de s'aspetu comunu, a largu de sas custringhiduras divinas. Segundu sa paràbola de sos vignaioli, su Figiu de s'òmine, figiu de su mere de sa bìngia, si presentat a sos vignaioli a pustis de àere imbiadu sos missos suos chi l'ant pretzèdidu e chi issos maletrataiant. De su puntu de bista umanu, Gesù est petzi un'untadu chi si presentat a pustis de sos àteros untados.

S'ànghelu aiat naradu “ a pustis de ” sa durada totale de 69 chidas inditende tando sa 70a . Gasi, passu a pustis de passu, sos datos de s'ànghelu nch'indirizant cara a sa Pasqua beranile de s'annu 30 chi s'at a collocare a metade de custa 70a chida de s'annu-die.

26b- e no at a tènnere calicunu sutzessore pro issu

Custa tradutzione est tantu prus illegitima in cantu s'autore suo, L.Segond, pretzisa a oru chi sa tradutzione literale est: nemos pro issu . E pro mi la tradutzione literale mi s'addice in manera perfeta ca narat custa chi a beru aiat acadèssidu in s'ora de s'incravamentu suo. Sa Bibbia lu testimòniat, sos matessi apòstolos aiant sessadu de crèere chi Gesù esseret su Messia abetadu ca, comente a su restu de su pòpulu ebràicu, isetaiant unu messia gherreru chi cassaret sos romanos de su Paisu.

26c- Su pòpulu de unu condottiero chi at a bènnere at a destruere sa tzitade e su santuariu de sa santidade

Custa costituit sa risposta de Deus a s'incredulidade natzionale ebràica osservada: nemos pro issu . S'oltraggio contra Deus at a èssere de su totu pagadu cun sa destruidura de Gerusalemme e de sa farsa santidade sua ; ca de s'annu 30 non b'at prus santidade in terra ebràica; su santuariu no l'est prus. Pro custa atzione Deus si fiat serbidu de sos romanos, cussos a traessu de sos cales sos capos religiosos ebreos aiant fatu crutzificare su Messia, no atrevende e non podende lu fàghere de solos, mentras ischiant, sena de issos, lapidare su diàconu Stefano “tres annos e ses meses ” A pustis.

26d- e sa fine sua at a bènnere comente a unu dilùviu

Fiat istadu duncas in su 70, chi a pustis de diversos annos de assèdiu romanu, Gerusalemme aiat rùidu a sas manos issoro, e prenos de òdiu distruidore, animados dae ardore divinu, aiant distruidu affannosamente, comente a annunziadu, sa tzitade e sa santidade chi no esistiat prus, fintzas a cando no bi non fiat istadu lassada pedra subra de pedra comente a Gesù aiat annunziadu in antis de sa morte sua in Matteo 24,2: Ma lis aiat naradu: Bidides totu custu? In veridade bi naro: no at a restare inoghe pedra subra de pedra chi non siat istrampada .

26 – si detzidet chi sas devastatziones ant a durare finas a sa fine de sa gherra

In Matteo 24:6, Gesù aiat naradu: Udrete faeddare de gherras e boghes de gherras: atentzionades a non bos tribulare, ca custas cosas divent acadèssere. Ma non at a èssere ancora sa fine. A pustis de sos Romanos, sas gherras sunt sghidas pro totus sos duamìgia annos de s'era cristiana e su longu perìodu de paghe de cale amus gosadu dae sa fine de sa Segunda Gherra Mundiale est etzetzionale ma programadu dae Deus. S'umanidade podet gasi prodùere sos frutos de sa perversione sua finas a sa fine de sas fantasias suas in antis de nde pagare in manera mortale su prètziu.

Nointames, non devimus ismentigare, faeddende de sos Romanos, chi sa sutzessione papale issoro at a perlongare sas òperas de su “ devastadore o desolatore ” paganu e fintzas inie finas a sa fine de sa gherra printzipiada contra sos elettos de Cristu Deus.

Daniele 9:27 At a istabilire cun medas unu forte patu una chida e at a fàghere sessare pro sa metade de sa chida su sacrificziu e s'offerta de laores; E [ant a èssere] sas alas de sas abominazioni de sa desolatzione e peri de s'istèrminiu (o de sa destruidura totale), e at a èssere frantumato, [segundu] custu chi est istadu decretadu, in sa [terra] desolata .

27a- At a fàghere una forte alleàntzia cun medas una chida

S'ispiritu profetat s'instauratzione de s'alleàntzia noa ; est sòlidu ca devenit su fundamentu de sa sarvesa oferta finas a sa fine de su mundu. Cun su tèrmine medas, Deus pigat de miria sos tzitadinos ebreos, sos apòstolos suos e sos primos dischentes suos ebreos chi ant a intrare a su patu suo durante sos ùrtimos sete annos de su tèrmine ùrtimu dadu a sa nazione ebràica pro atzetare o refudare in manera ufiziale su Messia crutzificadu. Est custu patu chi est “ segadu ” in su versetto 24 intre Deus e sos peccatori ebreos pentidos. In s'atòngiu de su 33, sa fine de custa ùrtima chida at a èssere signada dae custu àteru atu ingiustu e odiosu rapresentadu dae sa lapidatzione de su diàconu nou Stefano. S'ùnicu errore suo est istadu su de nàrrere a sos ebreos veridades chi non podiant aguantare de intèndere, mentras Gesù li poniat sas paràulas in buca. Bidende ochende unu sghidore de sa càusa sua, Gesù aiat registradu su refudu ufiziale nazzionale de s'intertzessione sua. De s'atòngiu de s'annu 33, sos rebellos ebreos aiant alimentadu s'ira romana chi in s'annu 70 aiat isboidadu de unu blocu subra de Gerusalemme.

27b- e pro metade de sa chida at a fàghere sessare su sacrificziu e s'offerta

Custu momentu a metade o metade chida est su beranu de su 30 presa de miria de sa profetzia de sas 70 chidas. Custu est su su momentu chi s'acumprint totu sas atziones

mentovadas in su versetto 24: sa fine de su pecadu, su chitimentu suo, sa bènnida de su profeta chi realizat sa bisione istabilende sa giustìtzia eterna sua e s'untzione de su Cristu risòrgidu chi pesat a su chelu vitoriosu e Onnipotente . Sa morte espiatòria de su Messia est inoghe mentovada suta de s'aspetu de una cunsighèntzia chi issa cumportat: su sessamentu definitivu de sos sacrificizios e de sas ofertas animales fatos sero e mangianu in su tèmpiu ebràicu, ma fintzas de su mangianu a su sero, pro sos pecados de su pòpulu. Sa morte de Gesùs Cristos rendet obsoleti sos sìmbulos animales chi su prefiguravano in s'antiga Alleàntzia, e custu est su cambiamentu essentziale operadu dae su sacrificziu suo. L'istratzo de su belu de su tèmpiu chi Deus òperat in su su momentu chi Gesùs spira cunfirma su definitivu sessamentu de sos ritos religiosos terrenos, e sa destruidura de su tèmpiu, in su 70, afòrtiat custa cunfirma. Ateretantu, sas festas ebràicas anuales, totus profetas de sa bènnida sua, aiant dèvidu iscumpàrrere; ma in perunu casu sa pràtica de su sàbadu de cada chida, chi retzit in custa morte su suo beru significadu: issa profetat su pasu tzeleste de su de sete millènnios chi, cun sa vitòria sua, Gesùs Cristos otenet a Deus e a sos beros eletos suos, a sos cales imputat sa perfeta giustìtzia sua eterna mentovada in su versetto 24.

Su cumintzu de custa “ chida ” de dies-annos acontesset in s'atòngiu de su 26 cun su batiare de Gesùs chi fiat istadu batijadu dae Giovanni su Battezzatore.

27c- E [ant a èssere] subra de s'ala de sas abominazioni de sa desolatzione

Mi dispraghet, ma custa ala de su versetto est bortada malu in sa versione de L.Seconda ca est istada malu interpretada. Tenende contu de sas rivelatziones frunidas in s'Apocalisse de Giuanne, presento sa tradutzione mea de su testu ebràicu chi àteras tradutziones cunfirmant. Sa frase " in bolu ", sìmbulu de su caràtere e de su dominiu tzelestes, sugerit una responsabilidade religiosa chi pigat de miria deretu sa Roma papale, chi " pesat " in Daniele 8:10-11, e sos alleados religiosos suos de sas ùrtimas dies. Sas alas de àbbila simbulègiant s'elevazione suprema de su tìtulu imperiale, a esèmpiu su leone cun alas de àbbila chi pertocat su re Nabucodonosor, o de Deus matessi, chi aiat giutu subra de alas de àbbila su pòpulu ebràicu suo chi aiat liberadu de s'iscravidade egiziana. Totu sos imperos ant adotadu custu sìmbulu de s'àbbila cumprèndidu , in su 1806, Napoleone I , chi at a èssere cunfirmadu dae Apo.8:13, posca sos imperadores prussianos e tedescos, ùrtimu su ditadore A.Hitler. Ma dae tando sos Istados Unidos tenent custa àbbila imperiale fintzas subra de su billete birde de sa moneta natzionale issoro: su dòllaru.

Lassende su tema pretzedente, s'Ispritu torrat a pigare de miria s'inimigu preferidu suo: Roma. A pustis de sa missione terrena de Gesùs Cristos, s'atore presu de miria de sas abominazioni chi pròvocant sa desolatzione finale de sa terra est etotu Roma, sa cale fase imperiale pagana at agigu distruidu Gerusalemme in su 70 a su versetto 26. E s'atzione de cummìtere “ abominazioni de desolatzione ” at a èssere sighire in su tempus finas a sa fine de su mundu. Sas abominazioni, a su plurale, sunt duncas riconducibili, in primu logu, a sa Roma imperiale chi at a pessighire sos fideles eletos ponende-los a morte in ispetaculares “palcos” pro intratènnere su sanguinàriu pòpulu romanu, ite chi at a sessare in su 313. Ma àteru sight s'abominio e cunsistet in su de pònnere fine a sa pràtica de su sàbadu de sa de sete dies, 7 martzu 321; custa atzione est totora atribuibile a s'Imperu Romano e a su suo condottiero imperiale Costantinu I. Cun issu s'Imperu Romano fiat coladu suta de su dominiu de sos

imperadores bizantinos. In su 538, ateretantu, s'imperadore Giustinianu I aiat cummitidu unu àteru abominio instaurende subra de sa sede romana sua su règimene papale de Vigilio I , e custu si perlongare de sos abomini finas a sa fine de su mundu andat posca atribuidu a custa fase de sa lege papale chi Deus denùntziat de su Dan.7. Ammentamus chi su nùmene “ piticu corru ” designat sas duas fases dominantes de Roma in Dan.7 e Dan.8. Deus bidet in custas duas fases sutzessivas petzi sa continuidade de sa matessi òpera abominevole.

S'istùdiu de sos capìtulos pretzedentes nch'at permitidu de identificare sos diversos tipos de abominazioni chi custu versetto l'imputat.

27d- e finas a s'istèrminiu (o a sa completa destruidura) e at a èssere destruidu , [segundu] custu chi est istadu decretadu, in sa [terra] desolata .

“ At a èssere destruida [segundu] custu chi est istadu decretadu ” e riveladu in Dan.7:9-10 e Dan.8:25: A càusa de sa prosperidade sua e de sa resessida de sas suas astuzie, at a tènneru arrogàntzia in su coro suo, at a fàghere medas cosas sos òmines chi biviant in paghe periranno e issu insorgerà contra su capu de sos capos; ma s'at a segare, sena s'isfortzu de calicuna manu.

Su testu ebràicu proponet custu pensamentu divinuu in manera diversa de sas traduziones atuales.

Custa sfumatura si basat subra su progetu de Deus de atribuire sa curpa de sos òmines a su praneta Terra subra de cale bivent ; custu chi nch'insinnat Rev.20. Notamus su fatu chi sa farsa fide cristiana disconnoschet custu progetu divinuu chi at a cunsistere in su de istèrminare sos òmines de sa cara de sa terra, a sa torrada gloriosa de Cristu. Disconnoschende sas rivelatziones dadas in Apocalisse 20, isetant de badas s'instauratzione de su rennu de Cristu subra de sa terra. Nointames, inoghe e in Rev.20 est previdida sa completa destruidura de sa superfìtzia sua. Sa torrada in glòria de su Cristu vitoriosu in totu sa divinidad sua at a torrare a sa terra s'aspetu caòticu suo de su cumintzu de s'istòria descritta sua in Gènesi 1. Mannos meda terremotos sa scuoteranno e issa at a torrare suta de su nùmene de isprofundu a s'istadu caòticu suo “ sena forma ”. e bòidu ”, “tohu wa bohu”, iniziale. Susu de issa no at a restare òmine biu, ma at a èssere sa presone de su demòniu isoladu susu de issa milli annos finas a s'ora de sa morte sua.

In custa fase de s'istùdiu devo frunire ulterioras informatziones chi riguardant in antis totu sa “70a chida ” agigu istudiada. S'acumprimentu suo in dies-annos profetosos est acumpangiadu dae un'acumprimentu literale. Ca gràtzias a sa testimonia de unu calendàriu ebràicu connoscamus sa cunfiguratzione de sa chida de Pasqua de s'annu 30. Su tzentru suo fiat unu mèrcuris vigilia de su sàbadu ocasionale giustificadu dae sa Pasqua ebràica chi ruiat in cuddu annu de giòvia. Podimus gasi torrare a costrùere in manera integrale s'acumprimentu de custa Pasqua in sa cale Gesùs est mortu. Arrestadu martis sero, giudicadu durante sa note, Gesùs fiat istadu crutzificadu mèrcuris mangianu a sas 9. Iscadit a sas 15:00. In antis de sas 18, Giuseppe de Arimatea aiat postu su corpus suo in su sepulcru e rotolò sa pedra chi lu serraiat. Colat su sàbadu de Pasca de su giòvia. Sa chenàbura mangianu sas pias fèminas acuisant sos aromi chi

ammàntiant durante sa die pro imbalsamare su corpus de Gesùs. Su sero de sa chenàbura a sas 18 cumintzat su sàbadu de cada chida, una note colat una die de pasu santificadu dae Deus. E sàbadu sero a sas 18 cumintzat sa prima die de sa chida seculare. Sa note colat e a sas primas lughes de s'arbèschida sas fèminas si giughent a su sepulcru isperende de agatare calicunu chi rotoli bia sa pedra. Agatant sa pedra rotolata bia e sa tumba aberta. Intrende a su sepulcru, Maria Maddalena e Maria, sa mama de Gesùs, bident un'ànghelu sèidu chi lis annùntziat chi Gesùs est risòrgidu, s'ànghelu lis narat de andare a avèrtere sos frades suos, sos apòstolos suos. Maria Maddalena, istentende in su giardinu, bidet un'òmine bestidu de biancu chi iscàmbiat pro unu giardinieri e in s'iscàmbiu reconnoschet Gesùs; E inoghe, minuda importante meda chi destruit unu creingiu difùndidu meda, Gesùs narat a Maria: “ Non so ancora torradu a su Babbu meu ”. Su furone chi fiat subra de sa rughe e Gesùs matessi non sunt intrados a su paradisu, in su rennu de Deus, sa matessi die de s'incravamentu issoro, ca 3 dies intreas a pustis, Gesùs no est ancora torradu a chelu. Duncas potzo nàrrere in su nùmene de su Sennore: cussos chi non tenent nudda de nàrrere de Lui, callent! Pro non dèvere subire una die su ridiculu o sa birgòngia.

Sa segunda cosa est isfrutare sa data – 458 chi signat pro in antis su cumintzu de sas 70 chidas a de die-annu fissades pro su pòpulu ebràicu a su cale Deus at dadu duos sinnos printzipales de identidade: su sàbadu e sa tzircuntzisione de sa petza.

Segundu Rom.11, sos mudados paganos intrados a s'alleàntzia noa sunt innestati in sa raighina e in sa tuva ebràica e ebràicu. Ma sas bases de s'alleàntzia noa sunt prettamente ebràicas e Gesùs at tentu a l'amentare in Giovanni 4,22: Tue adoras custu chi non connosches; adoremus custu chi connoschimus, ca sa sarvesa benit dae sos ebreos. Oe custu messàgiu acuiSTAT un'atualidade bia ca Gesùs lu girat a sos paganos cunvertidos in manera farsa de totu sos tempos. Pro los arruinare mègius, su demòniu los aiat ispintu a odiare sos ebreos e s'alleàntzia issoro; chi los aiat istesiadu de sos cumandamentos de Deus e de su santu sàbadu suo. Devimus tando curregire custu errore e castiare a s'alleàntzia noa cun un'identidade ebràica . Sos apòstolos e sos dischentes ebreos mudados noos sunt custos “ medas ” chi istringhent una sòlida alleàntzia cun Gesùs , in Daniele 9:27, ma sa base issoro abarrat ebràica, sunt apessamentados fintzas de su cumintzu de su perìodu de sas “ 70 chidas ” dadu dae Deus a sa nazione ebràica pro atzetare o denegare s'istandard de s'alleàntzia noa basada subra su sàmbene umanu versadu in manera voluntària de Gesùs Cristos. In deduzione de custos arresonos la datat – 458 devenit su cumintzu de sos “2300 sero-mangianu” de Dan.8:14.

A sa fine de custa longa durada profetosa, 2300 annos, tres cosas deviant sessare segundu Daniele 8:13.

- 1- su sacerdozio perpètuu
- 2- su pecadu devastante
- 3- sa persecuzione de sa santidade e de s'esèrtzitu.

S'identificant sas tres cosas:

1- lu perpetuo sacerdozio terrenu de su paba

2- su restu de sa prima die torrada a numenare: domìniga.

3- Sa persecuzione de sa santidade cristiana e de sos santos, tzitadinos de su rennu de sos chelos.

Custos cambiamentos miraiant a:

1- Ripristinat a Gesùs Cristos su suo santu e perpètuu sacerdozio tzeleste.

2- 7 dies de pasu sabàticu .

3- Bidides sa fine de sas persecuciones de sa santidade cristiana e de sos santos.

Su càrculu propostu pro sos “2300 sero-mangianu” movet de sa data – 458, sa fine de custa durada acabat in su beranu de su 1843: $2300 - 458 = 1842 + 1$. In custu càrculu tenimus 1842 annos intreos a cales devimus agiùnghere +1 pro designare su beranu a su cumintzu de s'annu 1843 ue acabat lu profetadu “2300 sero-mangianu”. Custa data signat su cumintzu de una torrada de s'interventu de Deus chi cheret gasi liberare sos beros santos suos de sas fàulas religiosas eredadas dae su catolitzèsimu romanu papale 1260 annos. Gasi, pighende s'initiativa de creare unu risveglio ispirituale in sos Istados Unidos ue ant agatadu amparu sos protestantes, s'Ispìritu intzitat in William Miller s'interessu pro sa profetzia de Daniele 8:14 e duas datas sutzessivas proostas annùntziant sa torrada de Gesùs Cristos, su primu su beranu de su 1843, sa segunda s'atòngiu de su 1844. Pro issu sa purificatzione de su santuàriu significat chi Gesùs torrat pro purificare sa terra. A pustis de duas delusiones subra de sas datas prevididas, s'Ispìritu dat unu sinnu a sos prus perseveranti chi ant pigadu parte a sas duas proas de fide. Una bisione tzeleste fiat istada retzida su mangianu de su 23 santugaine 1844 de unu de sos santos chi rugraiat sos campos. Su chelu si fiat abertu subra de un'iscena chi ammustraiat Gesùs Cristos comente Sumo Satzerdote chi officiava in su santuàriu tzeleste. In sa bisione fiat colada dae su logu santu a su logu santissimu. Gasi, a pustis de 1260 annos de oscuridade, Gesùs Cristos si riavvicinò a sos fideles partzidos suos dae sas duas proas sutzessivas.

1- Sa ripresa de su perpètuu . Est duncas a traessu de custa bisione chi Deus torrat a leare in manera ufitziale su controllu de su suo perpètuu sacerdozio tzeleste su 23 santugaine 1844.

2- Sa torrada de su sàbadu . In su matessi mese, unu àteru de sos santos aiat cumintzadu a osservare sa de sete dies de su sàbadu, a pustis de sa bìsita de sa sennora Rachel Oaks chi l'aiat dadu un'opuscolo de sa crèsia sua: "Sos batistas de sa de sete dies". Un'a pustis de s'àteru, in su tempus, fintzas sos santos seletzionados dae sas duas proas aiant adotadu su sàbadu de sa de sete dies. Est gasi chi Deus at postu fine a su pecadu devastante istituudu dae sa Roma pagana, ma legalizadu dae sa Roma papale suta de su nùmene de “Domenica”.

3- Firmare sas persecuciones . Su de tres temas pertocaiat sa santidade e sos cristianos pessighidos dae 1260 annos. E fintzas inie, in su 1843 e in su 1844, sa paghe religiosa regnaiat in totue in su mundu otzidentale interessadu dae sa profetzia. Custu ca sa Frantza

rivoluzionària at postu a callare cun sa sua ghigliottina sos responsàbiles de sos abusos religiosos cummitidos. Gasi, a pustis de sos ùrtimos sambenosos annos de sa punitzione de sos adultèrios religiosos segundu Apo.2,22-23, a sa fine de sos 1260 annos partinde dae su 538, data ligada a sa rimotzione de su perpètuu de s'instauratzione de su règimene papale, est a nàrrere in su 1798 regnat sa paghe religiosa. E sa libertade de cussèntzia istabilida permetet a sos santos de serbire Deus segundu su sèberu issoro e s'abbistesa issoro chi Deus at a crèschere. In su 1843, su sa santidade e s'esèrtzitu de sos santos , custos tzitadinos de su rennu de sos chelos seberados dae Gesùs Cristos, non sunt prus pessighidos, comente a annuntziaiat sa profetzia de Daniele 8:13-14.

Totus custas esperièntzias sunt istadas organizadas e ghiadas dae Deus Onnipotente chi in sa totale invisibilidade ghiat sas mentes de sos òmines pro chi realizent sos disinnos suos, totu su programa suo, finas a sa fine de su mundu cando at a èssere acabada sa seletzione sua de sos elettos. De totu custu istupat chi s'òmine non sèberat de onorare su sàbadu e sa lughe sua, est Deus chi li donat custas cosas chi l'appartenent comente a sinnu de s'aprovatzione sua e de su beru amore suo pro issu comente a insegna Ezé 20,12 -20: Apo datu issoro fintzas sos sàbados meos comente a sinnu intre mene e issoro, pro chi reconnoscant chi deo so su Signore chi los santificat... Santificades sos sàbados meos e pro chi siant in mesu mene e tene unu sinnu de su cale fatzat a reconnoschere chi deo so su Signore deus Tuo . Ca est issu chi chircat sa berbeghe ismarrida sua, asseguremus-nos chi perunu elettu at a mancare a sa mutida.

In Dan.8, in s'ùnica risposta chi Deus dat in su versetto 14 a sa pregonta de su versetto 13, sa paràula " santidade " mìa in manera perfeta ca sa santidade pertocat in generale totu custa chi est propiedade de Deus e chi lu tocat in manera piessigna. Custu est istadu su casu de su suo perpètuu sacerdozio tzeleste, de su sàbadu santificadu suo finas dae sa fundatzione de su mundu sa die pustis sa creatzione de Adamo, e de sos santos suos , fideles eletos suos.

Sas esperièntzias profetadas in Daniele 8:13-14 si fiant realizados intre su 1843, cando fiat intradu a vigore su decretu divinu, e s'atòngiu de su 1844, ambos basados subra s'isetu de sa torrada de Gesùs Cristos in cuddas datas, basende-si duncas subra de s'idea de A pustis s'abbentu de Gesùs Cristos , sos cuntemporàneos de custa esperièntzia aiant dadu a sos partetzipantes chi fiant sighidores de custos isetos su nùmene de "avventisti", de su latinu "adventus" chi significat apuntu " Abbentu." Amus a agatare custa esperièntzia "avventista" in su capìtulu 12 de custu libru de Daniele, ue s'Ispritu at a sutaliniare s'importu de custu ùrtimu "patu" formalizadu.

Daniele 10

Dan 10:1 In su de tres annos de Tziru, re de Pèrsia, fiat istada rivelada una paràula a Daniele, su cale nùmene fiat Beltshatsar. Custa paràula, chi est bera, annùntziat una grandu calamidade. Aiat ascurtadu custa paràula e aiat cumpresu sa bisione.

1a- In su de tres annos de Tziru, re de Pèrsia, fiat istada rivelada una paràula a Daniele, su cale nùmene fiat Beltshatsar

Tziru 2 aiat regnadu dae su – 539. Sa data de sa bisione est tando – 536.

1b- Custa paràula, chi est bera, annùntziat una grandu calamidade.

Custu tèrmene, grandu calamidade, annùntziat su massacru subra de larga iscala.

1c- Aiat ascurtadu custa paràula e aiat cumpresu sa bisione.

Si Daniele nd'at cumpresu su significadu, l'amus a cumprèndere fintzas nois.

Dan 10:2 In cuddu tempus deo, Daniele, aia prantu tres chidas.

Custu lutu personale chi corfit Daniele, cunfirma su caràtere fùnebre de s'istrage chi at a èssere acumprida cando at a acontèssere sa grandu calamidade annuntziada.

Dan 10:3 No aia mandigadu calicunu màndigu, nen petza nen binu fiant intrados a sa buca mea, e non mi fia untadu prima chi esserent coladas sas tres chidas.

Custa preparazione de Daniele chi chircat una majore santidade profetat sa situatzione drammatica chi s'ànghelu at a profetare in Daniele 11:30.

Dan 10:4 Sa de bintibator dies de su primu mese m'agataia acanta su grandu riu Hiddekel.

Hiddékel tenet su nùmene Tiger in frantzesu. Custu est su riu chi abbaia sa Mesopotàmia cun s'Eufrate chi rugraiat e abbaia sa tzitade caldea Babilònia a càusa de s'orgòllu punidu de su re Nabucodonosor. Daniel non resessiat a lu cumprèndere, ma custu crarimentu fiat destinadu a mie. Ca est istadu petzi in su 1991 chi apo rèndidu notas sos beros

acrarimentos de Daniele 12 ue su riu Tigri at a acumprire su ruolu de una “ tigre ” chi màndigat sas ànimas umanas. Una proa de fide est acrarida dae sa sua perigulosa traversata. Petzi sos elettos lu podent rugrare e sighire su caminu issoro cun Gesùs Cristos. Si tratat ancora de un'imàgine copiada dae sa traversata de su Mare Ruju a banda de sos ebreos, traversata impossibile e fatale pro sos peccatori egitzianos. Ma cuddu evocadu dae Daniele 12 seletzionat sos ùrtimos “avventisti” elègidos sa cale missione at a sighire finas a sa torrada de Cristu. S'ùrtimu de issos at a isperimentare s'ùrtima grandu calamidade , sa forma estrema sua chi at a rechèrrere s'interventu de Cristu in unu poderosu e gloriosa torrada salvifico e vengativu.

Sa prima calamidade annunziata a Daniele est mentovada in Daniele 11:30. Pertocat su pòpulu ebràicu de s'antighidade, ma una àtera calamidade sìmile at a èssere annunziata dae un'imàgine anàloga in Ap.1. Custu at a acontèssere a pustis de sa De tres Gherras Mundiales in sa cale su tres unu de sos òmines at a èssere ochidu . E custa cuntierra est presentada in Apocalisse 9:13-21 mediante sìmbulos, ma est isvilupadu in unu limbàgiu simpri in custu libru de Daniele a sa fine de su capìtulu 11 in sos versetti dae 40 a 45. Duncas amus a agatare posca, in custu capìtulu 11, sa grandu calamidade de sos ebreos, posca in Dan.12:1, sa grandu calamidade chi at a corfire sos elettos de su cristianèsimu e sos fideles ebreos de sa fine de sos tempos chi s'ant a cunvertire a Cristu Custu nche si referit a sa calamidade cun sos tèrmines “tempos de difficultade” e s'obietivu printzipale at a èssere sa pràtica de su Sabato santificadu dae Deus.

Cunfrontu intre sas duas bisiones de sas calamidades prevididas

1- A sos figios de su pòpulu de Daniele de s'antigu patu: Dan.10:5-6.

2- A sos figios de su pòpulu de Daniele de s'alleàntzia noa: Ap. 1:13-14.

Pro apretziare in prenu s'interessu chi devimus dare a custas duas calamidades, devamus cumprèndere chi, cando chi si sutzedant in su tempus, sa prima est de tipu profetosu, sa segunda, chi at a tènnere comente a obietivu sa torrada de Gesùs Cristos, s'ùrtimu fidele figios de Deus, comente a Daniele e sos tres cumpàngios suos. A pustis de dècadas de paghe, sighidos dae una terrorosa e gherra distruidora in manera orrorosa atòmica, sa die de pasu de sa domìniga romana at a èssere impostu dae su governu universale organizadu dae sos subravìvidos a su disastru. Posca ancora, sa morte at a bènnere a minetzare sa vida de sos fideles eletos, che a sas dies de Daniele, Hanania, Mishael e Azaria; e che a su tempus de sos “Macabeos” in su –168, de cale pigat de miria sa calamidade annunziata in custu capìtulu de Daniele; e, in fines, sos ùrtimos avventisti aias rimadu fideles a sa de sete dies de su Sabato in su 2029.

Ma in antis de custa ùrtima proa, su longu rennu papale de 1260 annos at a àere giai fatu mòrrere in su nùmene de Deus moltitudini de creaturas.

In sintesi, cumprèndere su messàgiu trasmitidu dae custa bisione datat a Daniele nch'at a permitere de cumprèndere su significadu de su chi dat a Giovanni in Apocalisse 1:13-16.

Dan 10:5 E fia pesadu sos ogros, aia castiadu, e aco' b'aiat un'òmine bestidu de linu, e chi tenet a sos costàgios una tzintura dae oro de Ufaz.

5a- b'aiat un'òmine bestidu de linu

Un'òpera de giustìtzia simbulegiada dae su linu at a èssere acumprida dae Deus a traessu de un'èssere umanu. In s'imàgine descritta Deus assumet sos assimìgios de su re gregu Antìogu 4 nòdidu comente a Epifane. At a èssere su persecutore de sos Giudei intre su – 175 e su – 164, durada de su rennu suo.

5b- tènnere a sos costàgios sa tzintura dae oro de Ufaz

Posta subra de sos renes, sa tzintura designat sa veridade fortzada. In prus, s'oro de cale est fatu acudit dae Ufaz, chi in Ger.10:9 nde pigat de mìa s'impreu paganu e idolatrico.

Dan 10:6 Su corpus suo fiat comente a crisolito, su suo furriadu splendeva comente a su raju, sos ogros suos fiant comente a framas de fogu, sos bratzos suos e sos pees suos fiant comente a brunzu lùghidu e su sonu de sa boghe sua fiat comente a s'abbolotu de s'abbolotu de una moltitudine.

6a- Su corpus suo fiat comente a crisolito

Deus est s'autore de sa bisione ma annùntziat sa bènnida de unu deus paganu dae inoghe custu gloriosu aspetu subrannaturale.

6b- su suo furriadu splendeva comente a unu raju

S'identidade grega de custu Deus est cunfirmada. Custu est Zeus, su deus gregu de su re Antìogu 4. Su raju est su sìmbulu de su deus de s'Olimpu Zeus; su deus de sos de sos de s'Olimpu de sa mitologia grega

6c- sos ogros suos fiant comente a framas de fogu

At a destruere custu chi càstiat e no aprovat; sos ogros suos ant a èssere subra de sos Giudei segundu Dan. 11,30: ... at a castiare cussos chi ant abbandonadu sa santa alleàntzia. Sa calamidade no arribbat sena motivu, s'apostasia impestat su pòpulu.

6d- sos bratzos suos e sos pees suos pariant otone lùghidu

Su carnefice chi at a èssere imbiadu dae Deus at a èssere peccatore cantu sas vitimas suas. Sas atziones destruidoras suas simbulegiadas dae sos bratzos e de sos pees de otone sunt su sìmbulu de su pecadu gregu in s'istàtua de Dan.2.

6°- e su sonu de sa boghe sua fiat comente a s'abbolotu de una moltitudine

Su re gregu no at a agire de petzi. At a tènnere segus e in dae in artis suo una moltitudine de sordados paganos cantu issu chi ant a ubbidire a sos òrdines suos.

Su cùcuru e su cùcuru de custu annùntziu profetosu at a èssere cròmpidu in s'ora de su cumprimentu de Dan 11:31: sas tropas ant a apàrrere a su cumandu suo; ant a profanare su santuàriu, sa fortilesa, ant a pònner fine a su sacrificziu perpètuu e ant a artziare s'abominio de su distrutore. Pro onestade bìblica apo burradu sa paràula sacrificziu chi no est iscrita in su testu ebràicu, ca Deus at prevididu pro lu “ perpetuo ” duos diferentes ruolos sutzessivos in s'antiga e in s'alleàntzia noa. In sos antigos cunsistiat in s'ofèrrere un'angione su sero e su mangianu in olocàustu. In su contadu designat s'intertzessione tzeleste de Gesùs Cristos chi ammentat su sacrificziu suo pro intercedere pro sas pregadorias de sos elettos. In custu cuntestu de Daniele 11,31, su de s'antiga alleàntzia, su re gregu at a pònner fine a sas ofertas perpètuas de sa lege de Moses. Duncas, est petzi su cuntestu de su tempus in cale est evocadu chi determinat s'interpretazione de su ministèriu de intertzeessione perpètua de unu satzerdote terrenu o de su de su sommu satzerdote tzeleste: Gesùs Cristos. Lu perpetuo est tando ligadu a unu ministèriu umanu o, in manera segundària e de su totu, a su ministèriu divinu tzeleste de Gesùs Cristos.

Dan 10:7 Deo, Daniele, aia bidu sa bisione de petzi, mentras sos òmines chi fiant cun megus no l'aiant bidu, ma aiant tentu meda timoria, aiant fuidu e si fiant cuados.

7- Custa timoria colletiva est petzi sa leca imàgine de sa realizazione de sa bisione. Ca in sa die de sa carneficina antedita, sos giustos diant fàghere bene a fuire e a si cuare, mancari fossas in sa bentre de sa terra.

Dan 10:8 Aia abarradu petzi e aia bidu custa grandu bisione; sas fortzas mi fiant bènnidas prus pagu, sa cara mea aiat cambiadu colore e si decompose, e aia pèrdidu cada vigore.

8a- A traessu de sos sentimenti suos, Daniele sighit a profetare sas cunsighèntzias de su disacatu chi at a arribbare.

Dan 10:9 Apo intesu su sonu de sas paràulas suas; e comente aia intesu su sonu de sas paràulas suas, aia rùidu stordito, cun sa cara a terra.

9a- In sa die de su disacatu, sa boghe de su re persecutore at a provocare sos matessi efetos terrificanti; sos ghenugros s'ant a tumbare e sas ancas s'ant a aprigare, isentas de sustentare sos corpos chi ant a rùere a terra.

Dan 10:10 Ed aco', una manu m'aiat tocadu e aiat fatu trèmere sos ghenugros meos e sas manos meas.

10a- Pro fortuna sua, Daniele est petzi su profeta incarrigadu de annunziare a su pòpulu suo s'abbentu de custa grandu calamidade e no est issu matessi su bersàlliu de sa giusta ira de Deus.

Dan 10:11 Posca m'aiat naradu: Daniele, òmine caru, prestat atentzione a sas paràulas chi t'apo a nàrrere, e istas ue ses; ca como so mandadu a tie. Cando m'aiat àpidu faeddadu gasi, aia abarradu tremante.

11a- Daniele, òmine caru meda, prestat atenzione a sas paràulas chi t'apo a nàrrere, e abarras ue ses

Un'amadu de Deus non tenet motivu de timere sos interventos tzelestes suos. S'ira de Deus est contra sos peccatori rebellos, cravosos, malvagi e crudeles. Daniele est l'opostu de custas pessones. Devet restare a sa ritza ca est su sinnu matessi de sa diferèntzia de destinù chi a sa fine at a torrare a rùere subra de sos elettos. Fintzas giacendo in su prùere de sa morte terrena, ant a èssere risvegliati e torrados a pònnera a sa ritza. Sos malvagi si sdraieranno e sos malvagi s'ant a ischidare pro chi su cabu finale siat distruidu pro semper. S'ànghelu pretzisat "in su logu ue ses". E ue est? In natura subra de sas ribas de su riu "Hiddekel", in frantzesu, s'Eufrate, chi at a designare s'Europa cristiana de s'alleàntzia noa de s'Apocalisse. Sa prima letzione est chi s'òmine podet adobiare Deus in totue e èssere de Lui beneitu inie. Custa letzione bortat sos pregiudìtzios idolatrici segundu cales pro medas pessones Deus faghet a adobiare petzi in sas crèsias, in sos edifitzios sacros, in sos tèmpios, in sos altares, ma inoghe non b'at nudda de totu custu. A tempus suo, Gesùs at a annoare custa letzione narende in Giovanni 4,21-24: Fèmina, las aiat naradu Gesùs, cree-mi, benit s'ora a cale nen subra de custu monte ne a Gerusalemme ais a adorare su Babbu . Adoras custu chi non connosches; adoremus custu chi connoschimus, ca sa sarvesa benit dae sos ebreos. Ma benit s'ora, e est giai bènnida, in cale sos beros adoradores ant a adorare su Babbu in ispìritu e veridade; ca custos sunt sos adoradores de cales su Babbu tenet bisòngiu. Deus est Ispìritu, e cussos chi l'adorant lu divent adorare in ispìritu e veridade.

Sa segunda letzione est prus sùtile, si basat subra su riu Hiddekel ca s'Ispìritu at chertu abèrrere sa cumprensione de su libru solu suo a sos ùrtimos servidores suos fideles, sa cale esperièntzia e sa proa cun cale si faghet sa seletzione issoro est acrarida dae s'imàgine de sa perigulosa traversata de su riu Hiddékel in frantzesu, sa Tigre, comente a s'animale de custu nùmene, fintzas issu in sa proa de fide, divoratore de sas ànimas de sos òmines.

11b- ca como so mandadu a bois. Cando m'aiat àpidu faeddadu gasi, aia abarradu tremante.

S'addòbiu no est prus una bisione; si trasformat in unu diàlogu, in un'iscàmbiu intre duas creaturas de Deus, una bènnida de su chelu, s'àtera ancora bènnida de sa terra.

Dan 10:12 M'at naradu: Daniele, non tènnere timoria; ca de sa prima die in cale ti ses forzadu de cumprèndere e de t'umiliare dae in antis su Deus tuo, sas paràulas tuas sunt istadas ascurtadas, e est in càusa de sas paràulas tuas chi deo bèngio .

Subra de totu custu versetto, tèngio petzi una cosa de nàrrere. Si devere pèrdere sa memòria, ammentat a su mancu custu versetto chi nche narat comente compiacere su Deus creadore nostru.

Su versu est un'esèmpiu in su gènere suo; una secuèntzia lògica basada subra su fatu chi cada càusa tenet s'efetu suo acanta Deus: sa sidis de cumprensione acumpangiada dae sa bera mavelia est ascurtada e satisfata.

Inoghe cumintzat una longa rivelatzione chi non s'at a concuire finas a sa fine de su libru de Daniele, sa de su capìtulu 12 .

Dan 10:13 e su guvernadore de su rennu de Pèrsia m'aiat aguantadu bintuna dies; ma aco' chi Michele, unu de sos capos capos, fiat bènnidu a agiudu meu, e deo aia abarradu in cue cun sos res de Pèrsia.

13a- e Su condottiero de su rennu de Pèrsia m'aiat aguantadu bintuna dies

S'ànghelu Gabriele assistit Tziru 2 re persianu e sa missione sua acanta Deus consistet in s'influentzare sas detzisiones suas, pro chi sas atziones printzipiadas non s'opòngiant a su grandu progetu suo. S'esèmpiu de custu fallimentu de s'ànghelu dimustrat chi sas creaturas de Deus sunt difatis lassadas liberas e indipendentes e tando responsàbiles de totus sos sèberos issoro e òperas.

13b- ma aco' chi Michele, unu de sos capos capos, fiat bènnidu a agiudu meu

S'esèmpiu riveladu nch'insinnat fintzas chi in casu de bera netzessidade “ unu de sos leader printzipales, Michael ”, podet intervènnere pro fortzare sa detzisione. Custu agiudu superiore est agiudu divinu ca Michele signifìcat: “Chie est comente a Deus”. Est Lui chi at a bènnere subra de sa terra pro s'incarnare in Gesùs Cristos. In chelu fiat pro sos ànghelos sa rappresentatzione de s'Ìspìritu de Deus cun issos. In custu casu s'espressione “ unu de sos leader printzipales ” podet in manera legìtima nch'ispantare. Ellus, custu no ispantat, ca sa mavelia, sa durcura, su cumpartzimentu e s'amore chi Gesùs at a dimustrare subra de sa terra, sunt istados giai postos in pràtica in sa vida tzeleste sua cun sos ànghelos fideles suos. Sas leges de su chelu sunt sas chi Issu at dimustradu durante su ministèriu terrenu Suo. Subra de sa terra s'est fatu tzeracu de sos tzeracos suos. E imparamus chi in chelu si fiat fatu aguale a sos àteros ànghelos printzipales.

13c- e deo aia abarradu inie cun sos res de Pèrsia

Su domìniu de sa dinastia de sos res persianos at a sighire tando carchi tempus finas a sa dominatzione grega.

Dn 10:14 Como bèngio a t'ammustrare custu chi at a acotèssere in futuru a su pòpulu tuo; ca sa bisione pertocat ancora cuddos tempos.

14a- Finas a sa fine de su mundu, su pòpulu de Daniele at a èssere interessadu, in s'antiga comente in s'alleàntzia noa, ca su pòpulu suo est Israele chi Deus sarvat de su pecadu egitzianu , de su pecadu de Adamo de Gesùs Cristos e de su pecadu instauradu dae Roma in su cristianèsimu purificadu dae su sàmbene de Gesùs.

Sa fine de sa rivelatzione giuta dae s'ànghelu a Daniele est su de avèrtere su pòpulu suo de sas tragèdias a bènnere. Daniele podet giai cumprèndere chi cantu l'est riveladu no lu pertocat prus personalmente, ma est fintzas tzertu chi custos insignamentos ant a èssere proficui in futuru pro sos tzeracos de su pòpulu suo e duncas pro totus cussos a sos cales Deus los girat e los destinat a traessu de issu.

Daniele 10:15 Mentras mi naraiat custas paràulas, deo castiaia cara a terra e restaia in mudimene.

15a- Giovanni tenet ancora in sa mente sa terrorosa bisione de sa calamidade e chircat de si cuntzentrare pro ascurtare custu chi intendet, no atrebit prus pesare sa conca pro castiare cussu chi li faeddat.

Dan 10:16 Ed aco', unu chi assimigliaiat a sos figios de s'òmine aiat tocadu sas lavras meas. Aia abertu sa buca, aia faeddadu e aia naradu a cussu chi istaiat in dae in antis meu: Sennore meu, sa bisione mi tenet riempito de timoria e apo pèrdidu cada fortza.

1a- Ed aco', unu chi teniat s'aspetu de sos figios de s'òmine aiat tocadu sas lavras meas

Mentras sa terrorosa bisione fiat un'imàgine fitìzia irrealde creada in sa mente de Daniele, a su contràriu, s'ànghelu si presentat in assimìgios umanos aguales a s'òmine terrenu. In primu logu, fintzas issu est istadu creadu a imàgine de Deus, ma in unu corpus tzeleste liberu de sas leges terrenas. Sa natura tzeleste sua li dat atzessu a ambas dimensiones tenende una capatzidade ativa in cadauna. Tocat sas lavras de Daniel chi intendet custu toco.

Dn 10:17 Comente podet su tzeracu de su sennore meu faeddare a su sennore meu? Como sas fortzas mi benint prus pagu e non tèngio prus alenu.

17a- Pro s'èssere umanu terrenu in manera pura sa situatzione est diferente meda, s'imponent leges terrenas e sa timoria l'at fatu pèrdere sas fortzas e s'alenu.

Daniele 10:18 Tando cussu chi teniat s'aspetu de un'òmine m'aiat tocadu torra e m'aiat fortificadu.

18a- Cun durche insistèntzia, s'ànghelu resesset a ridare sas fortzas a Daniele calmende·lu.

Daniele 10:19 Posca m'aiat naradu: Non timais, òmine caru, sa paghe siat cun tegus. coràgiu, coràgiu! E mentras mi faeddaiat, aia acuistadu fortza e aia naradu: Faeddas su sennore meu, ca tue m'as afortiadu.

19a- Unu messàgiu de paghe! Aguale a su chi Gesùs at a girare a sos dischentes suos! Non b'at nudda de mègius chi incoragire una mente assuconada. Sas paràulas coràgiu, coràgiu, l'agiuant a torrare a leare alenu e a agatare sas fortzas.

Daniele 10:20 M'aiat naradu: Ischis pro ite so bènnidu dae tene? Como torro pro cumbàtere su soberanu de sa Pèrsia; e cando mi nd'apo a èssere andadu, aco', at a bènnere su soberanu de Javan.

20a- Como torro pro cumbàtere su leader de sa Pèrsia

Custu condottiero de sa Pèrsia est Tziru 2 su Mannu chi Deus cunsiderat suo untadu; su chi no l'impedit de dèvere lutare contra de issu pro orientare sas detzisiones suas in sa diretzione sua.

20b- e cando apo a andare, aco', at a bènnere su soberanu de Javan

Cando s'ànghelu lassat Tziru 2, un'atacu de su leader gregu de s'època at a abèrrere sa chi creschet disamistade intre sas duas dominatziones persiana e grega.

Dn 10:21 Ma b'apo a fàghere connòschere custu chi est iscritu in su libru de sa veridade. Nemos m'agiuat contra totu custu, francu Michael, su leader tuo.

21a- Custa rivelatzione chi Daniele at a retzire est mutida su libru de sa veridade. Oe, in su 2021, potzo cunfirmare s'acumprimentu de totu custu chi est riveladu in issu, ca sa cumprensione sua est istada de su totu dada dae s'Ispritu immortale de Michele, leader nostru, pro Daniele in s'antiga alleàntzia e pro mene, in s'alleàntzia noa, dae chi Gesù Cristos revèndicat custu nùmene pro giudicare sos dimònios ancora ativos finas a sa Gloriosa torrada sua.

Daniele 11

Atenzione! Nointames su càmbiu de capìtulu, s'arresonu intre s'ànghelu e Daniele sighit in continuidade cun s'ùrtimu versetto de su capìtulu 10 .

Dan 11:1 E deo, in su primu annu de Dariu su Medu, fia cun issu pro l'agiuare e lu sustentare.

1a- Creadu dae Deus pro bivere in eternu, s'ànghelu chi faeddat a Daniele li narat de àere agiuadu e sustentadu Dario, su re de sos Medi, chi aiat conchistadu Babilònia a s'edade de 62 annos e chi regnaiat ancora a Dan.6. Custu re amaiat Daniele e su Deus suo ma, intrapuladu, aiat postu in perìgulu sa vida sua cunsignende-lu a sos leones. Fiat istadu tando issu a intervènnere pro serrare sa buca de sos leones e li sarvare sa vida. Fiat istadu duncas fintzas issu a agiuare custu re Dariu a cumprèndere chi su Deus de Daniele est s'ùnicu beru Deus, creadore de totu custu chi est, chi bivet e chi no esistet perunu àteru comente a issu.

Daniele 11:2 Como t'apo a fàghere connòschere sa veridade. Aco', b'at a àere ancora tres re in Pèrsia. Su de bator at a acumulare prus richesa de totus sos àteros; e cando at a èssere poderosu in sas richesas suas, at a pesare totus contra su rennu de Javan.

2a- Como t'apo a fàghere ischire sa veridade

Sa veridade est connota petzi de su Vero Deus e est su nùmene chi Deus dat a si matessi in sa relatzione sua cun sos ùrtimos eletos suos in Cristu segundu Apocalisse 3:14. Sa veridade no est petzi sa lege divina, sas ordinàntzias suas e sos cumandamentos suos. Cumprendet fintzas totu custu chi Deus scrupolosamente pranificat e faghet realizzare a Tempus suo. semus petzi iscoberende cada die de sa vida nostra, una parte de custu grandu programa in cale megioramus finas a sa fine de sa vida nostra e in manera colletiva, finas a sa fine de su progetu salvifico finale chi at a bìdere sos elettos atzèdere a s'eternidade promissa.

2b- Aco', b'at a àere ancora tres re in Pèrsia

1° re a pustis de Tziru 2: Cambise 2 (– 528 – 521) degollat su figiu Bardiya gistradu Smerdis de sos Gregos .

2 res: lu farso Smerdis, su magu Gaumâta usurpatore de su nùmene Smerdis regnat petzi cùrtziu tempus.

3 res: Dario 1° su persianu (– 521 – 486) figiu de Istape.

2c- Su de bator at a acumulare prus richesa de totus sos àteros

4 res: Serse 1° (– 486 – 465). Deretu a pustis de issu, Artaserse I at a regnare e at a liberare totu sos presoneris ebreos in su de sete annos de su rennu suo, in su beranu – 458 segundu Esd.7:7-9.

2d- e cando at a èssere poderosu cun sas richesas suas, at a pesare totu contra su rennu de Javan

Serse I aiat reprìmidu e aiat apasigadu s'abbolotu de s'Egitu, posca aiat declaradu gherra a sa Grètzia, aiat invàdidu s'Àtica e aiat arruinadu Atene. Ma fiat istadu derrotadu a Salamina in su – 480. Sa Grètzia at a mantènnere su domìniu subra de su territòriu suo. E su re persianu aiat abarradu in Àsia, afilende nointames atacos chi aiant dimustradu su disigiu suo de conchistare sa Grètzia.

Daniele 11:3 Ma at a pesare unu re poderosu, chi at a governare cun mannu pòdere e at a fàghere totu custu chi l'at a pràghere.

3a- Derrotadu subra de su territòriu suo, su re persianu Serse I, acanargiadu, at a finire pro mòrrere, assassinadu dae duos de sos grandu òmines suos. Fiat istadu derrotadu dae unu giòvanu chi teniat schernito cun sa trassa. Sa Grètzia aiat seberadu comente a re suo Lisandru Mannu, unu giòvanu matzèdone de 20 annos (nàschidu in su – 356, aiat regnadu in su – 336, – mortu in su – 323). Sa profetzia lu mentovat comente a fundadore de su de 3 imperos de s'istàtua de Dan.2, de tres animale de Dan.7 e segundu animale de Dan.8.

Daniele 11:4 E cando at a èssere esaltadu, su rennu suo at a èssere frantumato e partzidu cara a sos bator binti de su chelu; no at a apartènnere a sos discendentes suos, ne at a èssere poderosu comente in antis, ca at a èssere istratzadu e at a colare a àteros imbetzes chi a issos.

4a- Agatamus inie sa definizione giusta dada de su grandu corru segadu de su capro gregu de Dan.8:8 e s'acrarimentu suo de su versetto 22: Sas bator corna chi fiant pesados pro

sostituire custu corru segadu, custos sunt sos bator rennos chi ant a pesare de custa nazione, ma chi no at a tènnere sa matessi fortza .

Amentu ite rapresentant sas “ bator mannas corna ”.

1 corru : dinastia grega de sos Selèutzidos fundada in Sìria de Selèucu 1° Nicatore .

2 corros: sa dinastia grega Lagida fundada in Egitu de Tolomeu I Lagos .

3 corros: sa dinastia grega fundada in Tràtzias de Lisìmacu.

4 corros : sa dinastia grega fundada in Matzedònia de Cassandra

Dan 11:5 Su re de su sud at a devènnere forte. Ma unu de sos leader suos at a èssere prus forte de issu, e at a dominare; su domìniu suo at a èssere poderosu.

5a- Su re de su sud at a devènnere forte

Tolomeu I Soter Lagos –383 –285 re de Egitu o “ re de su sud ”.

5b- Ma unu de sos capos suos at a èssere prus forte de issu e at a dominare; su domìniu suo at a èssere poderosu.

Selèucu 1° Nicatore –312–281 re de Sìria o “ re de su nord ”.

Dan 11:6 A pustis de unos cantos annos ant a istrìngere un'alleantzia e sa figia de su re de su sud at a bènnere dae su re de su nord pro ristabilire s'armonia. Ma issa no at a cunservare sa fortza de su bratzu suo, e issu no at a aguantare, ne issu nen su bratzu suo; at a èssere cunsignada cun chie l'at giuta, cun su babbu e cun cussu chi in cuddu momentu las fiat de amparu.

6a- Sa profetzia brincat su rennu de Antiògu I (-281–261), su segundu “ re de su nord ” chi aiat cumintzadu sa prima “gherra de Sìria” (–274-271) contra su “ re de su sud ” Tolomeu 2 Filadelfu (–282–286). Posca arribbat sa 2a "Gherra de Sìria" (- 260 - 253) chi oponet a sos egitzianos su re " nou de su nord " Antiògu 2 Theos (- 261 - 246).

6b- A pustis de unos cantos annos s'ant a alleare e sa figia de su re de su sud at a bènnere dae su re de su nord pro ristabilire s'armonia.

Cumintzat su comportamentu scabroso. Pro cojuare Berenice, Antiògu 2 divòrtziat de sa mugere legìtima de nùmene Laodice. Su babbu acumpàngiat sa figia e restat cun issa in domo de su ghèneru.

6c- Ma issa no at a cunservare sa fortza de su bratzu suo, e issu no at a aguantare, ne issu nen su bratzu suo; at a èssere cunsignada cun chie l'at giuta, cun su babbu e cun cussu chi in cuddu momentu las fiat de amparu.

Ma pagu in antis de sa morte sua, Antiògu 2 diseredat Bérénice. Laodicea si vengat e la faghet ochire paris cun su babbu e a sa pitica figia (su bratzu = pitzinna). Nota : in Apocalisse 3:16, Gesù at a divortziare de sa mugere avventista ufitziale, in manera simbòlica mutida Laodicea; tantu prus chi Antiògu 2 s'autodefinisce “Theos”, Deus. In Inghilterra su re Erricu 8

aiat fatu mègius, aiat divortziadu separende-si de s'autoridade religiosa de Roma, aiat creadu sa crèsia anglicana sua e aiat fatu mòrrere un'a pustis de s'àtera sas sete mugeres suas. Posca arribbat sa de tres "Gherras de Siria" (-246-241).

Dan 11:7 Al suo postu at a ispuntare unu rebuddu de sas raighinas suas; at a intrare a s'esèrtzitu, at a intrare a sas fortilesas de su re de su nord, nd'at a dispònnere comente a at a chèrrere e s'at a fàghere poderosu.

7a- Al suo postu at a ispuntare unu rebuddu de sas raighinas suas

Tolomeu 3 Evergetes -246-222 frade de Berenice.

7b- at a bènnere cara a s'esèrtzitu, at a intrare a sas fortilesas de su re de su nord

Selèucu 2 Callinico -246-226

7c- nd'at a dispònnere comente a at a chèrrere, e s'at a rèndere poderosu

Su domìniu appartenet a su re de su sud. Custa dominatzione egiziana est favorèvole a sos ebreos a diferèntzia de sos gregos selèutzidos. Devimus deretu cumprèndere chi intre sos duos dominadores avversàrios b'est su territòriu de Israele chi sos duos campos in gherra devent rugrare in sas ofensivas issoro o in sas ritiradas issoro.

Dn 11:8 At a pigare e at a giùghere in Egitu sos issoro dèi, sas imàgines issoro de metallu fùndidu e sos ogetos pretziosos issoro dae prata e dae oro. Posca at a istare a largu de su re de su nord carchi annu.

8a- In sinnu de reconnoschimentu, sos egizianos ant a agiùghere a su nùmene suo, Tolomeu 3, su nùmene "Evergetes" o benefatore.

Daniele 11:9 Issu at a andare contra su rennu de su re de su mesudie e at a torrare a su paisu suo.

9a- Sa risposta de Selèucu 2 aiat fallidu finas a su cumintzu de sa 4a " Gherra de Siria" (-219-217) chi aiat contrapostu Antiogu 3 a Tolomeu 4 Filopatore.

Dan 11:10 I sos figios ant a essire e raduneranno una manna moltitudine de tropas; unu de issos s'at a fàghere a in antis, s'at a allargare comente a unu trainu, strariperà, posca at a torrare; e ant a ispìnghere sas disamistades cara a sa fortilesa de su re de su sud.

10a- Antiogu 3 Megas (-223 -187) contra Tolomeu 4 Filopatore (-222-205). Sos nomìngios agiuntos rivelant s'istadu de derisione de su pòpulu Lagido, ca Filopatore significat in gregu amore de su babbu; unu babbu chi Tolomeu aiat ochidu... Torra sos atacos selèutzidos aiant fallidu. Su domìniu at a abarrare in su campu de su feu.

Daniele 11:11 Su re de su sud s'at a airare e at a essire e at a crompire su re de su nord; at a intzitare una manna moltitudine e sas tropas de su re de su nord ant a èssere cunsignadas in sas manos suas.

11a- Custa chi ischitzat derrota de sos Selèutzidos est unu bene pro sos ebreos chi preferint sos egitzianos ca los tratant bene.

Daniele 11:12 E custa moltitudine at a èssere orgollosa, e su coro de su re at a èssere insuperbito; nd'at a atterrare mìgias, ma non at a trionfare.

12a- Sa situatzione at a cambiare cun sa 5a “ Gherra de Siria” (-202-200) chi at a contrapònnere Antiogu 3 contra Tolomeu 5 Epifane (-205 -181).

Daniele 11:13 Ca su re de su nord at a torrare a bènnere e at a tòddere una moltitudine prus manna de sa prima; a pustis de unu pagu, carchi annu, at a mòvere cun unu grandu esèrtzitu e grandu richesas.

13a- In manera isfortunada pro sos ebreos, sos gregos selèutzidos fiant torrados a su territòriu issoro pro atacare s'Egitu.

Daniele 11:14 In cuddu tempus medas insorgeranno contra su re de su mesudie, e òmines violentos intre su pòpulu tuo s'ant a rebellare pro acumprire sa bisione, e ant a rùere.

14a- Su re nou de su sud egitzianu Tolomeu 5 Epifane - o Illustre (-205-181) de chimbe annos est postu in difficultade dae s'atacu de Antiogu 3 sustentadu dae sos avversarios. Ma sos ebreos sustentant su re egitzianu cumbatende sos Selèutzidos. Sunt, non petzi derrotados e ochidos, ma ant fintzas rèndidu sos gregos sirianos selèutzidos inimigos mortales pro sa vida.

S'abbolotu ebràicu riveladu in custu versetto est giustificada dae unu preferu ebràicu pro su campu egitzianu; sunt duncas ostili a su campu selèutzidu chi torrat a leare su controllu de sa situatzione. Ma Deus no at postu in guàrdia su pòpulu suo de sas alleàntzias cun sos egitzianos? «S'Egitu, cudda canna chi trafigge sa manu de chie bi s'imbarat», segundu Is. 36,6: « Aco', tue l'as posta in Egitu, as pigadu pro amparu custa canna truncada, chi pèntrat e trafigge sa manu de cale si siat bi s'imbarat: custos est su faraone, re de Egitu, pro totus cussos chi cunfiant in issu ». Custu avvertimentu paret èssere disconnotu dae su pòpulu ebràicu e su raportu suo cun Deus est in su peus de sos casos; su castigu s'acùrtziat e corfit. Antiogu 3 lis faghet pagare a caru prètzziu sa disamistade issoro.

Nota : custu abbolotu ebràicu mìria a “ realizzare sa bisione ”, in su sentidu chi ammàniat e alimentat s'òdiu de sos sirianos contra su pòpulu ebràicu. Gasi sa grandu calamidade annunziata in Daniele 10:1 at a bènnere a los corfire.

Daniele 11:15 Tando su re de su nord at a essire, at a fraigare terratzas e at a pigare sas tzitades fortes. Sas tropas de su sud e sa casta de su re no ant a aguantare, no ant a tènnere sa fortza pro aguantare.

15a- Sa dominatzione at cambiadu ischieramentu in manera permanente, est in su campu selèutzidu. In cara a issu, su re egitzianu tenet petzi chimbe annos.

Dan 11:16 Cale si siat andat contra de issu at a fàghere su chi cheret, e nemos l'at a aguantare; s'at a firmare in su paisu prus bellu, isterminende totu custu chi li càpitat suta manu.

16a- Antiogu 3 non reseset ancora a conchistare s'Egitu e sa sidis sua de conchista l'irritat, su pòpulu ebràicu devenit su dolore suo. Issu iscàrriga su subraprus de s'arrenegu suo subra de sa nazione ebràica màrtire a cale si referit s'espressione " sa prus bella de sas terras " comente in Daniele 8:9.

Dn 11:17 At a propònnere de bènnere cun totu sas fortzas de su rennu suo e de fàghere sa paghe cun su re de su mesudie; l'at a dare in mugere sua figia, cun s'intentzione de nde provocare sa ruina; ma custu no at a acadèssere e no at a àere sutzèdidu.

17a- Ca sa gherra no at sutzèdidu, Antiogu 3 intentat sa bia de s'alleàntzia cun su campu lagido. Custu càmbiu de istategia tenet una càusa: Roma est devènnida s'amparadora de s'Egitu. Duncas chircat de appranare sos pàreres contràrios dende sa figia Cleopatra, s'in antis de su nùmene, in coju cun Tolomeu 5. Su coju tenet logu, ma sos còjubes cheren mantènnere s'indipendèntzia pròpia de su campu selèutzidu. Su pranu de Antiogu 3 pro conchistare s'Egitu aiat fallidu torra.

Dan 11:18 Issu at a mirare a sas ìsulas e nd'at a pigare medas; ma unu leader at a pònnere fine a su disprètzuiu chi cheriat atirare, e l'at a fàghere torrare a rùere susu de issu.

18a- At a conchistare terras in Àsia ma at a finire pro agatare subra de sa rota sua s'esèrtzitu romanu, inoghe designadu comente in Dan. 9,26 cun su tèrmine " capu "; custu ca Roma est ancora una repùblica chi imbiat sos esèrtzitios suos in musculares operatziones de apasigamentu suta de sa diretzione de sos Presos chi rapresentant su podere de sos senadores e de su pòpulu, sa plebe. Sa transitzione a su domìniu imperiale no at a cambiare custu tipu de organizatzione militare. Custu condottiero si mutit Lucio Iscipione naradu s'Africanu, su re Antiogu cursas s'arriscu de l'afrontare e fiat istadu derrotadu in sa batalla de Magnesia in su 189 e cundennadu a pagare a Roma comente a rifata de gherra unu mannu meda dèpidu de 15.000 talentos. In prus, su figiu suo prus giòvanu, su futuru Antiogu 4 Epifane, persecutore de sos ebreos chi at a realizzare in su versetto 31 sa " calamidade " profetada in Daniele 10:1, est pigadu in presoneri dae sos romanos.

Daniele 11:19 Posca at a andare a sas fortilesas de su paisu suo; e issu inciamperà, at a rùere e no at a èssere prus agatadu.

19a- Sos bisos de conchista acabant cun sa morte de su re, sostituidu dae su figiu majore Selèucu 4 (-187-175).

Dan 11:20 Cale si siat l'at a sostituire, at a introdurre un'esatore in sa parte prus bella de su rennu, ma in pagas dies at a èssere distruidu, e no de s'ira o de sa gherra.

20a- Pro saldare su dèpidu dèvidu a sos romanos, su re imbiat su ministru suo Eliodoro a Gerusalemme pro impossessarsi de sos tesoros de su tèmpiu, ma vītima de una terrorosa bisione in su tèmpiu, abandonat custu paventato progetu. Custu esatore est Eliodoro chi posca at a assassinare Selèucu 4 chi l'aiat incarrigadu de sa missione sua in Gerusalemme. S'intentzione balet s'atzione, e Deus l'aiat fatu pagare custa profanatzione de su santu tèmpiu suo cun sa morte de su capu suo chi, assassinadu, no aiat mortu ne de arrenegu ne de gherra .

Antiogu 4 s'òmine rafiguradu in sa bisione de sa grandu calamidade

Dan 11:21 Un'òmine dispretziadu at a pigare su postu suo, sena èssere rivestidu de sa dignidade regale; at a apàrrere in mesu de sa paghe e at a conchistare su rennu cun intrigos.

21a- Custu est Antiogu, su figiu prus giòvanu de Antiogu 3. Presoneri e presoneri de sos romanos, podimus imaginare sos efetos prodùidos in su caràtere suo. Devènnidu re, teniat sa vindita de pigare subra de sa vida. In prus sa permanèntzia sua acanta sos romanos aiat permìtidu unu tzertu acordu cun issos. Sa bènnida sua a su tronu de Siria est basada subra intrigos, ca susu de issu teniat sa pretzedèntzia unu àteru figiu, Demetrio, prus mannu. Bidende chi Demetrio aiat istrintu unu patu cun Perseo, re de Matzedònia, inimigu de sos romanos, custos ùrtimos aiant favoridu e aiant postu subra de su tronu s'amigu issoro Antiogu.

Daniele 11:22 E sas tropas bessadas comente a unu trainu ant a èssere leadas in petus in dae in antis suo e annichiladas, etotu comente a unu printzipe de s'alleàntzia.

22a- Sas tropas chi s'ant a ammanniare comente a unu trainu ant a èssere afundadas in dae in antis suo e distruidas

Sas disamistades torrant a leare cun sa 6a “ Gherra de Siria” (-170-168) .

Custa borta sos romanos aiant lassadu chi Antiogu 4 torraret a leare sa gherra de su babbu contra s'orrorosu acampamentu de s'Egitu. No at mai meritadu gasi tantu su sìmbulu suo de su pecadu, gregu est beru in custu cuntestu. Giuigadas prusaprestu sos fatos, comente a aiat fatu Deus tando. In su campu lagido Tolomeu 6 est cojuadu incestuosamente cun sa sorre Cleopatra 2. Su frade minore issoro Tolomeu 8 nòdidu comente a Physcon est assotziadu a issos. Podimus duncas cumprèndere ca Deus permetet a Antiogu de iscrefiare s'esèrtzitu issoro.

22b- puru leader de s'alleàntzia.

Menelao, collaboradore de sos Selèutzidos, ambisce a sa càrriga de su legìtиму sommu satzerdote Onia, lu faghet assassinare de Andrònicu, e nde pigat su postu. Est ancora custu s'Israele de Deus? In custu dramma, Deus cumintzat a rievocare sas atziones chi Roma at a acumprire in su cursu de sos sèculos. Difatis, sa Roma Imperiale at a ochire su Messia e sa Roma Papale at a disigiare e l'at a dogare su sacerdozio perpètuu, etotu comente a Menelao aiat ochidu Onia pro lu sostituire.

Daniele 11:23 E a pustis de chi s'at a èssere unidu a issu, at a impreare sa trassa; at a mòvere e at a tènnere sa mègius subra de pagos.

23a- Antiogu istringhet alleàntzias cun totus, prontu a las segare si est in s'interessu suo. Petzi custu personàgiu est un'imàgine de s'istòria de sos res de Frantza e de Europa; alleàntzias istrintas, alleàntzias segadas e gherras sambenosas intervallate de cùrtzios periodos de paghe.

Ma custu versetto continua fintzas, in dòpia letura, a nche dare un'abbotzu de su règimene papale chi at a pessighire sos santos 120 annos. Ca su re gregu e su papismo sunt sìmiles meda: trassas e trucos in ambos.

Dn 11:24 At a intrare a paghe in sos logos prus fertiles de sa provìntzia; at a fàghere custu chi sos babbos suos, nen sos babbos de sos babbos suos, no aiant fatu; at a distribuire sas ispògias, sos botinos e sas richesas; at a fàghere progetos contra sas fortilesas, e custu unu tzertu tempus.

24a- S'enorme dèpidu dèvidu a sos Romanos devet èssere saldadu. A tale fine, Antiogu 4 imposta sas provìntzias suas e duncas su pòpulu ebraicu subra de cale dòmìnate. Pigat ue no at semenadu e ispògia de sas richesas issoro sos pòpulos iscraos chi sunt rùidos suta de su dominiu suo. No aiat abandonadu s'obietivu suo de conchistare s'Egitu cun sas bonas o cun sas malas. E pro si fàghere apretziare de sos sordados suos e otènnere s'amparu issoro, cumpartzit su botinu cun sas tropas suas e onorat in manera generosa sas divinidades gregas suas, sa printzipale de sas cales: Zeus Olìmpiu, su deus de sos de sos de sa mitologia grega.

In dòpia letura, su règimene pontifitziu romanu at a agire a su matessi modu. Ca est lecu pro natura, devet sedurre e arricchire sos mannos de sos rennos pro èssere reconnotu e sustentadu dae issos e de sas fortzas armadas issoro.

Daniele 11:25 A cabu de unu grandu esèrtzitu at a impreare sa fortza sua e s'ardore suo contra su re de su sud. E su re de su sud at a intrare in gherra cun un'esèrtzitu numerosu e poderosu meda; ma non at a aguantare, ca contra de issu s'ant a ordire lados malvagi.

25a- In su – 170, Antiogu 4 s'impadronisce de Pelusio e pigat possessu de totu s'Egitu francu sa capitale sua Alessàndria.

Daniele 11:26 Cussos chi màndigant mesa sua l'ant a destruere; sas tropas suas s'ant a ispartzire comente a unu trainu e sos mortos ant a rùere a grandu nùmeru.

26a- Tolomeu 6 cumintzat tando tratativas cun su tziu Antiogu 4. S'unit a su campu selèutzidu. Ma disaprovalu dae sos egitzianos, fiat istadu sostituidu, a Alessàndria, de su frade Tolomeu 8, duncas traitu dae sa familia sua chi aiat mandigadu su màndigu de sa mesa sua . Sa gherra continua e sos mortos ruent a grandu nùmeru .

Daniele 11:27 Ambos res ant a chircare su malu in su coro issoro e a sa matessi tàula ant a nàrrere lu farso. Ma custu no at a resèssere, ca sa fine no at a arribbare in antis de su tempus istabilidu.

27a- Torra sos intrigos de Antiogu 4 fallint. Su raportu suo cun su nebode Tolomeu 6 chi l'aiat cròmpidu est basadu subra sa trassa.

27b- Ma custu no at a resèssere, ca sa fine at a arribbare petzi pro como istabilidu.

De cale fine faeddat custu versetto? In veridade, sugerit diversos finales e in primu logu, sa fine de sa gherra intre Antiogu 3 e sos nebodes suos e nebode egitzianos. Custa fine est serente. Àteros finales ant a pertocare sa durada de sos 1260 annos de rennu papale in Dan. 12,6 e 7 e su tempus de sa fine de su versetto 40 de s'attuale capìtulu chi at a bìdere su cumprimentu de sa De tres Gherras Mundiales chi ammàniat su cuntestu a s'ùrtima grandu calamidade universale .

Ma in custu versetto custa espressione non tenet calicunu ligàmene diretu cun “ su tempus de sa fine ” mentovadu in su versetto 40 comente amus a iscobèrrere e amus a dimustrare. S'istrutura de custu capitulu tenet un'aspetu in manera àbile ingannevole.

Daniele 11:28 At a torrare a su paisu suo cun grandu richesas; at a èssere ostile in su coro suo a sa santa alleàntzia, at a agire contra de issa, posca at a torrare a sa pàtria sua.

28a- At a torrare a su paisu suo cun grandu richesas

Responsabile de sa richesa sutràida a sos egizianos, Antiogu 4 si ponet in biàgiu de torrada a Antiòchia, lassende-si dae segus Tolomeu 6 chi at postu comente a re subra de metade de s'Egitu conchistadu. Ma custa mesu vitòria irritat su re insoddisfatto.

28b- S'anneu cumproadu dae su re aiat fatu de sos ebreos su bersàliu de s'ira sua. In prus, bisitende domo issoro, at a isfogare unu pagu de custu arrenegu susu de issos, ma non s'at a apasigare.

Dan 11:29 A su tempus istabilidu issu at a torrare a andare contra su mesudie; ma custa ùrtima furriada sas cosas no ant a andare comente a in antis.

29a- semus intrende in s'annu de sa grandu calamidade.

In su - 168, Antiogu aiat imparadu chi sos nebodes suos si fiant torra riconciati contra de issu, Tolomeu 6 aiat fatu paghe cun su frade Tolomeu 8. Sas terras egizianas conchistadas fiant torradas a su campu egizianu. Torrat a leare tando su sartu contra sos nebodes, detzididu a troncàre cada resistèntzia, ma...

Daniele 11:30 Sas naes de Chittim ant a bènnere contra de issu; iscoragiadu, at a torrare in dae segus. Tando, furiosu contra sa santa alleàntzia, no at a restare inativu; a sa torrada sua at a castiare cussas chi ant abandonadu sa santa alleàntzia.

30a- Sas naes de Chittim ant a sobrare contra de issu

S'ispiritu designat gasi sa flota romana basada subra s'attuale isula de Tzipru. Dae cue còmpidant sos pòpulos de su Mar Mediterràneu e cuddos costerinos de s'Àsia. A pustis de chi su babbu Antiogu 3 s'agatat a afrontare su veto romanu. Subit un'umiliatzione chi l'at a fàghere neghidare. Su presu romanu Popilio Laena disegnat unu chircu subra de su terrinu a fùrriu a pees suos e l'òrdinat de no lu lassare a mancu chi non detzidat de cumbàtere Roma o de las ubbidire. Antiogu, s'ex presoneri, at imparadu sa letzione impartitagli de su babbu e devet rinunziare a sa conchista de s'Egitu, postu de su totu suta de su protetoradu romanu. In custu cuntestu de arrenegu esplosivu, imparat chi sos ebreos, creende-si mortes, gioiscono e festant. Ant a imparare in manera orrorosa a ispesas pròpias chi est ancora biu meda.

Dan 11:31 Sas tropas ant a bènnere a su cumandu suo; ant a profanare su santuariu, sa fortilesa, ant a pònnere fine a su sacrificziu perpètuu , e ant a pesare s'abominio de su devastadore (o distruttore).

31a- Custu versetto cunfirma sos fatos referidos in su contadu apòcrifu de 1 Macc.1,43-44-45: Tando su re Antiogu aiat iscritu a totu su rennu suo, pro chi totus devennerent unu solu

pòpulu e cadaunu abbandonaret sa lege particolare sua. Totu sas natziones aiant acunsentidu a custu cumandu de su re Antiogu, e medas in Israele aiant acunsentidu a custa iscravidade, aiant sacrificadu a sos idolos e aiant violadu (aiant impestadu) su sàbadu. Agatamus in custa descriçzione sas proas bivas dae Daniele e de sos tres cumpàngios suos in Babilònia. E Deus nche presentat in 1 Macabeos, una descriçzione de sa chi at a èssere s'ùrtima grandu calamidade chi nois chi semus bios in Cristu amus a dèvere afrontare etotu in antis de sa torrada in glòria de Gesùs Cristos. Intre su tempus nostru e su de sos ebreos maccabei, una àtera grandu calamidade aiat causadu sa morte de sos santos de Gesùs Cristos 120 annos.

31b- ant a profanare su santuàriu, sa fortilesa, ant a pònnere fine a su sacrificziu perpètuu , e ant a pesare s'abominio de su devastadore (o distruttore).

Custas atziones ant a èssere cunfirmadas in custa testimonia istòrica annodada dae s'istòricu ebreu e romanu Giuseppe Flàviu. S'importu de s'ite lu giustificat, duncas castiemus custa testimonia in cale agatemus minudas aguales a sa lege domenicale de sas ùrtimas dies proclamada dae su règimene universale formadu dae sos subravìvidos a sa De tres Gherras Mundiales.

Aco' una prima versione de 1 Macc.1:41-64:

1Mt 1,41 Tando su re aiat dadu òrdine chi totus sos chi fiant in s'imperu suo devennerent unu solu pòpulu :

1Mat 1:42 ognunu deviat rinunziare a sas costumàntzias pròpias. Totu sos paganos si fiant sutamitidos a sos òrdines de su re

1Mt 1,43 e fintzas in Israele medas aiant apretziadu su cultu suo: aiant sacrificadu a sos idolos e aiant profanadu su sàbadu.

1Mat 1:44 Su re aiat imbiadu missos in Gerusalemme e in sas tzitades de Giuda pro bos giùghere sos òrdines suos: dae como in susu fiat netzessàriu a sighire costumàntzias angenas a su paisu,

1Mat 1:45 de sessare sos olocàustos de su tèmpiu, sos sacrificzios e sas libazioni. Sos sàbados e sas festas deviant èssere profanados,

1Mat 1:46 impestant su Santuàriu e totu custu chi est santu,

1Mat 1:47 pesende altares, logos de cultu e tèmpios a sos idolos, scannando nche pònnere e animales impuros.

1Mat 1:48 Deviant lassare sos figios incirconcisi e si rëndere gasi odiosos cun cada sorta de impuridade e profanatziones.

1Mat 1:49 In una paràula, diamus àere dèvidu ismentigare sa Lege e discuidare totus sas osservàntzias suas:

1Mat 1:50 Cale si siat no aeret ubbididu a sos òrdines de su re deviat èssere postu a morte.

1Mat 1:51 Gasi sas literas de su re fiant istadas imbiadas in totu su rennu suo; aiat numenadu bardiadores subra de totu su pòpulu e aiat cumandadu chi totu sas tzitades de Giuda oferrarent sacrificzios.

1Mat 1:52 Medas de su pòpulu aiant ubbididu, totus sos chi aiant abandonadu sa lege; aiant fatu de su malu in su paisu,

1Mat 1:53 custringhet Israele a chircare amparu.

1Ma 1:54 Su bìndighi de su mese de Kisleu de s'annu 145, su re fiat pesadu s'abominio de sa desolatzione subra de s'altare de sos olocàustos e fiant pesados altares in sas tzitades serentes de Giuda.

1Mat 1:55 Brusiaiant intzensus subra de sas ghennas de sas domos e in sas pratzas,

1Mat 1:56 Cando fiant istados agatados, sos libros de sa lege fiant istados stracciati e bessados in su fogu,

1Mat 1:57 E si in calicunu esseret istadu agatadu unu libru de s'alleàntzia, o si calicunu aeret ubbididu a sa lege de Deus, lu diant àere postu a morte segundu su decretu de su re.

1Mat 1:58 Mese a pustis de mese puniant sos Israelitas ispantados a cummìtere violatziones in sas tzitades issoro,

1Mat 1:59 e su 25 de cada mese s'oferiant sacrificzios subra de s'altare majore in càmbiu de s'altare de sos olocàustos.

1Mat 1:60 Segundu custa lege poniant a morte sas fèminas chi aiant fatu tzircuntzizare sos figios,

1Mat 1:61 cun sos pipios apicados a su tzugru; fiant istados postos a morte fintzas sos parentes issoro e cussos chi aiant praticadu sa tzircuntzisione.

1Mat 1:62 Nointames totu custu, medas in Israele aiant abarradu fideles e fiant istados bastante balentiosos de non mandigare màndigos impuros.

1Mat 1:63 Aiant preferu mòrrere prusaprestu chi si rëndere impuros cun màndigos contràriet a sa Santa Alleàntzia, e difatis fiant istados postos a morte.

1Mat 1:64 Fiat istadu una grandu proa pro Israele.

In custu contadu notamus sos versetti dae su 45 a su 47 chi cunfirmant su sessamentu de sas ofertas de s'intertzessione perpètua e su versetto 54 chi testimòniat sa profanatzione de su santuariu: su re fiat pesadu s'abominio de sa desolatzione subra de s'altare de sos olocàustos.

A s'origine de custos malos, custa apostasia de Israele : 1Mat 1:11 Fiat istadu in cuddu perìodu chi fiat pesadu in Israele una generatzione de pessones fuorviate chi aiat giutu in dae segus suo medas pessones: "Faghimus alleàntzia cun sas natziones a inghiriu a nois", aiant naradu, "ca de cando nos semus separados dae issos, sunt acadèssidas medas disgràtzias". a nois ." Sas

disgràtzias fiant giai sa cunsighèntzia de s'issas infedeltà cara a Deus e si diant èssere atiradas galu prus disgràtzias a càusa de su cumportamentu rebellu issoro.

In custa sambenosa tragèdia, sa dominatzione grega bene aiat giustificadu s'onnipresente sìmbulu suo de su pecadu in s'otone de s'istàtua de Dan.2; su leopardu abbistadu cun Dan.7; e sa cabra puzzolente de Dan.8. Ma bisòngiat ancora notare una minuda. Su responsàbile de sa missione punitiva imbiada dae Antiogu 4 a Gerusalemme in su – 168 si mutit Apollonio, e custu nùmene gregu chi significat in frantzesu “Distruttore” at a èssere seberadu dae s'Ispritu pro denunziare in Apo.9:11, s'impreu destruidore de sa Sacra Bibbia de su farsu cristianèsimu protestante de sas ùrtimas dies; o, etotu sos chi ant a organizzare sa grandu calamidade finale . Apollonio fiat bènnidu a Gerusalemme cun 22.000 sordados e in una die de sàbadu , durante un'ispetaculare abbolotu pùblicu, aiat degolladu totu sos ispetadores ebreos. Cun custu interessu profanu aiant profanadu su sàbadu e Deus los aiat fatu ochire. E s'arrenegu suo non s'apàsìgat ca dae segus custu fatu sambenosu s'òrdinat s'ellenizatzione de sos ebreos. S'ateniesu Geronte, delegadu beru, aiat impostu a totu su pòpulu s'ellenizatzione de su cultu e de sos costùmenes in Gerusalemme comente in Samària . Su tèmpiu de Gerusalemme fiat istadu tando dedicadu a Zeus Olìmpiu e su de su monte Garizim a Zeus acasàgia·las. Bidimus gasi Deus retirare s'amparu suo de su tèmpiu suo, de Gerusalemme e de s'intrea natzione. Sa tzitade santa est prena de oltraggi, unu prus abominevole de s'àteru. Ma fiat istadu petzi sa voluntade de Deus a s'aplicare, tantu mannu fiat istadu su rilassamentu morale e religiosu a pustis de s'avertimentu rapresentadu dae sa disterrada in Babilònia.

Dn 11:32 Issu at a trappare cun lusinghe sos traitores de su patu. Ma cuddos intre su pòpulu chi conoschent su Deus issoro ant a agire cun fermezza,

32a- Sedurrà sos traitores de s'alleàntzia cun s'adulazione

Custa precisazione cunfirma chi sa punitzione divina fiat meritada e giustificada. In sos logos santos sa profanatzione fiat devènnida sa norma.

32b- Ma sos de su pòpulu chi conoschent su Deus issoro ant a agire cun fermezza,

In custa tragèdia credentes sintzeros e dignos si fiant distintos pro sa fidelidade issoro e aiant prefertu mòrrere màrtires prusaprestu chi rinunziare a onorare su Deus creadore e sas santas leges suas.

Torra, in segunda letura, custa esperièntzia sambenosa de 1090 dies efetivas assimìgat a sas cunditziones de su rennu papale de 1260 dies-annu profetados posca in diversas formas in Dan. 7:25, 12:7 e Ap. 12:6-14; 11:2-3; 13:5.

Castiende in dae segus a sos eventos atuais in su cuntestu de s'antighidade

Pro cumprèndere bene ite est sutzedende, apo a pigare s'imàgine de unu tzineoperadore chi est filmende cun sa màchina fotogràfica sua un'iscena chi fiat sighende dae curtzu. A custu puntu s'istèsiat su zoom balangende cuota e su campu visivu s'allargat semper de prus. Gasi

chi, aplicadu a s'istòria religiosa, sa mirada de s'Ispìritu vèglat subra de s'intrea istòria religiosa de su cristianèsimu, de sos piticos cumintzos suos, sas oras de tribulia, su tempus de sos màrtires, finas a sa fine gloriosa sua signada dae sa torrada de s'abetadu Salvatore.

Dan 11:33 e su prus sàbiu intre issos at a istruire medas. B'at unos cantos chi ant a sucumbere unu tzertu perìodu a s'ispada e a su fogu, a sa presonia e a su sachizo.

33a- e su prus sàbiu intre issos at a istruire sa moltitudine

Sos apòstolos de Gesùs Cristos, gasi comente Pàule de Tarsu a su cale devimus 14 literas de s'alleàntzia noa. Custa istrutzione religiosa noa tenet nùmene "Vangelu", overas Bona Novella de sa sarvesa oferta dae sa gràtzia divina a sos elettos. Custu s'Ispìritu nch'ispinghet a in antis in su tempus e s'obietivu esaminadu nou devenit sa fide cristiana.

33b- B'at unos cantos chi ant a sucumbere unu tzertu tempus a s'ispada e a su fogu, a sa presonia e a su sachizo.

unu tempus aiat naradu s'Ispìritu a traessu de s'ànghelu e custu borta ant a èssere profetados 1260 longos annos ma suta de tzertos imperadores romanos Caligola, Nerone, Domitzianu e Diocletzianu èssere cristianu significaiat dèvere mòrrere màrtire. In Ap. 13,10, s'Ispìritu ammentat sos tempos de sas esatziones papales romanas, narende: Si calicunu at a èssere giutu in catividade, at a andare a catividade; si calicunu ochit cun s'ispada, at a dèvere èssere ochidu cun s'ispada. Custa est sa perseveràntzia e sa fide de sos santos .

Dan 11:34 In su su momentu chi ant a fallire, ant a èssere agiuados unu pagu, e medas s'ant a unire a issos in s'ipocrisia.

34a- Est difatis in custu tempus de crudele dominiu de su pabadu chi est apartu s'agiudu de sos ipòcritas de custu versetto. S'identificatzione issoro si basat subra su disprètzio pro sos valores e sos cumandos insinnados dae Gesùs Cristos e, in custu casu, pro s'època presa de mìa, sa proibizione de ochire cun s'ispada. Ripercorrendo s'istòria, si podet tando cumprèndere chi s'ampru movimentu protestante de su sèculu XV finas a sas dies nostras est istadu giudicadu ipòcrita de su giustu giùighe Gesùs Cristos. Su completu abandonu issoro partinde dae su 1843 at a èssere tando prus fàtzile de cumprèndere e atzetare.

Dan 11:35 Unos cantos sàgios s'ant a istesiare pro èssere purificados, purificados e imbiancati, finas a su tempus de sa fine, ca no at a bènnere finas a su tempus fissadu.

35a- Unos cantos sàgios ant a rùere, pro chi potzant èssere purificados, purificados e imbiancati, finas a su tempus de sa fine

A giudicare de custu afirmadura, sa norma de sa vida cristiana est sa proa e sa seletzione , a traessu de sa capatzidade de aguantare e subire persecutziones finas a sa fine de su mundu. Custu s'òmine modernu, abituadu a sa paghe e a sa tolleràntzia, non cumprèndet prus nudda. Non reconnoschet sa vida sua in custos messàgios. Custu est su motivu pro cale ant a èssere frunidos acrarimentos subra de custu argumentu in Apoc.7 e 9:5-10. Deus at programadu unu longu periodu de paghe religiosa de sa durada de 150 annos beros, o "chimbe meses profetosos", ma dae su 1995 custu periodu est acabadu e sunt torradas a comintzare

sas gherras de religione. S'Islam ochit in Frantza e aterue in su mundu; e s'atzione sua est destinada a s'intensificare finas a allumare sa terra intrea.

35b- ca at a arribbare petzi a s'ora istabilida

Custa fine at a èssere sa de su mundu e s'ànghelu nche narat chi perunu sinnu de paghe o de gherra permetet a nemos de la bìdere arribbende. Dipendet dae un'ùnicu fattore: su " tempus signadu " dae Deus, sa fine de sos 6000 annos dedicados a sa seletzione sua de sos elettos terrenos. Ed est ca mancant prus pagu de deghe annos a custu tèrmine chi Deus nch'at dadu sa gràtzia de connòschere sa data: su 20 martzu de su beranu chi pretzedet su 3 abribe 2030, est a nàrrere 2000 annos a pustis de sa morte espiatòria de Cristu. At a apàrrere poderosu e vitoriosu pro sarvare sos suos prescelti e destruere sos rebellos assassinos chi cheriant los ochire.

Su règimene papale catòlicu de sa Roma "cristiana": su mannu persecutore de s'istòria religiosa de su mundu otzidentale.

Est versu de issu chi nche diat dèvere giùghere su modellu Antiochos 4. Su tipu at ammaniadu su suo antitipo e ite podimus nàrrere de custu paragone? Tzertamente subra de iscala fenomenale, su persecutore gregu aiat agidu 1090 dies beras, ma su pabadu at a accanire belle 1260 annos beros, superende gasi totu sos modellos istòricos.

Daniele 11:36 Su re at a fàghere custu chi at a chèrrere; s'at a esaltare, si glorierà subra totu sos de sos e at a nàrrere cosas incredibiles contra su Deus de sos deos; at a prosperare fintzas a cando s'ira no at a èssere acumprida, ca custu chi est istadu detzìdidu s'at a acumprire.

36a- Sas paràulas de custu versetto abarrant ambìguas e podent ancora èssere adatadas a su re gregu e a su re papale romanu. L'istruturat rivelatrice de sa profetzia devet èssere cun atentu cuada a sos letores superfitziales. Una pitica minuda designat nointames s'obietivu papale; est pretzisione: ca custu chi est detzìdidu s'at a realizzare. Custa tzita riecheggia Daniele 9:26: A pustis de sas sessantaduas chidas, un'Untadu at a èssere stroncato e no at a tènnere nudda pro sese. Su pòpulu de unu printzipe chi at a bènnere at a destruere sa tzitade e su santuariu santu , e sa fine issoro at a bènnere comente a unu dilùviu; Si detzidet chi sas devastatziones (o desolatziones) ant a durare finas a sa fine de sa gherra .

Dan 11:37 No at a respetare sos de sos unos babbos suos, nen su deus chi si compiace de sas fèminas; no at a tènnere respetu pro calicunu deus, ca at a glorificare si matessi mescamente.

37a- No at a respetare sos de sos unos babbos suos

Eccolo, sa pitica minuda chi crarit s'abbistesa nostra. Tenimus inoghe sa proa formale chi su re presu de mìa de sas paràulas suas non podet èssere Antìogu 4 chi teniat riguardu pro sos de sos unos babbos suos e intre custos su prus mannu, Zeus su deus de sos de sos de

s'Olimpu a su cale aiat ofertu su tèmpiu ebràicu de Gerusalemme. Otenimus gasi sa proa innegàbile chi su re presu de mìria est in manera efetiva su règimene papale romanu de s'era cristiana. Dae como in susu totu sas paràulas riveladas ant a pertocare duncas custu re diferente de Dan.7 e impudente e abbastu de Dan.8; Agiungo custu re devastante o desolante de Dan.9:27. Sos "istàdios de su razu" suportant totus sa conca de un'òmine pontifitziu , piticu e arrogante postu a su vertice de sas dominatziones.

Sa Roma papale respetaiat sos de sos unos babbos suos? In manera ufiziale no, ca sa conversione sua a su cristianèsimu l'aiat giutu a abandonarare sos nùmenes de sas divinidades paganas romanas. Nointames, aiat mantentu sas formas e s'istile de su cultu issoro: sas imàgines isculpidas, isculpidas o modelladas dae in antis sas cales sos adoradores suos s'inchinano e s'inginocchiano pro pregare. Pro preservare custu cumportamentu cundennadu dae Deus in totus sas leges suas, at rëndidu sa Bibbia inaccessible a sos comunos mortales e at eliminadu su segundu de sos deghe cumandamentos de su Deus bividore ca proibit custa pràtica e rivelat sa punitzione previdida pro sos suos trasgressori. Chie podet chèrrere cuare su castigu deretu si non su bundu? Sa personalidade de su règimene pontifitziu torrat tando in s'àmbitu de sa definitzione proposta in custu versetto.

37b- ne a sa divinidadade chi licania sas fèminas

Est pessende a sa religione pagana romana abandonada dae su papismo chi s'Ispritu de Deus èvocat custu scabroso sugetu. Ca at bortadu sos coddos a s'eredade sua sessuale in manera dichiarada pro manifestare valores de santidade. Custa divinidadade sugerida est Priapo, lu faghe-lu maschile onoradu comente a divinidadade de sos babbos paganos de sa crèsia de Roma. Fiat ancora un'eredade de su pecadu gregu. E pro segare cun custa eredade sessuale, amparat tropu sa pureza de sa petza e de s'ispritu.

Dan 11:38 Comente si siat at a onorare su deus de sas fortilesas subra de su suo piedistallo; a custu deus, chi sos babbos suos non conoschiant, at a rëndere donu cun oro e prata, cun pedras pretziosas e ogetos pretziosos.

38a- Comente si siat at a onorare su deus de sas fortilesas subra de su suo piedistallo

Naschet unu deus paganu nou: su deus de sas fortilesas . Su suo piedistallo est in sa mente umana e s'artària sua est arta cantu s'impressione lassada.

Sa Roma pagana aiat costruidu tèmpios paganos abertos a totu sos bentos; fiant sufizientes sos capitellos sustentados dae columnas. Ma aderende a su cristianèsimu, Roma mirat a sostituire su modellu ebràicu distrutu. Sos ebreos teniant unu tèmpiu serradu dae s'aspetu poderosu chi daiat glòria issoro e prestìgiu. Roma duncas l'at a imitare e at a costruire ateretantu crèsias romànicas sìbiles a casteddos fortificados, ca regnat s'insicurezza e sos Sennores prus ricos fortificant sos abitòrios issoro. Roma faghet su matessi. Aiat costruidu sas crèsias suas in istile austeru finas a s'època de sas catedrales, e inie totu aiat cambiadu. Sos coberturas retundados devenint fritzas chi puntant cara a su chelu, e custu, semper prus in artu. Sas fatzadas esternas assumant s'aspetu de merletti, sunt arricchidas dae vetrates de totu sos colores chi giughent a s'internu una lughe cangiante chi impressionat festadores, fideles e visitadores.

38b- at a rëndere donu a custu deus, chi sos babbos suos non conoschiant, cun oro e prata, cun pedras pretziosas e ogetos pretziosos.

Pro las rëndere galu prus galanos, sos muros internos benint adornate cun oro, prata, perlas pretziosas, ogetos costosos : sa prostituta Babilònia sa manna de Ap.17:5 ischit comente a si pònnere in mostra pro atràere e atirare sos clientes suos.

Su beru Deus non si lassat sedurre ca custa magnificenza non sos giova. In sa profetzia sua denùntziat custa Roma papale cun sa cale no at mai tentu su mìnimu raportu. Pro issu, sas crèsias romànicas suas o gòticas non so àteru chi divinidades paganas chi serbint petzi a sedurre sas pessones ispirituales chi l'istèsiant: naschet unu deus nou: su deus de sas fortilesas e seduce multitudini chi creent de àere agatadu Deus intrende a sos muros suos. suta bòvedas sproporzionatamente artos.

Daniele 11:39 Est cun su deus istràngiu chi at a agire contra sos logos fortificados E aiat traballadu a sa fortificatzione de sas fortilesas cun su deus istràngiu e at a prenare de onores cussos chi l'ant a reconnòschere, los at a fàghere dominare subra de medas, at a distribuire terras a issas pro acumpensu.

39a- E aiat traballadu a sas fortificatziones de sas fortilesas cun su deus istràngiu

Pro Deus, b'at unu solu Deus ativu dae in antis Lui, est a nàrrere chi l'est angenu : est su demòniu, Satana, contra su cale Gesù Cristos at postu in guàrdia sos apòstolos suos e sos dischentes suos. In su testu ebràicu non si tratat de "agire contra", ma de "fàghere a". Su matesi messàgiu at a èssere letu in Apocalisse 13:3, in sa forma: ...su dragone l'aiat dadu su podere suo, su tronu suo e una grandu autoridade . Su dragu chi est su demòniu in Apoc.12:9 ma in su matesi tempus sa Roma imperiale segundu Apoc.12:3.

In prus, convertende-si a sa religione cristiana, s'autoridade romana aiat adotadu su beru Deus chi las fiat angenu ca fiat a su cumintzu su Deus de sos Giudei, de sos ebreos discendentes de Abramo.

39b- e colmerà de onores cussos chi l'ant a reconnòschere

Custos onores sunt religiosos. Su pabadu giughet a sos res chi lu reconnoschent comente a rapresentante de Deus subra de sa terra, su sigillu de s'autoridade divina pro s'autoridade pròpia. Sos res devenint a beru re solu cando sa Crèsia los at cunsagrados in una de sas fortilesas divinizadas suas , in Frantzà, a Saint-Denis e a Reims.

39c- los at a fàghere dominare subra de medas

Su pabadu assignat su tìtulu imperiale chi designat unu re soberanu chi dòminat subra de sos àteros res vassallos. Sos prus famados: Càralu Mannu, Càralu V, Napoleone I , Hitler.

39d- lis at a distribuire sa terra comente a acumpensu.

Custa superpotèntzia temporale terrena e tzeleste, segundu s'affirmadura sua, s'adataiat bene a sos res de sa terra. Ca at risòlvidu sos pàrreres contràrios issoro, mescamente in contu de sas terras conchistadas o iscobertas. Fiat istadu gasi chi in su 1494, Lisandru VI

Bòrgia, su peus de sos pabas, unu mortore in càrriga, fiat istadu induidu a fissare una linia meridiana pro cumpartzire intre Ispagna e Portugallu s'atribuzione e su possessu de su territòriu de su Sud Amèrica torradu a iscobèrrere finas dae s'antighidade.

Sa De tres Gherras Mundiales o 6a trumba de Rev.9 .

Reduit s'umanidade de su tres unu de sa populazione sua e, ponende fine a s'indipendèntzia natzionale, ammàniat su règimene universale chi at a instaurare sa grandu calamidade definitiva annunziata in s'Apo.1. Intre sos atores cravosos b'est s'Islam in sos paisos musulmanos, duncas b'ofèrgio sa bisione biblica subra de custu argumentu.

Su ruolu de s'Islam

S'Islam esistet ca Deus nde tenet bisòngiu. Non sarveis, custu ruolu imbarat petzi subra de sa gràtzia giuta dae Gesùs Cristos, ma corfire, ochire, degollare sos inimigos suos. Giai in s'antiga Alleantzia, pro punire s'infedeltà de Israele, Deus fiat ricurtu a su pòpulu "filisteu". In su contadu, pro punire s'infedeltà cristiana, faghet apellu a sos musulmanos. A s'origine de sos musulmanos e de sos àrabos b'at Ismaele, figiu de Abramo e Agar, sa tzeraca egiziana de Sara, sa mugere. E giai a cuddu tempus Ismaele fiat in chertat cun Isacco, su figiu legittimu. Tantu est beru chi cun su cunsensu de Deus, subra de recherta de Sara, Agar e Ismaele fiant istados cassados dae s'acampamentu de Abramo. E Deus si pigaiat cura de sos espèllidos, sos cales discendentes, frades a un'ala, diant àere mantentu unu cumportamentu ostile cara a sa posteridade de Abramo; su primu, ebreu; su segundu, in Gesùs Cristos, cristianu. Aco' comente a Deus aiat profetadu in contu de Ismaele e a sos discendentes àrabos suos in Gen. 16:12: " At a èssere comente a un'àinu agreste; sa manu sua at a èssere contra totus e sa manu de totus at a èssere contra de issu; e at a istare in cara in totus sos frades suos ". Deus cheret fàghere connòschere sos pensamentos suos e su cabu suo subra de sas cosas. Sos elettos de Cristu divent connòschere e cumpartzire custu disinnu de Deus chi impreat sos pòpulos e sas potèntzias de sa terra segundu sa suprema voluntade sua. Andat notadu chi su profeta Maoma , fundadore de s'Islam, fiat nàschidu a sa fine de su sèculu VI a pustis de s'istitutzione de su pabadu catòlicu romanu in su 538. S'Islam pariat corfire su catolizèsimu paganu e sos cristianos in generale cando fiant corfidados dae sa voluntade de Deus. maledizione. E gasi est in su 7 martzu 321, de cando s'imperadore Costantinu I aiat fatu abbandonare su pasu sabàticu de sa de sete dies in prode de sa prima die sua dedicadu a su "sole invitto" (Sol Invictus), s'attuale domìniga nostra. Comente medas cristianos oe, Costantinu cheriat erroneamente signare una segadura intre cristianos e ebreos. At criticadu sos cristianos de su tempus suo pro tènere giudaizzato onorende su santu sàbadu de Deus. Custu cabu ingiustificato bènnidu de unu re paganu est istadu pagadu e at a sighire a èssere pagadu finas a sa fine cun sos castigos de sas " sete trumbas " rivelados in Apocalisse 8 e 9, unu susseguirsi sighidu de disacatos e tragèdias. Sa punitzione finale at a arribbare suta forma de terrorosa disillusione, cando Gesùs Cristos at a apàrrere pro remòvere sos elettos Suos dae sa terra. Ma su tema in pessu chi tratadu, su de sa "De tres Gherras Mundiales", est issu matessi su de ses de custos castigos divinos profetados in cales s'Islam est un'atore importante. Ca Deus aiat profetadu fintzas in

contu de Ismaele, narende in Gen. 17:20: “ Cantu a Ismaele, t'apo ascurtadu. Aco', deo l'apo a beneighere, l'apo a rèndere fecundo e l'apo a multiplicare in manera estrema; at a generare dòighi printzipios e deo apo a fàghere de issu una grandu natzione ». Serro custa parèntesi pro torrare a leare s'istùdiu in Dan.11:40.

Daniele 11:40 In su tempus de sa fine, su re de su sud l'at a corfire . E su re de su nord li s'avventerà adosso comente a una traschia, cun carros, cun cadderis e cun medas naes; at a intrare a su paisu, s'at a ispartzire comente a unu trainu e strariperà.

40a- Pro como de sa fine

Custa borta est a beru sa fine de s'istòria umana; sa fine de sos tempos de sas atuales natziones de sa terra. Gesùs at annunziadu custa borta, narende in Matteo 24:24: Custa bona noa de su rennu at a èssere preigada in totu su mundu comente a testimonia a totu sas natziones. Tando at a arribbare sa fine.

40b- su re de su sud l'at a corfire

Inoghe bisòngiat ammirare s'immensa sottigliezza divina chi permetet a sos tzeracos suos de cumprèndere custu chi restat cuadu a sos àteros èsseres umanos. In manera aparente, ma petzi in aparèntzia, sa cuntierra intre sos res Seleuci e sos res Lagidi paret torrare a leare e sighire in custu versu, chi non diat pòdere èssere prus fuorviante. Ca in realidade semus essidos dae custu cuntestu dae sos versetti 34 a 36 e su momentu de sa fine de custu cunfrontu nou pertocat s'era cristiana de su règimene catòlicu pontifitziu e de su protestantèsimu universale chi est intradu a s'alleàntzia ecumènica sua. Custu cambiamentu de cuntestu nch'imponet de redistribuire sos ruolos.

In su ruolu de “ issu ”: s'Europa catòlica papale e sas religiones cristianas a issa alleadas.

In sos pannos de su “ re de su sud ”: s'Islam conchistadore chi devet cunvertire sos èsseres umanos cun sa fortza o los reduire in iscravidade, segundu sas atziones ghiadas dae su suo fundadore Maoma.

Notamus inoghe su sèberu de su verbu: si tumbare ; in ebràicu “nagah” chi signìficat corfire cun sas corna. Comente agetivu designat un'agressore furiosu chi a parusu corfit. Custu verbu s'adat in manera perfeta a s'Islam àrabu, chi de sa fine de sa Segunda Gherra Mundiale at sighidu a agredire su mundu otzidentale in manera sighida. Sos possibles verbos “ lutare, lutare, si tumbare ” inditant una curtzesa meda ravvicinata, dae inoghe s'idea de bighinadu nazzionale o bighinadu de tzitade e caminos. Ambas possibilidades cunfirmant s'Islam, bene raighinadu in Europa a càusa de su disinteressu religiosu de sos europeos. Sos chertos si sunt intensificados a pustis de sa torrada de sos ebreos in Palestina in su 1948. Sa difitzile situatzione de sos palestinesos at contrapostu sos pòpulos musulmanos a sos coloniales cristianos otzidentales. E, in su 2021, sos atacos islamistas creschent e creant insicurezza intre sos pòpulos europeos, in primis sa Frantza, ex colonizadore de sos pòpulos nordafricanos e africanos. S'at a averguare un'iscontru nazzionale prus mannu? Fortzis, ma non prima chi sa

situazione interna si guastet a su puntu de prodùere brutales iscontros intre grupos subra de sa terra de sa metròpoli matessi. Cudda die sa Frantzà s'at a agatare in una situatzione de gherra tzivile; in realidade, una gherra religiosa in manera autèntica: Islam contra Cristianèsimu o miscredentes sena Deus.

40c- E su re de su nord si scaglierà susu de issu comente a una trachia , cun carros e cadderis e cun medas naes

In Ez.38,1, custu re de su nord si mutit Magog, prìntzipe de Rosh (Rùssia) de Meshech (Mosca) e Tubal (Tobolsk) e leghimus in su versetto 9: E tue as a artziare, as a bènnere comente a unu trachia , as a èssere comente a una nue chi at a cobèrrere sa terra, tue cun totus sas tuas schiere e medas pòpulos cun tegus.

Ridistribuzione de sos ruolos: in su ruolu de su “ re de su nord ”, sa Rùssia ortodossa e sos alleados musulmanos suos . Fintzas in custu casu, su sèberu de su verbu “ tourera sur issu ” sugerit un'improvisu e massissu atacu a ispantu de su chelu. Mosca, sa capitale de sa Rùssia, est difatis bene a tesu de Bruxelles, sa capitale europea, e de Parigi, sa punta sua dae diamante militare. Sa prosperidade europea at rèndidu tzurpos sos leader suos, a su puntu de sottovalutare su potenziale militare de sa poderosa Rùssia. At a afilare in s'assaltu suo aèreos e mìgias de carros armados subra de segadas terrestres e una moltitudine de naes de gherra marinas e sutamarinas. E pro chi sa punitzione siat espressada cun fortza, custos leader europeos no ant sessadu de umiliare sa Rùssia e sos leader suos, de su focoso Vladimir Zhirinovsky a su suo nou atuale “Tzar”, Vladimir Putin (Vladimir: prìntzipe de su mundu in russia).

Individuados sos atores, sos tres “re” interessados s'ant a cunfrontare in sa chi si cunfigurat comente a una de sete “ Gherras de Sìria” in sa cale at a èssere interessadu su nou Israele natzionale; chi su versetto sutzessivu at a cunfirmare. Ma su momentu su “re” (issu) atacadu dae sa Rùssia est s'Europa de su Tratadu de Roma.

40d- at a sobrare in sas terras, s'at a allargare comente a unu trainu e strariperà. Sa chi ischitzat primatzia sua militare cunsentit a sa Rùssia de invàdere s'Europa e nd'ocupare s'intrea estensione territoriale. In cara a custu, sas tropas frantzesas non podent cumpètere; sunt iscrefiados e distruidos.

Daniele 11:41 At a intrare a sa terra prus bella e medas ant a rùere; ma Edom, Moab e sos capos de sos figios de Ammon ant a èssere liberados dae sas manos suas.

41a- At a intrare a su paisu prus bellu e medas ant a sucumbere

S'espansione russa acontesset cara a sud ue s'agatat Israele , alleadu de sos paisos otzidentales, ateretantu invàdidu dae sas tropas russia; Sos ebreos ant a mòrrere comente si siat.

41b- ma Edom, Moab e su capu de sos figios de Ammon ant a èssere liberados dae sas manos suas

Custa est una cunsighèntzia de sas alleàntzias militares chi ant a pònnere custos nùmenes, chi rapresentant sa moderna Giordània, de sa parte russa. In su 2021, sa Rùssia est giai s'alleadu ufiziale de sa Siria, chi armat e amparat.

Daniele 11:42 Ed issu at a tèndere sa manu subra de diversos paisos, e su paisu de Egitu non scamperà.

42a- Est petzi partinde dae su 1979 chi custa cunfigurazione polìtica est arribbada a cunfirmare sa profetzia. Ca cuddu annu, a Camp David in sos Istados Unidos, su presidente egitzianu Anwar El Sadat aiat istrintu in manera ufiziale un'alleàntzia cun su primu ministru israelianu Menachem Begin. Su sèberu istratègicu e polìtica fata in cuddu momentu fiat istadu sa de abbratzare sa càusa de sos prus fortes de su momentu ca Israele fiat a forte sustentadu dae sos Istados Unidos. Est in custu sentidu chi s'Ispìritu de Deus l'imputat s'initiativa de chircare de " isfugire " a sa ruina e a su disastru. Ma cun su tempus, sa partida càmbiat de manu, e Israele e Egitu s'agatant, dae su 2021, belle abbandonados dae sos Istados Unidos. Sa Rùssia imponet sa lege sua subra de s'àrea siriana.

Daniele 11:43 At a possedire sos tesoros dae oro e dae prata e totu sas cosas pretziosas de s'Egitu; l'ant a sighire sos Lìbicos e sos Etiopes.

43a- At a devènnere meres de sos tesoros dae oro e dae prata e de totu sas cosas pretziosas de s'Egitu

Gràtzias a sos intròitos derivantes de sos pedàgios pagados pro s'impreu de su Canale de Suez, s'Egitu si fiat arricchidu in manera notèvole. Ma custa richesa est bona petzi a tempus de paghe ca a tempus de gherra sas rotas cummertziales devenint desertas. S'Egitu s'est arricchidu gràtzias a su turismu. De sos bator àngulos de sa terra, sa gente benit a cuntemplare sas piràmides suas, sos museos arricchidos suos dae sas continas iscobertas de tumbas egitzias cuadas in suta de terra finas dae s'antighidade. In custas tumbas, sa de su giòvanu re Tutankhamon aiat riveladu ogetos in oro massissu de valore disconnotu. Sa Rùssia at a agatate tando in Egitu calicuna cosa pro satisfàghere su disìgiu suo de botinu de gherra.

A sa fine de su sàbadu de su 22 ghennàrgiu 2022, s'Ispìritu m'at giutu un'argumentu chi cunfirmat sena possibilidade de discussione s'interpretazione chi deo do de Daniele 11. Notamus in sos duos versetti 42 e 43 s'importu de su craru mentovu non codificadu, de su nùmene " Egitu " chi in custu cuntestu est unu paisu diferente de su chi est mutidu " re de su sud ". Nointames, in sos versetti dae 5 a 32, su lagido "Egitu " de sos Tolomei benit mascherato ma identificadu comente a " re de su sud ". Su cambiamentu de su cuntestu istòricu est tando cunfirmadu e dimustradu inconfutabilmente . Movende de su cuntestu de s'antighidade, su contadu de Daniele 11 si concruit cun su "tempus de sa fine " de su mundu, in cale su " Egitu ", alleadu de su campu otzidentale cristianu e agnòsticu de su 1979, est su bersàlliu de su re " nou de su sud ", est a nàrrere s'Islam gherreru, e mescamente su de su re " nou de su nord ", s'Ortodossia russa.

43b- l'ant a sighire sos Lìbicos e sos Etiopes

Su tradutore at bortadu in manera curreta sas paràulas " Puth e Cush " de sa profetzia chi designant pro sa "Libia" sos paisos musulmanos situados a nord de su Sahara, sos paisos

coasterinos de sa costa africana e pro s'Etiòpia, s'Àfrica niedda, totu sos paisos situados a sud de su Sahara. su Sahara. Unu grandu nùmeru de issos aiat atzetadu e aiat adotadu fintzas s'Islam; in su casu de sa Costa de Marfilu, cun sa complitzidade de su presidente frantzesu Nicolas Sarkozy, a su cale si devet fintzas su caos libicu.

Gasi, corfidu dae sa Rùssia, l' " Egitu " devenit sa preda de totu sos furones, e sos gurturjos musulmanos, sos frades, pendent a susu de issu pro ripulirne su mortu e si pigare sa parte issoro de su botinu chi ancora li restat, a pustis de sa puntura russa.

Tzitende in manera crara " Lìbia e Etiòpia ", s'Ispìritu designat sos alleados religiosos africanos de su " re de su sud " chi diat andare identificadu cun s'Aràbia, ue su profeta Maoma aiat apartu in su 632, pro difùndere, finas dae sa Meca, sa religione noa sua mutida Islam. Est sustentadu dae sa poderosa Turchia, chi est torrada, in custu cuntestu finale, a un'aficu religiosu musulmanu fundamentalista, conchistadore e vengativu, a pustis de s'umiliatzione de sa momentànea sutamissione sua a sos valores seculares otzidentales. Ma àteros paisos musulmanos, non situados in su " sud ", comente a s'Iràn, su Pakistàn, s'Indonèsia, si podent unire a su " re de su sud " pro cumbàtere sos pòpulos otzidentales cun valores morales odiados dae totu sos pòpulos musulmanos. Custu òdiu est in veridade petzi su de su beru Deus Gesùs Cristos dispretziadu de sos cristianos otzidentales. Punit gasi, a traessu de s'Islam e s'Ortodossia, s'infedeltà ebràica, catòlica, ortodossa, protestante e finas adventista in su mundu otzidentale; totu sa fide monoteista culpèvole in sos cunfrontos suos.

Daniele 11:44 Ant a bènnere noas dae s'oriente e dae su setentrione e l'ant a assuconare, e issu at a essire cun grandu ira pro destruere e destruere moltitudini.

44a- Noas de s'est e de su nord ant a bènnere a l'assuconare

Custos duos puntos cardinales " est e nord " pertocant petzi su paisu russu, a segunda chi siat mentovadu dae s'Europa papale o dae Israele, ca sa profetzia los designat comente a atacados posca de sa Rùssia in sos versetti 40 e 41. Custu significat chi sa timoria mentovadu acudit dae su territòriu russu, ma ite podet assuconare unu simile conchistadore? Ite est sutzèdidu a su Paisu suo de l'assuconare gasi tantu? Sa risposta no est in su libru de Daniele, ma in Apocalisse 9, chi rivelat e pigat de mìa sa religione protestante sa cale roccaforte globale est in sos Istados Unidos. S'arcanu at a devènnere prus craru tenende contu de custa esistèntzia de sos Istados Unidos. De s'annu 1917, cando sa Rùssia rebella aiat adotadu su règimene sotzialista suo e comunista, unu divàriu l'aiat separadu durevolmente de sos Istados Unidos capitalistas imperialistas. S'individuu non si podet arricchire a ispesas de su bighinu suo si est comunista; aco' ca sos duos sèberos sunt inconciliabili. Suta de sas chisinas de sa paghe, sos fogos de s'òdiu criant e pedint de èssere espressados. Petzi sa cuncurrèntzia e sa minetza nucleare sunt resèssidas a prevènnere su peus. Fiat s'echilibriu de su terrorismu nucleare. Sende chi, sena impreare armas nucleares, sa Rùssia at a conchistare Europa, Israele e Egitu. Essende segadu s'echilibriu, sos Istados Unidos s'ant a intèndere trampados e minetzados e, pro reduire su nùmeru de sos mortes issoro, ant a intrare in gherra, corfende in manera tosta pro primos. Una destruidura nucleare de sa Rùssia diat causare timoria intre sos esèrtzitos russos aia isparidu in sos territòrios ocupados.

44b- e at a essire cun grandu furore pro destruere e isterminare moltitudini.

Finas a cuddu momentu sa Rùssia at a tènnere un'ispìritu de conchista e de sachizo, ma de repente s'istadu suo de ànimu at a cambiare, s'esèrtzitu rùssu no at a tènnere prus una pàtria a cale torrare e su disisperu suo s'at a trasformare in su disìgiu de “ destruere e isterminare moltitudini ”; chi at a èssere su “ de tres de sos òmines ochidos ” de sa 6a trumba de Ap.9. Totu sas natziones frunidas de armas nucleares ant a èssere tando custringas dae sos fatos a las impreare contra sos potentziales inimigos issoro personales.

Dan 11:45 Issu pianterà las tirat de su palatzu suo in mesu de sos maris, cara a su monte gloriosu e santu; posca at a arribbare a sa fine, sena perunu chi l'agiuèt.

45a- Pianterà las tirat de su palatzu suo in mesu de sos maris, cara a su monte gloriosu e santu

Tirat intre sos maris , ca sos palatzos suos non sunt prus subra de sa terra. Sa situatzione disperada de sas tropas rùssas est descritta in manera crara de s'ispìritu chi las at cundennadas a custu destinu. Suta de su fogu de sos avversàrios issoro sunt denegados in sa terra de Israele. Odiados dae totus, no aiant beneficiadu de calicunu amparu nen piedade e fiant istados isterminados in terra ebràica. Sa Rùssia at a pagare gasi una grae chertat chi Deus las atribuit de s'amparu suo a sos inimigos ispirituales de Israele in s'antiga alleàntzia, pro como de sa disterrada sua in Babilònia. Bendiati caddos a su pòpulu de Tiru, tzitade de lussùria pagana. Ezechiele 27:13-14 cunfirma chi Deus narat a Tiru: lavan, Tubal (Tobolsk) e Meshech (Mosca) cummertziaiant cun tegus; daiant iscraos e utensili de ràmene in càmbiu de sos benes tuos. Sos de sa domo de Togarma (Armènia) torraiant a frunire sos mercados bostros de caddos, cadderis e mulos. Fiat fintzas un'ostàculu cummertziale pro sos ebreos chi cummertziaiant cun issu: Ezechiele 27:17: Giuda e sa terra de Israele cummertziaiant cun tegus; daiant su trigu de Minnith, sa pasta frolla, su mele, s'ògiu e su bàlsamu, in càmbiu de sos benes tuos. Tiru s'est tando arricchida a ispesas issoro. Prus tardu, in Ezechiele 28:12, suta de su titulu “ re de Tiru ”, Deus faeddat deretu a Satana. Cumprendimus chi siat istadu issu a approfite de su lussu e de sa richesa acumulados in sas grandu tzitades paganas chi lu serbiant suta de sas ispògias de plùrimas divinidades paganas, unu pagu inconsciamente, ma semper e in ue si siat in formas de cultu chi Deus cunsiderat abominevoli. Porta subra de su coro su pesu de una frustratzione acumulada, fintzas, in su cursu de sèculos e millènnios de istòria umana. Custa frustratzione giustìficat s'arrenegu suo chi est in parte isboidada suta forma de custu ùrtima cuntierra internatzionale destruidore in manera orrorosa.

Ma custu arrenegu divinu contra sos tràficos mercantiles de sos tempos antigos nche cumbidat a cumprèndere ite Deus potzat pessare de sos tràficos internatzionales cuntemporàneos in unu cuntestu internatzionale de su totu costruidu subra de s'economia de mercadu. Pessu chi sa destruidura de sas turre de su World Trade Center a New York su 11 cabudanni 2001 siat una risposta. Tantu prus chi, in Apo.18, sa profetzia sutaliniat su ruolu dannosu de s'arricchimentu dèvidu a su cummèrtziu e a sos iscàmbios internatzionales dae in antis sos cales crollat cale si siat règula o deretu religiosu divinu tantu mannu est s'empietà.

A sa fine de su 11 Dan s'avversàriu ereditàriu de sos Istados Unidos, sa Rùssia, est annichiladu. Custu lis at a dare tando unu podere assolute subra de totus sos subravìvidos a sa cuntierra internatzionale. Dannos a sos bintos! At a dèvere inchinarsi e si sutamìtere a sa lege de su binchidore in totue s'agatet subra de sa terra, subravivende.

Daniele 12

Dan 12:1 In cuddu tempus at a pesare Michele, su grandu prìntzipe, defensore de sos figios de su pòpulu tuo; e at a èssere unu tempus de difficultade, comente a no bi nd'at istadu dae cando esistent sas natziones finas a cuddu tempus. In cuddu tempus sos de su pòpulu tuo chi ant a èssere agatados iscritos in su libru ant a èssere sarvados.

1a- In cuddu momentu at a pesare Michele,

Custu tempus est su de sa fine de su mundu cando, tenende s'ùrtima paràula, Gesù Cristos torrat a sa glòria e in sa potèntzia de sa divinidad sua pro tempus meda cuntestada dae sas religiones concurrentes. Leghimus in Apocalisse 1:7: Aco', issu benit cun sas nues. E cada ognu l'at a bìdere, fintzas sos chi su trafissero; e totu sas tribùs de sa terra ant a fàghere lutu pro issu. EJA. Amen! Nos devimus abituare a custa idea, ca pro cadaunu de sos ruolos suos, Deus s'est dadu unu nùmene diferente, motivu pro cale in Daniele e Apocalisse 12:7 si presentat comente a Michele , su capu supremu de sa vida angelica tzeleste chi li donat autoridade subra de su demòniu e subra de sos dimònios. Su nùmene suo, Gesù Cristos, lu rapresentat petzi pro sos elettos de sa terra chi issu est bènnidu a sarvare suta de custu nùmene.

1b- su grandu leader,

Custu mannu condottiero est duncas YaHWÉH Michele Gesù Cristos e est in issu chi, in sa sua caraterizada sfacciataggine, su règimene pontifitziu at dogadu a vantàgiu suo, sa missione sua de perpètuu intercessore tzeleste finas a su 1843, custa de s'annu 538, torrat a artziare a su cumintzu de su règimene pontifitziu e s'insediamentu suo in sa tzitade de Roma, acanta su Palatzu de su Laterano subra de su Monte Tzèliu. Custu argumentu est istadu tratadu in Daniele 8.

1c- su defensore de sos figios de su pòpulu tuo;

Unu defensore intervenit cando b'at un'atacu. E gasi at a èssere sas ùrtimas oras de vida terrena de sos elettos abarrados fideles, peri cundennados a morte de sos ùrtimos rebellos. Inoghe podimus agatare totu sos modellos propostos in sos contados de Daniele ca s'acumprant in una situatzione finale tràgica. In custa ùrtima grandu calamidade , rivivremo sos interventos miraculosos contados in Dan.3, sa fornace e sos bator pessonàgios suos bividores, in Dan.5, sa catura de Babilònia sa manna a banda de Deus, in Dan.6, sos leones resos innòcuos ma fintzas sa fine de sa grandu calamidade prefigurata de sa chi aiat corfidu sos ebreos in su – 168, su 15 Kisleu, est a nàrrere su 18 nadale, in die de sàbadu.

1d- e at a èssere unu tempus de amargura, comente a non b'aiat àpidu in cando esistent sas natziones finas a cuddu momentu.

A giudicare de custa afirmadura, s'ùrtima grandu calamidade at a superare sa de sos ebreos organizzata dae sos gregos. A beru, sos gregos poddaiant petzi sos ebreos chi agataiant pro caminu o in domos issoro. A sa fine de su mundu sas cosas sunt diferentes meda e sa

tecnologia moderna cunsentit su controllu assolutu subra de sas pessones chi bivent subra de sa terra. Imprende tènicas de rilevamentu umanu, podimus duncas agatare cale si siat in totue, in cale si siat logu si cuet. Est duncas possibile istabilire cun pretzisione elenchet de pessones chi s'oponent a sos òrdines decretados. In custu cuntestu finale, su sradicamento de sos elettos at a èssere rèndidu umanamente possibile. Cando chi prenos de fide e isperu in sa liberatzione issoro, sos elettos ant a bìvere oras dolorosas; pro sos chi ant a èssere ancora liberos, privados de totu, sos àteros ant a èssere in sos càrteres rebellos in isetu de s'execuzione issoro. S'amargura at a regnare in sos coros de sos funtzionàrios eletos chi ant a èssere maletrados si no aia ochidu.

1e- In cuddu tempus, sos de su pòpulu tuo chi s'ant a agatare iscritos in su libru ant a èssere sarvados.

Est su libru de sa vida, ca sena carculadore Deus at fatu un'elencu fintzas de totu sas creaturas chi Adamo e Eva e sos discendentes issoro ant generadu. A sa fine de sa vida de cada pessone, su destinu finale est istadu detzìdidu dae Deus chi at mantentu duos elencos: su de sos elettos e cuddu de sos rùidos , segundu sos duos caminos presentados a s'umanidade in Deut. 30,19-20: Deo muto chelu e terra siant oe testimòngias contra de bois: deo pòngio in dae in antis bostru sa vida e sa morte, sa beneditzione e sa maleditzione. Sèberas sa vida, ca bios tue e sa discendèntzia tua, amare su Sennore deus Tuo, ubbidire a sa boghe sua e aderire a issu: ca de custu dipendet sa vida tua e su perlongamentu de sas dies tuas... Est segundu su sèberu suo pro su malu chi su destinu finale de su papismo romanu, brusiadu in su fogu , b'at riveladu in Daniele 7:9-10; custu a càusa de sas paràulas suas arroganti cara a su Deus de sos de sos segundu Dan. 11:36.

In Ap.20:5, sa torrada de Cristu est acumpangiada dae sa risurrezione de sos mortos in Cristu chi est mutida sa prima risurrezione : Biados e santos sunt cussos chi partètzipant a sa prima risurrezione, ca susu de issas sa segunda mortas non tenet pòdere. .

Dan 12:2 Medas de sos chi dormint in su prùere de sa terra si risvegliaranno, unos cantos pro sa vida eterna, àteros pro su vituperio e sa birgòngia eterna.

2a- Medas de cussos chi dormint in su prùere de sa terra si risvegliaranno, unos cantos a sa vida eterna,

Notemus in antis totu chi in sa comuna normalidade sos mortos dormint bene in su prùere de sa terra e no in unu meravigliosu paradisu o in un'inferru ardente comente insinnant e creent sas farsas religiones cristianas o paganas. Custu crarimentu ripristinat su beru status de sos mortos comente a insinnadu in Etc. 9:5-6-10: Pro totus cussos chi bivent b'at isperu; e fintzas unu cane biu est mègius de unu leone mortu. Sos bios, difatis, ischint chi ant a mòrrere; ma sos mortos no ischint nudda, e pro issos non b'at prus paga, ca sa memòria issoro est ismentigada. E s'amore issoro, s'òdiu issoro e sa gelosia issoro sunt giai peritos; e no ant a tènere mai prus parte in nudda de custu chi si faghet suta de su sole Cale si siat cosa sa manu tua agatet a chi fàghere cun sa fortza tua, faghe-lu; ca non b'at traballu, nen pensamentu, nen connoschimentu, nen sabiduria in s'inferru, ue tue andas. (Residèntzia de sos mortos chi est su prùere de sa terra).

Non b'at pensamentu a pustis de sa morte ca su pensamentu istat in su cherbeddu de s'òmine, petzi, cando est ancora biu e nudridu dae su sàmbene imbiadu dae su battito de su coro suo. E custu sàmbene matessi devet èssere purificadu mediante sa respiratzione purmonare. Deus no at mai naradu àteru, ca a Adamo, devènnidu peccatore pro sa disubbidientzia, at naradu in Gen. 3,19: As a mandigare su pane cun su suore de sa cara tua, fintzas a cando no as a torrare subra de sa terra, dae sa cale ses istadu tràidu; ca prùere ses, e in prùere as a torrare . A cunfirma de custu istadu de nullidade de sos mortos, leghimus in su Sal 30,9: Ite balàngios versende su sàmbene meu, faghende-mi pèndere a sa fossa? Su prùere t'at lodadu ? Faeddat de sa lealidade tua? No, ca non podet segundu Sal 115,17: Non sunt sos mortos chi tzèlebrant su Sennore, no est nemos de sos chi pendent a su logu de su mudimene. Ma custu no impedit a Deus de pòdere fàghere pesare torra una vida chi esistiat in antis e est custa potèntzia creadora chi lu rendet Deus e no ànghelu o òmine.

Sos duos caminos tenent duos èsitos finales e Ap.20 nche narat chi sunt separados dae sos milli annos de su de sete millènnios. Mentras totu sa vida umana iscumparet de sa cara de sa terra a su cumintzu de custos milli annos , sos rutos ant a risòrgere petzi a pustis de su cabu acumpridu issoro dae sos santos e de Gesù Cristos in su rennu tzeleste suo. Cun custu messàgiu allegadu a sa de sete trumbas , Apocalisse 11:18 cunfirma, narende: Sas natziones fiant airadas; e est bènnida s'ira tua , e est bènnida s'ora de giudicare sos mortos , de cumpensare sos tzeracos tuos, sos profetas, sos santos e cussos chi timent su nùmene tuo, piticos e mannos, e pro destruere cussos chi destruint sa terra . In custu versetto, su cabu de sos mortos giughet Deus a resuscitare, in antis totu, sos fideles eletos suos mortos pro chi potzant giudicare sos malvagi mantentos in s'istadu de morte.

2b- e sos àteros pro brigo, pro birgòngia eterna.

S'eternidade at a apartènnere petzi a sos bios. A pustis de s'annichilimentu finale issoro in su Cabu Universale , lu brigo e sa birgòngia de sos rutos ant a abarrare petzi in sa memòria eterna de sos elettos, de sos ànghelos e de Deus.

Dan 12:3 Sos chi cumprendent risplenderanno comente a su lugore de su chelu, e sos chi insinnant sa giustitzia a medas ant a lùghere comente a sos isteddos in sos sèculos de sos sèculos.

3a- Cussos chi sunt intelligentes ant a lùghere comente a su lugore de su chelu

S'abbistesa àrtziat s'òmine a s'in subra de sos animales. Si rivelat a traessu de sa capatzidade sua de resonare, de tràere concusiones osservende sos fatos o mediante simple deduzione. Si s'òmine non si rebellaret a sa libertade chi Deus li donat, s'abbistesa diat giùghere totu s'umanidade cara a su matessi reconnoschimentu de s'esistèntzia de Deus e de sas leges suas. Ca partinde dae Moses, Deus at fatu registrare pro iscritu sos eventos prus significativos de sa rivelatzione sua a sos òmines. Aco' s'arresonu de sighire. Sa fide monoteista est aparta in s'istòria de su pòpulu ebraicu. Sa testimonia sua e sos iscritos suos tenent tando sa prioridade subra de totus sos àteros iscritos atribuidos a custu matessi Deus ùnicu. Chi si cumbatat contra su pòpulu de Deus restat una possibilitade normale, ma chi si cumbatat contra sas sacras iscrituras devenit un'òpera diabòlica. Sa fide fundada dae Gesù Cristos traet sas fontes suas e sos riferimentos suos de sas iscrituras ebraicas de s'antiga alleàntzia, chi las

cunferint legitimidade. Ma sa dotrina catòlica romana non respetat custu printzipiu, motivu pro cale ne issa nen su Coranu de s'Islam podent afirmare de èssere su Deus bividore, creadore de totu custu chi bivet e esistet. Gesùs aiat cunfirmadu su printzipiu ammentende in Giovanni 4:22 chi sa sarvesa benit dae sos Giudei : Tue adoras custu chi non connosches; adoremus custu chi connoschimus, ca sa sarvesa benit dae sos ebreos .

In custu primu grupu de eletos, Deus designat òmines sarvados sena particolare connoschimentu a càusa de sa fidelidade manifestada issoro a arriscu de sa vida finas dae sos tempos de Adamo e Eva; e custu finas a su 1843. Si sarvant ca sas òperas issoro testimònant s'abbistesa issoro e s'acasàgiu issoro de sas leges divinas manifestadas dae s'ubbidientzia issoro. In custu grupu, sos protestantes prus fideles e paghiosos aiant benefitziadu finas a su beranu de su 1843 de sa passèntzia de Deus chi petzi partinde dae cudda data aiat rèndidu obbrigatòria sa pràtica de su suo santu Sabato. Ap. 2:24-25 at a cunfirmare custa etzezione: A tie, a totus sos àteros de Tiatira, chi no atzetades custa dotrina , e chi no ais connotu sas profundidades de Satana, comente a los mutint , naro: deo non t'impònneru perunu àteru pesu; tenes petzi custu chi tenes fintzas a cando no arribbo.

3b- e cussos chi ant a insinnare sa giustìtzia a sa moltitudine ant a lùghere comente a sos isteddos, in sos sèculos de sos sèculos

Custu segundu grupu si distinghet pro s'artu livellu de santificazione chi rapresentat subra de sa terra de su 1843. Seletzionadu mediante una proa de fide, basada in comintzu subra s'isperu de sa torrada de Gesùs Cristos, posca su beranu de su 1843 e in s'atòngiu de su 1844, sa sua santificazione a banda de Deus fiat istada ufitzializada cun sa restaurazione de su sàbadu, de issu torra praticadu, a pustis de longos sèculos de oscuridade, de dimenticanza e de disprètzio issu.

In custa partidura in duos grupos , custu chi los rendet diferentes est sa situatzione issoro respetu a sa giustìtzia de Deus, su status issoro respetu a sos deghe cumandamentos suos e a sas àteras ordinàntzias suas subra de sa salute e àteras. In su testu originale suo de Èsodu 20,5-6, su segundu cumandamentu suprimidu dae Roma, rivelat in manera crara s'importu chi Deus dat a s'ubbidientzia a sos cumandamentos suos e ammentat sas duas bias e sos duos destinos finales opostos: ... So unu gelosu Deus chie punis s'ingiustìtzia de sos babbos subra de sos figios finas a sa de tres e a sa de bator generatziones, subra de cussas chi m'òdiant e trasgredint sos cumandamentos meos, e tene piedades de cussas chi m'amant e osservant sos cumandamentos meos finas a milli generatziones .

In custu versu, s'Ispìritu rivelat sa resone de s'esistèntzia de sos isteddos in sa creazione terrena nostra. Teniant petzi motivu de esistere pro serbire comente a sìmbulu de sos elettos terrenos seletzionados dae Deus; e est Gen 1,17 chi rivelat su messàgiu issoro: Deus los aiat postu in s'istèrrida de su chelu, pro dare lughe a sa terra. Posca Deus los impreat pro ammustrare a Abramo sa moltitudine de sos discendentes suos in Gen. 15:5: Contat sos isteddos de su chelu si las podes contare; tales ant a èssere sos discendentes tuos.

Nointames su status de custos isteddos ispirituales podet cambiare a segunda de sas òperas acumpridas dae su credente redento. Ruende in manera ispirituale pro sa disubbidientzia sua, s'isteddu ruet , ruet de su chelu . S'imàgine at a èssere evocada pro

imaginare sa ruta de sa fide protestante in su 1843, annunziata dae unu beru e etotu sinu tzeleste in su 1833, in su de 6 sigillos de Ap.6:13: e sos isteddos de su chelu aiant rùidu subra de sa terra, comente a cando 'a sa figu scosso de unu bentu violentu bessat bia sas figus birdes suas. E ancora in Ap.12,4: Sa coa sua trisinaiat su tres unu de sos isteddos de su chelu e las ispentumaiat subra de sa terra. Custu messàgiu annoat su de Daniele 8,10: Issa si fiat catzadu contra s'esèrtzitu de su chelu, aiat fatu pèndere subra de sa terra movet de cuddu esèrtzitu e sos isteddos e las aiat apetigadu . S'Ispìritu atribuit a su règimene pontifitziu romanu sa ruta ispirituale de su tres unu de sos credentes redenti; pessones trampadas chi ant a crèere de badas in sa sarvesa de Cristu e ant a revendicare sa giustitzia sua.

Daniele 12:4 Tue, Daniele, mantenes segretas custas paràulas e segliat su libru finas a su tempus de sa fine. Medas posca l'ant a lèghere e su connoschimentu at a crèschere.

4a- Custa fine de su tempus connoschet diversas fases sutzessivas ma fiat cumintzadu, in manera ufitziale, in su beranu de su 1843, cun s'intrada in aplicatzione de su decretu divinu prescrividu in Dan. 8,14: Finas a sas 23.00 de su sero-mangianu e sa santidade at a èssere giustificadu . In su 1994, sa segunda era de sa fine fiat istada signada dae sa cundenna de s'istitutzione avventista universale. Dae su 1843 si leghet su libru de Daniele, ma non est mai istadu interpretadu in manera curreta in antis de custa òpera chi so ammaniende ancora in su 2021 e custu dae su 2020. Est duncas custa data chi signat su cùcuru de su connoschimentu suo e duncas inie, su beru tempus finale de sa fine chi s'at a concruire cun sa bera torrada de Gesù Cristos, connotu e abetadu, su beranu de su 2030. Bidimus chi ocannu 2020 est giai istadu bene signadu dae Deus ca totu s'umanidade est corfida dae sa mortalidade de su Virus Covid-19 apartu in Tzina in su 2019, ma in s'Europa papale catòlica, petzi dae su 2020. In su 2021 sos virus mudant e sighint a corfire s'umanidade culpèvole e rebella.

Sa proa de fide avventista acraridu

Daniele 12:5 E deo, Daniele, aia castiadu, e aco' chi istaiant àteros duos òmines, unu de custa ala de su riu, e s'àteru de s'àtera parte de su riu.

5a- Ammenta! Daniel est subra de sas ribas de su riu "Hiddekel", sa Tigre, custu mandigadore de òmines. Nointames b'at duos òmines subra de ambas ispondas de su riu, su chi significat chi un'est resèssidu a lu rugrare e s'àteru s'est ammaniende a lu fàghere. Giai in Daniele 8:13 aiat tentu logu una discussione intre duos santos.

Daniele 12:6 E unu de issos aiat naradu a s'òmine bestidu de linu, chi istaiat subra sas abbas de su riu: Cando ant a tènner fine custos prodìgios?

6a- In Dan.8:14 sas pregontas de sos santos aiant retzidu dae Deus sa risposta de sos 23.00 sero-mangianu chi determinaiat sa data 1843. S'acostamentu si repetet inoghe e sa pregonta custa borta pertocat sa fine de su mundu; su su momentu chi sa profetzia at a sessare de èssere ùtile. Sa pregonta est posta a Cristu rapresentadu dae custu òmine bestidu de linu chi istat subra su riu osservende-nde sa rugrada a banda de sos òmines. Deus impreat s'imàgine de

sa rugrada de su Mare Ruju chi aiat sarvadu sos ebreos ma aiat fatu afogare sos inimigos egitzianos issoro.

Daniele 12:7 E aia intesu s'òmine bestidu de linu, ritto subra sas abbas de su riu; fiat pesadu sa manu dereta e sa manu manca a su chelu e aiat giuradu pro Cussu chi bivet in eternu chi custu at a acadèssere in unu tempus, de sos tempos e sa metade de unu tempus, e chi totus custas cosas ant a finire cando sa fortza de su pòpulu santu at a èssere de su totu destruidu.

7a- E aia intesu s'òmine bestidu de linu, chi istaiat subra sas abbas de su riu; fiat pesadu sa manu dereta e sa manu manca a su chelu,

In sa positzione de Àrbitru, Gesùs Cristos pesat a su chelu sa manu dereta benedicente e sa manu manca punitiva pro fàghere una declarazione bàndida.

7b- e aiat giuradu pro Cussu chi bivet in eternu chi custu at a acotèssere in unu tempus, de sos tempos e sa metade de unu tempus

Tzitende sa durada profetosa de su rennu pontifitziu, Cristu ammustrat e ammentat su cabu suo chi, in passadu, aiat cundennadu sa Crèsia sua a subire sas esatziones de su règimene pontifitziu e sas maleditziones de sas invasiones barbàricas chi l'aiant pretzèdidu; custu a càusa de s'abbandonu de su sàbadu de su 7 martzu 321. Sos credentes in tempos de proas adventiste benint gasi postos in guàrdia. Ma una segunda resone porrida Deus a evocare custu rennu papale; custa est sa data de su cumintzu suo, 538 p.C. Su sèberu est acabadu ca custa data 538 at a serbire comente a base pro sos càrculos chi sa profetzia nch'at a propònnere presentende-nche duradas noas profetosas in sos versetti 11 e 12.

7c- e chi totus custas cosas ant a finire cando sa fortza de su pòpulu santu at a èssere de su totu truncada

Custa cùrtzia frase resumet bene custa borta su beru momentu de sa fine: cuddu in cale a su tèrmine de s'ùrtima grandu calamidade , sos elettos s'ant a agatare subra de su puntu de èssere isterminados, irraighinados dae sa cara de sa terra; notat sa pretzisione: de su totu segadu .

Dan 12:8 Apo intesu, ma non apo cumpresu; e deo apo naradu: Signore Meu, cale at a èssere s'èssitu de custas cosas?

8a- Pòveru Daniele! Si sa cumprensione de su libru suo est ancora un'arcanu pro cussos chi bivent in su 2021, cantu fiat a foras de sa sua batida e inùtile custa cumprensione pro sa matessi sarvesa sua!

Dan 12:9 Issu aiat naradu: Anda, Daniele, ca custas paràulas ant a èssere tentas segretas e segliadas finas a su tempus de sa fine.

9a- Sa risposta de s'ànghelu at a lassare Daniele affamato ma cunfirma s'acumprimentu tardivo de sa profetzia riservada a su tempus de sa fine de s'era cristiana.

Dan 12:10 Medas ant a èssere purificados, imbiancati e rafinados; sos empi ant a fàghere su malu e nemos de sos empi at a cumprèndere, ma sos chi tenent intendimentu ant a cumprèndere.

10a- Medas ant a èssere purificados, isbiancados e purificados

Repitende inoghe sa tzita giusta de sa paràula de Daniele 11:35, s'ànghelu cunfirmat s'identidade papale de su re arrogante e dispòticu chi s'àrtziat a s'in subra de totu sos de sos e peri de s'ùnicu beru Deus , in su versetto 36.

10b- sos empi ant a fàghere su malu e nemos de sos empi at a cumprèndere,

S'ànghelu èvocat unu printzipiu chi at a durare finas a sa fine de su mundu, su perlongamentu de su malu est imaginadu in sas profetzas de Daniele de s'estensione de su “ otone ” de su pecadu gregu e de su “ ferru ” de sa fortza romana finas a sa torrada de Cristu . Sos malvagi ant a èssere in manera dòpia impedidos dae sa comprensione: in primu logu de su disinteressu personale issoro, e in segundu logu, de unu podere de illusione dadu dae Deus chi lis cunsentit de crèere a una fàula segundu 2 Tessalonicesi 2:11-12: In prus Deus lis mandat unu podere de confusione, pro chi creerent a sa fàula , pro chi totus cussas chi non creiant a sa veridade, ma proaiant pràghere in s'ingiustitzia, esserent cundennados .

10c- ma chie tenet intendimentu at a cumprèndere.

Custu esèmpiu dimustrat chi s'abbistesa ispirituale est unu donu ispetziale dadu dae Deus, ma est pretzèdidu dae unu bonu impreu de s'abbistesa de base dada a totu sas pessones normales. Ca fintzas in custu istandard sos èsseres umanos confundent s'istrutzione e sos diplomas suos cun s'abbistesa . Tando ammento custa diferèntzia: s'istrutzione permetet de insertare datos in sa memòria umana ma petzi s'abbistesa nde permetet unu bonu e sapiente impreu.

Daniele 12:11 De su tempus in cale at a sessare su sacrificziu continu e at a èssere istabilida un'abominevole desolatzione, ant a colare milleduecentonovanta dies.

11a- Dae su su momentu chi sessat su sacrificziu perpètuu

Devo ancora bos l'amentare, ma sa paràula “ sacrificziu ” non cumparet in su testu ebraicu originale. E custa pretzisione est detzisiva ca custu perpètuu pertocat su sacerdozio tzeleste de Gesùs Cristos. Riproduende s'intertzessione sua subra de sa terra, su pabadu dogat a Gesùs Cristos su ruolu suo de intercessore pro sos pecados de sos elettos suos.

Custu ministèriu terrenu parallelu usurpato cumintzat in su 538; dada in cale Vigilio I , primu paba cun tìtulu, si fiat istabilidu a Roma, acanta su Palatzu de su Laterano, subra de su monte Tzèliu (su chelu).

11b- e ue at a èssere istabilida un'abominevole desolatzione

Est a nàrrere dae su 538, data in cale cumintzat su rennu papale romanu tzitadu in Dan. 9,27: e b'at a àere subra de s'ala de abominazioni de sa desolatzione, finas a sa

destruidura, e at a èssere destruidu [segundu] custu chi est istadu decretadu, in sa [terra] desolata .

In custu versetto, chi pigat de miria sa data 538, s'Ispìritu pigat de miria petzi sa Roma papale, su chi ispiegat sa singularizzazione de sa paràula "abominio". Custu non fiat su casu in Daniele 9:27, ue fiant interessadas ambas fases de Roma, pagana e posca papale.

Notamus s'interessu e s'importu de s'agrupamentu in custu versetto de duas cosas: " su rapimentu de sos perpètuos " a Cristu in Dan. 8:11 e s'"ala " papale chi giughet " s'abominevole desolatzione " mentovada in Dan. 9:27. Colleghende custas duas atziones a sa matessi dada 538 e a sa matessi entidade, s'Ispìritu cunfirmat e dimustrat chi s'autore de custos misfatti est etotu su pabadu romanu.

In Dan. 11:31, s'atzione atribuida a su re gregu Antiogu 4 nch'at presentadu su modellu tìpicu de custu chi Deus mutit " s'abominio de sa desolatzione ". Su papismo lu riprodut, ma pro 1260 longos e sambenosos annos.

11c- b'ant a èssere milleduecentonovanta dies.

Pro rëndere infalsificabili sas duradas profetosas mentovadas chi pertocant su tempus de sa fine, in totu sas profetias de Daniele est anteposta s'unitade: dies 1290 ; dies 1335 (cara a sutzessivu); Dan.8:14: sero-mangianu 2300 ; e giai in Dan.9:24: chidas 70.

Devimus esecutare petzi unu càrculu simpre meda: $538 + 1290 = 1828$.

S'interessu de custa data 1828 est su de cunferire a s'eventu avventista unu caràtere universale ca si girat a su de tres de sos chimbe annos de sas cunferèntzias avventiste aende-si tentas a Albury Park a Londra a sa presèntzia de sa familia reale de Inghilterra.

Dan 12:12 Beato chie isetat e arribbat finas a milletrecentotrentacinque dies.

12a- Est petzi custu versetto chi nos dat su significadu de custas duas duradas profetosas. Su tema est su de s'isetu de sa torrada de Cristu, ma un'isetu particolare basadu subra propositziones numèricas datas de sa Bibbia. Est netzessàriu unu càrculu nou: $538 + 1335 = 1873$. S'ànghelu nche presentat duas datas chi signant de pare a pare su cumintzu e sa fine de sa proa de fide avventista acumprida intre sos annos 1828 e 1873. Custu , s'atentzione nostra est girada dirìgidu subra de sas datas 1843 e 1844 chi fiant istados etotu sas càusas de duos sutzessivos isetos de sa torrada gloriosa de Gesùs Cristos in sos Istados Unidos, tando subra de sa terra Protestante.

In s'imàgine de sa rugrada de su riu "Tigre", sa tigre chi màndigat sas ànimas umanas sunt custas datas 1843-1844 chi faghent colare su reproto protestante dae su chintu ispirituale a sa morte ispirituale. Chie imbetzes at superadu sa proa essit biu e beneitu dae Deus dae custa perigulosa traversata. Otenet de Deus una beatitudine ispetzifica: " Beato chie arribba a su 1873! »

Dan 12:13 E tue, caminat cara a sa fine tua; as a reposare e as a mantènnere s'eredade tua a sa fine de sas dies.

13a- Daniele at a iscobèrrere a pustis de sa prima risurrezione in cale at a risòrgere, su significadu de totu sas cosas chi nch'at trasmitidu. Ma pro s'avventista ancora in vida, s'insignamentu suo at a èssere comente si siat integradu dae sas rivelatziones cuntènnidas in s'Apocalisse de Giuanne.

Su libru de Daniele cuat bene s'enorme richesa sua. Amus notadu sas letziones de incoraggiamento chi su Sennore girat a sos elettos suos de sas ùrtimas dies ca custas ùrtimas dies ant a torrare a sa norma de sa timoria e de s'insicurezza chi at prevàlidu in totu s'istòria umana subra de sa terra. Torra, ma sos ùrtimos, sos elettos ant a èssere individuados e retentos responsàbiles de sas disgràtzias chi ant a corfire sos rebellos subravìvidos a sa De tres Gherras Mundiales annunziada in Dan. 11:40-45 e Ap. 9:13. Ezechiele 14 presentat sos modellos istandard de fide: Noè, Daniele e Giobbe. Comente Noè, amus a dèvere fuire e aguantare a sa corrente de pensamentu de su mundu costruende s'arca nostra de fidelidade a Deus. Comente Daniele, devimus restare in manera firma impinnados a acumprìre su dovere nostru de funtzionàrios eletos refudende sas normas istabilidas dae sa farsa religione. E comente a Giobbe, amus a dèvere atzetare sa tribulia fisica e mentale ogni bia chi Deus l'at a permitere, tenende unu vantàgiu subra de Giobbe: a traessu de s'esperientzia sua, amus imparadu ca Deus permetet custas proas.

Su libru de Daniele nch'at permitidu fintzas de cumprèndere mègius s'invisibile vida tzeleste. Custu, iscoberende custu pessonàgiu de nùmene Gabriel, nùmene chi significat "cussu chi bidet sa cara de Deus". Est presente in totu sas missiones importantes de su pranu de sa sarvesa divina. E nos devimus rèndere contu chi, in su rennu tzeleste de Deus, issu e totu sos àngelos bonos fiant istados privados de sa presèntzia de Michele, espressione angelica de Deus, durante su tempus de s'incarnatzione terrena sua, est a nàrrere 35 annos. In unu grandu cumpartzimentu de amore, Micaël cumpartzit fintzas s'autoridade sua, atzetende de èssere solu " unu de sos leader printzipales ". Ma Gabriele l'iat presentadu fintzas a Daniele, su prescelto intre sos elettos, comente a " su Condottiero de su pòpulu tuo ". E Dan.9 nche rivelat in manera crara meda totu custu chi Gesù benit a acumprìre pro sarvare sos fideles eletos suos. Est gasi annunziadu cun cresa su progetu salvifico divinu, aende-si realizadu posca su 30 aprile 30 cun s'incravamentu de Gesù Cristos.

Su libru de Daniele nch'at ammustradu chi sa fide est dimostrabile petzi de un'adultu. E chi segundu Deus su pipiu devenit adultu cando acumprìt trèighi annos. Duncas potzamus petzi bìdere su frutu rànchidu giutu dae su batiare de sos pipios e de s'eredade religiosa de sa nàschilda in totus sas farsas religiones. Gesù at naradu in Marco 16:16: Chie at a crèere e at a èssere batijadu at a èssere sarvadu; chie no at a crèere at a èssere cundennadu . Custu significat duncas chi in antis de su batiare sa fide devet èssere presente e dimustrada. A pustis de su batiare, Deus l'iat postu a sa proa. In prus, una àtera perla rivelada in Daniele, sunt cunfirmadas custas paràulas de Gesù de Matteo 7:13: Intradas pro sa ghenna istrinta . Ca larga est sa ghenna, larga est sa bia chi giughet a sa perditzione e sunt medas sos chi colant de in cue ; e fintzas in Matteo 22:14: Ca medas sunt sos mutidos, ma pagos sos elettos ; segundu Daniele 7:9, deghe milliardos mutidu a rèndere contu a Deus solu pro unu milione de sos

elègidos redenti sarvados, ca ant a àere a beru serbidu bene su Deus creadore, in Cristu in s'Ispiritu Santo.

Lu capitulo 12 at agigu bessadu sas bases pro s'istrutura de su libru Apocalisse torrende a cramare sas datas 538, 1798, 1828, 1843-1844 cuadas e sugeridas ma fundamentales pro sa partzidura de su tempus in Apocalisse, e su 1873. Una àtera data, 1994, b'at a àere èssere costruidu pro sa mala sorte de unos cantos e sa cuntentesa de àteros.

Introduzione a su simbolismu profetosu

In totu sas paràbolas biblicas, s'Ispiritu impreat elementos terrenos sos cales critèrios tzertos podent simbulegiare entidades anònimas chi presentant critèrios comunos. Cada sìmbulu impreadu devet tando èssere esaminadu in totus sos aspetos suos, pro nde bogare sos insignamentos cuados dae Deus. Pigamus a esèmpiu sa paràula “ mare ”. Segundu Gen. 1,20, Deus l'aiat pobladu de animales de cada genia, medas e anònimos. S'ambiente suo est fatale pro s'òmine chi bivet alenende s'àera. Devenit gasi sìmbulu de morte pro s'òmine chi, in manera giusta, podet fintzas tìmere sa sua salinità chi rendet istèrile sa terra. Craru custu sìmbulu no est favorèvole a s'umanidade e, a càusa de su significadu suo de mortas, Deus at a dare su nùmene suo a sa bartza de sas ablutziones ebràicas chi prefigura sas abbas de su batiare. Como batijare significat s'atzufare, mòrrere afogadu pro rivivere in Gesù Cristos. Su betzu ingiustificato risorghet giughende sa giustitzia de Cristu. Bidimus inie, totu sa richesa de un'unicu elementu de sa creazione divina: su mare . Suta de custu insignamentu, amus a cumprèndere mègius su significadu chi Deus dat a custu versetto de Daniele 7:2-3: “... e aco', sos bator binti de su chelu s'iscadenant subra de su grandu mare . E bator grandu bèstias fiant essidas dae su mare , diferentes s'una de s'àtera . Iscais chi “ sos bator binti de su chelu ” sugerint sas gherras universales chi giughent sos pòpulos vitoriosos a su podere dominante. Inoghe “ su grandu mare ” simbulègiat sas massas umanas de sos pòpulos paganos chi, no onorende Deus, sunt, a sos ogros suos, aguales a sos animales de su “ mare ”. In s'espressione “ bator binti de su chelu ”, “ bator ” rapresentat sos 4 puntos cardinales de sas diretziones Nord, Sud, Est e Ovest. Sos “ bentos de su chelu ” annanghent cambiamentos in s'aspetu de su chelu, surbende nues, provochende traschias e giughende abba; istesiende sas nues, favorint su sole. A su matessi modu, sas gherras pròvocant grandu cambiamentos polìticos sotziales, enormes sconvolgimenti chi dant su domìniu a su pòpulu vitoriosu nou seberadu dae Deus, ma sena chi siat in issu beneitu. Ca designadu comente a “ animale ”, non tenet deretu a sas beneditziones destinadas a èssere ofertas a sos beros òmines; sos fideles eletos suos chi caminant a sa lughe divina finas dae Adamo e Eva, e custu finas a sa fine de su mundu. E chie sunt sos funtzionàrios eletos suos? Cussos in sos cales reconnoschet s'imàgine sua ca s'òmine est istadu fatu a imàgine de Deus segundu Gen. 1:26. Notades custa diferèntzia: s'òmine est fatu o creadu dae Deus a imàgine sua , mentras s'animale est prodùidu dae s'ambiente suo,

marinu, terrestre o tzeleste, segundu s'òrdine dadu dae Deus. Su sèberu de su verbu signat sa diferèntzia de status.

Comente segundu esèmpiu, pigamus sa paràula " terra ". Segundu Gen. 1,9-10, custu nùmene " terra " est dadu a sa terra asciuta, essida dae su " mare "; un'imàgine chi Deus at a isfrutare in Apoc.13, pro simbulegiare sa fide protestante chi derivat de sa fide catòlica. Ma bidimus sos àteros aspetos de sa " terra ". Est favorèvole a s'òmine cando lu nudrit, ma contràriu cando pigat sa forma de un'àridu desertu. Dipendet tando de sa bona irrigatzione de su chelu pro èssere una beneditzione pro s'òmine. Custa irrigatzione podet acudire fintzas dae sos rios chi la rugrant; aco' ca sa matessi Parola de Deus est paragonada in sa Bibbia a " una bena de abba bivat ". Est sa presèntzia o s'ausèntzia de custa " abba " chi determinat sa natura de sa " terra " e, in manera ispirituale, sa calidade de sa fide de s'òmine cumposta pro su 75% de abba.

Comente su de tres esèmpios, pigamus sos isteddos in su chelu. In antis totu " su sole ", in positivu, illùminat; segundu Gen. 1,16, est sa lughe de sa " die ", iscaldit e favorit sa crèschida de sos fundos de cales s'òmine si nudrit. S'aspetu negativu est chi brùsiat sos regortos a càusa de su calore esageradu o de sa farta de abba. Galileu teniat resone, est in su tzentru de s'universu nostru e totu sos pranetas de su sistema suo girant a fùrriu a issu. E mescamente est su prus mannu, sa Bibbia lu definit " su prus mannu " in Gen. 1,16, su prus caente e no est abbordabile. Totus custos critèrios faghent de issu s'imàgine perfeta de Deus in su cale s'agatant totus custas carateristicas. Nemos podet bìdere Deus e bìvere, gasi comente non podet pònere sos pees subra de su " sole "; s'ùnicu isteddu maschile, sas àteras sunt totus pranetas o isteddos femminilizzate. A pustis de issu, " sa luna ", " su prus piticu ": segundu Gen. 1,16, est su luminare de sa note, de sas tenebre subra de cales issu presidit. " Sa luna " giughet tando petzi unu messàgiu negativu. Cando chi siat sa prus serente a nois, custu isteddu at cunservadu pro tempus meda s'arcanu de su chirru cuadu suo. Non brilla de petzi ma comente a totus sos àteros pranetas nche tasit, in unu tziclu progressivu, una leca lughe chi retzit de su "sole". Segundu totus custos critèrios, "sa luna" est su sìmbulu perfetu pro rapresentare, in primu logu, sa religione giudàica, e in segundu logu, sa farsa religione cristiana de su pabadu catòlicu romanu, dae su 538 a oe, e de su protestantèsimu luteranu, calvinista e anglicanu, dae su 1843. B'at fintzas in su chelu sos " isteddos " chi segundu Gen. 1,14-15-17 tenent duos ruolos chi cumpartzint cun " su sole e sa luna " Sa de " signare sas èpocas, sas dies e sos annos ", e sa de " illuminare sa terra ". Sa majore parte brilla petzi in sos momentos de oscuridade, a de note. Est su sìmbulu ideale pro rapresentare sos tzeracos de Deus, cuddos beros, fintzas a cando sa profetzia no lis atribuit una ruta; chi inditat unu cambiamentu in s'istadu ispirituale issoro. Custu at a èssere su messàgiu chi Deus at a impreare pro evocare sa ruta de su cristianèsimu vītima de sa fàula romana in Dan.8:10 e Ap.12:4; e sa ruta de su protestantèsimu universale in Ap. 6:13 e 8:12. Aorada, su "isteddu " designat su pabadu catòlicu in Apoc. 8:10-11, sa fide protestante in Apoc. 9:1; e riunidos in una corona finas a su nùmeru de 12, s'Assemblea eleta vitoriosa, in Apocalisse 12:1. Dan.12:3 los designat comente a su sìmbulu de " cussos chi insinnant sa giustìtzia a sa moltitudine ", est a nàrrere " cussas chi illùminant sa terra " cun sa lughe donada dae Deus.

Custos chimbe sìmbulos ant a giogare unu ruolu importante in sa profetzia de s'Apocalisse. Podides tando bos esertzare a iscobèrrere sos messàgios cuados batidos de sos critèrios de

sos sùmbulos presentados. Ma unos cantos diant èssere difitziles de iscobèrrere, pro custu Deus matessi inditat sa crae de s'arcanu, in versetti de sa Bìbbia, comente a sas paràulas " testat e coa " chi podent èssere cumpresas petzi de su significadu chi Deus lis dat in Is.9: 14, ue leghimus: " su magistradu o su sèneghe est su capu, su profeta chi insinnat sa fàula est sa coa ". Ma su versetto 13 proponet in parallelu, duncas cun sos matessi significados, " su ramu de palma e sa canna "; " una canna " chi at a rapresentare su pabadu romanu in Apoc.11:1.

B'at fintzas unu significadu simbòlicu de figuras e nùmeros. Comente règula base tenimus in òrdine chi creschet:

Pro su nùmeru "1": unitzidade (divina o numèrica)

Pro su nùmeru "2": imperfetzione.

Pro su nùmeru "3": primore.

Pro su nùmeru "4": universalidade (4 puntos cardinales)

Pro su nùmeru "5": òmine (s'èssere umanu maschile o femminile).

Pro su nùmeru "6": s'ànghele tzeleste (s'èssere tzeleste o missu).

Pro su nùmeru "7": pienezza. (Fintzas: sigillu de su Deus creadore)

Al in subra de custa figura tenimus cumbinatzone de addizione de sas primas sete tzifras fundamentales; esèmpios: $8 = 6+2$; $9 = 6+3$; $10 = 7+3$; $11 = 6+5$ e $7+4$; $12 = 7+5$ e $6+6$; $13 = 7+6$. Custos sèberos tenent unu significadu ispirituale in relatzione a sos temas tratados in custos capìtulos de s'Apocalisse. In su libru de Daniele agatamus sos messàgios profetosos chi riguardant s'era messianica cristiana in sos capìtulos 2, 7, 8, 9, 11 e 12.

In su libru Apocalisse rivelada a s'apòstolu Giuanne su còdighe simbòlicu de sos nùmeros de sos capìtulos est in manera estrema rivelatore. S'era cristiana est partzida in duas partes istòricas printzipales.

Sa prima, atacada a su nùmeru "2", coberit sa majore parte de su tempus de s'"imperfetzione" dotrinale de sa fide cristiana rapresentada dae su 538 de su pabadu catòlicu romanu, erederi de sa norma religiosa istabilida dae su 7 martzu 321 de s'imperadore romanu paganu Costantinu DEO. Lu capìtulo 2 coberit totu su perìodu cumprèndidu intre su 94 e su 1843.

Sa segunda parte rapresentada dae su nùmeru "3" pertocat, partinde dae su 1843, su tempus "avventista", tempus in cale Deus esigit su reimpreu de su "primore" dotrinale apostòlicu segundu su programa profetadu dae su decretu divinu mentovadu in Daniele 8:14. Custu primore at a èssere cròmpida in manera graduale finas a sa torrada de Cristu prevididu in su beranu de su 2030.

Subra su nùmeru 7, lu nùmero 8, $2+6$, èvocat su tempus de s'imperfetzione (2) de sas òperas diabòlicas (6). Lu nùmero 9, $3+6$, inditat su tempus de su primore (3) e de sas òperas

ateretantu diabòlicas (6). Lu nùmero 10, 3+7, profetat su tempus de su primore (3), sa pienezza (7) de s'òpera divina.

Lu nùmero "11" o, mescamente, 5+6, si referit a su tempus de s'ateismu frantzesu in cale s'òmine (5) est assotziadu a su demòniu (6).

Lu nùmero "12", est a nàrrere 5+7, rivelat s'assòtziu de s'òmine (5) cun su Deus creadore (7 = pienezza e sigillu suo regale).

Lu nùmero "13" o 7+6, designat sa pienezza (7) de sa religione cristiana assotziada a su demòniu (6); papale in antis (mare) e protestante (terra) in sas ùrtimas dies.

Lu nùmero "14" o 7+7, pertocat s'òpera avventista e sos messàgios universales suos (Vangelu Eternu).

Lu nùmero "15", est a nàrrere 5+5+5 o 3x5, èvocat su tempus de su primore umanu (3) (5). Est su chi signat sa fine de su tempus de sa gràtzia. Su " trigu " ispirituale est maduru pro èssere tòddidu e barigadu in sos granai tzelestes. Sa preparatzione de sos elettos est completada ca ant cròmpidu su livellu rechertu dae Deus.

Lu nùmero "16" pertocat in s'Apocalisse, su su momentu chi Deus versat " sas ùrtimas sete copas de s'ira sua " subra de sos inimigos religiosos suos, su cristianèsimu infedele in su capìtulu 13.

Lu nùmero "17" pigat su significadu suo, comente a su pretzedente, de su tema chi Deus li dat in sa profetzia sua: in Apocalisse 17, s'ìmbulu de su " cabu de sa manna meretrice " a banda de Deus. In sa Bibbia su primu impreu de custu nùmeru simbòlicu pertocat sa chida de Pasqua chi cumintzat sa de 10 dies de su primu mese de s'annu e acabat sa de 17 dies . Realizada a sa litera a livellu de dies pro sa morte de su " Agnello de Deus " Gesù Cristos, sa Pasqua est profetada in dies-annos in su de 70 de sas " 70 chidas " de sos annos de Daniele 9:24-27. Sa profetzia de sa 70a chida de su versetto 27 coberit tando su tempus de sete annos cumprèndidu intre sas datas 26 e 33. Sa meta inditada dae sa profetzia est sa Pasqua situada in beranu, " in su mèdiu " de custos sete annos de sa chida profetosa mentovada in Daniele 9:27.

Pro sos ùrtimos beros "avventisti", lu nùmero 17 at a pertocare 17 sèculos de pràtica de sa dominiga romana, pecadu istituïdu su 7 martzu 321. Dada anniversàriu de sa fine de custos 17 sèculos, su 7 martzu 2021 at abertu su " tempus de sa fine " profetadu in Daniele 11:40. Custu " tempus " est favorèvole a su cumprimentu de custu ùrtimu castigu ammonitore chi, designende sa De tres Gherras Mundiales, est fintzas profetadu dae Deus mediante sa " de ses trumbas " riveladas in Apoc. 9,13-21. Sa ruina econòmica causada dae su Covid -19 signat s'annu 2020 (dae su 20 martzu 2020 a su 20 martzu 2021) comente a su de su cumintzu de sos castigos divinos.

Su tema de su capìtulu "18" est sa punitzione de " Babilònia sa Manna ".

Lu capìtulu "19" si cuntzentrat subra de su cuntestu de sa torrada in glòria de Gesù Cristos e de su cunfrontu suo cun sos rebellos umanos.

Lu capitulu "20" è vocat su de sete millènnios, subra de sa terra desolata ue su demòniu est tentu presoneri e in chelu, ue sos elettos protzedint a giudicare sas vidas e sas òperas de sos malvagi rebellos mortos refudados dae Deus.

In su capitulu "21" s'agatat su simbolismu 3x7, est a nàrrere su primore (3) de sa santificazione divina (7) riproduda in sos suos eletos redenti de sa terra.

Bidimus gasi chi sa profetzia tenet comente a tema sos elettos de s'Avventismo in Apoc. 3, 7, 14 =2x7 e 21 =3x7 (crèschida cara a su primore de sa santificazione).

Lu capitulu "22" inaùgurat su tempus in cale, subra de sa terra rigenerata e annoada, Deus aposentat su tronu suo e sos elettos de su rennu eternu suo.

Avventismo

Chie sunt tando custos figios e figias de Deus? Tantu balet lu nàrrere deretu, ca custu documentu at a frunire totu sas proas auspicàbiles, custa Rivelatzione divina est indirizada dae Deus a sos cristianos "avventisti". Chi ti pragat o no, sa voluntade de Deus est soberana e de su beranu de su 1843, cando fiat intradu a vigore unu decretu profetadu in Daniele 8:14, s'istandard "avventista de sa de sete dies" est istadu su canale esclusivu chi ancora collegat Deus e sos servidores umanos suos. Ma atenziona! Custa norma est in continua evolutzione, e su refudu de custa evolutzione, cherta dae Deus, at fatu butare sa rapresentàntzia istituzionale sua ufiziale a banda de Gesùs Cristos partinde dae su 1994. Ite est s'avventismo? Custa paràula derivat de su latinu "adventus" chi significat: abbentu. Su de Gesùs Cristos, pro sa grandu torrada sua finale in sa glòria de su Babbu, fiat abetadu in su beranu de su 1843, in s'atòngiu de su 1844 e in s'atòngiu de su 1994. Custas farsas aspetativas prevididas in su progetu de Deus, nointames si giughiant dae segus tràgicas cunsighèntzias ispirituales pro cussas chi disprezzarono custos annùntzios profetosos e sos isetos issoro, ca organizados, sovranamente, de su grandu Deus creadore. Gasi, cale si siat at a reconnòschere in custu documentu sas lughes propostas dae Gesùs Cristos at a devènnere, comente a diretta cunsighèntzia, unu "avventista", "de sa de sete dies", si no intre sos òmines, gasi at a èssere pro Deus; custu, no in pessu chi abbandonat su pasu religiosu de sa prima die, pro praticare su

restu de sa de sete dies, mutidu Sabato, santificadu dae Deus finas dae sa creazione de su mundu. Apartènnere a Deus ìmplicat bisòngios divinos complementares; cun su sàbadu, s'avventista elègidu s'at a dèvere rèndere contu chi fintzas su corpus fisicu suo est propiedade de Deus, e comente a tale l'at a dèvere nudrire e lu curare comente a unu pretziosu bene divinu, unu santuariu carrale. Ca Deus at prescrìvidu a s'òmine, in Gen. 1:29, sa dieta ideale sua: “ E Deus aiat naradu: Aco', deo bi do cada erba chi giughet sèmene, chi est subra de sa cara de totu sa terra, e cada àrbore chi tenet in sese su frutu de s'àrbore chi giughet su sèmene: custu at a èssere su màndigu tuo ”.

Su pensamentu avventista est inseparabile de su progetu cristianu riveladu dae Deus. Sa torrada de Gesù Cristos est mentovada in numerosas tzitas bìblicas: Salmu 50,3: “ Benit, su Deus nostru , e no abarrat in mudimene; in dae in antis suo b'at unu fogu divorante, a fùrriu a issu una traschia violenta ”; Sal.96:13: “ ...dae in antis su Sennore! Ca benit, ca benit a giudicare sa terra ; at a giudicare su mundu cun giustitzia e sos pòpulos segundu sa fidelidade sua. »; Is.35,4: “ Narades a cussos chi giughent su coro tribuladu: faghide-bos coràgiu, non tengiais timoria; aco' su Deus tuo, at a bènnerre sa vindita, sa punitzione de Deus; Issu matessi at a bènnerre e t'at a sarvare ”; Os.6,3: “ Connoschimus, chircamus de connòschere su Sennore; sa bènnerre sua est tzerta comente sa de s'aurora. At a bènnerre pro nois comente a s'abba , comente a s'abba beranile chi abbat sa terra ”; in sas Iscrituras de s'alleàntzia noa legamus: Mt 21,40: “ Como , cando at a bènnerre su Sennore de sa bìngia , ite at a fàghere a custos vignaioli? »; 24,50: “ ... su mere de custu tzeracu at a bènnerre in sa die chi no isetat e in s'ora chi no ischit ”; 25,31: “ Cando su Figiu de s'òmine at a bènnerre a sa glòria sua , cun totu sos ànghelos, at a sèere subra de su tronu de sa glòria sua. »; Jea.7:27: “ Nointames ischimus dae ue benit custu; ma Cristu, cando at a bènnerre , nemos at a ischire de ue siat. »; 7,31: “ Medas de sa truma aiant crèidu in issu e naraiant: Su Cristu, cando at a bènnerre , at a fàghere prus miràculos de custos? »; Ebr. 10,37: “ Ancora unu pagu: cussu chi devet bènnerre at a bènnerre e no at a tardare ”. S'ùrtima testimonia de Gesù: Giovanni 14,3: “ E cando apo a andare a bos ammaniare unu logu , apo a torrare a bènnerre e b'apo a pigare cun megus , pro chi ue so deo siais fintzas bois ”; Sa testimonia de sos ànghelos: At.1,11: “ E aiant naradu: Òmines de Galilea, ca sessades de castiare su chelu? Custu Gesù, chi mesanu a bois est istadu assùmidu in chelu, at a bènnerre a su matessi modu in cale l'ais bidu andende a chelu. ”. Lu progeto avventista de su Messia aparit in: Isa.61:1-2: “ S'ispiritu de su Sennore, YaHWÉH, est in susu de mene, ca YaHWÉH m'at untadu pro giùghere sa bona noa a sos pòveros; M'at mandadu a sanare sos chi giughent su coro segadu, a proclamare sa libertade a sos presoneris e sa liberatzione a sos presoneris; pro proclamare un'annu de praghere de YaHWÉH,... ” Aco', leghende custu testu in sa sinagoga de Nazaret, Gesù aiat interrùmpidu sa letura e tancas su libru, ca lu resto, chi riguardat sa “ die de su sa vindita ” diat èssere istada acumprida petzi in su 2003, annos a pustis, pro sa gloriosa torrada sua divinu: “ e una die de vindita a banda de su Deus nostru ; cunfortare totus sos afigidos; »

S'avventismo oe tenet plùrimos furriados e, in primu logu, s'aspetu istituzionale ufiziale chi at refudadu, in su 1991, sas ùrtimas lughes chi Gesù l'at ofertu, a traessu de s'ùmile trastu umanu chi so deo. Sas minudas ant a èssere visualizados, ue pretzisu, in custu documentu. Numerosos grupos avventisti dissidentes esistent ispartos in totu sa terra. Custa lughe si girat a issas in bia prioritària. Issa est sa “grandu lughe” cara a sa cale sa sorre ispirituale nostra majore, Ellen White, cheriat ghiare su pòpulu avventista. At presentadu su traballu suo

comente a sa “pitica lughe” chi giughet a sa “grandu lughe”. E in s'ùrtimu messàgiu suo pùblicu, brandendo sa Sacra Bibbia cun ambas manos, at declaradu: “Frades, bi cussìgiu custu libru”. Su disìgiu suo est como acumentadu; Daniele e s'Apocalisse sunt de su totu detzifrados mediante un'impreu rigorosu de sos còdighes bíblicos. Sa perfeta armonia rivelat sa grandu sabiduria de Deus. Letore, cale si siat tue sias, t'esorto a non cummìtere sos errores de su passadu, ses tue chi ti debes adattare a su pranu divinu, ca s'Onnipotente non s'at a adattare a su puntu de bista tuo. Su refudu de sa lughe est pecadu mortale sena remèdiu; su sàmbene versadu dae Gesùs Cristos no lu coberit. Serro custa importante parèntesi e torrada a sa “ calamidade ” annunziada.

In antis de afrontare su contadu de s'Apocalisse, bos devo ispiegare pro ite, in generale, sas profetzas ispiradas dae Deus sunt pro nois èsseres umanos cantu prus vitales, ca su conoschimentu issoro o su disprètzio issoro s'ant a bortare in sa vida eterna o in sa morte permanente. Su motivu est su sighente: sos èsseres umanos amant s'istabilidade e comente a tales timent su cambiamentu. De cunsighèntzia, issu tutelat custa istabilidade e trasformat sa religione sua in tradizione, isbolighende totu custa chi si presentat suta de un'aspetu de novidade. Gasi aiant agidu pro primos, cun ruina issoro, sos ebreos de s'antiga alleàntzia divina, chi Gesùs no esigida a denunziare comente a “ una sinagoga de Satana ” in Apoc 2,8 e 3,9. Aderende a sa tradizione de sos babbos, creiant chi custu diant èssere resèssidos a amparare su raportu issoro cun Deus. Ma ite sutzedet in custu casu? S'òmine no ascurtat prus Deus cando li faeddat, ma pedit a Deus de l'ascurtare faeddende. In custa situatzione, Deus no agatat prus su contu suo, tantu prus chi, si est beru chi Lui matessi non càmbiat in su caràtere suo e in su cabu suo chi abarrat uguale in manera eterna, est fintzas beru chi su progetu suo est in continua crèschida e in costante cambiamentu. Bastat unu versetto pro cunfirmare custa idea: “ Su caminu de su giustu est comente a sa lughe splendente, su cale lugore creschet finas a sa metade de sa die. (Pro 4:18).” Su “ percursu ” de custu versetto est ecuivalente a sa “ bia ” incarnada in Gesùs Cristos. Custu dimustrat chi fintzas sa veridade de sa fide in Cristu evolvit in su tempus, segundu su sèberu de Deus, segundu su disinnu suo. Sos candidados a s'eternidade diant dèvere dare a sas paràulas de Gesùs su significadu chi mèritant cando lis aiat naradu: “ A chie custoit sas òperas meas finas a sa fine apo a dare... (Ap 2,26)”. Medas pessones pessant chi siat sufitziente cunservare custa chi s'est imparadu dae su cumintzu finas a sa fine; e custu fiat giai s'errore de sos giudei natzionales e sa letzione de Gesùs in sa paràbola sua de sos talentos. Ma custu significat ismentigare chi sa bera fide est unu raportu permanente cun s'Ìspìritu de su Deus bividore chi si pigat cura de donare a sos figios suos custu màndigu chi essit dae sa buca sua in cada momentu e in cada momentu. Sa Parola de Deus non si lìmitat a sas Sacras Iscrituras de sa Bibbia, a pustis de issa abarrat in manera permanente su “Logos” bividore, sa Parola momentaneamente fata petza, Cristu chi agit in s'Ìspìritu Santo pro sighire su diàlogu suo cun cussos chi lu tenent. l'amare e lu chircare cun totu s'ànima. Potzo testimoniare custas cosas ca apo beneficiadu personalmente de custu contributu de lughe noa chi cumpartzo cun chie l'amat cantu mene. Sa novidade retzida dae su chelu megiorat de

sighidu sa comprensione nostra de su progetu riveladu suo e nos devimus ischire detzidere e abbandonare sas interpretatziones superadas cando devenint obsolete. Sa Bibbia nche cumbidat a fàghere custu: “ Esàminat cada cosa; attenetevi a custu chi est bonu; (1Tes.5:21).”

Su cabu de Deus s'adatat totora a custa evolutzione progressiva de sa lughe ispirada e rivelada a sos eletos depositàrios de sos suos oracoli. Duncas, su rigorosu respetu de sa traditzione est dannosu, ca impedit a s'essere umanu de s'adatare a s'evoluzzione de su programa de rispàrmium bia bia riveladu finas a sa fine de su mundu. B'at un'espressione chi assumet totu su valore suo in àmbitu religiosu, est: sa veridade de su tempus presente o sa veridade presente . Pro cumprèndere mègius custu pensamentu devimus castiare a su passadu, ue a su tempus de sos apòstolos teniamus una dotrina de fide perfeta. Prus tardu, in sos tempos profetados de estrema oscuridade, sa dotrina de sos apòstolos fiat istada sostituida dae cudda de sas duas “Rome”; cudda imperiale e cudda papale, sas duas fases de su matessi progetu divinu preparadu pro su demòniu. Duncas, s'òpera de riforma giustificat su nùmene suo, ca cumportat su sradicamento de sas farsas dotrinas e su reimpianto de sos bonos sèmenes distrutos de sa dotrina apostòlica. Cun grandu passèntzia, Deus at cuntzèdidu tempus, tantissimo tempus, pro chi sa lughe Sua esseret aporrada a su completu cumprimentu suo. A diferèntzia de sos unos paganos chi non reagint, ca no esistent, su Deus creadore bias in manera eterna, e dimustrat de esistere, cun sas reatziones suas e sas atziones suas inimitabili; a dolu mannu pro s'òmine, suta de sa caratza de tostas punitziones. Cussu chi cumandat sa natura, chi dirighet rajos, tronos e rajos, chi reischidada sos vulcanos e los faghet butare fogu subra de s'umanidade culpèvole, chi pròvocat terremotos e pròvocat maremotos distruidores, est fintzas cussu chi benit a sussurrare in sas mentes de sos funtzionàrios eletos suos, s'istadu de avanzamentu de su progetu suo, custu chi s'appresta a fàghere, comente a aiat annunziadu in antìzipu, meda tempus in antis. “ Ca su Signore DEUS non faghet nudda fintzas a cando no apat riveladu su segretu suo a sos tzeracos suos, sos profetas ”, segundu Amos 3:7.

Sa prima mirada a s'Apocalisse

Nella presentada sua, Giovanni, s'apòstolu de su Sennore Gesù Cristos, nos descriet sas imàgines chi Deus li dat in bisione e sos messàgios chi ascurtat. In aparèntzia, ma petzi in aparèntzia, s'Apocalisse, traduzione de su gregu "apocalupsis", non rivelat nudda, ca

cunservat s'aspetu misteriosu suo, incumprensibile a sas moltitudini de credentes chi la leghent. S'arcanu los iscoràgiat, e sunt reduidos a disconnòschere sos segretos isvelados.

Deus no lu faghet sena motivu. Agende custu, Issu nch'insinnat cantu sa Rivelatzione sua siat santa e, comente a tale, destinada petzi a sos elettos suos. E inoghe est doveroso èssere craros, sos suos prescelti non sunt cussos chi pretendent de l'èssere, ma petzi cussos chi Lui matessi reconoschet comente a suos tzeracos, ca si distinghent, sos farsos credentes, pro sa fidelidade issoro e ubbidientzia. .

“ Apocalisse de Gesùs Cristos, chi Deus l'aiat dadu ca ammustraret a sos tzeracos suos sas cosas chi divent acadèssere chitzo , e chi issu aiat fatu connòschere, mandende s'ànghelu suo, a su suo tzeracu Giovanni, su cale aiat testimoniadu sa paràula de Deus e sa testimonia de Gesùs Cristos , totu custu chi at bidu. (Ap.1:1-2).”

Duncas cussu chi aiat declaradu in Giovanni 14:6: “ Deo so sa bia, sa veridade e sa vida; nemos benit a su Babbu si non pro mèdiu de mene ”, benit, a traessu de s'Apocalisse sua, sa Rivelatzione sua, a inditare a sos tzeracos suos sa bia de sa veridade chi lis permetet de otènnere sa vida eterna oferta e proposta in su nùmene suo. Duncas, petzi cussos chi issu at a giudicare dignos de lu retzire, l'ant a otènnere. A pustis de àere ammustradu in manera concreta a traessu de su ministèriu terrenu suo custu chi constituit su modellu de sa bera fide, Gesùs at a reconòschere cussos chi sunt dignos de issu e de su sacrificziu espiatòriu suo voluntàriu, in cantu si sunt a beru impinnados in custu caminu modellu subra de cale Issu at caminadu in antis de issos. Sa prena cunsacrazione sua a su servìtziu de Deus est sa norma proposta. Si su Maestro aiat naradu a Piladu: “ ...so bènnidu a su mundu pro rèndere testimonia a sa veridade... (Gv 18,37)”, in custu matessi mundu, sos elettos suos ant a dèvere fàghere ateretantu.

Cada arcanu tenet s'acrarimentu suo, ma pro l'otènnere bisòngiat impreare sas craes chi aberint e serrant s'atzessu a sos segretos. Ma ahimè pro sos fichetes in manera superfitziale, sa crae printzipale est Deus matessi, in pessone. A suo piacimento e segundu su cabu infallibile suo e in manera perfeta giustu, aberit o serrat s'abbistesà umana. Custu primu ostàculu rendet incumprensibile su libru riveladu e sa Sacra Bibbia in generale devenit, cando sutaposta a sa letura de sos farsos credentes, una collida de artìculos de alibi religiosos. E b'at meda meda de custos farsos credentes, motivu pro cale, subra de sa terra, Gesùs aiat multiplicadu sos avertimentos suos subra de sos farsos cristi chi diant èssere apartos finas a sa fine de su mundu, segundu Matteo 24:5-11-24 e Matteo. 7:21-23, ue ponet in guàrdia contra sas farsas afirmaduras de cussas chi l'invocant.

S'Apocalisse est tando sa rivelatzione de s'istòria de sa bera fide reconnota dae Gesùs Cristos in su Babbu e in s'Ispiritu Santo bènnidu de su Babbu, ùnicu Deus creadore. Custa bera fide cualificat sos elettos suos chi rugrant tempos de estrema confusione religiosa in su cursu de sos sèculos iscuros. Custa situatzione giustificat su simbulu de sos isteddos chi Deus atribuit a sos elettos chi reconoschet, fintzas momentaneamente, ca comente a issos, segundu Gen 1,15, lughent in sas tenebre, " pro illuminare sa terra ". »

Sa segunda crae de s'Apocalisse est cuada in su libru de su profeta Daniele, unu de sos libros de s'antiga alleàntzia, chi constituit su primu de sos “ duos testimòngios ” de Deus mentovados in Ap. 11,3; su segundu est s'Apocalisse e sos libros de s'alleàntzia noa. Durante su ministèriu terrenu suo, Gesùs aiat atiradu s'atentzione de sos dischentes suos subra de custu profeta Daniele, sa cale testimonia est classificada in sos libros istòricos de sa sacra “Torah” ebràica.

Sa Rivelazione Divina pigat sa forma de duas columnas ispirituales. Est tantu beru chi sos libros de Daniele e su de s'Apocalisse donadu a Giovanni sunt interdependentes e complementares pro giùghere, comente a duas columnas, su capitellu de una divina rivelazione tzeleste.

S'Apocalisse est duncas s'istòria de sa bera fide chi Deus definit in custu versetto: “ Beato chie leghet e chie ascurta sas paràulas de sa profetzia e custoit sas cosas chi bi sunt iscritas! Ca su tempus est probe (Apocalisse 1:3).”

Su verbu “lèghere” tenet pro Deus unu significadu pretzisu chi assòtziat a su fatu de cumprèndere su messàgiu letu. Custu pensamentu est espressadu in Is.29,11-12: “ Cada rivelazione est pro bois comente a sas paràulas de unu libru segliadu chi sunt dadas a un'òmine chi ischit lèghere, narende: Leghe custu! E chie rispondet: non potzo, ca est segliadu; o comente a unu libru dadu a un'òmine chi no ischit lèghere, narende: Leghe custu! E chie rispondet: no isco lèghere ”. Cun custos paragones, s'Ispìritu cunfirmat s'impossibilitade de cumprèndere sos messàgios divinos codificados pro cussos chi « l'onorant cun sa buca e cun sas lavras, ma su cale coro est a largu in issu », segundu Is.29,13: « Su Sennore aiat naradu: Cando custu sa gente s'acùrtziat a mie, m'onorat cun sa buca e cun sas lavras; ma su coro suo est a largu in mene , e sa timoria chi tenet de mene est petzi unu pretzetu de sa tradizione umana ”.

Una de tres craes s'unit a sa prima. S'agatat fintzas in Deus chi sèberat sovranamente intre sos suos eletos cussu a cale at a permìtere de “lèghere” sa profetzia pro illuminare sos frades suos e sorres in Gesùs Cristos. Difatis Paolo l'amentat in 1 Cor. 12,28-29: « E Deus at costituitu in sa Crèsia prima sos apòstolos, posca sos profetas, in su de tres logos sos doctores, posca sos chi tenent su donu de sos miràculos, posca sos chi tenent su donu de sos sanamentos, agiuare, guvernare, faeddare diversas limbas. Sunt totus apòstolos? Totus sunt profetas? Sunt totus mèdicos? ”.

In s'òrdine ghiadu dae Deus no nche s'improvisat profetas pro detzisione umana personale. Totu est acadessende comente a Gesùs at insinnadu in sa paràbola, non devimus affrettarci a pigare su primu postu in prima fila, ma a su contràriu nos devimus sèere in fundu a sa sala, e isetare, si custa est netzessàriu , chi Deus nche cumbidat a andare a prima fila. No aspiraia a calicunu ruolu particolare in s'òpera sua, e tenia petzi una grandu gana in su de cumprèndere su significadu de custos curiosos messàgios chi aia letu in s'Apocalisse. Ed est istadu Deus chi, prima chi nde cumprèndere su significadu, m'at mutidu in bisione. Non bos trassais duncas de

su caràtere eccezionalmente luminoso de sas òperas chi presento; est su frutu de una missione apostòlica in manera autèntica.

S'incapatzidade momentànea de nde cumprèndere sos segretos rivelados in su còdighe est tando normale e previdida in s'òrdine istabilidu dae Deus. S'ignoràntzia non constituit una curpa, pro non siat sa cunsighèntzia de unu refudu de sa lughe dada. In casu de refudu de cantu rivelat a traessu de sos profetas a cales afidat custu còmputu, sa sentèntzia divina est lestra: est sa segadura de sa relatzione, de s'amparu e de s'isperu. Gasi, unu profeta missionàriu, Giovanni, aiat retzidu de Deus una bisione in còdighe, in su tempus de sa fine, unu àteru profeta missionàriu bi presentat oe sas bisiones decodificadas de Daniele e de s'Apocalisse, oferende-bos totu sas garantzias de sa beneditzione divina a traessu de sa sublime craresa issoro. Pro custa decodificazione, una sola fonte: sa Bìbbia, nudda àteru chi sa Bìbbia, ma totu sa Bìbbia, suta de sa lughe de s'Ìspìritu Santo. S'atentzione de Deus e s'amore suo si cuntzentrant subra de sas creaturas umanas prus simpres, comente a sos pipios obbedienti, devènnidos raros in su tempus de sa fine. Sa comprensione de su pensamentu divinu si podet realizzare petzi in un'istrinta e intensa collaboratzione intre Deus e su tzeracu suo. Sa veridade non podet èssere furada; si lu mèritat. Est retzidu dae chie l'amat comente a un'emanatzione divina, unu frutu, un'essèntzia de su Sennore amadu e adoradu.

Su fràigu completu de sa grandu Rivelatzione batida in modu complementare de sos libros Daniele e Apocalisse est manna meda e ingannevolmente complessa. Ca in realidade Deus mentovat a s'ispissu sos matessi argumentos suta aspetos e minudas diversos e complementares. A su livellu de padronanza chi tèngio oe de s'argumentu, s'istòria religiosa rivelada est in realidade simpre meda de resùmere.

Abarrat ancora una de bator craes: semus nois matessi. Devimus èssere seberados, ca s'ànima nostra e totu sa personalidade nostra divent cumpartzire cun Deus totus sos cuntzetos suos de su bene e de su malu. Si calicunu no l'apartenet, est tzertu chi at a pònnere in discussione sa dotrina sua subra de unu puntu o subra de s'àteru. Sa gloriosa Rivelatzione aparit crara petzi in sas mentes santificadas de sos elettos. Sa veridade est tale chi non faghet a cuntratare, non faghet a negoziare, la bisòngiat pigare gasi comente est o la lassare. Comente at insinnadu Gesù, totu si detzidet cun su "eja" o su "no". E custu chi s'òmine agiunghet benit dae su Malignu.

Resta ancora unu critèriu fundamentale rechertu dae Deus: sa mavelia totale. S'orgòllu pro un'òpera est legítimu ma s'orgòllu no l'at a èssere mai: " Deus aguantat a sos orgolliosos ma dat gràtzia a sos ùmiles (Giac. 4:6)." Essende s'orgòllu sa raighina de su malu chi aiat causadu sa ruta de su demòniu cun sas mostruosas cunsighèntzias suas pro issu matessi e pro totu sas creaturas tzelestes e terrenas de Deus, est impossibile chi un'èssere orgolliosu otèngiat s'eletzione in Cristu.

Sa mavelia, sa bera mavelia, cunsistet in su de reconnòschere sa debilesa umana nostra e in su de crèere a sas paràulas de Cristu cando nche narat: " Sena de mene non podides fàghere nudda (Gv 15,5)". In custu " nudda " s'agatat in antis totu sa possibilidade de cumprèndere su sentidu de sos messàgios profetosos suos codificados. T'apo a nàrrere pro ite e t'apo a dare s'acrarimentu. In sa sabiduria sua, in sa divina sapièntzia sua, su Sennore aiat ispiradu Daniele cun sas profetzias suas in elementos separados dae dècadas. Prima chi m'ispiraret s'idea de

fàghere una sìntesi cumparativa de totus custas profetziyas aiat partzidu in capitulos, nemos l'aiat fatu in antis de mene. Ca est petzi a traessu de custa tècnica chi sas acusadas presentadas dae Deus acuisant pretzisione e craresa. Su segretu de sa lughe si basat subra sa sìntesi de totu sos testos profetosos, subra de s'istùdiu parallelu de sos datos de sos singulos capitulos e mescamente subra de sa chirca in totu sa Bìbbia de su significadu ispirituale de sos sìmbulos adobiados. Finas a cando non fiat istadu impreadu custu mètodu, su libru de Daniele, sena su cale sa profetzia de s'Apocalisse restat de su totu incumprensibile, sas acusadas divinas mentovadas no apessamentaiant tropu cussos a sos cales si referiant. Est pro cambiare custa situatzione chi s'Ispìritu Santo de Gesù Cristos m'at ispiradu a crarire custu chi finas a tando fiat abarradu iscuru. Su sebestu de sos bator bersàllios printzipales de s'ira divina si rivelat gasi in manera indiscutibile. Deus non reconnoschet àtera autoridade chi sa de sa paràula iscrita sua, e est custa chi denùntziat e acusa, suta de su tìtulu de sos duos “ testimòngios suos ” segundu Ap 11,3, sos peccatori terrestres e tzelestes. Cunsideramus como in sìntesi custa istòria profetosa rivelada.

Prima parte : s'istòria de Israele in sa disterrada de su – 605

Daniele arribbat a Babilònia (-605) Dan.1

Le visionas de Daniele de sos sutzessivos guvernantes

1-S'imperu caldeu: Dan.2:32-37-38; 7:4.

2-S'imperu mèdiu e persianu: Dan.2:32-39; 7:5; 8:20.

3-S'imperu gregu: Dan.2:32-39; 7:6; 8:21; 11:3-4-21.

4-S'imperu romanu: Dan.2:33-40; 7:7; 8:9; 9:26; 11:18-30.

5-Sos rennos europeos: Dan.2:33; 7:7-20-24.

6-Su règimene pontifitziu: Dan.7:8; 8:10; 9:27; 11:36.

Parte segunda : Daniele + Apocalisse

Profetzia subra de sa prima bènnida de su Messia denegada dae sos ebreos: Daniele 9.

Persecutziones de sos ebreos a banda de su re gregu Antiogu IV Epifane (-168): annùntziu de una grandu calamidade : Dan.10:1. S'acumprimentu: Dan.11:31. Persecutziones romanas (70): Dan.9:26.

A pustis de sos Caldeos, sos Medi e sos Persianos, sos Gregos, sa dominatzione de Roma, imperiale, posca papale, dae su 538. In Roma, sa fide cristiana adobiat s'inimigu mortale suo in

sas duas sutzessivas fases suas imperiale e papale: Dan.2:40 a 43; 7:7-8-19-26; 8:9-12; 11:36-40; 12:7; Rev.2; 8:8-11; 11:2; 12:3 a sas 6-13 a sas 16; 13:1-10; 14:8.

Dae su 1170 (Pierre Valdo), s'òpera de sa Riforma finas a sa torrada de Cristu: Apo.2,19-20-24-29; 3:1 a 3; 9:1-12; de sas 13:11 a sas 18.

Intre su 1789 e su 1798, s'atzione punitiva de s'ateismu rivolutzionàriu frantzesu: Ap.2:22; 8:12; 11:7-13.

S'imperu de Napoleone I : Apo.8:13.

Dae su 1843, sa proa de sa fide avventista e sas cunsighèntzias suas: Daniele 8:14; 12:11-12; Rev.3. Rùida de su protestantèsimu traditzionale: Ap. 3:1-3 ; sa punitzione sua: Apocalisse 9:1-12 (5° trumba). Biados pionieres avventisti: Ap. 3:4-6.

Dae su 1873, sa beneditzione ufitziale de s'istitutzione universale avventista de sa de sete dies: Daniele 12:12; Apocalisse 3:7; su sigillu de Deus : Ap.7; sa missione universale sua o messàgios de sos tres ànghelos: Ap. 14:7-13.

Dae su 1994, sutaposta a una proa de fide profetosa, sa fide avventista istituzionale est rùida: Ap. 3:14-19. Sa cunsighèntzia: s'est unida a su campu protestante denegadu dae su 1844: Ap. 9:5-10. Sa punitzione sua: Apocalisse 14:10 (fintzas issu at a bufare ...).

Intre su 2021 e su 2029, Terza Guerra Mundiale: Daniele 11:40-45; Apoc.9:13-19 (su de 6 trumbas).

In su 2029, sa fine de su tempus de gràtzia colletiva e individuale: Apo.15.

Sa proa universale de sa fide: la leghet domenicale imposta: Ap. 12,17; 13:11-18; 17:12-14; sas sete ùrtimas piaghe: Apoc.16.

In su beranu de su 2030, “ Armageddon ”: decretu de morte e torrada gloriosa de Cristu: Daniele 2,34-35-44-45; 12:1; Apocalisse 13:15; 16:16. Sa de sete trumbas : Apoc.1:7; 11:15-19; 19:11-19. Sa de sete ùrtima piaga : Apocalisse 16:17. Sa collida o su rapimentu de sos elettos: Apocalisse 14:14-16. La binnennat o punitzione de sos farsos insinnantes religiosos: Apocalisse 14:17-20; 16:19; 17; 18; 19:20-21.

De su beranu de su 2030, su de sete millènnios o mannu Sabato pro Deus e sos elettos suos: derrotadu, Satana est incadenadu subra de sa terra desolata milli annos : Ap.20:1-3. In chelu, sos elettos giùdicant sos rutos: Daniele 7: 9; Rev.4; 11:18; 20:4-6.

A inghìriu a su 3030, su Cabu Universale: sa glòria de sos elettos: Apo.21. Sa segunda morte subra de sa terra: Daniele 7:11; 20:7-15. Subra de sa terra annoada: Ap.22; Dan.2:35-44; 7:22-27.

Sos sìmbulos de Roma in sa profetzia

S'aspetu iscuru de sas profetzias si basat subra s'impreu de sìmbulos diferentes puru pertochende sa matessi entidade. Devenint tando complementares, imbetzes de s'esclùdere pare. Custu permetet a Deus de mantènnere s'aspetu misteriosu de sos testos e de costruire in unu bombo sos diferentes aspetos de s'argumentu presu de mìa. Gasi est fintzas pro s'obietivu printzipale suo: Roma.

In Dan.2, in sa bisione de s'istàtua, est su de bator imperos cun su sìmbulu " ancas dae ferru ". Su " ferru " rifletet su caràtere tostu suo e su motu latinu suo "DVRA LEX SED LEX", bortadu comente: "sa lege est tosta, ma sa lege est lege". In prus, sas " ancas dae ferru " ammentant s'aspetu de sos legionàrios romanos rivestidos de corazze dae ferru subra de su bustu, subra de sa conca, subra de sos coddos, subra de sos bratzos e subra de sas ancas , chi sobraiant a pees in longas columnas organizadas e disciplinadas.

In Dan.7, Roma, in sas duas fases paganas suas, cudda republicana e cudda imperiale, est ancora su de bator imperos descritos comente a " unu terrorosu mostu de sas dentes dae ferru ". Su ferru de sas dentes suas sa collega a sas ancas dae ferru de Dan.2 . Tenet fintzas " deghe corna " chi rapresentant sos deghe rennos europeos indipendentes chi s'ant a formare a pustis de sa ruta de s'Imperu Romano. Custu est s'insignamentu dadu in Daniele 7:24.

Dan.7:8 descriet s'aparizione de unu de ùndighi "orros " chi at a devènnere, in sa profetzia, su bersàlliu printzipale de totu s'ira divina. Retzit su nùmene de " piticu corru " ma,

in maniera paradossale, Dn 7,20 l'attribuit " un'aspetu majore de sos àteros ". S'acrarimentu at a èssere dada in Daniele 8:23-24, " custu re impudente e abbistu... at a resèssere in sas impresas suas; at a destruere sos poderosos e su pòpulu de sos santos ». Custa est petzi una parte de sas atziones chi Deus atribuit a custa segunda dominatzione romana, chi si fiat acumpridu partinde dae su 538, cun s'instauratzione de su règimene papale chi aiat impostu sa fide catòlica romana a traessu de s'autoridade imperiale de Giustinianu I. . Amus a dèvere pigare nota de totu sas acusas chi Deus presentat in modu ispartu, in totu sa profetzia, contra custu règimene autocràticu e dispòticu, ma religiosu, chi su pabadu romanu rapresentat. Si Dn 7,24 lu mutit " diferente de su primu ", est meda ca su suo pòdere est religiosu e imbarat subra de sa credulità de sos poderosos chi lu timent e timent s'influèntzia sua acanta Deus; chi Dn 8,25 atribuit a sa " resessida de sas suas astuzie ". Unos cantos diant pòdere agatare anormale chi deo colleghe su re de Daniele 7 a su re de Daniele 8. Devo tando dimustrare sa giustificatzione de custu collegamentu.

In Dan.8 no agatamus prus sas bator sutzessiones imperiales de Dan.2 e 7, ma petzi duos de custos imperos, non pro àteru in maniera crara individuados in su testu: s'imperu medu e persianu, designados cun unu " mascru " e s'imperu gregu imaginadu dae una " cabra " chi pretzedet s'imperu romanu. In su 323 aiat mortu su grandu conchistadore gregu Lisandru Mannu, " su grandu corru de su capro si fiat truncadu ". Ma sena erederis, s'imperu suo est partzidu intre sos generales suos. A pustis de 20 annos de gherra intre issas, abarrant petzi 4 rennos: " bator corna si fiant pesados a cada chirru de su chelu pro lu sostituire ". Custos bator corros sunt Egitu, Siria, Grètzia e Tràtzia. In custu capitulu 8, s'Ispiritu nche presentat sa nàschida de custu de bator imperos chi, in comintzu, fiat petzi una tzitade otzidentale, in antis monàrchica, posca republicana de su - 510. Est in su règimene republicanu suo chi Roma in maniera graduale aiat conchistadu su podere trasformende sos pòpulos chi aiat fatu apellu pro s'agjudu suo in sas colònias romanas. Gasi, in su versetto 9, suta de su nùmene de " piticu corru " chi giai designat su règimene papale romanu in Dan.7, s'arribu de sa Roma republicana in s'istòria de Oriente ue b'at Israele, acumpridu a traessu de s'interventu suo in Grètzia, " unu de sos bator corros ". Comente apo in pessu chi naradu, fiat istadu cunvocado in su 214 pro segare una chertat tra duas legas gregas, sa lega achea e la ligat etolica, e su resurtadu fiat istadu pro sa Grètzia, sa pèrdida de s'indipendèntzia sua, e s'asservimento coloniale a sos romanos in - 146. Su versetto 9 èvocat sas sutzessivas conchistas chi ant a fàghere de custa pitica tzitade de Itàlia su de bator imperos imaginados dae su " ferru " in sas profetzias pretzedentes. Sa collocatzione geogràfica de s'arresonu est sa de s'Itàlia ue s'agatat Roma. Sa nàschida de sos suos fundadores Romolo e Remo bidet protagonista una lupa chi los diat àere allatados. In latinu sa paràula Louve est "lupa" chi significat lupa ma fintzas prostituta. Gasi finas dae sa creatzione sua custa tzitade fiat istada signada dae Deus pro su dòpiu destinu suo profetosu. L'amus a agatare comente a unu lupu in s'ovile de Gesùs, chi l'at a paragonare a una prostituta in Ap.17. Posca, s'estensione sua cara a su sud " suo ", si fiat acumpridu cun sa conchista de s'Itàlia meridionale (-496--272), essende posca vitoriosa dae sas gherras cumbàtidas contra Cartàgine, s'attuale Tùnisi, partinde dae su 264 a.C. Sa fase sutzessiva cara a s'est " suo " est sa de s'interventu suo in Grètzia comente apamus in pessu chi vistu. Est inie chi est descritu comente a " chi pesat dae unu de sos bator corros " de s'imperu gregu distrutu eredadu dae Lisandru Mannu. Semper prus poderosu, in su - 63, Roma at a finire pro impònnera sa presèntzia sua e su podere coloniale suo subra de sa Giudea chi s'Ispiritu mutit "

su paisu prus bellu ” ca est istada òpera sua finas dae sa creazione sua a pustis de s'essida de su pòpulu suo de s'Egitu. Custa espressione est repitida in Ez 20,6-15. Precisazione istòrica: torra Roma fiat istada mutida dae Ircano a cumbàtere contra su frade Aristobulo. Sas tres conchistas romanas descritas, in sa matessi forma geogràfica de sas de su “ mascru ” medu-persianu de su matessi capìtulu, sunt coerentes cun sa testimonia istòrica. Sa fine fissada dae Deus est tando cròmpera: s'espressione “ piticu corru ” de Dan.7,8 e Dan.8,9 pertocat, in ambos riferimentos, s'identidade romana. Sa cosa est dimustrada e indiscutibile. Subra de custa tzertesa s'Ispritu divinuu at a pòdere giùghere a cumprimentu s'insignamentu suo e sas acusas mòvidas suas contra custu règimene religiosu papale, chi cuntzentrat susu de sese totu sos raios de su chelu. Sa sutzessione de sa Roma papale a cudda imperiale essende istada dimustrada in Dan.7, inoghe, in Dan.8, s'Ispritu brincat sos sèculos chi los separant, e de su versetto 10 pigat torra de miria s'entidade papale, s'inimigu mortale suo preferidu; e non sena motivu. Ca atzedet a sa religione cristiana de sos tzitadinos de su rennu de sos chelos riunidos dae Gesùs Cristos: “ artziados a s'esèrtzitu de su chelu ”. S'operazione fiat istada acumprida in su 538 de su decretu imperiale de Giustinianu I chi aiat ofertu a Vigilio I s'autoridade religiosa e lu costume pontifitziu de su Vaticanu. Ma armadu de custu podere, agit contra sos santos de Deus, chi pessighit in nùmene de sa religione cristiana, comente a ant a fàghere sos sutzessores istòricos suos belle 1260 annos (intre su 538 e su 1789-1793). Sa pretzisione istòrica cunfirma s'esatesa de custa durada, ischende chi su decretu fiat istadu iscritu in su 533. Sos 1260 annos acabant tando, in custu càrculu, in su 1793, annu in cale in su rivolutzionàriu “Terrore”, fiat istada decretada s'abolizione de sa crèsia romana. “ Issa aiat fatu rùere a terra unos cantos isteddos e las aiat apertigadu ”. S'imàgine at a èssere torrada a leare in Ap. 12,4: “ Sa coa sua trisinaiat su tres unu de sos isteddos de su chelu e las aiat bessadu subra de sa terra ”. Sas craes sunt dadas in sa Bibbia. Pro cantu pertocat sos isteddos , sunt in Gen. 1,15: “ Deus las aiat postu in s'istèrrida de su chelu pro illuminare sa terra ”; in Gen. 15,5 sunt paragonados a sa discendèntzia de Abramo: “ Càstiat su chelu e contat sos isteddos , si las podes contare; tales ant a èssere sos bostros posteru ”; in Dan.12,3: “ cussos chi insinnant sa giustitzia a medas ant a lùghere comente a sos isteddos in sos sèculos de sos sèculos ”. Sa paràula " coa " at a assumere grandu importu in s'Apocalisse de Gesùs Cristos, ca simbulègiat e designat " su profeta chi insinnat sa fàula ", comente a nche rivelat Isaia 9:14, aberende gasi sa comprensione nostra de su messàgiu divinuu in còdighe. Su règimene pontifitziu de Roma est duncas, in sos sèculos de su dominiu suo e finas dae sas orìgines suas, ghiadu dae farsos profetas, segundu su santu e giustu cabu riveladu dae Deus.

In Dan.8:11, Deus incurpat su pabadu de insorgere contra Gesùs Cristos, s'ùnicu " Capu de sos guvernantes ", comente a at a crarire su versetto 25, tzitadu fintzas comente a " Re de sos res e Sennoras de sos sennores ", in Ap.17 :14; 19:16. Leghimus: " Issa si fiat acurtzadu a su capitano de s'esèrtzitu, l'aiat dogadu lu perpetuo e aiat bortuladu sa base de su santuariu suo ". Custa traduzione si diferèntziat de sas tradutziones atuales, ma tenet su prètziu de respetare in manera rigorosa su testu ebràicu originale. E in custa forma su messàgiu de Deus acuiatat cunsistèntzia e pretzisione. Su tèrmine “ perpètuu ” non pertocat inoghe su “sacrifitziu”, ca custa paràula no est iscrita in su testu ebràicu, sa presèntzia sua est illètzata e non giustificada; in prus, distorce su significadu de sa profetzia. Difatis, sa profetzia pigat de miria s'era cristiana in cale, segundu Daniele 9:26, sos sacrifitzius e sas ofertas fiant istados abolidos. Custu tèrmine “ perpètuu ” pertocat una propiedade esclusiva de Gesùs Cristos chi

est su suo sacerdozio, est a nàrrere su podere suo de intercessore in preghere de sos soles suos eletos chi issu identificat e seletzionat. Nointames, apoderende-si de custa pretesa, su règimene pontifitziu beneighet sos maleitos e maleighet sos beneitos dae Deus chi incurpat in manera farsa de eresia, ergendosi a modellu de sa fide divina; afirmadura de su totu cuntestada dae Deus in sa rivelatzione profetosa sua chi l'incurpat, in Dan. 7,25, de " àere formuladu unu disinnu pro cambiare sos tempos e sa lege ". S'eresia est tando in s'intrea òpera de su règimene pontifitziu, rëndidu gasi indegno de giùghere o rèndere cale si siat cabu religiosu. Lu perpetuo est tando in acòrdiu cun sos insignamentos de Ebreos 7:24, su " sacerdozio intrasmissibile " de Gesùs Cristos. Custu est su motivu pro cale su pabadu non podet revendicare una trasmissione de su suo pòdere e de s'autoridade sua de Deus in Gesùs Cristos; no at a pòdere duncas chi bi lu furare in manera illegale, cun totu sas cunsighèntzias chi tale fura at a tènnerre, pro issu e pro cussos chi seduce. Custas cunsighèntzias sunt riveladas in Daniele 7:11. A su cabu finale, at a subire sa " segunda morte, bessadu biu in s'istagnu de fogu e de sùrfuru ", cun sa cale dae meda minetza si matessi, sos monarcas e totu sos òmines, pro chi lu serbirent e lu timerent: " Tando deo aiat castiadu a càusa de sas paràulas arroganti chi su corru aiat pronunziadu e, mentras castiaia, sa bèstia fiat istada ochida e su corpus suo fiat istadu distruidu, dadu a su fogu pro èssere brusiadu ». Ateretantu, s'Apocalisse de s'Apocalisse at a cunfirmare custa frase de su giustu cabu de su beru Deus indignato e frustradu, in Apoc. 17,16; 18:8; 19:20. Apo seberadu de bortare " e aiat bortuladu sa base de su santuàriu suo " pro sa natura ispirituale de sas acusas contra su règimene pontifitziu. Difatis, sa paràula ebràica "mecon" podet èssere bortada comente a: logu o base . E in custu casu est etotu sa base de su santuàriu ispirituale a èssere bortada. Custu tèrmine " base " pertocat, segundu Ef. 2,20-21, Gesùs Cristos matessi, " pedra angulare ", ma fintzas s'intreu fundamentu apostòlicu respetu a un'edifitziu ispirituale, est a nàrrere a unu " santuàriu ", propiedade de Gesùs Cristos, fraigadu dae Deus susu de issu. Sa crètida eredade de San Pedru est tando contraita dae Deus matessi. Pro su Pabadu s'ùnica eredade de Pietro est sa sighidura de s'òpera de sos suos carnefici chi l'aiant crutzificadu a sa sighida de su suo divinu Maestro. Su règimene suo de incuisizione riproduiat in manera fidele su modellu paganu iniziale. Aende " cambiadu sos tempos e sa lege " chi Deus aiat istabilidu, custu règimene intollerante e crudele, de cale fiant istados assassinos unos cantos capos papales, famigerati criminales, comente a Lisandru VI Bòrgia e su figiu Tzèsare, carnefice e cardinale, testimòniat s'integrale natura diabòlica de s'istitutzione papale catòlica romana. Enormes massacros de pessones paghiosas fiant istados iscadenados dae custa autoridade religiosa, de cunversiones forzadas, suta dolu de mortas, e de sos òrdines religiosos de sas rugradas giutas contra sos musulmanos chi ocupaiant sa terra de Israele; una terra maleita dae Deus finas dae s'annu 70, ue sos romanos fiant bènnidos a destruere " sa tzitade e sa santidade ", segundu cantu annunziadu, in Dan. 9,26, a pustis de su refudu de su Messia a banda de sos ebreos . Su " fundamentu de su santuàriu suo " pertocat totu sas veridades dotrinales retzidas dae sos apòstolos chi las ant trasmitidas a sas generatziones benidoras a traessu de sas Iscrituras de s'alleàntzia noa; su segundu de sos " duos testimòngios " de Deus , segundu Ap.11:3. De custa testimonia muda, su Pabadu at cunservadu petzi sos nùmenes de sos eroes de sa fide bìblica, chi faghet adorare e serbire in moltitudine de sas suas moltitudini de sighidores. Sa veridade segundu Roma est registrada, in parte, in su missale "suo" (sa ghia a sa missa), chi sostituit sos " duos testimòngios " de Deus ; sos iscritos de s'antiga e de s'alleàntzia noa chi paris costituint sa Sacra Bibbia contra sa cale issa aiat cumbàtidu ochende sos fideles sighidores suos.

Su versetto 12 de Dan.8 nch'at a rivelare ca Deus matessi est istadu custrintu a creare custa religione odiosa e detestabile. " S'esèrtzitu est istadu cunsignadu cun la perpetuat a càusa de su pecadu ". Gasi sas atziones orrorosas e abominevoli de custu règimene esistent, pro disìgiu de Deus, pro punire su " pecadu " chi est, segundu 1 Giovanni 3:4, sa trasgressione de sa lege. Ed est un'atu riconducibile giai a Roma ma in sa fase pagana sua imperiale, ca su pecadu gasi grave, chi mèritat tale punitzione, at tocadu Deus subra de duos puntos sensibiles in manera estrema: sa glòria sua de Deus creadore e binchidore in Cristu. Amus a bìdere in Apoc. 8,7-8 chi s'instauratzione de su règimene papale in su 538 constituit sa segunda punitzione, dada dae Deus, e profetada dae su sìmbulu ammonitore de sa " segunda trumba ". Unu àteru castigu lu pretzedet, acumpridu dae sas invasiones barbàricas de s'Europa devènnida infedelmente cristiana. Custas atziones s'estendent intre su 395 e su 476, sa càusa de sas punitziones dadas s'agatat ancora in antis de su 395. Benit gasi cunfirmada sa data de su 7 martzu 321, in cale s'imperadore romanu paganu Costantinu I , a su cale fiat istada oferta sa paghe sos cristianos de s'imperu, aiant ordinadu pro decretu s'abbandonu de sa pràtica de su sàbadu chi aiat sostituïdu cun su pasu de sa prima die. Como, custa prima die fiat dedicadu a su cultu paganu de su sole divinizadu invitto. Deus aiat subidu de repente unu dòpiu atentadu: sa pèrdida de su sàbadu suo, memoriale de s'òpera sua de creadore e sa vitòria finale sua subra de totus sos inimigos suos, ma fintzas, a su logu suo, s'estensione de s'onore paganu resu sa prima die, etotu in sa die ischierat de sos dischentes de Gesùs Cristos. Pagos ant a cumprèndere s'importu de sa curpa, ca nos devamus rèndere contu chi Deus no est petzi su creadore de sa vida, est fintzas su creadore e s'organizadore de su tempus, e petzi pro custu at creadu sos isteddos de su chelu. Sa de bator dies aparit su sole pro signare sas dies, sa luna pro signare sa note, e ancora su sole e sos isteddos pro signare sos annos. Ma sa chida no est signada dae sos isteddos, si basat petzi subra una detzisione soberana de su Deus creadore. At a rapresentare duncas su sinnu de s'autoridade sua e Deus nch'at a pessare.

Lughe de sàbadu

Fintzas s'organizatzione interna de sa chida est espressione de sa voluntade divina sua e Deus l'at a ammentare a tempus suo in su testu de su de bator cumandamentos suos: " Ammentados de sa die de pasu pro lu santificare. Tenes ses dies pro fàghere totu su traballu tuo, ma su de sete est sa die de su Sennore, deus Tuo, in cudda die no as a fàghere calicunu traballu, nen tue, nen mugere tua, nen sos figios tuos, nen sos animales tuos, nen su furisteri chi t'at a àere afidadu; est intro sas ghennas tuas, ca su Sennore at fatu su chelu, sa terra, su mare e totu custu chi est in issos, in ses dies; pro custu aiat beneitu sa de sete dies e l'aiat santificadu ".

Càstiat cun atentu, in custa tzita si tratat petzi de sos nùmeros " ses e sete "; sa paràula sàbadu no est mancu mentovada. E in sa forma sua " sa sete una ", unu nùmeru ordinale, su

Legisladore Creadore insistet subra de sa positzione chi custu sete unu die ingimirosa . Ca custa insistèntzia? T'apo a dare unu motivu pro cambiare, si netzessàriu, su puntu de bista tuo subra de custu cumandamentu. Deus at chertu annoare s'òrdine de su tempus chi aiat stabilidu finas dae sa fundatzione de su mundu. E si insistet tantu est ca sa chida est costruida a imàgine de su tempus prenu de su progetu suo salvifico: 7000 annos o prus de pretzisu 6000 + 1000 annos. Pro tènnere distorto su disinnu suo de sarvesa, corfende duas bias sa roca de s'Oreb, a Moses fiat istadu impedidu s'intrada in sa Canaàn terrena. Custa era sa letzione chi Deus cheriat dare in contu de sa disubbidientzia sua. Dae su 1843-44, su pasu de sa prima die cumportat sas matessi cunsighèntzias, ma custa borta impedit s'intrada in sa Canaàn tzeleste, s'acumpensu pro sa fide de sos elègidos oferta dae sa morte espiatòria de Gesùs Cristos. Custu cabu divinuu torrat a rùere subra de sos rebellos, ca, comente a s'atzione de Moses, su restu de sa prima die no est cunforme a su pranu programadu dae Deus. Sos nùmenes podent èssere cambiados sena tropas cunsighèntzias, ma sa carateristica de sos nùmeros est s'immutabilidade issoro. Pro su Deus creadore, chi vègila subra de sa creatzione sua, sa progressione progressiva de su tempus acontesset a traessu de una sutzessione de chidas de sete dies. Immutabilmente sa prima die at a restare sa prima die e su " de sete " at a restare su " de sete ". Cada die at a cunservare in manera perenne su valore chi Deus l'at dadu finas dae su cumintzu. E sa Gènesi nch'insinnat, in su capitulu 2, chi sa de sete dies est ogetu de unu destinuu particulare: est " santificadu ", est a nàrrere postu a banda. Fintzas a como s'umanidade at disconnotu sa bera càusa de custu valore ispetziale, ma oe, in nùmene suo, do s'acrarimentu de Deus. A sa lughe sua, su sèberu de Deus est craridu e giustificada: sa de sete dies profetat su de sete millènnios de su progetu divinuu globale de 7000 annos solares, de cales sos ùrtimos " milli annos ", tzitados in Apo.20, ant a bìdere sos elettos de Gesùs-Cristu intrare a sa ditza e in sa presèntzia de s'amadu issoro Maestro. E custu acumpensu at a èssere istada otenta gràtzias a sa vitòria de Gesùs subra de su pecadu e subra de sa morte. Su sàbadu santificadu no est prus petzi su memoriale de sa creatzione de s'universu terrenuu nostru a banda de Deus, ma signat fintzas cada chida su caminu cara a s'intrada in su Rennu de sos chelos ue, segundu Giovanni 14,2-3, Gesùs « ammàniat unu logu " pro sos amados eletos suos. Aco' unu motivu bellu meda pro l'amare e l'onorare in custu santu de sete dies, cando aparit a signare sa fine de sas chidas nostras, a s'intrinada, a sa fine de sa de 6 dies .

Dae como in susu, cando ais a lèghere o ais a ascurtare sas paràulas de custu de bator cumandamentos, ais a dèvere intèndere dae segus sas paràulas de su testu, Deus chi narat a sos èsseres umanos: "Tenides 6000 annos pro prodùere sas òperas de fide de sos elettos, ca ais lòmpidu a su tèrmine de custu tempus, su tempus de sos 1000 annos de su de sete millènnios non b'at a apartènnere prus; at a sighire petzi pro sos elettos meos chi sunt intrados a s'eternidade tzeleste mea, pro mèdiu de sa bera fide reconnota dae Gesùs Cristos".

Su sàbadu aparit gasi comente sinnu simbòlicuu e profetosuu de sa vida eterna riservata a sos redenti de sa terra. In prus, Gesùs l'at acraridu cun "sa perla de grandu prètziu " de sa paràbola mentovada sua in Matteo 13:45-46: " Su rennu de sos chelos est ancora simile a unu mercante chi chirca perlas bellas. Aiat agatadu una perla de grandu valore ; e issu fiat andadu, vinditas totu sa chi teniat e l'aiat comporadu ". Custu versetto podet retzire duos acrarimentos imbesses. S'espressione " rennu de sos chelos " designat su progetu salvifico de Deus. Gesùs Cristos, in su de descriere su progetu suo, si paragonat a unu " mercante " de " perlas " chi chirca sa perla , sa prus bella, sa prus perfeta e tando, de cunsighèntzia, sa chi balet su prètziu

prus artu. Pro agatare custa perla rara, e duncas pretziosa , Gesù aiat lassadu su chelu e sa glòria sua e subra de sa terra, a prètziau de sa sua terrorosa mortas, aiat torrada a accuistare custas perlas ispirituales pro chi devennerent propiedade sua pro s'eternidade. Ma, a su contràriu, su mercante est s'elettu chi tenet sidis de s'assolutu, de su primore divinu chi at a èssere su prèmiu de sa bera fide. Fintzas inoghe, pro conchistare custu prèmiu de s'apentu tzeleste, abandonat sos valores terrenos vanos e ingiustos pro si dedicare a rèndere a su Deus creadore unu cultu a Lui agradadu. In custa versione, sa perla de grandu valore est sa vida eterna oferta dae Gesù Cristos a sos elettos suos in su beranu de s'annu 2030.

Custa perla de grandu valore non podet duncas pertocare chi s'ùrtima època de s'Avventismo; cussu sos cales ùrtimos rapresentantes ant a bìvere finas a sa bera torrada de Gesù Cristos. Aco' ca custa perla de grandu valore unit su sàbadu, sa torrada de Cristu e sa santidade de sos ùrtimos elègidos. Su primore dotrinale cumproadu in custa ùrtima època dat a sos santos s'imàgine de sa perla . S'esperientzia ispetzifica issoro de intrare bios a s'eternidade cunfirmat custa imàgine perlata . E s'atacamentu issoro a su sàbadu de sa de sete dies, chi ischint profetare su de sete millènnios, dat a su sàbadu e a su de sete millènnios s'imàgine de una prenda ùnica e pretziosu, a su cale nudda podet èssere paragonadu si no una “ perla de grandu valore ”. Custa idea at a apàrrere in Apocalisse 21:21: “ Sas dòighi ghennas fiant dòighi perlas ; cada ghenna fiat constituida dae un'ùnica perla . Sa pratza de sa tzitade fiat dae oro puru, comente a su bidru trasparente ”. Custu versetto evidèntziat s'unitzidade de s'istandard de santificazione rechertu dae Deus e, in su matessi tempus, s'acumpensu ùnicu de otènnere sa vida eterna a traessu de s'intrada in su sàbadu de su de sete millènnios a traessu de " ghennas " simbòlicas chi rafigurant sas proas de fide avventiste. Sos ùrtimos redenti non sunt mègius de cussos chi los ant pretzèdidos. Est petzi sa veridade dotrinale chi Deus tenet issoro fatu connòschere a giustificare s'imàgine issoro de sa perla chi sutzedet a sa de sas pedras pretziosas segadas . Deus non faghet mai un'etzetzione pro sas pessones ma, a segunda de su momentu, s'est abbandadu su deretu de fàghere un'etzetzione subra de su livellu de santidade rechestu pro otènnere sa sarvesa. S'era cristiana esaminada pertocat mescamente su tempus signadu dae sa torrada de su pecadu formalizadu in manera religiosa de s'instaurazione de su règimene papale romanu, est a nàrrere dae su 538. In prus, sos cumintzos de sa Riforma sunt cobertos dae sa compassione sua e de sa misericòrdia sua, e de sa trasgressione de su sàbadu non fiat istadu imputadu fintzas a cando non fiat intradu a vigore su decretu de Dan. 8:14, partinde dae su beranu de su 1843. Cun sùtile bàrtziga, s'achistu de sa perla est propostu dae Gesù in Ap.3:18: “ Ti cussìgio de comporare de mene oro provadu in su fogu, pro chi devèngiat ricu, e bestes biancas pro ti bestire e pro chi no apàrgiat sa birgòngia de sa nudidade tua, e bàlsamu pro untas sos ogros tuos pro chi tue bidas ». Custas cosas, chi Gesù oferit a chie nd'est privu, costituint sos elementos chi donant a s'elettu s'aspetu simbòlicu suo de “ perla ” a sos ogros e a su cabu de su Signore Gesù Cristos. Sa “ perla ” andat “ acustada ” dae Lui, non s'otenet in donu. Su prètziau est su de s'abnegazione, base de su chertu pro sa fide. In s'òrdine relativu, Gesù proponet de bèndere una fide provada chi donat a s'elettu sa richesa ispirituale sua; sa giustitzia pura sua e immacolata chi coberit sa nudidade ispirituale de su peccatore perdonadu; s'agiudu de s'Ispiritu Santo chi aberit sos ogros e s'abbistesa de s'òmine peccatore a su progetu riveladu dae Deus in sas santas Iscrituras suas de sa Bibbia.

In su tempus de sos 6000 annos de s'era cristiana, Deus at isetadu finas a sa fine de custu tziclu terrenu pro fàghere iscobèrrere a sos ùrtimos eletos suos sa magnificenza de su santu suo de sete dies o sàbadu santificadu pro su pasu suo. Sos funtzionàrios eletos chi nde cumprudent su significadu como tenent totu sas resones pro l'amare e l'onorare comente a unu donu de Gesùs Cristos. Cantu a cussos chi no l'amant e lu cumbatent, tenent e ant a tènneru totu sos motivos pro l'odiare ca at a signare sa fine de s'esistèntzia terrena issoro animale.

Daniele 8:12 continua narendo: " su corru aiat aterradu sa veridade e aiat resèssidu in sas impresas suas ". Sa " veridade " est, segundu Sal. 119:142, " la leghet ". Ma est fintzas l'opostu assolutu de sa " fàula " chi, segundu Isaia 9:14, caraterizat su " farsu profeta " papale cun su tèrmine " coa " chi l'incurpat deretu in Apoc. 12:4. Difatis, bessat a terra sa veridade pro installare a su logu suo sas fàulas " religiosas " suas. Sas impresas " suas " non podiant chi " resèssere ", ca Deus matessi aiat fatu apàrrere s'aparizione sua pro punire s'infedeltà cristiana praticada dae su 7 martzu 321.

Sos versetti 13 e 14 ant a assùmere un'importu vitale finas a sa fine de su mundu. In su versetto 13, sos santos si pedint cantu at a durare s'estorsione de su " pecadu perpètuu " e " devastante "; cosas chi amus agigu individuadu. Ma soffermiamoci unu pagu subra de custu " pecadu devastante ". Sa devastazione in chistione est sa de sas ànimas o de sas vidas umanas. A sa fine, s'intrea umanidade deghinada at a lassare, durante sos " milli annos " de su de sete millènnios, su praneta terra in sa forma originària sua " informe e bòida " chi las at a bàlere, in Apo. 9,2-11.11: 7, 17:8 e 20:1-3, su nùmene " profundu " de Gen. 1:2.

Sos " santos " si pedint fintzas pro cantu tempus at a èssere apetigada sa " santidade e ostia " " cristiana "? ". In custa iscena, custos " santos " si cumportant comente a fideles servidores de Deus, animados comente a Daniele, chi est dadu comente a esèmpiu in Dan. 10,12, de su legittimu disìgiu " de cumprèndere » su progetu divinu. Otenent pro sos tres argumentos mentovados un'ùnica risposta dada in su versetto 14.

Segundu sas curretziones e sos megioros chi Deus m'at giutu a fàghere respetu a su testu ebràicu originale, sa risposta dada est: " Finas a su sero de su mangianu, duemilatrecento, e sa santidade at a èssere giustificada ". Non b'at prus, su testu iscuru de sa tradizione: " Finas a duemilatrecento seros e mangianos e su santuàriu at a èssere purificadu ". No est prus chistione de santuàriu ma de santidade ; in prus su verbu " purificadu " est sostituìdu dae " giustificadu ". ", e sa de tres mudas pertocat s'espressione " sero mangianu " chi est difatis singulare in su testu ebràicu. Custu Deus dogat cada giustificazione a chie intentat de modificare su nùmeru totale partzende-lu pro duos, pretendende de separare sos seros de sos mangianos. S'acostamentu suo cunsistet in su de presentare s'unidade de càrculu " sero mangianu " chi definit una die de 24 oras in Gen.1. Petzi tando s'Ispritu rivelat su nùmeru de custa unidade: "2300". Su nùmeru totale de sas dies profetosas mentovadas est gasi amparadu. Su verbu " giustificare " tenet comente a raighina, in ebràicu, sa paràula "giustitziat" "tsedek". Sa traduzione chi propòngio est tando de pro sese giustificada. Posca, un'errore chi riguardat sa paràula ebràica "qodesh" rendet custu tèrmine " santuàriu " chi in ebràicu est "miqdash". Sa paràula " santuàriu " est bene bortada in su versetto 11 de Daniele 8, ma non agatat postu in sos versetti 13 e 14 ue s'Ispritu impreat sa paràula "qodesh" chi devet èssere bortada cun " santidade ".

Cando ischimus chi su " pecadu devastante " pigat de mìa etotu s'abbandonu de su sàbadu, issu matessi ogetu de una particolare santificazione divina , custa paràula " santidade " illùminat in manera notèvole su significadu de su messàgiu profetosu. Deus annùntziat chi a su tèrmine de sos " 2300 seros e mangianos " mentovados, su respetu de su restu de su beru suo " de sete dies " at a èssere ue Lui pretèndidu, de cada pessone chi revèndicat sa santidade e sa

“ giustìtzia eterna ” otenta dae Gesùs Cristos. Sa fine de su “ pecadu devastante ” cumportat la rinùntziat a su cultu religiosu de sa domìniga, s'antiga die de su sole, istituìdu dae Costantinu I , s'imperadore paganu. Deus ristabilit gasi, ateretantu, sas normas dotrinales de sarvesa prevalentes a su tempus de sos apòstolos. Petzi custu tèrmine “ santidade ” racchiude totu sas veridades dotrinales de sos fundamentos de sa fide cristiana. Tenende comente a modellu e origine s'insignamentu dadu a sos ebreos, sa fide cristiana ghenna petzi novidade, sa sostituzione de sos sacrificios animales, cun su sàmbene versadu dae Gesùs Cristos subra de su propitziatòriu cuadu in una gruta suterrànea situada suta de sos pees suos subra de su Golgota, comente a aiat pratu a su nostru Salvatore rivelare e ammustrare, a su servidore suo Ron Wyatt, in su 1982. S'iscoberta de sos temas interessados dae sa paràula “ santidade ” est progressiva e s'estendet in su tempus de una vida, ma dae tando 2018, custu tempus est contadu e limitadu, e oe, in su 2020, mancant petzi 9 annos pro ripristinare totu sos aspetos.

Daniele 8:14 est unu decretu chi ochit s'ànima, ca cambiare su cabu de Deus cumportat sa pèrdida de s'oferta de sarvesa de Cristu pro totu sos cristianos domenicali catòlicos romanos praticantes. S'ispiritu de sa traditzione eredata at a causare duncas sa morte eterna de moltitudini, chi su prus de sas bias sunt sena ischire de sa cundenna issoro a banda de Deus. Est inoghe chi sa manifestazione de s'amore a sa veridade permetet a Deus de signare “ sa diferèntzia ”, in contu de sa sorte chi tocat “ cussas chi lu serbint e cussas chi no lu serbint (Male. 3,18)”.

Unos cantos ispiritos rebellos ant a chèrrere disafiare s'idea matessi de unu cambiamentu imputabile a Deus chi issu matessi declarat: “ Deo non càmbo ”, in Male.3:6. Est tando chi nos devimus rèndere contu chi su cambiamentu acumpridu in su 1843-44 cunsistet petzi in su de ristabilire una norma originària pro tempus meda distorta e trasformada . Aco' ca sa beneditzione de sos elettos de sa Riforma, imputados nointames sas òperas imperfetas issoro, presentat unu caràtere etzetzionale, su cale aspetu dotrinale non podet èssere presentadu comente a modellu de sa bera fide. Custu cabu particolare pro sos primos riformadores est gasi etzetzionale chi Deus lu torrat a leare e lu rivelat in Apocalisse 2:24 ue aiat naradu a sos protestantes, in antis de su 1843: “ Non b'impòngio àteru pèndidu, si non su chi tenides, cunservade-lu finas a cando Bèngio .”

Su “ dannos ” presu a s'intrada in aplicatzione de custu decretu de Dan. 8:14 est gasi “ mannu ” chi Deus lu signalat cun s'annùntziu de tres “ grandu dannos ” in Apocalisse 8:13. E cun cunsighèntzias gasi graves, est apretosa connòschere sa data de s'intrada sua in vigore. Custa era etotu su pessamentu de sos “ santos ” de Daniele 8:13. Sa durada est como rivelada comente a profetosa “ 2300 dies ”, o 2300 annos solares beros, segundu su còdighe dadu a Ezechiele, unu profeta cuntemporàneu de Daniele (Ezechiele 4:5-6). Custu aende-lu cumpresu 8, su cale tema cunsistet in su de pònnere fine a su “ pecadu ” romanu, at a agatare sos elementos chi li mancant in Dan.9 ue, fintzas inie, s'at a tratare de “ pònnere fine a su pecadu ”, ma custa borta, a su “ pecadu originale chi aiat causadu sa pèrdida de sa vida eterna, partinde dae Adamo e Eva. S'operazione s'at a fùndere subra de su ministèriu terrenu de su Messia Gesùs e subra de s'oferta voluntària de sa vida perfeta sua, in redentzione pro sos pecados de sos elettos suos, e pretzisu, petzi de issos. Su tempus de sa bènnida sua intre sos òmines est fissadu dae sa profetzia in sas dies profetasas. Su messàgiu pertocat sa prioridade de su pòpulu ebràicu ca est in alleàntzia cun Deus. Issu cuntzedet a su pòpulu ebràicu, pro “

pònnere fine a su pecadu ", unu periodu de " setanta chidas " chi rapresentant 490 dies-annu beros. Ma inditat fintzas su modu pro datare su puntu de partèntzia de su càrculu. " De cando sa paràula annuntziaiat chi Gerusalemme diat èssere istada costruïda, finas a sos untados, b'at... (7 + 62 = 69 chidas)." Tres re persianos aiant dadu custa autorizatzione, ma petzi su de tres, Artaserse I , l'aiat acumpridu de su totu segundu Esdra 7:7. Su decretu reale suo fiat istadu promulgadu in su beranu de su 458 a.C. Su tèrmine de 69 chidas còllocat su cumintzu de su ministèriu de Gesùs Cristos in s'annu 26. Pertochende in particulare sos ùrtimos "sete annos" riservados a s'òpera de Gesùs, chi ponet, a traessu de sa morte espiatòria sua, sos fundamentos de s'alleàntzia noa, sa S'ispiritu presentat, in su versetto 27 de Dan.9, custa " chida " de dies-annos " in mesu " a sa cale, cun sa morte voluntària sua, " faghet sessare su sacrificziu e s'oferta "; sas cosas ofertas finas a Gesùs Cristos, pro su chitimentu de sos pecados. Ma sa morte sua serbit mescamente a " pònnere fine a su pecadu ". Comente devimus interpretare custu messàgiu? Deus oferit una dimustratzione de s'amore suo chi at a caturare sos coros de sos elettos suos chi, torrende a cambiare amore e reconnoschimentu, ant a cumbàtere cun s'agiudu suo contra su pecadu. 1 Giovanni 3:6 lu cunfirmat narende: " Cale si siat abarrat in issu non pràtica su pecadu; cale si siat peccat no l'at bidu ne l'at connotu ". E afòrtiat su messàgiu suo cun meda àteras tzitas.

Subra de su pranu dotrinale, s'alleàntzia noa costruïda dae Gesùs Cristos non faghet àteru chi sostituire cudda betza. Duncas, ambos patos imbarant subra de sa matessi base profetosa rivelada in Daniele 9:25. La datat – 458 podet tando serbire comente a base pro su càrculu de sas 70 chidas fissadas pro su pòpulu ebràicu, ma fintzas pro cudda de sas 2300 dies-annu efetivos de Dan. 8:14 chi pertocant sa fide cristiana. Gràtzias a custa pretzisione de sa data podimus istabilire s'annu 30 sa morte de su Messia e s'annu 1843 s'intrada in aplicatzione de su decretu de Dan. 8:14. Ambos messàgios benint a " pònnere fine a su pecadu " cun cunsighèntzias mortales eternas pro cussas chi s'ostinano a los disconnòschere, s'unu comente a s'àteru, fintzas a cando sa mortas non los corfat, o a pustis de sa fine de su tempus de sa gràtzia colletiva e individuale chi at a pretzèdere sa torrada gloriosa de Gesùs Cristos. Finas a custu puntu finale, sa vida permetet cunversiones sintzeras chi permitent s'atzessu a su status de elettu.

Riparazione P pro Apocalisse

S'iscritura de su libru est de su totu acumprida dae Deus. Est issu chi sèberat sas paràulas e in Apoc.22,18-19 avertet sos tradutores e sos scribi chi ant a tènneru su còmputu de trasmìtere o trascrìere s'istòria originale, de generatzione in generatzione, chi su minimu cambiamentu in sas paràulas los at a influentzare at a bàlere sa pèrdida de sa sarvesa. Eccoci tando in cara a un'òpera particolare meda, de santidade arta meda. Lu potzo paragonare a unu mannu meda "puzzle" su cale assemblaggio non diat pòdere èssere cumpletadu si si modificaret fintzas su prus piticu cantu originale. S'òpera est duncas colossale in manera divina e segundu sa natura sua, totu custa chi Deus bi narat est beru, ma beru pro su cumprimentu de su progetu suo salvifico; ca girat custa profetzia a sos tzeracos "suos", prus de pretzisu " sos iscraos suos ", de sa fine de su mundu. Sa profetzia at a èssere interpretabile petzi cando sos elementos profetados istant pro si realizzare o, pro sa majore parte, si realizzare.

Sa durada complessiva de su progetu salvifico divinu est semper istada disconnota dae sos òmines. Custu, in cada tempus, su tzeracu de Deus podiat isperare de èssere testimòngiu de sa fine de su mundu, e Paolo lu testimòniat cun sas paràulas suas: « Naro custu, frades, chi su tempus est cùrtziu ; chi dae como in susu cussos chi tenent mugere siant comente a cussas chi non nde tenent, cussas chi pranghent comente a non pranghent, cussos chi s'allegrant ca non s'allegrant, cussos chi còmporant comente a non possedint, e cussos chi impreant su mundu comente a no l'impreare, pro sa forma de custu mundu colat (1 Cor. 7:29-31).”

Nois tenimus, respetu a Paolo, su vantàgiu de nch'agatare in custu tempus in cale Deus at a pònnere fine a sa seletzione sua de sos elettos eternos. E oe su cussìgiu ispiradu suo diat dèvere èssere postu in atu de sos beros elettos de s'època finale nostra. Su mundu at a colare e petzi sa vida eterna de sos elettos at a sighire. In prus, sas paràulas de Deus in Cristu: " Bèngio chitzo ", in Apocalisse 1:3, sunt beras, in manera perfeta giustificadas e dèchidas a custu tempus finale chi est su nostru; noe annos a pustis de sa torrada sua, pro como de s'istèrrida de custu testu.

Amus bidu in Daniele 7:25 chi sa fine de Roma fiat su de " cambiare sos tempos e sa lege divina". Sa cumprisione de sos arcanos de s'Apocalisse de Gesùs Cristos, data a s'apòstolu Giuanne detentu in s'isula de Patmos, si basat in manera essenziale subra su connoschimentu de su beru tempus istabilidu dae Deus. Su tema de su tempus est duncas fondamentale pro cumprèndere s'Apocalisse, chi Deus istruturat subra de custa notzione de tempus. At a giogare duncas subra de s'imprecisione de custos datos pro chi su libru cunservet su caràtere innòccu suo e misteriosu chi l'at a permittere de rugrare sos 20 sèculos de s'era nostra sena èssere distruidu dae sas entidades acusadas e denuntziadas. Sos tempos mudados, e mescamente su calendàriu istabilidu dae Roma subra de una farsa data presa a sa nàschida de Gesùs, no ant permitidu chi sos elettos si tramparent in s'interpretare sas profetzas divinas; custu ca Deus presentat in sas profetzas suas, duradas su cale cumintzu e fine si basant subra atziones istòricas identificàbiles a discansu e datadas dae sos istòricos ispetzializados.

Ma in s'Apocalisse sa notzione de tempus est essenziale, ca susu de issa imbarat s'intrea istrutura de su libru. De cunsighèntzia, sa cumprensione sua dipendiat de sa curreta interpretatzione de su Sabato recherta e restaurada dae Deus in su 1844. Su ministèriu meu, cumintzadu in su 1980, miraiat a rivelare s'importu de su ruolu profetosu de su Sabato , chi profetat su grandu restu de su mundu. su de sete millènnios, de Deus e de sos elettos suos, tema de Apoc.20. Segundu su versetto 2 Pietro 3:8, " una die est comente a milli annos e milli annos sunt comente a una die ", su ligàmene istabilidu intre s'imàgine de sas sete dies de sa creazione rivelada in Gen. 1 e 2 e sos sete milli annos de su tempus cumplessivu de su progetu divinuu, solos ant rèndidu possibile sa cumprensione mea de s'assemblaggio de s'istrutura de su libru. Cun custu connoschimentu, sa profetzia devenit prus crara e isvelat, perla a pustis de perla, totus sos segretos suos.

Duncas, sa profetzia acustat vida e eficatzidade petzi si su messàgiu podet èssere collegadu a una data de s'istòria de s'era cristiana. Custu est custu chi s'ispiratzione de s'Ispìritu Santo de Deus in Gesùs Cristos m'at permitidu de realizzare. In prus, dia chèrrere declarare custu " pìticu libru abertu ", cunfirmende sa realizatzione de su pranu divinuu annunziadu in Apoc. 5:5 e 10:2.

De su puntu de bista de s'architettura sua, sa bisione de s'Apocalisse coberit su tempus de s'era cristiana intre sa fine de su tempus apostòlicu, a inghìriu a su 94, e sa fine de su de sete millènnios chi at a sutzèdere a sa torrada finale de Gesùs Cristos in su 2030. Cumpartzit duncas cun Daniele capitulet 2, 7, 8, 9, 11 e 12 panoràmica de s'era cristiana. Pro sos cristianos, s'insignamentu printzipale ricavadu dae s'istùdiu de custu libru est sa data càrdine de su beranu de su 1843 istabilida dae Dan. 8,14, ma fintzas de s'atòngiu de su 1844 in cale si fiat concruidu sa proa de sa fide. Fiat istadu torra in s'atòngiu de su 1844 chi Deus aiat bessadu sas bases de sa fide avventista de sa de sete dies. Custas duas datas sunt gasi importantes chi Deus las at a impreare pro istruturare sa bisione sua de s'Apocalisse. Pro cumprèndere in prenu su valore de custas duas datas ravvicinate, devimus referire a su 1843 su cumintzu de una proa de fide pro sa paràula profetosa. In custa data aiant rùidu sas primas vitimas ispirituales a càusa de s'issos sprezzante refudu de su primu annùntziu avventista de William Miller. Ma su tempus de sa proa lis oferit una segunda possibilitade cun su segundu annùntziu de sa torrada de Gesùs pro su 22 santugaine 1844. Su 23 santugaine su protzessu si concruit e su cabu de Deus podet gasi èssere formuladu e riveladu. Sa proa colletiva est finida, ma sa conversione individuale est ancora possibile. In prus, difatis, totus sos avventisti osservant su pasu domenicale romanu no ancora identificadu comente a pecadu. E su sàbadu est in manera graduale adotadu in manera individuale dae sos avventisti, sena chi su ruolu printzipale suo siat realizadu dae totus sos avventisti. Custu arresonu mi giughet a prefèrrere pro sa fine de sa farsa fide protestante sa data de su beranu 1843 e pro su cumintzu de s'avventismo beneitu dae Deus sa data atongile de su 23 santugaine 1844. Giai acanta sos ebreos su beranu e s'atòngiu fiant collegados dende vida a fèstival chi tzelebrarent temas complementares diametralmente opostos; sa giustìtzia eterna de su " angione " immolato de sa "pasca" de beranu, de unu chirru, e sa fine de su pecadu de su " capro " ochidu "sa die de su chitimentu" de sos pecados, de s'atòngiu, de s'aterue. Sas duas festas religiosas aiant agatadu su cumprimentu issoro in sa Pasqua de s'annu 30 in sa cale su Messia Gesùs aiat dadu sa vida. Fintzas su beranu de su 1843 e su 22 santugaine 1844 sunt collegados in su significadu ca sa

fine de sa proa de fide est " pònner fine a su pecadu " segundu Daniele 7:24; custu chi costituit s'odiosa pràtica de su pasu de cada chida in sa prima die, mentras Deus l'aiat ordinadu pro su de sete chi addiritura aiat cunsagradu a tale impreu , de sa fine de sa prima chida de sa creazione terrena; in su 2021, 5991 annos in antis de nois.

Podimus fintzas prefèrrere sa data de su decretu de Daniele 8,14 chi definit sa data de su beranu 1843. Pro giustificare custu sèberu bisòngiat considerare chi custu momentu segat totu sos raportos finas a tando istabilidos intre Deus e sas creaturas suas; Deus chi at printzipiadu, partinde dae custa data, una seletzione finale fundada subra de duos sutzessivos annùntzios avventisti. De su beranu de su 1843 fiat dèvidu su sàbadu, ma Deus no lu diat àere cuntzèdidu a sos binchidores de sa proa finas a s'atòngiu de su 1844, comente a sinnu beneitu e santificadu de s'apartenèntzia sua, segundu s'insignamentu bìblicu de Eze.20:12-20, comente a amus bidu in antis.

In custu libru, su capitulu 5 nche cheret ammentare chi, sena sa vitòria pagada a caru prètziu de Gesùs Cristos, " s'Agnello de Deus ", cada agiudu divinu, cada lughe rivelada diat èssere istadu impossibile, e duncas peruna ànima umana non diat pòdere èssere sarvadu. Sa lughe profetosa sua sarva sos elettos suos tantu cantu s'incravamentu suo in manera voluntària atzetada. Sa fide in su sacrificiu suo nch'imputat sa giustìtzia " eterna sua " segundu Daniele 7,24, ma sa Rivelatzione sua illùminat su caminu nostru e nos ammustrat sas trampas ispirituales aiat tiradu de su demòniu, pro nche fàghere cumpartzire su terrorosu destinu suo. In custu casu sa sarvesa assumet una forma cuncreta.

Aco' un'esèmpiu de custas sùtiles trampas. Sa Bìbbia est in manera giusta bida e considerata sa Parola iscrita de Deus. Nointames, custas paràulas sunt istadas iscritas dae òmines imbertos in su cuntestu de su tempus issoro. Nointames, si Deus non càmbiat, s'inimigu suo, su demòniu, Satana, cun su tempus càmbiat in manera oportuna s'istrategia sua e su cumportamentu suo in sos cunfrontos de sos elettos de Deus. Custu est su motivu pro cale su demòniu, agende comente a unu " dragu ", imàgine de s'aberta gherra sua persecutòria, a tempus suo, ma petzi cuddu tempus, Giovanni aiat pòdidu declarare in 1 Giovanni 4:1-3: " Carissimi, non crèere a cada ispìritu; ma proadas sos ispìritos pro bìdere si sunt in Deus, ca medas farsos profetas sunt essidos a su mundu. Reconnoschides s'Ispìritu de Deus in custu: cada ispìritu chi cunfessat Gesùs Cristos bènnidu a sa petza est in Deus; e cada ispìritu chi non cunfessat Gesùs no est in Deus, est su de s'anticristo, de sa cale bènnida ais intesu, e chi como est giai in su mundu. » In sas paràulas suas Giovanni ispetzìfica " bènnidu a sa petza " petzi pro identificare Cristu de sa testimonia oculare sua. Ma s'affirmadura sua " cada ispìritu chi cunfessat Gesùs Cristos bènnidu a sa petza est in Deus " at pèrdidu su valore suo de cando sa religione cristiana est rùida a s'apostasia e in su pecadu partinde dae su 7 martzu 321, abandonende sa pràtica de su beru sàbadu, de su beru de sete dies santificadas. de Deus. Sa pràtica de su pecadu, finas a su 1843, at reduidu su valore de su " de cunfessare Gesùs Cristos bènnidu a sa petza " e, dae cudda matessi data, l'at ispògiadu de cada valore; sos ùrtimos inimigos de Gesùs Cristos pretendent de impreare su nùmene " suo ", comente a annunziadu in Matteo 7,21-23: " Non cale si siat mi narat: Sennoras, Sennoras, at a intrare a su rennu de sos chelos, ma petzi chie faghet sa voluntade de su Babbu meu chi est in sos chelos. Medas m'ant a nàrrere in cudda die: Sennoras, Sennoras, non tenimus nois profetadu in su nùmene tuo ? Non tenimus scacciato sos dimònios a traessu de su nùmene tuo ? E no amus fatu medas

miràculos mediante su nùmene tuo ? Tando lis apo a nàrrere in manera aberta: Non b'apo mai connotos , istesiade-bos de mene, bois chi operades s'ingiustìtzia ». “ Mai connotu ”! Custos “ miràculos ” fiant istados tando acumpridos dae su demòniu e de sos dimònios suos.

S'Apocalisse in sintesi

In su pròlogu de su capìtulu 1, cumintzu de sa gloriosa Rivelatzione sua, s'Ispìritu nche presentat su menu de s'ispuntinu preparadu. B'agatamus su tema de s'annùntziu de sa torrada gloriosa de Gesùs Cristos, organizadu giai in su 1843 e 1844, pro pònnere a sa proa sa fide protestante universale e prevalentemente americana; custu tema est onnipresente: versetto 3, ca su tempus est probe ; versetto 7, aco' chi benit cun sas nues... ; versetto 10, fia istadu pigadu dae s'Ispìritu in sa die de su Sennore e aia intesu in dae segus meu una boghe forte, comente a su sonu de una trumba . Carradu dae s'Ispìritu, Giovanni s'agatat in sa die de sa torrada gloriosa de Gesùs, sa Die de su Sennore , " die manna e tremendu " segundu Male. 4,5, e tenet a palas su passadu istòricu de s'era cristiana presentadu suta de su sìmbulu de sete nùmenes presos in prètidu de sete tzitades de s'Àsia (s'attuale Turchia). Posca, comente in Daniele, sos tres temas de sas literas, de sos sigillos e de sas trumbas ant a cobèrrere in manera parallela totu s'era cristiana, ma cadaunu de issos est partzidu in duos capìtulos. Un'istùdiu dettagliato at a rivelare chi custa partzidura tenet logu in sa data detzisiva de su 1843 istabilida in Daniele 8:14. A s'internu de cada tema, messàgios adatados a sos istandard ispirituales istabilidos in Daniele, pro sas èpocas interessadas, signant 7 momentos de su tempus tratadu; 7, su nùmeru de sa santificazione divina chi li serbit de " sigillu " e chi at a èssere su tema de Apoc.7.

S'acrarimentu chi nde derivat no est mai istada rèndida efetiva ca sa notzione de tempus est rivelada petzi de su significadu de sos nùmenes de sas "sete crèsias" mentovadas in su primu capìtulu. In su tema de sas literas, de Apoc. 2 e 3, no agatamus calicuna pretzisione in sa forma: "su primu ànghelu, su segundu ànghelu...etc. »; comente at a èssere su casu de sos " sigillos, de sas trumbas e de sas sete ùrtimas piaghe de s'ira de Deus ". Custu unos cantos ant pòdidu crèere chi sos messàgios esserent indirizados, a beru e literalmente, a sos cristianos chi biviant in custas tzitades de s'antiga Capadòtzia, de s'attuale Türkiye. S'òrdine in cale sa profetzia presentat custos nùmenes de tzitade s'ghit in cronologia s'òrdine in cale si sunt acumpridos sos fatos istòricu religiosos durante s'era cristiana. Ed est segundu sas rivelatziones giai otentas dae su libru de Daniele, chi Deus definit su caràtere chi dat a cada època a traessu

de su significadu de su nùmene de sa tzitade sua. Posca, s'òrdine riveladu est bortadu comente a sighit:

1- Èfesu : significadu: làntziu (su de s'Assemblea o santuàriu de Deus).

2- Ismirne : significadu: mirra (fragu gradevole e imbalsamatzione de sos mortos pro Deus; persecutziones romanas de sos fideles eletos intre su 303 e su 313).

3- Pèrgamu : significadu: adultèriu (de s'abbandonu de su sàbadu su 7 martzu 321. In su 538, su règimene papale istabilidu formalizat in manera religiosa su restu de sa prima die torrada a batijare domìniga).

4- Tiatira : significadu: abominio e tribulia mortale (designat s'època de sa Riforma protestante chi denuntziaiat in manera aberta sa natura diabòlica de sa fide catòlica; perìodu chi riguardat su sèculu XVI in cale gràtzias a s'istampa mecànica fiat istada favorida s'isperditzu de sa Bibbia).

5- Sardi : significados dòpios e opostos: pedra convulsa e pretziosa. (Rivelat su cabu chi Deus dat subra de sa proa de fide de su 1843-1844 : su significadu convulso pertocat sa fide protestante refudada: “ Ses mortu ”, e sa pedra pretziosa designat sos eletos binchidores de sa proa: “ ant a caminare cun megus bestidu de biancu ca sunt dignos .”)

6- Filadèlfia : significadu: Amore fraterno (sas pedras pretziosas de Sardi sunt istadas tòddidas in s'istitutzione avventista de sa de sete dies de su 1863; su messàgiu est assignadu s'annu 1873 definidu dae Dan.12:12. Beneita in custu momentu, issa est postu però in guàrdia de s'arriscu de si bìdere “dogada” sa corona).

7- Laodicea : significadu: su pòpulu giugadu: “ nen fritu nen caente, ma lenu ” (est Filadèlfia a cale est “ pigada sa corona ”: “ Ses tristu, miseràbile, pòveru, tzurpu e nudu ”. S'istitutzione no l'imaginaiat at a èssere posta a sa proa, intre su 1980 e su 1994, de una proa de fide aguale a sa chi aiat bàlidu a sos pionieres suos de su 1844 sa beneditzione divina: in su 1994, s'istitutzione ruta, ma su messàgiu sighit a traessu de sos avventisti aia isparidu chi Deus identificat e seletzionat pro s'amore issoro pro sa lughe profetosa sua rivelada, e pro sa natura mite e sutamìtida chi caraterizat sos beros dischentes de Gesùs Cristos in totu sas èpocas).

“ In sa sighidura ” de su tempus terrenu chi s'est concruidu cun sa torrada gloriosa de Cristu Deus, Apo.4 at a imaginare cun su sìmbulu de sos “24 tronos”, un'iscena de cabu tzeleste (in su chelu) ue Deus at a riunire sos eletos suos pro chi «giùdicant sos malvagi mortos. In manera parallela a Apoc.20, custu capìtulu coberit sos “milli annos” de su de sete millènnios. Crarimentu: ca 24, e no 12, tronos? A càusa de sa partzidura de s'era cristiana in duas partes in sas datas 1843-1844 de su cumintzu e de sa fine de sa proa de fide de su tempus.

Posca, comente a importante parèntesi, Rev.5 at a pònnere in evidèntzia s'importu de cumprèndere su libru de sas profetzas; chi at a èssere rèndida possibile petzi de sa vitòria otenta dae su divinu Sennore nostru e Salvatore Gesùs Cristos.

Su tempus de s'era cristiana at a bènnere ripercorso in Apoc. 6 e 7 suta de sa mirada de unu tema nou; su de sos “sete sigillos”. Sos primos ses ant a presentare in iscena sos atores

printzipales e sos sinnos de sos tempos chi caraterizant sas duas partes de sa partzidura de s'era cristiana: finas a su 1844, pro Apo.6; e dae su 1844, pro Apo.7.

Posca benit su tema de sas " trumbas " chi simbulègiant sos castigos de avertimentu pro sos primos ses de Apoc. 8 e 9, e su castigu definitivu, pro " sa de sete trumbas ", semper posta a banda, in Apoc. 11:15 a 19.

Dae segus Apo.9, Apo.10 si cuntzentrat subra de su tempus de sa fine de su mundu, evochende sa situatzione ispirituale de sos duos grandu inimigos de Gesùs Cristos chi afirmant de èssere issu: sa fide catòlica e sa fide protestante, unidas dae s'avventismo ufiziale rutu dae tando 1994. Lu capìtulo 10 serrat sa prima parte de sas rivelatziones de su libru. Ma importantes argumentos printzipales ant a èssere afrontados e isvilupados in sos capìtulos chi sighint.

Gasi Apo.11 at a torrare a leare su panorama de s'era cristiana e at a isvilupare, mescamente, s'importante ruolu de sa Rivoluzione frantzesa, su cale ateismu natzionale consolidadu est impreadu dae Deus, suta de su nùmene simbòlicu de " sa bèstia chi àrtziat dae sos isprofundos ", pro destruere su podere de su règimene catòlicu de sa " bèstia chi àrtziat dae su mare ", in Apoc.13:1. Sa paghe religiosa universale, de cale si faeddat in Apo.7, at a èssere gasi otenta e cunstatada in su 1844. Pighende posca custu règimene rivoluzionàriu comente a imàgine de s'imbeniente Terza Guerra Mundiale o " 6a trumba " de Apo.9,13, chi constituit sa vera Est presentadu su " segundu dannos " a traessu de s'annùntziu de Ap. 8,13, su tema finale de sa " de sete trumbas ", chi si realizat cun sa torrada in sa glòria de Gesùs Cristos.

In Apoc.12, s'Ispiritu nche presentat una àtera panoràmica de s'era cristiana. Completat s'informatzione sua, in particulare subra de sa situatzione de su demòniu e de sos àngelos suos sostenidores. Nch'insinnat chi a pustis de sa vitòria sua subra de sa rughe, in su nùmene tzeleste de Michele giai tzitadu in Dan. 10,13; 12,1, nùmene chi giughiat in chelu in antis de s'incarnatzione umana sua in Gesùs, sennore Nostru at purificadu su chelu de sas presèntzia mala issoro e chi ant pèrdidu pro semper s'atzessu a sas dimensiones tzelestes creadas dae Deus. Mi' unas cantas bonas noas! Sa vitòria de Gesùs aiat tentu ditzosas cunsighèntzias tzelestes pro sos frades tzelestes nostros liberados dae sos tenteos e de sos pensamentos de sos dimònios. De custa espulsione sunt istados allacanados in sa dimensione terrena nostra, ue ant a èssere ochidos paris cun sos inimigos terrenos de Deus, in su 2030 a sa torrada gloriosa de Cristu Deus. In custa panoràmica, s'Ispiritu imàginat sas sutzessiones de su " dragu " e de sa " colovra " chi designant, de pare a pare, sas duas istrategias de cumbata de su demòniu: sa gherra aberta , de sa denunziata Roma imperiale o papale, e s'ingannevole ammaju religiosu de sa Roma romana. Pabadu vaticanu, smascherato, belle umanista. In imàgines sùtiles presas in prèstidu de sas esperièntzias de sos ebreos, " sa terra aberit sa buca " pro ingurtire s'assaltu papale de sas legas catòlicas. Comente amus in pèssu chi vistu, s'òpera at a èssere giuta dae in antis dae sos rivoluzionàrios àteos frantzesos. Ma at a èssere fintzas aviadu dae sas tropas protestantes de unu farsu cristianèsimu cravosu e gherradore. Sa panoràmica s'at a concuire cun un'atzinnu a su " restu de sa posteridade de sa fèmina ". S'Ispiritu dat posca sa definitzione sua de sos beros santos de sos ùrtimos tempos: " Custa est sa perseveràntzia de sos santos chi osservant sos cumandamentos de Deus e cunservant sa testimonia de Gesùs ". S'Ispiritu designat in custos tèrmines cussos chi, comente a mie, s'aggrappano a sa Rivelatzione

profetosa sua e non si lassant istratzare de perunu, toddende finas a sa fine sas perlas donadas dae su chelu.

Lu capitulu 13 presentat sos duos cravosos inimigos religiosos chi giughent sa fide cristiana. Comente tales, los imàginat, a traessu de duas “ bèstias ”, de cales sa segunda istupat de sa prima, comente a sugerit su raportu de sas paràulas “ mare e terra ” de su contadu de sa Gènesi chi las definint in custu capitulu 13. Sa prima at agidu in antis 1844 e su segundu at a apàrrere petzi in s'ùrtimu annu de su tempus terrenu, signende gasi sa fine de su tempus de gràzia ofertu a sos òmines. Custas duas “ bèstias ” sunt, pro sa prima, sa crèsia mama catòlica, e pro sa segunda, sas crèsias riformadas protestantes chi nde sunt derivadas, sas figias suas.

Coberende petzi sa segunda parte de s'era cristiana de su 1844, Rev. 14 èvocat sos tres messàgios de sas veridades avventiste de sa de sete dies a cunditziones eternas: sa glòria de Deus chi rechet su reimpreu de sa pràtica de su suo santu Sabato, sa cundenna sua de su catolitzèsimu romanu , e sa cundenna sua de su protestantèsimu chi onorat sa domìniga sua chi issu designat comente a unu " sinnu " de s'autoridade umana e diabòlica siat de sa Roma imperiale chi de cudda papale. Cando su tempus de sa missione ammanidora at a finire, posca, cun su rapimentu de sos santos eletos, figurados dae sa " missas ", e cun sa destruidura de sos mastros rebellos e de totus sos miscredentes, atziones figuradas dae sa " binnenna ", sa terra ridiventerà su “ isprofundu ” de sa prima die de sa creazione, privadu de cada forma de vida terrestre. At a mantènnere in vida, però, " milli annos ", un'abitante prescelto, Satana, su demòniu matessi, in isetu de sa destruidura sua in su cabu finale, gasi comente totus sos àteros òmines e ànghelos rebellos.

Rev.15 si cuntzentrat subra de sos tempos de sa fine de su periodu de proa.

Apoc. 16 rivelat « sas sete ùrtimas piaghe de s'ira de Deus » chi corfint, coladu su tempus de sa proa, sos ùrtimos rebellos increduli chi devenint semper prus cravosos, finas a decretare sa morte de sos osservadores de s'ira de Deus. giustu sàbadu divinu in antis de sa de sete piaga.

Rev.17 est de su totu dedicadu a s'identificatzione de sa “manna meretrice” mutida “ Babilònia sa Manna ”. Est in custos tèrmines chi s'Ispiritu designat sa “ grandu tzitate ” imperiale e papale, Roma. Su cabu de Deus susu de issa si rivelat gasi in manera crara. Su capitulu annùntziat fintzas su cabu benidore suo e destruidura mediante su fogu, ca s'Agnello e sos fideles eletos suos l'ant a bìnchere.

Apocalisse 18 pigat de mìa su tempus de sa “ collida ” o punitzione de “ Babilònia sa Manna ”.

Rev. 19 descriet sa gloriosa torrada de Gesùs Cristos e su cunfrontu suo cun sas fortzas rebellas terrenas ispramadas.

Rev.20 pigat de mìa su tempus de sos milli annos de su de sete millènnios bìvidos in modu diferente meda, in chelu de sos elettos, e subra de sa terra desolata, in s'isulamentu de Satana. A sa fine de sos milli annos, Deus at a organizzare su cabu finale: s'annihilimentu mediante su fogu terrestre tzeleste e suterràneu de totu sos rebellos umanos terrestres e angelici tzelestes.

Apo.21 rafigurat sa glòria de s'Assemblea formada dae su raduno de sos elègidos redenti de su sàmbene de Gesù Cristos. Su primore de sos elettos est acaridu dae su cunfrontu cun custu chi sa terra oferit de prus pretziosu a sos òmines: oro, prata, perlas e pedras pretziosas.

Apo.22 èvocat in imàgine sa torrada a s'Eden pèrdidu, agatadu e aposentadu pro s'eternidade subra de sa terra de su pecadu rigenerato e trasformadu pro devènnere tronu universale de s'unicu grandu Deus, creadore, legisladore e redentore chi dòminat subra de totus sos universos suos cun sos suos redenti terrenos.

Inoghe acabat custa lestra panoràmica de su libru Apocalisse, su cale istùdiu aprofundidu at a cunfirmare e at a afortiare cantu in pessu chi naradu.

Agiungo custu acarimentu artamente ispirituale chi rivelat s'arresonu cuadu de sa mente de Deus. A traessu de sùtiles bàrtzigas, trasmitet messàgios insospettabili chi sa Bibbia nch'at a illuminare. Sighende, in su fràigu de s'Apocalisse, sos matessi protzessos chi at impreadu pro su fràigu de sas rivelatziones dadas a Daniele, Deus cunfirma chi “ non càmbiat ” e chi at a èssere “ in manera eterna su matessi ”. In prus, apo agatadu in s'Apocalisse su matessi mètodu de pònnere in parallelu tres temas chi sunt sas “ literas a sas Assembleas ”, sos “ sigillos ” e sas “ trumbas ”. Segundu Apo.5, ue s'Apocalisse est rafigurada dae unu libru serradu dae " sete sigillos ", petzi s'abertura de su " de sete sigillos " at a autorizare s'atzessu a sas proas chi ant a cunfirmare in sos capitulos dae 8 a 22 , sas interpretatziones e sos suspetos pesados dae s'istùdiu de sos capitulos dae 1 a 6. Lu capitolo 7 est tando sa crae pro intrare a sa cumprensione de sos arcanos rivelados. E non bos trassais, ca su tema suo est etotu su sàbadu, chi dae su 1843 faghet sa diferèntzia intre sa bera e sa farsa santidade. Agatamus tando in Apo.7, sa grandu veridade chi tenet enigmàticu sa religione protestante in su beranu de su 1843. S'Apocalisse no at a fàghere àteru chi cunfirmare custu insegnamentu fundamentale riveladu a Daniele. Ma pro s'Avventismo, essidu binchidore a cudda data, s'Apocalisse at a rivelare pro su 1994 una proa chi s'ateretantu l'at a esaminare. Custa lughe noa at a fàghere, torra, “ ancora ”, “ sa diferèntzia intre chie serbit Deus e chie no lu serbit ”, o prus.

Parte segunda: l'istùdio dettagliato de s'Apocalisse

Apocalisse 1: Pròlogu – Sa torrada de Cristu –
su tema avventista

Sa presentada

Versetto 1: “ Apocalisse de Gesùs Cristos, chi Deus l'at dadu pro amustrare a sos tzeracos israos suos sas cosas chi divent acadèssere chitzo , e chi issu at fatu connòschere, mandende s'ànghelu suo, a su suo tzeracu Giovanni,... ” .

Giovanni, s'apòstolu chi Gesùs amaiat, est su depositàriu de custa divina Rivelatzione chi otenet de su Babbu in su nùmene de Gesùs Cristos. Giovanni, in ebràicu “Yohan”, signìficat: Deus at dadu; e est fintzas su nùmene meu. No at naradu Gesùs: " A chie tenet, at a èssere dadu "? Custu messàgiu est “ dadu ” dae “ Deus ” Babbu, tando de su càbidu illimitadu. Ca de sa sua risurrezione, Gesùs Cristos at torradu a leare sos atributos divinos suos, e est comente a

Babbu tzeleste chi podet, de su chelu, agire in praghene de sos tzeracos suos o prus de pretzisu de sos iscraos " suos ". Comente si suol nàrrere, "chie est avèrtidu est sarvadu". Deus est de custu avisu e lu dimustrat, girende a sos tzeracos rivelatziones suos subra de su futuru. S'espressione " custa chi devet acadèssere a tempus giustu " podet ispantare si iscamus chi su messàgiu est istadu dadu in su 94 p.C. e chi como semus in su 2020-2021, època in cale custu documentu est istadu iscritu. Ma iscoberende sos messàgios suos, amus a cumprèndere chi custu " in manera pronta » assumet unu significadu literale, ca sos destinatàrios issoro ant a èssere cuntemporàneos a sa torrada gloriosa de Gesùs Cristos. Custu tema at a èssere in s'onnipresente Rivelatzione, ca s'Apocalisse si girat àgios ùrtimet "avventisti" seberados dae Deus, pro fide dimustrada in una proa finale costruida subra de sos datos de Ap. 9,1-12, chi afrontat su tema de sa " de chimbe trumbas ". In custu capìtulu, sos versetti 5 e 10 tzitant unu periodu profetosu de " chimbe meses " finas a mie interpretadu male. In s'istùdiu meu subra de s'argumentu, custa durada at determinadu una data noa chi diat àere dèvidu annuntziare sa torrada de Gesùs pro su 1994, su beru annu 2000 de sa bera nàschida de Cristu. Custa proa de fide at postu a sa proa, pro s'ùrtima bia, s'avventismo ufiziale, devènnidu lenu e formalista, e chi s'ammanaiat a istrìngere unu patu cun cussos chi Deus rivelat èssere inimigos suos in s'Apocalisse sua. Dae su 2018 conosco sa data de sa bera torrada de Gesùs Cristos e non si basat subra calicunu datu bènnidu de sas profetzas de Daniele e de s'Apocalisse, sas cales duradas cuantificadas sunt istadas totus realizadas acumprende a su ruolu issoro de vagliatura in sos tempos istabilidos. Sa bera torrada de Gesùs faghet a cumprèndere partinde dae su contadu de sa Gènesi, creende chi sas sete dies de sas chidas nostras siant costruidas subra de s'imàgine de sos 7000 annos de s'intreu disinnu pessadu dae Deus, pro eliminare su pecadu e sos peccatori, e giùghere in s'eternidade sua sa sua amados prescelti seletzionados durante sos primos 6000 annos. Comente sas proportziones de su santuàriu o tabernacolo ebràicu, su tempus de 6000 annos est cumpostu dae sos tres tres de 2000 annos. Su cumintzu de s'ùrtimu de tres est istadu signadu, su 3 aprile 30, de sa morte espiatòria de su nostru Salvatore Gesùs Cristos. Unu calendàriu ebràicu cunfirma custa data. Sa torrada sua est tando fissadu su beranu de su 2030, 2000 annos a pustis. Ischende chi sa torrada de Cristu est in dae in antis nostru, gasi probe, sa paràula " in manera pronta " » de sas paràulas de Gesùs est in manera perfeta giustificada. Gasi, puru essende abarradu connotu e letu in su cursu de sos sèculos, su libru de s'Apocalisse est abarradu serradu, cunzeladu, segliadu, finas a su tempus de sa fine, chi pertocat sa generatzione nostra.

Versetto 2: "... su cale at testimoniadu sa paràula de Deus e sa testimonia de Gesùs Cristos, totu custu chi at bidu ."

Giovanni testimòniat de àere retzidu sa bisione de Deus. Una bisione chi costituit sa testimonia de Gesùs Cristos chi Ap. 19,10 definit " s'ispiritu de profetzia ". Su messàgiu si basat subra imàgines " bidas " e paràulas ascurtadas. Giovanni fiat istadu istratzadu a sas contingenze terrenas de s'ispiritu de Deus chi l'aiat riveladu in imàgines sos grandu temas de s'istòria religiosa de s'era cristiana; at a finire cun su suo gloriosu e formidabile torrada pro sos inimigos suos.

Versetto 3: " Beato chie leghet e ascurta sas paràulas de sa profetzia e osserva sas cosas chi bi sunt iscritas! Ca su tempus est probe ".

Pigo pro mi la movet chi mi tocat, sa beatitudine pro “ cussu chi leghet ” sas paràulas de sa profetzia, ca su Sennore dat a su verbu lèghere unu significadu lògicu pretzisu. Nde dat s'acrarimentu in Is.29,11-12: “ Cada rivelatzione est pro bois comente a sas paràulas de unu libru segliadu chi sunt dadas a un'òmine chi ischit lèghere, narende: Leghe custu! E chie rispondet: non potzo, ca est segliadu; o comente a unu libru dadu a un'òmine chi no ischit lèghere, narende: Leghe custu! E chie rispondet: no isco lèghere ”. Su versetto 13, chi sighit, rivelat sa càusa de custa incapatzidade: « Su Sennore at naradu: Cando custu pòpulu s'acùrtziat a mie, m'onorat cun sa buca e cun sas lavras; ma su coro suo est a largu in mene, e sa timoria chi tenet de mene no est chi unu pretzetu de sa tradizione umana . Su tèrmine “ segliadu ” o segliadu descriet s'aspetu de s'Apocalisse, illeggibile ca segliadu. Est duncas pro l'abèrrere e dissodarlo de su totu chi deo, unu àteru Giovanni de sos ùrtimos tempos, so istadu mutidu dae Deus; custu pro chi totus sos beros eletos suos “ ascurtent e custoant ” sas veridades riveladas in sas paràulas e in sas imàgines de sa profetzia. Custos verbos significant “cumprèndere e pònneru in pràtica”. In custu versetto, Deus avertet sos eletos suos chi ant a retzire, de unu de sos frades in Cristu, “ cussu chi leghet ”, sa lughe chi at a ispiegare sos arcanos de sa profetzia pro chi potzant, ateretantu, gioire e pònneru in pràtica s'insignamentu suo. in pràtica. Che a sos tempos de Gesùs, ant a èssere tando netzessàrias fide, aficu e mavelia. Cun custu mètodu, Deus sedatzat e removet sas pessones chi sunt tropu orgolliosas pro retzire un'insignamentu. Tando, naro a sos eletos: “Ismentigades s'òmine, custu piticu tradutore e trasmitidore ufitziale, e castiadas su beru Autore: su Deus Onnipotente Gesùs Cristos”.

Versetto 4: " Giovanni a sas sete Crèsias chi sunt in s'Àsia: gràtzia a bois e paghe de cussu chi est, chi fiat e chi benit, e dae sos sete ispiritos chi sunt dae in antis su tronu suo... "

Su mentovu de “ sete Assembleas ” est suspetu, ca l'Assèmbleat cun s'A majùscula est, una, perenne. “ Sete Assembleas ” designat tando in manera netzessària s'Assemblea unificada de Gesùs Cristos in sete èpocas marcadadas e sutzessivas. Sa cosa at a èssere cunfirmada e giai ischimus chi Deus partzit s'era cristiana in 7 tempos particulares. Su riferimentu a s'Àsia est ùtile e giustificadu , ca sos nùmenes presentados in su versetto 11 sunt sos de tzitate chi esistent in Àsia Minore, in s'antiga Anatòlia situada a ovest de s'attuale Turchia. S'Ispìritu cunfirmat giai sa làcana de s'Europa e su cumintzu de su continente asiàticu. Ma sa paràula Àsia comente a sa paràula Anatòlia cuat unu messàgiu ispirituale. Significat: sole naschente in acàdicu e gregu, e duncas sugerint s'acampamentu de Deus bisitadu dae Gesùs Cristos, su “ sole naschente ”, in Luca 1,78-79: “ Gràtzias a sas viscere de sa misericòrdia de su Deus nostru, in virtude de sa cale su sole naschente nch'at bisitadu dae s'artu, pro illuminare cussos chi giacciono in sas tenebre e in s'umbra de mortas, pro dirigere sos passos nostros subra de sa bia de sa paghe. » Est fintzas su “ sole de giustìtzia ” de Male. 4,2: “ Ma pro bois chi timides su nùmene meu at a pesare su sole de giustìtzia e su sanamentu at a èssere suta de sas alas suas; ais a essire e ais a brincare comente a bigros dae un'istalla ”. Sa fòrmula de su saludu est coerente cun sas literas chi sos cristianos s'iscambiaiant a su tempus de Giovanni. Deus benit però designadu cun un'espressione noa, fintzas a como disconnota: “ de Cussu chi est, de chie fiat e de chie at a bènnere ”. Custa espressione rifletet petzi, in s'originale limba grega e in àteras tradutziones, su significadu de su nùmene ebràicu de Deus: “YaHWéH”. Est su verbu “èssere” coniugadu a sa de tres pessones singulares a s'imperfetu de s'ebraicu. Custu tempus mutidu imperfetu espressat s'acumpridu chi s'estendet in su tempus, ca su presente no esistet in sa coniugatzione ebràica. “ e chie benit ”, cunfirma galu de prus su

tema de sa torrada de Gesùs Cristos, s'avventismo. Si cunfirmat gasi s'abertura de sa fide cristiana a sos paganos; pro deus Issoro adadat su nùmene suo. Aparit posca una àtera novidade pro designare s'Ispìritu Santo: " sos sete Ispìritos chi sunt dae in antis su tronu suo ". Custa tzita at a apàrrere in Apocalisse 5:6. Lu nùmero 7 designat sa santificazione, in custu casu, sa de s'Ispìritu divinu effuso in sas creaturas suas, tando " dae in antis su tronu suo ". In Ap.5:6, su " angione immolato " est collegadu a custos sìmbulos, sa profetzia cunfirma gasi s'onnipotenza divina de Gesùs Cristos. Sos " sete ispiritos de Deus " sunt simbulegiados dae su " candeliere a sete bratzos " de su tabernacolo ebràicu chi profetat su pranu de sarvesa de Deus. Su programa suo fiat gasi in manera crara delineadu. Ca Adamo, 4000 annos, e cun sa sua mortas Gesùs iscontat sos pecados de sos elettos su 30 abriale, squarcia gasi su belu de su pecadu e aberit s'atzessu a su chelu a sos elègidos redenti durante sos ùrtimos duamìgia de sos ses mìgia annos programados pro su sèberu de sos elettos ispèrdidos, finas a sa fine de su mundu, intre sas natziones de totu sa terra.

Versetto 5: " ...e de Gesùs Cristos, su testimòngiu fidele, su primu figiu de sos mortos e su prìntzipe de sos res de sa terra! A cussu chi nch'amat, chi nch'at liberadu dae sos pecados nostros cun su sàmbene suo .

Su nùmene " Gesùs Cristos " est ligadu a su ministèriu terrenu chi Deus est bènnidu a acumprìre subra de sa terra. Custu versetto nos ammentat sas òperas acumprìdas suas pro otènnere sa sarvesa mediante sa gràtzia chi oferit petzi a sos elettos suos. In sa perfeta fidelidade sua a Deus e a sos valores suos, Gesùs est istadu " su testimòngiu fidele " propostu comente a modellu de imitare a sos apòstolos suos e dischentes de totu sos tempos, cumpresos sos nostros. Sa morte sua fiat istada profetada dae sa morte de su primu animale ochidu pro rivestire sa nudidade de Adamo e Eva a pustis de su pecadu issoro. Pro mèdiu de issu fiat istadu duncas a beru su " primu figiu de sos mortos ". Ma est fintzas, a càusa de s'importu divinu suo, chi petzi sa morte sua at tentu s'eficatzidade e su podere de cundennare su demòniu, su pecadu e sos peccatori. Issu restat su " primu figiu " mescamente de sos " primos figios " de s'istòria religiosa. Est pessende a sa morte sua, resa netzessària pro riscattare su pecadu de sos elettos suos, chi Deus ponet a morte totu sos " primos figios " umanos e animales de s'Egìtu rebellu, imàgine de su pecadu, pro " liberare " su pòpulu ebràicu suo de s'iscravidade, giai sìmbulu e imàgine de su " pecadu ". In cantu " mannu ", l'apartenet su deretu de primogenitura ispirituale. Presentende-si comente a " prìntzipe de sos res de sa terra " Gesùs si faghet servidore de sos suos redenti. Sos " res de sa terra " sunt cussas chi intrant a su rennu suo redenti cun su sàmbene suo; ant a eredare sa terra annoada. Est una cosa ispaniosa iscobèrrere su livellu de mavelia, compassione, amighèntzia, fratellàntzia e amore de sos èsseres tzelestes chi sunt abarrados fideles a sos istandard divinos de sa vida tzeleste. Subra de sa terra, Gesùs at sabunadu sos pees a sos apòstolos suos, cunfirmende de èssere " su Maestro e su Signore ". In chelu at a èssere in manera eterna " su prìntzipe " de sos re " suos ". Ma sos " res " ant a èssere fintzas servidores de sos frades. In prus, dende-si su tìtulu de " prìntzipe ", Gesùs si ponet a su livellu de su demòniu, aversàriu suo e cuncurrente derrotadu, chi issu mutit " su prìntzipe de custu mundu ". S'incarnazione de Deus in Gesùs est istada motivada dae su cara a cara de sos duos " printzìpios "; su destinu de su mundu e su de sas creaturas suas dipendet de sa potèntzia de su mannu binchidore Jesus Michael YaHWÉH. Ma Gesùs devet sa vitòria sua petzi in parte a sa divinidad sua, ca at cumbàtidu a armas paris contra su demòniu, in unu corpus de petza aguale a su nostru, 4000 annos a pustis de su

chertu pèrdidu dae su primu Adamo. S'istadu suo de ànimu e sa determinatzione sua a bìnchere pro sarvare petzi sos suos prescelti l'ant dadu sa vitòria. At abertu su caminu a sos elettos suos ammustrende chi unu docile “ angione ” podet derrotare “ sos lupos ” divoratori de petza e de ispiritu, cun s'agiudu de su Deus fidele e beru.

Versetto 6: “ E chie at fatu de nois unu rennu, satzerdotes pro Deus su Babbu, a issu siat sa glòria e sa potèntzia in sos sèculos de sos sèculos! Amen! »

Est Giovanni chi definit custu chi constituit s'Assemblea de sos elettos. In Gesùs Cristos s'antigu Israele sighit in sas formas ispirituales profetadas in sos ritos de s'antiga alleàntzia. Serbende su “ Re de sos res e Sennoras de sos sennores ”, sos beros eletos partètzipant a sa sua regalità e, cun issu, costituint tzitadinos de su rennu de sos chelos. Sunt fintzas “ satzerdotes ” ispirituales, ca officiano in su tèmpiu de su corpus issoro, in su cale serbint Deus, oferende-si in santidade pro su servìtziu suo. E a traessu de sas pregadorias issoro a Deus, trasmitent sos nuscus ofertos subra de s'altare de s'intzensu de s'antigu tèmpiu de Gerusalemme. Sa separatzione intre Gesùs e su Babbu est fuorviante, ma corrispondet a su cuntzetu chi medas farsos cristianos tenent de s'argumentu. Custu finas a pretèndere de “onorare” su Figiu a ispesas de su Babbu. Custa est curpa, o pecadu, de sa fide cristiana de su 7 martzu 321. Pro medas, lu riposo sabatico est un'ordinàntzia chi pertocaiat petzi sos ebreos de s'antiga alleàntzia, sa dispensazione de su Babbu. Essende su Babbu e Gesùs una sola pessone, ant a subire s'ira de Gesùs chi creiant de onorare. In sa natura divina sua de Babbu, Gesùs detenet, e pro s'eternidade, “ sa glòria e sa potèntzia, in sos sèculos de sos sèculos! Amen! » “ Amen ” chi significat: est beru! A beru!

Su tema avventista

Versetto 7: “ Aco', issu benit cun sas nues. E cada ogru l'at a bìdere, fintzas sos chi su trafissero; e totu sas tribùs de sa terra ant a fàghere lutu pro issu. EJA. Amen! »

Est etotu, cando at a torrare, chi Gesùs at a dimustrare sa glòria sua e sa potèntzia sua. Segundu Àutos 1:11, at a torrare “ a su matessi modu in cale est pesadu a su chelu ”, ma sa torrada sua at a acotèssere in un'estrema glòria tzeleste chi at a ispramare sos inimigos suos; “ sos chi su trafissero ” oponende-si a su beru progetu suo. Ca custa espressione pertocat petzi sos èsseres umanos cuntemporàneos a sa bènnida sua. Cando sos tzeracos suos sunt minetzados de mortas o postos a morte, Gesùs cumpartzit sa sorte issoro ca s'identificat cun issas: “ E su re lis at a rispòndere: Deo bi naro sa veridade, ogni bia chi ais fatu custas cosas a unu de custos ùrtimos”. frades meos, los ais fatos pro mene. (Matteo 25:40).” Sos ebreos e sos sordados romanos chi l'aiant crutzificadu non sunt inclùdidos in custu messàgiu. S'Ispiritu de Deus imputat custa atzione a totu sos èsseres umanos chi impedint s'òpera Sua de sarvesa e frustrano pro sese e pro sos àteros s'oferta Sua de gràtzia e de sarvesa eterna. Tzitende “ sas tribùs de sa terra ”, Gesùs pigat de miria sos farsos cristianos a traessu de sos cales si suponet chi sas tribùs de Israele s'estendant a s'alleàntzia noa. Iscoberende a sa torrada sua chi s'ammanaiant a ochire sos beros eletos suos, ant a tènnere giustu motivu de si lamentare,

iscoberende-si inimigos de su Deus chi los deviat sarvare. Sas minudas de su programa de sos ultimissimi dies ant a èssere isvelados ispartos in sos capitulos de su libru Apocalisse. Ma potzo nàrrere chi Ap. 6,15-16 descriet s'iscena cun custas paràulas: " Sos res de sa terra, sos mannos, sos capitanos militares, sos ricos, sos poderosos, totu sos iscraos e sos liberos, si fiant cuados in grutas e rocas montanas. E aiant naradu a sos montes e a sas rocas: Ruides a susu de nois e cuade-nos de sa cara de Cussu chi seet subra de su tronu e de s'ira de s'Agnello; ".

Versetto 8: " Deo so s'alfa e s'omega, narat su Sennore Deus, cussu chi est, chi fiat e chi benit, s'Onnipotente. »

Cussu chi s'expressat gasi est su durche Gesùs chi at agatadu sa glòria divina sua in su chelu, est issu " s'Onnipotente ". Bastat collegare custu versetto cun sos de Apoc.22,13-16 pro nd'àere sa proa: " Deo so s'alfa e s'omega, su primu e s'ùrtimu, su printzipiu e sa fine... /... Deo, Gesùs, tèngio apo mandadu s'ànghelu meu pro bos atestare custas cosas in sas Crèsias. Deo so sa raighina e su sèmene de Davide, su luminosu isteddu de su mangianu ". Comente in su versetto 4, Gesùs si presentat suta de sos atributos de su Deus creadore, s'amigu de Moses, su cale nùmene ebraicu est "YaHWÉH" segundu Èsodu 3,14. Ma pretzisu chi su nùmene de Deus càmbiat a segunda chi siat Lui a numenare si matessi o chi siant sos òmines a lu numenare: "Deo so" devenit "Issu est" in sa forma "YaHWÉH".

Nota agiunta in su 2022: S'espressione " alfa e omega " resumet s'intrea rivelazione oferta dae Deus in sa Bibbia sua, de Gènesi 1 a Apocalisse 22. Nointames dae su 2018 su significadu profetosu de "ses migia" annos dadu a sas ses dies de sa Sa chida fiat istada cunfirmada sena pònnere in discussione su valore suo comente a ses dies beras, durante sos cales Deus aiat creadu sa terra e sa vida chi issa deviat sustentare. Ma, cunservende su significadu profetosu issoro, custas ses dies o "6000" annos ant perìtidu de definire su beranu de su 2030 sa torrada vitoriosa finale de Gesùs Cristos e su rapimentu de sos santos fideles suos. A traessu de s'espressione " alfa e omega ", Gesùs donat a sos Santos suos de sas Ùrtimas Dies una crae chi lis at a permitere de iscobèrrere su tempus beru de sa segunda bènnida sua. Ma amus dèvidu isettare su beranu de su 2018 pro cumprèndere comente a impreare custos 6000 annos, e su 28 ghennàrgiu 2022, pro los assotziare a custas espressiones: " alfa e omega ", " su cumintzu e sa fine ".

Versetto 9: " Deo Giovanni, frade tuo, chi cumpartzit cun ti la tribolazione, su rennu e sa perseveràntzia in Gesùs, fia subra de s'isula mutida Patmos, a càusa de sa paràula de Deus e de sa testimonia de Gesùs. »

Pro unu beru iscau de Gesùs Cristos, custas tres cosas sunt collegadas: sa portzione de sa tribolazione, sa portzione de su rennu e sa portzione de sa perseveràntzia in Gesùs. Giovanni testimòniat su cuntestu in cale at retzidu sa bisione divina sua. Agatende-lu indistrutibile in manera aparente, sos romanos l'aiant aoradu in fines, in esiliu in s'isula de Patmos, pro limitare sa testimonia sua a sos òmines. In su cursu de sa vida sua no at mai sessadu de testimoniare sa paràula de Deus pro glorificare Gesùs Cristos. Ma podimus fintzas cumprèndere chi Giovanni fiat istadu giutu a Patmos pro retzire, in sa trancuillidade, sa testimonia de Gesùs chi constituit sa Rivelazione, chi inie aiat retzidu de Deus.

Notamus fui-fui chi sos duos autores de sas duas profetzas Daniele e Apocalisse fiant istados pro miràculu amparados dae Deus; Daniele est sarvadu dae sas dentes de sos leones e Giovanni est liberadu illeso dae una bartza prena de ògiu bollente. S'esperientzia issoro nch'insinnat una letzione: Deus faghet sa diferèntzia intre sos tzeracos suos amparende in modu poderosu e subrannaturale cussos chi lu glorificant in manera majore e presentant s'aspetu de unu modellu chi disigiat in manera piessigna animare. Su ministèriu profetosu est tando designadu in 1Cor 12,31 comente a sa " bia prus de primore ". Ma b'at profetas e profetas. Non totu sos profetas sunt mutidos a retzire bisiones o profetzas de Deus. Ma totu sos elettos sunt esortados a profetare, est a nàrrere a testimoniare sas veridades de su Sennore a s'imbeniente pro lu giùghere a sa sarvesa.

Su puntu de bista de Giovanni subra de sos tempos avventisti

Versetto 10: " Fia in s'Ispìritu in sa die de su Sennore, e aia intesu in dae segus meu una boghe forte, comente a su sonu de una trumba " ,

S'espressione " die de su Sennore " at a favorire interpretatziones tràgicas. In sa tradutzione sua de sa Bibbia, JN Darby, no esigida a la bortare cun sa paràula "domìniga", chi Deus cunsiderat su " sinnu " avvizzito de sa " bèstia " ghiada dae su demòniu in Apocalisse 13:16; custu in diretta oposizione a su sigillu " reale " suo, a sa de sete dies suas de pasu santificadu. Etimologicamente sa paràula "domìniga" significat "die de su Sennore", ma su problema naschet de su fatu chi issa dèdicat sa prima die de sa chida a su pasu, chi Deus no at mai ordinadu, tenende de su càntigu suo sa manera perpètua, santificada pro custu impreu sa de sete dies. Tando ite significat a beru " sa die de su Sennore " mentovadu in custu versetto? Ma sa risposta est giai istada dada in su versetto 7 narende: " Aco', issu benit cun sas nues". » Ecco sa " die de su Sennore " presu de m'ira de Deus: " Aco', deo b'apo a mandare su profeta Elia, prima chi bèngiat sa die de YaHWÉH, cudda die manna e terrorosa . (Male. 3:5)"; cussu chi at creadu s'Avventismo e sas tres aspetativas "suas" de sa torrada de Gesù, giai acumpridu cun totu sas cunsighèntzias bonas e malas portadas de custas tres proas, in su 1843, 1844 e 1994. Bivende gasi in su 94, Giovanni est carradu dae s'Ispìritu pròpiu a su cumintzu de su de sete millènnios, ue Gesù torrat a sa glòria divina sua. Tando ite tenet " a palas "? S'intreu passadu istòricu de s'era cristiana; de sa morte de Gesù, 2000 annos de religione cristiana; 2000 annos durante sos cales Gesù est istadu intre sos elettos suos, agiunde·los, in s'Ispìritu Santo, a derrotare su malu comente a Lui matessi aiat derrotadu su demòniu, su pecadu e sa morte. " Sa boghe forte " chi s'intendet " a sos coddos suos" est sa de Gesù chi comente a " una trumba " intervenit, pro avèrtere sos elettos suos e lis rivelare sa natura de sas diabòlicas trampas religiosas chi ant a adobiare in sa vida issoro in totus sos "sete " èpocas chi su versetto sutzessivu at a numenare.

Versetto 11: " Chie aiat naradu: Custu chi bides, iscrie-lu in unu libru e manda-lu a sas sete crèsias, a Èfesù, a Ismirne, a Pèrgamu, a Tiatira, a Sardi, a Filadèlfia e a Laodicea. " .

Sa forma aparente de su testu pariat presentare comentu a destinatàrios, literalmente, sas tzitades de s'Àsia de su tempus de Giovanni; ognunu tenet su messàgiu suo. Ma custa era petzi un'aparèntzia ingannevole cumpresa a mascherare su beru significadu chi Gesùs dat a sos messàgios suos. In totu sa Bibbia sos nùmenes pròpios atribuidos a sos òmines tenent unu significadu cuadu in sa raighina issoro, de s'ebràicu, de su caldeu o de su gregu. Custu printzìpiu balet fintzas pro sos nùmenes gregos de custas sete tzitades. Cada nùmene rivelat su caràtere de s'època chi rapresentat. E s'òrdine in cale custos nùmenes sunt presentados currendet a s'òrdine de avantzamentu in su tempus programadu dae Deus. Amus a bìdere in s'istùdiu de Apoc.2 e 3 ue s'òrdine de custos nùmenes est respetadu e cunfirmadu, su significadu de custos sete nùmenes, ma sos de su primu e de s'ùrtimu, " Èfesu e Laodicea ", rivelant petzi a issas, s'impreu chi s'Ìspìritu nde faghet. Significhende de pare a pare "afilare" e "giudicare", agatamus " s'alfa e s'omega, su cumintzu e sa fine ", de s'era de sa gràtzia cristiana. Non b'at de si trassire chi Gesùs si siat presentadu in su versetto 8, cun custa definitzione: " Deo so s'alfa e s'omega ". Registrat gasi sa presèntzia sua acanta sos iscroas fideles suos, durante totu s'era cristiana.

Versetto 12: " Mi so bortadu pro ischire cale boghe mi faeddaret. E cando mi fia bortadu, aia bidu sete candelabri dae oro ,

S'atzione de su " de si bortare " porrida Giovanni a castiare a s'intrea època cristiana ca issu matessi est istadu carradu pro como de sa torrada de Gesùs in sa glòria. A pustis de sa pretzisione " segus ", tenimus inoghe " mi so giradu ", e ancora, " e, a pustis de m'èssere giradu "; s'Ìspìritu insistet a forte subra de custa mirada cara a su passadu, pro chi lu sigamus in sa lògica sua. E ite bidet tando Jean? " Sete candelieri dae oro ". Fintzas inoghe sa cosa est suspeta comentu sas " sete Assembleas ". Difatis su modellu de su " candeliere " s'agataiat in su tabernacolo ebràicu e giughiat sete bratzos chi giai simbulegiaiant, paris, sa santificazione de s'Ìspìritu de Deus e sa lughe sua. Custa osservatzione significat chi, comentu a su " sete Assembleas ", sos " sete candelabri " simbulègiant sa santificazione de sa lughe de Deus, ma in sete momentos scanditi durante totu s'era cristiana. Su candelabro rapresentat sos elettos de un'època , retzit s'ògiu de s'Ìspìritu de Deus de su cale dipendet pro illuminare cun sa lughe sua sos elettos.

Annuncio de una grandu calamidade

Versetto 13: " E in mesu de sos sete candelabri , unu sìmile a unu figiu de òmine, bestidu de una longa beste e chi tenet una tzintura dae oro subra de su petorras. »

Inoghe cumintzat sa descritzione simbòlica de su Sennore Gesùs Cristos. Custa iscena acararit sas promissas de Gesùs: Luca 17:21: " Nemos at a nàrrere: Issu est inoghe, opuru: Issu est in cue. Ca aco', su rennu de Deus est in mesu de bois . »; Mt.28,20: " E insegna issas a osservare totu custu chi t'apo cumandadu. Ed aco', deo so cun bois totu sas dies, finas a sa fine de su mundu. ". Custa bisione est sìmile meda a sa de Daniele 10 ue su versetto 1 la presentat

comente a s'annùntziu de una " grandu calamidade " pro su pòpulu ebràicu suo. Fintzas sa de Apocalisse 1 annùntziat tando una " grandu calamidade ", ma custa borta pro s'Assemblea cristiana. Su cunfrontu intre sas duas bisiones est edificante meda, ca sas minudas sunt adatadas a cadaunu de sos duos cuntostos istòricos diferentes meda. Sas descritziones simbòlicas chi ant a èssere presentadas pertocant Gesùs Cristos in su cuntestu de s'ùrtima torrada sua gloriosu. Sas duas " calamidades " tenent in comunu su fatu de s'averguare a su tèrmine de sas duas alleàntzias istabilidas posca de Deus. Cunfrontamus como sas duas bisiones: "... unu figiu de s'òmine " in custu versetto fiat " un'òmine " in Daniele, ca Deus non si fiat ancora incarnadu in Gesùs. A su contràriu, in " figiu de s'òmine " agatamus su " figiu de s'òmine " chi Gesùs nùmenat de s'ghidu cando nde faeddat in sos Vangelos. Si Deus at tantu insìstidu subra de custa espressione est ca issa legitima sa capatzidade sua de sarvare sos òmines. Issu est inoghe " bestidu de una longa beste ", " bestidu de linu " in Daniele. Sa crae de su significadu de custa longa beste est dada in Apocalisse 7:13-14. Lu giughent cussos chi morint comente a màrtires de sa bera fide: " E unu de sos sèneghes m'aiat rispòndidu e m'aiat naradu: Sos chi sunt bestidos de bestes biancas, chie sunt e dae ue benint? L'apo naradu: Sennore meu, tue l'ischis. E m'aiat naradu: Custos sunt sos chi benint dae sa manna tribolazione; ant sabunadu sas bestes issoro e las ant rèndidas biancas in su sàmbene de s'angione. ". Gesùs giughet " una tzintura dae oro subra de su petorras " o, subra de su coro, ma " subra de sos lombi ", sìmbulos a fortza, in Daniele. E sa " tzintura dae oro " simbulègiat sa veridade segundu Efesini 6:14: " State duncas firmos: tenides sa veridade chinta a fùrriu a sos costàgios bostros ; si rivestire de sa corazza de sa giustìtzia ; ". Comente Gesùs, sa veridade est onorada petzi de cussas chi l'amant.

Versetto 14: " Sa conca sua e sos pilos suos fiant biancos comente sa lana bianca, comente a su nie; sos ogros suos fiant comente a una frama de fogu; »

Su biancu, sìmbulu de perfeta puresa, caraterizat su Deus Gesùs Cristos chi, de cunsighèntzia, tenet ispreu de su pecadu. Nointames, s'annùntziu de una " grandu calamidade " non podet chi tènnere sa fine de punire sos peccatori. Custa càusa pertocat ambas calamidades, pro cales agatamus, inoghe e in Daniele, Deus, su mannu Giudice, sos cales " ogros sunt comente a framas de fogu ". Sa mirada sua consumat su pecadu o su peccatore, ma s'elettu de Gesùs sèberat de rinunziare a su pecadu, a diferèntzia de su farsu ebreu e de su farsu cristianu rebellu chi su cabu de Gesùs Cristos a sa fine at a consumare. E su cuntestu finale de custa " calamidade " designat sos inimigos istòricos suos, totus individuados in sos capitulos de custu libru, e in su de Daniele. Apo.13 nos los presentat suta de s'aspetu de duas " bèstias " identificadas dae sos nùmenes issoro " mare e terra " chi designant sa fide catòlica e sa fide protestante chi nde derivat, comente a sugerint sos nùmenes issoro segundu Gen. 1,9-10 . A sa torrada sua, sas duas bèstias alleadas devenint una sola, unidas pro cumbàtere su sàbadu suo e sos fideles suos. Sos inimigos suos ant a èssere ispramados, segundu Apocalisse 6:16, e no ant a aguantare.

Versetto 15: " Sos pees suos fiant comente a brunzu ardente, comente chi ardesse in una fornace; e sa boghe sua fiat comente a s'abbolotu de medas abbas. »

Sos pees de Gesùs sunt puros comente su restu de su corpus suo, ma in custa imàgine s'impestant apetinghende su sàmbene de sos peccatori rebellos. Comente in Daniele 2:32, "

otone ", una lega metallica impura, simbulègiat su pecadu. In Apoc.10,2 leghimus: " Teniat in manu unu piticu libru abertu. Aiat posadu su pee deretu suo subra de su mare e su pee mancu suo subra de sa terra ; ". Apoc.14:17-20 dat a custa atzione su nùmene de " binnenna "; unu tema isvilupadu in Isaia 63. Sas " medas abbas " simbulègiant, in Apoc. 17:15, " pòpulos, moltitudini, natziones e limbassas " chi istringhent un'alleàntzia cun " sa meretrice Babilònia sa Manna "; nùmene chi designat sa crèsia catòlica romana papale. Custa alleàntzia de s'ùrtimu minutu los at a unire pro s'opònnere a su sàbadu santificadu dae Deus. Ant a arribbare a su puntu de detzidere de ochire sos fideles osservadores suos. Cumprendimus tando sos simbulos de sa giusta ira sua. In sa bisione, Gesù ammustrat a sos elettos suos chi sa personale boghe " sua " divina est prus poderosa de sa de totu sos pòpulos de sa terra postos a pare.

Versetto 16: " Teniat in sa manu dereta sete isteddos. De sa buca sua fiat essidu un'ispada affilata a dòpiu trincu; e sa cara sua fiat comente a su sole cando risplende in sa fortza sua. »

Su simbulu de sos " sete isteddos " tentas " in sa manu dereta sua " ammentat su dominiu permanente suo chi petzi podiat dare sa beneditzione de Deus; gasi a s'ispissu e in manera massitza revendicadu dae sos suos inimigos infedeli. S'isteddu est su simbulu de su missu religiosu ca, comente a s'isteddu de Gen. 1,15, su ruolu suo est su de " illuminare sa terra ", in su casu suo, de sa giustìtzia divina. In sa die de sa torrada sua, Gesù at a risuscitare (resusciterà, o at a risuscitare a pustis de unu totale annichilimentu momentàneu mutidu mortas) sos elettos suos de totu sas èpocas simbulegiados dae sos nùmenes de sas sete Assembleas . In custu cuntestu gloriosu, issu si presentat pro issu e pro sos fideles elettos suos comente a " Parola de Deus " su cale simbulu " de s'ispada affilata a dòpiu trincu " est tzitadu in Eb 4,12. Custa est s'ora in cale custa ispada at a dare sa vida e sa morte, segundu sa fide ammustrada in custa paràula divina iscrita in sa Bibbia, chi Apoc 11,3 simbulègiat comente a " sos duos testimòngios " de Deus. In sos èsseres umanos petzi s'aspetu de sa cara los identifìcat e permetet de los diferentziare; est tando s'elementu identificativu pro primore. In custa bisione fintzas Deus adatat sa cara sua a su cuntestu presu de miria. In Daniele, in sa bisione, Deus simbulègiat sa cara sua mediante su " raju ", simbulu tìpicu de su deus gregu Zeus, ca s'inimigu de sa profetzia at a èssere su pòpulu gregu selèutzidu de su re Antiogu IV, chi aiat realizadu sa profetzia in su – 168 In A pustis sa bisione de s'Apocalisse, sa cara de Gesù assumet fintzas sos assimìgios de s'inimigu suo chi custa borta est " su sole cando splende in sa fortza sua ". Est beru chi custu ùrtimu tentativu, de irraighinare de sa terra cada osservadore de su santu sàbadu divinu, constituit s'apogeo de su chertu rebellu in praghene de su respetu de sa "die de su sole invitto" istituidu su 7 martzu 321 de s'imperadore Costantinu 1er . Custu campu rebellu s'at a agatare in dae in artis " su sole de sa giustìtzia divina " in totu sa potèntzia divina sua, e custu, sa prima die de su beranu de su 2030.

Versetto 17: " Cando l'aia bidu, aia rùidu a pees suos comente a mortu. M'at impostu sa manu dereta narende: Non tengiais timoria! »

Reagende custu, John non faghet àteru chi antizipare su destinu de cussos chi l'ant a afrontare pro como de sa torrada sua. Daniele at tentu su matessi cumportamentu e, in ambos casos, Gesù incoragit e afòrtiat su tzeracu fidele suo, s'iscrau suo. Sa " manu dereta sua " cunfirma sa beneditzione sua e in sa fidelidade sua, a diferèntzia de sos rebellos de s'àteru campu, s'elettu non tenet motivu de timere Deus chi benit a lu sarvare pro amore.

S'espressione " non timere " cunfirma su cuntestu finale caraterizadu dae su 1843 de custu messàgiu avventista de su primu ànghelu de Apoc. 14:7: " Aiat naradu a arta boghe: Timides Deus e dade-li glòria , ca est s'ora de su cabu suo". est arribbadu; e inchinatevi in dae in antis cussu chi at fatu su chelu, sa terra, su mare e sas benas de sas abbas. »; est a nàrrere su Deus creadore.

Versetto 18: " Deo so su primu, s'ùrtimu e su bividore. Fia mortu; e aco', biu in sos sèculos de sos sèculos. Tèngio sas craes de sa morte e de s'inferru. »

Est etotu Gesùs, su binchidore de su demòniu, de su pecadu e de sa morte, chi s'espressat in custos tèrmines. Sas paràulas suas " su primu e s'ùrtimu " cunfirmant su messàgiu de su cumintzu e de sa fine de sos tempos cuntempladu dae sa profetzia, ma, in su matessi tempus, Gesùs cunfirmat sa divinidad sua vivificante de sa prima a s'ùrtima de sas creaturas umanas suas. Cussu chi " detenet sas craes de sa morte " tenet su podere de detzidere chie devet bìvere e chie devet mòrrere. S'ora de sa torrada sua est cudda in cale sos santos suos ant a risòrgere in sa " prima risurrezione " abbandada a sos " biados mortos in Cristu " segundu Apocalisse 20:6. Evacuamus totu sos mitos de sas traditziones de su farsu cristianèsimu de origine grega e romana, e cumprendimus chi " sa tumba de sos mortos " est in manera simple sa terra de sa terra chi toddiat sos mortos trasformados in prùere, comente a est iscritu in Gen .3:19: " As a mandigare su pane cun su suore de sa cara tua, fintzas a cando as a torrare a sa terra dae cale ses istadu tràidu; ca prùere ses e in prùere as a torrare. ". Custos restos no ant a serbire mai prus a nudda, ca su Creadore issoro los resusciterà cun totu sa personalidade influida issoro in sa memòria divina sua, in unu corpus tzeleste incorrutibile (1Cor 15,42) uguale a su de sos ànghelos abarrados in sa fidelidade a Deus: " Ca in sa risurrezione sos òmines non s'ant a cojuare nen s'ant a cojuare, ma ant a èssere comente a sos ànghelos de Deus in su chelu. Matt.22:30".

Si cunfirmat su messàgiu profetosu subra de su futuru

Versetto 19: " Iscries duncas sas cosas chi as bidas, sas chi sunt e sas chi ant a acotèssere a pustis de issas " ,

In custa definitzione Gesùs cunfirma sa cobertura profetosa de su tempus globale de s'era cristiana chi s'at a concuire cun sa torrada sua in sa glòria. Su tempus apostòlicu pertocat s'espressione " sa chi ais vistu " e Deus designat gasi Giovanni comente autèntico testimòngiu oculare de su ministèriu apostòlicu. At assistidu a su " primu amore " de su Prescelto tzitadu in Apoc.2:4. "... sos chi sunt " pertocat sa fine de custu tempus apostòlicu in cale Giovanni abarrat biu e operadore. "... e sos chi ant a bènnere a pustis de issos " designat sos eventos religiosos chi ant a tènnere logu finas a su tempus de sa torrada de Gesùs Cristos, e ultres, finas a sa fine de su de sete millènnios.

Versetto 20: " s'arcanu de sos sete isteddos chi as bidu in sa manu dereta mea e de sos sete candelabri dae oro. Sos sete isteddos sunt sos ànghelos de sas sete Crèsias, e sos sete candelabri sunt sas sete Crèsias. " .

“ Sos ànghelos de sas sete Assembleas ” sunt sos elettos de totus custas sete eras. Ca sa paràula “ ànghelu ”, de su gregu “aggelos”, significat missu, e designat sos ànghelos tzelestes petzi si sa paràula “tzelestes” lu crarit. A su matessi modu, sos “ sete candelabri ” e sas “ sete Assembleas ” suspetadas in su cummentu meu sunt inoghe riunidos. S'ispiritu cunfirmat tando s'interpretazione mea: sos “ sete candelabri ” rapresentant sa santificazione de sa lughe de Deus in sas sete eras designadas cun sos nùmenes de sas “ sete Assembleas ”.

Apocalisse 2: S'Assemblea de Cristu

de su làntziu suo finas a su 1843

In tema de literas , agatamus in Rev.2, bator messàgios chi riguardant su periodu dae su 94 a su 1843, e in Rev.3, tres messàgios chi coberint su periodu de su 1843-44 a su 2030. Notamus cun interessu custa precisazione rivelatrice chi riguardat sos nùmenes de sa prima e de s'ùrtima litera : “ Èfesu e Laodicea ” chi signìficant de pare a pare: pòpulu bessadu e giudicadu; su cumintzu e sa fine de s'era de sa gràtzia cristiana. In Ap.2, a sa fine de su capìtulu, s'Ispiritu èvocat su cumintzu de su “tema avventista de sa torrada de Cristu” chi pigat de mìa sa data 1828 prestabilita in Daniele 12:11. In prus, in sutzessione temporale, su cumintzu de su capìtulu 3 de s'Apocalisse podet èssere in manera legitima collegadu a sa data 1843 chi aiat signadu su cumintzu de sa proa de fide avventista. Unu messàgiu adatadu benit a decretare sa provada fide protestante: “ Ses mortu ”. Custos acrarimentos fiant netzessàrios pro cunfirmare su collegamentu de sos messàgios a sas datas istabilidas in Daniele. Ma sa bisione de s'Apocalisse giughet rivelatziones subra de su cumintzu de s'era cristiana chi Daniele no aiat isvilupadu. Sas literas o sos messàgios chi Gesùs girat a sos tzeracos suos in totu s'època nostra dissipant s'incomprensione religiosa de sas illusiones farsas e fuorvianti chi apessamentant moltitudini de credentes cristianos. Inie agatamus su beru Gesùs cun sas suas legìtimas rechertas e sos suos brigas semper giustificados. Sas bator literas de Rev.2 designant, posca, bator èpocas situadas intre su 94 e su 1843.

1 periodu : Èfesu

In su 94, s'ùrtima testimonia de su làntziu de s'Assemblea de Cristu

Versetto 1: " Iscries a s'ànghelu de sa comunidade de Èfesu : Custu narat cussu chi tenet sos sete isteddos in sa manu dereta, cussu chi caminat intre sos sete candelabri dae oro: "

Cun su nùmene Èfesu , de su primu, tradutzione de su gregu "Ephesus" chi signìficat afile, Deus faeddat a sos tzeracos suos de su momentu de su varu de s'Assemblea de Cristu, a su tempus de s'imperadore romanu Domitzianu (81-96). S'Ispiritu pigat gasi de mìa su su momentu chi Giovanni retzit de Deus sa rivelatzione chi nche descriet. Est s'ùrtimu apòstolu abarradu pro miràculu biu e rapresentat de petzi s'ùrtimu testimòngiu oculare de su làntziu de s'Assemblea de Gesùs Cristos. Deus ammentat sa potèntzia divina sua; est issu sende chi “ tenet in sa manu dereta ”, sìmbulu de sa beneditzione sua, sa vida de sos elettos suos, sos “ isteddos ”, de cales giùdicat sas òperas, frutu de sa fide issoro. A segunda de sos casos beneighet o maleighet. Deus " caminat ", cumprendes chi sobrat in su tempus de su progetu suo acumpangende, generatzione a pustis de generatzione, sa vida de sos elettos suos e sos avvenimentos de su mundu chi organizat o cumbatet: " e insegna issas a osservare totu custu chi apo prescrividu a tie. Ed aco', deo so cun bois totu sas dies, finas a sa fine de su mundu. Matteo 28:20". Finas a sa fine de su mundu, sos elettos suos ant a dèvere acumprìre sas òperas chi issu at giai ammaniadu pro issos: « Nois difatis semus òpera sua, creados in Cristu Gesùs pro sas òperas bonas, chi Deus at ammaniadas in antitzipu, pro chi potzamus

praticade·los. Efesini 2:10". E s'ant a dèvere adattare a sas cunditziones particulares rechestas in cadauna de sas sete eras. Ca sa letzione datat in " Èfesu " est bàlida pro sas sete eras; sos " sete isteddos tentas in sa manu dereta " podet lassare rùere e rùere a terra, sas chi pertocant sos cristianos rebellos. Ammentade·bos s'idea chi unu " candelieri " est ùtile petzi cando dat lughe, e pro dare lughe devet èssere riempito de ògiu, sìmbulu de s'Ìspiritu divinuu.

Versetto 2: " Connosco sas òperas tuas, sa mùngia tua e sa perseveràntzia tua. Isco chi no aguantet sos malos; ite as postu a sa proa sos chi si mutint apòstolos e sos chi no lu sunt, e custu l'as fatu agatadu bugiardi; »

Atenzione! Sos tempos de coniugatzione de sos verbos sunt importantes in manera estrema, ca determinant su tempus miradu de s'era apostòlica. In custu versetto su verbu coniugadu a su presente si referit a s'annu 94 mentras cuddos a su passadu si referint a su tempus de sas persecutziones dadas dae s'imperadore romanu Nerone, intre s'annu 65 e su 68.

In su 94, sos cristianos amant sa veridade ancora intata e non distorta, e òdiant sos paganos " malos " e in particolare, intre issos, sos prepotentes romanos de s'època. B'at una resone pro custu, e est ca s'apòstolu Giuanne est ancora biu, comente a lu sunt medas àteros antigos testimòngios de sa veridade insinnada dae Gesùs Cristos. Sos " bugiardi " benint gasi a discansu smascherati. Ca in cada època sa zizzania non cunvertida chircat de mescolarsi a su trigu, ca sa timoria de Deus est ancora manna e su messàgiu de sarvesa est seducente e galana. Introduint farsas ideas in sa dotrina. Ma in sa proa de s'amore pro sa veridade fallint e benint smascherati dae sos elettos illuminados a beru. Parimenti, in contu de su passadu de s'era apostòlica, " chi ais postu a sa proa ", s'Ìspiritu ammentat comente a sa proa de sa morte at fatu rùere sas caratzas ingannevoli de sos farsos cristianos, sos beros " bugiardi " aia pigadu de mìa in custu versetto, intre su 65 e su 68, cando Nerone aiat cunsignadu sos Elettos de Cristu a sas belve in su Colosseu suo, pro ofèrrere un'ispetàculu sambenosu a sos abitanti de Roma. Ma fatzamus·lu notare, Gesùs èvocat custu zelu de un'època passada.

Versetto 3: " chi tue tèngias passèntzia, chi tue apas sufridu pro amore de su nùmene meu e non ti siat istracadu". »

Fintzas in custu casu, presta atenzione a sos tempos verbales de sas coniugatziones verbales!

Si est ancora cunservada sa testimonia de sa perseveràntzia, no l'est prus sa de sa tribulia. E Deus est tentu a ammentare s'atzetatzione de sa tribulia chi si fiat manifestada e onorada sublimemente unos 30 annos in antis, intre su 65 e su 68, cando su sanguinàriu romanu Nerone aiat cunsignadu a sa morte sos cristianos, ofertos in ispetàculu a su pòpulu perversu suo e corrùpidu. Fiat istadu petzi in cuddu momentu chi su campu eletu " aiat sufridu " in su nùmene " suo " e no si " fiat istracadu ".

Versetto 4: " Ma su chi tèngio contra de tene est chi as abandonadu su primu amore tuo. »

Sa minetza sugerida devenit prus crara e cunfirmada. In custu tempus sos cristianos fiant fideles, ma su zelu dimustradu suta Nerone si fiat affievolito o no esistiat prus; custu chi Gesùs

mutit “ pèrdere su primu amore ”, sugerende gasi pro s'època 94, s'esistèntzia de unu segundu amore, inferiore meda a su primu.

Versetto 5: “ Ammentados duncas dae ue ses rùidu, pentidos e acumpris sas òperas pretzedentes tuas; sinunca apo a bènnere dae tene e apo a remòvere su tuo candelabro de su logu suo, a mancu chi tue non ti penta. »

Su meru respetu o su simpre reconnoschimentu de sa veridade non porrida sa sarvesa. Deus esigit de prus de cussos chi sarvat pro los rèndere cumpàngios suos eternet. Sa fide in sa vida eterna ìmplicat s'isvalutatzione de sa prima vida. Su messàgiu de Gesùs abarrat in manera perenne su matessi segundu Matteo 16:24-26: “ Tando Gesùs aiat naradu a sos dischentes suos: Si calicunu cheret bènnere in dae segus meu, rinneghet si matessi, s'assumat sa responsabilidade de sa rughe sua e s'assumat sa responsabilidade de sa rughe sua. sighi-mi. Ca chie at a chèrrere sarvare sa vida pròpia, l'at a pèrdere, ma chie at a pèrdere sa vida pròpia pro càusa mea, l'at a agatare. E chi gioverà a s'òmine balangiare su mundu intreu, si perdet s'ànima sua? Oporu ite diat dare un'òmine in càmbiu de s'ànima sua? » Sa minetza de remòvere s'Ìspìritu suo, simbulegiada dae su “ candeliere ”, mustra chi, pro Deus, sa bera fide est lungi de s'èssere una simpre eticheta atacada a un'ànima. In su periodu efesino su candelabro simbòlicu de s'Ìspìritu de Deus s'agataiat in Oriente, a Gerusalemme ue fiat nàschidu sa fide cristiana e in sas crèsias creadas dae Paolo in Grètzia e in s'atuale Turchia. Su tzentru religiosu at a èssere chitzo iscostiadu in Oztidente e mescamente a Roma in Itàlia.

Versetto 6: “ Nointames tenes custu: intendes sas òperas de sos Nicolaiti, òperas chi òdio fintzas deo. »

In custa lìtera sos romanos sunt in manera simbòlica numenados, dae su nùmene de sos "malvagi ": " sos Nicolaiti ", chi signifìcat pòpulu vitoriosu o pòbulo de sa Vittoria, sos dominadores de s'època. In gregu su tèrmine “Nike” est su nùmene de sa vitòria personificada. Cales sunt tando sas “òperas de sos Nicolaiti ” odiadas dae Deus e de sos elettos suos? Paganèsimu e sincretismo religiosu. Onorant schiere de divinidades paganas, a sas prus mannas de sas cales est dedicadu una die de sa chida. Su calendàriu atuale nostru, chi assignat a sas sete dies de sa chida sos nùmenes de sos sete isteddos, pranetas o isteddu, de su sistema solare nostru, est un'eredade diretta de sa religione romana. E su cultu de sa prima die dedicada a su “sole invitto” at a dare in su tempus, partinde dae su 321, unu motivu particulare a su Deus creadore pro odiare sas “òperas ” religiosas de sos romanos.

Versetto 7: “ Chie tenet origra iscurtos custu chi s'Ìspìritu narat a sas crèsias: A chie binchet apo a dare de mandigare àrbore de sa vida, chi est in su paradisu de Deus. »

Duos messàgios in custu versetto èvocant su tempus terrenu de sa vitòria, " cussu chi binchet ", e su tempus tzeleste de s'acumpensu suo.

Custa fòrmula est s'ùrtimu messàgiu chi Gesùs girat a sos tzeracos suos in una de sas sete èpocas aiat pigadu de mìria de sa profetzia. S'Ìspìritu l'adat a sas cunditziones particulares de cada època. Su de Èfesu signat su cumintzu de su tempus cobertu dae sa profetzia, pro cale Deus li presentat sa sarvesa eterna suta forma de su cumintzu de s'istòria terrena. S'imàgine de Gesùs fiat inie evocada suta sa de s'àrbore de sa vida de su giardinu terrenu chi Deus aiat

creadu pro bos collocare s'òmine innotzente e puru. Apo.22 profetat custa restauratzione de un'annoadu Eden pro sa cuntentesa de sos elettos vitoriosos subra de sa terra noa. Sa fòrmula proposta cada bia pertocat un'aspetu de sa vida eterna oferta dae Gesù Cristos petzi a sos elettos suos.

2 periodos : Ismirne

Intre su 303 e su 313, s'ùrtima persecuzione "imperiale" romana

Versetto 8: " Iscries a s'ànghelu de sa cungratzione de Ismirne : Custas sunt sas paràulas de su primu e de s'ùrtimu, chi fiat mortu e est torradu a vida: "

Cun su nùmene " Ismirne " de sa segunda lìtera, bortadu dae sa paràula grega "smurna" chi significat " mirra ", Deus designat su periodu de sa terrorosa persecuzione ghiada dae s'imperadore romanu Diocletzianu. Sa " mirra " est unu nuscù chi imbalsamò sos pees de Gesù pagu in antis de sa morte sua e chi li fiat istadu giutu comente a oferta a sa nàschida dae sos magi orientales. Gesù agatat in custa proa su zelu de sa fide bera chi no agataiat prus in su 94. Cussos chi atzetant de mòrrere in su nùmene suo divent ischire chi Gesù at bintu sa morte, e chi, torra biu, at a pòdere resuscitarli comente at fatu issu. 'l'at fatu pro si matessi. Sa profetzia est girada petzi a sos cristianos de sos cales Gesù matessi est su " primu " rapresentante. Assimilende sa pessone sua a sa vida de sos tzeracos suos, at a èssere rapresentadu fintzas issu comente a " s'ùrtimu " cristianu.

Versetto 9: " Connosco sa tua tribolazione e sa poberesa tua (mancari ses ricu), e sas calunnias de cussas chi si narant giudei e no lu sunt, ma sunt una sinagoga de Satana. »

Pessighidos dae sos romanos, sos cristianos fiant istados privados de sos benes issoro e a s'ispissu meda postos a morte. Ma custas poberesas materiales e carrales los rendent ricos in manera ispirituale in sos critèrios de fide de su cabu de Deus. De àtera parte, non cuat su cabu suo e rivelat, in tèrmines craros meda, su valore chi dat a sa religione ebràica, chi at refudadu sa norma divina de sa sarvesa, non reconnoschende Gesù Cristos, comente a su Messia profetadu dae sas sacras Iscrituras. Abbandonados dae Deus, sos ebreos sunt possedidos dae su demòniu e dae sos dimònios suos e devenint pro Deus e pro sos beros eletos suos " una sinagoga de Satana ".

Versetto 10: " Non timais custu chi as a sufrire. Aco', su demòniu at a bessare unos cantos de bois in presone pro bos pònnere a sa proa, e ais a tènnere una tribolazione deghe dies. Sias fidele finas a sa morte e t'apo a dare sa corona de sa vida. »

In custu versetto, su demòniu si mutit Diocletzianu, custu crudele imperadore romanu e sos suos "tetrarchi" assotziados nudriant un'òdiu ferotze contra sos cristianos chi cheriant isterminare. Sa persecuzione o " tribolazione " annuntziada aiat sighidu " deghe dies " o "deghe annos" in realidade intre su 303 e su 313. A unos cantos de issos chi fiant istados " fideles finas a sa morte " comente a artamente màrtires biados, Gesù at a donare " sa corona de sa vida " ; sa vida eterna sinnu de sa vitòria issoro.

Versetto 11: " Chie tenet origra iscurtos custu chi s'Ispritu narat a sas crèsias: Chie binchet no at a subire sa morte segunda. »

Su tema de su messàgiu de fine tziclu est: sa morte. Custa borta, s'Ispritu èvocat sa sarvesa ammentende nche chi cussas chi no atzetant sa prima morte de su martìriu pro Deus ant a dèvere subire, sena pòdere isfugire, " sa segunda morte " de su "istagnu de fogu " de su cabu finale. . Una " segunda morte " chi no at a tocàre sos elettos ca ant a èssere intrados a sa vida eterna pro semper.

3 periodos : Pèrgamu

In su 538, s'instaurazione de su règimene pontifitziu in Roma

Versetto 12: " Iscries a s'ànghelu de sa cungregazione chi est in Pèrgamu : Custu narat cussu chi tenet s'ispada affilata a duos trincos: "

Cun su nùmene Pèrgamu , Deus èvocat su tempus de s'adultèriu ispirituale . In su nùmene Pèrgamu , duas raighinas gregas, "péao e gamos", si bortant comente a "trasgredire su coju". Est s'ora fatidica de su cumintzu de sos disacatos chi ant a corfire sos pòpulos cristianos finas a sa fine de su mundu. Pighende de miria sa data 313, s'època pretzedente sugeriat s'atzessu a su podere e su rennu paganu de s'imperadore Costantinu I , figiu de su tetrarca Costanzo Cloru, e binchidore contra Massenzio. Cun decretu imperiale de su 7 martzu 321, aiat abandonadu su pasu de cada chida de su santu sàbadu de sa de sete dies divinas, s'atuale sàbadu nostru, preferende sa prima die dedicata, in cuddu tempus, a su cultu paganu de su deus solare, su "Sol". Invictus", su Sole Invitto. Ubbidende-li, sos cristianos cummittiant unu "adultèriu ispirituale", chi dae su 538 in posca at a èssere sa norma ufiziale de su pabadu romanu presu a su periodu de Pèrgamu . Sos cristianos infedeli s'inghiant Vigilio, su capu religiosu nou istituidu dae s'imperadore Giustinianu I. Custu intrigadore aiat approfittadu de sa relatzione sua cun Teodora, sa prostituta cojuada dae s'imperadore, pro otènnere custa positzione papale crèschida dae su podere nou suo religiosu universale, est a nàrrere catòlicu. Gasi, suta de su nùmene de Pèrgamu , Deus denùntziat sa pràtica de sa "dominiga", nùmene nou e càusa de adultèriu ispirituale , suta sa cale s'antiga "die de su sole" eredadu dae Costantinu continua a èssere onoradu dae una crèsia cristiana romana. Afirmat de èssere Gesù Cristos e lu revèndicat, cun su tìtulu de su capu pontifitziu suo, "vicàriu de su Figiu de Deus" (Sustitutu o sustitutu de su Figiu de Deus), in latinu "VICARIVS FILII UNOS", su nùmeru de sas lìteras de chi est " 666 "; unu nùmeru coerente cun su chi Ap. 13,18 atribuit a s'elementu religiosu de sa " bèstia ". Lu fiat mutida Pèrgamu cumintzat duncas cun su rennu papale intollerante e usurpatore chi dogat a Gesù Cristos, su Deus Onnipotente incarnadu, su tìtulu de Capu de s'Assemblea, segundu Dan. 8:11; Ef.5,23: " Ca su maridu est capu de sa mugere, comente a Cristu est capu de sa crèsia, chi est su corpus suo e de sa cale issu est su Sarvadore. » Ma atenzione! Custa atzione est ispirada dae Deus matessi. In realidade fiat istadu issu a si retirare e a cunsignare a su règimene pontifitziu sa fide cristiana devènnida in manera ufiziale infedele. S'impudenza de custu règimene, denuntziada in Dan. 8:23, arribbat finas a li fàghere pigare s'iniziativa de " cambiare sos tempos e sa lege " istabilidos dae Deus in pessone, segundu Dan. 7:25. E in prus, disattendendo s'avertimentu suo de non mutire in manera

ispirituale “babbu” perunu èssere umanu, si faghet adorare cun su titulu de “Santissimu Babbu”, artziende-si gasi a s'in subra de su Deus creadore, legisladore, e una die at a agatare ùtile: “ E non mutire perunu babbu tuo subra de sa terra; ca unu petzi est su Babbu bostru, chi est in sos chelos. (Matteo 23:9).” Custu re umanu tenet de sos suzcessores a traessu de sos cales su règimene e sos etzessos suos ant a sikhire finas a sa die de su cabu programadu dae su prus mannu, de su prus forte e de su prus giustu, su beru “Santissimu Babbu Celeste”.

S'imperadore Giustinianu I aiat istituìdu duncas custu règimene religiosu chi Deus aiat cunsideradu “adulteriu” in sos cunfrontos suos. Sa portada de s'atrocità andat tando signada e influida in s'istòria. Notamus in su 535 e in su 536, durante su rennu suo, duas mannas meda erutziones vulcànicas chi oscureranno s'atmosfera e ant a causare in su 541 una fatale epidèmia de peste chi non s'at a istudare finas a su 767, cun unu picu de màssimu atacu, in su 592. Sa maledizione divina diat pòdere no assùmere una forma prus terrorosa, e sas minudas subra de custu argumentu ant a èssere frunidos in su versetto chi sighit.

Versetto 13: “ Isco ue bestires, isco chi inie est su tronu de Satana. T'ammentas de su nùmene meu e no as rinnegadu sa fide mea, mancu a sas dies de Antipa, fidele testimòngiu meu, chi fiat istadu postu a morte in mesu de bois, ue istat Satana. »

Sa profetzia sutaliniat su “ tronu ” e su logu in cale s'agatat pro sa fama sua e sos onores chi ancora oe li tributant sos peccatori. Est ancora “Roma” a torrare a leare su domìniu suo, custa borta, suta de custu aspetu religiosu cristianu in manera farsa e de su totu paganu. Cussu chi afirmat de èssere su suo “sustitutu” (o vicàriu), su paba, non reseset mancu a si fàghere girare de Deus personalmente. Su destinatàriu de sa profetzia est un'elettu, no unu rutu, ne un'usurpatore chi glorificat ritos paganos. Custu logu elevadu de sa fide catòlica romana tenet su tronu papale suo in Roma, in su Palatzu de su Laterano chi, in manera generosa, Costantinu I aiat ofertu a su Piscamu de Roma. Custu palatzu Lateranesu s'agatat subra de su Monte Tzèliu, unu de sas “sete puntas de Roma” chi s'agatat a sud-est de sa tzitade; Su nùmene Caelius significat: chelu. Custu montigru est sa prus longa e sa prus manna de sas sete, in tèrmines de superfizie. In s'oru de sa Crèsia de su Laterano, chi rapresentat ancora oe, pro su pabadu e su cleru suo, sa crèsia catòlica prus importante de su mundu, s'erge su prus grandu obeliscu chi esistit in Roma ue si nde contant 13, ca crompet un'artària de 47 metros. Iscobertu suta 7 metros de terra e truncadu in tres partes, fiat istadu fraigadu in su 1588 de Paba Sistu V chi, in manera cuntemporànea, aiat organizadu su domìniu de s'Istadu Vaticanu in sa suzcessiva època profetosa denominada Tiatira . Custu sìmbulu de su cultu solare egitzianu giughet subra de sa stele chi lu giughet una grandu iscrizione chi ammentat s'offerta de Costantinu. In realidade fiat istadu su figiu Costanzo II chi, a pustis de sa morte de su babbu, l'aiat giutu dae s'Egitu a Roma, pro acumentare in parte unu disìgiu de su babbu chi lu cheriat giùghere a Costantinòpoli. Custa dedizione a sa glòria de Costantinu I est dèvida prus a su disìgiu de Deus chi a su figiu de Costantinu. Ca s'intreu obeliscu cun su suo artu piedistallo cunfirma su ligàmene profetadu, chi faghet de Costantinu I s'autoridade tzivile chi instàurat su restu de sa "die de su sole", e de su paba, a s'època simpre piscamu de sa crèsia cristiana de Roma, s'autoridade religiosa, chi at a impònnera in manera religiosa custa die pagana suta de su nùmene de "domìniga" o die de su Sennore. In cùcuru a custu obeliscu b'at bator sìmbulos rivelatori chi si susseguono in òrdine ascendente: 4 leones sèidos subra de sa punta sua, orientados cara a sos bator puntos cardinales, subra sos cales b'at bator montes

iscumpassados dae rajos solares, e subra custa paris dòminat unu cristianu travessu. Dirìgidu versu sos bator puntos cardinales, su sìmbulu de sos leones designat sa regalità in sa fortza universale sua; su chi cunfirmat sa descriptzione rivelada sua in Daniele 7 e 8. Apoc. 17:18 at a cunfirmare custu chi narat de Roma: “ E sa fèmmina chi as bida, est sa grandu tzitade chi tenet regalità subra de sos res de sa terra. » In prus, su cartiglio egizianu influidu subra de s'obeliscu èvocat “su disìgiu impuru chi unu re girat a Amon”, su deus de su sole. Totus custas cosas rivelant sa bera natura de sa fide cristiana chi at dominadu a Roma partinde dae Costantinu I , partinde dae su 313, dada vitòria sua. Custu obeliscu, e sos sìmbulos chi giughet, testimòniat sa “resessida ” de su tzeracu de su demòniu profetadu in Daniele 8,25, su cale, a traessu de Costantinu I , aiat resèssidu a dare a sa fide cristiana s'aparèntzia de unu sincretismo religiosu in manera firma cundennadu dae Deus. in Gesù Cristos. Resumo su messàgiu de custos sìmbulos: “rughe”: fide cristiana; “rajos solares”: cultu solare; “montes”: podere terrenu; “bator leones”: regalità e fortza universale; “obeliscu”: siat s'Egitu, pecadu, partinde dae sa rebellia de su faraone de s'èsodu, e pro su pecadu chi costituit s'adorazione idolatrat de su deus solare Amon. Deus atribuit custos critèrios a sa fide catòlica romana isvilupada dae Costantinu I. E a custos sìmbulos, a traessu de su cartiglio egizianu, agiunghet su cabu suo subra de s'aficu religiosu de sos pìscamos de Roma, chi cunsiderat ambos impuros; sunt giai mutidos “pabas” de sos religiosos de sa tzitade. S'assòtziu de sa fide cristiana a su cultu solare giai praticadu e onoradu dae su matessi Costantinu, est in s'origine de una terrorosa maledizione chi s'umanità at a pagare, totora, finas a sa fine de su mundu. Custu tronu lateranesu no est in cuncurrèntzia cun sos imperadores romanos, ca partinde dae Costantinu I non tarrant a sètzere prus a Roma, ma in s'Oriente de s'imperu, a Costantinòpoli. Gasi, disconnoschende sa rivelazione profetosa data de Gesù Cristos a Giovanni, moltitudini de èsseres umanos ruent vitimas de sa prus grandu trassa religiosu de totu sos tempos. Ma s'ignoràntzia issoro est pecaminosa ca no amant sa veridade e sunt tando, pro Deus matessi, abbandonados a fàulas e bugiardi de cada tipu. Sa farta de istrutzione de sas populatziones de su periodu pergamo ispiegat sa resessida de su règimene papale impostu e sustentadu dae sos sutzessivos imperadores romanos de s'època. Custu no impedit a unos cantos funtzionàrios elègidos a beru de refudare e denegare custa autoridade illegitima noa; chi giughet Gesù a los reconnòschere comente a beros servidores suos. Fata sa localizzazione romana de sos elettos, si notet chi s'Ìspìritu aiat agatadu inie in 538 tzeracos chi aiant mantentu sa fide in su nùmene de Gesù mentras onoraiant sa domìniga. Nointames, in custu logu de Roma, sos ùrtimos màrtires o “fideles testimòngios” si fiant bidos petzi a su tempus de Nerone, in su 65-68, e a su de Diocletzianu intre su 303 e su 313. Mirende a sa tzitade de Roma, s'Ìspìritu ammentat sa fidelidade de “ Antipa ” su testimòngiu “ fidele suo ” de sos tempos passados. Custu nùmene gregu signifìcat: contra totus. Paret designare s'apòstolu Pàule, primu annunciatore de su Vangelu de Gesù Cristos in custa tzitade ue aiat mortu màrtire, isconcadu, in su 65, suta de s'imperadore Nerone. Deus cuntestat gasi su tìtulu farsu e fuorviante de “vicàriu de su Figiu de Deus” de sos pabas. Su beru vicàriu fiat su fidele Paolo, e non s'infedele Vigilio, nen calicunu de sos sutzessores suos.

Su Deus onnipotente creadore at influidu in sa natura sos momentos importantes de s'istòria religiosa de s'era cristiana; momentos in cales sa maledizione assumet unu caràtere intensu cun graves cunsighèntzias pro su pòpulu cristianu. Giai durante su ministèriu terrenu suo, Gesù Cristos aiat dadu a sos dòighi apòstolos trassidos suos e trassidos sa proa de su

controllu suo subra de una trachia subra de su lagu de Galilea; una trachia chi at calmadu in un'istante, a su cumandu suo. Durante s'època nostra, su perìodu cumprèdidu intre su 533 e su 538 aiat assùmidu custu caràtere maleitu in manera piessigna, ca instaurende su règimene papale a banda de s'imperadore Giustinianu I , Deus aiat chertu punire sos cristianos chi aiant ubbididu a su decretu promulgadu dae s'imperadore Costantinù I , chi rendiat obbrigatòriu si reposare in sa “die de su Sole Invitto”, sa prima die de sa chida, dae su 7 martzu 321. In custu perìodu maleitu dae s'issu, Deus, aiat provocadu su risveglio de duos vulcanos chi asfissiarono s'emisferu setentrionale de su praneta e aiant lassadu rastros in s'emisferu meridionale fintzas finas a s'Antàrtide. A distàntzia de pagos meses, situados a sos antipodi s'unu de s'àteru in sa zona de s'ecuadore, su dilagare de s'oscuridade fiat istadu efcatze meda e mortale meda. Milliardos de tonneltas de prùere si difudent in s'atmosfera, privende sos èsseres umanos de sa lughe e de sos issoro normales tòddidos alimentares. Su sole a su zenit oferiat sa matessi lughe de sa luna prena chi ateretantu iscumpariat de su totu. Sos istòricos ant annodadu custa testimonia segundu sa cale sos esèrtzitos de Giustinianu aiant torradu a conchistare Roma a sos Ostrogotos gràtzias a una trachia de nie a metade triùlas. Su primu vulcanu denominadu “Krakatoa” s'agatat in Indonèsia e si reischidada in su santugaine de su 535 cun una mannària inimmaginabile trasformende un'àrea montagnina in un'àrea marìtima de in prus de 50 km. E su segundu, mutidu “Ilopango”, s'agatat in Amèrica Tzentrale e eruttò in su freàrgiu 536.

Versetto 14: “ Ma tèngio calicuna cosa contra de bois, chi tenides inie chi sustentant sa dotrina de Balaam, su cale aiat insinnadu a Balak a costituire una pedra de inciampo dae in antis sos figios de Israele, pro chi mandigarent cosas sacrificadas a sos ìdolos e cummitterent fornicazione. »

S'Ìspìritu descriet sa situatzione ispirituale istabilida a Roma. Dae su 538, sos fideles eletos de s'època ant assistidu a s'istitutzione de un'autoridade religiosa chi Deus paragonat a su profeta “ Balaam ”. Custu òmine at serbidu Deus ma s'est lassadu sedurre de sas lusinghe de su balàngiu e de sos benes terrenos; totus cosas cumpartzidas dae su règimene pontifitziu romanu. In prus, “ Balaam ” aiat provocadu sa ruta de Israele rivelende a “ Balak ” sos mèdios cun cales diat àere pòdidu l'atterare: bastaiat l'ispìnghere a atzetare sos cojos intre ebreos e paganos; cosas chi Deus at a forte cundennadu. Paragonende-lu a “ Balaam ”, Deus nch'ofèrit un'abbotzu de su règimene papale. Su prescelto cumprèdet tando su significadu de sas atziones chi Deus matessi faghet acumprire a su demòniu e a sos sòtzios tzelestes suos e terrenos. Sa maledizione de sa crèsia cristiana imbarat subra de s'adotzione de sa pagana "die de su sole invitto", osservadu dae su 321 de sos cristianos infedeli. E su règimene papale, comente a “ Balaam ”, at a traballare pro sa ruta issoro e at a intensificare sa maledizione divina issoro. Sas “ petzas sacrificadas a sos ìdolos ” so petzi s'imàgine paragonada a sa “die de su sole” paganu. Roma introduit su paganèsimu in sa religione cristiana. Ma su chi debes cumprèdere est chi sunt de sa matessi natura e giughent las istaret graves cunsighèntzias suta de su cabu de Deus.... Tantu prus chi sas maleditziones causadas dae su “ Balaam ” de s'era cristiana ant a s'ghire finas a sa fine de su mundu, signada dae sa torrada in sa glòria de Gesù Cristos. S'infedeltà de sos cristianos est paragonada fintzas a sa de sos ebreos chi si fiant abbandonados a sa “ fornicazione ” a pustis de chi Deus lis aiat fatu cumprèdere sos deghe cumandamentos suos. Intre su 321 e su 538 sos cristianos infedeli si fiant cumportados comente a issos. E custa atzione continua ancora oe.

Versetto 15: “ Gasi fintzas bois tenides pessones chi s'ghint sa dotrina de sos Nicolaiti. »

torrat a apàrrere in custa lìtera su nùmene de sos “ Nicolaiti ” tzitados a Èfesu . Ma “ sas òperas ” chi los pertocant a Èfesu devenint inoghe “ sa dotrina ”. Unos cantos romanos sunt difatis devènnidos cristianos, partinde dae Èfesu , posca cristianos infedeli dae su 321, e custu in modu religiosu ufiziale de su 538, onorende sa “ dotrina ” catòlica romana .

Versetto 16: “ Pentitevi duncas; sinunca apo a bènnere chitzo dae tene e apo a cumbàtere contra de issos cun s'ispada de sa buca mea. »

Evochende “ sa cumbata ” giuta dae sa sua “Parola”, “ s'ispada de sa buca sua ”, s'Ispiritu ammàniat su cuntestu pro su de bator messàgios chi benit. At a èssere su de su sèculu XVI , ue sa Bibbia, sa sacra paràula sua iscrita, sos duos “ testimòngios suos ” segundu Apocalisse 11:3, ant a ispàrghere sa veridade divina e smaschereranno sa farsa fide catòlica romana.

Versetto 17: “ Chie tenet origra iscurtos custu chi s'Ispiritu narat a sas crèsias: A chie binchet apo a dare sa manna cuada, e a issu apo a dare una pedra bianca; e subra de custa pedra est iscritu unu nùmene nou, chi nemos connoschet si non cussu chi lu retzit. »

Comente semper, s'Ispiritu èvocat un'aspetu de sa vida eterna. Inoghe nos lu presentat in s'imàgine profetada dae sa manna donada a sos ebreos affamati in su desertu àridu, istèrile e àridu. Deus tando aiat insinnadu chi diat àere pòdidu amparare e perlongare sa vida de sos elettos suos mediante su podere creativu suo; chi issu at a realizzare donende sa vida eterna a sos suos eletos redenti. Custu at a èssere su cùcuru de s'intreu progetu suo de sarvamentu.

Su prescelto de su tempus at a tènnere comente a prèmiu sa vida eterna chi s'Ispiritu descriet in imàgines. S'imàgine de sa “ manna ” de su màndigu tzeleste est cuada in su rennu de sos chelos, essende Deus matessi su produttore. In su simbolismu antigu, sa manna fiat in su logu prus santu chi giai simbulegiaiat su paradisu ue Deus regnat sovranamente subra de su tronu suo. In sa pràtica romana sa “ pedra bianca ” rapresentaiat su votu “eja”, cuddu nieddu su “no”. Sa “ pedra bianca ” designat fintzas sa puresa de sa vida de s'elettu devènnidu eternu. Sa vida eterna sua est un'eja divinu chi rifletet un'acasàgiu entusiastica e massissa a banda de Deus. Ca su prescelto risorghet in unu corpus tzeleste, s'istadu nou suo est paragonadu a unu “ nùmene nou ”. E custa natura tzeleste est, pro sos elettos suos, misteriosa in manera perenne e individuale: “ nemos l'ischit ”. Amus a dèvere duncas eredare e intrare a custa natura pro iscobèrrere de ite si tratat.

4a fiat : Tiatira

Intra su 1500 e su 1800, sas gherras de religione

Versetto 18: " Iscries a s'ànghelu de sa cunregatzione de Tiatira : Custu narat su Figiu de Deus, sos cales ogros sunt comente a una frama de fogu e sos cales pees sunt comente a brunzu ardente: "

Sa de bator lìteras èvocat suta de su nùmene “ Tiatira ” unu tempus in cale sa fide cristiana de sas legas catòlica e protestante oferiat un'ispetàculu abominevole a traessu de sos

sambenosos iscontros issoro. Ma custu messàgiu abbandat enormes ispantos. In su nùmene Tiatira , duas raighinas gregas “thua, téiro” bortant “s'abominio e giùghere sa morte cun tribulia”. Su tèrmine gregu chi giustificat custa interpretatzione de abominio designat, in su ditzionàriu gregu Bailly, su porcu o su sirbone cando sunt in calore. E inoghe sunt netzessàrios crarimentos. Su sèculu XVI fiat istadu signadu dae su risveglio de sos protestantes chi aiant disafiadu s'autoridade de su règimene papale romanu. In prus, pro afortiare s'autoridade temporale sua, su pabadu rapresentadu dae Paba Sistu V at istituidu s'Istadu suo de su Vaticanu chi l'at a cunferire legitimidade tzivile presa a s'autoridade religiosa sua. Aco' ca, partinde dae su sèculu XVI , su règimene pontifitziu aiat trasferidu sa sede sua, in manera pretzedente situada acanta su Palatzu de su Laterano, in sas propiedades suas in Vaticanu, chi giai costituiant un'Istadu Pontifitziu indipendente. Ma custu trasferimentu est petzi una trassa, ca chie narat de èssere de s'Istadu de su Vaticanu seet ancora in su Palatzu de su Laterano; ca est inie, in su Laterano, chi sos pabas acollint sos emissàrios de sos istados istràngios chi lu bìsitant. E gasi, in su 1587, fiat istadu iscobertu suta 7 metros de terra e in tres cantos, s'obeliscu acontzadu e torrado a collocare acanta su Palatzu de su Laterano dae su 3 austu 1588. S'Istadu de su Vaticanu s'agatat in foras de Roma, subra de sa punta Vaticanu, subra de s'isponda otzidentale de su su Tevere chi delimitat sa tzitade de nord a sud. Osservende su fundu de custa Tzitade de su Vaticanu, so abarradu trassidu in su de iscobèrrere sa forma de sa conca de unu porcu, cun sas origras a nord e su murre a sud-ovest. Su messàgiu de su gregu “thua” benit gasi in manera dòpia cunfirmadu e giustificadu dae Deus, organizzadore de custas cosas. Sa fide catòlica eredada dae Pèrgamu cromptet su cùcuru de sos suos abomini. Issa reagit in manera violenta cun òdiu e crudelidade contra cussas chi, illuminados dae sa Bibbia, in fines difùndida gràtzias a s'istampa, nde denùntziant sos pecados e sos abusos suos. Mègius ancora, finas a tando, bardianu de sas Sacras Iscrituras chi aiat riprodudu dae sos mòngios suos in sos monastèrios e in sas abbadias, aiat pessighidu sa Bibbia chi denuntziaiat s'ingiustìtzia sua. E ponet a morte sos denunciatori pro su podere de monarcas tzurpos e compiacenti; sos docili esecutores de sa voluntade sua. Sas espressiones cun cales si presentat Gesùs tzitant: “ cussu chi tenet sos ogros comente a una frama de fogu e sos cales pees sunt comente a brunzu ardente ”, rivelant s'atzione punitiva sua cara a sos inimigos religiosos suos chi at a destruere a sa torrada sua subra de sa terra. Sunt etotu custas sas duas ideologias cristianas chi si fiant cumbàtidos finas a sa morte “cun s'ispada” e cun sas armas de fogu in custu cuntestu istòricu de s'era de Tiatira . “ Sos pees suos ” ant a imbarare tando “subra de su mare e subra de sa terra ” sìmbulu de sa fide catòlica e de sa fide protestante in Apoc.10:5 e Apoc.13:1-11. Su catolitzèsimu e su protestantèsimu, ambos pecaminosos (pecadu = ràmene), impenitenti, sunt descritos comente a “ rattone ardente ” chi atirat s'ira de su cabu de su Deus Gesùs Cristos. Torrende a leare custa imàgine cun cale annùntziat sa grandu “ calamidade ” in Ap 1,15, Deus rivelat s'ora in cale sos ùrtimos persecutòrios unidos contra sos figios fideles suos si fiant cumbàtidos finas a sa morte comente a “bèstias” agrestes chi los ant a simbuliare in totu sa profetzia. De Frantziscu I a Luisi XIV, sas gherras de religione si sunt susseguite. E bisòngiat notare comente a Deus sveli sa maleditzione de su pòpulu frantzesu, amparu armadu de su pabadu finas dae sos tempos de Clodoveo, primu re de sos Francos. Pro signare s'apogeo de custa maleditzione, Deus aiat postu subra de su tronu de Frantza su giòvanu Luisi XIV, a s'edade de “chimbe” annos. Custu versetto biblicu tretu de Etc. 10:16 espressat su messàgiu suo: “ Dannos a tie, paisu su cale re est unu pipiu e sos cales printzìpios màndigant a su mangianu! » Luisi XIV aiat arruinadu sa Frantza cun sas pomposas ispesas suas

pro sa Reggia de Versailles e sas costosas gherras suas. Aiat lassadu in dae segus suo una Frantza isprofundada in sa poberesa e su suo sutzessore Luisi XV aiat bìvidu petzi pro su libertinàgiu cumpartzidu cun s'inseparàbile cumpàngiu suo de dissolutezza, su cardinale Dubois. Unu pessonàgiu abominevole, Louis Pighende de miria un'òmine mite e paghiosu comente a bersàlliu de custu arrenegu, Deus at riveladu s'intentzione sua de corfire su règimene monàrchicu ereditàriu, pro su tzurpu aficu chi at in manera ingiusta postu in sas pretesas religiosas papales partinde dae Clodoveo.

Versetto 19: “ Connosco sas òperas tuas, s'amore tuo, sa fide tua, su servìtziu fidele tuo, sa costàntzia tua, e sas ùrtimas òperas tuas prus de sas primas. »

Custas paràulas, Deus las girat a sos tzeracos fideles “ suos finas a sa morte ”, oferende-si in sacrificìtziu a imàgine de su Meres issoro; sas òperas “ issoro ” sunt atzetadas dae Deus ca testimòniat s'autènticu amore “ issoro ” pro s'issoro Salvatore. Sa fide “ issoro ” at a èssere giustificada ca acumpangiada dae su “ servìtziu fidele ”. Sa paràula “ costàntzia ”, inoghe tzitada, assumet un'importu istòricu de apretziare. Fiat istadu in sa “Torre de Costanza” in sa tzitade de Aigues-Mortes chi Marie Durand aiat bìvidu sa presonia sua pro 40 longos e difitziles annos, comente a modellu de fide. Medas àteros cristianos ant dadu sa matessi testimonia, a s'ispissu abarrende disconnotos a s'istòria. Custu ca su nùmeru de sos màrtires est crèschidu in su tempus. Sos ùrtimos traballos pertocant s'època de su rennu (dae su 1643 a su 1715) de su re Luisi Si notet in manera crara su ruolu rivelatore de su nùmene “ dragu ” chi designat “su demòniu” e s'aberta atzione cravosa de sa Roma imperiale e de sa Roma papale in Apoc.12:9-4-13-16. Cussu chi s'autodefiniva su “re sole” aiat giutu a su cùcuru su chertu pro su catolitzèsimu, defensore de sa “die de su sole” eredadu dae sos tempos de Costantinu I. Nointames, pro testimoniare contra de issu, Deus aiat fatu ispentumare in s'oscuridade s'intrea durada de su suo longu rennu, neghende-li su calore e sa prena lughe de su beru solas cun graves cunsighèntzias subra de s'alimentatzione de su pòpulu frantzesu.

Versetto 20: “ Ma su chi tènghio contra de tene est chi tue as lassadu chi cudda fèmina Izebel, chi si narat profetessa, insinnet e seduca sos tzeracos meos induende-los a cummitere fornicazione sessuale e a mandigare petzas sacrificadas a sos ìdolos. »

In su 1170, Deus aiat fatu bortare sa Bibbia in limba proventzale de Pierre Vaudès. Fiat istadu su primu cristianu a torrare a iscobèrrere sa dotrina de sa veridade apostòlica integrale, cumpresu su respetu de su beru sàbadu e s'adotzione de su vegetarianèsimu. Connotu cun su nùmene Pierre Valdo, est in s'orìgine de sos “Vaudois” chi si fiant istabilidos in su Piemonte alpinu italianu. S'òpera de Riforma chi rapresentaiant fiat istada controida dae su pabadu e su messàgiu aiat iscumpartu. Tantu chi Deus aiat cunsignadu s'intrea Europa a una mortale invasione mòngola sighida dae una terrorosa epidèmia de peste causada dae sos Mòngolos chi aiat distruidu, partinde dae su 1348, unu de tres e belle sa metade de sa popolazione sua. Su messàgiu de custu versetto, “ lassas sa fèmina Jezebel... ”, est unu brigo giradu a sos riformadores chi no ant dadu a s'òpera de Pierre Valdo s'importu chi meritaiat, ca fiat perfeta. Intre su 1170 e su 1517 issos aiant disconnotu sa perfeta dotrina de sa veridade de sa sarvesa cristiana e sa Riforma printziada issoro a sa fine de custa època est parziale e incumpleta meda.

Nota : su primore dotrinale cumprèndidu e aplicada dae Pierre Valdo dimustrat chi in issu Deus presentat su programa completu de sa Riforma de realizzare. A beru, sas cosas fiant istadas realizadas in duas fases, su bisòngiu de su Sabato non fiat cumintzadu finas a su 1843-1844, in cunformidade cun su tempus signadu dae su decretu de Dan. 8:14.

Pro descriere sa fide catòlica romana papale, Deus la paragonat a sa mugere istràngia de su re Achab, sa terrorosa " Jezebel " chi aiat ochidu sos profetas de Deus e aiat versadu sàmbene innotzente. Sa còpia est cunforme a su modellu e tenet fintzas s'isvantàgiu de durare meda de prus pro tempus meda in esertitziu. Numenende-la " profeta ", Deus pigat de miria su nùmene de su logu nou de su tronu "suo": Vaticanu, chi significat in frantzesu antigu e latinu "vaticinare": profetare. Sas minudas istòricas subra de su logu sunt in manera estrema rivelatori. In origine custu logu fiat signadu dae sa presèntzia de unu tèmpiu romanu dedicadu a su deus " colovra " Esculàpiu. Custu sìmbulu at a designare su demòniu e su règimene papale in Apoc.12:9-14-15. S'imperadore Nerone aiat collocadu inie sos tzicuitos suos pro sas cursas de sos carros e inie "Simone su Magu" fiat istadu interrada in unu campusantu. Paret chi siant sas ispògias suas a èssere onoradas comente a sas de s'apòstolu Pedru crutzificadu a Roma. Fintzas inoghe una basilica oferta dae Costantinu tzebraiat sa glòria cristiana. Sa zona a su cumintzu fiat paulesa. Sa fàula gasi costruida at a giustificare su nùmene nou de custa basilica vaticana chi, crèschida e imbellida in su sèculu XV , at a assumere su nùmene fuorviante de "Basilica de San Pedru de Roma". Custu onore, rëndidu in realidade a unu magu e a sa " colovra " Esculàpiu, at a giustificare su nùmene " maghia " chi s'Ispritu atribuit a sos ritos religiosos catòlicos romanos in Ap. 18,23 ue sa versione bíblica de Darby nche narat: " E su sa lughe de sa lampada no at a lùghere prus in tene; e sa boghe de s'isposu e de sa mugere non s'udrà prus in tene; ca sos mercantes tuos fiant sos mannos de sa terra; ca de sa maghia tua totu sas natziones sunt istadas sviare. » Etotu su cumpretamentu de sos traballos de custa basilica "Saint-Pierre de Rome", chi ant rechertu mannos meda sommas de dinari, at a giùghere su preladu Tetzal a bèndere sas suas "indulgenze". Bidende su perdonu de sos pecados bèndidu pro dinari, su mòngiu maistru Martine Luteru aiat iscobertu sa bera natura de sa crèsia catòlica sua romana. Denuncò gasi sa natura diabòlica sua e unos cantos errores suos, esponende in su 1517 subra de sa ghenna de sa crèsia tedesca de Augusta sas suas famadas 95 tesis. Formalizat gasi s'òpera de sa Riforma proposta dae Deus a Pierre Valdo partinde dae su 1170.

Girende-si deretu a sos tzeracos riformados suos de tando, sas beras vìtimas acunortadas e paghiosas, s'Ispritu los brigat de permìtere a Jezebel de insinnare e sedurre sos tzeracos suos . Podimus lèghere in custu brigo totu s'imperfetzione dotrinale de custu cumintzu de riforma. Issa " insinnat e seduce " sos tzeracos " suos ", sos de Gesùs, su chi faghet de issa una Crèsia cristiana. Ma s'insignamentu suo est su de su perìodu de Pèrgamu ue l'incurpat de " fornicazione " e s'imàgine de sa " petza". sacrificados a sos idolos " fiant giai istados denunziados. Nointames sas aparèntzias ingannevoli, in custu versetto s'entidade importante no est " sa fèmina Jezebel ", ma su matessi cristianu protestante. Finas dae su cumintzu narendeli " lassat sa fèmina Jezebel... " s'Ispritu sugerit sas curpas cumpartzidas dae sos primos protestantes. Posca rivelat su caràtere de custa curpa: s'idolatria pagana. Gasi faghende, rivelat sa natura de su " pesu " chi no l'at ancora impostu, in cuddu momentu, ma chi at a esigire partinde dae su 1843. E in custu messàgiu, su Deus creadore pigat de miria sa "domìniga" romana, sa cale pràtica est in sos ogros suos un'òpera pagana idolatrat chi onorat

una farsa divinitade solare de su paganèsimu prus antigu de s'istòria umana. Dae su 1843 at a dèvere rinunziare a sa “domìniga” overas a su raportu suo cun Gesù Cristos, ùnicu Salvatore de sos peccatori terrenos.

Versetto 21: “ Las apo dadu tempus pro chi si pentisse, e non si pentirebbe de sa sua fornicazione. »

Custu tempus est riveladu partinde dae Dan. 7,25 e est cunfirmadu in tres formas in s'Apocalisse in sos capitulos 11,12 e 13. Custas sunt sas espressiones: “ unu tempus de tempos e sa metade de unu tempus; 1260 dies, o 42 meses ” chi si referint totus a s'intollerante rennu papale in atu intre su 538 e su 1798. Sa propagatzione de sa veridade a traessu de sa Bibbia e sa prèiga de beros riformadores aiant ofertu a sa fide catòlica s'ùrtima possibilidade sua de pentirsi e de abbandonare sos pecados pròpios. No aiat fatu nudda e aiat pessighidu e aiat torturadu, in nùmene de su podere fichete suo, sos paghiosos missos de su Deus bividore. Riproduiat gasi sas òperas rebellas de su pòpulu ebràicu dende a sa paràbola de Gesù unu segundu cumprimentu: est sa paràbola de sos vignaioli chi ochint sos primos imbiados dae Deus, e posca ochint, cando arribbat a issos, su figiu de su Maestro de sa bìngia pro furare s'eredade sua.

Versetto 22: “ Aco', deo l'apo a bessare subra de unu letu e apo a mandare una manna tribolazione subra de cussas chi cummitent adultèriu cun issa, a mancu chi non si pentano de sas òperas issoro. »

Deus l'at a trattare comente a una “ prostituta ” “ bessat subra de unu letu ”, su chi nche permetet de collegare “ sa fèmina Jezebel ” de custu tema cun “ sa prostituta Babilònia sa manna ” de Apoc. 17:1. S'antedita “ manna tribolazione ” at a arribbare a pustis de su fallimentu de s'annùntziu bìblicu. Custu matessi messàgiu at a cunfirmare s'identificatzione de custa “ manna tribolazione ” cun “ sa bèstia chi àrtziat dae sos isprofundos ” in Apocalisse 11:7. Pesat a pustis de s'òpera de sos “ duos testimòngios ” de Deus chi sunt sos iscritos de sos betzos e de sos patos divinos noos de sa Sacra Bibbia. Su “ adultèriu ” ispirituale est cunfirmadu e numenadu e “ cussos ” chi Deus incurpat de l'àere cummìtidu cun “ Jezebel ” sunt sos monarcas e monàrchicos frantzesos. Paris cun sos preìderos catòlicos, sos monàrchicos ant a devènnere sos bersàllios printzipales de s'ira de s'ateismu natzionale rivoluzionàriu chi fiat petzi s'espressione de s'ira de s'onnipotente Deus Gesù Cristos. Issos non si pentirono, pro custu sa dòpia ira los aiat corfidu in su momentu istabilidu dae Deus pro sa fine de su rennu pontifitziu, intre su 1793 e su 1798.

Sa paràula “ tribolazione ” designat sa cunsighèntzia de sa maledizione divina segundu Rm 2,19: “ Tribolazione e amargura pro cada ànima umana chi faghet su malu , in antis pro su Giudeo e posca pro su Gregu!” “. Ma sa “ tribolazione ” chi punit sos pecados de sa monarchia catòlica e de s'alleada sua, sa Crèsia Catòlica Rumana, est simbulegiada in Apocalisse 17:5, cun su nùmene “ Babilònia sa manna ”, est, in manera lògica, una “ manna tribolazione ”.

Versetto 23: “ Apo a ochire cun sa morte sos figios suos; e totu sas crèsias ant a ischire chi deo so cussu chi ispèriat sas mentes e sos coros, e apo a cumpensare cadaunu segundu sas òperas suas. »

“ Mòrrere de una morte ” est s'espressione chi s'Ispìritu impreat pro evocare sos duos “terrore” de su règimene rivolutzionàriu de su 1793 e de su 1794. Cun custa espressione, issu denegat cada idea de simpre mortas ispirituale chi potzat apessamentare sos protestantes in 1843 in su messàgiu cunsignadu a s'ànghelu de su tempus “ Sardes ” in Apoc.3:1. S'umanidade no at mai connotu s'òpera gasi sambenosa acumprida dae sas màchinas pro ochire, imbentadas dae su dotore Louis, ma apretziadas dae su dotore Guillotin su cale nùmene fiat istadu atribuidu a su trastu matessi, mutidu dae tando in posca: sa ghigliottina. Sentèntzias sommàrias aiant pronunziadu posca una moltitudine de ordinàntzias de mortas , cun s'annanta de su printzìpiu de sa morte pro corfu a sos giùighes e a sos acusatòrios de sa die in antis. Segundu custu printzìpiu, s'umanidade pariat deveret iscumpàrrere e est pro custu motivu chi Deus aiat mutidu “ isprofundu ” custu règimene rivolutzionàriu de istermìniu . In definitiva, diat àere creadu sa terra, “ s'isprofundu ”, sena calicuna forma de vida finas dae sa prima die de sa Creazione, segundu Gen. 1:2. Ma est petzi in chelu, durante su cabu tzeleste esertitadu dae sos elettos riunidos chi “ totu sas Crèsias (o Assembleas)”, sos elettos de sas sete èpocas, ant a iscobèrrere custos fatos istòricos cun su significadu chi Deus at lis dadu. Sa giustìtzia de Deus est perfeta; cussos chi giudicaiant in manera farsa abarraiant corfidos dae sa giustìtzia sua, “ segundu sas òperas ” pròpias “ issoro ”. Issos aiant fatu mòrrere in manera ingiusta sas pessones e fiant istados ateretantu corfidos dae sa morte de sa perfeta giustìtzia divina: “ e ripagherò cadaunu de bois segundu sas òperas suas ”.

Versetto 24: “ A tie e a totu su restu de Tiatira, chi no atzetades custa dotrina, e chi no ais connotu sas profundidades de Satana, comente a los mutint, deo bi naro: non b'apo a impònneru àteru pèndidu; »

Cussos chi denùntziant sa fide catòlica e disacatu a sos ritos religiosos suos su nùmene de “ isprofundos de Satana ” non podent èssere chi sos riformadores apartos a inghìriu a su 1200 finas a sa rivoluzione frantzesa de su 1789. Cale si siat fossas su cumportamentu issoro, sa dotrina issoro fiat largana meda de sa pura veridade insinnada dae s'Ispìritu a sos apòstolos e a sos discentes de Gesù Cristos. Notamus a vantàgiu solu issoro tres cosas positivas: sa fide petzi in su sacrificziu de Gesù, s'aficu datat petzi a sa Bibbia, su donu de sa pessone pròpia e de sa vida pròpia; totus sos àteros puntos dotrinales fiant istados eredados dae su catolitzèsimu e tando sugetos a discussione. Gasi, puru essende imperfetos subra de su pranu de sa dotrina de sa veridade de sa fide cristiana, sos riformadores eletos aiant ischidu cunsignare sa vida oferta issoro a Deus in sacrificzios bividores e in s'isetu de su 1844, data de s'intrada in vigore de su decretu de Dan. 8:14, Deus at in manera temporale aprovalu su servìtziu issoro. L'espressat in manera crara meda cando narat: “ Non b'impòngio perunu àteru pesu ”. In custas paràulas istupat in manera crara sa situatzione de un'etzetzionale cabu divinu.

Versetto 25: “ Petzi su chi tenes, tene·lu fintzas a cando deo bèngia”. »

Sas resones chi permitent a Deus de beneìghere s'imperfeta fide protestante divent èssere preservadas e praticadas dae sos elettos finas a sa torrada de Gesù Cristos.

Versetto 26: “ A chie binchet e persevera finas a sa fine in sas òperas meas, apo a dare pòdere subra de sas natziones. »

Custu versetto rivelat ite at a causare sa pèrdida de sa sarvesa de custu momentu de sa Riforma finas a sa torrada de Cristu. Sos elettos divent cunservare finas a sa fine sas òperas preparadas e riveladas dae Gesùs Cristos totora finas a sa fine de su mundu. Sos mutidos ruent refudende sos bisòngios noos de Deus. Nointames no aiat cuadu mai s'intentzione sua de crèschere in manera graduale sa lughe sua finas a su momentu de sa bènnida sua in sa glòria. “ Su caminu de su giustu est comente a sa lughe splendente, su cale lugore creschet finas a sa metade de sa die (Prov. 4:18)”; custu versetto de sa Bibbia lu dimustrat. Ed est duncas in s'àmbitu de su progetu suo chi, partinde dae su 1844, sos bisòngios divinos ant a apàrrere in sas datas prevididas e profetadas dae sa paràula profetosa sua petzi bíblica. Est petzi in calidade de giùighe tzeleste chi s'elettu at a retzire de Deus “autoridade subra de sas natziones”.

Versetto 27: “ Issu los at a governare cun una verga dae ferru, comente a si truncant vasos de arghidda, etotu che a deo matessi apo retzidu potèntzia de su Babbu meu. »

Custa espressione sugerit su deretu a sa cundenna a morte. Est giustu chi sos elettos partètzipent cun Gesùs Cristos a su cabu de sos malvagi istabilidu pro su cabu finale, durante sos “ milli annos ” de su mannu Sabato de su de sete millènnios.

Versetto 28: “ E deo l'apo a dare s'isteddu de su mangianu. »

Deus l'at a dare totu sa lughe divina sua, simbulegiada subra de sa terra attuale nostra de sa de su sole. Ma Gesùs aiat naradu: “Deo so sa lughe”. Annùntziat gasi sa lughe de sa vida tzeleste, ue Deus matessi est sa fonte de sa lughe chi non dipendet prus de un'astru tzeleste comente a su sole nostru.

Versetto 29: “ Chie tenet origra iscurtos custu chi s'Ispritu narat a sas crèsias! »

Su fràigu de s'Apocalisse est comente a una turre cumposta dae sete pranos, su de sete at a èssere su momentu de s'addòbiu cun Deus. In custu fràigu, sos capitulos 2 e 3 costituint su quadru de base de totu s'era cristiana intre su 94 e su 2030. Totu sos temas mentovados in s'Apocalisse agatant su postu issoro in custu quadru de base. Ma in custu quadru sos primos pranos acumprint petzi su ruolu de iscalas chi giughent a su pranu superiore. S'importu de sa rivelazione aparit a su livellu 3 mutidu Pèrgamu . Custu importu est galu de prus afortiadu a su livellu 4 mutidu Thyatira . Est in custa època chi sa fide cristiana devenit confusa e fuorviante. Su cabu de Deus subra de sa situatzione ispirituale de custa època at a tènnere cunsighèntzas finas a sa fine de su mundu. Aco' ca, pro consolidare sa cumprensione bostra de custu cabu, apo a resùmere custu messàgiu giradu dae Deus a sos protestantes eletos suos durante su rennu de Luisi XIV.

Resumu : A su tempus de sa Riforma, sos cumportamentos cristianos fiant plùrimos. Agatamus beros santos pessighidos, ma semper paghiosos, e pessones chi confundent religione e politica, chi s'armant e rispondent corfu subra de corfu a sos règios esèrtzitos catòlicos. In Daniele 11:34, s'Ispritu los designat comente a “ipòcritas”. Pagas pessones religiosas ant cumpresu chi èssere cristianos significat imitare Gesùs in totu, ubbidire a sos òrdines suos e si sutamìtere a sas proibitziones suas; s'impreu de sas armas est unu de custos, e custa est istada s'ùrtima letzione cumandada pro como de s'arrestu suo. Lu brigo de Gesùs

est giustificadu dae su fatu chi, sighende a praticare s'eredade catòlica, sos matessi protestantes promovent, cun s'esèmpiu issoro, s'insignamentu e s'ammaju pròpios de sa catòlica Jezebel . Sa pràtica religiosa issoro imperfeta los scredda in su cabu de Deus chi disonorant dae in antis sos inimigos suos. Custa fase de su cumintzu de sa Riforma l'aiat giutu a dare cabos etzetzionales; ite chi sutaliniat narende: “ Non t'impòngio àteru pèndidu, tenes petzi su chi tenes fintzas a cando no apo a bènnere ”. Ma s'imperfetzione dotrinale est legitima in custu cumintzu e Deus atzetat su servìtziu de cussos chi atzetant sa persecuzione e sa morte in nùmene suo. Non podiant dare de prus, dende su màssimu: sa vida issoro. Deus sutaliniat custu ispiritu de sacrificiu chi issu designat comente a “ òperas prus numerosas de sas primas (versetto 19)”. Su paganèsimu de su catolitzèsimu romanu est istadu paragonadu a sas petzas sacrificadas a sos idolos . Sa denunzia de sa trassa romana aiat tentu cumintzu cun sas òperas illuminadas in manera perfeta de Pierre Valdo (Vaudés) chi, partinde dae su 1170, aiat iscritu una versione de sa Bibbia in una limba diferente de su latinu, su proventzale. Su conoschimentu suo e cumprensione de sos bisòngios divinos fiat in manera ispantosa completa e a pustis de issu sa fide protestante si fiat guastada. Suta de s'ispirazione de Giuanne Calvinu, sa fide protestante s'irrigidì addirittura, assumende s'imàgine de s'avversariu catòlicu suo. E s'espressione “Gherras de religione” testimòniat un'abominio pro Deus, ca sos elettos de Gesù Cristos, cuddos beros, non torrant a cambiare sos corfos issoro infertos. Sa vindita issoro at a bènnere dae su Signore matessi. Armende-si, sos protestantes, su cale motu fiat “sola scriptura”, “sola Iscritura”, aiant dimustradu disprètzio pro sa Bibbia chi proibiat sa violèntzia issoro. Gesù est andadu a largu meda a custu àmbitu insinnende a sos dischentes suos a porrire “s'àteru càvanu” a chie los corfit.

Custu perìodu in cale sa persecuzione catòlica aiat fatu mòrrere sos fideles servidores de Gesù est sutaliniadu tres bias in s'Apocalisse, inoghe in custu perìodu Tiatira , ma fintzas in su de V sigillos de su capìtulu 6 e in su de 3 trumbas de su capìtulu 8. Inoghe, in su versetto 22, Gesù ànimat sos tzeracos màrtires suos, lis annunziande s'intentzione sua de vengare sa morte issoro o sas tribulias dadas dae Roma e de sos servidores beros suos. Sa paràula crae cuada in su nùmene Pèrgamu aparit crara, sa religione catòlica est culpèvole de adultèriu contra Deus, e cussos chi cun issa lu cummitent, sos monarcas catòlicos, sas legas issoro e sa farsa nobilia issoro ant a pagare, suta de sa ghigliottina de sos rivolutzionàrios frantzesos, sàmbene in manera ingiusta versadu. Apocalisse 2:22-23: “ Aco', deo l'apo a bessare subra de unu letu e apo a mandare una manna tribolazione subra de cussas chi cummitent adultèriu cun issa , a mancu chi non si pentano de sas òperas issoro. Apo a pònnere a morte sos figios suos ; e totu sas crèsias ant a ischire chi deo so cussu chi ispèriat sas mentes e sos coros, e apo a cumpensare cadaunu de bois segundu sas òperas suas ”. Ma atenziona! Ca a pustis de su 1843 “ cussos chi ant a cummitere adultèriu cun issa ” ant a èssere fintzas protestantes , gasi Deus at a ammaniare cun sa “de tres gherras mundiales” nucleare, una punitzione noa pro catòlicos, ortodossos, anglicanos, protestantes e àteros avventisti. In maniera parallela, s'Ispiritu narat in su de 5 sigillos : Ap 6,9-11: “ Cando aiat abertu su de chimbe sigillos, aia bidu suta de s'altare sas ànimas de cussas chi fiant istados ochidos a càusa de sa paràula de Deus e a càusa de sa testimonia chi aiant rèndidu. Aiant abboghinadu a grandu boghe, narende: Finas a cando, o santu e beru Maestro, istentet a giudicare e a vengare su sàmbene nostru subra de cussos chi istant subra de sa terra? A cadaunu de issos fiat istada dada una beste bianca; e fiat istadu issoro naradu chi restarent a discansu ancora carchi tempus, fintzas a cando no esseret

cumpletu su nùmeru de sos issos cunservet e de sos frades chi deviant èssere postos a morte comente a issoro. " .

Custa iscena de su de chimbe sigillos podet creare confusione e fuorviare una mente pagu illuminada. Siat craru, custa imàgine nche rivelat su pensamentu segretu de Deus, ca segundu Etc. 9,5-6-10, sos mortos in Cristu dormint in un'istadu in cale sa memòria issoro est ismentigada, non partetzipende prus a totu .ite si faghet suta de su sole . Sa Bìbbia dat a sa prima morte su significadu de un'annichilimentu de s'intreu èssere; su mortu est comente chi non fossas mai esistidu cun sa diferèntzia chi essende esistidu, totu s'esistèntzia sua abarrat influida in su pensamentu de Deus. Est duncas a sos servidores suos bividores chi Deus girat custu messàgiu de consolatzione pro los animare. Lis ammentat chi, segundu sas promissas suas, a pustis de su sonnu de sa morte, b'at unu tempus fissadu pro s'issoro risveglio , cando, pro mèdiu de issu, ant a risòrgere. Ant a tènnere tando s'oportunidade de giudicare, suta de sa mirada e su cabu de Deus in Gesù Cristos, sos issoro torturatori in manera aguale risòrgidos, ma a sa fine de sos milli annos . In su messàgiu de Tiatira , sa morte annunziata pro chi cummitet adultèriu cun Jezebel sa catòlica at a tènnere unu dòpiu acumprimentu. Subra de sa terra, s'òpera de sos rivolutzionàrios est sa prima fase, ma a pustis de issa at a bènnere, a tempus suo e in sa segunda fase, sa segunda morte de su cabu finale, como in cale " totu sas Assembleas " cristianos infedeli o fideles de totu sas èpocas de s'era cristiana at a bìdere su giustu cabu de Deus aplicadu contra s'adultèriu ispirituale .

In s'imàgine simbòlica sua, su de 4 Sa trumba de su capìtulu 8 cunfirma s'atzione de sa “ manna tribolazione ” programada pro punire s'adultèriu de su pabadu e de sos monàrchicos chi lu sustentaian. Su sole , sa lughe divina, sa luna , s'iscura religione catòlica e sos isteddos , sas pessones religiosas, sunt corfidos pro de tres o, in parte, de sa persecuzione de s'ateismu de sos rivolutzionàrios frantzesos in su 1793 e 1794.

A su tèrmine de su messàgiu giradu a sos protestantes paghiosos, s'Ispritu cunfirmat sa cundenna sua de s'impreu de sas armas ammentende chi petzi pro su cabu finale preparadu durante su cabu tzeleste de su de sete millènnios s'elettu at a èssere vengadu. Issu no est duncas autorizadu a si vengare issu matessi, dae in antis custu cabu tzeleste ue posca at a giudicare sos suos persecutòrios, cun Gesù Cristos, e at a partetzipare a su verdetto de sa cundenna issoro a morte. “ Issu los at a governare cun una verga dae ferru, comente a si truncant vasos de creta ”. Sa fine de custa sentèntzia at a èssere su de determinare su tempus de tribulia de sos culpèvoles cundennados a sa segunda morte de s'ùrtimu cabu. Su versetto 29 mentovat: s'isteddu de su mangianu . " E deo l'apo a dare s'isteddu de su mangianu ." Custa espressione designat su sole, imàgine de sa lughe divina. Su binchidore at a intrare a sa lughe divina pro s'eternidade. Ma dae in antis custu cuntestu eternu, custu tèrmine ammàniat sa de chimbe literas chi benit. S'isteddu de su mangianu est tzitadu in 2 Pietro 1,19-20-21: « Nois retenimus ancora prus segura sa paràula profetosa , a sa cale fadas bene a prestare atentzione, che a una lampada chi splende in logu iscuru, fintzas a cando ispuntat sa die e s'isteddu de su mangianu pesat in sos coros bostros; ischende in antis totu bois matessi chi peruna profetzia de s'Iscriitura podet èssere ogetu de interpretatzione privada, ca no est mai pro voluntade de s'òmine chi est istada giuta una profetzia, ma est mòvidu dae s'Ispritu Santo chi sos òmines ant faeddadu a banda de Deus . Custu versetto sutralinat s'importu de sa paràula profetosa ca su cuntestu de s'era benidora at a èssere in manera ispirituale cundizionadu dae s'intrada in

aplicatzione de su decretu divinu profetadu in Daniele 8:14. “ Finas a sas 23.00 e sa santidade at a èssere vengada ”. Ma a s'època custu versetto fiat connotu petzi in sa tradutzione: " Finas a sas 23.00 de su sero e de su mangianu e su santuariu at a èssere purificadu ". Fintzas in custa tradutzione su messàgiu de Deus fiat su matessi, ma prus pagu pretzisu, e in custa forma podiat èssere interpretadu comente a s'annùntziu de sa fine de su mundu a traessu de sa torrada in sa glòria de su Sennore nostru e Salvatore Gesùs Cristos. Deus si fiat serbidu de su protestante americanu William Miller pro giùghere a tèrmine sas duas proas de fide adventiste in su beranu de su 1843 e in s'atòngiu de su 1844. Comente nch'insinnat Daniele 12:11-12, intre custas duas datas, in su 1843, su decretu divinu si retirat de sos protestantes rutos sa giustitzia salvifica oferta dae Gesùs Cristos; ca non satisfaghent prus s'istandard de sa santidade noa recherta dae Deus. Sa giustitzia de Gesùs est eterna, ma andat a benefitziu solu de sos beros eletos seberados dae Gesùs matessi, e custu, in totu sos tempos e finas a sa fine de su mundu.

Inoghe, intre Tiatira e Sardi , sa prima die de beranu de su 1843, intrat a vigore su decretu de Dan. 8,14 e nd'amus a iscobèrrere sas cunsighèntzas in sos messàgios indirizados dae s'Ìspìritu a sos cristianos de cudda data.

Apocalisse 3: L'Assèmbleat dae su 1843 –

restaurada sa fide cristiana apostòlica

5a fiat : Sardi

Su cabu pronunziadu dae Gesùs Cristos a pustis de sos protzessos adventisti de su beranu 1843 e de su 22 santugaine 1844

Versetto 1: “ Iscries a s'ànghelu de sa comunidade de Sardi : Custu narat cussu chi tenet sos sete ispìritos de Deus e sos sete isteddos: Connosco sas òperas tuas. Isco chi si pessat chi tue sias biu e imbetzes ses mortu. »

S'era de sos “ Sardos ”, tema de sa de chimbe literas, at a fàghere istupare duos cumportamentos cristianos protestantes, opostos atribuidos: a sos rutos, a sos cales Gesùs declarat: “ Ses consideradu biu, e ses mortu ”; e a sos elègidos, in su versetto 4: “ ant a camminare cun megus in bestes biancas ca nde sunt dignos ”. Comente su càbidu de sos duos messàgios suos, su nùmene “ Sardi ” giughet cun sese unu dòpiu significadu sos cales significados sunt in manera assoluta opostos. Cunservo sas ideas printzipales de custa raighina grega: pedra convulsa e pretziosa, mortas e vida. Smorfia e convulsa definit su risu sardònicu; in gregu su sardonion est sa corda superiora de una rete de cassa; sa sardina est unu pische; e in su sentidu opostu su sardu e sa sardònica sunt pedras pretziosas; sa sardònica est una variedade de calcedonio castàngiu. A su cumintzu de custa lìtera, Gesùs si presentat comente a « cussu chi tenet sos sete ispìritos de Deus e sos sete isteddos », est a nàrrere sa santificazione

de s'ispiritu e su cabu subra de sos tzeracos suos de sos sete tempos. Comente in Dan.12, issu s'agatat a s'in subra de su riu chi ochit, sa proa de sa fide avventista, e inoghe emitet su suo verdetto. Notamus sa familiaridade chi inditat chi s'interlocutore pròpiu est un'in sentidu colletivu. Est interessada totu sa norma protestante. Gesù ponet fine a s'etzetzone protestante annodada in su messàgiu de Tiatira . Su nou " fardello " (comente a lu cumprudent sos credentes rebellos) est como impostu e rechertu. Sa pràtica de sa domìniga romana devet èssere abandonada e sostituida dae su sàbadu sabàticu. Custu decretu de Dan.8:14 fùrriat sa situatzione istabilida dae su 7 martzu 321 de s'imperadore Costantinu I. In su 1833, 11 annos in antis de su 1844, a traessu de un'abba contina de isteddos coudos, durada dae mesunote a sas 5 de su mangianu, e visibile in totus sos Istados Unidos, Deus aiat acaridu e profetadu sa massissa ruta de sos cristianos protestantes. Pro ti conchinare de custa interpretatzione, Deus aiat ammustradu a Abramo sos isteddos de su chelu, narendeli: " Gasi at a èssere sa discendèntzia tua ". Sa ruta de sos isteddos de su 1833 aiat profetadu tando una ruta massissa de custa discendèntzia de Abramo. Custu sinu tzeleste est tzitadu in su tema de su 6 ° sigillu in Apocalisse 6:13. Gesù at naradu: " Si narat chi seis bios e seis mortos ". Cussu de cale faeddat tenet duncas fama de rapresentare Deus, e custa minuda currispondet a su protestantèsimu chi, creende in sa Riforma sua, pessat de s'èssere riconciliato cun Deus. Ruet su verdetto divinu: " Connosco sas òperas tuas ", " e ses mortu ". Est in Deus matessi, su mannu Giudice, chi benit custu cabu. Su protestante podet disconnòschere custu cabu, ma non si podet sutràere a sas cunsighèntzias suas. In su 1843 fiat intradu a vigore su decretu de Daniele 8:14 segundu su cale perunu cristianu diat dèvere disconnòschere sa lege de su Deus bividore. Custa ignoràntzia est dèvida a su disprètzio de sa paràula profetosa biblica a sa cale s'apòstolu Pedru nch'esortat a prestare totu s'atenzione nostra in 2 Pt 1,19-20: « E nois retenimus tantu prus segura sa paràula profetosa, a sa cale bois fadas bene prestare atenzione, che a una lampada chi lughet in logu iscuru, fintzas a cando ispuntet sa die e peset s'isteddu de su mangianu in sos coros bostros; ischende in antis totu bois matessi chi peruna profetzia de s'Iscriura podet èssere ogetu de interpretatzione privada. » Colende inosservati in mesu de totu sos testos de sa Bibbia de s'alleàntzia noa, custos versetti faghent, mescamente partinde dae su 1843, sa diferèntzia intre sa vida e sa morte.

Versetto 2: " Sias vigilante e afòrtiat su restu chi istat pro mòrrere; ca no apo agatadu sas òperas perfetas tuas dae in antis su Deus meu. »

Si non satisfaghent s'istandard nou de santidade, " su restu " de su protestantèsimu "at a mòrrere " . Ca Deus lu cundennat pro duas resones. Sa prima est sa pràtica de sa domìniga romana cundennada dae s'intrada in vigore de su decretu de Dan. 8,14; su segundu est su disinteressu pro sa paràula profetosa, ca non tenende contu de sa letzione datat de Deus a traessu de s'esperientzia avventista, sos discendentes protestantes s'ant a giùghere dae segus sa curpa eredada dae sos babbos. Subra de ambos puntos Gesù narat: " No apo agatadu sas òperas perfetas tuas dae in antis su Deus meu ". Narende " dae in antis su Deus meu ", Gesù ammentat a sos protestantes sa norma de sos deghe cumandamentos iscritos dae su pòddighe de Deus, su Babbu chi issos disprezzano in praghene de su Figiu chi los diat dèvere sarvare. Sa fide sua in manera perfeta obbediente, chi aiat dadu comente a modellu, non tenet nudda in comunu cun sa fide protestante, eredera de numerosos pecados catòlicos, intre cales, primu intre totus, su pasu de cada chida de sa prima die. Sa ghenna de sa sarvesa si serrat pro

semper subra de sa norma religiosa colletiva protestante, ruent sos “ isteddos ” de su “ de ses sigillos ”.

Versetto 3: “ Ammentat duncas comente a as retzidu e intesu, osservat e pentidos. Si non vigilades, apo a bènnere comente a unu furone e no ais a ischire a chi como apo a bènnere dae bois. »

Custu verbu “ ammentare ” ìmplicat una meditatzione crítica subra de sas òperas de su passadu. Ma petzi sos beros prescelti sunt bastante ùmiles de criticare sas òperas pròpias. In prus, custu cumandu “ ammentat ” èvocat lu “ ammentat ” a su cumintzu de su de bator cumandamentos chi cumandat su pasu santificadu de sa de sete dies. Fintzas inoghe, in manera dòpia, su protestantèsimu ufiziale est cumbidadu a reconsiderare s'acasàgiu riservadu a sos messàgios profetosos afilados dae William Miller in su beranu de su 1843 e in s'atòngiu de su 1844, ma fintzas a su testu de su de 4 de sos 10 cumandamentos de Deus. chi est rùidu a pecadu mortale de su 1843. Sa cunsighèntzia prus grave de sa segadura sua cun Gesùs Cristos est formulada: “ Si non bigeis, apo a bènnere comente a unu furone, e no as a ischire a chi como apo a bènnere dae tene. » Amus a bìdere comente dae su 2018 custu messàgiu est devènnidu una realidade bia. Sena bìgiat, sena pentimentu e frutu de su pentimentu, sa fide protestante est de su totu morta.

Versetto 4: “ Nointames tenides a Sardi unos cantos òmines chi no ant impestadu sas bestes issoro; ant a camminare cun megus in bestes biancas, ca nde sunt dignos. »

At a istupare una santidade noa. In custu messàgiu, Gesùs s'accontentat de testimoniare s'esistèntzia de “ unos cantos òmines ”, segundu sas minudas riveladas a Ellen.G.White chi fiat intre custos, petzi 50 òmines ant retzidu s'aprovazione de Deus. Custos “ pagos òmines ” designant òmines e fèminas aprovados e beneitos, in manera individuale, pro sa testimonia de sa fide issoro segundu s'isetu de su Signore. Gesùs aiat naradu: « Nointames tenides a Sardi unos cantos òmines chi no ant impestadu sas bestes issoro; e ant a camminare cun megus in [bestes] biancas, ca nde sunt dignos ”. Chie podet cuntestare una dignidade reconnota dae Gesùs Cristos matessi? A sos binchidores de sas proas de fide de su 1843 e 1844 Gesùs prometet sa vida eterna e su cumpletu reconnoschimentu terrenu chi at a pigare forma ufiziale in s'imbeniente messàgiu de Filadèlfia . Sa contaminatzione de sos “ bestires ” est atribuida a su liberu cumportamentu de sos èsseres umanos. Essende sa “ beste ” sa giustitzia imputada dae Gesùs Cristos, in custu casu “ bianca ”, sa contaminatzione sua designat sa pèrdida de custa giustitzia pro su tradizionale campu protestante. Inoghe, a su contràriu, s'ausèntzia de contaminatzione designat sa sighidura de s'imputatzione de sa “ giustitzia eterna ” de Gesùs Cristos segundu Daniele 9:24. Chitzo su connoschimentu e sa pràtica de su sàbadu lis ant a donare sa bera santidade, frutu e sinnu de sa giustitzia cumandada dae Gesùs Cristos. Custu sèberu acabadu e intelligente los at a rèndere chitzo eternos in sa santificazione e glorificatzione tzeleste imaginada dae sas “ bestes biancas ” de su versetto 5 chi benit. S'ispiritu los at a declarare “ irreprensibili ”: “ e in sa buca issoro no est istada agatada fàula, ca sunt irreprensibili (Ap 14,5)”. Ant a agatare “ sa paghe cun totus e sa santificazione, sena sa cale peruna petza at a bìdere su Signore ”, segundu Paolo in Ebreos 12,14. In manera cuncreta, custas “ bestes biancas ” ant a pigare sa forma de sa rimotzione de su pecadu chi costituit sa pràtica de sa dominiga romana. Ca pro duas bias l'ant isetadu cun fidelidade, a su

logu suo, comente a sinnu de s'aprovazione sua, su sigillu de Deus est lis dadu de su sàbadu chi benit a imbiancare sos elettos de su Sennore chi custoint sa giustìtzia sua. Gasi fiat istada acumprida sa “purificazione de su santuariu”, sa forma in cale a s'època fiat istadu bortadu Daniele 8:14. Suta de custa mirada, dae su 23 santugaine 1844, Gesùs aiat donadu in una bisione tzeleste a sos elettos binchidores s'imàgine de su coladòrgiu suo de su logu santu a su logu santissimu de su santuariu terrenu. Issu at gasi ammentadu, in s'illustrazione, su su momentu chi, morende subra de sa rughe, su pecadu de sos elettos suos fiat istadu iscontadu, acumprende gasi sa “ die de su chitimentu ”, s'ebraicu “ Yom kippur ”. Essende custu eventuu giai acontèssidu, s'annoadura de s'atzione in sa bisione teniat petzi sa fine de pònneru in discussione sa prima conchista de sa giustìtzia eterna otenta cun sa morte de Gesùs. Custu est literalmente acumpridu pro su pòpulu rutu de Sardi, sa cale fide dimustrada est insoddisfacente pro su Deus creadore. Pro duas resones, Deus los podet denegare, siat pro farta de amore pro sa veridade profetosa de issu proclamada, siat pro sa trasgressione de su sàbadu, dèvida partinde dae su 1843 cun s'intrada in vigore de su decretu de Daniele 8:14.

Versetto 5: “ Cussu chi binchet at a èssere gasi bestidu cun bestes biancas; No apo a burrare su nùmene suo de su libru de sa vida, ma apo a cunfessare su nùmene suo dae in antis su Babbu meu e dae in antis sos ànghelos suos. »

S'elègidu redento de Gesùs Cristos est un'èssere obbediente, abbistu de dèvere sa vida sua e s'eternidade sua a su Deus creadore, bonu, sàbiu e giustu. Custu est su segretu de sa vitòria sua. Non podet discutire cun issu, ca aprovat totu custu chi narat e faghet. Fintzas issu matessi est sa ditza de su suo Salvatore chi lu reconnoschet e lu mutit cun su nùmene suo, finas dae sa fundatzione de su mundu ue l'aiat bidu cun sa sua prescienza. Custu versetto mostra comente a sas farsas afirmaduras de sas pessones farsas religiosas siant vanas e fuorvianti fintzas pro cussas chi las faghet. S'ùrtima paràula at a tocare a Gesùs Cristos chi narat a totus: “ Connosco sas òperas bostras ”. Segundu custas òperas issu partzit sa gama sua, ponende a sa dereta sua sas berbeghes suas , e a sa manca sua sas cabras rebellas e sos lupos rapaci destinados a su fogu de sa segunda morte de su cabu universale .

Versetto 6: “ Chie tenet origra iscurtos custu chi s'Ispritu narat a sas crèsias! »

Si totus podent ascurtare literalmente sas paràulas profetas de s'Ispritu, a su contràriu, petzi sos elettos suos, chi issu ispirat e èducat, nde podent cumprèndere su significadu. S'Ispritu si referit a fatos pretzisos, acumpridos in su tempus istòricu, s'elettu devet tando s'interessare a s'istòria religiosa e seculare, e a s'intrea Bibbia cumposta de contados de testimonias, lodes e profetias.

Nota : In su versetto 3, Gesùs Cristos aiat naradu a su protestante rutu: “ Ammentat duncas comente a as retzidu e intesu, custoi·lu e pentidos. Si non vigilades, apo a bènnere comente a unu furone e no ais a ischire a chi como apo a bènnere dae bois ». A s'imbesse, pro sos erederis de sos binchidores, de su beranu de su 2018, custu messàgiu s'est trasformadu in: “Si càstiet, no apo a bènnere comente a unu furone, e as a ischire a chi como apo a bènnere dae tene”. E su Sennore at mantentu sas promissas suas, ca oe, in su 2020, sos elettos suos ant tentu connoschimentu de sa data de sa bera torrada sua rivelada su beranu de su 2030. Ma sa fide protestante est cundennada a disconnòschere custa pretzisione, abbandada, petzi, a traessu de Gesùs, a sos elettos suos. Ca a diferèntzia de su cumportamentu suo cara a sos

tzeracos malvagi, “ su Sennore non faghet nudda sena avèrtere sos tzeracos suos, sos profetas ” Amo.3:7.

Sa de ses eras: Filadèlfia

S'avventismo intrat a sa missione universale

Intre su 1843 e su 1873, su divinu sàbadu de su sàbadu, su beru de sete dies ordinadas dae Deus, fiat istadu restauradu e adotadu dae sos pionieres de s'avventismo de sa de sete dies chi aiat pigadu sa forma de un'istituzione religiosa cristiana americana ufiziale mutida dae su 1863: "sa De sete Dies". Crèsia avventista diurna. Segundu s'insignamentu preparadu in Dan 12,12, su messàgiu de Gesùs est giradu a sos elettos santificados suos dae su pasu sabatico, in sa data de s'annu 1873. In su matessi tempus, custos elettos benefitziant de sa beatitudine de Dan 12 :12: “ Beato chie aba finas a 1335 dies! ”.

Sos istandard noos istabilidos dae su 1843 fiant devènnidos universales in su 1873

Versetto 7: “ Iscries a s'ànghelu de sa cungregatzione de Filadèlfia : Custu narat su Santu, su Vero, chi tenet sa crae de Davide, chi aberit e nemos serrat, chi serrat e nemos serrat : »

Cun su nùmene “ Filadèlfia ”, Gesùs inditat su suo Eletto. Aiat naradu: “ De custu totus ant a ischire chi seis dischentes meos, si ais a tènner amore sos uni pro sos àteros. Giovanni 13:35” E custu est su casu de Filadèlfia sas cales raighinas gregas significant: amore fraterno. At seletzionadu sos elettos chi lu cumponent, ponende a sa proa sa fide issoro, e pro custos binchidores s'amore suo trabocca. Issu si presentat in custu messàgiu narende: “ custu narat su Santu, su Vero ”. Su Santu , ca est unu tempus in cale sa santificazione de su sàbadu e de sos elettos est recherta dae su decretu de Dan. 8,14 intradu a vigore dae su beranu de su 1843. Su Vero , ca in custa ora profetosa, sa lege de sa veridade est restaurada; Deus torrat a iscobèrrere sa santidade de su de 4 cumandamentos suos carcadu dae sos cristianos de su 7 martzu 321. Narat ancora: “ cussu chi tenet sa crae de Davide ”. Custas non sunt sas craes de San Pedru revendicadas comente a possessu de Roma. Sa “ crae de Davide ” appartenet a su “ figiu de Davide ”, Gesùs matessi, in pessone. Nemos francu Lui podet cuntzèdere sa sarvesa eterna, ca at otentu custa crae giughende-la « subra de sos coddos suos » suta forma de rughe, segundu Is. 22,22: « L'apo a pònnere subra de sos coddos sa crae de domo de Davide: cando s'at a abèrrere, nemos at a serrare; cando at a serrare, nemos at a abèrrere ”. Custa crae chi designat sa rughe de su tormentu suo, in acumprimentu de custu versetto, legamus inoghe: " chie aberit e nemos at a serrare, chie serrat e nemos at a abèrrere ". Sa ghenna de sa sarvesa est istada aberta pro su fàbricu de s'Avventismo de sa de sete dies e tanca pro sos aderentes religiosos de sa Domenica Rumana de su beranu de su 1843. Ca ant atzetadu de si sutamitere a sas veridades dotrinales presentadas e ant onoradu cun sa fide issoro sa paràula profetosa sua, s'Ispiritu de Gesùs aiat naradu a sos santos de s'era de Filadèlfia : “ Connosco sas òperas bostras. Aco', ca tenes pagu pòdere e as osservadu sa paràula mea e no as rinnegadu su nùmene meu, deo apo postu in dae in antis tuo una ghenna aberta, chi nemos podet serrare . Custu piticu grupu religiosu fiat istadu, in manera ufiziale, petzi americanu de su 1863. Ma in

su 1873, durante una cunferèntzia generale tenta a Battle Creek, s'Ispìritu l'aiat abertu una ghenna missionària universale chi deviat sighire finas a sa bera torrada de Gesùs Cristos. Nemos l'at a impedire e Deus nch'at a pessare. Devimus notare su fatu chi totu custu chi de bonu Gesùs bidet intre sos beros santos definit fintzas sas càusas pro cales sa fide protestante aiat rùidu in su 1843. Custu messàgiu est pròpiu l'opostu de su chi Gesùs girat a sos rutos de Sardi in su versetto 3, ca su sas òperas miradas sunt issas matessi furriadas.

Sas 12 tribùs de Rev.7 crescent

Versetto 8: “ Connosco sas òperas tuas. Aco', ca tenes pagu pòdere e as osservadu sa paràula mea e no as rinnegadu su nùmene meu, deo apo postu in dae in antis tuo una ghenna aberta, chi nemos podet serrare. »

Su prescelto de su tempus est giudicadu in modu favorèvole subra de sas òperas suas chi Gesùs l'atribuit comente a giustìtzia. Sa pitica “ potèntzia sua ” cunfirmat sa nàschida de su grupu basadu subra sos “ pagos òmines ” de su versetto 4. In su 1873, Gesùs aiat annunziadu a sos avventisti su progressu issoro cara a sa torrada sua cun su sìmbulu de sa ghenna tzeleste aberta chi s'at a abèrrere in su beranu de su 2030, est a nàrrere intre 157 annos. In su messàgiu chi sighit, cuddu giradu a Laodicea, Gesùs s'at a pònnere dae in antis custa ghenna, inditende gasi s'imbeniente curtzesa de sa torrada sua: “ Aco', deo isto a sa ghenna e busso. Si calicunu ascurtat sa boghe mea e aberit sa ghenna, deo apo a intrare dae issu, apo a chenare cun issu e issu cun megus. Apocalisse 3:20 »

Atzessu a sa fide cristiana cunsentidu a sos ebreos

Versetto 9: “ Aco', deo bi do sos de sa sinagoga de Satana, chi narant de èssere Giudei e no lu sunt, ma faulant; aco', los apo a fàghere bènnere a adorare a sos pees tuos e a reconnòschere chi t'apo amadu. »

Tzitende s'intrada de sos beros ebreos segundu sa ratza e sa petza in su grupu avventista, custu versetto cunfirma sa restaurazione de su pasu sabàticu; Sa domìniga no est prus un'ostàculu a sa cunversione issoro. Ca dae su 321 s'abbandonu suo at tentu fintzas sa cunsighèntzia de impedire a sos ebreos sintzeros de adotare sa fide cristiana. Su cabu suo subra de sa ratza ebràica non fiat un'opinione personale de Paolo, su testimòngiu fidele; est istadu su de Gesùs Cristos chi lu cunfirmat in custa Apocalisse, giai in Ap.2,9, in su messàgiu giradu a sos tzeracos calunniados suos dae sos Giudei e pessighidos dae sos Romanos de s'època de Ismirne . Si notet chi sos ebreos razziales ant a dèvere reconnòschere sa sarvesa cristiana segundu sos istandard avventisti pro beneficiare de sa gràtzia de Deus. Petzi s'Avventismo universale est portadore de sa lughe divina de cale est devènnidu depositàriu ufiziale esclusivu de su 1873. Ma atenzione! Custa lughe, sa dotrina sua e sos messàgios suos sunt propiedade esclusiva de Gesùs Cristos; perunu òmine e peruna istituzione nde podet refudare s'evoluzione sena pònnere in perigulu sa sarvesa pròpia. In fines in custu versetto Gesùs afirmat “ chi t'apo amadu ”. Diat pòdere custu significare chi a pustis de custu periodu

de benedizzone, diat pòdere no l'amare prus? Eja, e custu at a èssere su sentidu de su messàgiu atribuidu a “ Laodicea ”.

Sos cumandamentos de Deus e sa fide de Gesùs

Versetto 10: “ Ca as custoidu in mi la paràula de passèntzia, fintzas deo t'apo a custuire in s'ora de sa proa chi at a bènnere subra de sa terra connota, pro pònnere a sa proa cussas chi istant subra de sa terra. »

Su tèrmine passèntzia cunfirmat su cuntestu de s'isetu avventista mentovadu in Daniele 12:12: “ Beato cussu chi aba e chi arribba finas a milletrecentotrentacinque dies! ”. Sa proa pertocat sa fide de sos “ abitantes de sa terra ”, cussas chi istant sa “ terra connota ”, est a nàrrere reconnota dae Gesùs Cristos, su Deus creadore. Si tratat de pònnere a sa proa sa voluntade umana e de smascherare s'ispiritu rebellu de su campu “ecumènicu” chi designat cun su gregu “oikomènè” sa “ terra connota ” de custu versetto.

Custa promissa vinculat Gesùs petzi a cundizione chi s'istitutzione cunservet sa calidade de sa fide de sos cumintzos. Si su messàgiu avventista devet sighire finas a su momentu de sa proa universale de fide profetada in custu versetto, no at a èssere in manera netzessària in forma istituzionale. Ca la minetzat aleggia in custu messàgiu de su versetto 11 chi s'ighet, finas a tando positivu de su totu e beneitu dae Deus. Sa promissa de Gesùs at a pertocare sa posteridade abarrada sua in vida in su 2030. In cuddu tempus, sos beros eletos de su 1873 s'ant a èssere dormidos " in su Sennore " segundu Ap 14,13: " E aia intesu una boghe de su chelu chi naraiat: Iscries : Biados dae como in susu sos mortos chi morint in su Sennore! Eja, narat s'ispiritu, pro chi si reposent de sas mungias issoro, ca sas òperas issoro los s'ighet. » Si tratat duncas de una segunda beatitudine donada dae Gesùs Cristos a custu Eletto esemplare. Ma custu chi Gesùs beneighet est su cumportamentu dimustradu cun sas òperas. Sos erederis de “ Filadèlfia ” ant a riprodurre in manera fidele, in su 2030, sas òperas suas, sa fide sua, s'atzetazione sua de sas veridades dadas dae su Deus de su chelu in sas ùrtimas formas chi Issu at lis dadu; ca ant a subire grandu cambiamentos finas a sa fine, cando sa comprensione de su disinnu divinu at a èssere perfeta.

Sa promìtida avventista de Gesùs Cristos e s'avertimentu suo

Versetto 11: “ Bèngio chitzo . Tenes istrintu custu chi tenes, pro chi nemos ti doghet sa corona. »

Su messàgiu “ Bèngio chitzo ” est de tipu avventista. Gesùs cunfirmat gasi s'abbandonu de cada àtera cunfessione religiosa. S'isetu de sa torrada sua in sa glòria at a restare finas a sa fine de su mundu, unu de sos critèrios printzipales chi identificant sos beros eletos suos. Ma su restu de su messàgiu costituit una grae minetza: “ Tratenes custu chi tenes, pro chi nemos ti doghet sa corona. » E chie podet pigare sa corona sua si non sos inimigos suos? Sos discendentes suos ant a dèvere duncas in antis los identificare, e est ca no l'ant fatu chi, vìtimas de s'ispiritu umanista issoro, s'ant a alleare cun issos, partinde dae su 1966.

Versetto 12: “ Chie binchet at a èssere una colonna in su tèmpiu de su Deus meu e non nd'at a essire mai prus; Apo a iscriere susu de issu su nùmene de su Deus meu e su nùmene de sa tzitade de su Deus meu, de sa noa Gerusalemme chi calat de su chelu, a banda de su Deus meu, e su nùmene nou meu. »

In sas ùrtimas paràulas suas de benedizzone dedicadas a sos binchidores, Gesùs riunit totu sas imàgines de sa sarvesa otenta. “ Una colonna in su tèmpiu de su Deus meu” significat : un'amparu sòlidu pro giùghere sa veridade mea in s'Assemblea mea, sos Elettos. “ ...e no at a bènnera in foras de prus ”: sa sarvesa sua at a èssere eterna. “ ...; Apo a iscriere susu de issu su nùmene de su Deus meu ”: apo a influire in issu s'imàgine de su pessonàgiu de Deus pèrdidu in s'Eden. “ ...e su nùmene de sa tzitade de su Deus meu ”: at a partetzipare a sa glorificatzione de sos Elettos descrita in Apoc.21. “... de sa noa Gerusalemme chi calat de su chelu, a banda de su Deus meu ”,; Sa “ noa Gerusalemme ” est su nùmene de s'assemblea de sos elettos glorificados chi sunt devènnidos tzelestes de su totu comentu a sos ànghelos tzelestes de Deus. Apoc. 21 lu descriet in un'imàgine simbòlica de pedras pretziosas e perlas chi testimòniat sa forza de s'amore chi Deus proat pro sos suos redenti de sa terra. Issa calat subra de sa terra annoada pro bìvere in manera eterna in sa presèntzia de Deus chi inie installat su tronu suo. “... e su nùmene nou meu ”: Gesùs assòtziat su cambiamentu de su nùmene suo a su coladòrgiu suo de sa natura terrena a sa natura tzeleste. S'elettu sarvadu, abarrende in vida o risòrgidu, at a bìvere sa matessi esperièntzia e at a retzire unu corpus tzeleste, glorificadu, incorrutibile e eternu.

In custu versetto s'insistèntzia de su paragone cun Deus est giustificada dae su fatu chi Gesùs matessi est agatadu dae sos elettos in s'aspetu divinu suo.

Versetto 13: “ Chie tenet origra iscurtos custu chi s'Ispìritu narat a sas crèsias! »

Su prescelto at cumpresu sa letzione, ma est s'ùnicu chi la podet cumprèndere. Est beru chi custu messàgiu fiat ammaniadu petzi pro issu. Custu messàgiu cunfirmat su fatu chi s'interpretatzione e sa cumprensione de sos arcanos rivelados dipendet petzi de Deus chi ponet a sa proa e sèberat sos tzeracos suos.

S'avventismo ufiziale de sa fine de sos tempos no at imparadu sa letzione e no est istadu giudicadu dae Gesùs, est istadu butadu pro su refudu suo de su messàgiu de sa de tres aspetativas avventista

“ Apo a bènnera chitzo . Tenes istrintu custu chi tenes, pro chi nemos ti doghet sa corona ”. A dolu mannu, pro s'avventismo ufiziale de s'època, sa fine est ancora largana, e cun s'istrachesa de su tempus, 150 annos a pustis, sa fide no at a èssere prus sa matessi. S'avvertimentu de Gesùs fiat giustificadu ma non fiat istadu nen notadu nen cumpresu. E in su 1994, s'istitutzione avventista at a pèrdere difatis sa corona " sua ", refudende s'ùrtima "grandu lughe" profetada dae Ellen G. White, sa messaggera de Gesùs Cristos, in su libru suo "Sos primos iscritos" in su capitulu "Ma prima bisione". , a sas pàginas 14 e 15: Su testu chi sighit est un'estratu de custas pàginas. Pretzisu galu de prus de issu chi profetat su destinu de

s'òpera avventista e resumet in sese totu s'insignamentu presentadu dae sas tres Assembleas de Apoc. 3: 1843-44 Sardi , 1873 Filadèlfia , 1994 Laodicea .

Su destinu de s'avventismo

riveladu in sa prima bisione de Ellen G. White

“Mentras pregaia durante su cultu in famiglia, s'Ispritu Santo si fiat posadu susu de mene e mi pariat de m'artziare semper prus a s'in subra de custu mundu de oscuridade. Mi so bortadu pro bìdere sos frades meos avventisti chi fiant abarrados in custu mundu, ma non so resèssidu a los agatare. Una boghe tando m'aiat naradu: “Càstiat ancora, ma unu pagu prus in artu”. Fia pesadu sa mirada e aia bidu un'àndala ripido e istrintu, meda a s'in subra de custu mundu. Est inoghe chi sos avventisti aiant sobradu cara a sa tzitade santa. In dae segus issoro, a su cumintzu de s'àndala, b'aiat una lughe brillante, chi s'ànghelu m'aiat naradu fossas sa boghe de mesunote. Custa lughe illuminaiat totu sa longària de s'àndala pro chi sos pees issoro no inciampassero. Gesùs caminaiat a sa conca issoro pro los ghiare; e fintzas a cando lu castiaiant fiant in su seguru.

Ma chitzo unos cantos de issos si fiant istracados e aiant naradu chi sa tzitade fiat ancora largana meda e chi aiant pessadu de nch'arribbare in antis. Tando Gesùs los aiat animadu pesende su gloriosu bratzu suo deretu de cale emanaiat una lughe chi si fiat difùndidu subra de sos avventisti. Aiant abboghinadu: “Alleluia! » Ma unos cantos de issos denegaiant in manera isfatzada custa lughe, narende chi non fiat Deus a los ghiare. A sa fine sa lughe in dae segus issoro si fiat istudadu e si fiant agatados in s'oscuridade prus profunda. Inciamparono e aiant pèrdidu de bista siat sa meta chi Gesùs, posca aiant rùidu de s'àndala e aiant isprofundadu in su mundu malu sutastante. ”.

S'istòria de custa prima bisione dada dae Deus a sa giòvana Ellen Gould-Harmon constituit una profetzia in còdighe chi tenet su matessi valore de sas de Daniele o de s'Apocalisse. Ma pro nde tràere benefitziu, lu devimus interpretare in manera curreta. Duncas apo a dare s'acrarimentu.

S'espressione “boghe de mesunote” designat s'annùntziu de sa bènnida de s'isposu in sa “paràbola de sas deghe vèrgines” de Mt 25,1 a 13. Sa proa de s'isetu de sa torrada de Cristu in su beranu de su 1843 e cudda S'atòngiu 1844 aiat costituidu sa prima e sa segunda realizazione; paris, custos duos isetos rapresentant sa “prima lughe” de s'istòria posta “dae segus” su grupu de sos “Avventisti de sa De sete Dies” chi sobraiant in su tempus, subra de sa bia o caminu beneitu dae Gesùs Cristos. Pro sos pionieres avventisti, su 1844 aiat rapresentadu sa data de sa fine de su mundu e s'ùrtima data bíblica chi sa paràula profetosa poderet propònnere a sos elettos de cuddu tempus. Superada custa data finale, isetaiant sa torrada de

Gesùs pessende chi esseret imbeniente. Ma su tempus colaiat e Gesùs ancora non torraiat; ite èvocat sa bisione narende: “aiant iscobertu chi sa tzitade fiat largana meda e chi aiant pessadu de nch'arribbare in antis”; est a nàrrere in su 1844 o pagu a pustis de cudda data. In prus, su scoraggiamento los aiat bintu fintzas a cando, a inghìriu a su 1980, fia intradu a iscena deo, retzende custa lughe noa e gloriosa chi constituit sa de tres aspetativas avventista . Custa borta sa torrada de Gesùs est previdida s'atòngiu 1994 . Tzertamente, sa proclamazione de custu messàgiu pertocaiat petzi unu microcosmo de s'avventismo universale situadu in Frantza a Valence-sur-Rhône. Su sèberu de Deus pro custa tzitadina de su sud-est de sa Frantza tenet un'acrarimentu suo. Fiat istadu inie chi Paba Piu B'Aiat mortu in tenta in su 1799, acumprende su fatu profetadu in Apoc.13:3. In prus, Valencia fiat istada sa tzitade ue Deus aiat fundadu sa prima crèsia sua avventista in terra de Frantza. Est inie duncas chi at giutu sa sua divina gloriosa ùrtima lughe e, a sa fine de su 2020, cunfirmo de àere retzidu de s'ghidu e in manera fidele de issu sas ùrtimas suas e prus pretziosas rivelatziones chi presento in custu documentu. Su microcosmo avventista valentiniano est serbidu comente a palcoscènicu universale pro realizzare sa parte chi riguardat s'ùrtima lughe gloriosa in sa bisione de sorre nostra Ellen. Custa bisione nche rivelat su cabu chi Gesùs dat subra de s'esperientzia bivida in Valencia, de tres cumprimentos de sa paràbola de sas deghe vèrgines. Gesùs reconnoschet su beru avventista de su comportamentu suo cara a sa lughe presentada. Su beru avventista espressat sa ditza sua cun “Alleluia!” »; beneitu dae s'Ispìritu, aiat prenadu su vasu suo de ògiu. A su contràriu, sos farsos avventisti “denegant in manera isfatzada custa lughe”. Custu refudu de sa lughe divina est pro issoro fatale, ca Deus los at postos in guàrdia contra custa reatzione negativa in sos messàgios ispirados, destinados a issos, a su missu suo; ant a devènnere vasos tuvat, privados de s'ògiu chi produet “sa lughe” de sa lampada. S'annùntziat s'inevitabile cunsighèntzia: “sa lughe chi fiat in dae segus issoro finit pro s'istudare”; negant su fundamentu fundamentale de s'avventismo. Gesùs àplicat su printzìpiu suo: “ Ca a chie tenet, a chie tenet at a èssere dadu e at a èssere in sa bundàntzia, ma a chie non tenet at a èssere dogadu fintzas su chi tenet. Matteo 25:29”. “...ant finidu pro pèrdere de bista siat s'obietivu chi Gesùs”, devenint insensibiles a sos messàgios avventisti chi annùntziant sa torrada de Cristu o negant s'obietivu de su movimentu avventista racchiuso in su nùmene matessi “Avventista”; "posca aiant rùidu de s'àndala e aiant isprofundadu in su mundu malu chi giaceva suta", in su 1995 si fiant impinnados in manera ufitziale in s'alleàntzia protestante e in s'ecumenismu. Aiant pèrdidu gasi Gesùs e s'intrada in paradisu chi fiat s'obietivu de sa fide avventista. Si fiant unidos, segundu Daniele 11:29, " sos ipòcritas ", e " sos imbriagos ", comente a Gesùs aiat annuntziadu in Matteo 24:50; cosas dimustradas a su cumintzu de su traballu.

Oe custas paràulas profetasas s'acumprint. Issos fiant istados realizados intre su 1844, dada prima lughe “situada in dae segus issoro”, e su 1994, data de sa grandu lughe profetosa denegada dae sa prima crèsia avventista fundada in Frantza, in sa tzitade de Valence-sur-Rhône, chi Deus impreadu pro sa dimustrazione sua. Oe s'avventismo ufitziale s'agatat in sa “profunda oscuridade” de s'ecumenismu cun sos inimigos de sa veridade, protestantes e catòlicos.

7a fiat : Laodicea

Sa fine de s'avventismo istituzionale – su refudu de sa de tres aspetativas avventista.

Versetto 14: " Iscries a s'ànghelu de sa cungregatzione de Laodicea : Gasi narat s'Amen, su testimòngiu fidele e verace, su cumintzu de sa creatzione de Deus: "

Laodicea est su nùmene de sa de sete e ùrtima era; su de sa fine de sa beneditzione de s'avventismo istituzionale. Custu nùmene tenet duas raighinas gregas "laos, dikéia" chi signìficant: "pòpulu giuigadu". In dae in antis meu sos avventisti bortaiant: "pòpulu de su cabu", ma s'istitutzione no ischiat chi custu cabu diat èssere cumintzadu cun issu, comente a insegna 1 Pietro 4:17: " Ca custu est su su momentu chi su cabu at a cumintzare de sa domo de Deus. Como, si cumintzat de nois, cale at a èssere sa fine de cussas chi no ubbidint a su vangelu de Deus? » Gesùs si presentat narende: " Gasi narat s'Amen, su testimòngiu fidele e verace, su cumintzu de sa creatzione de Deus: " Sa paràula Amen signìficat in ebràicu: in sa veridade. Segundu sa testimonia de s'apòstolu Giuanne, Gesùs l'aiat impreadu a s'ispissu (25 bias), repitende-lu duas bias, a su cumintzu, in antis de sas afirmaduras suas. Ma in sa pràtica religiosa traditzionale est devènnidu su tèrmine pro sa punteggiatura a sa fine de sas pregadorias o de sas declaratziones. Benit duncas a s'ispissu interpretadu in su sentidu de su "gasi siat" eredadu dae su catolitzèsimu. E s'Ispritu impreat custu cuntzetu " in veridade " pro dare a sa paràula Amen su suo dòpiu significadu in manera perfeta giustificadu. Laodicea est s'ora in cale Gesùs oferit una grandu lughe pro illuminare de su totu sas profetzas preparadas su tempus de sa fine. L'òperat chi ses leghende nd'est sa proa. Custu chi at a causare sa segadura intre Gesùs e s'istitutzione ufiziale avventista at a èssere su refudu de sa lughe sua. Cun unu sèberu lògicu e giustificada, Deus at sutapostu, intre su 1980 e su 1994, s'avventismo a una proa de fide modellada subra de su modellu chi at giutu a sa pèrdida de sos protestantes e a sa beneditzione de sos pionieres avventisti. Sa proa si basaiat giai subra sa fide in sa torrada de Gesùs annunziadu su beranu de su 1843, posca s'atòngiu de su 1844. A mea furriada, partinde dae su 1983, apo cumintzadu a cumpartzire un'annùntziu de sa torrada de Gesùs pro su 1994, aende impreadu su mètodu " chimbe meses " mentovados in su messàgiu de sa " de chimbe trumbas " in Apocalisse 9:5-10. Atribuende custu tema a sa maledizione de su protestantèsimu de su 1844, su periodu de " chimbe meses " mentovadu, est a nàrrere 150 annos beros, at giutu a su 1994. Bidende petzi sa torrada de Gesùs Cristos pro signare sa fine de custu periodu, e in parte tzurpadu dae Deus subra de una minuda de su testu apo amparadu sa chi retenia èssere sa veridade divina. A pustis de sos avvertimentos ufiziales, s'istitutzione at pronunziadu su litzentziamentu meu in sa santandria 1991; custu, mentras mancaiant ancora tres annos pro dimustrare e smentire sas declaratziones meas. Petzi prus tardu, a inghìriu a su 1996, mi fiat devènnidu craru su beru significadu de custa esperièntzia. Sas paràulas pronunziadas dae Gesùs in sa litera a " Laodicea " si fiant agigu acumpridas e como assumiant unu significadu pretzisus. In su 1991, sos lenos avventisti no amaiant prus sa veridade tantu cantu l'amaiant in su 1873. Fintzas su mundu modernu los at indebilitados seducendoli e conchistende sos coros issoro. Comente in s'era de " Èfesu ", s'avventismo ufiziale at pèrdidu su primu " amore suo ". E Gesùs « las dogat su candelabro e la coronat », ca fintzas issa non nd'est prus digna. A sa lughe de custos fatos, su messàgiu devenit luminosu e

craru. Sa paràula “ Amen” cunfirma su bisòngiu de sa veridade totale e sa fine de una relazione biada. Su “ testimòngiu fidele e verace ” denegat s'Eletto infedele e bugiardo. “ Su printzipiu de sa creazione de Deus ”, duncas su creadore, benit a serrare in manera colletiva s'abbistesa de sos indegni e abèrrere in manera individuale cudda de sos elettos suos a sas veridades cuntentas e cuadas in su contadu de sa Gènesi. In su matessi tempus, evochende “ su printzipiu de sa creazione de Deus ” chi issu assòtziat a sa paràula “ Amen ”, s'Ispiritu cunfirma una torrada finale probe meda de Gesùs Cristos: “ in manera pronta ”. Nointames ant a colare ancora 36 annos intre su 1994 e su 2030, data de sa fine de s'umanidade subra de sa terra.

Tiepidezza mortale

Versetto 15: “ Conosco sas òperas tuas. Isco chi non tenes nen fritu nen caente. Ite tue potzat tènnere fritu o calore! »

S'indiritzu informale est giradu a s'istitutzione. Custu est su frutu de religiones eredadas de babbu in figiu e de figia, ue sa fide devenit traditzionale, formalista, abitudinària e timorosa de su nou; s'istadu in cale Gesùs non podet prus la beneighere cando tenet meda lughe noa de cumpartzire cun issa.

Versetto 16: “ Tando ca ses lenu, e non ses nen fritu nen caente, deo t'apo a butare de sa buca mea. »

S'osservazione fiat istada fata dae Gesùs in sa santandria de su 1991, cando su profeta portadore de su messàgiu suo fiat istadu destituidu dae s'istitutzione ufitziale. In su beranu de su 1994 at a èssere butadu, comente a at annunziadu Gesùs. Issa matessi nd'at dadu proa intrende, in su 1995, in s'alleàntzia ecumènica organizada dae sa Crèsia catòlica, ue s'est unida a sos rebellos protestantes, de cales como cumpartzit sa maledizione.

Illusiones ingannevoli basadas subra s'eredade ispirituale

Versetto 17: “ Ca naras: so ricu, mi so arricchidu e non tèngio bisòngiu de nudda, e ca no ischis chi ses tristu, miseràbile, pòveru, tzurpu e nudu ” ,

“... ricu ”, fiat s'elettu avventista in su 1873, e sas numerosas rivelatziones dadas a Ellen G. White l'aiant arricchidu galu de prus in manera ispirituale. Ma a livellu profetosu, sas interpretatziones de s'època fiant istadas chitzo superadas, comente a in manera giusta pessaiat James White, su maridu de su missu de su Sennore. Gesùs Cristos, s'Iddio bividore, at cuntzepidu sas profetzas suas pro chi tennerent s'acumprimentu finale issoro perfetu e irreprensibile. Aco' ca su de colare de su tempus, annanghende enormes cambiamenti a su mundu, giustificat una missa in discussione permanente de sas interpretatziones retzidas e insinnadas. Sa benedizione de su Sennore est abbandada; Gesùs at naradu: “ a cussu chi at a custoire sas òperas meas finas a sa fine ”. Nointames, in su 1991, data de su refudu suo de sa lughe, sa fine fiat ancora largana. Deviat duncas èssere atenta a cada lughe noa proposta dae su Sennore a traessu de sos mèdios de Lui matessi seberados. Ite cuntrastu intre sas illusiones de s'istitutzione e s'istadu in cale Gesùs la bidet e la giùdicat! Intre totu sos tèrmines

mentovados, sa paràula “ nudu ” est sa prus grave pro un'istitutzione, ca signifìcat chi Gesùs at retiradu dae issa sa giustìtzia eterna sua, est in sa buca sua, una sentèntzia de mortas e sa morte segunda de s'ùrtimu cabu; segundu cantu est iscritu in 2 Cor. 5,3: “ Gasi gemiamo in custa tìret, disigende rivestire s'abitòriu tzeleste nostru, pro èssere agatados bestidos e non nudos . »

Su cussìgiu de su fidele e su beru testimòngiu

Versetto 18: “ Ti cussìgiu de comporare de mene de s'oro provadu in su fogu, pro chi devèngiat ricu, e de sas bestes biancas pro ti pòdere bestire e pro chi no apàrgiat sa birgòngia de sa nudidade tua, e un'unguentu pro untare sas bestes tuas. ogros, pro chi tue potzas bìdere. »

A pustis de sas concusiones de su 1991, s'istitutzione teniat ancora tres annos pro ravvedersi e prodùere su frutu de unu pentimentu chi non fiat arribbadu. E a su contràriu, sos ligàmenes suos cun sos protestantes rutos si sunt afortiados a su puntu de istrìnghere un'alleàntzia ufiziale publicada in su 1995. Gesùs si presentat comente a su mercante esclusivu de sa bera fide, su “oro proadu dae su fogu ” de sa proa. Sa proa de sa cundenna sua de sa crèsia aparit in s'ausèntzia de sas “ bestes biancas ” de cales sos pionieres suos fiant “ dignos ” in Apocalisse 3:4. Cun custu paragone, Gesùs acrarit su fatu chi, in antis de su 1994, at sutapostu sos avventisti de “ Laodicea ” a un'aspetativa avventista aguale a sas chi ant pretzèdidu sas datas 1843 e 1844; pro pònner a sa proa sa fide in sas tres esperièntzias, comente a insegna su messàgiu indirizadu in su 1844 a sos avventisti de “ Sardi ”. In unu cumportamentu serradu e rebellu, s'istitutzione non resessiat a cumprèndere custu chi Gesùs las brigaiat; fiat “ tzurpa ”, comente a sos farisei de su ministèriu terrenu de Gesùs. Non podiat duncas cumprèndere s'invitu de Cristu a acuire sa perla de grandu prètziu ” de sa paràbola de Matteo 13,45-46 chi definit su quadru de su modèllu de vida eterna rechertu dae Deus riveladu in custu versetto 18 de Apoc.3 .

La mutida misericordiosa

Versetto 19: “ Cantos amu, los brigo e los castigo. Siais duncas zelanti e pentitevi. »

Su castigu est pro cussos chi Gesùs amat fintzas a cando non los butat. La mutida fata, un'invitu a su pentimentu, no est istada ascurtada. E s'amore non s'eredat, si balàngiat cun sa dignidade. Afortiada s'istitutzione, Gesùs afillat un'apellu individuale narende a sos candidados a s'apentu tzeleste:

La mutida universale

Versetto 20: “ Aco', deo isto a sa ghenna e busso. Si calicunu ascurtat sa boghe mea e aberit sa ghenna, deo apo a intrare dae issu e apo a chenare cun issu, e issu cun megus ».

In s'Apocalisse, sa paràula " giughet " aparit in Apocalisse 3:8, inoghe in Apocalisse 3:20, in Apocalisse 4:1 e in Apocalisse 21:21. Ap.3:8 nch'ammentat chi sas ghennas aberint e serrant s'atzessu. Devenint gasi su sìmbulu de sas proas de fide chi aberint o serrant s'atzessu a Cristu, a sa giustìtzia sua e a sa gràtzia sua.

In custu versetto 20 sa paràula " giughet " assumet tres significados diversos ma complementares. Inditat Gesùs matessi: " Deo so sa ghenna . Giovanni 10:9"; sa ghenna de su chelu si fiat aberta in Ap 4,1: " Una ghenna si fiat aberta in su chelu. »; e sa ghenna de su coro umanu contra sa cale Gesùs benit a bussare pro cumbidare su prescelto a l'abèrrere su coro suo pro li dare proa de s'amore suo.

Est sufiziente chi sa creatura sua abèrgiat su coro suo a sa veridade rivelada sua ca siat rèndida possibile un'intima comunione intre issu e su divinu Creadore suo. Sa chena est cumpartzida su sero, cando arribbat sa note pro pònnere fine a su traballu de sa die. S'umanidade at a intrare chitzo a custu tipu a de note " ue nemos at a pòdere prus traballare". (Giovanni 9:4)." Sa fine de su tempus de sa gràtzia at a cunzelare pro semper sas ùrtimas seberadas religiosas de sos èsseres umanos, òmines e fèminas in manera uguale responsàbiles e complementares in manera istrinta subra de su pranu de sa petza.

Respetu a su messàgiu de Filadèlfia, s'elettu s'agatat in s'era de Laodicea , in s'imminenza de sa torrada de Gesùs Cristos. Sa " ghenna aberta in chelu " s'at a abèrrere comente a sighidura de custu messàgiu in Apocalisse 4:1.

S'esortazione finale de s'Ispìritu

A su sìngulu binchidore, Gesùs declarat:

Versetto 21: " Chie binchet, apo a cuntzèdere de sèere cun megus subra de su tronu meu, comente a deo apo bintu e mi so sèidu acanta su Babbu meu subra de su tronu suo. »

Annùntziat gasi sa faina de su cabu tzeleste chi s'ghit custu messàgiu e chi at a èssere su tema de Apoc.4. Ma custa promissa l'impinnat petzi cara a unu binchidore elègidu a beru.

Versetto 22: " Chie tenet origra iscurtos custu chi s'Ispìritu narat a sas crèsias! »

Su tema de sas " literas " si serrat cun custu fallimentu istituzionale nou. S'ùrtimu, ca dae como in susu sa lughe at a èssere giuta dae un'òmine ispiradu, posca dae unu piticu grupu. At a èssere trasmitidu in manera individuale de persone a persone e a traessu de Internet chi Gesùs matessi at a indirizare giughende sos elettos suos cara a sa fonte de sa difusione de sas ùrtimas veridades suas, sacras comente a sa Pessone divina sua. Gasi, in ue si siat siat subra de sa terra: « Chie tenet origra, iscurtos custu chi s'Ispìritu narat a sas assembleas! ». »

Su tema chi s'ghit at a tènere comente a cuntestu su millènniu tzeleste de su cabu de sos malvagi acumpridu dae sos santos. Totu su tema si fundat subra de sos insegnamentos ispartos

in Apoc. 4, 11 e 20. Ma Apoc. 4 cunfirma in manera crara su cuntestu tzeleste de custa faina chi s'ghit in cronologia s'ùrtima època de sos Elettos terrenos.

Apocalisse 4 : Cabu tzeleste

Versetto 1: " A pustis de custas cosas aia castiadu, e aco', una ghenna si fiat aberta in su chelu . Sa prima boghe chi aia intesu, comente a su sonu de una trumba , chi m'aiat faeddadu, aiat naradu: Benis quassù , e t'apo a ammustrare su chi at a acadèssere dae como in susu .

Narende: " Sa prima boghe chi aia intesu, comente a su sonu de una trumba ", s'Ispìritu definit su messàgiu de custa era " laodiceana " comente a cuddu a su cale aiat carradu Giovanni in Apocalisse 1:10: " Fia in s'ispìritu die de su Sennore, e aia intesu in dae segus meu una boghe forte, comente de sonu de trumba ». Laodicea est duncas s'era sa cale fine est signada dae sa " die de su Sennore ", su de sa grandu torrada sua gloriosu.

In sas paràulas suas, s'Ispìritu sustentat cun fortza s'idea de sa sutzessione de custu tema cun su messàgiu de Laodicea . Custa precisazione est importante, ca s'istituzione no est mai istada in gradu de dimustrare a sos avversarios suos sas dotrinas suas de su cabu tzeleste. Oe nde fruno sa proa, resa possibile de sa curreta definizione de sas datas allegadas a sos messàgios de sas literas de Apoc.2 e 3. Intre Laodicea e Ap.4, cun sa " de sete trumbas " de Apoc.11 , Gesùs aiat dogadu a su demòniu e a sos òmines rebellos su terrenu dominiu " issoro subra de su rennu de su mundu ". Cun " sa missas " de Apoc 14, Issu at assùmidu in chelu sos elettos suos e lis afidat su còmputu de giudicare cun issu sa passada vida terrena de sos empì mortos. Est tando chi " cussu chi binchet at a guvernare sas natziones cun una verga dae ferru ", comente a annunziadu in Apocalisse 2:27. Si sos persecutòrios esserent, comente a mie, tzertos de sa sorte issoro riservada, non b'at duritu chi diant modificare su cumportamentu issoro. Ma est etotu su ferotze disìgiu issoro de disconnòschere cada avertimentu chi los giughet a sas atziones peus e sunt gasi ammaniende pro si matessi sa peus punitzione non riprodutibile in sas atuales cunditziones terrenas. Torramus tando a su testu de custu capìtulu 4. " Sa prima boghe chi aia intesu, comente a unu sonu de trumba, e chi m'aiat faeddadu, aiat naradu: Sales quassù, e t'apo a ammustrare custu chi devet acontèssere de ora in posca ". Giovanni si referit a su versetto 10 de Apoc.1: " Fia istadu furadu dae s'Ispìritu in sa die de su Sennore e aia intesu in dae segus meu una boghe forte, comente de sonu de trumba ". Custu tema de sa torrada de Cristu in sa glòria est giai mentovada in su versetto 7 ue est iscritu: " Aco', issu benit cun sas nues. E cada ogru l'at a bìdere, fintzas sos chi su trafissero; e totu sas tribùs de sa terra ant a fàghere lutu pro issu. EJA. Amen! » Su collegamentu sugeridu de custos tres testos cunfirmat su cuntestu gloriosu finale de sa die de sa torrada de su Sennore Gesùs, mutidu fintzas Michele de sos suos cumintzados eletos e de sos ànghelos fideles suos. Si sa boghe de Gesùs est paragonada a una trumba , est ca, comente a custu istrumentu sonoru de sos esèrtzitos, a cabu de sas suas tzelestes schiere angeliche, Gesùs faghet sonare sas tropas

suas pro afilare sa batalla. In prus, comente a una trumba , sa boghe sua no at sessadu de avèrtere sos elettos suos, de los avèrtere pro los ammaniare a binchere comente a Lui matessi at bintu su pecadu e sa morte. Enochende custa paràula “ trumba ”, Gesù nos ammustrat su tema prus misteriosu e importante de totu sa Rivelatzione sua. Ed est beru chi pro sos ùrtimos servidores suos custu tema cuaiat una proa eliminatòria. Inoghe, in Ap. 4:1, s'iscena descrita est incumpleta ca pigat de mìa petzi sos elettos suos chi benit a sarvare dae sa morte. Su cumportamentu de sos malvagi in custu matessi cuntesto at a èssere descritu in Apocalisse 6:16 in custos tèrmines revelatori: “ E aiant naradu a sos montes e a sas rocas: Ruides a susu de nois e cuade-nos de sa cara de Cussu chi seet subra de su tronu”. su tronu, e dae in antis s'ira de s'Agnello; ca sa grandu die de s'ira sua est lòmpida, e chie at a pòdere aguantare? » A custa pregonta sessada, in manera aparente, sena risposta, Deus at a presentare in su capìtulu 7 chi sighit cussos chi resessent a aguantare: sos elettos scegliados simbulegiados dae su nùmeru 144.000, una moltitudine de 12 a su cuadradu, overas 144. Ma issu Petzi sos elettos abarrados in vida a sa torrada de Cristu agis inie. Como, in custu cuntestu de Apoc 4, su rapimentu a su chelu pertocat fintzas sos elettos, mortos a pustis de Abele, chi Gesù risùscitat pro dare fintzas a issos s'acumpensu promissu pro sa fide issoro: sa vida eterna. Fintzas cando Gesù aiat naradu a Giovanni: “ Beni quassù! ”, s'Ìspìritu non faghet àteru chi antizipare, a traessu de custa imàgine, lu pesada cara a su rennu tzeleste de Deus de totu sos elettos redenti de su sàmbene de Gesù Cristos. Custa pesada a su chelu signat sa fine de sa natura terrena de s'òmine, sos elettos risorghent similes a sos àngelos fideles de Deus, segundu s'insignamentu de Gesù in Matteo 22:30. Sa petza e sa maledizione sua sunt finidas, si las lassant in dae segus sena rimpiantos. Custu momentu de s'istòria umana est gasi disigiabile chi Gesù l'ammentat totora in sa rivelatzione sua partinde dae Daniele. Comente sa terra, maleita a càusa de s'òmine, sos beros eletos disigiant sa liberatzione issoro. Su versetto 2 paret copiadu dae Apocalisse 1:10; s'Ìspìritu, difatis, cunfirma cun prus fortza su ligòngiu intre sos duos chi si referint a su matessi eventum in s'istòria de su progetu de Deus, sa torrada sua in sa grandu “ die sua ” profetadu in Ap. 16,16.

Versetto 2: “ Deretu fia istadu in s'ìspìritu. Ed aco', b'aiat unu tronu in su chelu, e subra de su tronu unu seiat ».

Comente in s'esperientzia de Giovanni, lu pesada de sos elettos a su « chelu » « los licania in s'ìspìritu » e issos sunt projetados in sa dimensione tzeleste chi abarrat in manera perenne inaccessible a sos òmines, ca inie Deus regnat e est visibile.

Versetto 3: “ Cussu chi seiat pariat una pedra de diaspro e de sardonice; e su tronu fiat inghiriadu dae un'arcobaleno simile a ismeraldu ”.

Inie s'agatant in cara a su tronu de Deus, subra de su cale seet in manera gloriosa s'ùnicu Deus creadore. Custa indescrivibile glòria tzeleste est nointames espressada dae sas pedras pretziosas a sas cales sos òmines sunt sensibles. Sas “ pedras de diaspro ” assumment aspetos e colores diferentes meda, imaginende gasi sa multiplitzidade de sa natura divina. De colore ruju, sa “ sardoina ” l'assimigiat. “ S'arcobaleno ” est unu fenomenu naturale chi de semper stupisce sos òmines, ma bisòngiat ancora nd'amentare s'origine. Fiat su sinnu de s'alleantzia cun sa cale Deus promitiat a s'umanidade de no la destruere mai prus cun sas abbas de su diluviu, segundu Gen. 9:9-17. In prus, ogni bia chi s'abba adobiat su sole, imàgine simbòlica de

Deus, s'arcobaleno, paret tranquillizzare sas creaturas terrenas suas. Ma evochende su diluviu de sas abbas, Pietro ammentat chi est in su disinnu divinu unu " diluviu de fogu e de sùrfuru " (2Pt 3,7). Est etotu in bista de custu isperdidore " riu de fogu " chi Deus organizat, in su chelu suo, unu cabu de sos empi, sos cales giùighes ant a èssere sos elettos redenti e Gesù, s'issoro Redentore.

Versetto 4: " A fùrriu a su tronu aia bidu bintibator tronos , e subra de sos tronos sèidos bintibator sèneghes , bestidos de bestes biancas, e subra de sas concas issoro coronas dae oro "

Aco' tando, simbulegiados dae 24 betzos , sos redenti de sas duas èpocas profetasas riveladas segundu su sighbente printzìpiu: intre su 94 e su 1843, sa fundatzione de sos 12 apòstolos; intre su 1843 e su 2030, s'Israele ispirituale "avventista" de sas " 12 tribùs " suggellò cun su " sigillu de Deus ", sa de sete dies de sàbadu , in Apo.7. Custa cunfiguratzione at a agatare cunfirma, in Apoc.21, in sa descritzione de sa " Noa Gerusalemme chi calat de su chelu " pro s'istabilire subra de sa terra annoada; sas " 12 tribùs " sunt rapresentadas dae " 12 ghennas " suta forma de 12 " perlas ". Su tema de su cabu est definidu in Ap. 20:4, ue leghimus: " E aia bidu unos cantos tronos; e a cussos chi seiant fiat istadu dadu su podere de giudicare . E aia bidu sas ànimas de cussas chi fiant istados isconcados a càusa de sa testimonia de Gesù e a càusa de sa paràula de Deus, e de cussos chi no aiant adoradu sa bèstia e s'imàgine sua e no aiant retzidu su semu subra de sa fronte issoro e subra de sos costàgios issoro. manos. Aiant pigadu vida e aiant regnadu cun Cristu milli annos ". Su rennu de sos elettos est unu rennu de giùighes. Ma chie giudicamus? Apoc.11:18 nos dat sa risposta: " Sas natziones fiant airadas; e est bènnida s'ira tua, e est bènnida s'ora de giudicare sos mortos , de cumpensare sos tzeracos tuos, sos profetas, sos santos e cussos chi timent su nùmene tuo, piticos e mannos, e de destruere cussos chi distruint sa terra ». In custu versetto, s'Ispritu ammentat sa sutzessione de tres temas rivelados su tempus de sa fine: "sa de ses trumbas " pro " sas natziones airadas ", su tempus de sas " sete ùrtimas piaghe " pro " s'ira tua est lòmpera ", e su cabu tzeleste de sos " milli annos ", ca " est lòmperu su momentu de giudicare sos mortos ". Sa fine de su versetto esponet su programa finale chi at a èssere giutu a tèrmine mediante su cabu finale de s'istagnu de fogu e sùrfuru chi at a destruere sos malvagi. Ant a partetzipare totus a sa segunda sugeriat sa risurrezione , a sa fine de sos " milli annos ", segundu Ap. 20,5: " Su restu de sos mortos non fiat torradu a vida fintzas a cando non fiant istados acumpridos sos milli annos ". S'Ispritu nche dat sa definitzione sua de sos empi: " cussos chi distruint sa terra ". Dae segus custa atzione b'est " su pecadu devastante o desolante " tzitadu in Daniele 8:13; su pecadu chi càusat sa morte e sa desolatzione de sa terra ; chi aiat ghiadu Deus a cunsignare su cristianèsimu a su crudele règimene papale romanu intre su 538 e su 1798; chi cunsignat su tres unu de sos òmines a su fogu nucleare a pustis de o in su 2021. Nemos diat àere imaginadu chi, dae su 7 martzu 321, sa trasgressione de su santu sàbadu de su beru de sete dies diat àere giutu cunsighèntzias gasi terrorosas e tràgicas. Sos 24 sèneghes si diferèntziant petzi a livellu de su decretu de Daniele 8:14, ca tenent in comunu su fatu de èssere sarvados dae su matessi sàmbene de Gesù Cristos. Pro custu, retentos dignos, segundu Ap. 3:5, totus bestint sas " bestes biancas " e sa " corona de sa vida " promissa a sos binchidores in sa batalla de sa fide, in Ap. 2:10. Su " oro " de sas coronas simbulègiat sa fide purificada dae sa proa segundu 1 Pietro 1:7.

In custu capìtulu 4, su tèrmine “ sèidu ” aparit 3 bias. Essende su nùmeru 3 simbulu de primore, s'Ispìritu ponet custu tema de su cabu de su de sete millènnios suta de su sinnu de su perfetu pasu de sos binchidores, comente a istat iscritu: “ Sees a sa dereta mea fintzas a cando deo pòngia sos inimigos tuos a iscannu de sos pees tuos”. ” Salmu 110:1 e Matteo 22:44. Issu e cussos chi seent sunt in pasu e cun custa imàgine, s'Ispìritu presentat bene, su de sete millènnios, comente a su mannu Sabato o pasu profetadu, finas dae sa creazione, de su pasu santificadu de sa de sete dies de sas chidas nostras.

Versetto 5: “ De su tronu essint lampos, boghes e tronos. Dae in antis su tronu alluent sete lampadas aiat allùidu, chi sunt sos sete ispiritòs de Deus ».

Sas manifestaciones chi “ essint dae su tronu ” sunt deretu atribuidas a su matessi Deus creadore. Segundu Èsodu 19,16, custos fenòmenos aiant giai signadu, in su terrore de su pòpulu ebraicu, sa presèntzia de Deus subra de su monte Sìnai. Custu impòsitu torrat a cramare duncas su ruolu chi ant a tènnere sos deghe cumandamentos de Deus in custa atzione de cabu de sos malvagi mortos. Custu richiamu èvocat fintzas su fatu chi invisibile, a arriscu de morte inevitabile pro sas creaturas suas de su passadu, Deus chi no at cambiadu sa natura sua est bidu sena perigulu de sos suos eletos redenti, risòrgidos e glorificados. Attenzione! Custa cùrtzia frase, como interpretada, at a devènnere una pedra de mìgias in s'istruutura de su libru Apocalisse. Ogni bia chi aparit, su lettore devet cumprèndere chi sa profetzia èvocat su cuntestu de su cumintzu de su cabu de su de sete millènnios chi at a èssere signadu dae s'interventu diretu e visibile de Deus in Michele, Gesù Cristos. Custu, s'istruutura de s'intreu libru nch'at a ofèrrere panoràmicas sutzessivas de s'era cristiana suta de diversos temas separados dae custa espressione crae: “ b'aiat lampos, boghes e tronos ”. L'amus a agatare in Apocalisse 8:5 ue a sa crae est agiuntu “ unu terremotu ”. At a separare su tema de sa perpètua intertzezione tzeleste de Gesù Cristos de su tema de sas trumbas . Posca, in Apocalisse 11:19, a sa crae at a èssere agiunta “ forte gràndine ”. S'acrarimentu at a apàrrere in Apoc. 16,21 ue custa “ grandu gràndine ” serrat su tema de sa de sete de sas sete ùrtimas piaghe de Deus . A su matessi modu, “ su terremotu ” devenit, in Ap. 16:18, “ unu grandu terremotu ”. Custa crae est fondamentale pro imparare a gestire sos insignamentos de su libru Rivelazione e cumprèndere su printzìpiu de s'istruutura sua .

Torrende a su nostru versetto 5, notamus chi, postas custa borta “ dae in antis su tronu ”, b'at “ sete lampadas ardentes ”. Simbulègiant sos “ sete ispiritòs de Deus ”. Lu nùmeru “ sete » simbulègiat sa santificazione, inoghe, sa de s'Ispìritu de Deus. Est a traessu de s'Ispìritu suo chi cuntenet cada vida chi Deus còmpidat totus sas creaturas suas; est in issos, e los ponet “ dae in antis su tronu suo ”, ca los at creados liberet, in cara a issu. S'imàgine de sas “ sete lampadas aiat allùidu ” simbulègiat sa santificazione de sa lughe divina; sa lughe perfeta sua e intensa eliminat cada possibilidade de oscuridade. Ca non b'at ispàtziu pro s'oscuridade in sa vida eterna de sos redenti.

Versetto 6: “ B'at ancora dae in antis su tronu unu mare de bidru, comente a cristallu. In mesu de su tronu e a fùrriu a su tronu b'at bator èsseres bividores prenos de ogros in dae in antis e segus ”.

S'Ispìritu nche faeddat in su limbàgiu simbòlicu suo. Ite est “ in antis de su tronu ” designat sas creaturas tzelestes suas chi assistint ma non partètzipant a su cabu. In grandu nùmeru,

custos assumunt s'aspetu de unu mare sa cale puresa de caràtere est gasi pura de lu paragonare a su cristallu . Custu est su caràtere fundamentale de sas creaturas tzelestes e terrestres chi sunt abarradas fideles a su Deus creadore. Posca s'Ispritu invocat unu àteru s'imbulu chi pertocat Deus, in mesu de su tronu , e sas creaturas tzelestes suas de àteros mundos, e de àteras dimensiones, a fùrriu a su tronu ; a inghèriu designat sas creaturas aiat isparidu suta de sa mirada de su Deus assiso subra de su tronu . S'espressione “ bator èsseres bividores ” si referit a s'istandard universale de sos èsseres bividores. Sa moltitudine de sos ogros est giustificada dae sa paràula moltitudine, e sa positzione issoro “ in dae in antis e segus ” simbulègiat diversas cosas. In primu logu, cunferit a custos èsseres bividores un'aspetu multidirezionale e multidimensionale. Ma prus in manera ispirituale, s'espressione “ in dae in antis e segus ” tasit a sa lege divina influida cun su pòddighe de Deus subra de su monte Sinai, subra de sas bator caras de sas duas tàulas dae pedra. S'Ispritu paragonat sa vida universale a sa lege universale. Ambos sunt òpera de Deus chi imprimet in sa pedra, in sa petza o in sos ispritos, sa medida de vida perfeta pro sa cuntentesa de sas creaturas suas chi lu cumprudent e l'amant. Custas moltitudini de ogros osservant e s'inghènt cun passione e compassione custa chi acadesset subra de sa terra. In 1 Cor. 4,9, Paolo declarat: “ Mi paret difatis chi Deus apat fatu de nois, apòstolos, sos ùrtimos de sos òmines, in unu tzertu sentidu cundennados a morte, ca semus istados un'ispetàculu a su mundu, a sos ànghelos e a sos òmines ”. Sa paràula “ mundu ” in custu versetto est su gregu “cosmo”. Est custu cosmo chi defino mundos multidimensionales. Subra de sa terra sos eletos e sas batallas issoro sunt s'inghidos dae ispetadores invisibiles chi los amant de su matessi amore divinu riveladu dae Gesù Cristos. Gioiscono de sa ditza issoro e pranghent cun chie pranghet ca su chertu est tantu tostu e angosciante. Ma custu cosmo designat fintzas su mundu incredulo comente a su pòpulu romanu, ispetadore de s'ucisione de sos fideles cristianos in sas arenas suas.

Apocalisse 5 nos at a presentare custos tres grupos de ispetadores tzelestes: sos bator èsseres bividores, sos ànghelos e sos sèneghes , totus vitoriosos, sunt unidos suta de sa mirada amorevole de su grandu Deus creadore pro s'eternidade.

Su ligàmene chi collegat sa “ moltitudine de sos ogros ” cun sa lege divina istat in su nùmene “ testimonia ” chi Deus dat a sa lege sua de sos deghe cumandamentos. Ammentamus chi custa lege fiat custoida in su “logu santissimu” riservadu petzi a Deus e proibidu a sos òmines francu chi in sa festa de sa “Die de su Chitimentu”. Sa lege aiat abarradu acanta Deus comente a “ testimonia ” e sas duas “ tàulas suas ” ant a dare unu segundu significadu a sos simbòlicos “ duos testimòngios ” mentovados in Apocalisse 11:3. » In custa letzione sa “ moltitudine de ogros ” rivelat s'esistèntzia de una moltitudine de testimòngios invisibiles chi ant assistidu a sos eventos terrenos. In su pensamentu divinu sa paràula testimonia est inseparabile de sa paràula fidelidade. Sa paràula grega “martus” bortada “màrtire” lu definit in manera perfeta, ca sa fidelidade recherta dae Deus non tenet làcanas. E comente a mìnimu, unu “testimòngiu” de Gesù devet onorare sa lege divina de sos deghe cumandamentos suos a sa cale Deus lu paragonat e lu giùdicat.

Inoghe abèrgio una parèntesi, pro evocare sa lughe divina retzida in su beranu de su 2018. Si tratat de sa lege de sos deghe cumandamentos de Deus. S'Ispìritu m'at giutu a cumprèndere s'importu de sa sighente precisazione: « Moses fiat torrada e fiat pèndidu dae su monte cun sas duas tàulas de sa testimonia in manu; sas tàulas fiant iscritas subra de ambos chirros , fiant iscritas subra de unu ladu e subra de s'àteru . Sas tàulas fiant òpera de Deus, e s'iscritura fiat s'iscritura de Deus, influida subra de sas tàulas (Èsodu 32:15-16).” M'at da prima ispantadu chi nemos aeret mai tentu contu de custa precisazione segundu sa cale sas tàulas originales de sa lege fiant iscritas subra de sas issas bator caras, est a nàrrere “ in dae in antis e segus ” comente a “ sos ogros de sos bator èsseres bividores ” de su cara a pretzedente istudiadu. Custa precisazione tzitada cun insistèntzia teniat unu motivu chi s'Ispìritu m'at permitidu de iscobèrrere. S'intreu testu fiat a su cumintzu distribuidu in modu pèrpere e echilibradu subra de sos bator chirros de sas duas tàulas dae pedra. Su fronte de su primu aporriat su primu cumandamentu e sa metade de su segundu; su suo retro giughiat sa segunda parte de su segundu e s'intreu tres unu. In sa segunda tàula, su fronte aporriat pro intreu su de bator cumandamentos; su suo retro giughiat sos ùrtimos ses cumandamentos. In custa cunfigurazione, sos duos chirros visibles nos presentant su primu cumandamentu e su segundu, a metade, e su de bator chi pertocat su pasu santificadu de sa de sete dies. Una mirada a custas cosas ponet in lughe custos tres cumandamentos chi sunt sinnos de santidade in su 1843, cando su sàbadu fiat istadu restauradu e rechertu dae Deus. In custa data sos protestantes aiant rùidu vîtimas de sa domìniga romana eredada. Sas cunsighèntzias de su sèberu adventista e de su sèberu protestante ant a bènnerre duncas visualizades subra de su retro de sas duas tabellas. Paret chi, sena respetu de su sàbadu, dae su 1843 siat istadu trasgredidu fintzas su de tres cumandamentos: " Su nùmene de Deus est pronunziadu de badas ", literalmente " in manera farsa ", de cussos chi l'invocant sena sa giustitzia de Cristu o a pustis de l'ant pèrdidu. Annoant gasi sa curpa cummìtida dae sos ebreos, sa cale pretèndida de apartènnere a Deus est rivelada comente a fàula de Gesùs Cristos in Ap 3,9: " sos de sa sinagoga de Satana, chi si narant Giudei e no lu sunt, ma faulant". ." In su 1843 fiat istadu gasi pro sos protestantes, erederis de sos catòlicos. Ma in antis de su de tres cumandamentos, sa segunda parte de su segundu rivelat su cabu chi Deus emitet subra de sos duos ischieramentos contrapostos printzipales. A sos erederis protestantes de su catolitzèsimu romanu, Deus narat: “ Deo so unu Deus gelosu, chi punit s'ingiustitzia de sos babbos subra de sos figios finas a sa de tres e de bator generatziones de cussas chi m'òdiant ”; in manera isfortunada pro issu, s'avventismo ufiziale “ butadu ” in su 1994 at a cumpartzire s'issos destinu; ma narat fintzas, a s'imbesse, a sos santos chi ant a osservare su santu sàbadu suo e sa lughe profetosa sua dae su 1843 a su 2030: “ e chi ant a tènnerre misericòrdia finas a milli generatziones de cussas chi m'amant e osservant sos cumandamentos meos ”. Lu nùmero “ milli ” tzitadu èvocat in manera sùtile sos “ milli annos ” de su de sete millènnios de Ap.20 chi ant a èssere s'acumpensu de sos binchidores prescelti chi sunt intrados a s'eternidade. Istupat una àtera letzione. Privados de s'agiudu de s'Ispìritu Santo de Gesùs Cristos, de cunsighèntzia, sos protestantes e sos adventisti lassados andare in Deus posca in su 1843 e in su 1994 no ant a èssere in gradu de onorare sos ùrtimos ses cumandamentos iscritos subra de su retro de sa tàula 2, cumpresu su fronte est dedicadu a su pasu divinu de sa de sete dies. De àtera parte, sos osservadores de custu pasu ant a otènnere s'agiudu de Gesùs Cristos pro ubbidire a custos cumandamentos chi pertocant

sos doveres de s'òmine cara a s'imbeniente umanu suo. Sas òperas de Deus finas dae sa cunsigna de sas tàulas de sa lege a Moses assument unu significadu, unu ruolu e un'impreu tantu ispantosos cantu inattesi in su tempus de sa fine, in su 2018. E su messàgiu de sa restauratzione de su Sabato est gasi afortiadu e cunfirmadu dae Deus Onnipotente Gesù Cristos.

Aco' como la format in cale aparint sos deghe cumandamentos.

Tabella 1 – Fronte: òbligos

Deus si presentat

“ Deo so su Sennore deus Tuo, chi t'apo fatu essire dae su paisu de Egitu, dae sa domo de iscravidade ”. (Sunt inclùdidos totu sos elettos liberados dae su pecadu e sarvados mediante su sàmbene espiatòriu versadu dae Gesù Cristos; sa domo de iscravidade est su pecadu; su frutu imitadu de su demòniu).

1 cumandamentu: pecadu catòlicu de su 538, protestante de su 1843 e avventista dae su 1994) .

“ Non tèngio àteros de sos in dae in antis meu .”

2 cumandamentos: 1° parte : Pecadu catòlicu de su 538.

“ Non fatzais ti imàgine isculpida, nen rapresentatzione calicuna de sas cosas chi sunt lassù in su chelu, e chi sunt quaggiù subra de sa terra, e chi sunt in sas abbas suta de sa terra. Non t'inchinare in dae in antis issoro e non los serbire; ”.

Tabella 1 – Retro: Sas cunsighèntzias

2° cumandamentu : 2a parte .

“... ca deo, YaHWÉH, deus Tuo, sunt unu Deus gelosu, chi puno s'ingiustitzia de sos babbos subra de sos figios finas a sa de tres e a sa de bator generatziones de cussas chi m'òdiant, (catòlicos de su 538; protestantes de su 1843; avventisti dae su 1994) e chi ammustrat misericòrdia pro milli generatziones cara a cussas chi m'amant e osservant sos cumandamentos meos . (Avventisti de sa de sete dies, dae su 1843; s'ùrtimu, dae su 1994).

3 cumandamentos: trasgredidu dae sos catòlicos de su 538, de sos protestantes de su 1843 e de sos avventisti dae su 1994).

“ Non numeneis in manera farsa su nùmene de su Sennore deus Tuo; ca YaHWÉH no at a lassare impunidu chie impreat su nùmene suo in manera farsa . »

Tabella 2 – Fronte: òbligu

4° cumandamentu: sa trasgressione sua a banda de s'Assemblea cristiana de su 321 nde faghet su “ pecadu devastante ” de Dan. 8:13; est istadu trasgredidu dae sa fide catòlica de su 538 e de sa fide protestante de su 1843. Ma est istadu onoradu dae sa fide avventista de sa de sete dies de su 1843 e dae su 1873.

“ Ammentades sa die de su sàbadu, pro lu santificare. Trabbat ses dies e faghes totu su traballu tuo. Ma sa de sete dies est su sàbadu de s'Eternu, de su Deus tuo; non fatzais calicunu traballu, nen tue, nen figiu tuo, nen figia tua, nen su maridu tuo, nen sa tzeraca tua, nen su bestiàmene tuo, nen s'istràngiu chi istat a sa ghenna tua. Ca in ses dies Yahweh aiat fatu sos chelos, sa terra e su mare e totu custu chi est in issos, e si fiat reposadu sa de sete dies; pro custu Yahweh at beneitu sa die de su sàbadu e l'at santificadu . »

Tabella 2: Reversu: sas cunsighèntzias : Custos ùrtimos ses cumandamentos sunt istados trasgredidos dae sa fide cristiana de su 321; de sa fide catòlica de su 538; de sa fide protestante, dae su 1843 , e de sa fide avventista “ butada ” in su 1994. Ma sunt respetados in sa fide avventista de sa de sete dies beneitas dae s'Ispìritu Santo de Gesù Cristos, dae su 1843 e 1873; sos “ùrtimos” dae su 1994 a su 2030.

5 cumandamentos

« Onorat babbu tuo e mama tua, pro chi sas dies tuas siant perlongados in su paisu chi su Sennore deus Tuo ti dat. »

6 cumandamentos

“ No as a ochire . Non cummitais un'ochisura .” (de sa tipu ochisura criminale o in nùmene de sa farsa religione)

7 cumandamentos

“ Non cummitere adultèriu. »

8 cumandamentos

“ Non furare. »

9 cumandamentos

“ Non nàrrere farsa testimonia contra su tuo imbeniente . »

10 cumandamentos

“ Non disigiare sa domo de su tuo imbeniente; non disigeis sa mugere de su tuo imbeniente, nen su tzeracu suo, nen sa tzeraca sua, nen su boe suo, nen s'àinu suo, ne ite calicuna chi apartèngiat a su tuo imbeniente. »

Serro inoghe custa parèntesi sublime e de vitale importu.

Versetto 7: " Su primu èssere bividore est simile a unu leone, su segundu èssere bividore est simile a unu bigru, su de tres èssere bividore tenet sa cara de un'òmine e su de bator èssere bividore est simile a un'abbila chi bolat ".

Nargiamus·lu deretu, custos so petzi simbulo. Su matessi messàgiu est presentadu in Ezechiele 1:6 cun variatziones in sa descriptzione. B'at bator animales aguales, cadaunu cun bator caras diferentes. Inoghe tenimus ancora bator animales, ma ognunu tenet una sola cara, diferente in sos bator animales. Custos mostros duncas non sunt beros, ma su messàgiu simbòlicu issoro est sublime. Cadaunu de issos presentat un'istandard de vida eterna universale chi pertocat, comente a apamus bidu, Deus matessi e sas creaturas universales Suas multidimensionales. Cussu chi at incarnadu, in su divinu primore suo, custos bator critèrios de vida universale, est Gesù Cristos, in su cale s'agatant sa regalità e sa fortza de su leone segundu Giud. 14,18; s'ispiritu de sacrificziu e de servitziu de su bigru ; s'imàgine de Deus a banda de s'òmine; e su dominiu de sa suprema elevazione tzeleste de s'abbila in bolu . Custos bator critèrios s'agatant in totu sa vida tzeleste eterna universale. Constituint sa norma chi ispiegat la resèssida de su progetu divinu cumbatidu dae sos ispirititos rebellos. E Gesù aiat presentadu su modellu perfetu a sos apòstolos suos e dischentes durante su continu ministèriu suo terrenu; arribbende finas a sabunare sos pees a sos dischentes suos, in antis de cunsignare su corpus suo a su supplizio de s'incravamentu, pro iscontare, a su logu issoro, comente a unu " bigru ", sos pecados de totus sos elettos suos. In prus cadaunu esàminas si matessi pro ischire si s'abnegatzione de custa norma de vida eterna est cunforme a sa natura sua, a sas aspiratziones suas e a sos disìgios suos. Custa est sa medida de s'oferta de sarvesa de acollire o refudare.

Versetto 8: " Sos bator èsseres bividores tenent cada ses alas e sunt prenos de ogros tutt'a inghiriu e intro. Non sessant de nàrrere die e note: Santo, santu, santu est su Sennore Deus onnipotente, chi fiat, est e benit! »

Subra de s'isfundu de su cabu tzeleste, custa iscena acrarit sos printzìpios aplicados in manera perpètua in chelu e subra de sa terra de èsseres chi abarrant fideles a Deus.

Sos corpos tzelestes de sas creaturas de àteros mundos non tenent bisòngiu de alas pro si mòvere ca non sunt sugetos a sas leges de sa dimensione terrena. Ma s'ispiritu adotat simbulo terrenos chi s'òmine podet cumprèndere. Lis atribuende " ses alas ", nos rivelat su valore simbòlicu de su nùmeru 6 chi devenit su nùmeru de su pessonàgiu tzeleste e su de sos ànghelos. Pertocat sos mundos abarrados sena pecadu e sos ànghelos, de sos cales Satana, s'ànghelu rebellu, fiat istadu creadu pro primu. Tenende Deus assignadu a sese matessi su nùmeru "sete" comente a personale sigillu "suo" reale, lu nùmeru 6 podet èssere consideradu su "sigillu", o in su casu de su demòniu, "lu marco", de sa personalidade sua, ma cumpartzit custu nùmeru 6 cun sos mundos abarrados puros e totu sos ànghelos creados dae Deus, sos bonos e sos malos. Suta de s'ànghelu benit s'òmine su cale nùmeru at a èssere "5", su chi est giustificadu dae sos 5 sentidos suos, de sos 5 pòddighes de sa manu e de sos 5 pòddighes de su pee. De s'ighida est aporridu su nùmeru 4 de su caràtere universale designadu dae sos 4 puntos cardinales, Nord, Sud, Est e Ovest. De s'ighida b'est su nùmeru 3 de su primore, posca su 2 de s'imperfetzione e sa 1 de s'unidade, o unione perfeta. Sos ogros de sos bator èsseres bividores

sunt “ totu a inghiriu e intro ”, e in prus “ in dae in antis e segus ”. Nudda podet isfugire a sa mirada de custa vida universale multidimensionale tzeleste chi s'ispìritu divinù sonda in s'interesa sua ca in Lui est s'origine sua. Custu insignamentu est ùtile ca, subra de sa terra de oe, a càusa de su pecadu e de sa malesa de sos peccatori, tenende·los “ intro ” si matessi, s'òmine podet cuare a sos àteros òmines sos pensamentos segretos suos e sa malesa sua. In sa vida tzeleste custas cosas sunt impossìbiles. Sa vida tzeleste est trasparente comente su cristallu ca de issa est istada espèllida sa malesa, paris cun su demòniu e a sos ànghelos suos malvagi, ispentumados subra de sa terra, segundu Ap. 12:9, a pustis de sa vitòria de Gesù subra de su pecadu e subra de sa morte. S'annùntziu de sa santidade de Deus est acumpridu in su primore suo (3 bias: santu) de sos abitantes de custos mundos puros. Ma custu annùntziu non s'àtuat cun sas paràulas; est su primore de sa santidade individuale issoro e colletiva chi proclamat in sas òperas permanentes su primore de sa santidade de su Deus chi los at creados. Deus rivelat sa natura sua e su nùmene suo in sa forma mentovada in Apocalisse 1:8: " Deo so s'alfa e s'omega, narat su Sennore Deus, chi est, chi fiat e chi benit, s'Onnipotente ". S'espressione “ chie est, chie fiat e chie at a bènnere ” definit in manera perfeta sa natura eterna de su Deus creadore. Refudende de lu mutire cun su nùmene chi s'est dadu, “YaHWÉH”, sos òmines lu mutint “su Sennore”. Est beru chi Deus non tenet bisòngiu de unu nùmene, ca essende ùnicu e sena rivales divinos, non tenet bisòngiu de unu nùmene chi lu distinghat de àteros de sos chi no esistent. Deus at nointames atzetadu de rispòndere a sa rechesta de Moses chi issu amaiat e chi l'amaiat. Pro custu si fiat dadu su nùmene “YaHWÉH” chi si bortat cun su verbu “èssere”, coniugadu a sa de tres pessones singulares de s'imperfetu ebràicu. Custu tempus “imperfetu” designat una realizatzione chi s'estendet in su tempus, duncas unu tempus prus mannu de su futuru nostru, la format “chi est, chi fiat e chi at a èssere” bortat in manera perfeta su significadu de custu imperfetu ebràicu. La fòrmatulatu " cussu chi est, chi fiat e chi at a bènnere " est duncas su modu in cale Deus bortat su nùmene ebràicu suo "YaHWÉH", cando lu devet adattare a sas limbas otzidentales, o a cale si siat àtera limba diferente de s'ebraicu. La movet "e chi benit" designat sa fase avventista finale de sa fide cristiana, istabilida in su pranu de Deus de su decretu de Daniele 8:14 partinde dae su 1843. Est duncas in sa petza de sos avventisti elègidos chi acontesset sa proclamatzione de sa triplice santidade de Deus est acumpridu. Sa divinidad de Gesù Cristos est istada a s'ispissu cuntestada, ma est indiscutibile. Sa Bibbia narat a su riguardu in Ebreos 1:8: “ Ma issu aiat naradu a su Figiu: Su tronu tuo, o Deus, est eternu; s'iscetru de su rennu tuo est un'iscetru de ecuidade; ". E a Filippo chi pedit a Gesù de l'ammustrare su Babbu, Gesù rispondet: “ De tempus meda sunt cun bois e tue non m'as connotu, Filippo! Chie at bidu mene at bidu su Babbu ; comente si narat: Ammustra-nos su Babbu? (Giovanni 14:9).”

Versetti 9-10-11: “ Cando sos bividores dant glòria, onore e rendimentu de gràtzias a cussu chi seet subra de su tronu, a cussu chi bivet in sos sèculos de sos sèculos, sos bintibator sèneghes si prostrano in dae in antis cussu chi seet subra de su tronu e adorant e s'inchinano in dae in antis cussu chi bivet in sos sèculos de sos sèculos, e bessant sas coronas issoro dae in antis su tronu, narende: Dignu ses, sennore Nostru e deus Nostru, de retzire glòria, onore e potèntzia; ca tue as creadu totu sas cosas, e est pro voluntade tua chi esistent e sunt istadas creadas .

Lu capitulo 4 si concruit cun un'iscena de glorificatzione de su Deus creadore. Custa iscena ammustrat chi su bisòngiu divinù, “ timides Deus e dade-li glòria ...”, espressada in su messàgiu

de su primu ànghelu de Apoc. 14,7 est istada ascurtada e bene cumpresa dae sos ùrtimos elègidos seletzionados partinde dae su 1843; ma mescamente de sos elettos abarrados in vida in su tempus de sa torrada in sa glòria de Gesù Cristos; ca est petzi pro issos chi sa Rivelazione de s'Apocalisse est istada ammaniada e de su totu illuminada in su tempus seberadu dae Deus, partinde dae su beranu de su 2018. Sos redenti espressant gasi, in s'adorazione e in sa lode, totu s'issoro gratitudine cara a Gesù Cristos, la format in cale, S'Onnipotente los at bisitados pro los sarvare de su pecadu e de sa morte, salàriu suo. S'umanidade non credente creet petzi a custu chi bidet, comente a s'apòstolu Tomasu, e ca Deus est invisibile, est cundennada a disconnòschere s'estrema debilesa sua chi lu rendet petzi unu gioghitu chi manìgiat segundu sa voluntade divina sua. A su mancu tenet s'iscusa, chi no l'at a giustificare, de no àere connotu Deus, iscusa chi Satana non tenet, ca connoschende Deus, at seberadu de intrare a chertu contra de Lui; est pagu credibile, ma beru, e pertocat fintzas sos ànghelos malvagi chi l'aiant sighidu. In manera paradossale, sos frutos plùrimos, diferentes e peri opostos de sa libera seberada testimòniant l'autenticat e totale libertade chi Deus at donadu a sas creaturas tzelestes suas e terrestres.

Apocalisse 5: su Figiu de s'òmine

Cando aiat presentadu Gesù a sa truma, Piladu aiat naradu: “ Aco' s'òmine ”. Deus matessi deviat bènnere e pigare sa forma de sa petza, pro chi “ s'Òmine ” poderet apàrrere segundu su coro suo e sos disìgios suos. Sa morte aiat corfidu sa prima còpia de èsseres umanos, a càusa de su pecadu de disubbidientzia a Deus. Comente sinnu de s'istadu nou issoro birgongiosu, Deus aiat lis fatu iscobèrrere sa nudidade fisica issoro chi fiat petzi unu sinnu esteriore de sa nudidade ispirituale issoro interiore. De custu cumintzu, su primu annùntziu de sa redenzione issoro fiat istadu fatu donende bestires realizados issoro cun peddes de animales. Gasi fiat istadu ochidu su primu animale de s'istòria umana, podimus pessare chi esseret unu giòvanu mascru o un'angione pro bia de su simbolismu. 4.000 annos a pustis, s'Agnello de Deus, chi dogat sos pecados de su mundu, fiat bènnidu a ofèrrere sa vida sua perfeta in manera legale pro redimere sos elettos intre s'umanidade. Custa sarvesa oferta in pura gràtzia de Deus imbarat duncas totu subra de sa morte de Gesù chi permetet a sos elettos suos de beneficiare de sa perfeta giustitzia sua; e, in su matessi tempus, sa morte sua iscontat sos pecados issoro de cales s'est fatu portadore voluntàriu. Dae tando, Gesù Cristos est devènnidu s'ùnicu

nùmene chi podet sarvare unu peccatore subra de totu sa terra nostra, e sa sarvesa sua s'àplicat finas dae sos tempos de Adamo e Eva.

Pro totus custos motivos a issu est dedicadu custu capitulu 5, chi est postu suta de sa figura de su " Òmine ". Gesùs non petzi sarva sos elettos suos a traessu de sa morte espiatòria sua, ma los sarvat amparende-los durante totu su caminu issoro de vida terrena. Ed est in custa fine chi los avertet de sos perìgulos ispirituales chi su demòniu at postu subra de su caminu issoro. Sa sua tècnica no est cambiada: che a su tempus de sos apòstolos, Gesùs lis faeddat in paràbolas, gasi chi su mundu intendet ma non cumprendet; ite chi no aconteset pro sos elettos suos chi, comente a sos apòstolos, retzint sos acrarimentos suos deretu de issu. Sa rivelazione sua "Apocalisse" abarrat suta de custu nùmene gregu non bortadu, custa manna meda paràbola chi su mundu non devet cumprendere. Ma pro sos elettos suos custa profetzia est a beru sa Rivelazione " sua ".

Versetto 1: " Tando aia bidu in sa manu dereta de cussu chi seiat subra de su tronu unu libru iscritu de intro e de foras, segliadu cun sete sigillos ".

Subra de su tronu istat Deus e tenet in sa manu dereta, tando suta de sa benedizione sua, unu libru iscritu " intro e foras ". Custu chi est iscritu " intro " est su messàgiu detzifradu, abbandadu a sos elettos suos, chi abarrat serradu e incompreso de sos òmines de su mundu, inimigos de Deus. Custu chi est iscritu " foras " est su testu crittografato, visibile ma incumprensibile a sa moltitudine umana. Su libru de s'Apocalisse est segliadu cun " sete sigillos ". In custa precisazione, Deus nche narat chi petzi s'abertura de su " de sete sigillos " nd'at a cunsentire sa completa abertura. Fintzas a cando abarrat unu sigillu a lu segliare, su libru non podet èssere abertu. Totu s'abertura de su libru at a dipèndere tando de su tempus fissadu dae Deus pro su tema de su " de sete sigillos ". Si nd'at a faeddare suta de su tìtulu de " sigillu de su Deus bividore " in Apo.7, ue designende su restu de sa de sete dies, su sàbadu santu suo, sa restaurazione sua at a èssere fissada a sa data 1843 chi at a èssere duncas fintzas su tempus de s'abertura de su " de sete sigillos " chi introduit, in sa pedagogia de su libru, su tema de sas " sete trumbas ", gasi importante pro nois, elettos suos.

Versetto 2: " E aia bidu un'àngghelu poderosu chi abboghinaiat a grandu boghe: Chie est dignu de abèrrere su libru e de nde segare sos sigillos? »

Custa iscena est una parèntesi in su montàgiu de sa profetzia. No est in chelu, cuntestu de su pretzedente aende-lu cumpresu 4, chi si diat dèvere abèrrere su libru de s'Apocalisse. Sos elettos nde tenent bisòngiu in antis de sa torrada de Gesùs Cristos, mentras sunt espostos a sas trampas de su demòniu. Su podere est in su campu de Deus, e s'àngghelu poderosu est s'àngghelu de YaHWÉH, Deus in sa forma sua angelica de Michele. Su libru segliadu est importante in manera estrema e santu ca rechet una dignidade arta meda pro nde segare sos sigillos e l'abèrrere.

Versetto 3: " E nemos in chelu, nen subra de sa terra, nen suta terra podiat abèrrere su libru, ne lu castiare. »

Iscriu dae Deus matessi, su libru non podet èssere abertu dae nemos de sas creaturas tzelestes suas o terrenas.

Versetto 4: “ E aia prantu meda ca non fiat istadu agatadu perunu dinnu de abèrrere su libru o de lu castiare. »

Giovanni est, comente a nois, una creatura terrena e sas làgrimas suas espressant su sgomento de s'umanitàde in cara a sas trampas tiradas dae su demòniu. Paret chi nche nàrgiat: “sena rivelazione, chie podet èssere sarvadu?” ". Rivelat gasi s'artu gradu tràgicu de ignoràntzia de su càbidu suo, e sa fatale cunsighèntzia sua: sa dòpia morte.

Versetto 5: “ E unu de sos betzos m'aiat naradu: Non prangais; aco', su leone de sa tribù de Giuda, su rebuddu de Davide, at bintu pro abèrrere su libru e sos sete sigillos suos. »

Sos “ betzos ” redenti de sa terra de Gesùs sunt in sa positzione giusta pro artziare su nùmene de Gesùs Cristos a s'in subra de totu sos èsseres bividores. Reconoschent in issu su dominiu chi issu matessi declarat de àere retzidu dae su Babbu e de sos èsseres tzelestes in Mt 28,18: “ Gesùs si fiat acurtzadu e lis aiat faeddadu gasi: A mie est istadu dadu cada podere in chelu e subra de sa terra . Est mirende a s'incarnazione sua in Gesùs chi Deus aiat ispiradu Giacobbe chi, profetende subra de sos figios suos, aiat naradu de Giuda: “ Giuda est unu giòvanu leone. Ses torradu dae sa carneficina, figiu meu! Aprigat sos ghenugros, si sdraia comente a unu leone, Comente a una leonessa: chie l'at a fàghere torrare a pesare? S'iscetru no at a èssere remòvidu dae Giuda, nen su bàculu soberanu de intre sos pees suos, fintzas a cando bèngiat Sciloh e sos pòpulos l'ubbidant. Ligat s'àinu suo a su toronilliu e su pudeddu de sa sua asina a su toronilliu mègius; Sàbunat sa beste sua in su binu e su manteddu suo in su sàmbene de s'ua. Sos ogros suos sunt rujos de binu e sas dentes suas sunt biancos de late (Gènesi 49:8-12).” Su sàmbene de s'ua at a èssere su tema de sa “ collida ” annuntziada in Apoc. 14,17-20, profetada fintzas in Isaia 63. In contu de sa “ raighina de Davide ”, leghimus in Is. 11,1-5 : “ Tando unu ramu at a essire dae sa tuva de lesse, e de sas raighinas suas at a nàschere unu rebuddu. Susu de issu s'at a posare s'Ispìritu de su Sennore: Ispìritu de sapièntzia e de abbistesa, Ispìritu de cussìgiu e a fortza, Ispìritu de connoschimentu e de timoria de su Sennore. At a alenare sa timoria de su Sennore; No at a giudicare de s'aparèntzia, no at a detzidere pro intesu nàrrere. Ma issu at a giudicare sos pòveros cun giustìtzia, e at a giudicare cun giustìtzia sos pòveros de sa terra; At a corfire sa terra cun sa paràula sua comente cun una verga e cun lu surbo de sas lavras suas at a ochire sos empi. Sa giustìtzia at a èssere sa tzintura de sos costàgios suos, e sa fidelidade sa tzintura de sos suos lombi ”. Sa vitòria de Gesùs subra de su pecadu e subra de sa morte, salàriu suo, li garantit su deretu legale e legìtimu de abèrrere su libru de s'Apocalisse, pro chi sos elettos suos siant avèrtidos e amparados contra sas trampas religiosas mortales chi issu tirat, de su demòniu, pro pro sedurre sos non credentes. Su libru at a èssere duncas de su totu abertu in su su momentu chi at a intrare a vigore su decretu de Daniele 8:14, est a nàrrere sa prima die de beranu de s'annu 1843; mancari s'imperfeta cumprensione sua at a rechèrrere una reconsiderazione in su tempus, finas a su 2018.

Versetto 6: “ E aia bidu, in mesu de su tronu e intre sos bator èsseres bividores e in mesu de sos sèneghes, un'angione chi fiat inie comente a immolato. Teniat sete corna e sete ogros, chi sunt sos sete ispìritos de Deus mandados subra de totu sa terra. »

De notare sa presèntzia de s'Agnello « in mesu de su tronu », ca issu est Deus in sa sua multiforme santificazione, essende in su matessi tempus s'ùnicu Deus creadore, s'arcànghelu

Mighele, Gesùs Cristos Agnello de Deus, e su Santu Ispìritu o “ sete ispiritòs de Deus mandados subra de totu sa terra ”. Sas suas “ sete corna ” simbulègiant sa santificazione de sa potèntzia sua e sos sete “ ogros suos ”, sa santificazione de sa mirada sua, chi isperiat in profundidade sos pensamentos e sas atziones de sas creaturas suas.

Versetto 7: “ Fiat bènnidu e aiat pigadu su rotolo dae sa manu dereta de cussu chi seiat subra de su tronu. »

Custa iscena acrarit sas paràulas de Apocalisse 1:1: " Apocalisse de Gesùs Cristos, chi Deus l'aiat dadu pro ammustrare a sos suos tzeracos custu chi deviat acadèssere chitzo , e chi issu aiat fatu connòschere, mandende s'ànghelu suo, a su suo iscrau Giovanni ". Custu messàgiu nche cheret nàrrere chi su càbidu de sa Rivelatzione at a èssere illimitadu ca donadu dae Deus Babbu matessi; e custu pro àere postu susu de issa totu sa beneditzione inditada sua dae sa manu “ dereta sua ”.

Versetto 8: “ Cando aiat àpidu pigadu su rotolo, sos bator èsseres bividores e sos bintibator vegliardi si prostrarono dae in antis s'Agnello, tenende cadaunu un'arpa e copas dae oro continentes nuscòs, chi sunt sas pregadorias de sos santos. »

Retenimus de custu versetto custa crae simbòlica: “ copas dae oro colme de nuscòs, chi sunt sas pregadorias de sos santos ”. Totu sas creaturas tzelestes e terrestres elègidas cun sa fidelidade issoro si prostrano dae in antis su “ angione ” Gesùs Cristos pro l'adorare. Sas “ arpas ” simbulègiant s'armonia universale de sa lode e de su cultu colletivu.

Versetto 9: “ E cantaiant unu càntigu nou, narende: Tue ses dignu de pigare su rotolo e de nd'abèrrere sos sigillos; ca ses istadu ochidu e cun su sàmbene tuo tenes riscattato pro Deus òmines de cada tribù, limba, pòpulu e natzione; »

Custu “ càntigu nou ” tzèlebrat sa liberatzione de su pecadu e, in manera temporale, s'iscumparta de sos mandantes de s'abbolotu. Ca ant a iscumpàrrere pro semper petzi a pustis de su cabu finale. Sos redenti de Gesùs Cristos acudint dae cada origine, dae cada colore e ratza umana, “ de cada tribù, limba, pòpulu e natzione ”; su chi proat chi lu progeto salvifico est propositu petzi in su nùmene de Gesùs Cristos , segundu cantu declarat At 4,11-12: “ Gesùs est sa pedra isboligada dae bois chi fraigades, e chi est devènnida sa printzipale de s'àngulu . Non b'at sarvesa in perunu àteru; ca non b'at perunu àteru nùmene suta de su chelu dadu a sos òmines, mediante su cale devamus èssere sarvados. ". Totus sas àteras religiones sunt duncas trassas illegitimas e diabòlicos. A diferèntzia de sas farsas religiones, sa bera fide cristiana est organizada dae Deus in modu coerente in manera lògica. Istat iscritu chi Deus no est angenu a nemos; sos bisòngios suos sunt las istaret pro totus sas creaturas suas, e sa sarvesa de issu oferta at tentu unu prètziu chi issu matessi est bènnidu a pagare. Aende sufridu pro custa redentzione, at a sarvare petzi cuddas pessones chi at a giudicare dignas de beneficiare de su martiri suo.

Versetto 10: “ Los as costituitos unu rennu de satzerdotes pro su Deus nostru, e issos ant a regnare subra de sa terra ”.

Su Rennu de sos chelos preigadu dae Gesùs at pigadu forma. Retzire “ su deretu a giùighe ”, sos elettos sunt paragonados a sos res segundu Ap.20:4. In sas fainas issoro de s'antigu patu,

sos “ satzerdotes ” oferiant simbòlicas vîtimas animales pro su pecadu. Durante sos “ milli annos ” de su cabu tzeleste, fintzas sos elettos ant a ammaniare, a traessu de su cabu issoro, sas ùrtimas vîtimas de unu grandu sacrificziu universale, chi at a destruere, in unu corfu solu, totu sas creaturas tzelestes e terrestres rùidas. Su fogu de su “istagnu de fogu de sa morte segunda ” los at a eliminare in sa die de su cabu. Est petzi a pustis de custa destruidura chi, rigenerata de Deus, sa terra annoada at a accollire sos elettos redenti. Petzi tando cun Gesù Cristos, su Re de sos res e Sennoras de sos sennores de Ap 19,16, “ ant a regnare subra de sa terra ”.

Versetto 11: “ Apo castiadu e apo intesu sa boghe de medas ànghelos a fùrriu a su tronu, a sos èsseres bividores e a sos sèneghes, e su nùmeru issoro fiat de mìgias de mìgias e mìgias de mìgias ”.

Custu versetto nche presentat, unidos, sos tres grupos de ispetadores chi assistint a sas batallas ispirituales terrenas. S'Ispritu custa borta mentovat in manera crara sos ànghelos comente a unu grupu particulare su cale nùmeru est artu meda: “ miriadi de miriadi e mìgias de mìgias ”. Sos ànghelos de su Signore sunt como gherradores serentes, postos a su servìtziu de sos suos redenti, de sos elettos terrenos suos, chi custoint, amparant e istruiscono in nùmene suo. In prima lînia, custos primos testimòngios de Deus registrant s'istòria individuale e colletiva de sa vida subra de sa terra.

Versetto 12: “ Aiant naradu a arta boghe: S'Agnello chi est istadu immolato est dignu de retzire potèntzia, richesa, sapièntzia, fortza, onore, glòria e lode. »

Sos ànghelos aiant assistidu subra de sa terra su ministèriu de su capu issoro Michele chi si fiat ispògiadu de totus sos poderes divinos suos pro devènnere s'Òmine perfetu chi aiat ofertu si matessi a su tèrmine de su ministèriu suo, comente a sacrificziu voluntàriu, pro iscontare sos pecados cummitidos dae sos eletos funtzionàrios suos. A su tèrmine de s'offerta sua de gràtzia, sos elègidos resuscitati e intrados a s'eternidade promissa, sos ànghelos torrante a su divinu Cristu de Deus, totu sos atributos chi teniat in Michele: “ potèntzia, richesa, sapièntzia, fortza, onore, glòria”. e lode. »

Versetto 13: “ E cada creatura chi est in su chelu, e subra de sa terra, e suta terra, e in su mare, e totu custu chi est inie, los aia intesu nàrrere: A cussu chi seet subra de su tronu e a s'Agnello siat lode, onore, glòria e fortza, in sos sèculos de sos sèculos! »

Sas creaturas de Deus sunt unànimes. Totus ant amadu sa manifestatzione de s'amore manifestadu suo dae su donu de sa pessone sua in Gesù Cristos. Su progetu pessadu dae Deus est una gloriosa resessida. Sa seletzione sua de sos èsseres amorevoli est acumprida. Su versetto pigat sa forma de su messàgiu de su primu ànghelu de Apocalisse 14:7: “ Aiat naradu a arta boghe: Timides Deus e dade-li glòria, ca est bènnida s'ora de su cabu suo; e inchinatevi in dae in antis cussu chi at fatu su chelu, sa terra, su mare e sas benas de sas abbas ». S'ùrtima seletzione fata dae su 1843 s'est basada subra sa cumprensione de custu versetto. E sos elettos aiant ascurtadu e aiant rispòndidu ripristinende in sa fide cristiana sa pràtica de sa de sete dies de pasu praticada dae sos apòstolos e de sos dischentes de Gesù finas a s'abbandonu suo de su 7 martzu 321. Su Deus creadore fiat istadu onoradu dae su respetu de su de bator cumandamentos chi est a curtzu a su coro suo. Su resurtadu est un'iscena de glòria

tzeleste ue totus sas creaturas suas, sighende a sa litera su messàgiu de su primu ànghelu de Apoc 14,7, narant: “ A Cussu chi seet subra de su tronu e a s'Agnello siat lode, onore , glòria e fortza, in sos sèculos de sos sèculos! ”. De notare chi sas paràulas repitent, a su contràriu, sas paràulas tzitadas dae sos ànghelos in su pretzedente versetto 13. De sa sua risurrezione, Gesù at torrada a accuistare sa vida tzeleste sua: sa divina potèntzia “sua, sa richesa sua e sa sapièntzia sua ”. Subra de sa terra sos ùrtimos inimigos suos l'aiant refudadu “ sa lode, s'onore, sa glòria e sa fortza ” chi li fiant dèvidos comente a Deus creadore. Faghende apellu a sa “ fortza sua ”, a sa fine los aiat derrotadu totus e los aiat iscrefiadu suta de sos pees suos. In prus, prenas de amore e de gratitudine, paris, sas creaturas santas suas e puru li torranted in manera legitima sos sùdditos suos de glòria.

Versetto 14: “ E sos bator èsseres bividores aiant naradu: Amen! E sos betzos si fiant fatos a in antis e si prostrarono ”.

Sos abitantes de sos mundos puros aprovant custa torradura, narende: “In veridade! Est beru! » E sos elettos terrenos redenti de s'amore sublimadu si prostrano dae in antis su Deus onnipotente issoro creadore bènnidu a s'incarnare in Gesù Cristos.

Apocalisse 6: Atores, castigos divinos

e signas de sos tempos de s'era cristiana

Amentu sa letzione dada in Ap.5: su libru podet èssere abertu petzi cando est dogadu su “ de sete sigillos ”. Pro fàghere custa abertura, s'elettu de Cristu devet in manera assoluta aprovare sa pràtica de su sàbadu de sa de sete dies; e custu sèberu ispirituale lu cualificat a retzire de Deus chi l'aprovat, sa sabiduria sua e su suo discernimento ispirituale e profetosu. Gasi, sena chi su testu matessi l'ispetzifichet, s'elettu at a identificare su “ sigillu de Deus ” mentovadu in Ap. 7,2, cun su “ de sete sigillos ”, chi serrat ancora su libru de s'Apocalisse, e at a assotziare, a custos duos “ sigillos ”, sa de sete dies santificadas in su pasu de Deus. Sa fide faghet sa diferèntzia intre sa lughe e sas tenebre. Gasi, pro chi no aprovat su sàbadu santificadu, sa profetzia at a abarrare unu libru serradu e ermèticu. Diat pòdere reconnòschere tzertos argumentos òvios, ma non at a cumprèndere sas rivelatziones vitales e taglienti chi faghent sa diferèntzia intre sa vida e sa morte. S'importu de su “ de sete sigillos ” at a apàrrere in Ap 8,1-2 ue s'ispiritu l'atribuit su rolu de abèrrere su tema de sas “ sete trumbas ”. Como est etotu in sos messàgios de custas “ sete trumbas ” chi at a apàrrere craru su progetu de Deus. Ca su tema de sas trumbas de Apoc.8 e 9 benit, in manera parallela, a cumpletare sas veridades profetadas in sos temas de sas “ literas ” de Apoc.2 e 3; ei “ sigillos ”, de Apoc. 6 e 7. S'istrategia divina est aguale a sa chi aiat impreadu pro costruire sa rivelatzione profetosa sua dada a Daniele. Abilitadu a custu ufiziu de s'atzetatzione mea de sa pràtica de su sàbadu santificadu e de su sèberu soberanu suo, s'ispiritu m'at abertu su libru de sas Rivelatziones suas aberende su “ de sete sigillos ”. Iscoberimus como s'identidade de sos sigillos “ suos ”.

Versetto 1: “ Aia castiadu, cando s'Agnello aiat abertu unu de sos sete sigillos, e aia intesu unu de sos bator èsseres bividores nàrrere comente cun boghe de tronu: Benis. »

Custu primu “ èssere bividore ” designat sa regalità e sa fortza de su “ leone ” de Apocalisse 4:7, segundu Giudici 14:18. Custa boghe de tronu est divina e benit dae su tronu de Deus in Ap.4:5. Est duncas Deus Onnipotente chi faeddat. S'apertura de cada “ sigillu ” est un'invitu de Deus giradu a mie a bidere e cumprèndere su messàgiu de sa bisione. Giai Gesù aiat naradu a Filippo: “ Benis e as a bidere ” pro l'animare a lu sighire.

Versetto 2: “ Aia castiadu, e aco' aiat apartu unu caddu biancu. Cussu chi lu caddigaiat teniat un'arcu; li fiat istada dada una corona, e issu aiat mòvidu vitoriosu e a sa conchista ”.

Su biancu nd'inditat sa perfeta puresa ; su caddu est s'imàgine de su pòpulu eletu chi ghiat e ammaestra segundu Giacomo 3:3: “ Si pongiamus lu mòssidu in buca a sos caddos pro chi nch'ubbidant, amus a governare fintzas totu su corpus issoro ”; s'arcu “ suo ” simbulègiat sas fritzas de sa paràula divina sua; sa corona “ sua ” est “ sa corona de sa vida ” otenta cun su martiriu de issu in manera voluntària atzetadu; sa vitòria sua est istada risoluta finas dae sa creazione sua de su primu vis-à-vis; sena duda custa descrittione est sa de s'Onnipotente Deus Gesù Cristos. Sa vitòria finale sua est tzerta ca at giai derrotadu, subra de su Golgota, su demòniu, su pecadu e sa morte. Zaccaria 10:3-4 cunfirma custas imàgines narende: “ S'ira mea

est allùida contra sos pastores e apo a punire sas cabras; ca l'Eterno de sos esèrtzitos bìsitat sa gama sua, sa domo de Giuda, e nd'at a fàghere su caddu gloriosu suo in batalla; de issu at a essire s'àngulu, dae issu su crau, de issu s'arcu de gherra ; de issu ant a essire paris totu sos capos. » Sa vitòria de su Cristu divinu est istada proclamada dae sa “ santificazione de sa de sete dies ” de sas chidas nostras, de sa creazione de su mundu; su Sabato, profetende su restu de su “ de sete ” millènnios, mutidu “ milli annos ” in Ap. 20:4-6-7, in su cale, a traessu de sa vitòria sua, Gesù at a giùghere sos elettos suos pro s'eternidade. S'istituzione de su sàbadu finas dae sa fundatzione de su mundu terrenu cunfirma custa espressione: “ cumintzadu dae binchidore ”. Su sàbadu est su sinnu profetosu e annunciatore de custa vitòria divina e umana contra su pecadu e su demòniu e, comente a tale, est in susu de issu chi Deus basat totu su programa suo de “ santificazione ”, de custu chi l'apartenet e chi furat su demòniu.

Versetto 3: “ Cando aiat abertu su segundu sigillu, aia intesu sa segunda creatura bividora nàrrere: Benis ”.

Sa “ segunda creatura bividora ” si referit a su “ bigru ” de sos sacrificzios de Apocalisse 4:7. S'ispiritu de sacrificziu animaiat Gesù Cristos e sos beros dischentes suos a sos cales declaraiat: “ Si calicunu mi cheret sighire, rinneghet si matessi, pighet sa rughe sua e pighet sa rughe sua e mi sigat ”.

Versetto 4: “ E fiat essidu unu àteru caddu, ruju. Cussu chi seiat susu de issu aiat retzidu su podere de dogare sa paghe dae sa terra, pro chi sos òmines si scannassero sos uni sos àteros; e li fiat istada dada una grandu ispada ”.

Su “ ruju ”, o “ ruju fogu ”, designat su pecadu animadu dae su Capu Distrutore chi est Satana, a imàgine de su “ Abbadon Apollyon ” de Ap. 9:11; Su “ fogu ” est su mèdiu e su sìmbulu de sa destruidura. Guida fintzas su campu malu suo cumpostu dae malos ànghelos rutos e poderes terrenos sedotti e manigiados. Issu est petzi una creatura chi “ retzit ” de Deus “ su podere de dogare sa paghe a sa terra, pro chi sos òmines s'ocant pare ”. Custu atu at a èssere atribuidu a Roma, “ sa prostituta Babilònia sa manna ” in Ap 18,24: “ e ca in issa fiat istadu agatadu su sàmbene de sos profetas, de sos santos e de totus cussos chi fiant istados ochidos subra de sa terra ”. Est tando identificadu su “ Distrutore ” de sos fideles cristianos e sas vitimas suas. “ S'ispada ” chi retzit designat su primu de sos bator terrorosos castigos divinos mentovados in Eze.14:21-22: “ Eja, gasi narat su Sennore, YaHWÉH: Mancari apo a mandare contra Gerusalemme sos bator terrorosos castigos meos , ispada, carestia, belve e pestilèntzias, pro distruire òmines e bèstias, b'at a àere nointames unu residuu chi scamperà, chi nd'at a essire, figios e pitzocas ...”.

Versetto 5: “ Cando aiat abertu su de tres sigillos, aia intesu sa de tres creaturas bividora nàrrere: Benis. Aia castiadu, e aco' aiat apartu unu caddu nieddu. Cussu chi lu caddigaiat teniat in manu una bilantza ”.

Sa “ de tres creaturas bividora ” est “ s'òmine ” fatu a imàgine de Deus de Apocalisse 4:7. Custu personàgiu est imaginàriu, ma costituit sa segunda punitzione divina pro su pecadu segundu Ez.14:20. Agire contra sa dieta de sos òmines, custa borta si tratat de carestia . Durante s'època nostra, at a èssere impostu siat literalmente chi in manera ispirituale. In ambas aplicatziones cumportat cunsighèntzias mortales, ma in su sentidu ispirituale suo de

privazione de sa lughe divina, sa dirìgida cunsighèntzia sua est sa morte de sa “segunda morte” riservada a sos rutos, in su cabu finale. Su messàgiu de custu de tres cadderis si resumet gasi: ca s'òmine no est prus in imàgine de Deus, ma a sa de sos animales, lu privo de custu chi li dat sa vida: su nutrimentu carrale suo e su nutrimentu ispirituale suo. Sa bilantza est su sìmbulu de sa giustìtzia, inoghe sa de Deus chi giùdicat sas òperas de fide de sos cristianos.

Versetto 6: “E aia intesu una boghe in mesu de sos bator èsseres bividores chi naraiat: Una medida de trigu pro unu dinari e tres medidas de òrgiu pro unu dinari; ma non fàghere calicunu malu a s'ògiu e a su binu”.

Custa boghe est sa de Cristu dispreziadu e frustradu de s'infedeltà de sos farsos credentes. A paridade de prètzio bidimus una cantidade de trigu inferiore respetu a s'òrgiu. Dae segus custa generosa oferta de òrgiu si cuat unu messàgiu de livellu artu meda ispirituale. Difatis, in Nm 5,15, sa lege presentat un'offerta de “òrgiu” pro risòlvere unu problema de gelosia proadu dae su maridu in sos cunfrontos de sa mugere. Duncas leges in minuda, de su totu, custa protzedura descritta in sos versetti dae 12 a 31 si cheres cumprèndere. A sa lughe sua, apo cumpresu chi Deus matessi, s'Isposu in Gesù Cristos de s'Assemblea, isposa sua, sporge inoghe una denuntzia pro “suspetu de gelosia”; su chi at a èssere cunfirmadu dae su mentovu de sas “abbas amare” mentovadas in sa “de tres trumbas” in Apocalisse 8:11. In su protzedimentu de Nùmeros 5, sa fèmina deviat bufare abba polverosa, sena cunsighèntzia, si innotzente ma, amareggiandosi si culpèvole, at a èssere corfida dae una maledizione. S'adultèriu de s'Isposa est istadu denunziadu in Apoc. 2:12 (mascherato de su nùmene Pèrgamu: trasgressione de su coju) e Ap. 2:22, e at a èssere gasi cunfirmadu torra de unu ligàmene istabilidu intre su de 3 sigillos e sa 3a trumba. Gai in Daniele su matessi acostamentu at giutu Daniele 8 a “cunfirmare” s'identidade romana de su “piticu corru” de Dan.7 presentada comente a “ipòtesi”. Custu parallelismu intre Daniele 2, 7 e 8 est istada sa novidade chi m'at permitidu de proare s'identificatzione romana; custu pro sa prima bia de s'esistèntzia de s'avventismo. Inoghe in s'Apocalisse sas cosas parent a su matessi modu. Ammistro sa panoràmica de s'era cristiana parallela de sos tres temas printzipales, literas, sigillos e trumbas. E in s'Apocalisse, su tema de sas “trumbas” acumprit su matessi ruolu de Daniele 8 pro su libru de Daniele. Custos duos elementos frunint proas sena sas cales sa profetzia diat ofèrrere petzi su “suspetu” chi apo mutidu “ipòtesi” in s'istùdiu de Daniele. Duncas, custas paràulas, “suspetu de gelosia” riveladas in Nm. 5:14, s'àplicant a Deus e a s'Assemblea de Ap. 1 a Ap. 6; posca cun s'apertura de su libru resa possibile de s'identificatzione de su “de sete sigillos” cun sa de sete dies, sàbadu, tema de Ap.7, su “suspetu de adultèriu” de s'Assemblea at a èssere “cunfirmadu” in su tema de sas “trumbas” e capitulos dae 10 a 22 chi lu s'ghint. S'Ispìritu assignat gasi, in su capitulu 7, su ruolu de unu postu de dogana, ue bisòngiat otènnere s'autorizatzione a intrare. In su casu de s'Apocalisse, cudda autoridade est Gesù Cristos matessi, Deus Onnipotente e Ispìritu Santo. Sa ghenna de atzessu est aberta pro cussu, narat, chi « ascurtat sa boghe mea », chi m'aberit cando busso a sa ghenna sua (sa ghenna de su coro), e chi chenat cun megus e deo cun issu », segundu Apo .3:20. “Binu e ògiu” sunt sos sìmbulos relativos de su sàmbene versadu dae Gesù Cristos e de s'Ispìritu de Deus. In prus, sunt ambos impreados pro curare sas fertas. Su cumandu dadu de “no lis fàghere de su malu” significat chi Deus punit, ma lu faghet comente si siat cun unu mistu de sa misericòrdia Sua. Custu no at a èssere su casu de sas “sete ùrtimas piaghe” de s'ira “sua” de sas ùrtimas dies terrenas segundu Apocalisse 16:1 e 14:10.

Versetto 7: “ Cando aiat abertu su de bator sigillos, aia intesu sa boghe de sa de bator creaturas bividora chi naraiat: Benis. »

Su “ de bator èssere bividore ” est sa “àbbila ” de sa suprema elevazione tzeleste. Annùntziat s'aparizione de su de bator castigos de Deus: sa mortalidade.

Versetto 8: “ Aia castiadu, e aco' aiat apartu unu caddu pàllidu. Cussu chi lu caddigaiat si mutiat Morte e s'Ade l'acumpangiaiat. Fiat istadu datu podere issoro subra su bator unu de sa terra, pro destruere sos òmines cun s'ispada, cun sa carestia, cun sa morte e cun sas bèstias agrestes de sa terra ”.

S'annùntziu est cunfirmadu, si tratat eja de “ mortas ”, ma in su sentidu suo de mortalidade impostat in punitziones circostanziali. Sa morte corfit totu s'umanidade partinde dae su pecadu originale, ma inoghe petzi “ su bator unu de sa terra ” nd'est corfidu, “ de s'ispada, de sa carestia, de sa mortalidade ” pro maladies epidèmicas, e de sas “ bèstias agrestes ” siat animales chi umanas. Custu “ bator unu de terra ” pigat de mìa infedelmente s'Europa cristiana e sas poderosas natziones chi nd'ant a istupare a inghèriu a su sèculu XVI : sos duos continentes americanos e s'Austràlia.

Versetto 9: " Cando aiat abertu su de chimbe sigillos, aia bidu suta de s'altare sas ànimas de cussas chi fiant istados ochidos a càusa de sa paràula de Deus e de sa testimonia chi aiant rèndidu ”.

Custas sunt sas vîtimas de atziones “bestali” cummìtidas in nùmene de sa farsa fide cristiana. Est insinnadu dae su règimene catòlicu romanu papale, gai simbulegiadu in Apocalisse 2:20, de sa fèmina Jezebel a sa cale s'Ispìritu imputat s'atzione de insinnare a sos tzeracos suos o literalmente: “ sos iscraos suos ”. Sunt postos “ suta ”. s'altare », duncas suta de s'amparu de sa rughe de Cristu chi permetet de beneficiare de sa giustìtzia « eterna sua » (cfr Dan. 9,24). Comente at a inditare Ap. 13:10, sos elettos sunt màrtires e mai carnefici, ne assassinos de èsseres umanos. Sos elettos interessados a custu versetto, reconnotos dae Gesùs, l'aiant imitadu fintzas in sa morte comente a màrtires: “ pro sa paràula de Deus e pro sa testimonia chi aiant rèndidu ”; ca sa bera fide est ativa, mai una simpre eticheta in manera farsa rassicurante. Sa testimonia “ issoro ” cunsistiat etotu in su de donare sa vida pròpia pro sa glòria de Deus.

Versetto 10: “ Aiant abboghinadu a grandu boghe, narende: Finas a cando, o Signore santu e verace, istentet a giudicare e a vengare su sàmbene nostru subra de sos abitantes de sa terra? »

Non bos lasseis trampoline de custa imàgine, ca est petzi su sàmbene versadu issoro subra de sa terra chi abbòghinat vindita a sas origras de Deus, comente a aiat fatu su sàmbene de Abele ochidu dae su frade Caino segundu Gen. 4:10: “ E Deus aiat naradu: Ite as fatu? Sa boghe de su sàmbene de frade tuo abbòghinat a mie de sa terra. ”. Su beru istadu de sos mortos est riveladu in Etc. 9,5-6-10. A bandas de Enoch, Moses, Elia e sos santos resuscitati pro como de sa morte de Gesùs Cristos, sos àteros “non partètzipant prus a totu custu chi si faghet suta de su sole, ca su pensamentu issoro e sa memòria issoro est pèrdida ”. “ Non b'at nen sabiduria nen cumprensione nen conoschimentu a s'inferru. ca sa memòria issoro est ismentigada ”.

Custos sunt sos critèrios ispirados dae Deus in contu de sa morte . Sos farsos credentes sunt vitimas de sas farsas dotrinas eredadas dae su paganèsimu de su filòsofu gregu Platone, sa cale opinione subra de sa morte no agatat postu in sa fide cristiana fidele a su Deus de sa veridade. Torramus a Platone custu chi l'apartenet e a Deus custu chi l'apartenet: sa veridade subra de totu, e semus lògicos, ca sa morte est s'assolutu opostu de sa vida, e no una forma noa de esistèntzia.

Versetto 11: “ A cadaunu de issos fiat istada dada una beste bianca; e fiat istadu lis naradu de restare a discansu ancora carchi tempus, fintzas a cando no esseret cumpletu su nùmeru de sos issos cunservet e de sos frades chi deviant èssere postos a morte comente a issoro .

Sa “ beste bianca ” est su sìmbulu de sa puresa de sos màrtires chi Gesùs aiat bestidu pro sa prima bia in Apocalisse 1:13. Sa “ beste bianca ” est s'imàgine de sa giustìtzia imputada sua a tempus de persecuzione religiosa. Su tempus de sos màrtires andat in su tempus de Gesùs finas a su 1798. A sa fine de custu perìodu, segundu Ap.11,7, " sa bèstia chi àrtziat dae s'isprofundu ", sìmbulu de sa Rivoluzione frantzesa e de sos terrores àteos suos de su 1793 e 1794, at a pònnere fine a sas persecuciones organizadas dae sa monarchia e de su pabadu catòlicu, issos matessi designados comente a “ bèstia chi àrtziat dae su mare ” in Apo.13,1. A pustis de su massacru rivoluzionàriu, in su mundu cristianu at a èssere instaurada sa paghe religiosa. Leghimus ancora: " E fiat istadu issoro naradu chi abarrarent immòbiles ancora pro unu pagu, fintzas a cando esseret cumpletu su nùmeru de sos issos cunservet e de sos frades chi deviant èssere postos a morte comente a issoro ". Su pasu de sos mortos in Cristu at a s'ghire finas a sa torrada gloriosa sua finale. Suponende chi su messàgiu de custu “ de chimbe sigillos ” siat indirizadu a sos protestantes pessighidos dae s'incuisizione papale catòlica de s'època de sa “ Tiatira ”, su tempus de s'ucisione de sos elettos at a sessare a càusa de s'atzione rivoluzionària frantzesa chi s'at a acumprìre chitzo, intre su 1789 e su 1798, destruende su podere cravosu de sa coalizione de su pabadu e de sa monarchia frantzesa. Su “ de ses sigillos ” chi s'at a abèrrere at a pertocare duncas custu règimene rivoluzionàriu frantzesu chi Apoc 2,22 e 7,14 mutint “ mannu tribolazione ”. In s'imperfetzione dotrinale chi la caraterizat, sa fide protestante at a èssere vitima fintzas de s'intolleranza de su règimene rivoluzionàriu àteu. Est a traessu de s'atzione sua chi s'at a cròmper su nùmeru de cussos chi deviant èssere postos a morte.

Versetto 12: “ Apo castiadu cando aiat abertu su de ses sigillos; e b'est àpidu unu grandu terremotu, su sole fiat devènnidu nieddu comente a unu sacu, totu sa luna fiat devènnida comente a s'àmbene .

Su “ terremotu ”, dadu comente a sinnu de su tempus de su “ de 6 sigillos ”, permetet de collocare s'atzione sàbadu 1 ° santandria 1755 a inghìriu a sas oras 10.00. Su tzentru geogràficu suo fiat sa tzitade artamente catòlica de Lisbona in cale b'aiat 120 crèsias catòlicas. Deus aiat inditadu gasi sos bersàllios de s'ira sua chi custu “ terremotu ” aiat profetadu fintzas in imàgine ispirituale. S'atzione profetada s'at a acumprìre in su 1789 cun s'abbolotu de su pòpulu frantzesu contra sa monarchia sua; Deus aende cundennadu issa e s'alleadu pabadu suo catòlicu romanu, ambos corfidos a morte in su 1793 e 1794; datas de sos “duos Terrores rivoluzionàrios”. In Ap.11:13 s'atzione rivoluzionària frantzesa est paragonada a unu “ terremotu ”. Podende datare sas atziones mentovadas, sa profetzia devenit prus pretzisa. “...

su sole fiat devènnidu nieddu comente a unu sacu de crine de caddu », 19 maju 1780, e custu fenòmenu isperimentadu in Nord Amèrica aiat retzidu su nùmene de "die iscura". Fiat una die sena calicuna lughe solare chi profetaiat fintzas s'atzione acumprida dae s'ateismu rivoluzionàriu frantzesu contra sa lughe de sa paràula iscrita de Deus inoghe simbulegiada dae su " sole "; sa Sacra Bibbia fiat istada brusiada in autodafé. " Totu sa luna fiat devènnida comente a sàmbene ", a sa fine de custa die iscura, sas spesse nues aiant riveladu sa luna in unu marcadu colore ruju. A traessu de custa imàgine, Deus aiat cunfirmadu su destinu riservadu a s'acampamentu papale-beru de sas tenebre, intre su 1793 e su 1794. Su sàmbene issoro at a èssere a bundu versadu dae sa lama affilata de sa ghigliottina rivoluzionària.

Nota : In Apocalisse 8:12, corfende " su tres unu de su sole, su tres unu de sa luna e su tres unu de sos isteddos ", su messàgiu de sa " de bator trumbas " at a cunfirmare su fatu chi sas vitimas de sos rivoluzionàrios ant a èssere beros eletos e rùidos denegados dae Deus in Gesù Cristos. Custu cunfirma fintzas su significadu de su messàgiu de su " de chimbe sigillos " chi amus in pèssu chi vistu. Est a traessu de s'atzione de s'ateismu chi s'ant a acumprire sas ùrtimas ucisiones de sos fideles eletos.

Versetto 13: " E sos isteddos de su chelu aiant rùidu subra de sa terra, comente a cando una figu, scosso de unu forte bentu, bessat bia sas figus birdes suas. »

Custu de tres sinnos de sos tempos, custa borta tzeleste, si fiat acumpridu literalmente su 13 santandria 1833, visibile de totus sos Istados Unidos intre mesunote e sas 5 de su mangianu. Ma comente a su sinnu pretzedente, annuntziaiat un'eventu ispirituale de mannària inimaginabile. Chie diat àere pòdidu contare su nùmeru de custos isteddos chi ruiant a forma de paràcua subra de totu l'istèrrida de su chelu de mesunote finas a sas 5 de su mangianu? Custa est s'imàgine chi Deus nche dat ruta de sos credentes protestantes in su 1843, cando fiant istados vitimas de s'intrada in vigore de su decretu de Daniele 8:14. Intre su 1828 e su 1873, s'atzione de su riu "Tigre" (Dan.10:4), nùmene de sa bèstia chi ochit sos òmines, est gasi cunfirmada in Dan.12:5 a 12. In custu versetto sas imàgines de sa " figu " fidelidade de su pòpulu de Deus, francu chi custa fidelidade est posta in discussione de s'imàgine de sas " figus birdes " bessadas subra de sa terra. A su matessi modu, sa fide protestante fiat istada acollida dae Deus cun riservas e cunditiones provisòrias, ma su disprètzio pro sos messàgios profetosos de William Miller e su refudu de sa restauratzione de su sàbadu nd'aiant determinadu sa ruta in su 1843. Fiat istadu a traessu de custu refudu chi sa " figu " aiat abarradu " birde ", refudende·si de madurare atzetende sa lughe de Deus, at a mòrrere. At a abarrare in custu istadu, decadida dae sa gràtzia de su Sennore, finas a su momentu de sa torrada gloriosa sua, in su 2030. Ma atenzione, cun su refudu suo de sas ùrtimas lughes, dae su 1994, s'avventismo ufiziale est devènnidu, " fintzas custu ", una " figu birde " destinada a mòrrere duas bias.

Versetto 14: " Su chelu si fiat retiradu comente a una pergamena chi s'arrotola; e totu sos montes e sas isulas fiant istados iscostiados dae sos logos issoro. »

Custu terremotu est custa borta universale. In s'ora de s'aparizione gloriosa sua, Deus scuoterà sa terra e totu custa chi cuntenet in sos òmines e in sos animales. Custa atzione at a acontèssere pro como de sa " de sete de sas sete ùrtimas piaghe de s'ira de Deus ", segundu

Apocalisse 16:18. At a èssere pro sos beros eletos s'ora de s'issas risurrezione, “ sa prima ”, cudda de sos “ biados ”, segundu Ap. 20,6.

Versetto 15: “ Sos res de sa terra, sos mannos, sos capitanos militares, sos ricos, sos poderosos, totu sos iscraos e sos lìberos, si cuaiant in sas concas e in sas rocas de sos montes.
»

Cando su Deus Creadore aparit in totu sa glòria sua e potèntzia, perunu podere umanu podet aguantare e perunu amparu podet amparare sos inimigos suos de sa giusta ira sua. Custu versetto l'inditat: sa giustìzia de Deus ispramat totu sas categorias culpèvoles de s'umanidade.

Versetto 16: “ E aiant naradu a sos montes e a sas rocas: Ruides a susu de nois e cuade-nos de sa cara de Cussu chi seet subra de su tronu e de s'ira de s'Agnello; »

Est s'angione matessi chi seet subra de su tronu divinu, ma in custa ora no est prus s'angione immolato chi si lis presentat, est su “ Re de sos res e Sennoras de sos sennores ” chi benit a iscrefiare sos inimigos atuales suos.

Versetto 17: “ Ca sa grandu die de s'ira sua est lòmpida, e chie at a pòdere aguantare? »

Su disafiu est difatis sa de “ susistere ”, est a nàrrere de subravìvere a pustis de s'interventu giudiziàriu de Deus.

Cussos chi ant a pòdere “ subravìvere ” in custa ora terrorosa sunt cussas chi istaiant pro mòrrere, segundu su pranu de su decretu domenicale mentovadu in Ap 13,15, segundu su cale sos osservadores de su santu sàbadu divinu deviant èssere annichilados sa terra. Est ispiegadu su terrore de cussos chi istaiant pro los ochire, riveladu in su versetto pretzedente. E gasi cussos chi ant a resèssere a subravìvere in sa die de sa torrada in sa glòria de Gesù Cristos ant a èssere su tema de Apoc.7, in cale Deus nch'at a rivelare parte de su progetu suo chi los pertocat.

Avventismo de sa de sete dies

segliadas cun su sigillu de Deus: su sàbadu

Versetto 1: “ A pustis de custu aia bidu bator ànghelos a sa ritza a sos bator àngulos de sa terra; Aiant tratentu sos bator binti de sa terra, gasi chi perunu bentu surbaiait subra de sa terra, nen subra de su mare, nen subra de calicunu àrbore. »

Custos “ bator ànghelos ” sunt sos ànghelos tzelestes de Deus impinnados in un'atzione universale simbulegiada dae sos “ bator àngulos de sa terra ”. Sos “ bator binti ” simbulègiant gherras, cuntierras universales; sunt gasi “ frenados ”, impedidos, blocados, su chi si bortat in sa paghe religiosa universale. Su “ mare ” simbulu de su catolitzèsimu e sa “terra ” simbulu de sa fide riformada sunt in paghe intre issas. E custa paghe pertocat fintzas “ s'àrbore ”, imàgine de s'òmine comente a individu. S'istòria nche contat chi custa paghe fiat istada imposta dae s'indebilitada de su podere papale iscrefiadu dae s'ateismu natzionale frantzesu intre su 1793 e su 1799, data in cale aiat mortu Paba Piu VI detentu in su càrtzere de sa Biddighedda a Valence-sur-Rhône, ue so nàschidu e torro a sètzeru. Custa atzione est atribuida a sa “ bèstia chi àrtziat dae sos isprofundos ” in Apocalisse 11:7. Est fintzas mutida sa “ de bator trumbas ” in Apocalisse 8:12. A pustis de issa, in Frantza, su règimene imperiale de Napoleone I, simbulegiadu dae “ un'àbbila ” in Apo. 8:13, at a mantènnere s'autoridade sua subra de sa religione catòlica riabilitata de su Cuncordadu.

Versetto 2: “ E aia bidu unu àteru ànghelu pesare cara a su sole naschente, giughende su sigillu de su Deus bividore; aiat abboghinadu a grandu boghe a sos bator ànghelos a sos cales fiat istadu dadu de iscalabrare sa terra e su mare, e aiat naradu :

Su “ sole naschente ” si referiat a Deus chi bisitaiat sa gama terrena sua in Gesùs Cristos in Luca 1:78. Su “ sigillu de su Deus bividore ” aparit in s'acampamentu tzeleste de Gesùs Cristos. Cun “ boghe forte ” chi cunfirmat s'autoridade sua, s'ànghelu impartisce un'òrdine a sas potèntzias angeliche demoniàcas universales chi ant retzidu autorizazione de Deus ” de

nòghere ", a sa " terra " e a su " mare ", a sos protestantes fide e a sa fide catòlica romana. Custas interpretatziones ispirituales no impedint un'aplicatzione literale chi at a pertocare " sa terra, su mare e sos àrbores " de sa creatzione nostra; ite chi diat èssere difitzile de evitare cun s'impreu de sas armas nucleares a su tempus de sa " de ses trumbas " de Apocalisse 9:13-21.

Versetto 3: " Non faghides calicunu malu a sa terra, ne a su mare, ne a sos àrbores, fintzas a cando no amus a àere segliadu sos cherbeddos de sos tzeracos de su Deus nostru. »

Custa minuda nche permetet de collocare su cumintzu de s'atzione de su suggellamento de sos elettos de su beranu de su 1843 a s'atòngiu de su 1844. Fiat istadu a pustis de su 22 santugaine 1844 chi su primu avventista, su capitano Joseph Bates, fiat istadu suggellato adotende, in manera individuale, su pasu sabàticu de sa de sete dies. Chitzo at a èssere imitadu, in manera graduale, dae totus sos frades suos e sorres avventisti de su momentu. Su suggellamento fiat cumintzadu a pustis de su 22 santugaine 1844 e diat èssere sighidu pro sos " chimbe meses " profetados in Apocalisse 9:5-10; " chimbe meses " o 150 annos beros segundu su còdighe die-annu de Ezé.4:5-6. Custos 150 annos fiant istados profetados pro sa paghe religiosa. Sa paghe instaurada at favoridu sa proclamatzione e s'isvilupu universale de su messàgiu "Avventista de sa De sete Dies", rapresentadu oe in totu sos paisos otzidentales e in totue possibile. Sa missione avventista est universale e, comente a tale, dipendet petzi de Deus. Issa non tenet duncas nudda de retzire de sas àteras cunfessiones cristianas e devet, pro èssere biada, s'afidare petzi a s'ispiratzione donada dae Gesùs Cristos, tzeleste Capu suo de sos capos, chi dat s'abbistesa de sa letura de sa "Sacra Bibbia"; sa Bibbia, sa paràula iscritta de Deus chi rapresentat sos duos " testimòngios suos " in Apoc.11:3. Cumintzadu in su 1844, su tempus de paghe garantidu dae Deus at a acabare in s'atòngiu de su 1994 comente at a dimustrare s'istùdiu de Ap.9.

Nota importante in contu de su "sigillu de Deus": su sàbadu de petzi no est sufiziente a giustificare su ruolu suo de " sigillu de Deus ". Su suggellamento ìmplicat chi siat acumpangiadu dae sas òperas ammaniadas dae Gesùs pro sos santos suos: s'amore a sa veridade e a sa veridade profetosa , e sa testimonia de su frutu presentada in 1 Cor.13. Medas de cussos chi osservant su sàbadu sena satisfàghere custos critèrios l'ant a abandonar cando at a apàrrere sa minetza de morte pro sa pràtica sua. Su sàbadu non s'eredat, est Deus chi lu donat a s'elettu, comente a sinnu chi l'appartenet . Segundu Eze.20:12-20: " Apo datu issoro fintzas sos sàbados meos comente a unu sinnu intre mene e issoro, pro chi reconnoscant chi deo so su Signore chi los santificat.../...Santificat sos sàbados meos e pro chi siant unu sinnu intre mene e tene, de su cale fatzat a reconnoschere chi deo so su Signore, deus Tuo . ". Sena contraìghere cantu in pessu chi naradu, ma antis cunfirmende·lu, legamus in 2 Tim.2,19: « Nointames su sòlidu fundamentu de Deus abarrat a sa ritza, cun custas paràulas chi las serbint de sigillu : Su Signore conoschet sos chi appartenent a issu ; e: Cale si siat invocat su nùmene de su Signore s'istèsiet de s'ingiustitia. »

Versetto 4: " E aia intesu su nùmeru de cussos chi fiant istados segliados, centoquarantaquattromila, de totu sas tribùs de sos figios de Israele: "

S'apòstolu Pàule at dimustradu in Rm 11, a traessu de un'imàgine, chi sos paganos mudados sunt innestati subra de sa raighina de su patriarca Abramo a su cale sos ebreos afirmant de èssere. Sarvados dae sa fide, comente a issu, custos paganos mudados sunt

un'estensione ispirituale de sas 12 tribùs de Israele. S'Israele carrale, su cale sinnu fiat sa tzircuntzisione, aiat rùidu, cunsignadu a su demòniu, pro su refudu suo de su Messia Gesùs. Sa fide cristiana ruta in s'apostasia dae su 7 martzu 321 est fintzas un'Israele ispirituale rùidu dae cudda data. Inoghe, Deus nche presentat un'autènticu Israele ispirituale de issu beneitu partinde dae su 1843. Si tratat de un'Israele chi giughet dae in antis sa missione universale de s'Avventismo de sa de sete dies. E giai su nùmeru mentovadu, " 144.000 ", mèritat un'acrarimentu. Non faghet a pigare lu a sa litera, ca aende paragonadu sa posteridade de Abramo a sos « isteddos de su chelu », su nùmeru paret tropu piticu. Pro su Deus Creadore, sos nùmeros faeddant tantu cantu sas literas. Est tando chi devimus cumprèndere chi su tèrmine " nùmeru " in custu versetto non devet èssere interpretadu comente a una cantidade numèrica, ma comente a unu còdighe ispirituale chi designat unu cumportamentu religiosu chi Deus beneighet e distinghet (chi santificat). Duncas " 144.000 " s'ispiegat gasi: $144 = 12 \times 12$, e $12 = 7$, su nùmeru de Deus + 5, su nùmeru de s'òmine = alleàntzia intre Deus e s'òmine. Su cubu de custu nùmeru est su sìmbulu de su primore e su cuadradu suo, su de sa superfitzie sua. Custas proportziones ant a èssere sas de sa noa Gerusalemme descritta in Ap.21,16 in unu còdighe ispirituale. Su tèrmine " milli " chi sighit simbulègiat una moltitudine meda. Difatis " 144.000 " significat una moltitudine de òmines redenti perfetos chi ant istrintu un'alleàntzia cun Deus. Custu riferimentu a sas tribùs de Israele non nche devet ispantare ca Deus no at abbandonadu su progetu suo nointames sos sutzessivos fallimentos de sas alleàntzias suas cun sos òmines. Su modellu ebràicu presentadu a pustis de s'èsodu de s'Egitu non s'estendiat a Cristu sena resone. E a traessu de sa veridade cristiana sua e su respetu pro totus sos cumandamentos suos, inclùdidu su de su sàbadu in particolare, e sas ordinàntzias morales suas, sanitàrias e de àteru tipu restauradas, Deus agatat, in su fidele avventismo dissidente de sas ùrtimas dies, su modellu de Israele cunforme a s'ideale suo. Agiunghimus chi in su testu de su de 4 cumandamentos, Deus narat de su sàbadu a sos Elettos suos: " Tenes ses dies pro fàghere totu su traballu tuo ... ma su de 7 est sa die de YaHWÉH, su Deus tuo". Resurtat chi la sumat de 6 dies de 24 oras dat unu totale de 144 oras. Podimus duncas deduire chi sos 144.000 segliados sunt fideles osservadores de custa ordinàntzia divina. Sa vida issoro est scandita de custu respetu de sas ses dies autorizados pro sos traballos seculares issoro. Ma sa de 7 dies onorant su pasu santificadu ogetu de custu cumandamentu. Su caràtere ispirituale de custa Israele "avventista" at a èssere dimustradu in sos versetti dae 5 a 8 chi sighint. Sos nùmenes de sos patriarchas ebreos mentovados non sunt sos chi cumponiant s'Israele carrale. Cussos chi Deus at seletzionadu so inie petzi pro giùghere unu messàgiu cuadu in sa giustificatzione de s'origine issoro. Comente sos nùmenes de sas " sete assembleas ", fintzas cuddos de sas " dòighi tribùs " giughent unu dòpiu messàgiu. Sa prus sempre est rivelada dae sa tradutzione issoro. Ma sa prus rica e cumpressa si basat subra sas declaratziones de cada mama cando giustificat s'assegnatzione de unu nùmene a su figiu pròpiu.

Versetto 5: " de sa tribù de Giuda, dodicimila segliados; de sa tribù de Ruben, dodicimila; de sa tribù de Gad, dodicimila; »

Pro cada nùmene, su nùmeru " dodicimila segliados " significat: una moltitudine de òmines alleados de Deus segliados dae su Sabato.

Giuda : Siat lode a YaHWÉH; paràulas maternas de Gen.29,35: " Apo a lodare YaHWÉH ".

Ruben : Apo a bìdere unu figiu; paràulas maternas de Gen.29,32: “ YaHWÉH at bidu s'umiliatzione mea ”

Gad : Cuntentesa; paràulas maternas de Gen. 30,11: “ Ite cuntentesa! »

Versetto 6: “ de sa tribù de Aser, dodicimila; de sa tribù de Neftali dodicimila; de sa tribù de Manasse, dodicimila; »

Pro cada nùmene, su nùmeru “ dodicimila segliados ” significat: una moltitudine de òmines alleados de Deus segliados dae su sàbadu.

Asher : Ditzosu: paràulas maternas de Gen.30,13: “ Comente so ditzosu! »

Neftali : Chertu: paràulas maternas de Gen. 30,8: “ Apo lutadu in manera divina contra sorre mea e apo bintu ”.

Manasse : Ismentigare: paràulas paternas de Gen. 41,51: “ Deus m'at fatu ismentigare totus sas tristuras meas ”.

Versetto 7: “ de sa tribù de Simeone, dodicimila; de sa tribù de Levi, dodicimila; de sa tribù de Issacar, dodicimila; » Pro cada nùmene, su nùmeru “ dodicimila segliados ” significat: una moltitudine de òmines alleados de Deus segliados dae su sàbadu.

Simeone : Ascurtat: paràulas maternas de Gen.29,33: “ YaHWÉH at intesu chi non fia amadu ”.

Levi : In allegadu: paràulas maternas de Gen. 29,34: “ Pro custa borta maridu meu s'at a atacare a mie ”.

Issacar : Salàriu: paràulas maternas de Gen. 30,18: “ Deus m'at dadu s'istipèndiu meu ”.

Versetto 8: “ de sa tribù de Zabulon, dodicimila; de sa tribù de Giuseppe, dodicimila; de sa tribù de Beniamino, dodicimila segliados. »

Pro cada nùmene, su nùmeru “ dodicimila segliados ” significat: una moltitudine de òmines alleados de Deus segliados dae su Sabato.

Zabulon : Abitòriu: paràulas maternas de Gen. 30,20: “ Custa borta maridu meu at a istare cun megus ”.

Giuseppe : Dogat (o agiunghet): paràulas maternas de Gen. 30,23-24: “ Deus at dogadu su meu vituperio... / (... YaHWÉH m'agiungat unu àteru figiu) ”

Beniamino : Figiu de dereta: paràulas maternas e paternas de Gen. 35,18: “ E mentras istaiat pro rèndere s'ispiritu ca fiat morende, l'aiat dadu nùmene Ben-oni (Figiu de su dolore meu) ma su su babbu l'aiat mutidu Beniamino (Figiu de sa Dereta).

Custos 12 nùmenes, paràulas maternas e paternas, espressant s'esperientzia bìvida dae s'ùrtima assemblea de sos avventisti seberados dae Deus; “ S'isposa aiat ammaniadu ” Cristu

pro s'isposu suo in Apocalisse 19:7. Suta de s'ùrtimu nùmene presentadu, su de “ Biamino ”, Deus profetat sa situatzione finale de su suo Eletto, minetzadu de morte de òmines rebellos. Su càmbiu de nùmene impostu dae su babbu, Israele, profetat s'interventu de Deus in praghere de sos elettos suos. Sa gloriosa torrada sua bortat sa situatzione. Cussos chi istaiant pro mòrrere sunt glorificados e giutos in chelu ue s'unint a Gesùs Cristos, s'onnipotente e gloriosu Deus creadore. S'espressione “Figios de sa dereta” assumet totu su significadu profetosu suo: sa dereta era sos Elègidos, o ùrtimu Israele ispirituale, e sos figios suos, sos elègidos redenti chi lu cumponent. In prus, custas sunt sas berbeghes postas a sa dereta de su Sennore (Matteo 25:33).

Versetto 9: “ A pustis de custu aia castiadu, e aco' b'aiat una grandu truma, chi nemos podiat contare, de cada natzione, tribù, pòpulu e limba. Istaiant dae in antis su tronu e dae in antis s'Agnello, bestidos de bestes biancas e cun ramos de palma in manu. »

Custa “ grandu truma, chi nemos podiat contare ” cunfirma sa natura simbòlica in manera ispirituale codificada de sos “ nùmeros ” “144.000” e “12.000” tzitados in sos versetti pretzedentes. In prus si faeddat in suspu a sa posteridade de Abramo cun s'espressione: « nemos los at a pòdere contare »; cantu a sos “ isteddos de su chelu ” chi Deus l'aiat ammustradu narende: “ tale at a èssere sa discendèntzia tua ”. Sas orìgenes issoro sunt plùrimas, de cada natzione, de cada tribù, de cada pòpulu, de cada limba e de cada època. Nointames, su tema de custu capìtulu pigat de mìria in particolare s'ùrtimu messàgiu avventista de s'universalidade donada dae Deus. Bestint “ bestes biancas ” ca fiant prontos a mòrrere màrtires, essende cundennados a morte de unu decretu promulgadu dae sos ùrtimos rebellos segundu Apocalisse 13:15. Sas “ palmas ” tentas in sas manos issoro simbulègiant sa vitòria issoro contra su campu de sos peccatori.

Versetto 10: “ E aiant abboghinadu a grandu boghe, narende: Sa sarvesa appartenet a su Deus sèidu nostru subra de su tronu e a s'Agnello. »

S'atzione èvocat su cuntestu de sa torrada in sa glòria de Gesùs Cristos, in parallelu cun sa descritzione de sas reatziones de su campu rebellu descritta in Ap. 6:15-16. Inoghe sas osservatziones de sos elettos sarvados sunt su giustu contràriu de cuddas de sos rebellos. Lungi de su de los assuconare, sa torrada de Cristu los allegrat, los incoragit e los sarvat. Sa pregonta posta dae sos rebellos “ Chie sopravviverà?” » retzit inoghe sa risposta sua: sos avventisti chi sunt abarrados fideles a sa missione chi Deus lis tenet afidadu finas a sa fine de su mundu, a arriscu de sa vida, si netzessàriu. Custa fidelidade si fundat subra de s'atacamentu a su respetu de su santu sàbadu santificadu dae Deus finas dae sa fundatzione de su mundu e subra de s'amore manifestadu pro sa paràula profetosa sua. Custu est tantu prus beru in cantu issos oramai ischint chi su sàbadu profetat su grandu pasu de su de sete millènnios in su cale, vitoriosos a pustis de Gesùs Cristos, ant a pòdere intrare retzende sa vida eterna promissa in su nùmene suo.

Versetto 11: “ E totu sos ànghelos istaiant a fùrriu a su tronu e a sos sèneghes e a sos bator èsseres bividores; e si prostrarono cun sa cara dae in antis su tronu, dae in antis Deus ,

S'iscena chi nch'est presentada èvocat s'intrada in su grandu pasu tzeleste de Deus. Agatamus imàgines de sos capìtulos 4 e 5 chi tratant custu tema.

Versetto 12: “ narende: Amen! Lode, glòria, sapièntzia, rendimentu de gràtzias, onore, potèntzia e potèntzia siant in su Deus nostru in sos sèculos de sos sèculos. Amen! »

Ditzosos de custa bella concrusione de s'esperientzia de sa sarvesa terrena, sos àngelos espressant sa ditza issoro e s'issoro gratitudine cara a su Deus de bonidade chi est su Creadore nostru, issoro, nostru, Cussu chi at pigadu s'initiativa in sa redentzione de sos pecados de sos elettos terrenos. , benende a s'incarnare in sa debilesa de sa petza umana, pro subire una morte cruele recherta dae sa giustìtzia sua. Custas moltitudini de ogros invisibles sighiant cada fase de custu pranu de sarvesa e si meravigiaiant de sa sublime manifestatzione de s'amore de Deus. Sa prima paràula chi narant est “ Amen!” A beru! Est beru! Ca Deus est su Deus de sa veridade, su Vero. Sa segunda paràula est “ su ”. lode ” fiat fintzas su primu nùmene de sas 12 tribùs: “ Giuda ” = Lode. Sa de tres paràulas est “ su ”. glòria » e Deus in manera giusta s'apessamentat de sa glòria sua ca l'at a ammentare in Apo 14,7 pro l'esigire, in su titulu de ùnicu Deus creadore, de cussos chi revèndicant sa sarvesa sua de su 1843. Sa de bator paràulas est “ sapièntzia ”. . S'istùdiu de custu documentu mirat a lu fàghere iscobèrrere a totus sos funtzionàrios eletos suos. Custa sabiduria divina andat in prus de s'imaginazione nostra. Finezza, giogos mentales, totu est inie in formadu divinuu. Quinto benit su “ ringratziamentu ”. Est sa forma religiosa de su ringratziamentu chi si realizat in paràulas e òperas santas. In prima mèdia arribbat s'onore. Custu est custu cun cale sos rebellos tenent frustradu in manera majore Deus. L'aiant tratadu cun disprètzio disafiende sa voluntade rivelada sua. A su contràriu, sos elettos l'ant cuntzèdidu, in sa medida de sas possibilidades issoro, s'onore chi l'est in manera legìtima dèvidu. In su de sete e in su de oto benint “ pòdere e fortza ”. Custos duos vìnulos fiant netzessàrios pro atterrare sos tirannos de sa terra, pro iscrefiare sos rebellos arroganti mentras ancora governaiant sa terra. Sena custu podere e custa fortza , sos ùrtimos elègidos diant èssere mortos comente a tantos àteros màrtires durante s'era cristiana.

Versetto 13: “ E unu de sos sèneghes, rispondende, m'aiat naradu: Sos chi sunt bestidos de bestes biancas, chie sunt e dae ue benint? »

Sa pregonta posta cheret nche rivelare sa particularidade de su sìmbulu de sas “ bestes biancas ” in relatzione a sas bestes “ biancas ” de Apoc. 3,4 e a su “ linu fine ” chi designat, in Apoc. 19,8, “ siant sas òperas justas de sos santos ” de sa “isposa preparada” de su tempus de sa fine , su fidele avventismo de sa fine pruntu pro su rapimentu suo in chelu.

Versetto 14: “ L'apo naradu: Sennore meu, tue l'ischis. E m'aiat naradu: Custos sunt sos chi benint dae sa manna tribolazione; ant sabunadu sas bestes issoro e las ant rèndidas biancas in su sàmbene de s'angione. »

sas “ bestes biancas ” bestidas dae tzertos betzos, Jean podet, difatis, isperare in una risposta de unu de issos. E arribbat sa risposta abetada: “ Sunt sos chi benint dae sa manna tribolazione ”, est a nàrrere sos elègidos, vītīmas e màrtires de sas gherras de religione e de s'ateismu comente a nos rivelat su “ de 5 sigillos ”. in Apoc.6:9-11: “ A cadaunu de issos fiat istada dada una beste bianca; e fiat istadu issoro naradu chi restarent a discansu ancora carchi tempus, fintzas a cando no esseret completu su nùmeru de sos issos cunservet e de sos frades chi deviant èssere postos a morte comente a issoro. » In Apoc.2:22, sa “ manna tribolazione ” designat sa matantza de su règimene rivoluzionàriu àteu frantzesu acumpridu intre su 1793 e su 1794. A cunfirma, in Apoc.11:13, leghimus: “ ...sete mìgia òmines fiant istados ochidos in

custu terremotu " ; " Sete " pro religiosu e " milli " pro moltitudine. Sa Rivoluzione frantzesa est comente a unu terremotu chi ochit fintzas sos tzeracos de Deus. Ma custa " manna tribolazione " fiat istadu petzi una prima forma de custu cumprimentu. Sa segunda forma sua at a èssere acumprida dae sa " 6a trumba " de Rev.9, una sottigliezza de su montàgiu in Rev.11 at a rivelare custu fatu. Moltitudini de cristianos infedeli ant a èssere postos a morte durante sa De tres Gherras Mundiales, chi sa " 6a trumba " simbulègiat e cunfirma. Ma dae su 1843, Deus at seletzionadu sos elettos chi santificat e sos ùrtimos chi ponet a banda sunt tropu pretziosos a sos ogros suos pro èssere distruídos. Los ammàniat a s'ùrtima testimonia de s'istòria de sa sarvesa terrena; una testimonia de fidelidade chi l'ant a rèndere abarrende fideles a sa de sete dies suas, fintzas cando minetzadu de morte de su campu rebellu. Custa proa finale de su pranu de Deus est rivelada in su messàgiu cunsignadu a " Filadèlfia " in Apocalisse 3:10 e in Apocalisse 13:15 (decretu de mortas). Pro Deus s'intenzione balet s'atzione, e in sa medida in cale, postos a sa proa, atzetant s'arriscu de sa morte, benint dae Lui assimilados a su grupu de sos màrtires e l'est gasi atribuida sa " beste bianca ", beros màrtires. Ant a isfugire a sa morte petzi gràtzias a s'interventu salvífico de Gesùs Cristos. In custa ùrtima proa, a pustis de sa segunda " manna tribolazione ", mediante sa testimonia de sa fidelidade issoro, issos, ateretantu, " ant a sabunare sas bestes issoro e sas imbiancheranno in su sàmbene de s'angione ", abarrende fideles finas a sa fine ant a èssere minetzados. A su tèrmine de custa ùrtima proa de fide, su nùmeru de cussos chi ant a mòrrere gasi màrtires at a èssere completu e su " pasu " mortale de sos santos màrtires de su " de chimbe sigillos " at a acabare cun s'issoro risurrezione. Dae su 1843 e mescamente dae su 1994, l'òperat de santificazione printzipiada dae Deus la rendet inùtile, sa morte de su beru eletu abarradu biu e fidele finas a s'ora de sa torrada sua e sa fine de su tempus de gràtzia chi la pretzedet la rendet galu prus inùtile.

Versetto 15: " Pro custu istant dae in antis su tronu de Deus e li prestant servìtziu die e note in su tèmpiu suo. Cussu chi seet subra de su tronu pianterà susu de issos sa sua tiret; »

Cumprendamus chi pro Deus custu tipu de elettos rapresentat una casta artziada in manera piessigna. L'at a cuntzèdere ispetziales glorificatziones. In custu versetto s'ispìritu impreat duos tempos de coniugatzione, su presente e su futuru. Sos verbos coniugados a su presente " sunt " e " lu serbire " rivelant sa continuidade de su cumprimentu issoro in su corpus carrale issoro chi est tèmpiu de Deus chi istat in issos. E custa atzione at a sighire in chelu a pustis de su rapimentu issoro a banda de Gesùs Cristos. In su futuru, Deus dat sa risposta sua a sa fidelidade issoro: " Cussu chi est subra de su tronu pianterà susu de issos sa sua tiret " pro s'eternidade.

Versetto 16: " No ant a tènnere prus fàmene, nen prus sidis, nen los at a corfire su sole, nen calicuna aura calicuna. »

Custas paràulas significant pro sos adventisti elègidos de sa fine chi fiant " affamati " ca privados de su màndigu e " assetati " ca privados de s'abba de sos issos torturatori e carcerieri. Su " fogu de su sole ", su cale " calore " est intensificadu in sa de bator de sas ùrtimas sete piaghe de Deus, los at a àere brusiados e fatos sufrire. Ma fiat istadu fintzas acanta su fogu de sas pire de s'incuisizione papale, s'àteru " calore ", chi fiant istados consumados o torturados sos màrtires de su " de chimbe sigillos ". Sa paràula " calore " si referit fintzas a su fogu de sas

armas conventzionales e atòmicas impreadas in su cuntestu de sa de ses trumbas . Sos subravìvidos a custa ùrtima cuntierra ant a èssere colados a traessu de su fogu. Custas cosas no ant a acadèssere mai prus in sa vida eterna, in sa cale ant a intrare petzi sos elettos.

Versetto 17: “ Ca s'Agnello chi est in mesu de su tronu los at a nudrire e los at a giùghere a sas benas de sas abbas de sa vida, e Deus at a asciutare cada làgrima de sos ogros issoro. »

“ S'Agnello ” est difatis fintzas su Bonu Pastore chi pascerà sas amadas suas pecorelle. Sa divinidadade sua est inoghe torra afirmada dae sa positzione sua “ a su tzentru de su tronu ”. Sa potèntzia divina sua giughet sos elettos suos “ a sas benas de sas abbas de sa vida ”, imàgine simbòlica de sa vida eterna. E pighende de mìria su cuntestu finale in cale, a sa torrada sua, sos suos ùrtimos prescelti ant a èssere in làgrimas, “at a asciutare cada làgrima de sos ogros issoro ”. Ma sas làgrimas ant tocadu fintzas totus sos elettos maletratados suos e pessighidos longu totu s'istòria de s'era cristiana, a s'ispissu finas a s'ùrtimu respiru.

Nota : Nointames sas aparèntzias fuorvianti osservadas in su tempus nostru 2020, in cale sa bera fide paret èssere iscumparta, Deus profetat sa conversione e sa sarvesa de “moltitudine” bènnidos de totu sas origines ratziales, ètnicas e linguìsticas de sa terra. Est unu beru mandu chi Issu cuntzedet a sos funtzionàrios eletos suos ischire chi, segundu Ap 9,5-10, su tempus de sa cumprensione e de sa paghe religiosa universale est istadu programadu dae issu petzi “150” annos (o chimbe annos profetosos) . meses) intre su 1844 e su 1994. Custu crìteriu distintivu de sos beros eletos est tzitadu dae s'Ispiritu in su messàgiu suo de Apoc 17,8: “ Sa bèstia chi as bidu fiat non b'at prus. Devet pesare de s'isprofundu e andare a sa perditzione. E cussos chi istant subra de sa terra, sos cales nùmenes non fiant iscritos in su libru de sa vida finas dae sa fundatzione de su mundu, s'ant a trassire cando ant a bìdere sa bèstia , ca fiat e no est prus, e chi at a torrare a apàrrere. » Sos beros eletos non s'ant a ispantare cando ant a bìdere averguende-si sas cosas chi Deus lis tenet annunziadu a traessu de sa paràula profetosa sua.

Apocalisse 8: Sas primas bator trumbas

I primos bator castigos de Deus

Versetto 1: “ Cando aiat abertu su de sete sigillos, b'est àpidu mudimene in su chelu pro belle mesu como. »

S'abertura de su “ de sete sigillos ” est importante in manera estrema, ca autorizat s'abertura completa de su libru de s'Apocalisse “ segliadu cun sete sigillos ” segundu Ap.5:1. Su mudimene chi signat custa abertura cunferit a s'atzione una solennidade etzetzionale. Tenet duas giustificatziones. Su primu est s'idea de sa segadura de su raportu intre chelu e terra, causada dae s'abbandonu de su sàbadu, su 7 martzu 321. Su segundu s'ispiegat gasi: pro fide, identifico custu “ de sete sigillos ” cun su “ sigillu de su Deus bividore ” de su capìtulu 7 chi designat, a avisu meu, su sàbadu santu santificadu dae Deus finas dae sa fundatzione de su mundu. Nd'aiat ammentadu s'importu faghende-nde ogetu de su de bator de sos deghe cumandamentos suos. E inie apo iscobertu proas chi nde rivelant s'estremu importu pro Deus, su sublime Creadore nostru. Ma giai in su contadu de sa Gènesi apo notadu chi sa de sete dies est presentadu in manera separada in su capìtulu 2. Sos primos ses dies sunt tratadas in su capìtulu 1. In prus sa de sete dies no est serradu, comente a sos pretzedentes, cun sa fòrmula “ b'est àpidu sero e mangianu ”. Custa particularidade est giustificada dae su ruolu profetosu suo in su de sete millènnios de su progetu salvifico de Deus. Postu suta de su sinnu de s'eternidade de sos elègidos redenti de su sàmbene de Gesùs Cristos, su de sete millènnios est issu matessi comente a una die sena fine. A cunfirma de custas cosas, in sa presentada sua in sa Bibbia ebràica, sa Torah, su testu de su de bator cumandamentos est separadu dae sos àteros e pretzèdidu dae unu sinnu chi esigit unu tempus de respetosu mudimene. Custu sinnu est sa litera “Pé” de s'ebraicu e gasi aoradu, signende una pàusa in su testu, pigat su nùmene “pétuhot”. Su pasu sabàticu de sa de sete dies tenet tando cada giustificatzione pro èssere signadu dae Deus in modu particolare. De su beranu de su 1843, at causadu sa pèrdida de sa tradizionale fide protestante, eredera de sa “domìniga” catòlica. E a pustis de sa matessi proa, ma in s'atòngiu de su 1844, est devènnida torra su sinnu de appartenèntzia a Deus chi Ezé 20,12-20 li donat: « Fintzas deo apo lis dadu sos sàbados meos comente a sinnu intre mene e issoro, pro chi potzant ischire chi deo so YahWÉH chi los santificat.../...Santificat sos Sàbados meos, e chi siant unu sinnu intre mene e tene a traessu de su cale fatzat a ischire chi deo so Yahweh deus Tuo. » Est petzi a traessu de Lui chi s'elettu at a pòdere posca intrare a su segretu de Deus e iscobèrrere su programa pretzisu de su progetu riveladu suo.

Naradu custu, in su capìtulu 8, Deus èvocat secuèntzias de messàgios de maledizione. Su chi mi giughet a castiare sa veridade de su sàbadu suta de s'aspetu de sas maleditziones chi s'abbandonu suo, a banda de sos cristianos partinde dae su 7 martzu 321, at generadu cadenas durante totu s'era cristiana. Est custu chi at a cunfirmare fintzas su versetto chi s'ghit, lighende su tema de su sàbadu a sas “ sete trumbas ”, simbulos de sos “sete castigos divinos” chi ant a corfire s'infedeltà cristiana de su 7 martzu 321.

Versetto 2: “ E aia bidu sos sete ànghelos a sa ritza dae in antis Deus, e fiant istados datas sete trumbas issoro. »

Su primu de sos mandos otentos dae sa santificazione de su sàbadu de sa de sete dies , santificadu issu matessi de Deus, est su de cumprèndere su significadu chi Issu dat a su tema de sas “ sete trumbas ”. Segundu sa forma de s'acostamentu a issu dato, custu tema aberit de

su totu s'abbistesa de su prescelto. Ca frunit sa proa de s'acusa de " pecadu " mentovada in Daniele 8:12 contra s'Assemblea cristiana, a banda de Deus. Difatis, custos "sete castigos" non diant èssere dados dae Deus si custu pecadu no esisteret. In prus, a sa lughe de Levitico 26, custas punitziones sunt giustificadas dae s'òdiu cara a sos cumandamentos suos. In s'antiga alleantzia, Deus aiat giai adotadu su matessi printzìpiu, pro punire s'ingiustìtzia de s'Israele carrale infedele e corrùmpidu. Su Deus creadore e legisladore chi non càmbiat, nche nde dat una bella proa. Ambos patos sunt sugetos a sos matessi requisiti de ubbidientzia e fidelidade.

S'atzessu a su tema de sas " trumbas " at a permitere de dimustrare sas sutzessivas cundennas de totu sas religiones cristianas: catòlica, ortodossa, protestante de su 1843, ma fintzas avventista dae su 1994. Rivelat fintzas sa punitzione universale de sa " de ses trumbas " chi scioperarli paris in antis de sa fine de su periodu de proa. Podimus gasi nde mesurare s'importu. Sa " de sete trumbas " presas a sa torrada de Cristu, a s'atzione diretta de Deus, at a èssere tratada in manera separada, comente a su Sabato, in su capìtulu 11, posca at a èssere in manera ampra isvilupada in sos capìtulos 18 e 19.

In sos ùrtimos 17 sèculos partinde dae 321, o prus de pretzisu 1709 annos, 1522 annos sunt istados signados dae sas maleditziones causadas dae sa trasgressione de su Sabato finas a sa restauratzione previdida sua s'annu 1843 in su decretu de Dan. 8:14. E de cudda data de sa restauratzione sua finas a sa torrada de Gesù Cristos in su 2030, su Sabato at ofertu sa beneditzione sua pro solos 187 annos. Pro custu su sàbadu at giutu prus disacatu a sos infedeli chi bene a sos elettos fideles. Sa maledizione binchet e custu tema agatat duncas su postu suo in custu capìtulu 8 chi presentat sas maleditziones divinas.

Versetto 3: " E unu àteru ànghelu fiat bènnidu e si fiat firmadu subra de s'altare, tenende unu turibolo dae oro; e l'aiant dadu meda nuscu, pro chi l'oferreret, cun sas pregadorias de totu sos santos, subra de s'altare dae oro chi est dae in antis su tronu. »

In Daniele 8,13, a pustis de àere tzitadu " su pecadu desolante ", sos santos de sa bisione èvocant lu " perpetuo " chi pertocaiat su sacerdozio "tzeleste" " incomunicabile " de Gesù Cristos, segundu Eb 7,23. Subra de sa terra, dae su 538, su règimene pontifitziu l'at dogadu segundu Dan. 8:11. In su 1843, sa riconciliazione cun Gesù Cristos nde rechetiat sa torratura. Custu est sa fine de su tema chi afrontamus in custu versetto 3 chi aberit su chelu e nch'ammustrat Gesù Cristos in su ruolu simbòlicu suo de sommu satzerdote tzeleste intercessore pro sos pecados de sos elettos suos, e petzi de issos. Tenides presente chi subra de sa terra, intre su 538 e su 1843, custa iscena e custu ruolu benint parodiati e usurpati dae sa faina de sos pabas catòlicos romanos chi si sutzedent in su tempus, frustrando totora Deus de su legìtimu deretu suo soberanu supremu.

Ca est presentadu in custu capìtulu 8 e ca est sessadu in manera cuntemporànea a s'abbandonu de su sàbadu, custu tema de s'intertzessione de Gesù Cristos nch'est presentadu fintzas suta de s'aspetu de sa maledizione de su sessamentu de custa intertzeessione pro su cristianu. moltitudini vùtimas inconse de sa "die de su sole" paganu romanu; custu, fintzas e mescamente , a pustis de su suo ingannevole e seducente càmbiu de nùmene: "Domìniga": die de su Sennore. Eja, ma de cale sennoras? Ahimè! Cuddu suta.

Versetto 4: “ Su fumu de s'intzensu artziaiat cun sas pregadorias de sos santos dae sa manu de s'ànghelu dae in antis Deus. »

Sos “ nuscos ” chi acumpàngiant “ sas pregadorias de sos santos ” simbulègiant su gradevole fragu de su sacrificziu de Gesùs Cristos. Est sa dimustrazione Sua de amore e fidelidade chi rendet sas pregadorias de sos elettos atzetàbiles Suos a su cabu divinu Suo. Devimus notare in custu versetto s'importu de s'assòtziu de sas paràulas “ fumu ” e “ pregadorias de sos santos ”. Custa minuda at a èssere impreadu in Apocalisse 9:2 pro designare sas pregadorias de sos farsos cristianos protestantes, partinde dae sa situatzione noa aende-si istabilida in su 1843.

Custu chi Deus èvocat in custu versetto est sa situatzione chi esistit intre su tempus apostòlicu e sa data maleita de su 7 martzu 321. In antis de s'abbandonu de su sàbadu, Gesùs acolliat sas pregadorias de sos elègidos e intercedeva pro issos in nùmene suo. Est un'imàgine didàtica chi significat chi est mantenta sa relatzione verticale intre Deus e sos elettos suos. At a èssere gasi fintzas a cando ant a testimoniare sa fidelidade a sa pessone sua e a s'insignamentu suo de veridade, finas a su 321. In su 1843, su sacerdozio de Gesùs at a torrare a leare totu sa beneita faina sua in praghene de sos santos avventisti elègidos. Nointames, intre su 321 e su 1843, sos riformadores aiant beneficiadu de su perdonu suo, comente a sos de s'època de Tiatira .

Versetto 5: “ E s'ànghelu aiat pigadu s'incensiere, l'aiat prenadu de su fogu pigadu dae s'altare e l'aiat bessadu subra de sa terra. E b'est àpidu boghes, tronos, lampos e unu terremotu. »

S'atzione descritta est violenta in manera visibile. Est su de Gesùs Cristos a su tèrmine de su ministèriu suo de intertzezzione cando arribbat su momentu de sa fine de su tempus de sa gràtzia. Su ruolu dell "'altare " finit e " su fogu ", imàgine de sa morte espiatòria de Gesùs Cristos, est " bessadu subra de sa terra ", esigende punitzione de cussas chi lu tenent sottovalutato e, pro unos cantos, dispreziadu. Sa fine de su mundu signada dae s'interventu diretu de Deus est inoghe evocada dae sa fòrmula crae rivelada in Ap. 4,5 e Es. 19,16. Sa panoràmica de s'era cristiana si concruit cun custu abbentu “avventista” de Gesùs Cristos.

Comente pro su Sabato, su tema de s'intertzezzione tzeleste de Gesùs Cristos est presentadu suta de s'aspetu de sa maledizione de su cabu suo intre su 321 e su 1843. Sos santos chi intèrrogant s'Ispritu a riguardu, in Daniele 8:13, teniant bonas resones pro cherende connòschere su tempus in cale su sacerdozio “ perpètuu ” at a èssere assùmidu dae Gesùs Cristos.

Nota : Sena pònnere in discussione s'interpretatzione pretzedente, est sensata unu segundu acrarimentu. In custu segunda interpretatzione, sa fine de su tema de s'intertzezzione de Gesùs Cristos podet èssere collegada a sa data de su 7 martzu 321, su momentu chi s'abbandonu de su sàbadu a banda de sos cristianos aiat giutu Deus a intrare a un'ira chi at a èssere iscontada dae sos otzidentales. Cristianèsimu, pro mèdiu de sas “ sete trumbas ” chi acudint dae su versetto 6 chi sighit. Custu dòpiu acrarimentu est tantu prus giustificada in cantu s'abbandonu de su sàbadu at a tènneru cunsighèntzias finas a sa fine de su mundu, in su 2030, annu in cale cun sa gloriosa torrada sua visibile, Gesùs Cristos at a dogare pro semper

dae su règimene papale romanu e de sos ùrtimos suos S'amparu protestante, sa farsa pretesa issoro de lu serbire e lu rapresentare. Gesùs at a torrare a leare tando su titulu de “ Capu ” de sa Crèsia usurpato de su pabadu. Difatis, a diferèntzia de sos fideles eletos, sos cristianos infedeli rùidos ant a disconnòschere su decretu de Daniele 8:14 e sas consighèntzias suas finas a sa fine de su mundu; su chi giustìficat su terrore issoro cando Gesùs torrat segundu s'insignamentu de Apoc 6,15-16. In antis de su 2030, sas primas ses “ trumbas ” ant a èssere realizadas intre su 321 e su 2029. Cun sa “ de ses trumbas ”, s'ùrtimu castigu de avertimentu in antis de s'istèrminiu finale, Deus punit in manera severa meda sos cristianos rebellos. A pustis de custu de ses castigos, issu at a organizzare sas cunditziones pro s'ùrtima proa universale de sa fide e in custu cuntestu sa lughe rivelada at a èssere proclamada e connota a totus sos subravìvidos. Est in cara in una veridade dimustrada chi sos eletos e sos rutos ant a sobrare tando, pro issoro libera seberada, in cara a sa minetza de mortas cara a s'issos destino finale chi at a èssere: sa vida eterna pro sos elettos, sa morte definitiva e assoluta. pro sos rutos.

Versetto 6: “ E sos sete ànghelos chi teniant sas sete trumbas prontas a sonare. »

Partinde dae custu versetto, s'Ispritu nch'ofèrit una noa panoràmica de s'era cristiana, pighende comente tema sas “ sete trumbas ”, est a nàrrere sos “sete castigos sutzessivos” distribuidos longu totu s'era cristiana partinde dae su 7 martzu 321, annu in cale “ su pecadu ” est istada in manera ufitziale e in manera tzivile costituida. Amentu chi in su pròlogu de s'Apocalisse 1, sa “boghe ” de Cristu est issa matessi giai paragonada a su sonu de una “ trumba ”. Custu istrumentu de abbiu pro su pòpulu de Israele giughet in sese totu su sentidu de sa rivelazione de s'Apocalisse. S'avertimentu avertet de sas trampas tiradas dae s'inimigu.

Versetto 7: “ Su primu squillò. E b'est àpidu gràndine e fogu mescolati cun sàmbene, chi fiat istadu bessadu subra de sa terra; e una de tres partes de sa terra fiat istada brusiada, e una de tres partes de sos àrbores fiat istada brusiada, e cada erba birde fiat istada brusiada. »

Prima punitzione : fiat istada esecutada intre su 321 e su 538, in occasione de sas vàrias invasiones de s'Imperu Romano a banda de sos gai narados pòpulos “bàrbaros”. Amentu in particolare su pòpulu de sos “Unnos” su cale capu Àtila naraiat de èssere, in manera giusta, su “flagellu de Deus”. Unu flagellu chi at postu fogu parte de s'Europa; Gàllia setentrionale, Itàlia setentrionale e Pannònia (Croàtzia e Ungheria otzidentale). Su motu suo fiat: Oh, cantu est famadu! “Ue colat su caddu meu, s'erba non torrat a crèschere.” Sas atziones suas sunt in manera perfeta resùmidas in custu versetto 7; non mancat nudda, b'at totu. Sa “ gràndine ” est su sìmbulu de sa devastazione de sos regortos e su “ fogu ” est su sìmbulu de sa destruidura de sos materiales de consumu. E, naturalmente, “ su sàmbene versadu subra de sa terra ” est su sìmbulu de sas vidas umanas aiat ochidu in manera violenta. Su verbu “ bessare ” inditat s'ira de su Deus creadore, legisladore e sarvadore chi ispirat e dirighet s'atzione a pustis de àere “ bessadu fogu de s'altare ” in su versetto 5.

In su matessi tempus, in Lev. 26,14-17, leghimus: “ Ma si non m'ascurtet e non pones in pràtica totus custos cumandamentos, si disprètzios sos istatutos meos e si s'ànima tua detesta sos cabos meos, gasi chi si no osservet totus sos cumandamentos meos e non segas s'alleàntzia mea, tando t'apo a fàghere custu. Deo apo a mandare susu de tene su terrore, sa consunzione e sa calentura, chi t'ant a fàghere languire sos ogros e sufrire s'ànima tua; e as a semenare de badas sos sèmenes tuos: sos inimigos tuos los ant a devorare. Deo volgerò sa cara mea contra

de tene e as a èssere derrotadu dae in antis sos inimigos tuos; sos chi t'òdiant t'ant a dominare e as a fuire sena èssere inseguito. »

Versetto 8: “ Su segundu aiat sonadu. E calicuna cosa de simile a unu grandu monte ardente de fogu fiat istadu bessadu in su mare; e su tres unu de su mare fiat devènnidu sàmbene ,

Seconda punizione : Sa crae de custas imàgines est in Ger.51:24-25: “ Ripagherò Babilònia e totu sos abitantes de sa Caldea totu su malu chi ant fatu a Sion dae in antis sos ogros bostros, narat YaHWÉH. Mi', deo so contra de tene, monte de destruidura, narat su Sennore, tue chi as distruidu totu sa terra! Susu de tene apo a tèndere sa manu mea, t'apo a fàghere rotolare giosso de sas rocas e apo a fàghere de tene unu monte de fogu. » Est in custu versetto 8 chi s'Ispiritu èvocat su règimene papale romanu suta de su nùmene simbòlicu suo de “ Babilònia ” chi at a apàrrere in sa forma “ Babilònia sa manna ” in Apoc. 14:8, 17:5 e 18:2. “Su fogu” est atacadu a sa personalidade sua, evochende tantu custa chi l'at a consumare a sa torrada de Cristu e a su cabu finale, cantu su chi impreat pro allumare de òdiu cussos chi l'aprovan e la sustentant: sos monarcas europeos e sos pòpulos catòlicos issoro . Inoghe comente in Daniele, “ su mare ” rapresentat s'umanidade preocupada de sa cobertura profetosa; s'umanidade de pòpulos anònimos aias rimadu paganos in manera sustanziale nointames sas aparentes conversiones cristianas. Sa prima cunsighèntzia de s'instauratzione de su règimene pontifitziu in su 538 fiat istadu sa de atacare sas pessones pro las cunvertire cun sa forza militare armada. Sa paràula “ monte ” designat una poderosa difficultade geogràfica. Est su chi si cumbenit definire su règimene pontifitziu su cale, inimigu de Deus, est nointames intzitudu dae sa voluntade divina sua; custu a su fine de inasprire sa vida religiosa de sos cristianos infedeli provochende persecuzione, tribulia e morte intre de issos e in foras de unos pòpulos de sas diversas religiones. Sa religione obbrigatoria est una novidade dèvida a sa trasgressione de su santu sàbadu de Deus. A issu devimus sos inùtiles massacros de conversiones forzadas acumpridos de Càralu Mannu e sos òrdines de sas Crusadas diretas contra sos pòpulos musulmanos, afiladas dae Paba Urbanu II; totu sas cosas fiant istadas profetadas in custa “ segunda trumba ”.

Versetto 9: “ su tres unu de sos èsseres bividores chi fiant in su mare aiant mortu e su tres unu de sas naes perì ” .

Sas cunsighèntzias sunt universales e ant a durare finas a sa fine de su mundu. Sas paràulas “ mare ” e “ naes ” ant a agatare su significadu issoro in sos iscontros cun sos musulmanos de su Mar Mediterràneu, ma fintzas cun sos pòpulos africanos e sudamericanos ue sa fide catòlica conchistadora imposta at a dare logu a orrorosos massacros de popolatziones indigenas.

In su matessi tempus leghimus in Lv. 26,18-20: “ Si nointames custu non m'ascuret, t'apo a punire sete bias de prus pro sos pecados tuos. Apo a truncare s'orgòlliu de sa forza tua, apo a rèndere su chelu tuo comente a su ferru e sa terra tua comente a su bronzu. Sas fortzas tuas s'ant a esaurire de badas, sa terra tua no at a dare sos produtos suos e sos àrbores de sa terra no ant a dare sos frutos issoro. » In custu versetto Deus annùntziat un'indurimento religiosu chi in s'era cristiana si realizat cun su coladòrgiu de Roma de su paganèsimu a su papismo.

Notamus s'interessu chi in occasione de custu cambiamentu, sa dominatzione romana aiat abandonadu su "Campidògliu" pro aposentare su pabadu in su palatzu lateranesu situadu etotu subra de su "Caelius", est a nàrrere subra de su chelu. Su tostu règimene papale cunfirma lu profetadu irrigidimento religiosu. Su frutu de sa fide cristiana est cambiadu. Sa durcura de Cristu est sostituida dae s'aggressività e de sa crudelidade; e sa fidelidade pro sa veridade si trasformat in infedeltà e zelu pro sa farsidade religiosa.

Versetto 10: " Su de tres aiat sonadu. E aiat rùidu de su chelu unu grandu isteddu, ardente comente a una fiaccola; e aiat rùidu subra de su tres unu de sos rios e subra de sas benas de sas abbas. »

Sa de tres punitziones : Su malu generadu s'intensificat e crompet su cùcuru suo cara a sa fine de su Medioevu. Sos progressos in s'istampa mecànica aiant favoridu sa publicatzione de sa Sacra Bibbia. Leghende-lu, sos funtzionàrios eletos iscoberint sas veridades chi insinnat. Issa giustificat gasi su ruolu de sos " duos testimòngios " chi Deus las afidat in Apoc. 11,3: " Apo a dare a sos duos testimòngios meos su podere de profetare, bestidas de sacu, pro milleduecentosessanta dies . » Preferende sos dogmas religiosos pròpios, sa fide catòlica s'afidat petzi a sa Bibbia pro giustificare sos nùmenes de sos santos chi faghet adorare a sos sùdditos suos. Ca su possessu de una Bibbia est in issa cundennadu e esponet chie la possedit a sa tortura e a sa morte. Est s'iscoberta de sa veridade biblica chi giustificat s'imàgine dada in custu versetto: " E aiat rùidu de su chelu unu grandu isteddu, ardente comente a una fiaccola ". Su fogu est ancora atacadu a s'imàgine de Roma simbulegiada custa borta de unu " grandu isteddu infuocata " comente a su " grandu monte ardente ". Sa paràula " isteddu " rivelat sa pretesa sua de " illuminare sa terra " in manera religiosa segundu Gen. 1:15; e custu in su nùmene de Gesù Cristos, de cale issa pretendet de èssere s'imàgine de sa vera " fiaccola ", portadora de lughe a sa cale est paragonada in Apo.21,23. Issa est ancora " manna " comente cando at cumintzadu, ma su fogu suo de persecuzione s'est amplificatu, colende dae s'istadu de " ardente " a su de " ardente ". S'acrarimentu est simple, denunziata dae sa Bibbia, s'arrenegu suo est tantu prus mannu in cantu est custringhet a s'opònnere in manera aberta a sos elettos de Deus. Su chi, segundu Ap. 12,15-16, lu custringhet a colare dae s'istategia de sa " colovra " abbista e ingannevole a sa de su " dragu " in manera aberta persecutore. Sos avversàrios suos non sunt petzi sos elettos paghiosos e docili de Deus, b'at fintzas e mescamente in cara a issu unu farsu protestantèsimu, prus politicu chi religiosu, ca disconnoschet sos òrdines dados dae Gesù Cristos e pigat sas armas, ochit e massacros meda cantu su campu catòlicu. Su " de tres de sos rios ", est a nàrrere una parte de sas populatziones de s'Europa cristiana, aiat subidu s'assaltu catòlicu gasi comente sas "benas de sas abbas ". Su modellu de custas benas de abba est Deus matessi segundu Ger.2,13: " Ca su pòpulu meu at cummìtidu unu dòpiu pecadu: at abandonadu mene, chi sunt una bena de abba bivat, pro si fossare cisterne, cisterne screpolate, chi non tratenent s'abba. » A su plurale, in custu versetto, s'Ispritu designat cun " sas benas de sas abbas " sos eletos formados a imàgine de Deus. Giovanni 7:38 lu cunfirmat narende: « Chie creet in mene, de issu sgorgheranno rios de abba bia, comente a narat s'Iscritura». » Custa espressione inditat fintzas sa pràtica de su batiare de sos pipios chi finas dae sa nàschida, sena èssere consultados, retzint un'eticheta religiosa chi los at a rèndere sugetos de una càusa religiosa non seberada. Man manu chi creschent, una die imbracceranno sas armas e ant a ochire sos avversàrios ca s'eticheta religiosa issoro lu rechet.

Sa Bibbia cundennat custu printzipiu ca afirmat: “ Chie at a crèere e at a èssere batijadu at a èssere sarvadu, ma chie no at a crèere at a èssere cundennadu (Marco 16:16)”.

Versetto 11: “ Su nùmene de custu isteddu est Assenzio; e sa de tres partes de sas abbas si fiat mudadu in assenzio, e medas òmines aiant mortu acanta cuddas abbas, ca fiant devènnidas amare. »

In oposizione a s'abba pura e dissetante chi designat sa Bibbia, sa Parola iscrita de Deus, s'insignamentu catòlicu est paragonadu a su “ assenzio ”, una bèvida rànchida, tòssica e peri mortale; custu est giustificadu ca s'è situ finale de custu insignamentu at a èssere su fogu de sa “ segunda morte de su cabu universale ”. Una parte, “ su tres unu ” de sos òmines, est trasformada dae s'insignamentu catòlicu o in manera farsa protestante retzidu. “ Sas abbas ” sunt siat òmines chi insignamentu bìblicu. In su sèculu XVI , grupos armados protestantes aiant abusadu de sa Bibbia e de sos insignamentos suos e, a imàgine de custu versetto, sos òmines fiant istados ochidos dae òmines e de sos farsos insignamentos religiosos. Custu ca sos òmines e s'insignamentu religiosu sunt devènnidos amareggiati. Declarende chi "sas abbas fiant devènnidas amare ", Deus rispondet a un'acusa de " suspetu de gelosia " abarrada irrisorta partinde dae Ap. 6,6 in su de 3 sigillos . Issu cunfirmat, in su su momentu chi arribbat sa paràula iscrita sua, s'acusa de adultèriu chi issu movet contra s'Assemblea dae su 7 martzu 321 e chi pretzedet su tempus de s'adultèriu numenadu in manera ufiziale in manera religiosa Pèrgamu in Apo 2,12 de su 538.

In su matessi tempus, leghimus in Lv. 26,21-22: “ Si m'aguantas e non m'ascurtet, t'apo a corfire sete bias de prus segundu sos pecados tuos. Apo a mandare contra de ti las bèstias de su sartu, chi t'ant a privare de sos figios tuos, chi ant a destruere su bestiàmene tuo e chi t'ant a reduire a pagos; e sas àndalas tuas ant a èssere desertos. » S'istùdiu parallelu de Lv.26 e de sa 3a trumba de s'Apocalisse rivelat su cabu chi Deus esèrtzitat a su cumintzu de su tempus de sa Riforma. Sos beros eletos suos abarrant paghiosos e acunortados, atzetende sa morte o sa presonia comente a beros màrtires. Ma a bandas de su sublime esèmpiu issoro, bidet petzi “ bèstias ” crudeles chi s'affrontant, su prus de sas bias, pro orgòllu personale, e chi ochint sos òmines cun sa ferotzidade de animales agrestes furones. Custa idea at a pigare corpus in Apoc.13,1 e 11. Est su cùcuru de su tempus in cale, in sa norma de s'afflizione , s'Eletto est giutu “ in su desertu ” (= proa) in Apoc.12,6 - 14 cun s'iscrita bìblica “ duos testimòngios ” de Deus de Ap. 11:3. Su rennu intollerante de su pabadu profetadu 1260 annos at a finire.

Versetto 12: “ Su de bator aiat sonadu. E su tres unu de su sole fiat istadu corfidu, su tres unu de sa luna e su tres unu de sos isteddos, gasi chi su tres unu s'oscurò e sa die aiat pèdidu su tres unu de sa lughe sua, e ateretantu sa note. »

Sa de bator punitziones : S'ispiritu inoghe rafigurat sa “ manna tribolazione ” annunziata in Apocalisse 2:22. In sìmbulos nch'isvelat sos efetos suos: in parte est corfidu “ su sole ”, sìmbulu de sa lughe de Deus. In prus, in parte, fiat istada corfida fintzas " sa luna ", sìmbulu de su campu religiosu de sas tenebre chi aiat interessadu, in su 1793, catòlicos e protestantes ipòcritas. Suta de su sìmbulu de sos “ isteddos ” est corfida fintzas in manera individuale una parte de sos cristianos mutidos a illuminare sa terra . Chie at a pòdere tando corfire gasi sa bera e sa farsa lughe religiosa cristiana? Risposta: s'ideologia de s'ateismu fiat cunsiderada sa grandu lughe de s'època. Sa lughe sua eclissa totus sas àteras. Sos iscritores chi iscrient libros

subra de custu argumentu sunt apretziados meda e sunt definidos issoro matessi "illuministas" , comente a Voltaire e Montesquieu. Nointames, custa lughe destruit, in primu logu, sas vidas humanas in cadena, ispartzende flussos de sàmbene. A pustis de sa conca de su re Luisi XVI e sa de sa mugere Maria Antonietta, fintzas cudda de sos catòlicos praticantes e cudda de sos protestantes aiant rùidu suta de sa ghigliottina de sos rivolutzionàrios. Custu atu de giustitzia divina non giustificat s'ateismu; ma su fine giustificat sos mèdios, e Deus podet bortulare sos tirannos petzi lis oponende una tirannia superiora, prus poderosa e prus forte. " Potenza e potèntzia " est sa de su Sennore in Apocalisse 7:12.

In su matessi tempus, leghimus in Lv. 26,23-25: " Si custos castigos non ti curregint e si m'aguantas, fintzas deo t'apo a aguantare e t'apo a corfire sete bias de prus pro sos pecados tuos. Apo a mandare contra de ti l'ispada, chi at a vengare s'alleàntzia mea ; Cando b'ais a riunire in sas tzitades bostras, apo a mandare in mesu de bois sa peste e ais a èssere cunsignados in sas manos de s'inimigu. ". " S'ispada chi at a vengare s'alleàntzia mea " est difatis su ruolu chi Deus at dadu a su règimene natzionale àteu frantzesu cunsignende-li sos capos culpèvoles de s'adultèriu ispirituale cummittidu contra de issu. Comente sa piaga de su versu, custu règimene àteu at aviadu unu printzipiu de esecuzione de massa tale chi sos carnefici de eris devennerent sas vitimas de cras. Segundu custu printzipiu, custu règimene infernale pariat destinadu a leare in petus in sa morte totu s'umanitàde. Pro custu Deus l'at a dare su nùmene de " isprofundu ", de " bèstia chi àrtziat dae s'isprofundu ", in Ap 11,7 ue isvilupat su tema suo. Custu ca in Gen. 1,2 custu nùmene designat sa terra sena vida, sena forma, caòtica e chi, pro tempus meda tèrmine, sa destruidura sistemàtica printzipiada dae su règimene àteu diat riprodurre. Agatamus a esèmpiu su destinu de sa Vandea, catòlica e monàrchica, torrada a batijare "Venge" de sos rivolutzionàrios su cale progetu fiat su de nde fàghere una terra desolata e disabitada.

Versetto 13: " E aia castiadu e aia intesu un'àbbila chi bolaiat in mesu de su chelu, narende a grandu boghe: Dannos, dannos, dannos a sos abitantes de sa terra, a càusa de sos àteros sonos de sas trumbas de sos tres ànghelos". ite at a sonare! »

Sa Rivoluzione frantzesà aiat prodùidu sos efetos suos mortores ma aiat cròmpidu sa fine chertu dae Deus. At postu fine a sa tirannia religiosa e, posca, at prevàlidu sa tolleràntzia. Custu est su su momentu chi, segundu Ap. 13,3, sa "bèstia de su mare " catòlica fiat istada " ferta a morte ma sanada " gràtzias a sa poderosa autoridade de sa " àbbila " napoleònica, presentada in custu versetto, chi sa riabilitò. a traessu de su Cuncordadu suo. "... un'àbbila chi bolat in mesu de su chelu " simbulègiat s'apogeo de su dominiu de s'imperadore Napoleone I. Aiat estèndidu su dominiu suo subra de totu sos pòpulos europeos e aiat fallidu contra sa Rùssia. Custu sèberu nch'offerit una grandu pretzisione in sa datatzione de sos eventos, est tando sugeridu su periodu dae su 1800 a su 1814. Sas enormes cunsighèntzias de custu rennu costituint unu sòlidu puntu de riferimentu chi giustificat gasi s'arribu a sa data detzisiva de Daniele 8:14, 1843. Custu règimene importante in s'istòria de su paisu frantzesu devenit, pro Deus, portadore de un'annùntziu terrorosu, ca a pustis de issu, sa fide cristiana universale at a intrare a su tempus in cale at a èssere corfida dae Deus de tres grandu " disgràtzias ". Repitida tres bias, si tratat de su primore de su " disacatu "; custu ca intrende in s'annu 1843, comente a insegna Apo.3,2, Deus rechet a sos cristianos, chi revèndicant sa sarvesa de Gesùs Cristos, chi cumpletent in fines sa Riforma cumintzada dae su 1170, dada in cale Pierre Valdo aiat

restauradu de su totu sa veridade biblica, e aiant prodùidu “ òperas perfetas ”; custu primore est rechertu in Apocalisse 3:2 e de su decretu de Daniele 8:14. Sas cunsighèntzias de s'intrada sua in vigore si presentant inoghe suta forma de tres grandu “ disgràtzias ”, chi como amus a istudiare in manera separada. Dia chèrrere sutaliniare torra chi custu chi rendet in manera paradossale custu periodu de paghe religiosa una grandu “ disgràtzia ” est s'eredade de s'ateismu natzionale frantzesu chi permea e permeerà, finas a sa fine de su mundu, s'ànimu de sos òmines otzidentales. Custu non los at a agiuare a realizzare sas riformas rechertas dae Deus partinde dae su 1843. Ma giai su “ de ses sigillos ” de Apocalisse 6:13 aiat acraridu sa prima de custas “ disgràtzias ” cun s'imàgine de unu “ isteddu coudu ” paragonadu a “ figus birdes ”, no aende tando atzetadu sa completa crèschida ispirituale recherta dae Deus partinde dae su 1843. E su sinnu tzeleste de s'avertimentu de Deus fiat istadu dadu su 13 santandria 1833 in manera parallela pro como sugeridu pro s'annùntziu de sos tres grandu “ disgràtzias ” de su versetto istudiadu.

In sa rivelatzione sua, s'Ispìritu èvocat s'espressione “ abitanter de sa terra ” pro designare sos èsseres umanos aia pigadu de mìa de sos tres mannos aiat profetadu “ disgràtzias ”. Separados dae Deus e separados dae s'incredulidade issoro e de su pecadu, s'Ispìritu los collegat a sa “ terra ”. Gesùs, imbetzes, designat sos beros fideles suos eletos cun s'espressione “ tzitadinos de su rennu de sos chelos ”; s'issoro de sa pàtria no est sa “ terra ”, ma su “ chelu ”, ue Gesùs “ at ammaniadu unu logu ” pro issos segundu Giovanni 14:2-3. Pro custu, ogni bia chi in s'Apocalisse est tzitada custa espressione “ abitanter de sa terra ”, est pro designare s'umanidade rebella e separada dae Deus in Gesùs Cristos.

Apocalisse 9: sa 5a e sa 6a trumba

Sa “ prima ” e su “ segundu grandu disacatu ”

Sa de chimbe trumbas : su “ primu grandu dannu ”

pro protestantes (1843) e avventisti (1994)

Nòdida : In prima letura, custu tema de sa “ 5a trumba ” presentat in imàgines simbòlicas su cabu chi Deus esèrtizat subra de sas religiones protestantes rutas in disgràzia de su beranu de su 1843. Ma annanghet insignamentos agiuntivos chi cunfirmant sos annùntzios profetosos dados a sa sorre nostra avventista de sa de sete dies, sa sennora Ellen Gould White, chi Gesù aiat seberadu comente a sua messaggera. S'òpera profetosa sua at illuminadu in manera piessigna su tempus de s'ùrtima proa finale de sa fide; sas previsiones suas ant a èssere cunfirmadas in custu messàgiu. Ma custu chi sa sorre nostra no ischiat fiat chi Deus aiat pranificadu una de tres aspetativas avventista pro pònnere a sa proa sa matessi crèsia avventista de sa de sete dies. Tzertamente, custa de tres aspetativas no at assùmidu s'isvilupu pùblicu de sas duos pretzedentes, ma sa mannària de sas veridades noas riveladas a issa collegades cumpensat custa aparente debilesa. Aco' ca, a pustis de èssere istadu postu a sa proa de Gesù Cristos intre su 1983 e su 1991 a Valence-sur-Rhône, in Frantza, e a Maurìtziu, a pustis de àere refudadu sas ùrtimas lughes suas profetosas, s'insignamentu istituzionale ufitziale de s'Avventismo est istadu “ butadu ” dae su Salvatore de sas ànimas in 1994, una data costruida impreende sos “ chimbe meses ” profetosos de sos versetti 5 e 10 de custu capìtulu 9. Est ca, in segunda letura, custu cabu pitòricu giutu dae su Signore contra sos vàrios aspetos de sa fide protestante s'àplicat a s'Avventismo istituzionale rùidu a apostasia, ateretantu, pro unu refudu de sa lughe profetosa divina; custu, nointames sos avertimentos datet de Ellen G. White in su capìtulu “ negare sa lughe ” de su libru giradu suo a sos insinnantes avventisti “ The Evangelical Ministry ”. In su 1995, s'alleàntzia ufitziale de s'avventismo cun su protestantèsimu at cunfirmadu su giustu cabu profetadu dae Deus. De notare su fatu chi sas duas rutas tenent sa matessi càusa: su refudu e su disprètziu de sa paràula profetosa proposta dae Deus, a banda de unu tzeracu de Lui seberadu pro custu còmputu.

Su “ disacatu ” est s'ora de su malu su cale istigatore e ispiradore est Satana, s'inimigu de Gesù e de sos santos eletos suos. S'Ispìritu nche svelerà pro imàgines ite devenit unu

dischente de Gesùs Cristos cando est refudadu dae Lui pro èssere cunsignadu a su demòniu; su chi posca constituit una “ disgràtzia ” manna a beru .

Versetto 1: “ Su de chimbe aiat sonadu. E aia bidu un'isteddu rùidu dae su chelu subra de sa terra. Li fiat istada dada sa crae de s'isprofundu ,

su “ chimbe unu ”, ma mannu monito est giradu a sos elettos de Cristu postos a banda dae su 1844. “ S'isteddu rùidu dae su chelu ” no est “ s'isteddu Assenzio ” de su capìtulu pretzedente chi no est “ rùidu ”, “ subra de In cue terra ”, ma “ subra de SU rios E SU fontes de sas abbas ”. Est su de s'època de sos “ Sardos ” ue Gesùs ammentat chi “ tenet in sas manos suas sos sete isteddos ”. Pro sas òperas “ declaradas ” suas “ imperfetas ”, Gesùs aiat bessadu a terra su “isteddu ” de su missu protestante.

Sa tosta proa avventista fiat istada signada in su beranu de su 1843 de sa fine de unu primu isetu de sa torrada de Gesùs Cristos. Unu segundu isetu pro custa torrada fiat acabadu su 22 santugaine 1844. Fiat istadu petzi in su tèrmine de custa segunda proa chi Deus aiat donadu a sos binchidores su conoschimentu e sa pràtica de su santu sàbadu suo, sàbadu. Custu Sabato aiat assùmidu tando su ruolu de su “ sigillu de Deus ” mentovadu in su versetto 4 de custu capìtulu 9. Su suggellamento de sos servidores suos fiat cumintzadu tando a pustis de sa fine de sa segunda proa, in s'atòngiu de su 1844. S'idea est comente a sighit: s'espressione “ chi fiat rùidu ” designat sa data de su beranu 1843, sa fine de su decretu de Dan. 8:14 e sa fine de su primu protzessu avventista, in oposizione a su de sa ruta 1844 chi signat su cumintzu de su suggellamento de sos binchidores prescelti e su de su tema de custa “ 5a trumba ”, su cale fine acanta Deus est de rivelare sa ruta de sa fide protestante e sa de s'avventismo chi s'at a alleare cun issu a pustis de su 1994 , tèrmine de sos “ chimbe meses ” profetados in sos versetti 5 e 10. Duncas, mentras sos “chimbe meses” de custu tema cumintzant in s'atòngiu de su 1844, su cuntestu de su cumintzu de su segliende, comente a argumentu printzipale, sa fide protestante “ fiat rùida ” in antis de custa data, partinde dae su beranu de su 1843. Bidimus tando comente a sa rivelazione divina respetos de pretzisu sos fatos istòricos acumpridos. Sas duas datas 1843 e 1844 tenent cadauna unu ruolu ispezificu a issas atribuidu.

Abbandonada dae Gesùs chi l'aiat cunsignadu a su demòniu, sa fide protestante aiat rùidu a su “ putzu ” catòlicu o “ in sas profundidades de Satana ” chi sos matessi Riformadores aiant denunziadu a su tempus de sa Riforma in Apocalisse 2:24. In manera sùtile, narende chi ruet “ subra de sa terra ”, s'Ispìritu cunfirma s'identidade de sa fide protestante simbullegiada dae sa paràula “ terra ” chi ammentat s'essida sua de su catolitzèsimu mutidu “ mare ” in Apoc. 13 e 10,2. In su messàgiu de “ Filadèlfia ”, Gesùs presentat “ ghennas ” abertas o aiat serradu. Inoghe, una crae lis aberit unu caminu diferente meda ca dat atzessu issoro a su “ isprofundu ” chi simbulègiat s'iscumparta de sa vida. Custa est s'ora in cale, pro issas, “ sa lughe devenit tenebre ” e “ sas tenebre devenint lughe ”. Adotende comente a eredade sos printzipios de su pensamentu filosòficu republicanu, perdonu de bista sa bera santidade de sa fide purificada dae su sàmbene de Gesùs Cristos. Notamus sa pretzisione “ li fiat istada dadu ”. Cussu chi gasi dat a cadaunu segundu sas òperas suas est Gesùs Cristos, su Giudice divinu. Ca est fintzas su bardianu de sas craes; “ sa crae de Davide ” pro sos biados eletos in su 1873 e in su 1994, segundu Apocalisse 3:7, e “ sa crae de s'isprofundu ” pro sos rutos in su 1843 e in su 1994.

Versetto 2: “ E aiat abertu s'isprofundu de s'isprofundu. E de su putzu essiat unu fumu sìmile a su fumu de una manna fornace; e su sole e s'àera fiant oscurati de su fumu de su putzu. »

Sa fide protestante càmbiat meres e destinu, e càmbiant fintzas sas òperas suas. Issa atzedet gasi a su destinu pagu invidiabile de dèvere subire sa destruidura de su cabu universale mediante su “ fogu ” de sa “ segunda morte ” de cale s'at a faeddare in Apoc. 19:20 e 20:10. Pighende s'imàgine de “ unu lagu de fogu e de sùrfuru ”, custu “ fogu ” de su cabu finale at a èssere una “ manna fornace ” chi minetzat sos trasgressori de sos cumandamentos de Deus sin de sa proclamazione issoro subra de su monte Sìnai segundu Èsodu 19,18: “ Su monte Sìnai fiat totu fumante, ca in cue fiat caladu su Sennore in mesu de su fogu; custu fumu si pesaiat comente a su fumu de una fornace , e totu su monte tremiat in manera violenta. » S'Ispritu impreat posca sa tècnica tzinematogràfica narada “flashback”, su flashback, chi rivelat sas òperas realizadas mentras fiant ancora in vida, sos rutos serbiant su demòniu. Sa paràula “ fumu ” inoghe tenet unu dòpiu significadu: su de su fogu de sa “ manna fornace ” de cale leghimus in Apoc. 14:11: “ E su fumu de su tormentu issoro àrtziat in sos sèculos de sos sèculos; e non tenent pasu nen die nen note cussas chi adorant sa bèstia e s'imàgine sua, e cale si siat retzit su semu de su nùmene suo ”, ma fintzas su de sas “ pregadorias de sos santos ” segundu Ap.5:8, aco', cuddos farsos santos. Ca una bundante faina religiosa manifestada dae sa pregadoria giustificat custas paràulas chi Gesùs l'aiat giradu a Sardi , in su 1843: “ Ses cunsideradu biu; e tue ses mortu .” Mortas, e duas bias morta, ca sa morte sugerida est “ sa segunda morte ” de su “ cabu universale ”. Custa faina religiosa trampat totus francu Deus e sos elettos suos chi illùminat. Custa trassa difùndida est una “bufala”, comente a narat su mundu modernu. Ed est etotu s'idea de ebbrezza chi s'Ispritu sugerit a traessu de s'imàgine de su “ fumu ” chi si difundet “ in s'àera ” finas a oscurare “ su sole ”. Si custa ùrtima est su sìmbulu de sa bera lughe divina, sa de sa “ àera ” designat su domìniu riservadu de su demòniu, mutidu “ su prìntzipe de sa potèntzia de s'àera ” in Ef 2,2, e chi Gesùs mutit “ su prìntzipe de custu mundu ” in Giovanni 12:31 e 16:11. In su mundu, sa fine de sa disinformazione est cuare veridade chi divent abarrare segretas. A livellu religiosu est sa matessi cosa: sa veridade est petzi pro su prescelto. Sa multiplicazione de sos grupos protestantes at difatis tentu s'eficatzidade de mascherare s'esistèntzia de sa fide avventista de sa de sete dies; custu finas a su 1995 cando l'aiant acollidu intre sas fila issoro pro su grandu “ disacatu suo ”. In custa situatzione ispirituale noa issos ant a èssere vùtimas de sa segunda morte chi at a trasformare sa superfizie de sa terra in una fornace ardente. Su messàgiu est terrificante e podimus cumprèndere ca Deus no l'at ofertu in manera crara. Est abbandada a sos elettos pro chi cumprèndant a cale destinu sunt isfugidos.

Versetto 3: “ Sos tzilibirches fiant essidos fumanti e si fiant ispèrdidos subra de sa terra; e fiat istadu lis dadu unu podere pari a su de sos iscorpiones de sa terra. »

Sas pregadorias simbulegiadas dae su “ fumu ” acudint dae sas bucas e dae sas mentes de sos protestantes rutos, tando òmines e fèminas simbulegiados dae sos “ tzilibirches ” a càusa de su grandu nùmeru issoro. Si tratat difatis de moltitudini de creaturas umanas chi aiant rùidu in su 1843 e b'ammento chi, in su 1833, deghe annos in antis, su Sennore aiat dadu un'idea de custa moltitudine cun “sa ruta de sos isteddos” acumpridu in sa note de su 13 santandria. , 1833 intre mesunote e sas 5 de su mangianu, segundu sas testimonias istòricas oculares. Torra

s'espressione " subra de sa terra " giughet cun sese su dòpiu significadu de estensione terrestre e de identidade protestante. A chie praghent sos " tzilibirches " devastantes e devastantes ? Non sos massajos, e Deus no aprèztiat sos credentes chi Lu traighent e collàborant cun s'aversàriu pro destruere su Suo tòddidu de sos elettos, duncas custu s'imbulu est aplicadu a issos. Posca, in Ezechiele 2, custu cùrtziu aende-lu cumpresu de 10 versetti, sa paràula " rebella " est tzitada 6 bias pro designare sos " rebellos " ebreos chi Deus mutit " ispinas, ispinas e iscorpiones ". Aco', custu tèrmine " iscorpione " pertocat sos rebellos protestantes. In su versetto 3, sa bàrtziga a su suo pòdere ammàniat a s'impreu de unu s'imbulu sùtile importante meda. Su podere de sos " iscorpiones " est su de pùnghere in manera mortale sas v'itimas issoro cun su pungiglione de sa coa " issoro ". E custa paràula " coa " assumet unu significadu fundamentale in su pensamentu divinu riveladu in Isaia 9,14: " su profeta chi insinnat sa fàula est sa coa ". Sos animales impreant sas coas " issoro " pro scacciare e frustare muscas e àteros babbois parassitas chi los genant. Inoghe agatamus s'imàgine de sa farsa " profeta Jezebel " chi colat su tempus suo a castigare e a fàghere sufrire Deus e sos servidores suos infedeli trampados. Faghet parte de sos insignamentos de sa fide catòlica fintzas sa pràtica de sa flagelladura voluntària pro iscontare sos pecados. In Apoc 11,1 s'Ispiritu cunfirmat custu paragone imprende sa paràula " canna " a sa cale sa crae Isaia 9,14 dat su matessi significadu de sa paràula " coa ". Custa imàgine de sa crèsia papale s'aplicat fintzas, dae su 1844, a sos credentes protestantes rutos chi sunt devènnidos profetas de Deus chi insinnant fàulas, o farsos profetas. Sa paràula sugerida " coa " at a èssere tzitada in manera crara in su versetto 10.

Su fràigu de sa de tres aspetativas avventista

(custa borta, de sa de sete dies)

Versetto 4: " Fiat istadu lis naradu de no iscalabrare s'erba de sa terra, nen calicuna berdura, nen calicunu àrbore, ma petzi sos chi non teniant su sigillu de Deus subra de sos cherbeddos . »

Custos " tzilibirches " non devorant su birde, ma sunt dannosas pro sos òmines chi non sunt amparados dae su " sigillu de Deus ". Custu mentovu de su " sigillu de Deus " cunfirmat su cuntestu de sos tempos giai tratadu in Apoc.7. Sos messàgios sunt duncas parallellos, aende-lu cumpresu 7 chi riguardat sos elettos segliados e aende-lu cumpresu 9, sos rutos abbandonados. T'ammento chi segundu Mt 24,24 est impossibile sedurre un'autènticu elettu. Sos farsos profetas duncas si trampant pare.

Sa pretzisione, " su sigillu de Deus subra de sos cherbeddos ", inditat su cumintzu de su suggellamento de sos tzeracos de Deus avventisti elègidos, su 23 santugaine 1844. Sa minuda est mentovada pagu in antis de sa tzita de su perìodu profetosu de sos " chimbe meses " de su versetto chi s'ghit; una durada de 150 annos beros chi s'at a basare subra custa data.

Versetto 5: " Fiat istadu lis dadu no de los ochire, ma de los turmentare chimbe meses ; e su tormentu chi causaiant fiat sìmile a su tormentu causadu dae s'iscorpione cando punghet un'òmine. »

Su messàgiu de Deus riunit in s'imàgine sua atziones acumpridas in tempos diferentes; chi confundet e rendet difitzile s'interpretazione pitòrica. Ma una bia cumpresa e acollida custa tècnica, su messàgiu devenit craru meda. Custu versetto 5 est istadu a sa base de s'annùntziu meu de sa torrada de Gesùs Cristos pro su 1994. In issu agatamus sos pretziosos " chimbe meses " profetosos chi, partinde dae su 1844, permitent de fissare sa data de su 1994. Nointames, pro realizzare su progetu de Deus, devia in manera assoluta collegare sa gloriosa torrada de Gesùs Cristos a custa data. Est gasi chi, in parte tzurpadu dae una pretzisione de su testu chi diat àere rèndidu impossibile custu isperu, tèngio perseverato in sa diretzione cherta dae su Creadore meu. Su testu difatis ispetzifìca: " fiat istadu lis dadu non pro los ochire, ma pro los turmentare chimbe meses ". Sa precisazione " no a los ochire " non permitiat de afrontare su tema de su " de 6 trumbas ", una mostruosa gherra mortale, in su tempus cobertu dae su " de 5 trumbas "; su tempus de 150 annos beros. Ma a s'època sua, William Miller fiat giai in parte tzurpu pro acumprìre un'atzione cherta dae Deus; iscobèrrere un'errore chi nche permetet de ravnivare s'isperu de sa torrada de Cristu s'atòngiu de su 1844; unu farsu errore, ca sos primos càrculos chi fissaient su beranu de su 1843 agatant oe cunfirma in sos ùrtimos càrculos nostros. Sa voluntade e su podere de Deus sunt soberanos e, in manera fortunada pro sos elettos suos, nudda e nemos podet impedire su progetu suo. Su fatu est chi custu errore de annùntziu at giutu s'avventismo ufiziale a dimustrare, in su 1991, unu cunportamentu de disprètzìu cara a un'isperu de sa torrada de Gesùs Cristos annuntziada pro su 1994. E su peus pro sos avventisti est de èssere istados privados de s'ùrtima lughe profetosa chi illùminat, in s'interesa sua, sos 34 capìtulos de sos libros Daniele e Apocalisse, comente a ognunu podet tènnere proa oe leghende custu documentu. Gasi faghende, sunt privados fintzas de sas àteras lughes noas chi Deus m'at donadu partinde dae su beranu de su 2018 subra de sa lege sua e subra de sa torrada de Cristu chi at a torrare, como l'iscamus, in su beranu de su 2030; e custu subra de bases noas e separadas dae su fràigu profetosu de Daniele e de s'Apocalisse. Intre su 1982 e su 1991, pro mene, sos chimbe meses fiant ligados a sa faina de sos farsos profetas chi diat èssere s'ghida finas a sa torrada de Gesùs Cristos. Conchinadu dae custu arresonu, non pro àteru giustificadu, non bidia sa restrizione temporale imposta dae sa proibizione de " ochire ". E a cuddu tempus la datat 1994 rapresentaiat s'annu 2000 de sa bera nàschida de Gesùs Cristos. Aggiungo chi nemos in antis de mene at individuadu sa càusa de s'errore meu; chi cunfirmat un'acumprimentu cunforme a sa voluntade de Deus. Giramus como s'atentzione a sa precisazione " ma los turmentare chimbe meses ". Sa fòrmula est in manera estrema fuorviante ca su " tormentu " in chistione no est subidu dae sas vitimas durante sos " chimbe meses " profetados. Su " tormentu " a cale faeddat in suspu s'Isperu at a èssere dadu a sos rutos in su cabu finale, ue at a èssere causadu dae su fogu de su " istagnu de fogu ", castigu de sa " segunda morte ". Custu " tormentu " est annuntziadu in su messàgiu de su de tres ànghelos de Apoc. 14,10-11 chi su versetto pretzedente evocaiat tzitende " su fumu " " de su

tormentu issoro ”; unu messàgiu chi sos adventisti conoschent bene ca constituit un'elementu de sa missione universale issoro. Conoschende in antìzipu sa ruta de custu adventismo ufiziale, s'Ispritu narat in manera sùtile in custu messàgiu: " fintzas issu at a bufare su binu de s'ira de Deus versadu puru in sa copa de s'ira sua, e at a èssere turmentadu in su fogu e in su sùrfuru dae in antis su Sennore". santos ànghelos e dae in antis s'Agnello ". Custa precisazione " fintzas issu " pigat de miria, posca, sa fide protestante, posca s'avventismo infedele ufiziale refudadu in su 1994 de Gesùs Cristos matessi. De custa data, a cunfirma de sa maledizione sua, custu rebellu " nou " at aderidu a s'alleàntzia ecumènica chi riunit catòlicos e protestantes giai separados dae Deus. Ma in antis de sa ruta de s'avventismo ufiziale, la fòrmutat " fintzas issu " s'aplicaiat a sos protestantes rutos, ca rùidos in su 1844, diant àere como cumpartzidu sa sorte de sos catòlicos, de sos ortodossos e de sos farsos ebreos. Difatis, " fintzas issu " pertocat totus sos non catòlicos chi onorant sa Crèsia catòlica de Roma, intrende a s'alleàntzia ecumènica sua, e onorende sos ordinamentos de Costantinu I : sa domìniga sua e nadale "die de su sole", (Nadale 25 nadale). Seberende sa forma de su singulare " fintzas issu ", imbetzes de su plurale "fintzas issoro", s'Ispritu nch'amentat chi su sèberu religiosu est unu sèberu individuale chi responsabilizat, giustìficat o faghet intèndere culpèvole in sos cunfrontos de Deus, de sa pessone, e no, sa comunidade; comente " Noè, Daniele e Giobbe chi no aiant sarvadu figios o figias " segundu Ezechiele 14:18.

Sos tormentos de sa segunda morte de s'ùrtimu cabu

Versetto 6: " In cuddas dies sos òmines ant a chircare sa morte e no l'ant a agatare; ant a disigiare mòrrere e sa morte at a fuire dae issas. »

Sas ideas fluiscono in modu lògicu meda. Aende in pessu chi evocadu sos " tormentos de sa segunda morte ", s'Ispritu profetat in custu versetto 6, in contu de sas dies de s'aplicazione sua, chi ant a bènnere a sa fine de su de sete millènnios , designadu dae s'espressione " in cuddas dies ". Posca nos rivelat sas particularidades de custa formidabile punitzione finale. " Sos òmines ant a chircare sa morte, ma non l'ant a agatare; ant a disigiare mòrrere e sa morte at a fuire dae issas ". Custu chi sos èsseres umanos no ischint est chi su corpus risòrgidu de sos malvagi at a tènnere caraterísticas diferentes meda de cuddas de sos corpos carrales de oe. Pro sa punitzione finale issoro, su Deus creadore at a torrare a creare sa vida issoro rendende-la capatza de sighire in un'istadu cussente finas a sa destruidura de s'ùrtimu àtomu issoro. In prus, sa durada de sa tribulia at a èssere adatada in manera individuale pro cada individu, a segunda de su verdetto pronunziadu subra de sa culpabilidade individuale sua. Marco 9,47-48 lu cunfirmat cun custas paràulas: "... pro èssere bessadu in sa Geenna, ue su berme issoro non morit e su fogu non s'istudat. » Andat in prus notadu chi sa fide protestante cumpartzit cun sa Crèsia catòlica medas farsos dogmas religiosos, in prus de sa dominiga, prima die dedicada a su pasu, b'est su creingiu in s'immortalidade de s'ànima, chi giughet sos protestantes a crèere in s'esistèntzia de s'inferru insinnada dae sos catòlicos. Gasi, sa minetza catòlica de s'inferru ue, in manera eterna, sos dannados sunt turmentados in su fogu, minetza a cale sutaponiant totu sos monarcas de sas terras cristianas, teniat unu pagu de veridade, ma mescamente meda farsidade. Ca, in primu logu, s'inferru ammaniadu dae Deus at a pigare forma petzi a sa fine de sos " milli annos " de su cabu tzeleste de sos malvagi a banda de sos

santos. E in segundu logu, sa tribulia no at a èssere eterna, mancari perlongada, respetu a sas atuais cunditziones terrenas. Intre cussos chi ant a bìdere sa morte fuire dae sese, b'ant a èssere sos sghidores e ferventes defensores de su dogma paganu gregu de s'immortalidade de s'ànima. Deus lis at a ofèrrere gasi s'esperientzia de imaginare cale diat èssere s'issos destinu si s'ànima issoro esseret istada immortale a beru. Ma ant a èssere mescamente sos adoradores de sa "die de su sole invitto" a adobiare sa divinidad issoro; sa terra matessi chi los carraiat, devènnida "solas" pro sa fusione de su magma de su fogu e de su sùrfuru.

S'aparèntzia in manera mortale ingannevole

Versetto 7: " Custos tzilibirches fiant comente a caddos prontos pro sa batalla; Subra de su capu issoro teniant coronas similes a oro e sas caras issoro fiant comente a caras de òmines. »

Cun sos sùmbulos suos, su versetto 7 acrarit su pranu de atzione de su campu protestante rutu. Sos grupos religiosos (caddos) si riunint pro una " batalla " ispirituale chi s'at a acumprìre petzi a sa fine de su tempus de gràtzia ma sa meta finale est inie. Custa batalla retzit su nùmene " Armageddon " in Apocalisse 16:16 . Est pretzisu posca notare s'insistèntzia de s'ispiritu subra de su cunfrontu suo cun sa realidade de sas cosas; ite chi faghet multiplichende s'impreu de su tèrmine " mi praghet ". Custu est su modu suo de smentire sas farsas afirmaduras de sos religiosos interessados. Totu est petzi aparèntzia ingannevole: sa " corona " promissa a su binchidore de sa fide, e sa fide matessi (s'oro) chi tenet petzi unu " assimigiu " cun sa bera fide. Sas " caras " de custos farsos credentes sunt issos matessi ingannevoli ca totu custu chi abarrat est un'aspetu umanu. Chie espressat custu cabu isperiat sas redini e sos coros. Connoschet sos pensamentos segreti de sos èsseres umanos e cumpartzit sa bisione sua de sa realidade cun sos elettos suos.

Versetto 8: " Teniant pilos comente a pilos de fèminas e sas dentes issoro fiant comente a dentes de leones. »

Segundu 1Cor.11:15, sos pilos de sas fèminas serbint de belu. E su ruolu de su belu est su de cuare sa cara, s'identidade de su sugetu caratzadu. Custu versetto 8 denuntzia a traessu de sos sùmbulos suos s'aparèntzia ingannevole de sos grupos religiosos cristianos. Tenent tando s'aspetu esteriore (pilos) de sas crèsias (fèminas , in Ef. 5:23-32), ma sos ispiritos issoro sunt animados dae sa ferotzidade (dentes) de sos " leones ". Cumprendimus mègius ca sas caras issoro tenent petzi assimigios umanos. Non sena resone Gesù los paragonat a sos leones. Torrat a cramare gasi s'istadu de ànimu de su pòpulu romanu chi aiat fatu devorare de sos leones sos primos cristianos in sas arenas pròpias. E custu paragone est giustificadu ca a sa fine de su mundu, torra s'at a chèrrere pònnera a morte sos ùrtimos beros eletos de Gesù Cristos.

Versetto 9: " Teniant corazze similes a corazze dae ferru, e s'abbolotu de sas alas issoro fiat comente a s'abbolotu de carros cun medas caddos chi current a sa batalla. »

Custu versetto pigat de mìa sa contraffazione de sa panoplia de su beru sordadu de Gesù Cristos chi bestit sa " corazza " de sa giustìtzia (Ef.6,14), ma inoghe, custa giustìtzia est tosta comente su " ferru " giai sùmbulu de s'imperu romanu in Daniele. Sos " tzilibirches " faghent abbolotu cun sas " alas issoro " cando sunt ativas. Su paragone chi nde derivat pertocat tando

s'atzione. Sa s'ghente precisazione cunfirma su ligàmene cun Roma, sas cales cursas de carros cun " prus caddos " allietavano sos romanos in sos tzicuitos issoro. In custa imàgine, " medas caddos " significat: diversos grupos religiosos riunidos pro tragiare su " carru " romanu , pro glorificare s'autoridade de Roma; Roma chi aiat ischidu manigiare sos àteros capos religiosos pro los sutamètere a traessu de sos ammajos suos. Gasi s'Ispìritu resumet s'atzione de su campu rebellu. E custu raduno in praghère de Roma los ammàniat a sa finale " batalla de Armageddon " dirìgida contra sos oposidores de sa domìniga, fideles osservadores de su sàbadu santificadu dae Deus, e inconsciamente, contra Cristu, defensore Amparadore Issoro.

Versetto 10: " Teniant coas comente a iscorpiones e pungiglioni e in sas coas issoro bi fiat su podere de iscalabrare sos òmines chimbe meses. »

Custu versetto pesat su belu de su versetto 3, ue sa paràula " coa " est istada sugerida suta de su titulu "pòdere de sos iscorpiones ". Est tzitadu in manera crara mancarì su significadu suo no est craru in chie no lu chircat in Isaia 9:14. No est su casu meu, duncas ammento custa crae importante: " su profeta chi insinnat sa fàula est sa coa ". Craro su messàgiu in còdighe in custos tèrmines: custos grupos teniant profetas bugiardi (coas) e rebellas (iscorpiones) e limbas bugiarde (pungiglioni), e fiat in custos farsos profetas (coas) su podere de nòghere fintzas a sos òmines, de sedurli e los conchinare a onorare sa Domenica Rumana 150 annos (chimbe meses) de paghe religiosa garantida dae Deus; chi los esponet sena remèdiu a sos " tormentos de sa segunda morte " de su cabu finale de sa fine de su de VII millènnios . Cando pesso chi sas moltitudini non bident s'importu de sa die de pasu! Si creerent a custu messàgiu riveladu e decodificadu, diant cambiare idea.

Versetto 11: " Teniant comente a re s'ànghelu de s'isprofundu, mutidu in ebràicu Abaddon e in gregu Apollion. »

Semper prus pretzisa, s'acusa divina cromptet su cùcuru suo: custos grupos religiosos tenent pro re Satana, " s'ànghelu de s'isprofundu " chi at a èssere ligadu in sa terra desolata " milli annos " segundu Apoc.20:3. Sa paràula " profundu " in Gen. 1:2 si referit a sa terra prima chi portos su mìnimu sinnu de vida. Custu tèrmine designat tando sa terra resa desolata, cada forma de vida mundada bia de sa gloriosa torrada de Cristu. At a abarrare in custu istadu " milli annos ", cun s'ùnicu abitante chi at a èssere s'ànghelu chi Satana aiat tentu presoneri susu de issa. Cussu chi Deus mutit in Apocalisse 12, su " dragu ", e sa colovra , su demòniu e Satana ", retzit inoghe su nùmene Distrutore, significadu de sas paràulas " ebràicu e gregu , Abaddon e Apollyon ". In manera sùtile, s'Ispìritu nche contat comente a custu ànghelu destruit s'òpera de Deus contra sa cale est cumbatende. " Ebràicu e gregu " sunt sas limbas de s'iscritura biblica originària. Gasi, essende rùida sa fide protestante, in su 1844, su cumintzu de su tema de custu " 5° trumba ", su demòniu l'aiat torrada a conchistare cun su nòdidu interessu suo pro sa Sacra Bibbia. Ma a diferèntzia de sos gloriosos cumintzos de sa Riforma, como est impreada pro destruere su pranu de Deus. Satana àplicat cun sa fide Riformada ruta, custa borta cun sutzessu, custa chi aiat intentadu de badas de fàghere rùere Cristu matessi, in s'ora de sa proa sua de resistèntzia.

Versetto 12: " Su primu dannu est coladu. Aco' chi arribbant àteras duas disgràtzias a pustis de custa . »

Inoghe finit, in su versetto 12, custu tema particolare meda de su " de 5 trumbas ." Custu momentu inditat chi s'umanidade est intrada in s'annu 1994 de su calendàriu abituale suo. Finas a tando, sa paghe religiosa est persistida intre totu sas religiones monoteistiche. Nemos est istadu ochidu pro unu motivu ispirituale de aficu religiosu. Sa proibizione de ochire càbidu in su versetto 5 est istadu duncas respetadu e acumpridu comente a Deus aiat annunziadu.

Ma su 3 austu 1994, su primu beru atacu religiosu musulmanu a banda de su GIA aiat ochidu chimbe funtzionàrios frantzesos a curtzu a s'ambasciada frantzesa in Algeri, sighidu, a sa vigilia de su Nadale cristianu, su 24 nadale 1994, de un'atacu contra un'aèreu frantzesu, chi aiat ochidu tres pessones in Algeri, intre cale unu frantzesu. S'istiu sutzessivu, sos grupos armados islàmicos de su GIA algerinu aiant afiladu atacos mortales a sa RER de Parigi, sa capitale frantzesa. E in su 1996, 7 preìderos catòlicos frantzesos fiant istados isconcados a Tibhirine in Algeria. Custas testimonias frunint duncas sa proa chi sos " chimbe meses " profetados sunt istados superados. Sas gherras de religione podent tando torrare a leare e sighire finas a sa fine de su mundu signada dae sa torrada de Cristu glorificadu.

Sa 6a trumba : Sa segunda grandu " mala sorte "

Sesta punitzione de cada farsa santidade cristiana

Terza Guerra Mundiale

Versetto 13: " Su de ses aiat sonadu. E aia intesu una boghe de sos batororros de s'altare dae oro chi est dae in antis Deus:

Custu de ses castigos ammonitore costituit su "segundu" grandu " dannos " annunziadu in Apocalisse 8:13. Issa pretzedet sa fine de su tempus de sa gràzia colletiva e individuale e s'at a acumprire tando intre su 2021 e su 2029. Cun custu versetto 13 s'intrat a su tema de su " de 6 trumbas " at a cunfirmare sa torrada de sa gherra e s'autorizazione " a ochire ". Custu tema nou pertocat sos matessi grupos religiosos de sos de su " de 5 » trumbas pretzedentes. Sos sìmbulos impreados sunt aguales. Fintzas sas cosas faghent a ispiegare gasi: sos pòpulos de su " de 5 trumbas " si sunt abituados a " no ochire ", arribbende addirittura a vietare su dolu de mortas, in Europa e in unos cantos Istados de sos Istados Unidos. Ant agatadu unu modu pro fàghere funtzionare in manera vantagiosa su cummèrtziu internatzionale, ite chi los at arricchidos. Non sunt tando prus sostenidores de sa gherra, ma defensores de sa paghe a totu sos custos. Sa gherra intre sos pòpulos cristianos paret duncas esclùdida, ma a dolu mannu una de tres religiones monoteistas est prus pagu meda paghiosa, est s'Islam chi caminat subra de

duas ancas: cudda de sos terroristas chi agint e cudda de sos àteros sghidores chi aplaudint a sas atziones issoro omicide. Custu interlocutore rendet duncas impossibile sa prospetiva de una paghe durajola, e at a bastare chi su Deus creadore "sonos" s'autorizatzione sua pro chi acotessat s'iscontru de tziviltade e de religiones cun notèvoles efetos mortales. Fintzas subra de su restu de sa terra cada pòpulu at a tènnere su suo traditzionale inimigu, sas partziduras ammaniadas dae su demòniu e de sos dimònios suos in contu de s'intreu praneta.

Ma inoghe sa profetzia pigat de mìa unu territòriu particulare, s'infedele Otzidente cristianu.

S'ùrtimu castigu, in antis de sas "sete ùrtimas piaghe" chi pretzedent sa torrada de Cristu, benit a su nùmene de su "de 6 trumbas." Giài, in antis de intrare a sas minudas de su tema, ischimus chi custu tema est difatis sa segunda de sos "grandu disacatos" annuntziadas dae sa "àbbila" de s'imperu napoleònicu in Apo.8:13. Nointames, in unu montàgiu adatadu cun custa intentzione, sa profetzia de Apo.11 atribuit custu nùmene de "segundu dannos" a sa Rivoluzione frantzesa mutida "sa bèstia chi àrtziat dae sos isprofundos". Est fintzas su tema de sa "4a trumba" de Rev.8. S'ispiritu nche sugerit tando s'esistèntzia de un'istrintu raportu intre sos eventos interessados dae su "de 4 e de su de 6 trumbas." Amus a iscobèrrere cales sunt custas relatziones.

Cando su "6th sonat sa trumba", sa boghe de Cristu, intercessore dae in antis s'altare de s'intzensu, espressat un'òrdine. (Segundu s'imàgine de su tabernacolo terrenu chi profetaiat su ruolu benidore suo tzeleste de intercessore pro sas pregadorias de sos elègidos).

S'Europa otzidentale bersàlliu de s'ira de Gesùs Cristos

Versetto 14: "E narende a su de ses ànghelos chi teniat sa trumba: Iscàgias sos bator ànghelos chi sunt ligados in su grandu riu Eufrate. »

Gesùs Cristos declarat: "Iscagiades sos bator ànghelos chi sunt ligados subra de su grandu riu Eufrate": liberat sas potènzias demoniacas universales atzentradas subra de s'Europa simbulegiadas dae su nùmene Eufrate; S'Europa otzidentale e sas estensiones americanas suas e australianas ue sunt istadas mantentas dae su 1844, segundu Ap.7:2; Custos sunt sos bator ànghelos a sos cales fiat istadu dadu de iscalabrare sa terra e su mare. Sas craes de interpretatzione sunt simpres e lògicas. "S'Eufrate" est su riu chi abbaiait s'antiga Babilònia de Daniele. In Apoc.17, "sa meretrice" mutida "Babilònia sa manna" seet "subra de medas abbas", sìmbulos "de pòpulos, natziones e limbas". "Babilònia" chi designat Roma, sos pòpulos interessados sunt sos pòpulos europeos. Designende s'Europa comente a bersàlliu printzipale de s'ira sua mortore, Cristu Deus cheret punire cussos chi lu traighent e prestant gasi paga atenzione a sas tribulias sufridas subra de sa rughe dolorosa sua, chi su versetto pretzedente at in pessu chi ammentadu, tzitende sa paràula "altare", chi l'iait profetadu in sos ritos simbòlicos de s'antiga alleàntzia.

Pighende de mìa s'Europa, s'ispiritu dirighet sa vindita sua contra duos paisos chi cuntzentrant sa curpa issoro susu de issu. Si tratat de sa fide catòlica, de sa Crèsia mama e de

sa figia majore, comente a issa mutit sa Frantza, chi tantu l'at sustentada in sos sèculos, finas dae sa nàschida sua, a òpera de Clodoveo, primu re de sos Francos.

Su primu collegamentu cun su " 4th trumba ", aparit sa Frantza, unu pòpulu rivolutzionàriu chi at semenadu su sèmene de s'incredulidade in totu sas natziones cristianas de sa terra, difundende sos iscritos de sos filòsofos suos, liberos pensadores àteos. Ma est fintzas sa Roma papale chi sa Rivoluzione frantzesa at a destruere e at a pònere a callare. Un'istùdiu cumparativu de sas trumbas cun sos castigos ammonitori presentados a sos Ebreos in su Levitico 26 atribuit a sa de bator su ruolu de una " ispada " divina chi " vengat s'alleàntzia sua ". Custa borta, intro su " 6th trumba ", Gesùs matessi at a vengare s'alleàntzia sua corfende sos duos pòpulos culpèvoles e sos alleados europeos issoro. Ca segundu Apo.11, s'ateismu franzesu aiat " allegradu " e atzufadu in sa " ditza " su pòpulu in tundu : " s'ant a mandare donos sos uni a sos àteros " si leghet in Apo.11:10. Ateretantu, su Cristu divinù lis at a giùghere sos donos suos: bombas cunventzionales e atòmicas; su totu pretzèdidu dae unu virus mortale e contagiosu apartu a sa fine de su 2019 in Europa. Intre sos donos dignos de nota b'est s'offerta de s'Istàtua de sa Libertade a banda de sa Frantza a sa tzitade de New York in sos Istados Unidos. Su modellu fiat gasi meravigiosu chi, a pustis de sa Frantza, àteros paisos europeos fiant devènnidos repùblicas. In su 1917 sa Rùssia at a repètere su modellu cun su matessi massacru.

Gherra nucleare globale

Versetto 15: " E sos bator àngelos, chi fiant prontos s'ora, sa die, su mese e s'annu, fiant istados iscagiados pro ochire su tres unu de sos òmines. »

Ammaniados a " fèrrere sa terra e su mare " segundu Ap.7,2, " sos bator àngelos sunt iscagiados pro ochire su tres unu de sos òmines " e s'atzione est pranificada e abetada dae meda, comente a inditat custa minuda: " chie fiant prontos s'ora, sa die, su mese e s'annu ". Como, de cando custa punitzione s'est rèndida netzessària? Dae su 7 martzu 321, data in cale si fiat acumpridu s'adotzione de sa die de su sole impostu dae Costantinu I. Segundu Rev.17, su cale tema est " su cabu de sa prostituta Babilònia sa Manna ", su nùmeru 17 simbulègiat su cabu divinù. Aplicadu in nùmeru de sèculos partinde dae su 7 martzu 321, custu nùmeru 17 resurtat in su 7 martzu 2021; de custa data, sos ùrtimos 9 annos de sa maledizione divina ant a cunsentire su cumprimentu de su " de 6 trumbas " de Apocalisse 9:13.

Notamus su mentovu de su " de tres de sos òmines " chi nch'ammentat chi pro cantu terrorosu siat, custa destruidora cuntierra de su de tres mundos cunservat unu caràtere de avertimentu partziale (de tres); est tando ùtile pro provocare cunversiones religiosas e giùghere sos funtzionàrios eletos a s'impinnare de su totu in s'òpera avventista ghiada dae Gesùs Cristos. Custa destruidura benit a punire e cumbidare a su pentimentu s'umanidade chi at beneficiadu de "150 annos beros" de paghe religiosa, profetada dae sos " chimbe meses " de sa " de chimbe trumbas ".

Pro cumprèndere in prenu su significadu de custa punitzione, sa de tres de sas gherras mundiales de su 1914, la devimus pònere in parallelu e la cunfrontare cun sa de tres

disterradas de sos ebreos in Babilònia. In custu ùrtimu interventu gherradore, in su – 586, su re Nabucodonosor aiat distruidu su rennu de Giuda, ùrtimu restu de sa nazione Israele; Gerusalemme e su tèmpiu santu suo sunt devènnidos ruinas. Sas ruinas lassadas dae sa De tres Gherras Mundiales ant a frunire sa proa chi s'alleàntzia cristiana est apostatata tantu cantu s'alleàntzia ebràica de su pòpulu ebràicu . Gasi, a pustis de custa dimustrazione, sos subravìvidos non credentes o religiosos ant a èssere sutapostos a s'ùrtima proa universale de fide chi dat un'ùrtima possibilitade de sarvesa a sos credentes de totu sas religiones monoteistas; ma su Deus Creadore insegna una sola veridade chi pertocat Gesùs Cristos e su Suo santu Sabato, s'ùnicu beru de sete dies.

S'istrage annunziata pro custa gherra universale costituit unu àteru aspetu de su “ segundu disacatu ” chi sa collega a sa de s'ateismu rivoluzionàriu frantzese de sa “ de bator trumbas ”. Sa Frantza e mescamente sa capitale sua, Parigi, sunt in su mirinu de Deus Onnipotente. In Apoc.11,8 l'imputat sos nùmenes " Sodoma e Egitu ", nùmenes de antigos inimigos distrutos a esèmpiu in modu indimenticàbile de Deus, s'unu cun su fogu de su chelu, s'àteru cun sa potèntzia sua accecante. Custu nche permetet de cumprèndere chi issu at a agire contra de issa in su matessi modu terrorosu e definitivu. Nos devimus rèndere contu de s'enorme responsabilidade nostra in s'iscumparta de sa bera fide. A pustis de àere abandonadu s'òdiu pro sa religione, su règimene republicanu aiat rùidu a sas manos dispòticas de Napoleone I pro su cale sa religione fiat petzi un'ùtile complementu a sa glòria personale sua. Est in s'orgòllu suo e a s'oportunismu suo chi sa fide catòlica devet sa subravivèntzia sua a traessu de s'istitutzione de su Cuncordadu chi fiat istadu su distrutore de su printzipiu de sa veridade divina.

Pretzisione demogràfica: dughentos milliones de gherradores

Versetto 16: “ Su nùmeru de sos cadderis de s'esèrtzitu fiat de duos miriadi de miriadi: nd'apo intesu su nùmeru. »

Su versetto 16 nos dat un'importante crarimentu subra de su nùmeru de sos gherradores chi partètzipant a sa cuntierra impinnada: “ duos miriadi de miriadi ” overas dughentos milliones de sordados. Finas a su 2021, cando iscrio custu documentu, peruna gherra at cròmpidu custu nùmeru de iscontros. Ma oe, cun una popolazione mondiale de sete milliardos e mèdiu de èsseres umanos, sa profetzia si podet realizzare. Sa pretzisione frunida dae custu versetto cundenna totu sas interpretatziones chi ant atribuidu custa cuntierra a atziones passadas .

Una gherra ideològica

Versetto 17: “ E gasi aia bidu in sa bisione sos caddos e sos chi los caddigaiant, chi teniant corazze de su colore de su fogu, de su giatzintu e de su sùrfuru. Sas concas de sos caddos fiant comente a sas concas de sos leones; e de sa buca issoro fiat essidu fogu, fumu e sùrfuru. »

In custu versetto 17, nùmeru de su cabu divinu, agatamus sos sùmbulos de sa “5a trumba ” : sos grupos (sos caddos) e cussos chi los cumandant (sos cadderis). S'ùnica giustitzia issoro (corazza) est s'atzione de brusiare cun su fogu, e cale fogu! Fuoco nucleare paragonabile a su fogu de su magma suterràneu terrestre. S'Ìspiritu lis imputat sas carateristicas de su Giacinto a cale currispondet in sa ripetizione de s'espressione a sa fine de su cara a pipare . Custu giai simbulègiat sas pregadorias de sos santos in su tema pretzedente, est su caràtere de su nescu suo chi devimus ammentare, e inie cumprendamus ite signìficat su mentovu suo. Custu fundu est tòssicu, irritante pro sa pedde e su fragu suo faghet bènnere su male de conca. Custa ammenta de critèrios definit su de sas pregadorias de sos gherradores interessados. Nemos de custas pregadorias est retzida dae su Deus creadore; li dant sa ganamala e l'ispirant unu profundu disgustu. Bisòngiat cumprèndere chi in custa cuntierra religiosa in manera essentziale e ideològicu sunt interessadas petzi sas religiones, de su totu esclùdidas dae issu, ma nointames prevalentemente monoteistas: ebraismu, catolitzèsimu, protestantèsimu, ortodossia, islam. Est inoghe tzitadu unu sùmbulu nou crae tràidu dae Isaia 9:14: " su capu est su magistradu o su sèneghe ". B'at duncas a capu de sos grupos chi si cunfrontant magistrados mutidos oe “presidentes” in sas repùblicas. E custos presidentes sunt dotados de sa fortza de su “ leone ”, su re de sos animales e re de sa Giungla. Su significadu a fortza l'est dadu in Giudici 14:18. In su messàgiu suo, s'Ìspiritu profetat un'aficu bèllicu pilotadu a distàntzia de capos de Istadu poderosos meda, autoritarios e in manera religiosa impinnados, ca est in sa buca “ issoro ” emitent sas pregadorias acraridas issoro dae sa paràula “ fumu ”. De sa matessi buca “ issoro ” essint òrdines de destruidura mediante “ fogu ”, pregadorias de “ fumu ”, e de annichimentu de moltitudini, ordinende s'impreu de bombas nucleares imaginadas dae su “ sùrfuru ”. Evidentemente s'Ìspiritu cheret sutaliniare s'importu de custa fortza nucleare chi est in disponimentu de unu solu òmine. Mai in s'istòria de sa terra unu podere gasi destruidore est dipesu dae sa detzisione de una sola pessone. Sa cosa est a beru notèvole e digna de nota. Ma pro nois chi bivimus in custu tipu de organizazione politica custas enormità non nch'iscandalizant mancu prus. Semus totus vitimas de una pesada de machine colletivu.

Versetto 18: “ su tres unu de sos òmines fiat istadu ochidu dae custas tres piaghe, de su fogu, de su fumu e de su sùrfuru, chi essiant dae sa buca issoro. »

Su versetto 18 sutaliniat custu fatu de su versetto pretzedente ispetzifichende chi “ fogu , fumu e sùrfuru ” costituint piaghe chertas dae Deus; ite chi su versetto cunfirma atribuende a su Cristu vendicadore s'òrdine de ochire su tres unu de sos òmines.

Su nucleare de sos capos de sas natziones

Versetto 19: “ Ca sa fortza de sos caddos fiat in sa buca issoro e in sas coas issoro; sas coas issoro fiant comente a colovras chi tenent concas, e cun issas faghiant su malu. »

Su versetto 19 cunfirma su caràtere ideològicu religiosu de sa cuntierra narende: Ca su podere de sos grupos gherradores (sos caddos) fiat in sa paràula issoro (sas bucas issoro) e in sos farsos profetas issoro (sas coas) chi fiant in aparèntzia ingannatori (colovras) influentes. subra de sos capos de Istadu, sos magistrados (sos capos) a traessu de sos cales issos (sos

gherradores) ant fatu de su malu. Su printzìpiu gasi definidu currispondet pròpiu a s'organizatzione de sos pòpulos chi prevalet oe in su tempus de sa fine.

Custa de tres gherras mundiales chie benit serrare su tema de sas “ trumbas ” o ammonitori de sos castigos est gasi importante chi Deus l'at annunziadu in antis a sos Giudei de s'antiga alleantzia, posca in Dan. 11,40-45 e Ezechiele 38 e 39, e posca, a sos cristianos de s'alleantzia noa, in custu libru de s'Apocalisse comente a “ sa de ses trumbas ”, comente a ùrtimu avertimentu divinu in antis de sa fine de su tempus de sa gràtzia. Agatamus tando inoghe custas ricas letziones complementares.

Daniele 11:40-45

S'espressione " tempus de sa fine " nche giughet a istudiare custa ùrtima cuntierra de sas natziones, riveladu e isvilupadu in sa profetzia de Daniele 11,40-45. Iscoberimus inie sas fases printzipales de s'organizatzione sua. A su cumintzu aposentadu in grandu parte subra de su territòriu de s'Europa otzidentale, s'islam cravosu mutidu “ re de su sud ” si fiat tumbadu cun su pòpulu europeu in grandu parte catòlicu; sa fide catòlica romana papale est s'argumentu presu de mìa de sa profetzia sin de Dan. 11:36. Su condottiero papale romanu a cale s'est fatu fintzas a como riferimentu est presentadu suta de su tèrmine “ issu ”; in su tìtulu de " re ", est atacadu dae su " re de su sud ", s'islam chi "s'at a tumbare contra de issu ". Su sèberu de su verbu “ si tumbare ” est pretzisa e acabada, ca petzi cussas chi s'agatant subra de su matessi territòriu “ si tumbant ” intre issos. Est tando chi, aprofitende de sa gràtzia oferta, aende bessadu s'Europa otzidentale in s'atropello e in su pànicu prus totale, su “ re de su nord ” (o de su nord) “ at a bortare comente a una traschia ” subra de custu preda in dificultade, pro si nd'apoderare. e l'ocupare. Impreat " medas naes ", " carros armados " e cassat chi non so àteru chi " cadderis " e bias in su nord, e no in su nord de s'Europa otzidentale, ma in su nord de su continente euroasiàticu. E prus de pretzisu a su nord de Israele chi su versetto 41 sugerit definende-lu “ su prus bellu de sos paisos ”. Sa Rùssia in chistione est unu pòpulu de “ cadderis ” (sos cosacos), allevadores e fornidores de caddos a sos inimigos istòricos de Israele. Custa borta, subra de sa base de totus custos datos, devenit fàtzile identificare custu “ re de su nord ” cun sa poderosa Rùssia ortodossa, s'aversàriu religiosu orientale de su romanismo papale otzidentale a pustis de s'iscisma religiosu cristianu ufiziale de su 1054.

Amus agigu agatadu unos cantos atores belligeranti de sa De tres Gherras Mundiales. Ma s'Europa at alleados poderosos chi l'ant unu pagu discuidada a càusa de sa cuncurrèntzia econòmica devènnida disastrosa a pustis de s'arribu de unu virus, su coronavirus covid-19. Incruentas, sas economias lutant pro sa subravivèntzia pròpia, cada pòpulu si serrat semper de prus in si matessi. Nointames, cando sa cuntierra at a cumintzare in Europa, s'alleadu americanu at a isettare su momentu de agire.

In Europa, sas tropas russas adobiant paga opposizione. Un'a pustis de s'àteru, sos pòpulos europeos de su nord fiant istados ocupados. Sa sola Frantza aiat opostu una leca resistèntzia militare e sos esèrtzitos russos fiant istados tratentos in sa parte setentrionale de su paisu. Sa parte meridionale est bivende seri problemas cun s'islam giai raighinadu in grandu nùmeru in custu zona. Una pesada de acòrdiu de interessu comunu lega sos gherradores musulmanos e

sos russos. Ambos sunt avidi de botinu e sa Frantza est unu paisu ricu, fintzas economicamente arruinadu. Sos àrabos sunt bardaneri de su patrimòniu traditzionale.

A banda israeliana sa situatzione est catastròfica, su paisu est ocupadu. Sunt aorrados sos pòpulos àrabos musulmanos chi l'inghìriant: Edom, Moab, sos figios de Ammon: su de oe Giordània.

Calicuna cosa chi non diat àere pòdidu èssere realizadu in antis de su 1979, cando s'Egitu aiat lassadu su campu àrabu pro istrìngere un'alleàntzia cun Israele, su sèberu fatu tando, cun su poderosu amparu de sos Istados Unidos, si fiat giradu a isvantàgiu suo; est ocupadu dae sos russos. E ispetzifichende “ no at a isfugire ”, s'Ispìritu rivelat su caràtere oportunisticu de su sèberu fatu in su 1979. Ischierende-si cun sos prus fortes de s'època, creiat de isfugire a su disacatu chi l'at collida. E sa mala sorte est manna, est ispògiada de sas richesas suas dae sos ocupantes russos. E comente chi non bastaret, fintzas sos libicos e sos etiopes la sunt sachizende a sos russos.

Sa fase nucleare de sa cuntierra mundiale

Su versetto 44 signat unu grandu cambiamentu in sa situatzione de sas cosas. Mentras òcupant s'Europa otzidentale, Israele e s'Egitu, sas tropas russas sunt assuconadas dae sas “ noas ” chi pertocant su territòriu rùssu pròpiu. S'Ispìritu tzitat “ s'est ” in riferimentu a s'ocupatzione de s'Europa otzidentale ma fintzas “su nord ” in riferimentu a s'ocupatzione de Israele; Sa Rùssia est in “ est ” de su primu e “a nord ” de su segundu. Sa noa est grave in manera tale de iscadene unu machine mortore. Est inoghe chi sos Istados Unidos intrant a batalla, seberende de annichilare su territòriu rùssu cun su fogu nucleare. Aiat cumintzadu tando sa fase nucleare de sa cuntierra. Antunnas mortales naschent in medas logos, pro annichilare e “ isterminare ”. moltitudini ” de vida umana e animale. Est in custa atzione chi “ su tres unu de sos òmines est ochidu ” segundu s'annùntziu de sa “ 6a trumba ”. Denegadas subra de sos “montes ” de Israele, sas tropas russas de su “ re de su nord ” fiant istadas annichiladas sena retzire su mìnimu agiudu: “ sena chi nemos benneret a agiudu suo ”.

Ezechiele 38 e 39

Fintzas Ezechiele 38 e 39 èvocant a modu issos custa ùrtima cuntierra de s'istòria. B'at minudas interessantes comente a custa pretzisione chi rivelat s'intenzione de Deus de “ pònnere una fibbia a sa mascella ” de su re rùssu pro l'atirare e l'interessare in sa cuntierra. Custa imàgine acrarit un'allettante oportunitade pro s'arrichire cun su pòpulu suo, a sa cale no at a pòdere aguantare.

In custa longa profetzia, s'Ispìritu nche dat unos cantos nùmenes comente a puntos de riferimentu: Gog, Magog, Rosch (rùssu), Meshech (Mosca), Tubal (Tobolsk). Su cuntestu de sas ùrtimas dies est cunfirmadu dae una minuda chi riguardat sos pòpulos atacados: « As a nàrrere: apo a artziare contra una terra aberta, apo a bènnere contra òmines tranquillos, seguros in sos abitòrios issoro, su totu in abitatzione sena muros , sena chiavistello nen

porridas (Ezechiele 38:11).” Sas tzitades modernas sunt difatis de su totu abertas . E sas fortzas opostas sunt in manera tràgica diseguali. S'Ispritu ponet inoghe in sa buca de su “ re de su nord ” de Daniele, custa borta su verbu “ apo a bènnere ” chi sugerit un'assaltu massissu, lestra e aèrea segundu su verbu e s'imàgine “ turbinerà comente a una traschia ” de Dan .11:40, de una localidade bastante a tesu. In custa profetzia de Ezechiele non b'at calicunu arcanu subra de sos paisos interessados; Rùssia e Israele sunt in manera crara identificados. S'arcanu fiat petzi in Daniele 11:36-45 ue pertocaiat su pabadu romanu e su territòriu europeu suo. E dende su nùmene de “ re de su nord ” a sa Rùssia chi atacat s'Europa catòlica e papale, Deus si referit a sa rivelatzione dada sua a Ezechiele. Ca b'ammento chi est mescamente in relazione a sa positzione geografica de Israele chi sa Rùssia s'agatat a su “ nord ”. A beru, est in “ est ” de sa positzione de s'Europa otzidentale catòlica romana papale. Est duncas pro cunfirmare sa positzione de sas tropas russas in s'Europa papale chi òcupant e dòminant, chi s'Ispritu individuatu s'arribu de malas noas de su « est ». “ Apo a fàghere pròere fogu e sùrfuru susu de issu e subra de sas tropas suas (Ezechiele 38:22)”; “ Deo apo a mandare su fogu a Magog ”, leghimus in Eze.39:6. Aco' tando sa càusa de sa mala noa chi faghet neghidare su “ re de su nord ” de Daniele 11:44. Comente in Daniele, s'agressore russia at a èssere postu a sas istrintas e destruidu subra de sos montes de Israele: “ Tue e totus sas tropas tuas ais a rùere subra de sos montes de Israele (Ezechiele 39:4)”. Ma s'arcanu cugùgiat s'identidade de sos Istados Unidos a s'origine de custu gestu. Agato in Eze.39:9 una minuda interessante meda. Su testu èvocat sa possibilitade de allùere su fogu “ sete annos ” brusiende sas armas impreadas in custa terrorosa cuntierra globale. Sa linna no est prus sa matèria prima pro sas armas modernas, ma sos “ sete annos ” mentovados rifletent s'intensidade de custa gherra e sa cantidade de armas. Partinde dae su 7 martzu 2021, mancant petzi noe annos a sa torrada de Cristu; sos ùrtimos 9 annos de sa maledizione de Deus durante sos cales at a tènneru logu s'ùrtima cuntierra internatzionale; una gherra destruidora in manera orrorosa de toronilliu umanos e de propiedade. Segundu su versetto 12, sos mortos russos ant a èssere interrados “ sete meses ”.

Terrorosu e accanida giustìtzia divina

B'at a àere medas mortos e Deus nche presentat in Ezechiele 9 un'idea de sa ferotzidade massacrante chi at a organizzare. Ca sa de tres gheiras mundiales previdida su periodu intre su 2021 e su 2029 est s'antitipo de sa de tres gheiras giutas dae Nabucodonosor contra s'antigu Israele in su – 586. Aco' ite aiat ordinadu su grandu Deus creadore, frustradu e dispretziadu de su pòpulu suo in Ez.9: dae 1 a 11:

“Ezek.9:1 Posca aiat abboghinadu a grandu boghe in sas origras meas: Acurtziade-bos, bois chi divide punire sa tzitade, cadaunu cun su trastu suo de destruidura in manu!

Ezek.9:2 Ed aco', ses òmines fiant bènnidos in sa bia de sa ghenna superiora subra de su ladu nord, cadaunu cun su trastu suo de destruidura in manu. Intre issos b'iat un'òmine bestidu de linu, chi giughiat unu scrittoio a sa tzintura. Fiant bènnidos e si fiant firmados acanta s'altare dae brunzu.

Ezek.9:3 Sa glòria de su Deus de Israele si fiat pesada de su cherubinu subra de cale s'agataiat e si fiat acurtziadu a su limenàrgiu de sa domo; e aiat mutidu s'òmine bestidu de linu e chi giughiat unu scrigno a sa tzintura.

Eze.9:4 Su Sennore l'aiat naradu: Colat in mesu de sa tzitade, in mesu de Gerusalemme, e faghes unu sinnu subra de sos cherbeddos de sos òmines chi suspirant e gemono a càusa de totus sas abominazioni chi bi sunt cummitidas.

Ez.9:5 E, de manera chi deo l'intendere, aiat naradu a sos àteros: Passadas in dae segus suo in tzitade e corfidas; s'ogru tuo siat sena piedade e non tènghiat piedade!

Ezek.9:6 Ochi e distrui sos betzos, sos giòvanos, sas vèrgines, sos pipios e sas fèminas; ma non t'acurtziare a chie tenet su semu ajò de issu; e cumintza cun su santuàriu meu! Fiant cumintzados de sos sèneghes chi fiant dae in antis sa domo.

Eze.9:7 E lis aiat naradu: Defile sa domo e prenare sos tribunales cun ochidos; Benide foras!... Fiant essidos e aiant corfidu in tzitade.

Eze.9:8 Mentras corfiant, e deo abarraia ancora, aia rùidu cun sa cara e aia abboghinadu: Ah! Sennoras Deus, as a distruire tue totu custu chi restat de Israele, bessende su furore tuo subra de Gerusalemme?

Eze.9:9 E m'aiat naradu: S'ingiustizia de sa domo de Israele e de Giuda est mannu, mannu in manera estrema; su paisu est prenu de mortores, sa tzitade est prena de ingiustizia, ca narant: Su Sennore at abandonadu su paisu, su Sennore non bidet nudda.

Eze.9:10 Fintzas deo no apo a tènneru piedade e no apo a tènneru piedade; Apo a fàghere torrare a rùere subra de sas concas issoro sas òperas issoro.

Eze.9:11 Ed aco', s'òmine bestidu de linu e chi tenet una tenta pro iscriere in sa tzintura, aiat dadu custa risposta: Apo fatu comente a m'as cumandadu. »

Non totus cussos chi sunt ochidos pro motivos religiosos sunt màrtires de sa fide. B'at in custa categoria medas fanàticos prontos a dare sa vida, mancari, pro sa religione pròpia, ma fintzas pro cale si siat ideologia politica o de àteru tipu. Su beru màrtire de sa fide est, primu e petzi, in Gesù Cristos. Si tratat tando, in manera netzessària, de un'elettu, sa cale vida offerta in sacrificiu est agradada a su Deus creadore petzi si sa morte sua est istada pretzèdida dae una vida cunforme a sos bisòngios rivelados su tempus suo.

Agatamus como, in su tema de su “ de 6 trumbas ” s'evocatzione de su cuntestu morale de sos tempos sutzessivos a sa gherra.

S'irripentimento de sos subravìvidos

In manera contrària a custu chi sa majore parte de sas pessones pessat e timet, pro cantu destruidoras s'iant, sas armas nucleares no ant a annichilare s'umanidade; ca sos “ subravìvidos ” ant a abarrare a pustis de sa fine de sa cuntierra. In contu de sas gheras, Gesù aiat naradu in Matteo 24:6: “ Ais a intèndere faeddende de gheras e boghes de gheras; castiade-bos de

non bos tribulare, ca custas cosas divent acadèssere. Ma non at a èssere ancora sa fine. » S'annichilimentu de s'umanidade at a èssere dèvidu a s'atzione de su Deus creadore a pustis de sa torrada gloriosa sua in sa pessone de Gesù Cristos. Ca sos subravividos divent èssere sutapostos a un'ùrtima proa de fide. Dae su 1945, data de su primu impreu de sas armas atòmicas, sunt istadas fatas prus de duamìgia esplosiones fatas pro proa a banda de sas potènzias terrenas chi las possedint; est beru, posca, pro un'arcu de tempus de 75 annos e sa terra est immensa, mancarì limitada, aguantat e aguantat sos corfos chi s'umanidade las dat. In s'imbeniente gherra nucleare, a su contràriu, s'ant a averguare in unu cùrtziu periodu moltitudini de esplosiones e s'isperditzu de sa radioattività at a rèndere impossibile sa sighidura de sa vida subra de sa terra. Cun sa torrada sua, su Cristu divinu at a pònnere fine a sas tribulias de s'umanidade rebella e morente.

Versetto 20: “ Su restu de sos òmines chi non fiant istados ochidos dae custas piaghe non si ravvidero de sas òperas de sas manos issoro, pro no adorare sos dimònios e sos ìdolos dae oro, dae prata, de ràmene, dae pedra e de linna, chi non podent bìdere, ne ascurtare, nen camminare; »

In su versetto 20, s'Ispiritu profetat s'indurimento de sos pòpulos subravividos. “ Sos àteros òmines chi non fiant istados ochidos dae custas piaghe non si pentirono de sas òperas de sas manos issoro ”. Su “ segundu dannos ” annunziadu a su tempus de s'imperu costituit eja una “ piaga ” divina, ma pretzedet sos “ ùrtimos sete ” chi ant a torrare a rùere subra de sos peccatori culpèvoles, a pustis de sa fine de su periodu de gràzia de Apoc. 15. Est ancora netzessàriu a nch'ammentare inoghe chi custas “ piaghe ” punint totus s'assaltu romanu contra s'òrdine de su tempus creadu dae s'Onnipotente Deus Creadore.

“... no aiant sessadu de adorare sos dimònios e sos ìdolos dae oro, dae prata, dae brunzu, dae pedra e de linna, chi non podent bìdere, ne intèndere, nen camminare ”.

In custa contadura, s'Ispiritu pigat de mìa sas imàgines cultuali de sa fide catòlica, ogetu de adorazione a banda de sos sighidores de custa religione idolatrat. Custas effigi rapresentant, in antis, sa “Vèrgine Maria”, e in dae segus suo, in grandu nùmeru, santos belle anònimos, ca lassat a ognunu meda libertade de seberare su santu preferidu pròpiu. Su grandu mercadu est abertu 24 oras subra de 24. Oferimus assorbentes pro totus sas ascelle, in totu sos istiles e dimensiones. E custu tipu de pràtica ìrritat in manera piessigna chie at sufridu subra de sa rughe de su Golgota; in prus, sa vindita sua at a èssere terrorosa. E giai, a pustis de àere fatu connòschere in su 2018 a sos elettos suos su suo poderosu e gloriosa torrada s'annu 2030, dae su 2019 at corfidu sos peccatori de sa terra cun unu virus mortale e contagiosu. Custu est petzi unu piticu sinnu de s'arrenegu benidore suo, ma tenet giai s'eficatzidade de sa parte sua, ca li devamus giai una ruina econòmica sena pretzedentes in s'istòria de s'Otzidente cristianu originàriu. E cando sunt in ruina, sas natziones brigant, posca cumbatent e cumbatent.

Lu brigo giradu dae Deus est tantu prus giustificadu in cantu in s'aparizione de Gesù Cristos, su beru Deus est bènnidu a sa petza, intre sos òmines e inie, comente a unu de issos, “ at bidu, intesu e bèndidu ”, a diferèntzia de sos ìdolos isculpados o modellados. chi no lu podet fàghere.

Versetto 21: “ E non si pentirono de sos mortores issoro, ne de sas bruscerias issoro, ne de s'issas fornicazione, ne de sas furas issoro. »

Cun su versetto 21 su tema si serrat. Evochende “ sos mortores issoro ”, s'Ispìritu descriet sa mortale lege domenicale chi a sa fine at a rechèrrere sa morte de sos fideles osservadores de su santu Sabato santificadu dae Deus. Tzitende “ sos ammajos issoro ”, si girat a sas massas catòlicas onoradas dae cussas chi giustificant sa domìniga “sua”, custa farsa die de su Sennore e autèntica “die de su sole” paganu. Ammentende sa “ issoro sfacciataggine ”, s'Ispìritu inditat sa fide protestante comente a erederi de sa “ fornicazione ” catòlica de sa farsa “ profeta Izebel ” de Ap 2,20. E lis imputende « sas furas issoro », sugerit sas furas ispirituales acumpridas, in primu logu, contra su matessi Gesùs Cristos, a su cale, segundu Dan. 8,11, su re papale « aiat dogadu su sacerdozio perpètuu » e su titulu legìtimu suo. giustificadu dae “ Capu de s'Assemblea ”, de Ef.5:23; ma fintzas s'òrdine suo de “ tempus e sa lege sua ”, segundu Daniele 7:25. Custas interpretatziones artamente ispirituales no escludent sas aplicatziones literales ordinàrias, ma las andant bene ultres a su cabu de Deus e in sas consighèntzias suas pro sos autores culpèvoles.

Torrada de Cristu e punitzione de sos rebellos

Su piticu libru abertu e sas cunsighèntzias suas

Torrada de Cristu a sa fine de sa de bator abetada avventista

Versetto 1: “ Aia bidu unu àteru ànghelu poderosu pèndere dae su chelu, imboligadu in una nue; subra sa conca sua bi fiat s'arcobaleno, e sa cara sua fiat comente a su sole, e sos pees suos comente a columnas de fogu. »

Lu capìtulu 10 non faghet àteru chi cunfirmare sa situatzione ispirituale istabilida finas a cuddu momentu. Cristu aparit suta de s'aspetu de su Deus de sa santa alleàntzia divina, suta de s'imàgine de su “ arcobaleno ” donadu a pustis de su dilùviu a Noè e a sa discendèntzia sua. Fiat unu sinnu de sa promissa de Deus de non destruere mai prus sa vida subra de sa terra cun abbas torrenziali. Deus at a mantènnere sa promissa sua, ma pro buca de Pietro annùntziat chi sa terra oramai est “ abbandada a su fogu ”; unu dilùviu de fogu. Sa cosa s'at a acumprire petzi pro su cabu finale de su de sete millènnios. Su fogu però no at finidu de destruere toronìlliu umanos, ca est un'arma chi Deus at giai impreadu contra sas tzitades de sa badde de Sodoma e Gomorra. In custu capìtulu s'Ispìritu acrarit in manera breve sos avvenimentos sutzessivos a su “ de 6 trumbas .” Su capìtulu s'aberit cun s'imàgine de sa torrada gloriosa de Cristu vendicadore.

Sa profetzia isvelada de su totu

Versetto 2: “ Teniat in manu unu piticu libru abertu . Aiat posadu su pee deretu suo subra de su mare e su pee mancu suo subra de sa terra; »

De su cumintzu de su libru, segundu Apocalisse 1:16, Gesùs benit a cumbàtere sos adoradores de su “ sole ” divinizadu. Su ruolu de sos sìmbulos devenit prus craru: “ sa cara sua fiat comente a su sole ” e chi nd'at a èssere de sos inimigos suos, sos adoradores de su “ sole ”? Risposta: sos passos suos, e dannos a issos! Ca “ sos pees suos sunt comente a columnas de fogu ”. S'at a acumprire tando custu versetto de sa Bibbia: “ Sees a sa dereta mea fintzas a cando deo pòngia sos inimigos tuos a iscanu de sos pees tuos (Sal 110,1; Mt 22,44)”. Sa curpa issoro est crèschida dae su fatu chi in antis de sa torrada sua, Gesùs “ aiat abertu su piticu libru ” de s'Apocalisse aberende, dae su 1844, su “ de sete sigillos ” chi lu teniat ancora serradu in Ap. 5:1-7. Intre su 1844 e su 2030, In s'annu de su cuntestu discutidu in custu capìtulu 10, sa cumprensione e su significadu de su Sabato si sunt evòlvidos in prena lughe. In prus, sos òmines de custa època non tenent iscusas cando sèberant de no l'onorare. Su “ piticu libru ” fiat istadu posca “ abertu ” dae s'Ispìritu Santo de Cristu e sos adoradores de su sole no aiant tentu nudda a chi fàghere cun issu. In su versetto 2 est acraridu s'issos destinu. Pro

cumprèndere su significadu de sos sìmbulos “ mare e terra ” presentes in custu versetto, devimus istudiare Apoc. 13 in cale Deus los collegat a duas “ bèstias ” ispirituales chi ant a apàrrere in sos 2000 annos de s'era cristiana. Sa prima “ bèstia, chi àrtziat dae su mare ”, simbulègiat su règimene disumanu, tando bestiale, de sa coalizione de sos poderes tziviles e religiosos, in s'issoro in antis forma istòrica de monarchias e pabadu catòlicu romanu. Custas monarchias sunt simbulegiadas dae sas “ deghe corna ” assotziadas a su sìmbulu chi designat Roma in Dan.7 de su “ piticu corru ” e Apoc.12, 13 e 17 de sas “ sete concas ”. Custa “ bèstia ”, segundu su cabu de sos valores divinos, presentat sos sìmbulos mentovados in Daniele 7: l'imperas predetzsosores de s'imperu romanu, in òrdine imbesse respetu a su de Dan.7: leopardu, ursu, leone . “ Sa bèstia ” est tando issa matessi su mostu romanu de Daniele 7:7. Ma inoghe, in Apoc. 13, su sìmbulu de su “ piticu corru ” papale, chi sutzedet a sas “ deghe corna ”, est sostituidu dae su de sas “ sete concas ” de s'identidade romana. E s'ispiritu l'imputat “ blasfemia ”, est a nàrrere fàula religiosa. Sa presèntzia de “ coronas ” subra de sas “ deghe corna ” inditat su tempus in cale sas “ deghe corna ” de Daniele 7:24 fiant intrados a rennu. Est duncas fintzas su su momentu chi est ativu su “ piticu corru ” o “ re diferente ”. “ Sa bèstia ” identificada, sa sighida annùntziat su futuru suo. At a agire in manera libera “ unu tempus, de sos tempos (2 tempos) e sa metade de unu tempus ”. Custa espressione designat 3 annos profetosos e mesu, o 1260 annos beros, in Dan.7:25 e Ap.12:14; l'agatamus suta forma de “ 1260 dies ”-annos o “ 42 meses ” profetosos in Apoc.11:2-3, 12:6 e Apoc.13:5. Ma in su versetto 3 de custu capìtulu 13, s'ispiritu annùntziat chi at a èssere corfida e “ comente a ferta a morte ”, etotu de s'ateismu frantzesu intre su 1789 e su 1798. E gràtzias a su Cuncordadu de Napoleone I , “ sa ferta mortale sua at a èssere sanadu .” Gasi, chie no amat sa veridade divina at a pòdere sighire a onorare sas fàulas chi ochint s'ànima e su corpus.

at a apàrrere s'imàgine de sa prima “ bèstia artziada dae su mare ”. Custa bèstia noa si distinghet pro su fatu chi custa borta “at a pesare de sa terra ”. Afidende-si a s'imàgine de sa Gènesi, ue “ sa terra ” essit dae su “ mare ”, in manera sùtile, s'ispiritu nche narat chi custa segunda “ bèstia ” est essida dae sa prima, designende gasi sa gai narada Crèsia catòlica riformada; definizione giusta de sa fide riformada protestante. In su 2021 rapresentat giai sa prus grandu potèntzia militare de su praneta terra e est un'autoridade sin de sa vitòria sua contra su Giappone e sa Germània nazista in su 1944-45. Si tratat craru de sos Istados Unidos, a su cumintzu prevalentemente protestantes, ma oe in grandu parte catòlicos, a càusa de sa forte emigratzione ispànica acollida. Incurpende-lu de àere fatu adorare «sa prima bèstia in dae in antis suo », s'ispiritu denùntziat s'eredade sua de sa dominiga romana. Custu dimustrat chi sas etichetas religiosas sunt fuorvianti. Sa moderna fide protestante est gasi atacada a custa eredade romana chi at a arribbare a su puntu de promulgare una lege vinculante, rendende obbrigatòriu su pasu domenicale suta dolu de santziones: unu boicottaggio cummertziale in comintzu, e una cundenna a morte, in fines. Sa dominiga est designada comente a su “ sinnu ” de s'autoridade de sa “ bèstia ” romana, sa prima “ bèstia ”. E lu nùmero “ 666 ” est sa summa otenta cun sas literas de su tìtulu “VICARIVS FILII UNOS”, su chi s'ispiritu mutit “ su nùmeru de sa bèstia ”. Faghes sos contos, su nùmeru est inie:

VICIVILIIDI

5 + 1 + 100 + 1 + 5 = 112 + 1 + 50 + 1 + 1 = 53 + 500 + 1 = 501

112 + 53 + 501 = 666

Una precisazione importante : Su semu si retzit petzi “ subra de sa manu ” o “ subra de sos cherbeddos ”, in sa medida in cale “ sa manu ” simbulègiat s'òpera, s'atzione, e “ sos cherbeddos ” designat sa voluntade personale de cada creatura libera de sa voluntade sua. seberadas comente a nche narat Ezé 3,8: “ Apo a tostare sos cherbeddos tuos ca tue l'opòngiat a sa fronte issoro ”.

Inoghe sunt in manera crara individuados sos iscannos “ benidores ” de Gesùs Cristos, su Giusto Divino Giudice. E in manera sùtile, inditende sa prioridade “ pee deretu ” o “ pee mancu ”, s'Ispiritu inditat chie retenet prus culpèvole. Su “ pee deretu ” ardente est pro sa fide catòlica romana papale a sa cale Deus atribuit su spargimento de su sàmbene de “ totus cussos chi sunt istados ochidos subra de sa terra ”, segundu Apocalisse 18:24. Sa prioridade sua pro s'arrenegu est tando meritada. Posca, ateretantu culpèvole, pro l'àere ateretantu imitada, creende sa “imàgine ” de sa prima “ bèstia ” catòlica, sa fide protestante, mutida “ sa terra ”, retzit su fogu de su “ pee mancu ” de Gesùs Cristos chi vengat gasi su sàmbene de sos ùrtimos santos eletos chi istaiat pro èssere versadu sena s'interventu suo salvifico.

Versetto 3: “ E aiat abboghinadu a grandu boghe, comente a unu leone chi ruggisce. Cando aiat abboghinadu, sos sete tronos aiant emìtidu sa boghe issoro. »

Su segretu cuadu o segliadu in sos versetti dae 4 a 7, proclamadu dae sa “ boghe de sos sete tronos ” est como isveladu. Sa “ boghe ” de Deus est gasi paragonada a su sonu de su “ tronu ” assotziadu a su nùmeru “ sete ” chi simbulègiat sa sua santificazione. Custa boghe proclamat unu messàgiu pro tempus meda cuadu e disconnotu dae sos òmines. Custu est s'annu de sa torrada in sa glòria de su nostru divinu e sublime Sennore Gesùs Cristos. Sa data est istada rivelada a sos funtzionàrios eletos suos in su 2018; Custa est su beranu de su 2030, in cale, de sa morte espiatòria de Gesùs acontèssida su 30 aprile, at a finire su de tres tres de 2000 de sos 6000 annos programados dae Deus pro sa seletzione sua de sos elettos.

Versetto 4: “ E cando sos sete tronos aiant fatu intèndere sa boghe issoro, fia andadu a iscrìere; e aia intesu una boghe de su chelu chi naraiat: Segliat custu chi ant naradu sos sete tronos e no l'iscrìere. »

In custa iscena, Deus tenet duos obietivos. Su primu est chi sos elettos suos divent ischire chi Deus at in manera efetiva fissadu unu tempus pro sa fine de su mundu; no est a beru cuadu, ca dipendet de sa fide nostra in su programa de sos 6000 annos profetadu dae sas ses dies profanet de sas chidas nostras. Su segundu obietivu est iscoragiare sa chirca de custa data finas a su su momentu chi issa matessi at a abèrrere su caminu a sa cumprensione. Custu est istadu realizadu, pro cadaunu de sas tres proas avventisti ùtiles pro sedatzare e seletzionare sos elettos retentos dignos de beneficiare de sa giustitzia eterna oferta dae Gesùs Cristos, in su 1843, 1844 e 1994.

Versetto 5: “ E s'ànghelu, chi aia bidu ritto subra de su mare e subra de sa terra, fiat pesadu sa manu dereta cara a su chelu ”

In custu cumportamentu de su mannu Giudice vitoriosu, cun sos pees imbarados subra de sos inimigos, Gesù Cristos at a formulare unu giuramentu bandidu chi lu vinculat in manera divina.

Versetto 6: " E aiat giuradu pro cussu chi bivet in sos sèculos de sos sèculos, su cale aiat creadu su chelu e sas cosas chi sunt in issu, sa terra e sas cosas chi sunt in issu, e su mare e sas cosas chi sunt in issu, chi "bi diat àere àpidu prus tempus" , '

Su giuramentu de Gesù Cristos est fatu in su nùmene de su Deus creadore e est giradu a sos elettos suos chi onorant s'òrdine de su primu ànghelu de Apoc.14:7; custu, manifestende a traessu de s'ubbidientzia, sa timoria " issoro " de Deus, osservende su de bator cumandamentos suos chi dat glòria a s'atu creativu suo. S'affirmadura " chi non bi diat àere prus istadu tempus " cunfirma chi in su programa Suo Deus aiat prevididu sas tres vanas aspetativas avventiste de su 1843, 1844 e 1994. Comente apo giai espressadu, custas vanas aspetativas sunt istadas ùtiles pro sedatzare sos credentes cristianos. Difatis, puru essende vanas, sas cunsighèntzias issoro fiant pro cussas chi isperimentaiant, drammàticas e mortales in manera ispirituale o, pro sos elettos, càusa de sa beneditzione issoro e de s'issas santificazione a banda de Deus.

Annuncio de su de tres grandu disacatos profetada in Apocalisse 8:13.

Versetto 7: " Ma in sas dies de sa boghe de su de sete ànghelos, cando at a sonare (sa trumba), si diat èssere acumpridu s'arcanu de Deus, comente a aiat annunziadu a sos tzeracos suos, sos profetas. »

Su tempus pro costruire datas profetas est finidu. Sas istabilidas dae sos datos profetados ant acumpridu su ruolu issoro, su de pònnera a sa proa, posca, sa fide de sos protestantes in su 1843-44, e cudda de sos avventisti in su 1994. Non b'at a àere duncas prus datas farsas, nen farsas aspetativas. ; sas noas, cumintzadas dae su 2018, ant a èssere bonas, e sos elègidos udranno, pro sa sarvesa issoro, su sonu de sa " de sete trumbas " chi at a signare s'interventu de su Cristu de sa Giustitzia divina; su tempus in cale segundu Apoc. 11,15: " su rennu de su mundu at a èssere cunsignadu a sennore Nostru e a su suo Cristu ", e tando dogadu a su demòniu.

Sas cunsighèntzias e sos tempos de su ministèriu profetosu

Versetto 8: " E sa boghe chi aia intesu de su chelu m'aiat faeddadu torra e aiat naradu: Anda, pigas su piticu libru abertu in sa manu de s'àngghelu chi istat subra de su mare e subra de sa terra. »

Sos versetti dae 8 a 11 acrarint s'esperientzia de sa missione de su servidore incarrigadu de presentare sa profetzia in còdighe in unu limbàgiu simpre.

Versetto 9: " E fia andadu in s'anghelu, narende-li de mi dare su libritu. E m'aiat naradu: Piga-lu e ingurti-lu; at a èssere rànchidu pro sas tuas viscere, ma in buca at a èssere durche comente su mele. "

In antis totu, " sos dolores de sas viscere " rafigurant bene meda sa tribulia e s'afflizione provocadas dae su refudu de sa proposta de lughe a banda de sos cristianos rebellos. Custas tribulias ant a cròmper su cùcuru pro s'ùrtima proa de sa fide, a su tempus de sa lege domenicale, ue sa vida de sos elettos at a èssere minetzada de morte. Ca finas a sa fine, sa lughe e sos depositàrios suos ant a èssere cumbàtidos dae su demòniu e de sos dimònios tzelestes suos e terrestres, alleados còncios o impuntzares de custu "Distrutore", " s'Abaddon o Apollyon " de Apoc.9:11. " Sa durcura de mele " rapresentat in manera perfeta fintzas sa cuntentesa de cumprèndere sos arcanos de Deus chi issu cumpartzit cun sos beros eletos suos assetati de veridade. Perunu àteru produdu a su mundu cuntzentrat sa durcura naturale sua comente a custu. A su sòlitu sos èsseres umanos aprètziat e chircant custu sabore durche chi l'est agradadu. In prus, s'elettu de Cristu chircat in Deus sa durcura de unu raportu de amore e de paghe, puru sos insignamentos suos.

Dende a sa rivelazione sua "Apocalisse" (=Apocalisse) " sa durcura de su mele ", s'ispiritu de Deus la paragonat a sa " manna tzeleste " chi teniat " su sabore de su mele " e chi aiat nudridu sos ebreos, in su desertu, durante 40 annos in antis de s'intrada issoro in sa terra promissa dogada a sos Cananeos. Etotu comente a un'ebreu non diat àere pòdidu subravivere sena consumare custa " manna ", dae su 1994, fine de sos " chimbe meses " profetados in Ap. 9,5-10, sa fide avventista subravivet petzi nudrende-si de custa ùrtima ispirituale profetosa ". màndigu " (Mt 24,45) " ammaniadu su tempus pretzisu de sa bènnida gloriosa" de Gesù Cristos. Custu insignamentu chi su Deus de sa veridade mi faghet realizzare petzi in custu sàbadu mangianu a s'ora 4 de su 16 ghennàrgiu 2021 (ma 2026 pro Deus) diat èssere istadu ùtile pro rispòndere a chie una die mi pediat de s'istùdiu de sas profetzas" Ite nche balàngio?" » Sa risposta de Gesù est cùrtzia e simple: sa vida ispirituale pro isfugire a sa morte ispirituale. Si s'ispiritu non torrat a leare s'imàgine de una " turta ", ma petzi " sa durcura de su mele ", est ca sa vida fisica de s'ebreu pertocaiat custu màndigu " manna ". Pro cantu pertocat s'Apocalisse, su màndigu est petzi pro s'ispiritu de sos elettos. Ma, in custu paragone, apart netzessàriu, indispensàbile e rechertu dae su Deus bividore comente a cundizione pro su mantenimentu de sa vida ispirituale. E custu requisitu tenet sentidu, ca Deus no at ammaniadu custu màndigu ca esseret disconnotu e dispretziadu de sos servidores Suos de sas ùrtimas dies. Constituit s'elementu prus santificadu a pustis de su sacrificziu de Gesù Cristos e s'ùrtima forma e cumprimentu finale de sa Santa Chena»; Gesù donat a sos elettos suos su màndigu, su corpus suo e s'insignamentu profetosu suo.

Versetto 10: " Aia pigadu su piticu rotolo de sa manu de s'anghelu e l'aia ingurtidu; in sa buca mea fiat durche comente su mele, ma cando l'aia àpidu ingurtidu, sas meas viscere si fiant prenados de amargura. »

In s'esperientzia bìvida, su tzeracu at iscobertu in sa soledade, sa lughe abbagliante profetada dae Gesù e tenet in manera efetiva, pro primu, agatadu " sa durcura de su mele ", unu galanu pràghere paragonàbile a sa durche durcura de su mele. Ma sa freddezza ammustrada dae sos membros avventisti e de sos insinnantes a sos cales apo chertu lu

presentare at prodùidu in su corpus autènticos meu dolores addominales mutidos colite. Duncas giugo testimonia de s'acumprimentu ispirituale e literale de custas cosas.

Unu àteru acrarimentu però pertocat s'època finale in cale s'illuminat sa lughe profetosa. Cumintzat a tempus de paghe, ma at a finire a tempus de gherra e de terrore mortore. Dan.12:1 l'aiat profetadu comente a " unu tempus de dificultade, comente a non b'at àpidu in su cumintzu de sas natziones finas a custu tempus "; bastat custu pro provocare " dolores a sas viscere ". Mescamente ca legamus in Lam. 1:20: " Yahweh, càstia s'amargura mea! Sas meas viscere ribollono, su coro meu est triuladu in intro meu, ca so istadu rebellu. In foras de s'ispada at fatu scempio, intro sa morte. » Fintzas in Ger.4,19: " Sas meas viscere ! Sas meas viscere : sufro in su coro meu, su coro meu adobbat, non potzo callare; ca òdiet, ànima mea, su sonu de sa trumba, sa boghe de gherra . » S'amargura de sas " viscere " ponet a cunfrontu sa missione avventista finale cun s'afidada a su profeta Geremia. In ambas esperiènzias, sos funtzionàrios eletos treballant in sa disamistade ambientale de sos governantes rebellos de su tempus issoro. Geremia e sos ùrtimos beros avventisti denùntziant sos pecados cummitidos dae sos capos tziviles e religiosos de su tempus issoro e gasi faghende, s'ira de sos culpèvoles si girat contra de issos, finas a sa fine de su mundu signada dae sa torrada in glòria de Gesù Cristos, su " Re de sos res e Sennoras de sos sennores " de Apocalisse 19:16.

Conclusione de una prima parte de s'Apocalisse

In custa prima parte agatamus su pròlogu e sos tres temas parallelos, sas Literas indirizadas a sos ànghelos de sas sete Crèsias, sos sete sigillos o sinnos de sos tempos, e las ses trumbas o castigos ammonitori intzitados dae s'indignazione de Deus.

Versetto 11: " E m'aiant naradu: Deves profetare ancora in contu de medas pòpulos e natziones e limbas e re. »

Su versetto 11 cunfirma s'intrea cobertura de sos ùrtimos 2000 de sos 6000 annos de su programa ammaniadu dae Deus. Arribbende pro como de sa torrada gloriosa de Gesù Cristos, s'evocazione de sa profetzia at a torrare a leare sa panoràmica de s'era cristiana in su capìtulu 11 suta de unu tema diferente: " As a dèvere profetare ancora in contu de medas pòpulos, natziones, limbas e res ".

Abertura de sa segunda parte de s'Apocalisse

In custa segunda parte, in una panoràmica parallela subra de s'era cristiana, s'Ispìritu at a pigare de mìa eventos importantes giai mentovados in sa prima parte de su libru, ma inoghe, in sa segunda parte, nche svelerà in modu prus isvilupadu su cabu suo subra de cadaunu de custos temas. Fintzas in custu casu cada capìtulu at a impreare sìmbulos e imàgines diversos ma semper complementares. Est a traessu de s'agrupamentu de totus custos insignamentos chi sa profetzia individuata sos sugetos a cales mirat. De su libru de Daniele, custu printzipiu de pònnere in parallelu sos capìtulos de sas profetzas est istadu aplicadu dae s'Ispìritu Rivelatore, comente a podes bìdere.

Apocalisse 11, 12 e 13

Custos tres capitulos ripercorrono in manera parallela su tempus de s'era cristiana, faghende lughe subra de avvenimentos diversos, ma chi restant semper complementares meda. Apo a resùmere, posca dettaglierò, sos temas.

Apocalisse 11

Rennu Papale – Ateismu natzionale – Sa de sete trumbas

Versetti dae 1 a 2: Su rennu de 1260 annos de su farsu profeta catòlicu papale: su persecutore.

Versetti dae 3 a 6: durante custu rennu intollerante e persecutore " sos duos testimòngios " de Deus, sas sacras iscrituras de sas duas alleàntzias, ant a èssere afigidos e pessighidos, de sa " bèstia ", sa coalizione religiosa romana alleada cun sas monarchias de s'Europa otzidentale .

Sos versetti dae su 7 a su 13 tenent pro sugetu " sa bèstia chi àrtziat dae sos isprofundos " overas sa "Rivoluzione frantzesa" e s'ateismu natzionale suo chi aparit pro sa prima bia in s'istòria de s'umanidade.

Sos versetti dae su 15 a su 19 ant a tènnere comente a tema un'isvilupu partziale de sa " de sete trumbas ".

Su ruolu de su rennu pontifitziu

Versetto 1: " E m'aiant dadu una canna sìmile a una verga, narende: Pesados e medida su tèmpiu de Deus, s'altare e cussos chi b'adorant. »

Su tempus presu de m'ìria est unu tempus de punitzione riveladu dae sa paràula " verga ". Sa punitzione est giustificada " a càusa de su pecadu " restaurada in manera tzivile dae su 321 e in manera religiosa dae su 538. De custa segunda data, su pecadu est impostu dae su règimene papale inoghe simbulegiadu dae sa " canna " chi designat " su farsu profeta chi insinnat sa fàula " in Isa .9:13-14. Custu messàgiu ammentat su de Daniele 8,12: " s'esèrtzitu est istadu cunsignadu a sos perpètuos a càusa de su pecadu ", in cale " s'esèrtzitu " designat

s'assemblea cristiana, " lu perpetuo ", su sacerdozio de Gesùs dogadu dae su règimene pontifitziu, e su " pecadu ", s'abbandonu de su sàbadu partinde dae su 321. Custa est petzi sa ripetizione de unu messàgiu repitidu prus furriadas suta aspetos e sìmbulos diferentes. Custu cunfirma su rolu punitivu chi Deus at dadu a s'instauratzione de su règimene papale romanu. Su verbu " mesurare " signìficat "giudicare". Sa punitzione est tando su resurtadu de su cabu de Deus contra " su tèmpiu". de Deus ", s'Assemblea colletiva de Cristu, s'"altare ", sìmbulu de sa rughe de su sacrificziu suo, e " cussos chi inie adorant ", est a nàrrere sos cristianos chi reclamant sa sarvesa sua.

Versetto 2: " Ma sa corte esterna de su tèmpiu, lassade-lu foras e no lu mesurare; ca est istada dada a sas natziones, e issas ant a apetigare sa tzitade santa barantaduos meses. »

Sa paràula importante in custu versetto est " foras ". Petzi custu inditat sa fide superfiziale de su catolitzèsimu romanu interessadu a s'imàgine de su rennu suo de 1260 dies-annu inoghe presentadu comente a " 42 meses ". " Sa tzitade santa " imàgine de sos beros eletos " at a èssere apetigada dae sas natziones " alleadas cun su règimene dispòticu papale o de sos res de sos rennos europeos " chi ant a cummìtere adultèriu cun " sa catòlica " Jezebel " durante su suo longu rennu intollerante de su 1260 annos beros intre su 538 e su 1798. In custu versetto Deus signat sa diferèntzia intre sa bera e sa farsa fide afidende-si a su simbolismu de su santuàriu ebràicu: su tabernacolo de Moses e su tèmpiu costruidu dae Salomonas. Agatamus in ambos casos, subra de sa " corte, foras de su tèmpiu ", ritos religiosos carrales: s'altare de sos sacrificzios e sa bartza de sas ablutziones. Sa bera santidade ispirituale s'agatat a s'internu de su tèmpiu: in su logu santu ue sunt: su candelabro cun sete lampadas, sa tàula de sos 12 panes de presentada, e s'altare de s'intzenu postu dae in antis su belu chi cuat su logu santissimu, imàgine de su chelu ue Deus seet subra de su tronu beru suo. Sa sintzeridade de sos candidados a sa sarvesa cristiana est nòdida petzi a Deus, e subra de sa terra s'umanidade est trampada dae sa religione de fatzada " esterna " chi sa fide catòlica romana rapresentat pro in antis in s'istòria de sa religione cristiana de s'època nostra.

Sa Sacra Bibbia, sa Parola de Deus, pessighida

Versetto 3: " Apo a dare a sos duos testimòngios meos su podere de profetare, bestidos de sacu, pro milleduecentosessanta dies. »

Durante custu longu rennu inoghe cunfirmadu suta de sa forma de " 1260 dies ", sa Bibbia simbulegiada dae sos " duos testimòngios " at a èssere in parte disconnota finas a su momentu de sa Riforma cando at a èssere pessighida addiritura de sas legas catòlicas favorèvoles a sos pabas de issoro imbaradas cun sas ispadas. . S'imàgine " bestida de sacu " designat un'istadu de aflizione chi sa Bibbia at a aguantare finas a su 1798. Ca a sa fine de custu perìodu, s'ateismu rivolutzionàriu frantzesu l'at a brusiare in sos logos pùblicos, intentende fintzas de la fàghere iscumpàrrere de su totu.

Versetto 4: " Custos sunt sos duos ulivi e sos duos candelabri chi istant dae in antis su Sennore de sa terra. »

Custos “ duos ulivi e duos candelabri ” sunt sos simbulos de sas duas alleàntzias sutzessivas chi Deus at organizadu in su pranu suo de sarvesa. Duos dispensazioni religiosas consecutivas chi giughent s'Ispritu suo sa cale erede est sa Bibbia e sos testos de sas duas alleàntzias. Su progetu de sas duas alleàntzias fiat istadu profetadu in Zac 4,11-14, de “ duos ulivi postos a dereta e a manca de su candelabro ”. E giai, pretzedende “ sos duos testimòngios ” de su versetto 3, Deus narat de issos in sa testimonia de Zaccaria: “ Custos sunt sos duos figios de s'ògiu chi istant dae in antis su Sennore de totu sa terra. » In custu simbolismu “ ògiu ” designat s'Ispritu divin. “ Su candelabro ” profetat Gesùs Cristos chi in unu corpus umanu at a giùghere sa lughe de s'Ispritu in sa sua santificazione (= 7) e nd'at a difundere su connoschimentu intre sos òmines, gasi comente su simbòlicu candelabro difundet sa lughe brusiende s'ògiu cuntènnidu in su sete “ vasos ” suo.

Nota : “ Su candelabro ” cun “ sete ” lampadas est atzentradu subra de su vasu tzentrale; custu, comente a sa metade de sa chida chi constituit, sa de 4 dies de sa chida de Pasqua, sa die in cale, cun sa morte espiatòria sua, Gesùs Cristos aiat fatu “ sessare su sacrificiu e s'oferta ”, su ritu religiosu ebraicu, segundu su pranu divin profetadu in Daniele 9:27. Su “ candelabro ” a sete lampadas giughiat tando fintzas unu messàgiu profetosu.

Versetto 5: “ Si calicunu cheret lis fàghere de su malu, essit dae sa buca issoro unu fogu chi devorat sos inimigos issoro; e si calicunu cheret lis fàghere de su malu, devet èssere ochidu custu. »

Inoghe, comente in Apocalisse 13:10, Deus cunfirmat a sos beros eletos suos sa proibizione sua de si punire pro su disacatu arrecato a sa Bibbia e a sa càusa sua. Est un'atzione chi abbandat petzi a si matessi. Sos malos ant a essire dae sa buca de su Deus creadore. Deus s'identificat cun sa Bibbia chi nois mutamus “ sa paràula de Deus ”, gasi chi cale si siat li faghet de su malu l'atacat deretu.

Versetto 6: “ Tenent su podere de serrare su chelu, pro chi non ruat abba in sas dies de sa profetia issoro; e tenent su podere de trasformare sas abbas in sàmbene e de corfire sa terra cun cada sorta de piaga, ogni bia chi chere. »

S'Ispritu tzitat fatos aporridos in sa Bibbia. A tempus suo, su profeta Elia aiat otentu de Deus chi non rueret abba si no a sa paràula sua; in antis de issu Moses aiat retzidu de Deus su podere de cambiare sas abbas in sàmbene e de corfire sa terra cun 10 piaghe. Custas testimonia biblicas sunt tantu prus importantes in cantu in sas ùrtimas dies, su disprètzio pro sa paràula de Deus iscritta e ispirada at a èssere punidu cun piaghe de su matessi tipu, segundu Apoc.16.

S'ateismu nazzionale de sa Rivoluzione frantzesa

Sas lughes iscuras

Versetto 7: “ Cando ant a àere finidu sa testimonia issoro, sa bèstia chi àrtziat dae s'isprofundu at a fàghere gherra contra issoro, los at a bìnchere e los at a ochire. »

S'Ispiritu nche rivelat inoghe una cosa importante de notare; sa data 1793 signat sa fine de sa testimonia biblica, ma pro chi? Pro sos inimigos suos de s'època chi aiant pessighidu sa Bibbia refudende-nde s'autoridade divina in matèria de amparu de sa fide; est a nàrrere sos monarcas, sos aristocràticos monàrchicos, su règimene papale catòlicu romanu e totu su cleru suo. In custa data Deus cundennat fintzas sos farsos credentes protestantes chi giai in sa pràtica non tenent contu de sos insignamentos suos. In Daniele 11:34, a cabu suo, Deus imputat ipocrisia " issoro ": " In su su momentu chi ant a rùere, ant a èssere aguiados unu pagu, e medas s'ant a unire a issos in s'ipocrisia . » Est petzi sa prima parte de sa testimonia de sa Bibbia chi est cumpletada, ca in su 1843, su ruolu suo at a torrare a leare un'importu vitale cumbidende sos elettos a iscobèrrere sas profetzas avventiste. S'istituzione de s'ateismu natzionale in Frantza at a pigare de mìa sa Bibbia e at a chircare de la fàghere iscumpràrrere. Su bundante impreu sambenosu de sa "sua ghigliottina" nde faghet una bèstia " noa " chi, custa borta, deviat " risòrgere de s'isprofundu ". Cun custu tèrmine presu a prèstidu de su contadu de sa creazione de Gènesi 1,2, s'Ispiritu nch'amentat chi si Deus, su Creatore suo, no esisteret, non si diat èssere isvilupada sa vida subra de sa terra. " S'isprofundu " est su sìmbulu de sa terra priva de abitante, cando est " informe e bòida ". Gasi fiat " in printzìpiu ", segundu Gen. 1,2, e gasi at a èssere ancora " milli annos ", a sa fine de su mundu, a pustis de sa torrada gloriosa de Gesù Cristos, chi est su tema chi sighit custu in custu capìtulu 11. Custu paragone cun su caos originàriu est bene meritadu pro unu règimene republicanu chi naschet in su caos polìticu e in su prus grandu iscussertu. Ca sos òmines rebellos ischint s'unire pro destruere ma sunt partzidos meda subra de sas formas de dare a sa ricostruzione. Custa testimonia oferit posca sa dimustrazione de sos frutos chi s'umanidade podet giùghere cando est de su totu separada dae Deus; privadu de s'atzione benèfica sua.

Ma mutende-lu " isprofundu ", s'Ispiritu de Deus creadore sugerit fintzas su cuntestu e s'istadu de sa creazione originària de sa terra nostra. Gasi, pighende de mìa sa prima die de custa creazione, nos ammustrat una terra imberta in sa " oscuridade " assoluta ca in cuddu momentu Deus no aiat ancora dadu a sa terra sa lughe de perunu isteddu. E custa idea collegat in manera ispirituale custa " bèstia chi àrtziat dae s'isprofundu " a su " de bator sigillos " de Ap.6:12 descritu comente a unu " sole nieddu comente a unu sacu ". Su collegamentu est fatu fintzas cun sa " 4a trumba " de Apoc. 8:12 descrita dae su " corfu de su de tres, de su sole, de su de tres de sa luna e de su de tres de sos isteddos ". A traessu de custas imàgines, s'Ispiritu l'atribuit unu caràtere iscuru " in manera piessigna ". Nointames, est in custu aspetu e in custu istadu " iscuru " chi sa Frantza at a glorificare sos liberos pensadores suos lis dende su titulu de " illuminismu ". Ammentamus posca sas paràulas de Gesù Cristos tzitadas in Matteo 6:23: " ma si s'ogru tuo est malu, totu su corpus tuo at a èssere in sas tenebre. Si duncas sa lughe chi est in tene est tenebre, cantu mannas ant a èssere cuddas tenebre! » Gasi su liberu pensamentu iscuru andat in gherra contra s'ispiritu religiosu e custu ispiritu libertàriu nou s'at a estèndere in su tempus e s'at a estèndere subra de su mundu otzidentale... mutidu cristianu e at a mantènnere s'influèntzia mala sua finas a sa fine de su mundu. Cun sa Rivoluzione frantzesa, sas "tenebre" si fiant istabilidos pro semper paris cun su pecadu. Ca cun issu cumparent sos libros iscritos dae sos filòsofos de su liberu pensamentu; chi su collega a su "pecadu" chi caraterizat sa Grètzia in sas profetzas de Daniele 2-7-8. Custos libros noos ant a fàghere cuncurrèntzia a sa Bibbia e ant a resèssere a l'isfiadare, in medida enorme. Sa " gherra " denunziata est tando mescamente ideològica. A pustis de sa Rivoluzione e a pustis de sa

Segunda Gherra Mundiale, custa oscuridade at a assùmere s'aspetu de su prus artu umanesimu controende e seghende gasi cun s'intolleranza originària, ma sa "gherra" ideològica continua. Sos èsseres umanos otzidentales ant a èssere prontos a sacrificare totu pro custa "libertade". Ant a sacrificare difatis sas natziones issoro, sa seguridade issoro, e no ant a isfugire a sa morte pranificada dae Deus.

Versetto 8: "E sos mortos issoro ant a èssere subra de sa pratza de sa grandu tzitade, chi in sentidu ispirituale si mutit Sodoma e Egitu, ue su Sennoras issoro fiat istadu crutzificadu. »

Sos "mortos" mentovados sunt cuddos de sos "duos testimòngios" sos cales primos agressores fiant istados fintzas issos giustiziados in sa "pratza" de sa matessi "tzitade". Custa "tzitade" est Parigi, e su "logu" mentovadu fiat istadu mutidu, posca, "place Louis XIV", "place Louis XV", "place de sa Révolution", e designat s'attuale "place de sa Concorde". S'ateismu non faghet calicunu praghere a calicuna forma religiosa. Sas vitimas ghigliottinate sunt poddadas etotu pro s'apartenèntzia religiosa issoro. E comente a insegna su messàgiu de sa "De bator Trumbas", sos obietivos sunt sa bera lughe (solas), su farsu colletivu (luna) e cale si siat missu religiosu individuale (isteddu). In prus, unas cantas formas religiosas corrotas sunt atzetadas a cundizione chi respetent sas normas de s'ateismu dominante. Unos cantos satzerdotes retzint tando s'appellativu de "spretati" in sinnu de derisione. S'ispiritu paragonat Parigi, sa capitale frantzesa, a "Sodoma" e a su "Egitu". Sos primos frutos de sa libertade fiant istados sos etzessos sessuales acumpangiados dae sa falada de sas tradizionales cunventziones sotziales e familiares. Custu cunfrontu at a tènnere cunsighèntzias tràgicas in su tempus. S'ispiritu nche narat chi custa tzitade at a subire sa sorte de "Sodoma" e sa de su "Egitu", devènnidu pro Deus su sìmbulu tipicu de su pecadu e de sa rebellia contra de Lui. Est inoghe cunfirmadu su ligàmene subra istabilidu cun su "pecadu" filosòficu "gregu" denunziadu in Daniele 2-7-8. Pro cumprèndere in prenu custa stigmatizzazione divina de su pecadu gregu, tenimus contu de su fatu chi, in su tentativu de presentare su Vangelu a sos abitanti de Atene cun paràulas filosòficas, s'apòstolu Pàule aiat fallidu e fiat istadu cassadu dae su logu. Aco' ca su pensamentu filosòficu at a restare inimigu in manera perenne de su Deus creadore. In su tempus e finas a sa fine, custa tzitade mutida "Parigi" at a cunservare, e at a testimoniare a traessu de custas atziones, s'esatesa de su cunfrontu suo cun custos duos nùmenes, sìmbulos de su pecadu sessuale e religiosu. Dae segus su nùmene suo "Parigi", si cuat s'eredade de sos "Parisii", paràula sa cale origine tzèltica significat "sos de su calderone", nùmene profetosu in manera drammàtica. In època romana su logu fiat una roccaforte de cultores paganos de ìside, sa dea de sos egizianos, apuntu, ma fintzas, palcoscènicu e imàgine tzinica de Pàride, figiu de su re de Troja, su betzu Priamu. Autore de adultèriu cun sa bella Elena, mugere de su re gregu Menelao, at a èssere responsàbile de una gherra cun sa Grètzia. A pustis de un'assèdiu fallidu, sos Gregos si fiant retirados, lassende subra de sa marina un'enorme caddu de linna. Pessende chi esseret unu deus gregu, sos Trojanos aiant giutu su caddu in tzitade. E in su coro de sa note, cando su binu e sa festa fiant finidas, sos sordados gregos fiant pèndidos dae sos caddos e aiant abertu sas ghennas a sas tropas gregas chi torraiant silenziosamente; e totu sos abitanti de sa tzitade fiant istados degollados, de su re finas a su sùdditu prus infimo. Custa atzione trojana at a causare in sas ùrtimas dies sa pèrdida de Parigi ca, disconnoschende sa letzione, at a repitere sos errores suos faghende aposentare subra de su territòriu suo sos inimigos chi aiat colonizadu. In antis de pigare su nùmene Parigi, sa tzitade si mutiat "Lutèce" chi significat "paule puzzolente"; totu su programa de su tristu

destinu suo. Su paragone cun “ s'Egitu ” est giustificadu ca, adotende su règimene republicanu, sa Frantza devenit in manera ufiziale su primu règimene pecaminosu de su mundu otzidentale. Custa interpretatzione at a èssere cunfirmada in Ap. 17,3 de su colore “ scarlatto ” de sa “ bèstia ”, imàgine de sas coalitziones monàrchicas e republicanas de sas ùrtimas dies, costruidas subra de su modellu de sa Frantza. Narende: « fintzas in cue ue su Sennoras issoro fiat istadu crutzificadu », s'Ispìritu istabilit su paragone intre su refudu de sa fide cristiana de s'ateismu frantzesu e su refudu natzionale ebraicu de su Messia Gesùs Cristos; ca sas duas situatziones sunt aguales e ant a giùghere sas matessi cunsighèntzias e sos matessi frutos de empietà e de ingiustitzia. Custu cunfrontu at a sighire in sos versetti chi s'ghint.

Mutende sa capitale sua “ Egitu ”, Deus paragonat sa Frantza a su Faraone, tipicu modellu de resistèntzia umana oposta a sa voluntade sua. At a mantènnere custa positzione rebella finas a sa destruidura sua. Non b'at a àere mai calicunu pentimentu a banda sua. Mutende “ su malu bene e su bene male ”, at a cummìtere sos peus pecados esecrati de Deus; custu mutende “lughes”, sos pensadores “iscuros” chi aiant fundadu “sos deretos umanos suos”, chi s'oponent a sos deretos de Deus. E de medas pòpulos, su modellu suo at a èssere imitadu, fintzas, in su 1917, de sa poderosa Rùssia chi l'at a destruere cun unu corfu atòmicu a su tempus de sa “ de ses trumbas ”, comente a profetaiat su nùmene suo “Parisii” in alfabetu tzèlticu. limba, chi significat “cuddos in su calderone”. At a abarrare duncas finas a sa fine isenta de bìdere Deus in sas proas chi l'ant a arruinare finas a la destruere. Ca l'at pigada de miria e no l'at a lassare andare fintzas a cando non b'at a àere prus.

Versetto 9: “ tres dies e mesu òmines de cada pòpulu, tribù, limba e nazione ant a bìdere sos mortos issoro e no ant a permìtere chi sos corpos mortos issoro siant postos in una tumba. »

In Frantza, su pòpulu fiat intradu a sa Rivoluzzione in su 1789 e in su 1793 aiat giustitziadu su re e posca sa reina, ambos isconcados pubblicamente in sa grandu pratza tzentrale de sa tzitade mutida posca “Place Louis XV”, “Place de sa Révolution” e in fines como “place de sa Concorde”. Atribuende “ tres dies e mèdiu ” a su tempus de s'atzione destruidora, s'Ispìritu paret inclùdere sa batalla de Valmy ue in su 1792, sos rivoluzionàrios aiant afrontadu e aiant derrotadu sos esèrtzitos monàrchicos de sos rennos europeos chi aiant atacadu sa Frantza republicana cumprèndida s'Àustria, abitòriu de sa familia de orìgine de sa reina Maria Antonietta. Pro cumprèndere s'orìgine de custu òdiu bisòngiat tènnerne presente chi 1260 annos de abusos de cada gènere a banda de sa coalizione papale-bera fiant finidas pro irritare su pòpulu frantzesu chi fiat istadu isfrutadu, maletratadu, pessighidu e de su totu arruinadu. Sos ùrtimos duos rennos de Luisi Atenzione! La Repubblica no est e no at a èssere una beneditzione pro sa Frantza. Issa at a aguantare finas a sa fine, in sa de chimbe formas suas, sas maleditziones de Deus e at a cummìtere issa matessi sos errores chi l'ant a causare sa ruta. Custu règimene sanguinariu, finas dae sas orìgines suas, at a devènnere su paisu de sos “deretos umanos” e de s'umanesimu chi at a finire pro amparare sos culpèvoles e frustrerà, cun s'ingiustitzia sua, sa vītima. At a acollire addirittura sos inimigos suos e los at a installare in su territòriu suo, imitende, in su peus de sos casos, su famadu esèmpiu de sa tzitade trojana famada pro s'introduzione de su caddu de linna lassada dae sos Gregos, comente a vistu in pretzedèntzia.

Versetto 10: “ E pro càusa issas s'ant a allegrare e s'ant a allegrare sos abitanter de sa terra e s'ant a mandare donos sos uni a sos àteros, ca custos duos profetas turmentaiant sos abitanter de sa terra. »

In custu versu, s'Ispritu pigat de m'ria su su momentu chi, comente a sa cancrena o su cancru, su malu filosoficu frantzesu s'at a isparghere e s'at a difundere comente a una piaga in àteras natziones otzidentales. Marcat “su sinnu de sos tempos” cun su “ de 6 sigillos ” ; cuddu ue su “ sole devenit nieddu comente a unu sacu de crine de caddu ”: sa lughe de sa Bibbia iscumparet, isfiadada dae sos libros filosoficos de sos liberos pensadores.

In sa letura ispirituale, a diferèntzia de sos “tzitadinus de su rennu de sos chelos ” chi definint sos elettos de Gesùs, “ sos abitanter de sa terra ” designant sos protestantes americanos e, prus in generale, sos èsseres umanos rebellos a Deus e a sa veridade sua. Sos pòpulos de sos rennos europeos e ancora prus americanos càstiant a sa Frantza. Inie, unu pòpulu iscrèfiat sa monarchia sua e sa religione cristiana catòlica chi minetzat sos letores de sa Bibbia, sos “ duos testimòngios ”, cun sos “ tormentos ” de s'inferru “suo”; beros e tormentos “ pròpios ” chi sunt però abbandados petzi a su cabu finale, pro annichilare sos farsos religiosos chi impreant issos matessi cun sa trassa custu tipu de minetzas, segundu Ap 14,10-11. Fintzas sos istràngios, v'itimas de sos matessi abusos a foras de sa Frantza, isperant de beneficiare de custa iniziativa. Custu tantu prus chi cun s'apògiu frantzesu cuntzèdidu dae Luisi XVI, in su mundu, pagos annos in antis, sos noos Istados Unidos de su Nord Amèrica aiant agatadu s'indipendèntzia issoro, liberende-si de su dominiu de s'Inghilterra. Sa libertade est in movimentu e chitzo at a conchistare medas pessones. In sinnu de custa amighèntzia “ s'ant a mandare donos pare ”. Unu de custos donos fiat istadu su donu frantzesu a sos americanos de sa “Istàtua de sa Libertade” pesada in su 1886 subra de un'isula in cara a New York. Sos americanos aiant torradu a cambiare su gestu oferende-li una replicat chi, pesada in su 1889, s'agatat a Parigi subra de un'isula in mesu de sa Senna a curtzu a sa Torre Eiffel. Deus pigat de m'ria custu tipu de donu chi rivelat su cumpartzimentu e s'iscàmbiu chi costituint sa maledizione de s'esagerada libertade chi mirat a disconnòschere sas leges ispirituales suas.

Versetto 11: “ E a pustis de tres dies e mèdiu s'ispritu de sa vida de Deus fiat intradu a issos, e issos si fiant pesados a sa ritza; e una grandu timoria fiat bènnida subra de cussas chi los bidiant. »

Su 20 aprile 1792, sa Frantza fiat istada minetzada dae Àustria e Prùssia e aiat bortuladu su re suo, Luisi XVI, su 10 austu 1792. Sos rivolutzionàrios aiant bintu a Valmy su 20 cabudanni 1792. Su re Luisi XVI fiat istadu ghigliottinato su 21 ghennàrgiu 1793. Su 28 trìulas su ditadore Robespierre e sos amigos suos fiant istados ghigliottinati. 1794. Sa “Cunventzione” fiat istada sostituída dae su “Direttorio” su 25 santugaine 1795. Sos duos “Terrori” de su 1793 e de su 1794 aiant duradu paris unu solu annu. Intre su 20 aprile 1792 e su 25 santugaine 1795 agato etotu custu periodu profetadu de “ tres dies e mesu ” o de “tres annos e mesu” beros. Ma pesso chi sa durada ti pònnere fintzas unu messàgiu ispirituale. Custu periodu rapresentat mesu chida, su chi podet evocare una bàrtziga a su ministèriu terrenu de Gesùs Cristos, chi aiat duradu de pretzisu “tres dies profetas e mesu” e fiat acabadu cun sa morte de su Messia Gesùs Cristos. S'Ispritu paragonat s'atzione sua a sa de sa Bibbia, sos duos “ testimòngios suos ”, chi fintzas issos aiant agidu e aiant insinnadu in antis de èssere brusiados in Place de sa

Révolution a Parigi. Cun custu paragone, sa Bibbia, custa fide, s'identificat cun Gesùs Cristos chi est, in issa, torra crutzificadu e “ trafitto ”, comente a indicadu in Apocalisse 1:7. S'undada de sàmbene fiat finida pro ispramare su pòpulu frantzese. In prus, a pustis de àere giustiziadu su leader de sa Cunventzione Sanguinària, Maximilien Robespierre, e sos amigos suos Couthon e Saint-Just, sas esecutziones sommàrias e sistemàticas aiant sessadu. S'Ispìritu de Deus risvegliò sa sidis ispirituale de sos òmines e sa pràtica de sa religione fiat devènnida torra legale e, mescamente, de badas. Su de salutare "timoria de Deus" est torrada a apàrrere e s'interessu pro sa Bibbia s'at torrada a manifestare, ma finas a sa fine de su mundu issu at a èssere cumbàtidu e fatu a gara dae sos libros filosòficos iscritos dae liberos pensadores, su cale modellu gregu est in primu pranu sas suas vàrias formas.

Versetto 12: “ E aiant intesu una boghe de su chelu chi lis naraiat: Pigadas inoghe; E fiant artziados a su chelu in sa nue; e sos inimigos issoro los aiant bidu. »

Custa afirmadura divina s'àplicat a sos “ duos testimòngios ” bìblicos a pustis de su 1798.

Su paragone cun Gesùs s'ghit, ca est issu chi sos elettos suos ant bidu (a pustis de su profeta Elia) pesare a su chelu dae in antis sos ogros issoro. Ma, ateretantu, sos suos prescelti de s'ùrtima furriada ant a agire a su matessi modu. Fintzas sos inimigos issoro los ant a bidere pesende a su chelu in sa nue ue Gesùs los at a atirare a sese. S'amparu chi Deus dat a sa càusa sua est su matessi, pro Gesùs Cristos, suo elègidu, e in custu cuntestu de sa Rivoluzione frantzesa, sa Bibbia a pustis de su 1798. Pro cunfirmare sa fine de sa durada profetada de “ 1260 dies ”-annos, in 1799, Paba Piu BI morit impresonadu a Valence-sur-Rhône, rendende gasi possibile, intre su 1843-44 e su 1994, unu longu periodu de paghe 150 annos profetados comente a “ chimbe meses ” in Apocalisse 9:5-10. Sa morte de Luisi XVI, su sessamentu de sa monarchia e sa morte de unu paba presoneri dant unu corfu mortale a s'intolleranza religiosa cara a “ sa bèstia chi àrtziat dae su mare ” in Ap. 13,1-3. Su Cuncordadu de su Direttorio sana sa ferta sua ma issa non benefiziat prus de su distrutu apògiu beru, no at a pessighire prus finas a su momentu de sa fine cando s'intolleranza protestante at a apàrrere suta de su nùmene de “ sa bèstia chi àrtziat dae sa terra ” in Apo 13:11.

Versetto 13: “ In cudda ora b'est àpidu unu grandu terremotu e sa de deghe partes de sa tzitade aiat rùidu; in custu terremotu aiant mortu sete mìgia òmines, sos àteros fiant istados assuconados e aiant dadu glòria a su Deus de su chelu. »

In custa època (custa ora) s'est acumpridu, in forma ispirituale, su “ terremotu ” giai profetadu dae su cumprimentu de su de Lisbona de su 1755, interessadu a su tema de su “ de ses sigillos ” de Apo 6,12. Segundu s'Ispìritu de Deus, sa tzitade de Parigi at pèrdidu “ unu de deghe ” de sa populatzione sua. Ma unu àteru significadu podet pertocare segundu Dan. 7:24 e Ap. 13:1, sa de deghe partes de sas “ deghe corna ” o rennos cristianos otzidentales sugetos a su catolitzèsimu romanu papale. Sa Frantza, cunsiderada dae Roma “sa figia majore” de sa Crèsia catòlica romana, aiat rùidu a s'ateismu, l'aiat privadu de s'amparu suo e fiat arribbadu a su puntu de destruere s'autoridade sua. Sa 4a trumba l'aiat riveladu: “ sa de tres partes de su sole est corfida ”; su messàgiu “ sete mìgia òmines fiant istados ochidos in custu terremotu ” cunfirma sa cosa narende: una moltitudine (milli) de “ òmines ” religiosos (sete: santificazione religiosa de su tempus), fiant istados ochidos in custu terremotu politicu sotziale.

Versetto 14: " Su segundu dannu est coladu. Aco', su de tres dannos benit chitzo ".

Gasi, s'intensu spargimento de sàmbene ravvivò sa timoria de Deus, e su "Terrore" aiat sessadu , sostituìdu dae s'imperu de Napoleone I , sa " àbbila " chi preannunciava sas ùrtimas tres " trumbas ", tres " grandu disgràtzias " pro sos abitates de sa terra. Sende chi s'annùntziu s'ghit sa Rivoluzione frantzesa dae su 1789 a su 1798, " sa segunda disgràtzia " attribuitagli in su versetto 14 no la podet pertocare deretu. Ma pro s'Ispiritu est su modu de nche nàrrere chi una forma noa de sa Rivoluzione frantzesa at a apàrrere pagu in antis de sa torrada in sa glòria de Gesùs Cristos. Nointames, segundu Ap. 8:13, su " segundu dannos " pertocat in manera crara su tema de su de 6 trumbas de Ap 9,13 chi, apuntu, " at a ochire su tres unu de sos òmines " prima chi Gesùs Cristos torradas a vengare s'ingiusta cundenna de sos santos servidores suos fideles, isterminende sos inimigos mortales issoro, sos ùrtimos rebellos. Podimus cumprèndere chi, comente a su massacru provocadu dae sos rivoluzionàrios frantzesos, Deus organizat su massacru de sa De tres Gherras Mundiales, custa borta nucleare, chi at a reduire considerevolmente su nùmeru de sos abitates de sa terra, in antis de sa completa eliminazione sua chi l'at a torrare a sa chi est aparizione originària de su " isprofundu ", a pustis de s'interventu distruidore finale de Gesùs Cristos.

Su dòpiu significadu de " segundu dannos " collegat sa de bator trumbas a sa de ses pro unu motivu ispirituale. S'istruccura de s'Apocalisse separat su tempus de s'era cristiana in duas partes. In sa prima su " disacatu " punit sos culpèvoles punidos in antis de su 1844 e in sa segunda sos punidos a pustis de su 1844, pagu in antis de sa fine de su mundu. Como, sas duas atziones punitivas cumpartzint su significadu chi Deus dat a sa de bator punitziones suas in Levitico 26:25: " Deo apo a mandare s'ispada chi at a vengare s'alleàntzia mea ". Su primu castigu s'est aterradu subra de cussos chi no ant acollidu su messàgiu de sa Riforma, s'òpera ammaniada dae Gesùs pro sos elettos suos, e su segundu subra de cussos chi no ant rispòndidu a sa rechesta de Deus de cumpletare custa Riforma partinde dae su 1843. Sa lughe rivelada cun cale Deus costruit custa Riforma permanente at a èssere presentadu finas a s'ora in cale at a finire su tempus de sa gràtzia.

Torrende a leare sas cosas e sas atziones chi Deus at atribuidu a sos òmines de sa Rivoluzione frantzesa dae su 1789 a su 1795, agatemus sas chi podet atribuire a sos òmines otzidentales de sas ùrtimas dies. Agatamus su matessi disprètzio, sa matessi empietà e òdiu cara a sas ordinàntzias religiosas e cara a cussas chi las insinnant; cumportamentu chi custa borta derivat de s'istrazordinàriu isvilupu de sa sièntzia e de sa tecnologia. Durante sos annos de paghe, s'ateismu e sa farsa religione aiant pigadu su sopravvento in su mundu otzidentale. Deus tenet duncas una bona resone pro nch'ofèrrere, pro custu tema, una dòpia letura; su cumportamentu de sos " subravìvidos " faghet sa diferèntzia printzipale intre s'era rivoluzionària e su tempus sientificu de sas ùrtimas dies de s'umanidade. Pro èssere prus craros, segundu Apoc 11,11-13, " sos superstiti " de sa prima letura, chi pertocat sa " de bator trumbas ", " si pentirono ", mentras " sos superstiti " de sa segunda, chi pertocat sa " de ses trumbas ", " si pentirono ". no ", segundu Apocalisse 9:20-21.

Su de tres " grandu dannos " (pro sos peccatori): sa torrada gloriosa de Cristu Giustitzieri

Versetto 15: “ Su de sete ànghelos aiat sonadu sa trumba. E b'aiat boghes fortes in su chelu, chi naraiant: Sos rennos de su mundu sunt afidados a su Sennore nostru e a su suo Cristu; e at a regnare in sos sèculos de sos sèculos. »

S'ùrtimu tema de su capìtulu est su de sa “ de sete trumbas ” chi designat, s'amentu, su su momentu chi s'invisibile Deus creadore si rendet visibile a sos ogros de sos inimigos suos cunfirmende Apo. 1,7: “ Aco', issu benit cun sas nues e cada ogro l'ant a bìdere; fintzas sos chi su trafissero ”. “ Sos chi su trafissero ”, chi trafissero Gesù, sunt sos inimigos suos de totu sos perìodos de s'era cristiana aia cumpresu sos de s'ùrtima. Su trafissero, pessighende sos fideles dischentes suos, in contu de sos cales aiat declaradu: “ In cantu ais fatu custas cosas a unu de custos mìnimos frades meos, las ais fatas a mie ” (Mt 25,40). De su chelu si catzant fortes boghes pro tzelebrare s'eventu. Sunt sos de sos abitantes de su chelu chi si sunt giai espressados pro tzelebrare la cassada dae su chelu de su demòniu e de sos dimònios suos a banda de su Cristu vitoriosu, mutidu “ Michele ” in Ap 12,7-12. Partètzipant a sa ditza de s'elettu, ateretantu liberadu e vitoriosu de Gesù Cristos. S'istòria de su pecadu terrenu at a sessare pro farta de peccatori destruidos dae sa buca de su Cristu divinuu. Su demòniu, “ prìntzipe de custu mundu ” segundu Gesù, perdet su possessu de su mundu de pecadu destruidu dae Deus. At a abarrare pro àteros milli annos subra de sa terra desolata sena nòghere a perunu, in isetu de sa totale eliminazione sua in su cabu finale paris cun totus l'àteros peccatori chi Deus at a fàghere risòrgere a custa fine.

Sa Grandu Cuntentesa Celeste de sos elègidos redenti de su sàmbene de Gesù Cristos

Versetto 16: “ E sos bintibator sèneghes, chi seiant dae in antis Deus subra de sos tronos issoro, si prostrarono cun sa cara a terra e aiant adoradu Deus ”,

Sos elettos sunt intrados a su rennu tzeleste de Deus, sèidos subra de tronos a sa presèntzia de Deus, ant a regnare o ant a giudicare sos malvagi segundu Apocalisse 20:4. Custu versetto èvocat su cuntestu de su cumintzu tzeleste de sos redenti in Apoc.4. Custu versetto presentat sa forma chi diat dèvere assùmere sa bera adorazione de Deus. Sa prostrazione, in ghenugru, a cara in giosso, est sa forma legitimada dae Deus.

Versetto 17: “ Narende: Ti rendimus gràtzias, Sennoras Deus onnipotente, chi ses e chi fias, ca as pigadu possessu de sa grandu potèntzia tua e as possedidu su rennu tuo. »

Sos redenti annoant su ringraziamentu issoro e si prostrano dae in antis Gesù Cristos, “ su Deus Onnipotente chi est e chi fiat ” “ e chi est bènnidu ”, comente a at annunziadu Ap. 1,4. “ As aferradu su tuo mannu pòdere ”, a su cale aias rinunziadu pro sarvare sos elettos tuos e as iscontadu cun sa morte tua su prètziu de sos pecados issoro in su ministèriu tuo de “ angione ”; “ s'Agnello de Deus chi dogat sos pecados de su mundu ”. As “ pigadu possessu de su rennu tuo ”; su cuntestu sugeridu est difatis cuddu in cale s'Ispritu aiat giutu bia Giovanni in Apocalisse 1:10; s'istòria de s'Assemblea de Cristu subra de sa terra est in su passadu. In custa fase, dae segus sos elettos bi sunt sas “ sete assembleas ”. Su rennu de Gesù, ogetu de s'isperu de sa fide de sos elettos, est devènnidu realidade.

Versetto 18: “ Sas natziones fiant airadas; e est bènnida s'ira tua, e est bènnida s'ora de giudicare sos mortos, de cumpensare sos tzeracos tuos, sos profetas, sos santos e cussos chi timent su nùmene tuo, piticos e mannos, e de destruere cussos chi destruint sa terra. »

Agatamus in custu versetto 18 informatziones ùtiles meda subra de sa secuèntzia de sos eventos profetados . Su 6 trumba ochida su tres unu de sos òmines narat: “ Sas natziones si sunt irritadas ”, e dae in antis sos ogros nostros, in su 2020-2021, assistimus a sas càusas de custa irritatzione: su Covid-19 e sa ruina econòmica causada, s'assaltu islàmicu e, a tempus giustu, s'ofensiva russa cun sos alleados suos. A pustis de custa cuntierra terrorosa e destruidore, a pustis de sa promulgatzione de sa lege de sa domìniga a banda de sa “ bèstia de sa terra ”, est a nàrrere de sa coalitzione protestante e catòlica de sos subravìvidos americanos e europeos, Deus aiat bessadu susu de issos “ sas sete ùrtimas piaghe de s'ira sua ”. descritu in Rev.16. A su tempus de su de sete, Gesùs aiat apartu pro sarvare sos elettos suos e destruere sos rutos. Posca benit su programa preparadu pro sos “ milli annos ” de su de sete millènnios. In chelu, segundu Ap. 4:1, at a tènnere logu su cabu de sos malvagi: “ e est l'òmpidu su momentu de giudicare sos mortos ”. Sos santos otenent s'acumpensu issoro: sa vida eterna promìtida dae Gesùs Cristos a sos elettos suos. Otenent in fines s'isteddu de su mangianu e sa corona promissa a sos elettos vitoriosos in sa batalla de sa fide: “ pro cumpensare sos profetas, tzeracos tuos ”. Deus ammentat inoghe s'importu de sa profetzia pro totu sas èpocas (segundu 2 Pt 1,19) e prus in manera piessigna in sas ùrtimas dies. “Sos santos e cussos chi timent su nùmene tuo ” sunt cussos chi ant rispòndidu in manera positiva a sos messàgios de sos tres ànghelos de Apoc. 14:7-13; de cale su primu torrat a cramare sa sabiduria chi cunsistet in su de lu timere, in su l'ubbidire e in su non cuntestare sos cumandamentos suos, narende: « Times Deus e glorifica-lu », in s'aspetu suo de Deus creadore, « ca est bènnida s'ora de su cabu suo, e adoradas cussu chi at fatu su chelu, su mare, sa terra e sas benas de sas abbas ».

Versetto 19: “ E su tèmpiu de Deus chi est in su chelu si fiat abertu e s'arca de s'alleàntzia sua aiat apartu in su tèmpiu suo. E bi fiant istados lampos, boghes, tronos, terremotu e una forte gràndine. »

Totu sos temas evocados in custu libru de s'Apocalisse cunverghent cara a custu momentu istòricu de sa grandu torrada gloriosa de su divinu Sennore nostru Gesùs Cristos. Custu versetto si girat a su cuntestu in cale sos sighentes temas si realizant e si concruint:

Rev.1: Adventismo:

Versetto 4: « Giovanni a sas sete Crèsias chi sunt in s'Àsia: gràtzia a bois e paghe de cussu chi est, chi fiat e chi benit , e dae sos sete ispiriticos chi sunt dae in antis su tronu suo, »

Versetto 7: “ Aco', issu benit cun sas nues . E cada ogru l'at a bìdere, fintzas sos chi su trafissero; e totu sas tribùs de sa terra ant a fàghere lutu pro issu. EJA. Amen! »

Versetto 8: “ Deo so s'alfa e s'omega, narat su Sennore Deus, cussu chi est, chi fiat e chi benit , s'Onnipotente. »

Versetto 10: " Fia in s'Ispìritu in sa die de su Sennore , e aia intesu in dae segus meu una boghe forte, comente a unu sonu de trumba " ,

Apo.3: Sa de sete assembleas: fine de s'era " laodiceana " (= pòpulu giudicadu).

Apocalisse 6:17: Sa grandu die de s'ira de Deus contra sos èsseres umanos rebellos " ca sa grandu die de s'ira sua est arribbada , e chie podet aguantare? »

Apo.13: " sa bèstia chi àrtziat dae sa terra " (coalizione protestante e catòlica) e sa lege sua domenicale; versetto 15: " E li fiat istadu dadu de rèndere bividore s'imàgine de sa bèstia, pro chi s'imàgine de sa bèstia poderet faeddare, e chi totus cussas chi non diant àere adoradu s'imàgine de sa bèstia esserent ochidos. »

Apo.14: Sos duos temas de sa " collida " (fine de su mundu e rapimentu de sos elègidos) e de sa " binnenna " (massacros de sos farsos pastores a banda de sos sghidores issoro sedotti e trampados).

Rev.16: Versetto 16: " sa grandu die de sa batalla Armageddon "

In custu versetto 19 agatamus sa fòrmula crae de s'interventu diretu e visibile de Deus, " e bi fiant istados lampos, boghes, tronos e unu terremotu ", giai tzitadu in Ap. 4,5 e 8,5. Ma inoghe s'Ispiritu agiunghet " e una forte gràndine "; una " gràndine " cun cale acabat su tema de sa de sete de sas " sete ùrtimas piaghe " in Apoc. 16,21.

Su cuntestu de sa torrada de Gesùs Cristos est duncas signadu dae s'ùrtimu tema adventista chi custa borta giughet , in su beranu de su 2030, sa bera sarvesa oferta a sos elègidos, otenta mediante su sàmbene versadu dae Gesùs Cristos. Est s'ora de su cunfrontu suo cun sos rebellos chi s'ammàniant a ochire sos elettos suos chi refudant sa domìniga romana e mantenent sa fidelidade a su sàbadu santificadu dae Deus finas dae sa prima chida de sa creazione sua de su mundu. Su " de ses sigillos " de Apoc. 6 acrarit su cumportamentu e su sgomento de custos rebellos collidos dae su Sennore in s'atu intenzionale de genotzidiu de sos biados suos e amados elègidos. S'argumentu de su disacordu est pesadu in custu versetto 19. Pertocat sa lege divina cunservada in sa " arca de sa testimonia " in su logu santissimu de su tabernacolo e in su " tèmpiu " ebràicu. S'arca devet su prestìgiu suo e sa sua santidade arta meda petzi ca cuntenet sas tàulas de sa lege aiat influidu de su pòddighe de Deus matessi, in pessone, a su cospetto de Moses, tzeracu fidele suo. Sa Bibbia nche permetet de cumprèndere ite pròvocat su terrore de sos rebellos pro como de sa torrada de Gesùs Cristos. Ca custu est custu chi declarant sos versetti dae 1 a 6 de su Salmu 50:

" Salmu de Asaf. Deus, Deus, YaHWÉH, faeddat e cunvocat sa terra, de su de pesare de su sole a s'intrinada de su sole. De Sion, belleza perfeta, Deus risplende. Benit, su Deus nostru, non restat in mudimene; in dae in antis suo b'at unu fogu divorante, a inghiriu a issu una traschia violenta . Issu abbòghinat a su chelu e a sa terra pro giudicare su pòpulu suo : Radunatemi sos fideles meos, chi ant istrintu cun megus un'alleàntzia mediante su sacrificziu! - E sos chelos ant a annunziare sa giustìtzia sua , ca est Deus su giùighe. »

In unu cuntestu de terrore, sos rebellos ant a bidere espostu in su chelu, in literas de fogu, su testu de su de bator de sos deghe cumandamentos de Deus . E a traessu de custa atzione divina, ant a ischire chi Deus los cundennat a sa prima e a sa “ segunda morte ”.

Custu ùrtimo versetto de su tema de sa “ de sete trumbas ” rivelat e cunfirma s'importu chi Deus atribuit a sa lege missa sua in discussione de su farsu cristianèsimu rebellu. Sa lege divina est istada menguada cun s'iscòticu de una crètida oposizione intre lege e gràtzia. Custu errore derivat de una mala letura de sas paràulas fata dae s'apòstolu Pàule in sas literas suas. Tando inoghe fugarò sa duda frunende acrarimentos craros e simpres. In Rom.6, Paolo contraponet cussos chi sunt “ suta de sa lege ” a cussas chi sunt “ suta de sa gràtzia ”, petzi a càusa de su cuntestu de su tempus suo in cale cumintzat s'alleàntzia noa. Cun sa fòrmula “ suta de sa lege ” designat sos ebreos de s'antiga alleàntzia chi refudant s'alleàntzia noa fundada subra de sa perfeta giustìtzia de Gesùs Cristos. E designat sos elettos chi istringhent custa alleàntzia noa cun sa fòrmula “ cun sa lege ”. Custu est difatis su benefìtziu giutu dae sa gràtzia, in su nùmene de sa cale Gesùs Cristos, in s'Ìspìritu Santo, aguat s'elettu suo e l'insinnat a amare e a ubbidire a sa santa lege divina. Ubbidende-li, tando est “ suta de sa lege ” e essende “ suta de sa gràtzia ”, no est mancu “ suta de sa lege ” . Amentu ancora chi Paolo narat de sa lege divina chi issa est “ santa e chi su cumandamentu est giustu e bonu ”; custu chi cumpartzo cun issu in Gesùs Cristos. Mentras Paolo castigat su pecadu, chirchende de conchinare sos letores suos chi non devent prus pecare mentras sunt in Cristu, sos rebellos modernos impreant sos testos suos pro lu contraighere faghende de Gesùs Cristos, chi afirmant de èssere, unu “ ministru de su pecadu ” istabilidu dae Roma in posca 7 martzu 321. Mentras Paolo declarat in Gal. 2,17: “ Ma mentras nois chirchemus de èssere giustificados pro mèdiu de Cristu, si fintzas nois esseremus agatados peccatori , Cristu diat èssere ministru de su pecadu? Lungi de custu ! » Notamus s'importu de sa pretzisione, “ tutt'àteru ”, chi cundennat su cuntzetu religiosu de sa farsa fide rebella cristiana moderna, e custu dae su 7 martzu 321, data in cale su “ pecadu ” romanu fiat intradu a sa fide cristiana otzidentale e orientale pro autoridade de un'imperadore romanu paganu, Costantinu I.

In custu cuntestu de sa “ de sete trumbas ” si serrant sos primos ses mìgia annos abbandados dae Deus a sa seletzione de sos elettos terrenos, in su progetu complessivu suo de sete mìgia annos. S'aberit posca su de sete millènnios, o “ milli annos ” de Apoc.20, dedicadu a su cabu tzeleste de sos rebellos a banda de sos elègidos redenti de Gesùs Cristos, tema de Apoc.4.

Apocalisse 12 : Su Mannu Piano Tzentrale

Sa fèmina – S'agressore romanu – Sa fèmina in su desertu – Parèntesi: unu chertu in chelu – Sa fèmina in su desertu – La Riformat – S'ateismu-

Su resìduu avventista

Sa fèmina vitoriosa, isposa de Cristu, Agnello de Deus

Versetto 1: “ Aiat apartu in su chelu unu sinnu grandiosu: una fèmina imboligada in su sole, cun sa luna suta de sos pees suos e subra de su capu suo una corona de dòighi isteddos. »

Fintzas in custu casu diversos temas si susseguono in diversos pintados o iscenas. Sa prima tàula acrarit s'Assemblea eleta chi at a beneficiare de sa vitòria de Gesùs Cristos, suo ùnicu Capu, segundu Ef 5,23. Suta de su sìmbulu de una “ fèmina ”, sa “Isposa ” de Cristu est imboligada in su “ sole de giustitzia ” profetadu in Maladias 4:2. In dòpia aplicatzione, “ sa luna ”, sìmbulu de s'oscuridade, est “ suta de sos pees suos ”. Custos inimigos sunt in manera istòrica e in òrdine cronològicu, sos ebreos de s'antiga alleàntzia, e sos cristianos rutos, catòlicos, ortodossos, protestantes e avventisti, de sa noa. Subra de su capu suo “ una corona de dòighi isteddos ” simbulègiat sa vitòria sua in s'alleàntzia cun Deus, su 7, cun s'òmine, su 5, significadu de su nùmeru 12.

Sa fèmina pessighida in antis de sa vitòria finale

Versetto 2: “ Fiat incinta e pranghiat ca fiat in travaglio e teniat sas doglie. »

In su versetto 2, sos “ dolores de su partu ” èvocant sa persecuzione terrena chi aiat pretzèdidu su tempus de sa glòria tzeleste. Custa imàgine fiat istada impreada dae Gesùs in

Giovanni 16:21-22: “ Sa fèmina, cando partorisce, est dolorada, ca est bènnida s'ora sua; ma cando aiat dadu a sa lughe su pipiu, non s'ammentat prus de sa tribulia, pro sa ditza chi proat pro su fatu chi siat bènnidu a su mundu un'òmine. Pro custu fintzas tue como ses tristu; ma t'apo a torrare a bìdere, e su coro tuo s'at a allegare, e nemos t'at a dogare sa ditza tua. »

Su persecutore paganu de sas fèminas: Roma, sa grandu tzitade imperiale

Versetto 3: “ E ancora unu àteru sinnu aiat apartu in su chelu; e aco', fiat unu grandu dragone ruju, chi tenet sete concas e deghe corna, e subra de sas concas suas sete diademi. »

Su versetto 3 individuatu su suo persecutore: su demòniu, tzertu, ma issu agit a traessu de poderes terrenos e carrales chi pessighint sos elettos, segundu sa voluntade sua. In s'atzione sua impreat duas istراتيجias sutzessivas; su de su “ dragu ” e su de sa “ colovra ”. Su primu, su de su “ dragu ”, est s'atacu abertu impreadu dae sa Roma imperiale pagana. Agatamus gasi sos sìmbulos giai bidos in Daniele 7,7 ue Roma apariat suta de sos assìmgios de unu de bator animales mostruosos cun “ deghe corna ”. Su cuntestu paganu est cunfirmadu dae sa presèntzia de sos “ diademi ” chi inoghe sunt postos subra de sas “ sete concas ”, sìmbulu de sa tzitade romana segundu Apo.17. Custa pretzisione mèritat totu s'atenzione nostra, ca nch'inditat, ogni bia chi custa imàgine est presentada, dae sa positzione de sas “ tiaras ”, su cuntestu istòricu profetadu.

Su persecutore religiosu de sas fèminas: sa Roma catòlica papale

Versetto 4: “ Sa coa sua trisinaiat su tres unu de sos isteddos de su chelu e las ispentumaiat subra de sa terra. Su dragu si fiat postu dae in antis sa fèmina chi istaiat pro partorire, pro devorare su pipiu suo cando aeret partoridu. »

Custu versetto torrat a leare, suta sìmbulos noos, su messàgiu de Ap 11,1-3 ue sa Roma papale est autorizada dae Deus, suta de su titulu de “ verga ”, a “ apetigare suta de sos pees sa tzitade santa 42 meses ”.

In Daniele, a sas “ deghe corna ” de s'imperu romanu at a sutzèdere su “ piticu corru ” papale (dae su 538 a su 1798). Custa sutzessione est cunfirmada inoghe in Apoc.12, a su versetto 4.

Su tèrmine “ coa ” chi pigat de mìa su farsu “ profetessa Jezebel ” de Apoc. 2:20, acrarit custa sutzessione de sa Roma religiosa papale cristiana in manera farsa. S'acusa mentovada in Daniele 8:10 est inoghe annoada. Sas vītimas de sas trassas suas e de sos ammajos suos, dignas de sa “ colovra ” de sa Gènesi, sunt apetigadas suta de su sìmbulu de sos “ isteddos de su chelu ” o, suta de su titulu de “ tzitadinos de su rennu de sos chelos ” chi Gesù atribuit a sos dischentes suos. . “ Su de tres est trisinadu in sa ruta sua . ” Su de tres no est tzitadu pro su significadu literale suo ma, comente a in totue in sa profetzia, comente a una parte importante de su nùmeru totale de sos cristianos missos a sa proa. Sas vītimas podent addiritura superare custa proportzione de unu tres literale.

Versetto 5: “ Issa aiat partoridu unu figiu, chi diat àere dèvidu guvernare totu sas natziones cun una verga dae ferru. E su figiu fiat istadu furadu dae in antis Deus e a su tronu suo. »

In una dòpia aplicatzione, sa profetzia ammentat comente a su demòniu aiat cumbàtidu sa càusa de su Messia de sa nàschida sua finas a sa morte vitoriosa sua. Ma custa vitòria est sa de su primu figiu a su cale s'ghida totus sos suos prescelti ant a resèssere a s'ghire su matessi chertu finas a s'ottenimento de sa vitòria finale. In cuddu momentu, retzende unu corpus tzeleste, ant a cumprare cun issu su cabu suo subra de sos empi e est inie chi paris, " pasceranno sas natziones cun una verga dae ferru " chi at a dare su verdetto de sos " tormentos de sos segunda morte " de s'ùrtimu cabu. S'esperientzia de Cristu e cudda de sos elettos suos si fundent in un'ùnica esperientzia comuna, e s'imàgine de su “piu assumidu cara a Deus e cara a su tronu suo”, duncas cara a su chelu, est sa de sa “liberatzione” terrena de sos elettos chi s'at a acumprare in su 2030, a sa torrada de su Cristu vendicadore. Ant a èssere liberados dae sos “ dolores de”. partu “. Su piu est su s'imbulu de un'autèntica conversione cristiana resèssida e vitoriosa.

Versetto 6: “ E sa fèmina aiat fuidu in su desertu, ue teniat unu logu ammaniadu dae Deus, pro chi in cue poderet èssere nudrida pro milleduecentosessanta dies. »

S'Assemblea pessighida est paghiosa e disarmada, s'ùnica arma sua est sa Bibbia, sa Parola de Deus, s'ispada de s'Ispritu, non podet chi fuire dae in antis sos agressoress suos. Su versetto 6 ammentat su tempus de su rennu papale persecutore pro sos profetosos “ 1260 dies ”, o 1260 annos beros segundu su còdighe de Ezé 4,5-6. Custu tempus est pro sa fide cristiana unu tempus de proa dolorosa, sugerida dae su mentovu de sa paràula “ desertu ” laddove est “giuta dae Deus”. Cumpartzit gasi sa tribulia de sos “ duos testimòngios ” de Apoc 11,3. In Dan. 8,12, custa sentèntzia divina est istada gasi formulada: “ s'esèrtzitu fiat istadu cunsignadu paris cun sos perpètuos a càusa de su pecadu ”; su pecadu acumpridu cun s'abbandonu de su respetu de sa die de pasu sabàticu de su 7 martzu 321.

Abertura de sa parèntesi: unu chertu in su chelu

Versetto 7: “ E b'est àpidu gherra in su chelu. Michele e sos àngheles suos ant cumbàtidu contra su dragu. E su dragu e sos àngheles suos aiant cumbàtidu,

L'annunziadu rapimentu de sos santos mèritat un'acrarimentu chi s'Ispritu nche presentat comente a una sorta de parèntesi. Custu at a èssere rëndidu possibile gràtzias a sa vitòria de Gesùs Cristos subra de su pecadu e subra de sa morte. Custa vitòria est istada cunfirmada a pustis de sa sua risurrezione, ma s'Ispritu nche rivelat inoghe sas cunsignèntzias chi at tentu pro sos abitantes de su chelu chi finas a custu momentu ant tentu a chi fàghere cun sos dimònios e cun Satana matessi.

Importante meda : custa cuntierra tzeleste, abarradu invisibile a sos ogros umanos, faghet lughe subra de su significadu de sas enigmàticas paràulas pronunziadas dae Gesùs cando fiat subra de sa terra. In Giovanni 14:1-3, Gesùs aiat naradu: “ Non siat tribuladu su coro bostru. Crees in Deus e crees in mene. B'at medas abitòrios in sa domo de babbu Meu. Si no l'esseret istadu, ti lu dia àere naradu. T'apo a ammaniare unu logu . E cando apo a andare a bos

ammaniare unu logu , apo a torrare a bènnere e b'apo a pigare cun megus, pro chi ue so deo siais fintzas bois. » Su significadu dadu a sa “ preparatzione ” de custu “ logu ” at a apàrrere in su versetto chi sighit.

Versetto 8: “ Ma non fiant fortes e su logu issoro non s'agataiat prus in su chelu. »

Custa gherra tzeleste non tenet nudda in comunu cun sas gherras terrenas nostras; non pròvocat mortes lestras e sos duos ischieramentos opostos non sunt aguales. Su grandu Deus creadore chi si presentat in s'aspetu ùmile e fraterno de s'arcànghelu “ Mighele ” est puru semper su Deus onnipotente dae in antis su cale totus sas creaturas suas devent prostrarsi e ubbidire. Satana e sos dimònios suos sunt cuddas creaturas rebellas, chi ubbidint petzi suta custringhidura e, in fines, non podent aguantare e sunt custringtos a ubbidire, cando su grandu Deus los scaccia de su chelu cun sa sua onnipotenza. Durante su ministèriu terrenu suo, Gesùs fiat istadu timidu dae sos ànghelos malvagi chi l'ubbidiant e testimoniaiant chi fiat a beru su “ Figiu de Deus ” de su progetu divinuu, designende-lu gasi.

In custu versetto s'ispiritu pretzisat: “ su logu issoro non s'agataiat prus in su chelu ”. Custu “ logu ” ocupadu dae sos rebellos tzelestes in su rennu de Deus deviat èssere liberadu pro chi custu rennu tzeleste poderet èssere “ purificadu ” e “ ammaniadu ” pro acollire sos elettos de Cristu in sa die de s'ùrtima batalla sua contra sos rebellos terrenos durante sa bènnida sua in sa glòria. Est tando chi, giughende cun sese sos elettos suos, “ issos ant a èssere semper cun issu, in ue si siat at a èssere ” o, in su chelu purificadu, gasi “ ammaniados ” a los acollire. Sa parte de sa terra at a èssere tando una desolatzione de su tipu profetadu dae sa paràula “ profundu ” finas dae Gen. 1:2. A sa lughe de custa cumbata lu progeto salvifico divinuu s'illuminat e cada paràula crae de su disinnu suo nde rivelat su significadu. Est su casu de custos versetti tzitados in Ebreos 9,23: “ Fiat duncas netzessàriu, ca las imàghinet sas cosas chi sunt in sos chelos deviant èssere purificadas custu, siat chi sas cosas tzelestes matessi esserent mediante sacrificizios prus de primore de custas. » Gasi, su “ sacrificziu prus de primore ” netzessàriu fiat su de sa morte voluntària de su Messia mutidu Gesùs, ofertu pro iscontare sos peccados de sos elettos suos, ma mescamente pro otènnere pro sas creaturas suas e pro sese su legittimu deretu legale de cundennare a morte sos rebellos tzelestes e terrestres. Est gasi chi su “ tzeleste santuàriu de Deus est istadu “ purificadu ”, in antis e posca, a sa torrada de su Cristu vitoriosu, at a tocàre a sa terra chi issu designat comente a s'iscannu “ suo de sos pees ” ma non comente a s'iscannu “ suo ”. santuàriu” in Isa.66:1-2: “ Gasi narat su Sennore: Su chelu est su tronu meu e sa terra est s'iscannu de sos pees meos . Cale domo mi dias pòdere costruire e cale postu mi dias dare in cale bìvere? Totus custas cosas las at fatas sa manu mea e totus sunt acontèssidas, narat su Sennore. A issu apo a castiare: a chie sufrit e est lecu in s'ispiritu, a chie timet sa paràula mea. »; o, segundu Ezechiele 9:4, subra de “ sos chi suspirant e gemono a càusa de sas abominazioni ” cummitidas.

Versetto 9: “ E su grandu dragone, sa colovra antiga, mutidu demòniu e Satana, chi trampat totu sa terra, fiat istadu scacciato; fiat istadu scacciato subra de sa terra e cun issu fiant istados scacciati sos ànghelos suos. »

Sos èsseres tzelestes fiant istados sos primos a beneficiare de sa purificatzione ispirituale printzipiada dae su Cristu vitoriosu. At espèllidu dae su chelu su demòniu e sos dimònios suos angelici chi fiant istados “ bessados ” duamìgia annos subra de sa terra. Su demòniu

connoschet gasi “ su tempus ” chi restat a issu personalmente e a sos dimònios suos pro agire contra sos santos eletos e sa veridade divina.

Nota : Gesù non petzi at riveladu a s'umanidade su caràtere de Deus, ma at fintzas presentadu custu pessonàgiu formidabile chi est su demòniu, de cale s'antiga alleàntzia naraiat pagu, lassende-lu belle disconnotu. A pustis de sa vitòria de Gesù contra su demòniu, su chertu intre sos duos ischieramentos s'est intensificadu a càusa de sa reclusione de sos dimònios chi oramai bivent in modu invisibile intre sos òmines subra de sa terra e in totu sa dimensione terrestre nostra chi cumprendet sos planetas e sos isteddos de su chelu. Custos sunt sos ùnicos extraterrestres in sa dimensione terrestre nostra.

Devo inoghe bos ammentare chi sa reta cumprensione de su progetu salvifico cumplessivu de su programa disegnadu dae Deus est unu mandu esclusivu riservadu a sos elettos suos. Ca sa farsa fide si reconnoschet in cantu est semper faddida in sas interpretatziones de su progetu suo. Custu est istadu dimustradu ca sos ebreos chi aiant dadu su Messia aiant profetadu in sas Sacras Iscrituras su ruolu de giùghere sa liberatzione carrale, mentras Deus aiat prevididu petzi una liberatzione ispirituale; su de su pecadu. A su matessi modu, oe, sa farsa fide cristiana abetat sa torrada de Gesù Cristos, s'instauratzione de su rennu suo e de su podere suo subra de sa terra; cosas chi Deus no at postu in su programa suo comente a nos insinnat sa Rivelatzione profetosa sua. A su contràriu, sa bènnida gloriosa sua at a signare sa fine de sa vida issoro, chi restat portadora de sos pecados issoro e de cada curpa issoro in sos cunfrontos suos.

S'electu de Cristu ischit chi sa vida libera at tentu cumintzu in su chelu e chi, a pustis de sa parèntesi terrena resa netzessària a sa perfeta manifestatzione de s'amore suo e de sa giustìtzia sua, su Deus creadore at a perlongare sa vida de sas creaturas suas chi ant a abarrare fideles in chelu e subra de sa terra, in manera eterna in sa forma tzeleste sua. Sos rebellos tzelestes e terrenos ant a èssere tando istados giudicados, distruidos e annichilados.

Su rennu de sos chelos est liberadu

Versetto 10: “ E aia intesu una boghe forte in su chelu chi naraiat: Como est bènnida sa sarvesa, sa potèntzia e su rennu de su Deus nostru e s'autoridade de su suo Cristu; ca est istadu bortuladu s'accusatore de sos frades nostros, chi los incurpaiat dae in antis su Deus nostru die e note. »

Custu “ Como ” pigat de mìa sa data de su 7, 30 aprile, prima die de sa chida sutzessiva a mèrcuris 3 aprile, in cale atzetende sa rughe, Gesù at derrotadu su demòniu, su pecadu e sa morte. In cudda prima die de sa chida aiat declaradu a Maria: “ Non tocheis mi; Non so ancora artziadu a su Babbu meu ”. Sa vitòria sua deviat ancora èssere ufitzializada in chelu e dae tando, in totu sa potèntzia divina sua, suta de su nùmene suo angelico agatadu “ Michele ”, scacciò de su chelu su demòniu e sos dimònios suos. De notare sa tzita “ s'accusatore de sos frades nostros, cussu chi los incurpaiat dae in antis su Deus nostru die e note ”. Nos rivelat s'immensa fraternidade universale de su campu de Deus chi cumpartzit cun sos elettos de sa terra su refudu suo de su campu rebellu. Chie sunt custos “ frades ”? Cuddos in chelu e cuddos

subra de sa terra, comente a Giobbe chi si cunsignat in parte a su demòniu pro li dimustrare chi sas acusas “ suas ” sunt infondate.

Versetto 11: “ L'aiant bintu a càusa de su sàmbene de s'Agnello e a càusa de sa paràula de sa testimonia issoro, e no aiant amadu tantu sa vida issoro de timere sa morte. »

Su modellu discutidu in custu versetto s'agatat in su messàgiu de s'era de “ Ismirne ”, e custu messàgiu inditat s'istandard de fide rechertu dae Gesùs Cristos pro totu sas èpocas profetadas finas a sa gloriosa torrada sua.

Sa vitòria de “ Michele ”, su nùmene divinu tzeleste de su nostru Salvatore Gesùs Cristos, giustificat sas bàndidas declaratziones suas fatas in Matteo 28:18-20: “ Gesùs fiat bènnidu e lis aiat faeddadu gasi: Cada podere m'est istadu dadu in chelu e subra de sa terra . Andades duncas e agiostradas totu sas natziones, batijende·las in su nùmene de su Babbu e de su Figiu e de s'Ispìritu Santo, lis insinnende a osservare totu custu chi b'apo cumandadu. Ed aco', deo so cun bois totu sas dies, finas a sa fine de su mundu. »

Gasi, a sa fundatzione de sa sua in antis alleàntzia, Deus at riveladu a Moses s'istòria de sas orìgines de sa dimensione terrena nostra, ma est petzi in nois chi bivimus sas ùrtimas dies de s'umanidade chi rivelat sa cumprensione de su cumplessivu progetu suo salvifico, a traessu de serrende sa parèntesi de s'esperientzia de su pecadu terrenu chi at a durare ses mìgia annos. Cumpartzimus duncas cun Deus s'isetu de unu ricongiungimento eternu de totus sos fideles eletos suos tzelestes e terrenos. Est tando unu mandu eletu focalizare a bia nostra s'atentzione nostra subra de su chelu e subra de sos abitanter suos. A banda issoro, difatis, no ant sessadu de s'interessare a sa sorte de sos elettos e a s'istòria terrena nostra, de sa Creazione finas a sa fine de su mundu, comente a est iscritu in 1Cor 4,9: « A Deus paret mene, at rèndidu nois, apòstolos, sos ùrtimos de sos òmines, in unu tzertu sentidu cundennados a morte, ca semus istados ispetàculu a su mundu, a sos ànghelos e a sos òmines. »

Sa situatzione de sa terra est peorada

Versetto 12: “ Allegrade·bos duncas, o chelos, e bois chi istades in sos chelos. Dannos a sa terra e a su mare! Ca su demòniu est pèndidu versu de tene cun grandu ira, ischende de tènneru pagu tempus. »

Sos “ abitanter de su chelu ” fiant istados sos primos a “ s'allegrare ” de sa vitòria de Cristu. Ma sa contropartita de custa ditza est sa s'intensificare de su “ disacatu ” pro sos “ abitanter de sa terra ”. Ca su demòniu ischit de èssere cundennadu a morte in libertade vigilada, e de tènneru “ pagu tempus ” pro agire contra su disinnu suo de sarvesa. Sas atziones acumpridas 2000 annos de su campu demoniacu allacanadu subra de sa terra sunt totus riveladas dae Gesùs Cristos in sa Rivelatzione sua o Apocalisse. Custu est s'argumentu de custu traballu chi so iscriende pro tene. E dae su 2018, sos elettos de Gesùs Cristos cumpartzint custu connoschimentu de sa fine de sos tempos riservada a su demòniu pro s'òpera sua de ammajù; at a acabare in su beranu de su 2030 cun sa gloriosa torrada de s'issoro divinu Maestro. Sa parèntesi de custu tema si serrat cun su versetto 12.

Serrat sa parèntesi s'iscontru in su chelu

Torrada a leare de su tema de sa fèmina a sa ghia in su desertu

Versetto 13: “ Cando su dragu si fiat bidu bessadu subra de sa terra, pone in fatu sa fèmina chi aiat partoridu su figiu mascru. »

Custa parèntesi permetet a s'ispiritu de torrare a leare su tema de su rennu papale de su versetto 6. Su tèrmine “ dragu ” in custu versetto designat ancora su demòniu, Satana matessi. Ma su chertu suo contra sa “ fèmina ” acontesset a traessu de s'atzione romana, posca imperiale, posca papale.

Versetto 14: “ E a sa fèmina fiant istadas dadas sas duas alas de sa grandu àbbila pro chi poderet bolare in su desertu, cara a su logu suo, ue at a èssere nudrida unu tempus, de sos tempos e sa metade de unu tempus, a largu de sa cara de sa colovra. »

In custu versetto 14, torrat a leare su messàgiu inditende sa durada de su rennu papale in sa forma de “tres annos e mesu”, “ unu tempus, tempos e mèdiu ”, giai impreada in Dan. 7,25. In custa ripresa, minudas noas ant a èssere rivelados in una secuèntzia cronològica de eventos. Andat notadu una minuda: su “dragu ” de su versetto 4 est sostituidu dae sa “ colovra ” gasi comente su “ dragu ” de su versetto 3 est sostituidu dae sa “ coa ”. Sos tèrmines “ colovra e coa ” nche rivelant unu cambiamentu in sas tàticas ativas chi Deus, sa “ grandu àbbila ”, ispirat a su demòniu e a sos dimònios suos. A pustis de s'abertu assaltu de su “ dragu ” sighit s'astuzia e sa fàula religiosa de sa “ colovra ”, chi si realizat cun su rennu papale profetadu de 1260 annos. Su mentovu de sa “ colovra ” permetet a Deus de nche sugerire unu paragone cun sas tzircustàntzias de su pecadu originale. Etotu comente a Eva fiat istada sedotta de sa “ colovra ” a traessu de su cale aiat faeddadu su demòniu; “ sa fèmina ”, “ s'isposa ” de Cristu, est sutaposta a sa proa de sas paràulas bugiarde chi su demòniu las presentat a traessu de “ sa buca ” de sos agentes suos de su catolitzèsimu romanu papale.

Versetto 15: “ E sa colovra aiat mandadu a foras de sa buca sua de s'abba, comente a unu riu, dae segus a sa fèmina, pro la tràere bia longu su riu. »

Su versetto 15 acrarit sa persecuzione catòlica a cale est sutaposta sa fide cristiana infedele; comente “s'abba de unu riu ” chi “ giughet bia ” totu custu chi est in sa portada sua. Sa “ buca ” papale catòlica romana aiat afiladu sas suas fanàticas e crudeles legas catòlicas contra sos oposidores religiosos suos. Su perfetu cumprimentu de custa atzione est sa creazione de su corpus de sos “dragos” a banda de Luisi XIV subra de cussigiu de su pìscamu Sas Tellier. Custu corpus militare, creadu pro pessighire sa resistèntzia protestante paghiosa , miraiat a “ addestrare ” totus sos lecos e mites elègidos de Cristu a sos dogmas suos, custringhende·los a seberare intre si convertire a su catolitzèsimu o èssere giutos in presonia o a sa morte a pustis de orrorosos abusos e torturas. .

Versetto 16: “ E sa terra aiat agiadu sa fèmina, e sa terra aiat abertu sa buca sua e aiat ingurtidu su riu chi su dragone teniat scacciato de sa buca sua. »

S'Ispìritu nch'ofèrit duas interpretatziones subrapostas de custu ùnicu versetto. De notare chi “ sa fèmina ” e “ sa terra ” sunt inoghe duas entidades distintas , e chi “ sa terra ” podet simbulègiare sa fide protestante o sa terra literale, sa terra de su praneta nostru. Custu at a dare a custu versetto duas interpretatziones chi si susseguono in cronologia in sa divina Rivelatzione.

1 messàgiu: farso protestantèsimu bestiale : In òrdine cronològicu, in primu logu, “ sa fèmina ” currispondet a sa descritzione pitòrica de sos paghiosos protestantes de sa Riforma sa cale “ buca ” ufiziale (sa de Martine Luteru in su 1517) denuntziaiat sos pecados de sos catòlicos; chi giustificaiat su nùmene issoro: “protestantes” sunt cussos chi protestant contra s'ingiustitzia religiosa catòlica chi pecat contra Deus e ochit sos beros servidores suos. Fintzas unu àteru cumponente ipòcrita de su protestantèsimu, simbulègiada dae sa paràula “ terra ”, at abertu sa buca “ sua ” pro denuntziare sa fide catòlica, ma at impugnadu sas armas e cun sos corfos violentos suos at “ ingurtidu ” una parte significativa de sos gherradores de sas legas catòlicas. Sa paràula “ terra ” inoghe simbulègiat sos famados "ugonotos", gherradores protestantes de sas Cévennes, e cuddos de sas roccaforti militares comente a Sa Rochelle durante sas "gherras de religione" in cale Deus non fiat nen serbidu ne onoradu dae sos duos grupos de pòpulos aversàrios gherradores.

2 messàgios: s'ispada vendicadora de s'ateismu natzionale frantzesu . In segunda letura, e in òrdine cronològicu, custu versetto 16 rivelat comente a sa Rivoluzione frantzesa at a ingurtire de su totu s'assaltu papale de sas monarchias catòlicas. Custu est su messàgiu printzipale de custu versetto. Ed est su chi Deus dat a su ruolu de su “ de 4 trumbas ” de Apoc.8:12, e sa “ bèstia chi àrtziat dae s'isprofundu ” de Apoc.11:7, in analogia cun Lv.26,25, benit, narat Deus, comente a “ un'ispada, pro vengare s'alleàntzia traitu ” mea dae sos peccatori catòlicos rebellos. Custa imàgine si basat subra sa punitzione de su rebellu “ Cora ” in Nùmeros 16:32: “ Sa terra aiat abertu sa buca sua e lis aiat ingurtidu e domos issoro, cun totu sa gente de Cora e totus sos benes issoro ”. In perfeta sintonia cun sa Rivelatzione divina e cun sa realizatzione istòrica, custa imàgine cumparativa torrat a cramare su refudu de sa lege divina a banda de sos rebellos in ambas situatziones.

S'ùrtimu inimigu de su dragu : sas fèminas restos avventiste

Versetto 17: “ E su dragone si fiat airadu contra sa fèmina e fiat andadu a fàghere gherra a su restu de sa discendèntzia sua, chi osservat sos cumandamentos de Deus e chi custoit sa testimonia de Gesùs. »

Colende suta mudimene sos 150 annos de faina de sos protestantes corfidos dae sa maledizione divina, tema de sa “ 5a trumba ”, s'Ispìritu èvocat s'ùrtima cumbata terrena de su demòniu e de sos suos scagnozzi tzelestes e terrenos, e nos ammustrat sos bersàllios de s'òdiu comunu issoro. Custos ùrtimos obietivos ant a èssere sos Elettos, ùrtimos discendentes e erederis de sos pionieres avventisti de su 1873 a sos cales fiat istada annunziata custa ùrtima

proa segundu Apocalisse 3:10 . Pionieres sa cale missione ant a cumpletare, giughende cun sese sa matessi beneditzione divina. Ant a dèvere sustentare cun fermezza e fidelidade l'òperat chi Gesùs lis tenet afidadu: si refudare de onorare in calicunu modu " su semu de sa bèstia " in sa dominiga romana, osservende in manera fidele, custos su chi costas, sa pràtica de su pasu sabàticu, durante su sàbadu, su beru de sete dies de sa chida, tempus organizadu e istabilidu dae su mannu e onnipotente Deus creadore. Est custa veridade chi aparit in sa descriçzione de su " restu de s'erèntzia de sa fèmina " in custu versetto: " sos chi osservant sos cumandamentos de Deus ", sos deghe e non sos novas; " e chi cunservant sa testimonia de Gesùs ", ca non si lassant dogare dae nemos; ne " sos dragos ", ne " sas colovras ". E custa " testimonia de Gesùs " est custu chi est prus pretziosu, ca, segundu Ap 19,10, " sa testimonia de Gesùs est s'ispiritu de profetzia ". Est custa testimonia profetosa chi rendet " impossibile a su demòniu trappare sos beros eletos " de Cristu, su Deus de sa veridade, comente a insegna Mt 24,24: " Ant a pesare difatis farsos cristi e farsos profetas; ant a acumprìre grandu prodigios e miràculos, finas a sedurre, si esseret possibile , fintzas sos elettos . " .

Una vitòria belle...cumpleta pro Satana

Versetto 18: " E istaiat subra de s'arena de su mare " .

Custu ùrtimo versetto nos ammustrat unu demòniu trionfante chi est resèssidu a giùghere cun sese, in sa ruta sua e in sa cundenna mortale sua, totu sas istituziones religiosas cristianas chi dòminat e tenet suta de s'autoridade sua. In Isaia 10:22, Deus declarat: " Cando chi su pòpulu tuo, o Israele, siat comente a s'arena de su mare, petzi unu residuu at a torrare; sa destruidura at a èssere risòlvida, at a fàghere traboccare sa giustitzia. » Gasi, segundu custa profetzia, a sa fine de su mundu, petzi sos avventisti dissidentes, chi costituint " su restu de sa fèmina ", " s'Eletta, s'Isposa de Cristu ", e s'"Israele " ispirituale de Deus, isfugint a custu dominatzione satànica. Amentu chi suta de su nùmene de "avventista", s'Ispiritu definit sa norma de fide pro sa sarvesa de sos ùrtimos elègidos seletzionados partinde dae su 1843; in su 2020 est unu cumportamentu religiosu, ma non prus un'istitutzione, chi Deus at giudicadu, cundennadu e refudadu (" butadu ") in su 1994.

Apocalisse 13 : Sos farsos frades de sa religione cristiana

Sa bèstia de su mare – Sa bèstia de sa terra

Lu nùmero 13 rapresentat pro l'idolatrias superstiziosos unu portafortuna o unu portafortuna a segunda de sas opinionones e de sos paisos de cadaunu. Inoghe, in sa gloriosa Rivelazione Sua, Deus nche rivelat su còdighe numèricu Suo, basadu subra sos nùmeros dae 1 a 7 e subra de sas issoro vàrias cumbinatziiones. Lu nùmero 13 s'otenet sumende su nùmero "6", nùmeru de s'ànghelu Satana, e lu nùmero "7", nùmeru de Deus e duncas de sa religione legitima data a su Deus creadore in Gesùs Cristos. Amus a agatare gasi in custu capìtulu sos "farsos frades de sa religione cristiana" ma beros inimigos mortales de sos beros eletos. Custu " tarsh " si cuat in mesu de su " bonu trigu " suta de sas aparèntzias religiosas fuorvianti chi custu aende·lu cumpresu smaschera.

Sa prima bèstia : chi àrtziat dae su mare

in antis batalla de su dragu colovra

Versetto 1: " Posca aia bidu artziende dae su mare una bèstia chi teniat deghe corna e sete concas , subra de sas suas corna deghe diademi e subra de sas concas suas nùmenes blasfemi .

Comente amus bidu in s'istùdiu de Apoc. 10, agatamus in custu capìtulu sas duas gai naradas " bèstias " cristianas de s'època nostra. Su primu, " chi àrtziat dae su mare ", comente in Daniele 7,2, pertocat sa fide catòlica e su rennu suo persecutore de " 42 meses " profetosos, overas 1260 annos beros. Torrende a leare sos simbulos de sos imperos chi lu pretzedent in Dan.7, agatamus su rennu de su " piticu corru " chi deviat apàrrere a pustis de chi sas " deghe corna " aiant retzidu sos rennos issoro segundu Dan.7:24. Sas " tiaras " postas subra de sas " deghe corna " dimustrant chi est custu cuntestu istòricu a èssere presu de miria. Inoghe sa Roma papale est simbulegiada dae sas " sete concas " chi la caraterizant in manera piessigna in unu dòpiu sentidu. Su prus literale est su de sas " sete puntas " subra de cales est costruida Roma segundu Apocalisse 17:9. S'àteru, prus ispirituale, tenet sa prioridade; s'espressione " sete concas " inditat sa santificazione de sa magistradura: " sete " est su nùmeru de sa santificazione, e " concas " inditat su magistradu o su sèneghe in Isaia 9:14. Custa magistradura superiora est riconducibile a sa Roma papale ca si cunfigurat comente a un'Istadu indipendente, siat tzivile chi religiosu, su cale capu est su paba. S'Ispiritu pretzisat: " e subra de su capu suo nùmenes de irrocat ". Sa paràula " blasfemia " est in su singulare e la devimus

bortare comente a: “ nùmenes de fàula ”, segundu su significadu de sa paràula “ blasfemia ”. Gesù Cristos atribuit sa “ fàula ” a su règimene papale romanu. L'atribuit duncas su titulu de “ babbu de sa fàula ” cun cale designaiat su demòniu, Satana matessi in Giovanni 8,44: “ Tue ses pro babbu tuo, su demòniu , e cheres fàghere sos disìgios de babbu tuo. Fiat unu mortore finas dae su printzìpiu e non sustentat sa veridade, ca non b'at veridade in issu. Cando narat una fàula, faeddat de su coro suo; ca est unu bugiardo e su babbu de sa fàula ”.

Versetto 2: “ Sa bèstia chi aia bidu fiat sìmile a unu leopardu ; sos pees suos fiant comente a sos de un'ursu , e sa buca sua comente a sa de unu leone . Su dragu l'aiat dadu su podere suo, su tronu suo e una grandu autoridade. »

Sa “ de bator bèstias ” de Daniele 7:7 narada “ terrorosa, terrorosa e forte in manera istraordinària ” retzit inoghe una descriçzione prus pretzisa. Difatis issu petzi presentat sos critèrios de sos tres imperos chi l'ant pretzèdidu partinde dae s'imperu caldeu. Possedit s'agilidade de su “ pardo ”, sa potèntzia travolgente de su “ ursu ” e sa crudele fortza carnìvora de su “ leone ”. In Apoc.12:3, " su dragu " de su versetto 3, ue " sos diademi " fiant subra de sas " sete concas " rapresentaiat Roma in sa fase imperiale sua pagana chi pessighiat sos primos cristianos. Gasi, etotu comente a su " piticu corru " de Dan. 7:8-24 sutzedet a su de Dan. 8:9, inoghe su pabadu retzit su podere suo de s'imperu romanu; su chi s'istòria cunfirmat cun su decretu imperiale dèvidu a Giustinianu I in su 533 (iscritura) e in su 538 (aplicatzione). Ma atenziona! Su “ dragu ” si referit fintzas a su “ demòniu ” in Apocalisse 12:9, su chi significat chi su pabadu retzit su podere suo, “ sa potèntzia sua, su tronu suo e sa grandu autoridade sua ” de su demòniu matessi. Cumprendimus ca Deus rendet sas duas entidades “ babbos de sa fàula ” in su versetto pretzedente.

Nota : Subra de su pranu militare, sa Roma papale cunservat sa fortza e sa potèntzia de sa forma imperiale sua, ca sos esèrtzitos beros europeos la serbint e satisfaghent sas detzisiones suas. Comente insegna Dan. 8,23-25, sa fortza sua imbarat subra de sa “ resessida de sas suas astuzie ” chi cunsistent in su de pretèndere de rapresentare Deus subra de sa terra e, comente a tale, in su de pòdere abèrrere o serrare s'atzessu a sa vida eterna proposta Vangelu de Cristu: “ A sa fine de su domìniu issoro, cando sos peccatori ant a èssere consumados, at a pesare unu re impudente e abbistu . Su suo pòdere at a crèschere, ma non gràtzias a sa fortza sua ; at a causare unu scempio incredibile, at a resèssere in sas impresas suas , at a destruere sos poderosos e su pòpulu de sos santos. A càusa de sa prosperidade sua e de sa resessida de sas suas astuzie , at a tènnere s'arrogàntzia in su coro suo, at a destruere medas òmines chi biviant in paghe, e insorgerà contra su capu de sos guvernantes; ma s'at a segare, sena s'isfortzu de calicuna manu. »

A sa fine de sos annos Sessanta de su Dughentos, s'ateismu de sa Rivoluzione frantzesa aiat postu fine a su podere dispòticu suo instauradu dae su 538 .

Versetto 3: “ E aia bidu una de sas concas suas comente a ferta a morte; ma sa ferta mortale sua fiat istada sanada. E totu sa terra fiat in dutèntzia dae in antis sa bèstia. »

Mai pentida in totu s'istòria sua, est a traessu de sa custringhidura chi sa magistradura pontifizia at a dèvere rinunziare a su podere persecutòriu suo. Custu at a èssere realizadu partinde dae su 1792, cando sa monarchia, amparu armadu suo, at a èssere bortulada e isconcada dae s'ateismu frantzesu. Comente annunziadu in Apocalisse 2:22, custa " manna tribolazione " àtea cheret destruere su podere religiosu romanu de sa " fèmina Izebel " e sos obietivos suos sunt " cussos chi cummitent adultèriu cun issa "; monarcas, monàrchicos e preideros catòlicos. Gasi deviat èssere " comente a ferida a morte ". Ma pro resones oportunisticas, s'imperadore Napoleone I l'aiat ripristinadu in su 1801 in nùmene de su Cuncordadu suo. No at a pessighire mai prus deretu. Ma su podere suo de amaju at a sighire pro moltitudini de credentes catòlicos chi ant a crèere totus a sas fàulas suas e a sas pretesas suas finas a sa torrada in glòria de Gesù Cristos: " E totu sa terra fiat in ammirazione dae segus sa bèstia ". " Totu sa terra aiat sighidu sa bèstia ", e custa paràula terra , in unu dòpiu sentidu, pertocat su praneta, ma fintzas sa fide protestante riformada chi nde derivat. S'alleantzia ecumènica (= terrena, in gregu) istipulada dae tando cunfirma custu annuntziu. Si s'ispiritu aeret chertu esprimere custu messàgiu cun unu limbàgiu craru, diamus lèghere: " totu sa religione protestante aiat sighidu su religione catòlica intollerante . Custa afirmadura at a èssere cunfirmada dae s'istùdiu de sa segunda " bèstia " chi custa borta " àrtziat dae sa terra " in su versetto 11 de custu capitulu 13.

Versetto 4: " E aiant adoradu su dragone, ca aiat dadu pòdere a sa bèstia; aiant adoradu sa bèstia narende: Chie est comente a sa bèstia e chie la podet cumbàtere? »

Designende siat sa Roma imperiale ma fintzas Satana, segundu Apoc. 12:9, su dragu, duncas su demòniu matessi, est adoradu dae cussos chi onorant su règimene papale; custu de cunsighèntzia e in completa ignoràntzia, ca est issu chi " at dadu su podere suo a sa bèstia ". Duncas, sa " resessida de s'impresa " papale profetadu in Daniele 8:24 est cunfirmadu dae s'istòria. Issa regnat subra sos res cun su podere religiosu suo, in modu assolute, pro tempus meda incontrastato. Assignat terras e onorat cun titulos cussos chi la serbint pro los cumpensare, comente a potzamus lèghere in Dan. 11,39: " Est cun su deus istràngiu chi at a agire contra sos logos fortificados; e issu colmerà de onore sos chi lu reconnoschent, los at a costituire soberanos subra de medas, lis at a distribuire de sas terras comente a acumpensu ". Sa cosa fiat istada acumprida literalmente in modu bene nòdidu cando paba Lisandru VI Bòrgia (famigerato assassinu) aiat partzidu su territòriu in su 1494 e l'aiat assignadu a su Portugallu, sa punta orientale avantzada de su Brasile e de s'India, e a s'ispagna, totu su restu de sas terras agigu iscobertas. terras. S'ispiritu insistet. Su prescelto de Gesù Cristos devet èssere de su totu conchinadu chi sa fide catòlica est diabòlica e chi totus sas atziones cravosas suas o umanisticas sunt dirigidas dae Satana, s'avversàriu de Deus e de sos elettos. Custa ènfasi est giustificada ca issu profetat in Daniele 8:25, " sa resessida de sas impresas suas e sa resessida de sas suas astuzie ". S'autoridade religiosa sua reconnota dae sos res, de sos poderosos e de sos pòpulos cristianos de Europa li cunferit unu prestìgiu basadu subra s'aficu, tando in realidade fràgile in manera estrema. Ma cando Deus e su demòniu s'unint pro un'atzione punitiva, sas trumas, sas massas umanas sighint docilmente su farsu caminu tratxada e, mescamente, imposta. Subra de sa terra su podere mutit pòdere, ca a sa gente praghet s'intèndere poderosa, e in custu àmbitu su règimene papale, chi pretendet de rapresentare Deus, est unu mastro de su gènere. Comente in Rev.6, su tema ponet una pregonta: " Chie est comente a sa bèstia e chie la podet cumbàtere?" ". Sos capitulos 11 e 12 dant sa risposta: Deus

in Cristu chi at a dare origine in su 1793 a s'ateismu rivolutzionàriu frantzesu chi l'at a leare in petus in unu bagnu de sàmbene. Ma finas a s'aparizione de custa " ispada vengadora " (ruolu atribuidu a su de 4 castigos in Lv. 26,25), sos protestantes armados la cumbatiant giai, sena però resèssere a la derrotare. Òmines, protestantes, frantzesos e tedeschos, anglicanos, totus tostos comente a issa, l'ant a cumbàtere de su sèculu XVI , torrende sos corfos mortales suos, ca sa fide issoro est mescamente pòlitica.

Versetto 5: " E las fiat istada dada una buca chi pronuntziaiat paràulas arroganti e bestemmie; e li fiat istadu dadu pòdere de agire barantados meses. »

Custas paràulas sunt aguales a sas chi leghimus in Daniele 7,8 chi pertocant su "piticu corru" papale romanu chi pesat a pustis de sos " degheorros " de sos rennos europeos. Inoghe agatamus s'arrogàntzia " sua ", ma inoghe s'Ispritu agiunghet " bestemmie ", overas farsas pretesas e fàulas religiosas subra de cales est istadu costruidu " sa resessida sua ". Deus cunfirmat su rennu suo de " 1260 " annos efetivos presentados in sa forma profetosa bíblica " barantados meses ", segundu su còdighe " una die un'annu " de Ez 4,5-6.

Versetto 6: " E aiat abertu sa buca pro proferire bestemmie contra Deus , pro irrocare su nùmene suo, su suo tabernacolo e cussos chi istant in su chelu. »

Devo inoghe atirare s'atenzione subra de su significadu comunu chi s'umanidade atribuit a sa paràula " blasfemia " o insulto. Custu cuntzetu est fuorviante ca, designende fàulas, sas " bestemmie " non tenent affatto s'aparèntzia de ingiùrias, e cantu a sas chi Deus imputat a sa Roma papale, tenent, a su contràriu, s'aparèntzia de una santidade farsa e ingannevole.

Sa buca papale " proferisce bestemmie contra Deus "; su chi cunfirmat s'identidade sua in Dan. 11,36 ue leghimus: " Su re at a fàghere su chi at a chèrrere; s'at a esaltare, si glorià subra totu sos de sos e at a nàrrere cosas incredibiles contra su Deus de sos deos ; at a prosperare fintzas a cando s'ira no at a èssere acumpriada, ca custa chi est istadu detzididu s'at a acumprire. » S'Ispritu imputat a su règimene pontifitziu fàulas, o " bestemmie ", chi caraterizant totus sas dotrinas religiosas suas; " contra Deus, pro irrocare su nùmene suo ", impreat de badas su nùmene de Deus, distorce su caràtere suo, imputende-li sas atziones diabòlicas suas omicide; " su suo tabernacolo ", est a nàrrere su santuariu ispirituale suo chi est s'Assemblea sua, sos Elettos suos; " e sos chi istant in sos chelos ", ca presentat su chelu e sos abitantes suos in su modu suo ingannevole, evochende in sos dogmas suos, sos inferros tzelestes, eredades de sos Gregos chi los collocaiant suta terra, su paradisu e su purgatòriu. " Sos abitantes de su chelu ", puros e santos, sufrint e s'indignano pro su fatu chi lis bèngiat atribuidu in manera ingiusta su modellu de malesa e crudelidade ispiradu a sos òmines de su campu demoniacu terrenu.

Versetto 7: " E li fiat istadu dadu de fàghere gherra a sos santos e de los bìnchere. E li fiat istadu dada autoridade subra de cada tribù, pòpulu, limba e nazione. »

Custu versetto cunfirma su messàgiu de Daniele 7:21: " Apo bidu custu corru fàghere gherra a sos santos e prevàlere susu de issos ". Su cristianèsimu europeu e globale est difatis su bersàlli, dae chi sa fide catòlica romana est istada imposta a totu sos pòpulos europeos cumpostos, a beru, de " tribù, pòpulos, limbos e nazioni " chi fiant indipendentes in manera

tzivile. S'autoridade " sua subra de cada tribù, pòpulu, limba e nazione " cunfirmat s'imàgine sua de " sa prostituta Babilònia sa manna ", de Ap 17,1 chi la presentat " sèida subra de medas abbas "; " abbas " chi simbulègiant " pòpulos, moltitudini, nazione e limbis " segundu Apocalisse 17:15. Notamus cun interessu s'ausèntzia de sa paràula " tribù " in custu capìtulu 17. Su motivu est su cuntestu finale de s'època presa de mìa chi pertocat s'Europa e su cristianèsimu otzidentale in cale sa forma tribale fiat istada sostituida dae sas diversas formas natzionales.

De àteru càntigu, in su cuntestu de su cumintzu de s'instauratzione de su règime pontifitziu, sas popolatziones europeas fiant in manera essenziale organizadas in " tribù " comente a sa Gàllia romana, disunite e acumonadas dae " limbis " e dialetos diferentes . In cronologia, s'Europa fiat istada pobulada dae " tribù ", posca de " pòpulos " sugetos a sos res, e in fines, partinde dae su sèculu XVIII , de " nazione " republicanas, comente a sos Istados Unidos de su Nord Amèrica, chi nde costituint s'importante espansione. Sa costituzione de sos "pòpulos" est dèvida a sa sutamissione a su règime pontifitziu romanu, ca est issu chi reconoschet e istabilit s'autoridade de sos res de s'Europa cristiana, partinde dae Clodoveo 1 re de sos Francos.

Versetto 8: " E l'ant a adorare totu sos abitanes de sa terra, su cale nùmene no est iscritu finas dae sa fundatzione de su mundu in su libru de sa vida de s'Agnello chi est istadu immolato". »

In sos tempos de sa fine, ue su simbulu " terra " designat sa fide protestante, custu messàgiu assumet unu significadu pretzisu: totu sos protestantes ant a adorare sa fide catòlica; totus, francu sos elettos, a sos cales s'Ispritu in manera sùtile dat custa definitzione: « cussos su cale nùmene no est iscritu finas dae sa fundatzione de su mundu in su libru de sa vida de s'Agnello chi est istadu immolato. » E b'ammento inoghe, sos rapresentantes eletos suos sunt sos " tzitadinos de su rennu de sos chelos " in contrapositione a sos rebellos chi sunt sos " abitanes de sa terra ". Sos fatos testimònant sa veridade de custu annùntziu profetosu formuladu dae s'Ispritu de Deus. Ca de su cumintzu de sa Riforma, francu su casu de Pierre Valdo in su 1170, sos protestantes ant adoradu sa fide catòlica onorende nde sa "domìniga" eredada dae s'imperadore paganu Costantinu 1 dae su 7 martzu 321. Custa acusa ammàntiat su tema de sa segunda " bèstia " presentada in su versetto 11.

Versetto 9: " Si calicunu tenet origras, cumprèdat!" »

Chie tenet "s'origra " de su discernimento abertu dae Deus at a cumprèdere su messàgiu propostu dae s'Ispritu.

Annuncio de sa punitzione esecutada dae s'ispada vèdicadora de s'ateismu natzionale frantzèsu

Versetto 10: " Si calicunu at a èssere giutu in catividade, at a andare a catividade; si calicunu ochit cun s'ispada, at a dèvere èssere ochidu cun s'ispada. Custa est sa perseveràntzia e sa fide de sos santos. »

Gesùs Cristos ammentat l'apàsigtat docilità chi esigit in cada momentu de sos elettos suos. Comente sos primos màrtires, sos elettos de su crudele rennu papale divent atzetare su destinu chi Deus at ammaniadu pro issos. Ma annùntziat cale at a èssere sa giustìtzia sua chi at a punire a tempus dèpidu sas esatziones religiosas de sos res e de sos pabas gasi comente de su cleru issoro. A pustis de àere " giutu " in catividade sos elettos, issos matessi ant a andare a sas presones de sos rivolutzionàrios frantzesos. Ed aende " ochidu cun s'ispada " sos elettos chi Gesùs amaiat, issos matessi ant a èssere ochidos dae sa " ispada " vendicadora de Deus, su cale ruolu at a èssere acumpridu dae sa ghigliottina de sos matessi rivolutzionàrios frantzesos. Est a traessu de sa Rivoluzione frantzesa chi Deus at a rispòndere a su disìgiu de vindita espressadu dae su sàmbene de sos màrtires in Ap 6,10: " Aiant abboghinadu a grandu boghe, narende: Finas a cando, santu e beru Maestro, ritardos? giudicare e vengare su sàmbene nostru subra de sos abitantes de sa terra? ". E sa ghigliottina rivolutzionària " at a corfire cun sa morte sos figios catòlicos" de sa monarchia e de su cleru romanu papale, comente a annuntziadu in Apocalisse 2:22. Ma intre sas vùtimas suas amus a agatare fintzas protestantes ipòcritas chi confundiant sa fide cun sas opiniones polìticas tziviles e amparaiant, " ispada " in manu, sas opiniones personales pròpias e su patrimoniu religiosu pròpiu e materiale. Custu cumportamentu fiat istadu su de Giuanne Calvinu e de sos suos mancos e sanguinàrios collaboradores in Ginevra. Enochende sas atziones acumpridas in su 1793 e in su 1794, sa profetzia nch'introduit in su cuntestu de sa longa paghe religiosa istabilida pro sos "150" annos profetados dae sos profetosos " chimbe meses " de Ap. 9:5-10. Ma a pustis de su 1994, fine de custu perìodu, dae su 1995, est istadu ristabilidu su deretu de " ochire " pro motivos religiosos. Su potenziale inimigu devenit tando in manera crara sa religione islàmica finas a s'estensione gherradora sua chi at a giùghere a sa "De tres Gherras Mundiales" intre su 2021 e su 2029. Pagu in antis de sa torrada de Cristu prevìdidu su beranu de su 2030, at a apàrrere sa segunda " bèstia ". in custu capìtulu 13.

Sa segunda bèstia: chi àrtziat dae sa terra

S'ùrtima resistèntzia de s'angione -dragu

Versetto 11: " Posca aia bidu artziende dae sa terra una àtera bèstia chi teniat duas corna sìbiles a sas de un'angione e chi faeddaiat comente a unu dragone. »

Sa crae pro identificare sa paràula " terra " s'agatat in Gen. 1:9-10: " Deus aiat naradu: Sas abbas chi sunt suta de su chelu si toddant in un'ùnicu logu e apàrgiat s'asciutu. E gasi est istadu. Deus aiat mutidu sa terraferma terra e sa massa de abba mare. Deus aiat bidu chi fiat bonu. »

Tando, etotu comente a sa " terra " asciuta fiat essida dae su " mare " sa segunda die de sa creatzione terrestre, gasi custa segunda " bèstia " fiat essidu dae sa prima. Custa prima " bèstia " chi designat sa religione catòlica, sa segunda, essende nde, pertocat sa religione protestante, est a nàrrere sa crèsia riformada. Custa ispantosa rivelatzione, nointames, non diat dèvere prus nch'ispantare, ca sos istùdios de sos capìtulos pretzedentes nch'ant riveladu, in modu complementare, su status ispirituale chi Deus cunferit in su cabu divinuu suo a custa religione protestante chi, a pustis de su perìodu mutidu " Tiatira ", no est de acòrdiu a giùghere a

tèrmine sa riforma printzipiada. Eperu custu cumpretamentu fiat rechertu dae su decretu de Dan. 8:14, a su cale issa devet su messàgiu de Deus de Ap. 3:1: " Si narat chi tue sias biu; e tue ses mortu ." Custa morte ispirituale la bessat in sas manos de su demòniu chi l'ammàniat cun s'ispirazione sua pro sa batalla " sua de Armageddon ", de Ap 16,16, de s'ùrtima ora de su pecadu terrenu. Est in s'ora de custu ùrtima proa de fide, profetada in su messàgiu indirizadu a sos suos tzeracos adventisti tando a Filadèlfia , chi issa at a pigare iniziativas intollerantes chi ant a fàghere de issa sa " bèstia chi si pesat de sa terra ". Tenet " duos corna " chi su sutzessivu versetto 12 at a giustificare e at a identificare. Unidas difatis in s'alleàntzia ecumènica, sas religiones protestante e catòlica sunt unidas in su chertu contra sa die de pasu santificadu dae Deus in s'autènticu de sete dies de sa chida; su sàbadu o sàbadu de sos ebreos, ma fintzas de Adamo, Noè, Moses e Gesù Cristos chi no l'aiat postu in duda durante su ministèriu suo e s'insignamentu suo subra de sa terra ca sas acusas de trasgressione de su sàbadu aiat mòvidu contra Gesù dae sos ebreos rebellos fiant infondate e ingiustificato. Esecutende intenzionalmente miràculos de sàbadu, sa motivazione sua fiat sa de torrare a definire su beru cuntzetu de Deus de su pasu sabatico. Custas duas religiones, chi revèdicant sa sarvesa otenta mediante " s'angione chi dogat sos pecados de su mundu ", bene mèritant, pro sos critèrios descriptivos issoro, s'imàgine de unu " angione chi faeddat comente a su dragu ". Ca invochende s'intolleranza cara a sos osservadores de su sàbadu, chi ant a arribbare finas a cundennare a morte, est etotu sa gherra aberta, s'istrategia de su " dragu ", chi torrat a apàrrere.

Versetto 12: " Issa aiat esertizadu totu su podere de sa prima bèstia in presèntzia sua e aiat fatu a manera chi sa terra e sos abitantes suos adorarent sa prima bèstia, sa cale ferta mortale fiat istada sanada. »

S'assistit a una pesada de istafeta, sa fide catòlica non dòmìnat prus, ma s'antiga autoridade sua est tzèdida a sa religione protestante. Custu ca custu religione protestante est in manera ufiziale sa de su paisu prus poderosu de sa terra: sos Istados Unidos de su Nord Amèrica o Istados Unidos. Sa fusione de sas religiones protestantes europea e americana est giai istada realizzata, includende fintzas s'istitutzione adventista de sa de sete dies. dae su 1995. Sas noas " Babele " de sa terra sunt custringitas a s'amisturu religiosu ca costruides acollende immigrados de vàrias cunfessiones religiosas. Si sos òmines agatant custas cosas normales, a càusa de s'issas superficialità e de su disinteressu religiosu issoro, a banda sua, su Deus creadore chi non càmbiat, non càmbiat mancu idea, e punit custu disubbidientzia chi disconoschet sas letziones istòricas suas testimonieis in sa Bìbbia . Amparende ateretantu sa dominiga romana de sa prima die, die de pasu istituidu dae Costantinu I , sa segunda " bèstia " protestante " aiat fatu cultu a sa prima bèstia catòlica" chi las aiat reconnotu unu status religiosu ufiziale e las aiat dadu su nùmene suo". Domìniga" fuorviante. S'Ispiritu nch'amentat chi custu ùrtima alleàntzia intre protestantes e catòlicos est istada rèndida possibile ca " sa ferta mortale " inferta de sa " bèstia chi àrtziat dae sos isprofundos " est istada " sanada ". Lu torrat a cramare ca sa segunda bèstia no at a tènnere custu possibilidade de èssere sanada. At a èssere distruidu dae sa gloriosa bènnida de Gesù Cristos.

Versetto 13: " Issa aiat fatu grandu prodigios, faghende peri pèndere fogu dae su chelu subra de sa terra dae in antis sos ogros de sos òmines. »

De sa vitòria contra su Giappone in su 1945, s'Amèrica protestante est devènnida sa prima potèntzia nucleare subra de sa terra. Sa sua tecnologia arta meda est de sighidu imitada ma mai ugualada; est semper unu passu a in antis respetu a sos cuncurrentes suos o avversàrios. Custu primadu at a èssere cunfirmadu in su cuntestu de sa “De tres Gherras Mundiales” ue, segundu Dan. 11:44, at a destruere s'inimigu suo, sa Rùssia, paisu de su “re de su nord” in custa profetzia. Su prestìgiu suo at a èssere tando immensu, e sos subravìvidos a sa cuntierra, trassidos e ammirados, l'ant a affidare sa vida pròpia e ant a reconnòschere s'autoridade sua subra de totu sa vida umana. Su “fogu de su chelu” aparteniat petzi a Deus, ma dae su 1945 s'Amèrica lu possedit e lu còmpidat. A issu devet sa vitòria sua e totu s'attuale prestìgiu suo, chi at a crèschere galu de prus cun sa vitòria sua in s'imbeniente gherra nucleare.

Versetto 14: “ E sedusse sos abitantes de sa terra cun sos prodigios chi las fiat istadu dadu dae acumprire in presèntzia de sa bèstia, narende a sos abitantes de sa terra de fàghere un'imàgine a sa bèstia chi teniat sa ferta de s'ispada e chie at bìvidu. »

Sos “ prodigios ” tènicos acumpridos sunt medas. Sos “ abitantes de sa terra ” sunt devènnidos dipendentes de totus sos imbentos suos chi surbint sa vida issoro e sos pensamentos issoro. Fintzas a cando s'Amèrica no lis pedit de si privare de custos gadget chi òcupant sas ànimas issoro, comente a sos tossicodipendenti, su “ pòpulu de sa terra ” est prontu a legitimare s'intolleranza religiosa cara a unu “grupu piticu meda”, su “ residuu de sa fèmina”. ” de Apocalisse 12:17. “... fàghere un'imàgine de sa bèstia ” ìmplicat copiare sas atziones de sa religione catòlica e las riprodurre suta de s'autoridade protestante. Custa torrada a sa durezza de ànimu s'at a basare subra duas atziones. Sos “ subravìvidos ” ant a èssere subravìvidos a orrorosos atos de gherra, e Deus los at a corfire totora e in manera graduale cun sas “ sete ùrtimas piaghe de s'ira sua ”, descritas in Apocalisse 16.

Su decretu de morte de domìniga

Versetto 15: “ E li fiat istadu dadu de rèndere bia s'imàgine de sa bèstia, pro chi s'imàgine de sa bèstia faeddaret, e chi totus cussas chi no aerent adoradu s'imàgine de sa bèstia esserent ochidos. »

Su pranu de su demòniu, ispiradu dae Deus, at a pigare forma e s'at a acumprire. S'Ìspìritu rivelat sa forma de su providimentu estremu chi at a èssere pigadu in sa de ses de sas “sete ùrtimas piaghe”. Cun unu decretu ufiziale atzetadu dae totu sos rebellos subravìvidos subra de sa terra, at a èssere detzìdidu chi in una data cumprèndida intre su cumintzu de su beranu e su 3 aprile 2030, sos ùrtimos avventisti osservanti de sa de sete dies abarrados ant a èssere ochidos. In manera lògica, custa data signat s'annu de sa torrada in sa glòria de Gesù Cristos. Su beranu de ocannu 2030 est in manera netzessària su su momentu chi Issu intervenit pro impedire chi si realizet su disastrosu progetu de sos rebellos contra sos elettos suos chi issu benit a sarvare “incurtzende sas dies ” de sa grandu “ amargura issoro ” (Mt.24: 22).

Versetto 16: “ E faghiat a manera chi totus, piticos e mannos, ricos e pòveros, liberos e tzeracos, retzirent unu semu subra de sa manu dereta o subra de sos cherbeddos ”

Sa medida adotada partzit sos subravividos de s'època in duos campos. Cudda de sos rebellos est identificada dae " unu sinnu " de s'autoridade umana chi designat sa "domìniga" catòlica, s'antiga "die de su sole invitto" impostu dae unu de sos adoradores suos, s'imperadore romanu Costantinu I , finas dae su 7 martzu 321. Su " sinnu " si retzit " subra de sa manu ", ca constituit una "òpera" umana chi Gesùs giùdicat e cundenna. Est retzidu fintzas " subra de sos cherbeddos ", chi simbulègiat sa voluntade personale de cada creatura umana, sa cale responsabilidade est gasi de su totu impinnada suta de su giustu cabu de su Deus creadore. Pro autenticare de sa Bibbia custa interpretatzione de su simbolismu de sa " manu " e de sos " cherbeddos ", b'at custu versetto de Deut.6:8, ue Deus narat in contu de sos cumandamentos suos: " Ti los as a ligare comente a unu sinnu subra de sas manos tuas , e ant a èssere comente a frontales intre sos ogros tuos. »

Pretzedentes rappresaglie

Versetto 17: " e chi nemos podiat comporare o bèndere sena tènneru su semu, su nùmene de sa bèstia o su nùmeru de su nùmene suo. »

Dae segus custa paràula " pessone " si cuat su campu de sos santos avventisti chi sunt abarrados fideles a su Sabato santificadu dae Deus. Ca refudende de onorare " su sinnu ", sa dominiga, de su restu de sa prima die pagana, sunt postos a banda . In comintzu fiant istados vïtimas de unu "boicottaggio" bene nòdidu in sas medidas americanas contra sos oposidores chi lis aguantaian. Pro tènneru deretu a su cummèrtziu bisòngiat onorare " su semu ", sa dominiga, chi pertocat sos protestantes, " su nùmene de sa bèstia ", "su vicàriu de su Figiu de Deus", chi pertocat sos catòlicos, o " su nùmeru de sos nùmene suos ", opuru lu nùmero 666.

Versetto 18: " Custa est sa sabiduria. Chie tenet intendimentu càrculos su nùmeru de sa bèstia. Ca est su nùmeru de un'òmine, e su nùmeru suo est seicentosessantasei. »

Sa sabiduria umana no est sufiziente pro cumprèndere su messàgiu de s'Ispìritu de Deus. Issa devet in manera netzessària èssere eredada dae issu, comente in su casu de Salomonas, sa cale sabiduria aiat superadu sa de totu sos òmines e si fiat fatu connòschere in totu sa terra connota. In antis de s'adotzione de sos nùmeros àrabos, acanta sos ebreos, sos gregos e sos romanos, fintzas sas lìteras de s'alfabetu issoro teniant valore de tzifras, tantu chi sa summa de sos valores de sas lìteras chi cumponent una paràula nde determinat su nùmeru. L'otenuimus cun unu "càrculu", comente a pretzisa su versetto. "... su nùmeru de su nùmene suo " est " 666 ", est a nàrrere su nùmeru otentu sumende su valore numèricu de sas lìteras romanas cuntènnidas in su nùmene latinu suo "VICARIVS FILII DEOS"; ite dimustrada in s'istùdiu de su capìtulu 10. Custu nùmene constituit de pro sese sa prus manna " blasfemia " o " fàula " de sas afirmaduras suas, ca in perunu modu Gesùs s'est dadu unu "supridore", significadu de sa paràula "vicàriu".

Apocalisse 14 : Su tempus de s'avventismo de sa de sete dies

Sos messàgios de sos tres ànghelos – su tòddidu – la binnennat

Custu est unu capìtulu chi pigat de mìria su perìodu cumprèndidu intre su 1843 e su 2030.

In su 1843, s'impreu particolare de sa profetzia de Daniele 8:14 aiat giutu sos “avventisti” a abetare sa torrada de Gesùs Cristos, fissadu su beranu de cudda data. Est su cumintzu de una sèrie de proas de fide in cale s'interessu pro s'ispiritu de profetzia, est a nàrrere “ sa testimonia de Gesùs ” segundu Apocalisse 19:10, at a èssere dimustradu in manera individuale de

cristianos chi afirmant de apartènnere a sa sarvesa de Gesùs. Cristu suta plùrimas etichetas religiosas. Sas solas “ òperas ” dimustradas cunsentint sa seletzione o prus pagu. Custas òperas faghent a resùmere in duos sèberos possibiles: atzetazione o refudu de sa lughe retzida e de sos bisòngios divinos suos.

In su 1844, a pustis de un'isetu fissadu nou s'atòngiu de su 1844, Gesùs at a giùghere sos suos eletos prescelti cara a una missione de cumpretamentu de s'òpera de sa Riforma chi cumintzat cun su reimpreu de sa pràtica de su sàbadu santificada dae Deus finas dae sa creazione de su mundu . Custu est su tema prus importante de sa “ santidade ”, chi est “ giustificadu ” dae su 1844, cando custa trasgressione fiat istada giuta a s'atenzione de sos servidores suos. Custa traduzione de Daniele 8:14, bortada finas a su ministèriu meu comente a: " duemilatrecento sero mangianu e su santuariu at a èssere purificadu ", est in manera autèntica, segundu su testu ebràicu originale: " duemilatrecento sero mangianu e sa santidade at a èssere giustificada . Totus podent iscobèrrere chi sa trasgressione de su sàbadu divinu partinde dae su 321 s'acumpàngiat a numerosos àteros abandonos de sas veridades dotrinales istabilidas dae Deus a su tempus de sos apòstolos. A pustis de 1260 annos de rennos menzogneri, de sutzessores distruidores de sa fide, su pabadu at lassadu in sa dotrina protestante medas fàulas insopportabili pro su Deus de sa veridade. Aco' ca, in custu capìtulu 14, s'Ispritu presentat tres temas printzipales chi sunt, posca: sa missione o messàgiu avventista de sos “ tres ànghelos ”; “ sa missas ” de sa fine de su mundu, sa cernita e su rapimentu de sos elettos; “ sa binnenna ” de s'ua de s'ira, su castigu finale de sos farsos pastores, farsos maistros religiosos de su cristianèsimu.

Insinnada finas dae su 1844 pro amparare sos elettos de s'ira divina, s'ùrtima proa est abbandada a s'estrema làcana de su tempus cuntzèdidu a s'umanidade pro si pònnere intre sa voluntade divina rivelada e su bisòngiu rebellu de s'òmine rutu in s'apostasia prus totale. Ma, su sèberu fatu tenet de sas cunsighèntzias pro totus cussos chi sunt mortos dae su 1844. Petzi sos elettos illuminados e fideles “ morint in su Sennore ” segundu s'insignamentu de su versetto 13 ue sunt declarados “ biados ”, est a nàrrere benefitzìarios de sa gràtzia de Cristu, cun totu sa beneditzione sua, giai cunfirmadu in su messàgiu giradu a s'ànghelu de “ Filadèlfia ” chi los pertocat, ca non bastat èssere batijados “avventisti” pro èssere cunsiderados, de Deus, de sos elettos.

Si restant de iscobèrrere sas minudas de sos abandonos, imbetzes, sos puntos essentziales sunt sutaliniados e resùmidos dae s'Ispritu suta forma de sos “messàgios de sos tres ànghelos” de sos versetti dae 7 a 11. Custos messàgios si susseguono in sutzessione de cunsighèntzias.

L'ammento inoghe, a pustis de sa nota de cobertina a pàgina 2 de custa òpera, custos tres messàgios evidèntziant tres messàgios giai rivelados in imàgines simbòlicas in su libru de Daniele in Dan.7 e 8. S'amentu issoro, in custu capìtulu 14 de s'Apocalisse , sutaliniat e cunfirma s'estremu importu chi Deus lis dat.

Sos avventisti redenti binchent

Versetto 1: “ Aia castiadu, e aco', s'Agnello istaiat subra de su monte Sion, e cun issu centoquarantaquattromila [pessones], chi teniant su nùmene suo e su nùmene de babbu iscritu Suo subra de sos cherbeddos. »

“ Monte Sion ” si referit a su logu in Israele ue fiat istada costruida Gerusalemme. Simbulègiat s'isperu de sarvesa e la format chi custa sarvesa at a assumere a su tèrmine de sas proas de sa fide terrena e tzeleste. Custu progetu at a èssere de su totu realizadu a s'annoadura de totu sas cosas, in contu de sa terra e a su chelu segundu Apoc.21:1. Sos “ 144.000 [pessones] ” simbulègiant sos elettos de Cristu seletzionados intre su 1843 e su 2030, balet a nàrrere sos cristianos avventisti testados, proados e aprovados dae Gesùs Cristos su cale cabu s'àplicat in manera colletiva e in manera individuale. Su cabu colletivu giùdicat s'istitutzione e su cabu individuale pertocat cada creatura. Sas “ 144.000 [pessones] ” rapresentant sos elettos seletzionados dae Gesùs Cristos intre sos sighidores de sa fide avventista. Custu nùmeru est simbòlicu in manera istrinta e su nùmeru efetivu de sos prescelti est unu segretu connotu e custoidu dae Deus. Podimus cumprèndere su motivu de su sèberu issoro de sa definitzione de s'imàgine proposta. “ Subra de sa fronte issoro ”, simbulu de sa voluntade issoro e de sos pensamentos issoro, sunt influidos “ su nùmene de s'Agnello ”, Gesùs, e “ su de su Babbu suo ”, su Deus riveladu in s'antiga alleàntzia. Custu significat chi ant agatadu e riprodudu s'imàgine de Deus chi su Deus creadore aiat dadu a su primu òmine in antis de su pecadu, cando l'aiat formadu e l'aiat dadu sa vida; e custa imàgine est sa de su caràtere suo. Constituint su frutu chi Deus at chertu otènnere redimendo in Gesùs Cristos sos pecados de sos ùnicos fideles suos eletos. Paret chi subra de sos cherbeddos de sos elègidos prescelti s'agatet, o in s'ispìritu issoro, in su pensamentu issoro e in sa voluntade issoro, su sigillu de Deus de Ap 7,3, opuru su sàbadu de su de bator cumandamentos de su Decalogo e su caràtere inseparabile de s'angione Gesùs Cristos e su de sa rivelatzione sua in s'antiga alleàntzia comente a Babbu, Deus creadore. Sa bera fide cristiana non s'oponet duncas a sas normas religiosas presas a su Figiu e a su Babbu, comente a afirmant sos sighidores de sa dominiga romana, si no a paràulas, a su mancu in sos fatos.

Versetto 2: “ E aia intesu una boghe de su chelu, comente a s'abbolotu de medas abbas, comente a su sonu de unu grandu tronu; e sa boghe chi aia intesu fiat comente a cudda de sos arpisti chi sonant sas arpas issoro. »

Sos personàgios contradditòrios mentovados in custu versetto sunt in realidades complementares. Sas “ grandu abbas ” simbulègiant moltitudini de èsseres bividores chi, in su s'expressare, assument s'aspetu de unu “ grandu tronu ”. A su contràriu, a traessu de s'imàgine de sa “ arpa ”, Deus rivelat sa perfeta armonia chi unit sas creaturas vitoriosas suas.

Versetto 3: “ E aiant cantadu unu càntigu nou dae in antis su tronu e dae in antis sos bator èsseres bividores e a sos sèneghes. E nemos podiat imparare su càntigu, francu sos centoquarantaquattromila, chi fiant istados riscattati de sa terra. »

Deus cunfirmat e sutaliniat inoghe s'arta meda santificazione de sa fide “avventista” instaurada partinde dae su 1843-44. Sos rapresentantes eletos suos si distinghent de sos àteros grupos simbolizzati; “ su tronu, sos bator èsseres bividores e sos sèneghes ”; custu ùrtimu designat totus sos redenti de s'esperientzia bìvida subra de sa terra. Ma sa Rivelatzione divina mutida Apocalisse tenet comente a obietivu solu sos duamìgia annos de fide cristiana chi su decretu de Dan. 8,14 separat in duas fases sutzessivas. Finas a su 1843-44, sos elettos fiant simbulègiados dae 12 “ sèneghes ” de sos “ 24 ” tzitados in Apocalisse 4:4. Sos àteros 12 “ sèneghes ” sunt sas “ 12 tribùs ” avventiste “ seglidas ” in Apocalisse 7:3-8 de su 1843-44.

Versetto 4: “ Custos sunt cussos chi non si sunt impestados cun fèminas, ca sunt vîrgines; s'ghint s'angione in totue andet. Issos fiant istados redenti intre sos òmines, comente a primitzia pro Deus e pro s'Agnello; »

Sas paràulas de custu versetto s'aplicant petzi in sentidu ispirituale; sa paràula “ fèminas ” chi designat sas crèsias cristianas ruras in apostasia finas dae sas origines issoro, comente a sa fide catòlica romana, o dae su 1843-44, pro sa fide protestante, e dae su 1994, pro sa fide avventista istituzionale. Sa “ contaminazione ” mentovada pigat de mîria su pecadu chi resurtat de sa trasgressione de sa lege divina e su cale “ salàriu est sa morte ”, segundu Rom. 6:23. Est pro los sarvare de sa pràtica de su pecadu chi Gesùs Cristos at santificadu, in prus de sos simbòlicos “ 144.000 [pessones] ”. S'issoro “ verginità ” est fintzas ispirituale e los designat comente a èsseres “puros” sa cale giustìzia est istada isbiancada dae su sàmbene versadu dae Gesùs Cristos in praghere issoro. Eredere de su pecadu e de sa contaminazione sua, comente a totu sos discendentes de Adamo e Eva, sa fide reconnota issoro dae Gesùs Cristos los “aiat purificadu” in manera perfeta. Ma ca custa fide siat in manera efetiva reconnota dae Gesùs Cristos, est netzessàriu chi custa purificazione siat bera e contivigiada in sas òperas “ issoro ”. Custu implicat tando s'abbandonu de sos pecados eredados dae sas farsas religiones cristianas o ebràicas o, prus in generale, monoteistas. E in sa rivelazione profetosa sua, Deus pigat de mîria mescamente su mancadu respetu de s'òrdine de su tempus de issu istabilidu finas dae sa prima chida de sa creazione de sa terra e de su sistema tzeleste suo.

Dae segus s'imàgine de “ cantare unu càntigu nou ” b'at un'esperientzia ispetzifica bìvida petzi de sas “ 144.000 [pessones] ” segliadas. A pustis de “ su cantico de Moses ” chi tzelebraiat s'essida gloriosa de s'Egitu, s'imbulu de su pecadu, “ su cantico ” de sos “ 144.000 ” elettos tzelebrat sa liberazione issoro de su pecadu ca ant ubbididu a su decretu de Dan. 8,14 e ant collaboradu a s'issas santificazione cherta, e peri pretèndida, de Deus finas dae su 1843-44. In custa data una bisione tzeleste ammentaiat sa purificazione de sos pecados acumprida subra de sa rughe de su Golgota de sa morte de Gesùs Cristos. Custu messàgiu fiat siat unu brigo chi un'insignamentu chi Deus aiat presentadu a unu tipu de credente protestante chi fiat erederi de sa domìniga romana e de unos cantos suos àteros pecados bugiardi. In sa casta de sos ritos ebràicos, custa “ purificazione de sos pecados ” fiat una festa religiosa atongile durante sa cale su sàmbene de su capro ochidu fiat giutu in su logu santìssimu subra de su propiziatòriu postu in custu logu inaccessible e proibidu a su restu de sos annu. Su sàmbene de custu capro, imàgine simbòlica de su pecadu, profetaiat su sàmbene de Gesùs Cristos chi si fiat fatu issu matessi portadore de sos pecados de sos elettos suos pro iscontare a su logu issos sa punizione chi mèritant; Gesùs matessi s'est fatu pecadu. In custa tzerimònia su capro rapresentat su pecadu e non su Cristu chi lu giughet. Est in custu movimentu fisicu de su sommu satzerdote de su logu santu autorizadu a su logu santìssimu proibidu de su restu de s'annu chi custu versetto faeddat in suspu cando narat: “ s'ghint s'angione in ue si siat andet ”. Rievocando custa iscena in sa bisione de su 23 santugaine 1844, s'Ispìritu de Cristu at ammentadu a sos suos prescelti erederis impuntzares sas farsidades dotrinalis, sa proibizione de pecare. Gasi, dae su 1844, su pecadu de origine voluntària praticadu, comente a est su casu de sa domìniga romana, rendet impossibile su raportu cun Deus , e su pecadu abandonadu permetet s'estensione de custu raportu chi giughet s'elettu interessadu a sa pienezza de sa sua santificazione a traessu de s'acasàgiu, cumprensione e atuazione de sa veridade divina rivelada.

Essende considerados “ primitzias pro Deus e pro s'Agnello ”, costituint cantu de mègius Deus at agatadu in sa seletzione sua de sos elettos terrenos. In sos ritos ebraïcos sas “primitzias ” fiant declaradas “ santas ”. Sas ofertas de custas primitzias animales o vegetales fiant abbandadas a Deus pro l'onorare e pro signare sa gratitudine umana cara a sa bonidade sua e sa generosidade sua. Àteru motivo, apuntu de sas “ santas primitzias ”, est s'acasàgiu de sa lughe divina rivelada issas in s'interesa sua, ca bivent in su tempus de sa fine ue sa lughe rivelada cromptet su suo apogeo, su suo zenit ispirituale.

Versetto 5: “ e in sa buca issoro no est istada agatada fàula, ca sunt irreprensibili. »

Su beru eletu, cussu chi naschet de sa veridade mediante sa nàschida noa, non podet chi odiare sa “ fàula ” in sa cale no agatat pràghere. Sa fàula est detestabile ca ghenna petzi cunsighèntzias dannosas e faghet sufrire sas bonas pessones. Chie creet a sa “ fàula ” isperimentat posca su dolore de sa delusione, s'amargura de sa trassa. Perunu seberadu dae Cristu podet dilettarsi in su sedurre e trappare sos suos sìbiles. De àtera parte, sa veridade incoragit, costruit in manera positiva raportos cun sos beros frades, ma, mescamente, in primu logu, cun su Deus creadore e redentore de sa sarvesa nostra, chi revèndicat e esaltat su nùmene suo de “ Deus de sa veridade ”. Gasi, non pratichende prus su pecadu dotrinale, ubbidende a sa veridade rivelada, s'elettu est giudicadu “ irreprensibile ” dae su matessi Deus de sa veridade.

Messàgiu de su primu ànghelu

Versetto 6: “ Aia bidu unu àteru ànghelu chi bolaiat in mesu de su chelu, chi giughet unu vangelu eternu, pro lu preigare a cussos chi istant subra de sa terra, a cada nazione, a cada tribù, a cada limba e a cada pòpulu. »

“ Unu àteru ànghelu ” o unu àteru missu proclamat una prena lughe divina simbulegiada dae sa “ mesu de su chelu ” o de su zenit de su sole. Custa lughe est ligada a su “ Vangelu ” o a sa “bona noa ” de sa sarvesa giuta dae Gesù Cristos. Si mutit “ eternu ” ca su messàgiu suo est autènticu e non vària in su tempus. Custu Deus lu tzertificat comente a coerente cun cantu insinnadu a sos apòstolos de Gesù Cristos. Custa torrada a sa veridade aiat acontèssidu partinde dae su 1843 a pustis de sas numerosas distorsioni eredadas dae sa fide catòlica romana. Sa proclamazione est universale in analogia a su messàgiu presentadu in Daniele 12:12 chi rivelat sa beneditzione divina de s'òpera avventista. Su “ vangelu eternu ” est inoghe mentovadu suta de s'aspetu de su beru frutu de sa fide, segundu su bisòngiu divinù riveladu dae su decretu de Daniele 8:14. S'interessu pro sa paràula profetosa est unu frutu legìtimu de sa norma de su “su vangelu eternu ”.

Versetto 7: “ Aiat naradu a arta boghe: Timides Deus e dade-li glòria, ca est bènnida s'ora de su cabu suo; e adoradas cussu chi at fatu su chelu, sa terra, su mare e sas benas de sas abbas. »

In su versetto 7, su primu ànghelu denùntziat sa trasgressione de su sàbadu chi glorificat, in su decalogo divinù, sa glòria de su Deus creadore. Nd'aiat pedidu duncas sa restaurazione

partinde dae su santugaine 1844, ma aiat imputadu sa trasgressione sua a sos protestantes partinde dae su beranu de su 1843.

Messàgiu de su segundu ànghelu

Versetto 8: “ E unu àteru, unu segundu ànghelu, l'aiat sighidu, narende: Babilònia sa manna est rùida, at fatu bufare a totu sas natziones su binu de s'ira de sa sua fornicazione. »

In su versetto 8, su segundu ànghelu rivelat s'enorme curpa de sa Crèsia catòlica romana papale chi tenet sedotto e trampadu sos òmines torrende a batijare sa pagana "die de su sole" de Costantinu I cun sa "die de su Sennore" tradutzione de su montàgiu latinu chi est s'origine de sa domìniga “sua”: dies dominica. Repètida duas bias, s'espressione “ Babilònia sa Manna est rùida, rùida ”, cunfirma chi pro issa e pro cussas chi l'ant a eredere su tempus de sa passèntzia divina est de su totu acabadu. In manera individuale, sa cunversione abarrat possibile, ma petzi a costu de prodùere frutos, o “ òperas ” de pentimentu.

Promemoria: “ est rùida ” significat: est pigada e derrotada dae su Deus de veridade comente a una tzitade ruet a sas manos de s'inimigu suo. Issu intzitat e illùminat a pustis de su 1843, intre su 1844 e su 1873, pro sos fideles servidores suos avventisti de sa de sete dies, su “ arcanu ” chi lu caraterizat in Apocalisse 17:5. S'ammaju de sas fàulas suas perdet s'eficatzidade sua.

In su versetto 8 est cunfirmadu su cabu espressadu in sos messàgios pretzedentes, cun unu terrorosu avertimentu. Su sèberu abbistu e voluntària de sa die de pasu istituidu dae Costantinu I in su 321, partinde dae su 1844, rendet sos rebellos chi lu giustificant, passivos de sa cundenna divina de sos tormentos de sa segunda morte de s'ùrtimu cabu. Pro mascherare s'acusa sua contra sa domìniga, Deus la cuat suta de su nùmene de unu “ semu ” infame chi s'oponet a su suo matessi “ sigillu ” divinu. Custu sinnu de s'autoridade umana, chi ponet in discussione s'òrdine temporale suo, constituit un'enorme oltraggio dignu de èssere de Lui punidu. E su castigu annunziadu at a èssere, difatis, terrorosu: “ at a èssere turmentadu cun fogu e sùrfuru ” chi at a annichilare sos rebellos, ma petzi pro como de su cabu finale.

Messàgiu de su de tres ànghelos

Versetto 9: « E unu àteru, unu de tres ànghelos los aiat sighidu, narende a arta boghe: Si calicunu adorat (s'inchina dae in antis) sa bèstia e s'imàgine sua e retzit unu semu subra de sos cherbeddos suos o subra de sa manu sua, »

Sa natura complementare e sutzessiva de custu de tres messàgios respetu a sos duos pretzedentes est ispetzificada dae sa fòrmula “ los aiant sighidu ”. Sa “ boghe forte ” cunfirma s'autoridade arta meda divina de chie la proclamat.

Sa minetza est girada a sos rebellos umanos chi sustentant e aprovant su domìniu de sa “ bèstia chi àrtziat dae sa terra ” e chi adotant e onorant, a traessu de s'ubbidientzia issoro, sa dominiga, su “ sinnu ” de s'autoridade sua, tzitadu in Apoc. 13 : 16 chi rapresentat, como, s'intrea populatzione cristiana.

S'oposizione direta de custu “ semu ” a su “ sigillu de Deus ”, est a nàrrere de sa domìniga de sa prima die a su sàbadu de sa de sete dies, est cunfirmada dae su fatu chi ambos sunt retzidos “ subra de su fronte ”, sede de su voluntade, segundu Apocalisse 7:3 e 13:16. De notare chi su “ sigillu de Deus ” de Apoc.7:3 devenit in Apoc.14:1: “ su nùmene de s'Agnello e su de su Babbu suo ”. Sa retzidura “ subra de sa manu ” est crarida dae custos versetti de Deut.6:4 a 9:

“ Ascurta, Israele! YaHWÉH, su Deus nostru, est s'ùnicu YaHWÉH . As a amare su Sennore deus Tuo cun totu su coro tuo, cun totu s'ànima tua e cun totus sas fortzas tuas . E custos cumandamentos, chi oe ti do, ant a èssere in su coro tuo . Sas instillerai in sos figios tuos e nd'as a faeddare cando as a èssere in domo tua, cando as a èssere in biàgiu, cando t'as a corcare e cando t'as a pesare. Ti los as a ligare comente a unu sinnu a sas manos , e ant a èssere comente a unu frontale intre sos ogros tuos . Las as a iscrìere subra de sos stipiti de domo tua e subra de sas ghennas tuas. » Sa “ manu ” designat s'atzione, sa pràtica, e su “ fronte ”, sa voluntade de pensamentu. In custu versetto, s'Ispiritu narat: “ As a amare su Sennore deus Tuo cun totu su coro tuo, cun totu s'ànima tua e cun totus sas fortzas tuas ”; custu chi Gesùs tzitat in Matteo 22,37 e chi presentat comente a su “ primu e prus grandu cumamentu ”. Sos elettos chi giughent su “ sigillu de Deus ” divent tando rispòndere a custos tres critèrios: “ Amare Deus cun totu su coro ”; onorare pratichende-lu su pasu sabàticu de sa de sete dies suas santificadu; e tenende in mente “ su nùmene de s'Agnello ” Gesùs Cristos “ e su de su Babbu suo ” YaHWÉH. Ispetzifichende “ e su nùmene de su Babbu suo ”, s'Ispiritu cunfirmat sa netzessidade de ubbidire a sos deghe cumandamentos de Deus e a sos pretzetos e a sas ordinàntzias chi promovent sa santidade de sos elettos in s'antiga alleantzia. Fintzas a s'època sua, s'apòstolu Giuanne aiat cunfirmadu custas cosas narende in 1 Giovanni 5:3-4:

“ Ca custu est s'amore de Deus, osservare sos cumandamentos suos. E sos cumandamentos suos non sunt gravosos, ca totu custu chi est nàschidu dae Deus binchet su mundu; e sa vitòria chi triunfat subra de su mundu est sa fide nostra. »

Versetto 10: “ Fintzas issu at a bufare su binu de s'ira de Deus, versadu puru in su càlighe de s'ira sua, e at a èssere turmentadu cun fogu e sùrfuru dae in antis sos santos ànghelos e dae in antis s'Agnello. »

S'ira de Deus at a èssere in manera ampra giustificada ca cussas chi retzint su “ semu de sa bèstia ” onorant su pecadu umanu mentras revèndicant sa giustìtzia de Gesùs Cristos. In Apocalisse 6:15-17, s'Ispiritu at rafiguradu sas cunsighèntzias de su cunfrontu finale issoro cun sa giusta ira distruidora de Gesùs Cristos.

Nòdida importante in manera estrema : pro cumprèndere mègius custa ira divina, devimus cumprèndere ca su disprètzio pro su santu sàbadu intzitat gasi tantu s'ira de Deus. B'at pecados veniales, ma sa Bibbia nche ponet in guàrdia contra su pecadu cummitidu contra

s'Ispiritu Santo, narende-nche chi no esistet prus calicunu sacrificziu pro otènnere su perdonu divinu. A su tempus de sos apòstolos, s'ùnicu esèmpiu chi nch'est dadu de custu tipu de pecadu est istadu su refudu de Cristu a banda de unu cristianu mudadu. Ma custu est petzi un'esèmpiu, ca in realidade l'irrocat contra s'Ispiritu Santo cunsistet in su de negare e refudare una testimonia rèndida dae s'Ispiritu de Deus. Pro conchinare e istruire sos èsseres umanos, s'Ispiritu at ispiradu sas sacras iscrituras de sa Bibbia. Pro custu cale si siat cuntestat sa testimonia rèndida dae s'Ispiritu in sa Bibbia giai cummitet irrocat contra s'Ispiritu de Deus. Podet Deus fàghere de mègius pro fàghere connòschere sa voluntade sua chi giùghere cussas chi sunt mutidos a sa Bibbia e a sos iscritos suos? Podet esprimere prus in manera crara sa voluntade sua, sos pensamentos suos e su cabu soberanu suo? In su sèculu XVI, custu disprètzio pro sa Bibbia a sa cale issa aiat fatu gherra aiat signadu sa fine definitiva de sa passèntzia de Deus pro sa religione catòlica romana; sa fine de sa passèntzia sua pro una dotrina chi no aiat mai reconnotu. Posca, in su 1843, su disprètzio de sa paràula profetosa aiat signadu sa fine de acollire sa fide protestante in totus sas plùrimas formas suas, erederas de sa dominiga romana, est a nàrrere " su semu de sa bèstia ". E in fines, ateretantu, s'avventismo at cummìtidu blasfemia contra s'Ispiritu Santo refudende sa rivelazione profetosa ùrtima chi Gesùs l'at presentadu a traessu de s'ùmile servidore suo chi Deo incarno; irrocat chi est istada cunfirmada e amplificata de s'alleantzia issoro cun sos osservadores domenicali dae su 1995. L'irrocat contra s'Ispiritu retzit cada bia de Deus sa giusta risposta chi mèritat; una giusta sentèntzia de cundenna a sa prima e a sa " segunda morte " cunfirmada in custu versetto 10.

Versetto 11: " E su fumu de su tormentu issoro àrtziat in sos sèculos de sos sèculos; e non tenent pasu nen die nen note cussas chi adorant sa bèstia e s'imàgine sua e cale si siat retzit su semu de su nùmene suo. »

Su " fumu " b'at a àere petzi pro como de su cabu finale, s'ora in cale sos rebellos rutos ant a èssere " turmentados in su fogu e in su sùrfuru " de su "lagu de fogu " de Apoc. 19:20 e 20:14; custu, a sa fine de su de sete millènnios. Ma giai in antis de custu momentu terrorosu, s'ora de sa torrada gloriosa de Gesùs Cristos at a cunfirmare s'issos destinu finale. Su messàgiu de custu versetto tocat su tema de su " pasu ". A banda issoro, sos elettos sunt atentos a su tempus de su pasu santificadu dae Deus, ma sos rutos, imbetzes, non tenent su matessi pessamentu, ca non dant a sas declaratziones divinas s'importu e sa seriedade chi mèritant. Duncas, in risposta a su disprètzio issoro, in s'ora de su castigu finale, Deus no lis at a cuntzèdere calicunu pasu pro alleviare sa tribulia issoro.

Versetto 12: " Custa est sa perseveràntzia de sos santos, chi osservant sos cumandamentos de Deus e sa fide de Gesùs. »

Sas paràulas " perseveràntzia o passèntzia " caraterizant sos beros santos de su divin Messia Gesùs dae su 1843-44 finas a sa torrada sua in sa glòria. In custu versetto, " su nùmene de su Babbu " de su versetto 1 devenit " sos cumandamentos de Deus " e " su nùmene de s'Agnello " est sostituìdu cun " sa fide de Gesùs ". Càmbiat fintzas s'òrdine de sas prioridades. In custu versetto s'Ispiritu tzitat in antis « sos cumandamentos de Deus », e posca « sa fide de Gesùs »; chi est in manera istòrica e valorialmente s'òrdine aprovadu dae Deus in su progetu suo de sarvesa. Su versetto 1 at dadu prioridade a su " nùmene de s'Agnello " pro collegare sos " 144.000 " elettos a sa fide cristiana.

Versetto 13: “ E aia intesu una boghe de su chelu chi naraiat: Iscries: Biados dae como in susu sos mortos chi morint in su Sennore! Eja, narat s'Ispritu, pro chi si reposit de sas mungias issoro, ca sas òperas issoro los sighint. »

S'espressione “ dae como in susu ” mèritat un'acrarimentu dettagliata ca est gasi importante. Si tratat difatis de sas datas de su beranu de su 1843 e de s'atòngiu de su 1844, in sas cales de pare a pare intrat a vigore su decretu de Daniele 8:14 e si concruint sos duos protzessos avventisti organizados dae William Miller.

In su cursu de su tempus, s'avventismo istituzionale ufiziale at pèrdidu de bista sas implicatziones de custa frase “ como ”. Petzi sos pionieres fundadores de sa fide avventista aiant cumpresu sas cunsighèntzias de s'òbligu de Deus de su sàbadu partinde dae su 1843. Pro adotare custa pràtica de sa de sete dies, fiant istados giutos a si rèndere contu chi sa domìniga praticada finas a tando fiat maleita dae Deus. A pustis de issos, s'avventismo eredadu fiat devènnidu traditzionale e formalistico, e pro sa stragrande majoria de sos aderentes e de sos insinnantes, sa domìniga e su sàbadu fiant istados in manera ingiusta postos subra de unu livellu de agualidade. Custa pèrdida de su sentidu de su sacru e de sa bera santidade at giutu a su disinteressu pro sa paràula profetosa e pro su de tres messàgios avventista de mene trasmìtidu intre su 1983 e su 1994. Ca custu disprètzio s'est manifestadu in s'avventismo in Frantza, s'istitutzione avventista mundiale at istrintu un'alleàntzia cun s'ereu ecumènicu in su 1995, pro sa sua prus grandu maledizione. Sa minetza de sos “ tormentos ” in su versetto 10 pertocat ateretantu issa, sugerende s'espressione “ fintzas issu at a bufare ”; dae su 1994, s'avventismo istituzionale, segundu sa fide protestante, giuigadu e cundennadu dae su 1843.

Comente sugerit custu versetto, su decretu de Daniele 8,14 pròvocat sa separatzione de sos cristianos protestantes de su 1843 in duos campos intre cales su grupu avventista, benefitzàriu de sa beatitudine pronunziata: “ Biados dae como in susu sos mortos chi morint in su Sennore!” “. Inùtile nàrrere chi Gesù chi annùntziat in “ Laodicea ” chi lu diat àere “ butada ”, s'istitutzione avventista, messaggera ufiziale de Cristu in su 1991, dada refudu ufiziale de sa lughe, narada “ nuda ” non podet prus giovare de custa beatitudine.

Tempus de collida

Versetto 14: “ Aia castiadu, e aco' una nue bianca, e subra de sa nue seiati unu sìmile a unu figiu de òmine, cun una corona dae oro subra de su capu e in manu una farche affilata. »

Custa descriçzione èvocat Gesù Cristos in su momentu de sa gloriosa torrada sua. Sa “ nue bianca ” ammentat sas cunditiones de sa partèntzia sua e de sa sua pesada a su chelu bìvidas duamìgia annos in antis. Sa “ nue bianca ” designat sa puresa sua, sa corona “ sua dae oro ” simbulègiat sa fide vitoriosa sua, e sa “farche affilata ” rapresentat sa “ paràula tagliente ” de Deus de Ebreos 4:12, atuada dae sa “ manu sua ”.

Versetto 15: “ E unu àteru ànghelu fiat essidu dae su tèmpiu, abboghinende a grandu boghe a cussu chi seiati subra de sa nue: Faghe essire sa farche tua e messas; ca est lòmpera s'ora de sa mietitura, ca sa missas de sa terra est madura. »

Suta de s'aspetu de sa " mietitura ", comente in sa paràbola sua, Gesùs ammentat chi in issa diat èssere lòmpidu su momentu de separare de su totu " su trigu de sa pula ". A traessu de sa Rivelazione sua, issu nche faghet iscobèrrere custu tema chi separat sos duos campos: su sàbadu de sos elettos e sa domìniga de sos rutos, ca dae segus custu nùmene religiosu si cuat s'adorazione e s'autoridade de una divinidad solare pagana. E nointames sas evoluzioni de su tempus umanu, Deus sighit a lu castiare pro cussu chi a beru est pro issu. Sas diversas opiniones de sos òmines no influentzant su cabu suo; in s'òrdine temporale suo, sa prima die est profanu, non podet in calicunu modu assùmere sa santidade divina. Custu est ligadu petzi a sa de sete dies santificadas in s'òrdine temporale suo influidu dae su cumintzu de su tempus terrestre perpètuu; custu pro una durada de 6000 annos solares.

Versetto 16: " E cussu chi seiat subra de sa nue aiat bessadu sa farche sua subra de sa terra. E sa terra fiat istada messada. »

S'Ispìritu cunfirmat su cumprimentu benidore de sa " missas de sa terra ". Cristu Salvatore e Vendicadore at a bigiare susu de issu e l'at a realizzare segundu s'annùntziu fatu in paràbola, a sos apòstolos suos, in Mt 13,30-43. Sa " collida " pertocat mescamente su rapimentu a su chelu de sos santos eletos aias rimadu fidele a Deus Creadore.

Tempus de regorta (e vindita)

Versetto 17: " E unu àteru ànghelu fiat essidu dae su tèmpiu chi est in su chelu, tenende fintzas issu una farche affilata. »

Si su pretzedente " ànghelu " teniat una missione favorèvole a sos elègidos, a su contràriu, custu " àteru ànghelu " tenet una missione punitiva diretta contra sos rebellos rutos. Custa segunda " farche " simbulègiat fintzas sa " paràula tagliente de Deus " missa in atu de sa voluntade sua, ma non de sa manu sua ca, a diferèntzia de sa binnenna, pro sa binnenna est ausente s'espressione " in manu ". S'atzione punitiva at a èssere tando afidada a agentes esecutores de sa voluntade divina; difatis, vùtimas de sos ammajos suos.

Versetto 18: " Unu àteru ànghelu, chi teniat autoridade subra de su fogu, fiat essidu dae s'altare e aiat faeddadu a grandu boghe a cussu chi teniat sa farche affilata, narende: Adobbas sa farche tua affilata e binnenna s'ua vite de sa terra; ca s'ua de sa terra est madura. »

Posca benit, a pustis de su rapimentu de sos elettos a su chelu, su momentu de sa " binnenna ". In Is. 63,1-6, s'Ispìritu isvilupat s'atzione designada dae custu tèrmine simbòlicu. In sa Bibbia su sutzu de s'ua ruja est paragonadu a su sàmbene umanu. S'impreu suo a banda de Gesùs in sa Santa Chena cunfirmat custa idea. Ma " sa binnenna " est ligada " a s'ira de Deus " e at a pertocare cussos chi ant operadu indegnamente in sas bestes de suos tzeracos, ca su sàmbene versadu in manera voluntària de Cristu non meritaiat sas numerosas traitorias issoro. Ca Gesùs si podet intèndere traitu dae chie isnaturat su progetu suo salvifico finas a giustificare su pecadu pro su cale at dadu sa vida e aguantadu sa tribulia ca nde sessaret sa pràtica. Sos trasgressori voluntàrios de sa lege sua divent tando nde rispòndere in dae in antis suo. In su tzurpu machine issoro, ant a arribbare a su puntu de chèrrere pònnere a morte sos beros eletos issoro, pro irraighinare de sa terra sa pràtica de sa de sete dies, sàbadu,

santificadu e rechertu dae Deus de su 1843-44. Sos elettos non teniant s'autorizazione de Deus pro impreare sa fortza contra sos inimigos religiosos issoro; Deus aiat abbandadu custa atzione petzi pro Sese matessi. " Sa vindita est mea, sa punitzione est mea ", at declaradu a sos elettos suos, e est l'òmpidu su momentu de pònneru in atu custa vindita.

In custu capitulu 14, sos versetti dae 17 a 20 èvocant custu tema de sa " mietitura ". Sas uas peccatrici sunt declaradas maduras ca ant manifestadu de su totu cun sas òperas issoro sa bera natura issoro. Su sàmbene issoro at a cùrrere comente a su sutzu de s'ua in unu tinu cando ant a èssere apetigados dae sos pees de sos vendemmiatori.

Versetto 19: " E s'ànghelu aiat bessadu sa farche sua subra de sa terra. E aiat binnennadu sa vite de sa terra e aiat bessadu sa binnenna in su grandu tinu de s'ira de Deus. »

S'atzione est tzertificada dae custu annùntziu riveladu dae custa iscena. Deus profetat cun tzertesa su castigu de s'arrogàntzia catòlica e protestante. Ant a sufrire sas cunsighèntzias de s'ira de Deus, acrarida dae su tinu in cale s'ua regorta est pigiada dae sos pees de sos pigiatori.

Versetto 20: " E su torchio fiat istadu pigiadu foras de sa tzitade; e su sàmbene essiat dae su tinu, finas a sas briglie de sos caddos, pro una distàntzia de milleseicento istàdios. »

Is.63,3 pretzisa: " Fia petzi in pigiare su torchio; perunu òmine fiat cun megus... ". Sa binnenna satisfaghet sa punitzione de Babilònia sa Grandu tzitade in Apocalisse 16:19. Tenet riempito sa copa de s'ira divina chi como devet bufare finas a sa feccia. " Su torchio est istadu pigiadu foras de sa tzitade ", est a nàrrere sena sa presèntzia de sos elettos giai artziados a chelu. In Gerusalemme sas esecutzones de sos cundennados a morte acontessiant a foras de sos muros de sa tzitade santa pro no l'impestare. Est istadu su casu de s'incravamentu de Gesù Cristos chi ammentat, a traessu de custu messàgiu, su prètziu de pagare pro chi tenet sottovalutato sa morte pròpia. Est l'òmpidu su momentu chi sos inimigos suos ant a versare ateretantu su sàmbene issoro pro iscontare sos numerosos pecados issoro. " E de su tinu fiat essidu sàmbene finas a sos mòssidos de sos caddos ." Sos bersàllios de s'arrenegu sunt sos insinnantes religiosos cristianos, e Deus si referit a issos cun s'imàgine de su " mòssidu " chi sos cadderis ponent " in buca a sos caddos ", pro los dirigere. Custa imàgine est proposta in Giacomo 3,3, su cale tema est etotu: sos mastros religiosos. Giacomo ispetzifica a su cumintzu de su capitulu 3: " Frades meos, non medas de bois cumintzent a insinnare, ca ischides chi amus a èssere giudicados prus in manera severa ". S'atzione de sa " mietitura " giustificat custu sàbiu avertimentu. Ispetzifichende " finas a sos mòssidos de sos caddos ", s'Ispìritu sugerit chi su tinu pertocat, in primu logu, su cleru catòlicu romanu de " Babilònia sa Manna ", ma s'estendet a sos mastros protestantes chi, dae su 1843, faghent un'impreu "distruidore" de su sa Sacra Bibbia segundu s'acusa fata dae s'Ispìritu in Apocalisse 9:11. Inoghe agatamus s'aplicatzione de s'avertimentu dadu in Apoc 14,10: " fintzas issu at a bufare su binu de s'ira de Deus versadu puru in su càlighe de s'ira sua... ".

Pro su messàgiu " subra de un'estensione de milleseicento istàdios ", in continuidade cun su messàgiu pretzedente, su dolu s'estendet a sa fide riformada finas dae su sèculu XVI a sa cale faeddat in suspu su nùmeru 1600. Est custu su perìodu in cale Martine Luteru aiat formalizadu s'acusa contra sa fide catòlica in su 1517. Ma fiat istadu fintzas in custu sèculu XVI chi si fiant formados sas dotrinas protestantes de sos " farsos cristi " e de sos farsos cristianos

chi aiant legitimadu sa violèntzia e s'ispada proibidas dae Gesù Cristos. . S'Apocalisse oferit sas craes pròpias de interpretatzione e custu sèculu XVI est designadu in Apoc. 2,18-29 suta de su nùmene simbòlicu de s'època " Tiatira ". Sa paràula " istàdiu " rivelat sa faina religiosa issoro, sa partetzipatzione issoro a sa cursa su cale prèmiu in pàliu est sa corona de sa vitòria promissa a su binchidore. Custu est s'insignamentu de Paolo in 1 Cor. 9,24: " No ischides chi sos chi current a s'istàdiu, totus current, ma un'otenet su prèmiu? Curres pro binchere ." Su prèmiu de s'apentu tzeleste non si binchet duncas cale si siat cosa; sa fidelidade e sa perseveràntzia in s'ubbidientzia est s'ùnica bia pro binchere sa batalla de sa fide. Issu cunfirmat in Fi.3:14 narende: " M'acùrtzio a sa meta pro su prèmiu de sa superna mutida de Deus in Cristu Gesù ". Pro como de sa " mietitura " s'ant a averguare custas paràulas de Gesù: " Medas difatis sunt sos mutidos, ma pagos sos elègidos (Mt 22,14)".

Apocalisse 15: Sa fine de sa proa

Prima chi sa " collida e sa binnenna " siant acumpridas arribbat su momentu timidu, sa fine de su tempus de sa gràtzia. Unu mundu in cale sos sèberos umanos sunt influidos in sa pedra de su tempus, sena possibilidade de las furriare. A cuddu puntu acabat s'oferta de sa sarvesa in Cristu. Custu est su tema de custu capitulu cùrtziu meda 15 de s'Apocalisse de Gesù Cristos. Sa fine de su tempus de gràtzia acontesset a pustis de sas primas ses " trumbas " de sos capitulos 8 e 9, e in antis de sas "sete ùrtimas piaghe de Deus " de su capitulu 16. Inùtile nàrrere chi issa sighit s'ùrtimu sèberu de su caminu chi Deus dat a s'òmine de fàghere. Suta de s'amparu autorèvole de sa " bèstia chi àrtziat dae sa terra " de Ap 13,11-18, sos ùrtimos duos caminos giughent, s'unu, a su sàbadu santificadu o sàbadu de Deus, s'àteru, a sa domìniga, de s'autoridade papale romana . Su sèberu intre sa vida e su bene, sa morte e su malu no est mai istada gasi crara. Chie timet de prus s'òmine? Deus o s'òmine? Custu est su datu difatis. Ma potzo fintzas nàrrere: chie amat de prus s'òmine? Deus o òmine? Sos elettos ant a rispòndere in ambos casos: Deus, connoschende a traessu de sa rivelatzione profetosa sua sas minudas de sa fine de su progetu suo. Sa vida eterna at a èssere tando serente meda, a sa portada issoro.

Versetto 1: " Posca aia bidu in su chelu unu àteru sinnu mannu e meravigiosu: sete àngelos chi giughiant sas sete ùrtimas piaghe, ca in issos s'acumpriat s'ira de Deus. »

Custu versetto presentat sas " sete ùrtimas piaghe " chi ant a corfire sos farsos credentes pro su sèberu issoro de sa die de sa domìniga romana. Su tema de custu capitulu, sa fine de su tempus de sa proa, aberit su tempus de sas " sete ùrtimas piaghe de s'ira de Deus ".

Versetto 2: "E aia bidu comente chi fossas unu mare de bidru, mescolato cun fogu, e cussos chi aiant bintu sa bèstia, e s'imàgine sua, e su nùmeru de su nùmene suo, istende subra de su mare de bidru, tenende arpas de Deus. »

Pro animare sos tzeracos suos, sos elettos suos, su Sennore presentat posca un'iscena chi èvocat s'imbeniente vitòria issoro a traessu de diversas imàgines tràidas dae àteros petzos de sa profetzia. « Istant subra de su mare de bidru, mescolati a su fogu », ca ant rugradu una proa de fide in sa cale sunt istados pessighidos (mescolati a su fogu) e nde sunt essidos vitoriosos. Su " mare de bidru " si referit a sa puresa de su pòpulu eletu, comente in Ap.4:1.

Versetto 3: " E aiant cantadu su cantico de Moses tzeracu de Deus e su cantico de s'Agnello, narende: Mannos e meravigiosas sunt sas òperas tuas, o Sennoras Deus onnipotente; Giustas e beras sunt sas bias tuas, Re de sas Natziones! »

" Su Cantico de Moses " tzelebraiat s'essida gloriosa de Israele de s'Egitu, terra e tìpicu sìmbulu de su pecadu. S'intrada in sa Canaàn terrena chi aiat sighidu 40 annos a pustis de prefigurò s'intrada de sos ùrtimos eletos in sa Canaàn tzeleste. Ateretantu, a pustis de àere donadu sa vida pro iscontare sos pecados de sos elettos, Gesùs, " s'angione ", est pesadu a su chelu, in sa glòria sua e in sa tzeleste potèntzia sua divina. Sos ùrtimos fideles testimòngios de Gesùs, totus adventisti pro fide e pro òpera, isperimentant ateretantu s'ascensione a su chelu cando Gesùs torrat pro los sarvare. Esaltende sas òperas " mannas suas e ammirevoli ", sos elettos rendent glòria a su Deus creadore chi at incarnadu in Gesùs Cristos sos valores suos: sa perfeta giustìtzia " sua " e sa veridade " sua ". S'evocatzione de sa paràula " beru " collega su cuntestu de s'atzione a sa fine de s'era " Laodicea " in cale issu si presentaiat comente a " s'Amen e su Vero ". Est tando s'ora de sa " liberatzione " chi signat sa fine de su tempus de sa " fèmina chi partorisce " de Apoc 12,2. Su " pipiu " est postu a su mundu in sa forma de sa puresa de su caràtere tzeleste riveladu in e a traessu de Gesùs Cristos. Sos elettos podent lodare Deus pro s'istadu onnipotente " suo " ca est in custu podere divinu chi divent sa sarvesa issoro e liberatzione. Aende tòddidu e seletzionadu sos suos redenti intre totu sas natziones terrenas, Gesùs Cristos est a beru su " Re de sas natziones ". Cussos chi s'oponiant a issu e a sos funtzionàrios eletos suos no esistent prus.

Versetto 4: " Chie no at a tìmere, Sennoras, e no at a glorificare su nùmene tuo? Ca tue petzi ses santu. E totu sas natziones ant a bènnere e t'ant a adorare, ca sos cabos tuos sunt istados rivelados. »

In pagas paràulas, custu significat: chie diat refudare de ti tìmere, Deus Creadore, e diat atrevire defraudarti de sa legìtima glòria tua refudende de onorare su santu sàbadu tuo de sa de sete dies? Ca tue petzi ses santu e petzi tue as santificadu sa de sete dies tuas e cussas a sos cales l'as donadu, in sinnu de s'aprovatzione issoro e appartenèntzia a sa santidade tua. Difatis, evochende " sa timoria sua ", s'Ispìritu faeddat in suspù a su messàgiu de su primu " ànghelu " de Apoc 14,7: " Times Deus e de sos glòria, ca est lòmpida s'ora de su cabu suo; e adorare (inchinarsi dae in antis) cussu chi at fatu su chelu e sa terra, su mare e sas benas de sas abbas . In su pranu de Deus, sas natziones rebellas distrutas ant a risòrgere pro una dòpia fine: su de s'umiliare dae in antis Deus e li dare glòria, e su de subire su suo giustu ùrtimu castigu chi las at a annichilare de su totu, in su "istagnu de fogu". sùrfuru " de su cabu finale, annuntziadu in su messàgiu de su " de tres ànghelos " de Apoc 14,10. Prima chi custas cosas s'acumprant, sos

elettos ant a dèvere rugrare su tempus de sos cabos divinos chi s'ant a manifestare cun s'atzione de sas " sete piaghe " annunziadas in su primu versetto.

Versetto 5: " A pustis de custu aia bidu e si fiat abertu in su chelu su tèmpiu de su tabernacolo de sa testimonia. »

Custa abertura de su " tèmpiu " tzeleste signalat su sessamentu de s'intertzessione de Gesù Cristos, ca su tempus de sa mutida de sarvesa est finende. " Sa testimonia " si referit a sos deghe cumandamentos de Deus chi fiant istados postos in s'arca santa. Duncas, de custu momentu in posca, sa separatzione intre sos eletos e sos pèrdidos est definitiva. Subra de sa terra, sos rebellos ant in pessu chi detzididu, cun unu decretu de lege, s'òbrigu de respetare su pasu de cada chida de sa prima die istabilida in manera tzivile e in manera religiosa cunfirmadu, posca, de sos imperadores romanos Costantinu I e Giustinianu I chi aiant fatu de Vigilio I su primu paba, capu temporale de sa fide cristiana universale, est a nàrrere catòlica, in su 538. S'ùrtimu decretu de morte fiat istadu profetadu in Apoc.13:15 a 17 e postu suta de s'atzione dominante de sa fide protestante americana imbarada dae sa fide catòlica europea.

Versetto 6: "E sos sete ànghelos chi teniant sas sete piaghe fiant essidos dae su tèmpiu, bestidos de linu puru e splendente, e chi tenent tzinturas dae oro a inghìriu a su petorras. »

In su simbolismu de sa profetzia , sos " sete ànghelos " rapresentant petzi Gesù Cristos o " sete ànghelos " fideles a s'acampamentu simile suo a issu. " Su linu fine, puru e splendente " rafigurat " sas òperas giustas de sos santos " in Apocalisse 19:8. Sa " tzintura dae oro a fùrriu a su petorras ", duncas a s'artària de su coro, èvocat s'amore pro sa veridade giai tzitadu in s'imàgine de Cristu presentada in Ap. 1,13. Su Deus de sa veridade s'ammàniat a punire su campu de sa fàula. Cun custu richiamu, s'Ispritu sugerit " sa grandu calamidade " sa cale forma fiat rivelada dae sa cara paragonada sua " a su sole cando risplende in sa fortza sua ". Est arribbada s'ora de s'iscontru finale intre Gesù Cristos e sos rebellos paganos adoradores de su sole.

Versetto 7: " E una de sas bator creaturas bividoras aiat dadu a sos sete ànghelos sete copas dae oro, prenas de s'ira de su Deus chi bivet in sos sèculos de sos sèculos. »

Gesù matessi fiat su modellu imaginadu dae sos " bator èsseres bividores " de Apoc.4. Est fintzas " su Deus chi bivet in sos sèculos de sos sèculos " resu " airadu ". Sa divinidad sua l'atribuit gasi totu sos ruolos: Creadore, Redentore, Intercessore e, in manera permanente, Giudice, posca, ponende fine a s'intertzessione sua, devenit su Deus giustizieri chi corfit e punit cun sa morte sos aversàrios rebellos suos, ca ant acumpridu " su càlighe " de sa giusta ira " sua ". " Sa copa " est oramai prena, e custu arrenegu at a pigare sa forma de sos " sete ùrtimos " castigos in cales sa misericòrdia divina no at a tènnere prus su logu suo.

Versetto 8: " E su tèmpiu fiat prenu de fumu a càusa de sa glòria de Deus e de sa potèntzia sua; e nemos podiat intrare a su tèmpiu fintzas a cando no esserent acumpridas sas sete piaghe de sos sete ànghelos. »

Pro acrarire custu tema de su sessamentu de sa gràtzia, s'Ispritu presentat in custu versetto s'imàgine de unu " tèmpiu prenu de fumu a càusa " de sa presèntzia " de Deus " e pretzisa: " e nemos podiat intrare a su tèmpiu fintzas a cando no esserent acumpridas sas sete

piaghe de sos sete ànghelos ". Deus avertet gasi sos elettos suos chi ant a abarrare subra de sa terra durante su tempus de sas " sete ùrtimas piaghe " de s'ira sua. Sos ùrtimos elègidos rivivranno s'esperientzia de sos ebreos a su tempus de sas " deghe piaghe " chi aiant corfidu su rebellu Egitu. Sas piaghe non sunt pro issas, ma pro sos rebellos, bersàllios de s'ira divina. Ma s'imminenza de s'intrada issoro in su " tèmpiu " est gasi cunfirmada, nd'at a èssere dada sa possibilitade, partinde dae sa fine de sas " sete ùrtimas piaghe " .

Apocalisse 16 : Sas sete ùrtimas piaghe

de s'ira de Deus

Lu capitulo 16 presentat s'effusione de custas " sete ùrtimas piaghe " a traessu de sas cales s'expressat " s'ira de Deus " .

S'istùdiu de s'intreu capitulu l'at a cunfirmare, ma andat notadu chi sos bersàllios de sa " ira de Deus " ant a èssere aguales a cussos chi fiant istados corfidos dae sos castigos de sas primas ses " trumbas " . S'ispiritu rivelat gasi chi sos castigos de sas " sete ùrtimas piaghe " e cuddos de sas " sete trumbas " punint su matessi pecadu: sa trasgressione de su pasu sabàticu de sa " de sete dies" . santificadu " dae Deus finas dae sa fundatzione de su mundu.

Abèrgio inoghe una parèntesi, in ritardu. De notare sa diferèntzia chi caraterizat sas " trumbas " divinas e sas " piaghe o piaghe " . Sas " trumbas " sunt totu sas ucisiones umanas acumpridas dae òmines ma ordinadas dae Deus, sa de chimbe essende de natura ispirituale. Sas " piaghe " sunt atziones dolianas impostas deretu de Deus a traessu de sos mèdios naturales de sa creazione Sua bividora. Apocalisse 16 nche presentat sas " sete ùrtimas piaghe " chi nche sugerint, in manera sùtile, chi issas siant istadas pretzèdidadas dae àteras " piaghe " sufridas dae sos òmines in antis de sa fine de su tempus de sa gràtzia chi separat, in manera ispirituale, in duas partes, " su tempus de sa fine " mentovadu in Daniele 11:40. In su primu, custu fine est su de su tempus de sas natziones, e in su segundu, su de su tempus de su governu mondiale universale organizadu suta de sa supervisione e s'initiativa de sos Istados Unidos. In custu agiornamentu, fatu sàbadu 18 nadale 2021, potzo cunfirmare custu acrarimentu, ca de su cumintzu de su 2020 s'umanidade intrea est corfida dae sa ruina econòmica a càusa de unu virus contagiosu, su Coronavirus Covid-19, apartu pro sa prima bia in su Tzina. In unu cuntestu de iscàmbios e connoschimentos globalisti, amplificandone in manera mentale sos efetos beros, sos leader populares, in preda a su pànicu, ant firmadu s'isvilupu e sa continua crèschida de s'intrea economia de s'Europa otzidentale e americana. Cunsiderada, in manera ingiusta, comente a una pandemia, s'Otzidente, chi pessaiat de

derrotare una die sa mortas, est sgomento e triuladu. In preda a su pànicu, sos sena Deus si sunt arrèndidos ànima e corpus a sa religione noa chi la sostituìt: s'onnipotente sièntzia mèdica. E su paisu de sos truffatori, su prus ricu de sa terra, at approfìtadu de s'occasione pro rèndere sos òmines presoneris e iscraos de sas diàgnosis issoro, de sos vatzinos issoro, de sos remèdios issoro e de sas detzisiones aziedales issoro. In su matessi tempus, in Frantzà intendimus diretivas, a nàrrere pagu paradossales, chi sintetizo gasi: "est de cussigiare areare sos apartamentos e bestire oras sa caratza amparadora, dae segus sa cale chie la bestit isfiadat". Evidenziare su "bonu sentidu" de sos giòvanos leader frantzesos e de àteros paisos imitadores. Notamus cun interessu chi su paisu chi at giutu custu cumportamentu distruidore est istadu in antis totu Israele; su primu paisu maleitu dae Deus, in s'istòria religiosa. S'impreu de sa caratza, in antis vietadu cando non fiat disponìbile, est istadu posca rèndidu obbrigatoriu, pro s'amparare de una maladia chi corfit s'aparatu respiratòriu. Sa maleditzione de Deus giughet frutos ispessados, ma distruttivamente eficatzes meda. So conchinadu chi intre su 2021 e su cumintzu de sa " de ses trumbas ", sa De tres Gherras Mundiales, àteras " piaghe de Deus " ant a corfire s'umanidade culpèvole in vàrios logos de sa terra, e in manera piessigna in Otdidente; "piaghe" comentate a sa " carestia " e àteras beras e pandemias pròpias universales, giai nòdidadas comentate a peste e colera. Deus revèndicat custu tipu de punitzione in Eze.14:21: "Eja, gasi narat su Sennore, YaHWÉH: Mancari apo a mandare contra Gerusalemme sos bator terrorosos castigos meos, s'ispada, sa carestia, sas bèstias agrestes e sa pestilèntzia, pro isterminare sos òmines e bèstias . Si notet chi custu elencu no est cumpletu, ca in sos tempos modernos sas punitziones divinas assument plùrimas formas: cancrù, AIDS, Chikungunya, Alzheimer... etc... Noto fintzas sa cumparta de sa timoria dèvida a su riscaldamentu globale. Massas de umanidade sunt assuconadas e in preda a su pànicu a su pensamentu de s'isorvimentu de sas astras e de sas aundaduras chi nde diant pòdere derivare. Torra, frutu de sa maleditzione divina chi corfit sas mentes umanas e costruit muros de separatzione e de òdiu. Serro custa parèntesi pro torrare a leare in custu cuntestu s'istùdiu de su dopofine de sa gràtzia chi caraterizat sas " sete ùrtimas piaghe de s'ira de Deus ".

Unu àteru motivu giustificat su sèberu de sos obietivos. Sas " sete ùrtimas piaghe " acumprint sa destruidura de sa creatzione a sa fine de su mundu. Pro Deus Creadore est lòmpidu su momentu de sa destruidura de s'òpera sua. Duncas sighit su protzessu de sa creatzione, ma imbetzes de creare destruit. Cun sa "de sete ùrtima piaga ", subra de sa terra, sa vida umana s'at a istudare, lassende in dae segus suo sa terra chi at a torrare a èssere unu " isprofundu " in un'istadu caòticu, cun s'ùnicu abitante, Satana, autore de su pecadu; sa terra desolata at a èssere sa presone sua " milli annos " finas a su cabu finale ue issu e totus sos àteros rebellos ant a èssere destruidos segundu Ap.20.

Versetto 1: " E aia intesu una boghe forte bènnida de su tèmpiu, chi naraiat a sos sete ànghelos: Andades e versadas sas sete copas de s'ira de Deus subra de sa terra. »

Custa " boghe forte chi beniat dae su tèmpiu " est sa de su Deus creadore frustradu in su suo deretu prus legìtimu. In cantu Deus creadore, s'autoridade sua tenet unu caràtere supremu e no est nen giustu nen sàbiu cuntestare su disigiù suo de èssere adoradu e glorificadu mediante s'osservàntzia de sa die de pasu chi issu tenet a custa fine " santificada ". In sa sua manna e divina sabiduria, Deus at asseguradu chi cale si siat pòngiat in discussione sos deretos suos e s'autoridade sua at a disconnòschere sos suos segretos prus importantes in

antis de iscontare cun sa “ segunda morte ” su prètziu de sos suos oltraggi contra Deus Onnipotente.

Versetto 2: “ Su primu fiat andadu e aiat versadu sa copa sua subra de sa terra. E un'ùltzera maligna e dolorosa aiat corfidu sos òmines chi teniant su semu de sa bèstia e chi adoraiant s'imàgine sua. »

Essende sa potèntzia dominante e s'autoridade ghat de s'ùrtima rebellia, s'obietivu prioritàriu in custu cuntestu est " sa terra ", sìmbulu de sa fide protestante decadida.

Su primu flagellu est “ un'ùltzera maligna ” chi pròvocat tribulias físicas a sos corpos de sos rebellos chi ant seberadu de ubbidire a sa die de pasu impostu dae sos òmines. In su mirinu sunt sos catòlicos e sos protestantes subravìvidos a sa cuntierra nucleare chi tenent, cun custu sèberu de sa prima die, sa Domenica Rumana, “ su semu de sa bèstia ”.

Versetto 3: “ Su segundu aiat versadu sa copa sua in su mare e nde fiat devènnidu sàmbene, comente a su de unu mortu; e cada èssere bividore aiat mortu, totu custu chi fiat in su mare ” .

Su “ segundu ” corfit “ su mare ” chi trasformat in “ sàmbene ”, comente a aiat acotèssidu pro su Nilu egizianu a su tempus de Moses; “ su mare ”, sìmbulu de su catolitzèsimu romanu, chi pigat de mìa su Mar Mediterràneu. In cuddu momentu, Deus mundat bia totu sa vida animale in su “ mare ”. Interessat su protzessu de creazione a su contràriu, a sa fine, “ sa terra ” at a devènnere torra “ informe e bòida ”; at a torrare a s'istadu originàriu suo “ abissato ”.

Versetto 4: “ Su de tres aiat versadu sa copa sua in sos rios e in sas benas de sas abbas. E sunt devènnidos sàmbene. »

Su “ de tres ” corfit sa “ abba ” frisca de sos “ rios e de sas benas ” chi de repente devenint ateretantu “ sàmbene ”. Prus abba pro dissetare. Sa punitzione est tosta e meritada ca s'ammanaiant a versare su “sàmbene” de sos elettos. Custa punitzione fiat istada sa prima chi Deus aiat dadu a traessu de sa verga de Moses a sos Egizianos, “bufadores de su sàmbene ” de sos Ebreos chi fiant istados tratados comente a animales in sa tosta iscravidade ue medas aiant mortu.

Versetto 5: “ E aia intesu s'ànghelu de sas abbas nàrrere: Giusto ses tue, chi ses e chi fiat; tue ses santu, ca as esertitadu custu cabu. »

De notare giai, in custu versetto, sos tèrmines “ giustu ” e “ santu ” chi cunfirmant sa traduzione curreta mea de su testu de su decretu de Daniele 8:14: “ 23.00 sero, mangianu e santidade ant a èssere giustificadas ”; Sa “ santidade ” cumprendet totu custa chi Deus retenet santu. In custu ùrtimu cuntestu, s'atacu a su suo Sabato “ santificadu ” mèritat in manera giusta su cabu de Deus chi trasformat sa “ abba ” de bufare in “ sàmbene ”. Sa paràula “ abbas ” designat in manera simbòlica e in manera d'òpia sas massas umanas e s'insignamentu religiosu. Pervertidos dae sa Roma papale, in Ap.8:11 ambos fiant istados cambiados in “ assenzio ”. Narende “ tue ses giustu... ca as esertitadu custu cabu ” s'ànghelu giustificat sa

medida recherta dae sa bera giustitzia perfeta chi solu Deus podet acumprire. In manera sùtile, e cun meda pretzisione, s'Ispritu faghet isparire de su nùmene de Deus sa forma “ e chie benit ” , ca est bènnidu; e s'aparizione sua aberit pro issu e pro sos suos redenti unu presente permanente, sena ismentigare sos mundos abarrados puros e sos santos ànghelos chi li sunt abarrados fideles.

Versetto 6: “ Ca ant isparidu su sàmbene de sos santos e de sos profetas e tue as lis dadu de bufare su sàmbene: nde sunt dignos. »

Essende sos rebellos pronti a ochire sos elettos chi divent sa sarvesa issoro petzi a s'interventu de Gesùs, Deus imputat issoro fintzas sos crimines chi istaiant pro cummitere. Pro sas matessi resonas sunt tando tratados comente a sos egitzianos de s'Èsodu. Custa est sa segunda bia chi Deus narat: “ Sunt dignos ”. In custa fase finale agatamus comente a agressore de sos elettos avventisti su missu de Sardi a su cale Gesùs aiat naradu: “ Ti creent biu e ses mortu ”. Ma in su matessi tempus, aiat naradu de sos elettos de su 1843-1844: “ ant a caminare cun megus, in bestes biancas, ca sunt dignos ”. Cada, tando, tenet sa dignidade chi li tocat segundu sas òperas de sa fide sua: “ bestes biancas ” pro sos elettos fideles, “ sàmbene ” de bufare pro sos rebellos rutos e infedeli.

Versetto 7: “ E aia intesu de s'altare unu àteru ànghelu chi naraiat: Eja, Sennoras Deus onnipotente, beros e giustos sunt sos cabos tuos. »

Custa boghe chi essit dall “altare ”, sìmbulu de sa rughe, est sa de su Cristu crutzificadu chi tenet particulares resonas pro aprovare custu cabu. Difatis cussos chi issu punit in custu momentu ant atrevidu reclamare sa sarvesa sua, mentras ant giustificadu unu pecadu cruele, preferende ubbidire a su cumandu de un'òmine; custu nointames sos avvertimentos de sas Sacras Iscrituras: in Is.29:13 “ Su Sennore at naradu: Cando custu pòpulu s'acùrtziat a mie, m'onorat cun sa buca e cun sas lavras; ma su coro suo est a largu in mene, e sa timoria chi tenet de mene est petzi unu pretzetu de sa tradizione umana . Mt 15,19: “ De badas m'onorant , insinnende pretzetos chi sunt cumandamentos de òmines. »

Versetto 8: “ Su de bator aiat versadu sa copa sua subra de su sole. E li fiat istadu dadu de brusiare sos òmines cun su fogu; »

Su de bator agit “ subra de su sole ” e lu faghet iscaldire prus de su sòlitu. Sa petza de sos rebellos est “ brusiada ” dae custu calore intensu. A pustis de àere punidu sa trasgressione de sa “ santidade ”, Deus at a punire como s'idolatria de sa “die de su sole” eredata dae Costantinu I. “ Su sole ” chi medas onorant sena l'ischire, como cumintzat a “ brusiare ” sa pedde de sos rebellos. Deus girat s'idolu contra l'idolatrassas. Custu est su cùcuru de sa “ grandu calamidade ” annunziada in Rev.1. Su su momentu chi cussu chi cumandat su “ sole ” l'impreat pro punire sos adoradores suos.

Versetto 9: “ E cuddos òmines fiant istados brusiados dae unu grandu calore e aiant irrocau su nùmene de Deus chi tenet autoridade subra de custas piaghe, e si pentirono de no li dare glòria. »

In su livellu de durezza chi ant cròmpidu, sos rebellos non si pentono de sa curpa issoro e non s'umiliant dae in antis Deus, ma s'insultano “irrochende ” su nùmene “ suo ”. Fiat giai in sa natura issoro unu cumportamentu abituale, chi si cumproat intre sos credentes superfitziales; non chircant de connòschere sa veridade sua e interpretant a vantàgiu pròpiu su mudimene suo sprezzante. E cando pesant dificultade, maleighent su nùmene “ suo ”. S'incapatzidade de “ pentirsi ” cunfirma su cuntestu de sos “ subravìvidos ” de sa “ de ses trumbas ” de Apocalisse 9:20-21. Sos non credentes rebellos sunt pessones, religiosas o prus pagu, chi non creent in s'Onnipotente Deus creadore. Sos ogros issoro fiant pro issos una trampa mortale.

Versetto 10: “ Su de chimbe aiat versadu sa copa sua subra de su tronu de sa bèstia. E su rennu suo fiant cobertu de tenebre; e sos òmines si mossiant sa limba pro su dolore,

Su “ de chimbe ” tenet comente a obietivu ispetzìficu su “ tronu de sa bèstia ”, est a nàrrere sa regione de Roma ue s'agatat su Vaticanu, unu piticu istadu religiosu e papistico ue pesat sa Basilica de San Pedru. Nointames, comente a amus bidu, su beru “ tronu ” de su Paba s'agatat in s'antiga Roma, subra de su Monte Tzèliu in sa crèsia mama de totu sas crèsias de su mundu, sa Basilica de San Giuanne in Laterano. Deus l'atzufat in una “ oscuridade ” niedda chi ponet cada pessone vedente in sa situatzione de unu tzurpu. S'efetu est dolorosu in manera orrorosa, ma pro custu puntu de partèntzia de sa fàula religiosa presentada suta de su tìtulu de lughe de s'ùnicu Deus e in su nùmene de Gesù Cristos, est de su totu meritadu e giustificadu. Su “ pentimentu ” no est prus possibile , ma Deus sutralinat s'indurimento de sas mentes de sos bersàllios suos bividores.

Versetto 11: “ E aiant irrocau su Deus de su chelu a càusa de sos dolores issoro e de sos issoro foruncoli, e non si pentirono de sas òperas issoro. »

Custu versetto nche permetet de cumprèndere chi sas piaghe s'aggiunghent e non si firmant. Ma insistende subra de s'ausèntzia de “ pentimentu ” e subra de sa continuidade de sas “ bestemmie ”, s'Ispritu nche faghet cumprèndere chi s'arrenegu e sa malesa de sos rebellos non faghet àteru chi crèschere. Est sa meta chircada dae Deus chi los ispinghet a sa làcana, tantu de decretare sa morte de sos elettos.

Versetto 12: “ Su de ses aiat versadu sa copa sua subra de su grandu riu Eufrate. E sas abbas suas si fiant sicados, pro chi esseret ammaniada sa bia a sos res chi beniant dae s'Oriente. »

Su “ de ses ” pigat de miria s'Europa, designada cun su nùmene simbòlicu de “ riu Eufrate ” chi designat gasi, a sa lughe de s'imàgine de Ap 17,1-15, sos pòpulos chi adorant “ sa prostituta Babilònia sa Manna ”, catòlica papale Roma. Su “ prosciugamento de sas abbas suas ” diat pòdere fàghere pessare a s'annichilimentu de sa popolazione sua, chi est imbeniente in manera efetiva, ma est ancora tropu chitzo ca custu acontessat. A beru, sa cosa est un'amentu istòricu, ca fiant istadu a traessu de su parziale prosciugamento de su “ riu Eufrate ” chi su re

medu Dario aiat conchistadu sa “ Babilònia ” caldea. Su messàgiu de s'Ispiritu est duncas s'annùntziu de s'imbeniente completa derrota de sa “ Babilònia ” catòlica romana, chi cunservat ancora apògios e defensores, ma pro pagu tempus. “ Babilònia sa manna ” custa borta “ at a rùere ” a beru, derrotada dae s'Onnipotente Deus Gesùs Cristos.

Sa consultazione de sos tres ispirititos impuros

Versetto 13: “ E aia bidu essende dae sa buca de su dragone, de sa buca de sa bèstia e de sa buca de su farsu profeta tres ispirititos immondi, sìbiles a ranas. »

Sos versetti dae 13 a 16 acrarint sos preparativos pro sa “ batalla de Armageddon ” chi simbulègiat sa detzisione de pònere a morte sos recalitranti osservadores de su Sabato chi sunt fideles sena cumpromissos a su Deus creadore. In orìgine, a traessu de s'ispiritismu, su demòniu, simulende sa pessone de Gesùs Cristos, aiat apartu pro conchinare sos rebellos chi su sèberu issoro de sa domìniga fiat giustificada. Los ànimat duncas a dogare sa vida a sos fideles gherradores de sa resistèntzia chi onorant su sàbadu. Su trio diabòlicu riunit tando in su matessi chertu su demòniu, sa fide catòlica e sa fide protestante, est a nàrrere “ su dragu, sa bèstia e su farsu profeta ”. Inoghe s'acumprit sa “ batalla ” mentovada in Ap. 9:7-9. S'atzinnu a sas “ bucas ” cunfirmat sos iscàmbios verbales de sas consultaciones chi giughent a decretare s'ucisione de sos beros eletos; custu chi disconnoschent o cuntestant de su totu. Sas “ ranas ” sunt sena duda, pro Deus, animales classificados comente a impuros, ma in custu messàgiu s'Ispiritu faeddat in suspu a sos grandu brincos chi custu animale est capatzu de acumprire. Intre sa “ bèstia ” europea e su “ farsu profeta ” americanu b'est s'Otzèanu mannu a beru Atlànticu e s'addòbiu de sos duos cumportat passos de gigante. Intre sos inglesos e sos americanos, sos frantzesos sunt caricaturati comente a “ ranas ” e “ mandigadores de ranas ”. S'impuru est un'ispetzializade de sa Frantza, sos cales valores morales sunt crollados in su tempus, partinde dae sa Rivoluzione de su 1789, ue aiat postu sa libertade a s'in subra de cada àtera cosa . S'ispiritu impuru chi ànimat su trio est su de sa libertade chi non cheret “ nen Deus nen Meres ”. Totus ant aguantadu a sa voluntade e a s'autoridade de Deus e sunt tando unidos subra de custu tema. S'unint ca s'assimìgiant.

Versetto 14: “ Ca issos sunt sos ispirititos de sos dimònios chi faghent prodigios e benint a sos res de totu sa terra pro radunarli pro sa batalla de sa grandu die de s'Iddio Onnipotente. »

A pustis de sa maledizione de su decretu de Daniele 8:14 sos ispirititos de sos dimònios si sunt manifestados cun grandu resessida in Inghilterra e in sos Istados Unidos. S'ispiritismu fiat de moda a s'època e sos òmines si fiant abituados a custu tipu de raportu cun sos ispirititos invisibiles, ma ativos. In sa fide protestante, medas grupos religiosos mantenent raportos cun sos dimònios, creende de tènnere una relatzione cun Gesùs e sos ànghelos suos. Sos dimònios agatant fàtzile meda trampoline sos cristianos refudados dae Deus, e ant a resèssere a discansu a los conchinare a si riunire pro ochire, finas a s'ùrtimu, sos pios cristianos e sos ebreos chi osservant su sàbadu. Custa medida estrema, chi minetzat sa morte de ambos grupos, los at a unire in sa benedizione de Gesùs Cristos. Pro Deus, custu raduno tenet sa fine de riunire sos rebellos “ pro sa batalla de sa grandu die de Deus Onnipotente ”. Custu raduno tenet sa fine de dare a sos rebellos un'intenzione de ochire chi los at a rèndere issos matessi dinnos de subire

sa morte pro manu de cussas chi sunt istados sedotti e trampados dae sas fàulas religiosas issoro. Su motivu printzipale de sa batalla arruolada est istadu etotu su sèberu de sa die de pasu, e in manera sùtile s'Ispìritu faghet notare chi sas dies propostas non sunt aguales. Difatis, custu chi pertocat su sacru Sabato no est àteru, segundu sa natura sua, chi " sa grandu die de Deus Onnipotente ". Sas dies non sunt aguales e mancu sas fortzas opostas. Mentras espelliat su demòniu e sos dimònios suos de su chelu, Gesù Cristos, in su poderosu " Michele ", at a impònneru sa vitòria sua subra de sos inimigos suos.

Versetto 15: " Aco', deo bèngio comente a unu furone. Beato chie vīgila e tenet adosso sas bestes suas, pro chi non caminet nudu e non si bidat sa birgòngia sua! »

Su campu chi cumbatet contra sos osservadores de su sàbadu divinu est cuddu de sos farsos cristianos infedeli aia cumpresu sos de su protestantèsimu a sos cales Gesù aiat naradu, in Apoc. 3:3: " Ammentat duncas comente a as retzidu e intesu, custois e pentidos. Si non vīgilades, apo a bènnere comente a unu furone e no ais a ischire a chi como apo a bènnere dae bois ». A su contràriu, s'Ispìritu declarat a sos elègidos avventisti chi benefitziant de sa prena lughe sua profetosa in s'època finale de " Laodicea ": " Beato cussu chi vīgilat e custoit sas bestes suas ", e faeddende in suspu a s'istitutzione avventista butada dae su 1994, narat fintzas: " pro chi non caminet nudu e ca non bidamus sa birgòngia sua!" ". Declarada e lassada "nuda", a sa torrada de Cristu, issa at a èssere in s'acampamentu de sa birgòngia e de su refudu, segundu 2 Cor 5,2-3: « Gasi gemiamo in custa tìret, disigende rivestire sas bestes tzelestes nostras. domo, si a su mancu esseremus agatados bestidos e non nudos ».

Versetto 16: " Li radunaronu in su logu mutidu in ebràicu Armageddon. »

Su "raduno" in chistione non pertocat una collocatzione geogràfica, ca est unu "raduno" ispirituale chi riunit in su progetu mortale suo s'acampamentu de sos inimigos de Deus. In prus, sa paràula "har" significat monte e resurtat chi esistet in manera efetiva una badde de Megiddo in Israele ma perunu monte cun cuddu nùmene.

Su nùmene " Armageddon " significat: "monte pretziosu", nùmene chi designat, pro Gesù Cristos, s'Assemblea sua, su suo Eletto chi riunit totus sos elettos suos. E su versetto 14 nch'at riveladu belle in manera crara de ite tràida sa batalla " Armageddon "; pro sos rebellos s'obietivu est su sàbadu divinu e sos osservadores suos; ma pro Deus, s'obietivu sunt sos inimigos de sos fideles eletos suos.

Custu "monte pretziosu" designat, in su matessi tempus, su "monte de su Sinai" de su cale Deus aiat proclamadu pro sa prima bia sa lege sua in Israele a pustis de s'èsodu de s'Egitu. Ca s'obietivu de sos rebellos est siat su sàbadu-de sete dies santificadas dae su de bator cumandamentos suos, siat sos fideles osservadores suos. Pro Deus su càrtere "pretziosu" de custu "monte" est in foras de discussione, ca non tenet eguales in totu s'istòria umana. Pro l'amparare de s'idolatria umana, Deus at permitidu a sos òmines de disconnòschere sa sua bera ubicazione. In manera farsa situadu in su sud de sa penisula egiziana segundu sa tradizione, est in realidade a nord-est de " Madian ", ue aiat bìvidu " Ietro ", babbu de " Zefora ", mugere de Moses, si narat in su nord de s'attuale Àrèbia Saudita. Sos abitanti suos dant a su beru Monte Sinai su nùmene "a su Lawz" chi significat "sa Lege"; unu nùmene giustificadu chi testimòniat in prode de su contadu bìblicu iscritu dae Moses. Ma non est in custu " logu "

geogràficu chi sos rebellos s'ant a cunfrontare cun su Cristu binchidore, gloriosu e divinu. Ca custa paràula “ logu ” est fuorviante e in realidade assumet un'aspetu universale, ca sos elettos sunt, in custu momentu, ancora aia isparidu subra de totu sa terra. Sos eletos bividores e cussos chi ant a risòrgere ant a èssere “radunati” de sos bonos ànghelos de Gesùs Cristos pro s'unire a Gesùs subra de sas nues de su chelu.

Versetto 17: “ Su de sete aiat versadu sa copa sua in s'àera. E de su tèmpiu, de su tronu, fiat essidu una boghe forte chi naraiat: Est acumpridu! »

Suta de su sinnu de sa “ de sete piaga bessada in s'àera ”, prima chi sos rebellos pòngiant in atu su disinnu criminale issoro, Gesùs Cristos, su beru, aparit onnipotente e gloriosu, in s'inimitabile glòria tzeleste, acumpangiadu dae miriadi de ànghelos. Agatamus su momentu de sa “ de sete trumbas ” ue, segundu Apocalisse 11:15, Gesùs Cristos, Deus Onnipotente, dogat su rennu de su mundu a su demòniu. In Efesini 2:2, Paolo si referit a Satana comente a “ su prìntzipe de sa potèntzia de s'àera ”. Sa “ Aria ” est s'elementu de cumpartzimentu de totu s'umanidade terrena subra de cale d'òminat finas a sa torrada in sa glòria de Gesùs Cristos. Su momentu de sa bènnida gloriosa sua est cando sa potèntzia divina sua istratzat a su demòniu custu domìniu e custu podere subra de sos èsseres umanos e bi ponet fine.

Realizades sa passèntzia de Deus chi isetat de 6000 annos su su momentu chi at a nàrrere: “ Est fatu! » e tando cumprèndere su valore chi dat a sa «de sete dies santificadas» chi profetat s'abbentu de custu su momentu chi at a sessare sa libertade lassada a sas creaturas suas infedeli. Sas creaturas rebellas ant a sessare de frustrarlo, de l'irritare, de disprezzarlo e de lu disonorare ca ant a èssere distruidas. In Daniele 12,1 s'Ispìritu profetat custa bènnida gloriosa chi atribuit a “ Michele ”, su nùmene angelico tzeleste de Gesùs Cristos: “ In cuddu tempus at a pesare Michele , su mannu condottiero, su defensore de sos figios de su pòpulu tuo; e at a èssere unu tempus de difficultade, comente a no bi nd'at istadu dae cando esistiant sas natziones finas a cuddu tempus. In cuddu tempus sos de su pòpulu tuo chi ant a èssere agatados iscritos in su libru ant a èssere sarvados ”. Deus non fatzilitat sa cumprensione de su progetu suo salvifico ca sa Bibbia non mentovat su nùmene “Gesùs” pro designare su Messia e li dat nùmenes simbòlicos chi rivelant sa divinidad cuada sua: “ Emmanuele ” (Deus cun nois) Is.7:14 : “ Pro custu su Sennore matessi b'at a dare unu sinnu: aco', sa pitzoca at a cuntzepire e at a partorire unu figiu, e l'at a pònneru nùmene Emmanuele ”; “ Babbu eternu ” in Isaia 9:5: “ Ca pro nois unu pipiu est nàschidu, b'at àpidu dadu unu figiu, e su domìniu at a èssere subra de sos coddos suos; at a èssere mutidu Meravigiosu, Cussigeras, Deus poderosu, Babbu eternu , Prìntzipe de sa paghe ”.

Versetto 18: “ E bi fiant istados lampos, boghes e tronos e unu grandu terremotu, comente a non b'aiat mai istadu unu scuotimento gasi mannu de cando s'òmine est subra de sa terra. »

Inoghe agatamus sa frase de su versetto crae de riferimentu de Apoc.4:5 annoada in Apoc.8:5. Deus est essidu dae s'invisibilitade sua, sos credentes e sos non credentes infedeli, ma fintzas sos fideles avventisti elègidos, podent bìdere su Deus creadore Gesùs Cristos in sa glòria de sa torrada sua. Apoc. 6 e 7 nch'ant riveladu sos cumportamentos opostos de sos duos campos in custu cuntestu terrorosu e gloriosu.

E isperimentende unu poderosu terremotu, assistint cun terrore a sa prima risurrezione abbandada a sos elettos de Cristu, segundu Apocalisse 20:5, e a su rapimentu issoro in chelu ue s'unint a Gesù. Sas cosas sunt acadessende comente a fiat istadu anteditu in 1 Tess. 4:15-17: “ Custu bi declaramus segundu sa paràula de su Sennore : Nois chi semus bividores e chi abarramus pro sa bènnida de su Sennore, no amus a andare in dae in antis cussos chi sunt mortos. Ca su Sennore matessi, cun unu cumandu, cun sa boghe de s'arcànghelu e cun sa trumba de Deus, at a pèndere dae su chelu, e sos mortos in Cristu ant a risuscitare sos primos. Tando nois, chi semus bios e chi amus a èssere abarrados, amus a èssere furados paris cun issos intre sas nues, a adobiare su Sennore in s'àera , e gasi amus a èssere semper cun su Sennore ». Aprofito de custu versetto pro notare su cuntzetu apostòlicu de s'istadu de sos “ mortos ”: “ nois bividores, abarrende pro sa bènnida de su Sennore, no amus a andare a in antis sos chi sunt mortos ”. Paolo e sos suos cuntemporàneos non pessaiant comente a sos farsos cristianos de oe chi sos elettos “ mortos ” esserent in su cospetto de Cristu, ca sa riflessione sua ammustrat chi, a su contràriu, totus pessaiant chi sos eletos “ bividores ” diant èssere intrados a chelu in antis de sos “ mortos ”.

Versetto 19: “ E sa grandu tzitade fiat istada partzida in tres partes, e sas tzitades de sas natziones aiant rùidu, e Deus si fiat ammentadu de Babilònia sa manna, pro las dare sa copa de su binu de s'ira ardente sua. »

Sas “ tres partes ” pertocant “ su dragone, sa bèstia e su farsu profeta ” collidas in su versetto 13 de custu capìtulu. Una segunda interpretatzione si basat subra custu testu de Zac.11,8: “ Deo apo a destruere sos tres pastores in unu mese; s'ànima mea fiat impaziente in sos cunfrontos issoro, e fintzas sas ànimas issoro fiant disgustadas de mene ”. In custu casu sos “ tres pastores ” rapresentant sos tres cumponentes de su pòpulu de Israele: su re, su cleru e sos profetas. Tentu contu de su cuntestu finale, in cale sa fide protestante e sa fide catòlica sunt alleadas e unificadas, “ sas tres partes ” sunt identificadas dae: “ su dragu ” = su demòniu; “ sa bèstia ” = sos pòpulos catòlicos e protestantes sedotti; “ su farsu profeta ” = cleru catòlicu e protestante.

In su campu derrotadu sessat su bonu acordu, “ sa grandu tzitade fiat partzida in tres partes ”; intre sas vitimas trampadas e sedotte, in sos acampamentos de sa bèstia e de su farsu profeta, l'òdio e su risentimento ispirant vindita contra sos ingannevoli seduttori responsàbiles de sa pèrdida issoro de sa sarvesa. Est tando chi su tema de sa “ collida ” agatat cumprimentu in unu sambenosu regulamentu de contos sos cales bersàllios printzipales sunt, in totu lògica e giustìtzia, sos mastros religiosos. Acuiestat tando totu su significadu suo custu avertimentu de Giacomo 3,1: “ Frades meos, non medas de bois cumintzent a insinnare, ca ischides chi amus a èssere giudicados prus in manera severa ”. In custu tempus de “ piaghe ”, custa atzione est evocada dae custa tzita: “ E Deus si fiat ammentadu de Babilònia sa Manna pro las dare sa copa de su binu de s'ira ardente sua ”. S'Apo.18 at a èssere de su totu dedicadu a s'evocatzione de custu castigu de sos religiosos empi.

Versetto 20: “ Totu sas ìsulas aiant fuidu e sos montes non fiant istados prus agatados. »

Custu versetto resumet su cambiamentu de sa terra chi, sutaposta a enormes sussulti, assumet un'aspetu de caos universale, giai “ informe ” e chitzo “ bòida ” o “ desolata ”. Est su

resurtadu, sa consighèntzia de su “ pecadu ”. desolatore ” denunziadu in Daniele 8:13 e sa cale punizione finale est profetada in Daniele 9:27.

Versetto 21: “ E una gràndine manna, sos cales chicchi pesaiant unu talentu , aiat rùidu de su chelu subra de sos òmines; e sos òmines aiant irrocaadu Deus a càusa de su flagellu de sa gràndine, ca su flagellu fiat mannu meda. »

Acumpridu su mancu còmputu issoro, sos abitantes de sa terra ant a èssere, ateretantu, isterminados dae unu flagellu de su cale at a èssere issoro impossibile isfugire: pedras de “ gràndine ” ant a rùere a susu de issas. S'ispiritu lis imputat su pesu de “ unu talentu ”, est a nàrrere 44,8 kg. Ma custa paràula “ talentu ” est prus una risposta ispirituale basada subra sa “paràbola de sos talentos ”. Custu imputat a sos rutos su ruolu de cussos chi no ant giutu a frutu su “ talentu ”, est a nàrrere sos donos, chi Deus at lis dadu in sa paràbola. E custu malu cumportamentu finit pro lis costare sa vida, sa prima, e sa segunda chi fiat atzessibile petzi a sos beros eletos. Finas a s'ùrtimu respiru issoro, sighint a “ irrocare ” (insultare) su “ Deus ” de su chelu chi los punit.

“Sa paràbola de sos talentos ” s'at a èssere tando acumprida literalmente. Deus at a donare a cada, segundu sa testimonia de sas òperas de sa fide sua; a sos cristianos infedeli, at a dare sa morte e s'at a ammustrare tostu e crudele comente a lu pessaiant e lu giudicaiant. E a sos fideles eletos at a dare sa vida eterna segundu sa fide chi aiant postu in s'amore perfetu suo e in sa fidelidade magnificata in Gesùs Cristos pro issos; totu custu segundu su printzìpiu tzitadu dae Gesùs in Mt 8,13: “ Bi siat fatu segundu sa fide bostra ”.

A pustis de custu ùrtimu flagellu, sa terra devenit desolata, privada de cada forma de vida umana. S'agatat gasi su “ isprofundu ” carateristicu de Gen. 1,2.

Capìtulu 17: Sa prostituta benit smascherata e identificada

Versetto 1: “ Tando unu de sos sete ànghelos chi teniant sas sete copas fiat bènnida e m'aiat faeddadu, narende: Benis, t'apo a ammustrare su cabu de sa manna meretrice chi seet subra de medas abbas. »

De custu primu versetto, s'Ispritu inditat sa meta de custu capìtulu 17: su " cabu " de sa " grandu prostituta " chi est " sèidu subra grandu abbas " o, chi dòminat, segundu su versetto 15, " pòpulos, trumas, natziones e limbas " chi, suta de su sìmbulu " Eufrate ", giai designaiat s'Europa e sas estensiones planetàrias suas de sa religione cristiana in su " de ses trumbas " de Ap. 9,14: sos Istados Unidos, su Sud Amèrica, s'Àfrica e s'Austràlia. S'òpera de su cabu si collegat a su cuntestu de sas " sete ùrtimas piaghe ", o " sete copas " versadas dae sos " sete ànghelos " in su pretzedente aende-lu cumpresu 16.

Custu significadu de su nùmeru de su " cabu " de su nùmeru 17 est cunfirmadu dae Daniele 4:17: " Custa sentèntzia est unu decretu de cussos chi vègilant , custa risolutzione est un'òrdine de sos santos, pro chi sos bividores iscant chi s'Altissimo tenet su domìniu subra de su rennu de sos òmines , chi lu dat a chie cheret , e chi in issu àrtziat su prus vile de sos òmines .

Su " cabu " in chistione est cudda giutu dae Deus Onnipotente dae in antis su cale cada creatura in chelu e subra de sa terra devet e at a èssere responsàbile; Custu mostra si custu capìtulu est importante. Amus bidu in su messàgiu de su de 3 ànghelos de su capìtulu 14 chi custa identificazione giughet a sa vida o a sa morte eterna. Su cuntestu de custu " cabu " est duncas su de sa " bèstia chi si pesat de sa terra " in su capìtulu 13.

Nointames sos avvertimentos istòricos e profetosos, ateretantu, sa fide protestante in su 1843, e sa fide avventista ufitziale in su 1994, aiant rùidu giuigadas de Deus indegne de sa sarvesa oferta dae Gesùs Cristos. A cunfirma de custu cabu, ambos aiant aderidu a s'alleàntzia ecumènica proposta dae sa fide catòlica romana, mentras sos pioneres de ambos grupos nd'aiant denunziadu sa natura diabòlica. Pro evitare de cummìtere custu errore, su prescelto devet èssere in manera assoluta conchinadu de s'identidade de s'inimigu printzipale de Gesùs Cristos: Roma, in totu s'istòria pagana sua e papale. Sa curpa de sas religiones protestante e avventista est tantu prus manna ca sos pioneres de ambas aiant denunziadu e aiant insinnadu custa natura diabòlica de su catolitzèsimu romanu. Custu cambiamentu de coro a banda de ambos costituit un'atu de traitoria contra Gesùs Cristos, ùnicu Salvatore e mannu Giudice. Comente est devènnidu possibile totu custu? Ambas religiones daiant importu petzi a sa paghe terrena e a sa grusera cumpresa intre sos òmines; fintzas una bia chi sa fide catòlica no est prus persecutòria, devenit pro issas frequentabile o, mègius ancora, associabile finas a istringhere unu patu e un'alleàntzia cun issa. S'opinione rivelada e su giustu cabu de Deus benint gasi dispretziados e apetigados. S'errore est istadu crèere chi Deus chirchet in manera essenziale sa paghe intre sos òmines, ca in veridade cundennat sos tortos chi sunt fatos a sa pessone sua, a sa lege sua e a sos printzìpios suos de bene rivelados in sas ordinàntzias suas. Su fatu est tantu prus grave ca Gesùs s'est espressadu in manera crara meda subra de s'argumentu narende in Mt 10,34-36: " Non pessades chi deo sia bènnidu a giùghere sa paghe subra de sa terra; Non so bènnidu a giùghere sa paghe, ma s'ispada. Ca so bènnidu a distìnghere intre s'òmine e su babbu, intre sa figia e sa mama, intre sa nura e sogra sua; e sos inimigos de s'òmine ant a èssere sos de sa matessi domo sua ". A banda sua, s'avventismo ufitziale no at ascurtadu s'Ispritu de Deus chi, restaurende sa de sete dies intre su 1843 e su 1873, l'at ammustradu sa domìniga romana chi at mutidu " su semu de sa bèstia " finas dae s'istitutzione sua in su mese de martzu. 7, 321. Sa missione de s'avventismo istituzionale aiat fallidu ca, cun su sobrare de su tempus, su cabu suo subra de sa domìniga romana fiat devènnidu amistosa e fraterno, a diferèntzia de su de Deus chi abarrat in manera invariabile sa

matessi , sa dominiga cristiana eredada dae su paganèsimu solare costituit sa càusa printzipale de s'ira sua. S'unicu cabu chi contat est su de Deus e sa Rivelazione profetosa sua miria a nch'assotziare a su cabu suo. De cunsighèntzia, sa paghe non devet mascherare sa legitima irritazione de su Deus bividore. E devimus giudicare comente issu giùdicat e individuare sos règimenes tziviles o religiosos segundu sa mirada divina sua. Comente resurtadu de custu acostamentu, bidimus " sa bèstia " e sas atziones suas, fintzas in tempos de paghe ingannevole.

Versetto 2: " Cun issa tenent fornicato sos res de sa terra, e de su binu de sa sua fornicazione si sunt ubriacati sos abitanti de sa terra. »

In custu versetto, est istabilidu unu collegamentu cun sas atziones de sa " fèmina Jezebel " incurpada dae Gesùs Cristos de àere fatu bufare a sos tzeracos suos unu " binu de fornicazione (o dissolutezza) ispirituale " in Apocalisse 2:20; cosas cunfirmadas in Apocalisse 18:3. Custas atziones collegant fintzas " sa meretrice " a su "isteddu de s'assenzio " de Apoc. 8:10-11; s'assenzio est su binu velenosu suo a su cale s'Ispiritu paragonat s'insignamentu religiosu suo catòlicu romanu.

In custu versetto lu brigo chi Deus girat a sa religione catòlica est giustificadu fintzas in su tempus nostru de paghe ca lu brigo atenta a s'autoridade divina sua. Sos iscritos de sa Sacra Bibbia chi costituint sos duos " testimòngios suos ", testimònant contra su farsu insignamentu religiosu de custa religione romana. Ma est beru chi su farsu insignamentu suo at a tènnere sas cunsighèntzias peus pro sas vitimas suas sedotte: sa morte eterna; chi at a giustificare s'atzione vengativa issoro de su " regortu " de Apoc. 14:18-20.

Versetto 3: " M'aiat carradu in ispiritu in su desertu. E aia bidu una fèmina sèida subra de una bèstia scarlatta, prena de nùmenes de irrocat, chi giughiat sete concas e deghe corna. »

" ... in unu desertu ", sìmbulu de sa proa de fide ma fintzas de su clima ispirituale "àridu" de su cuntestu de sa fine " nostra de sos tempos (Dn 11,40)", custa borta, s'ùrtima proa de fide de su mundu terrenu istòria, s'Ispiritu imàginat sa situatzione ispirituale chi prevalet in custu cuntestu finale. " Sa fèmina dòminat una bèstia scarlatta ". In custa imàgine, Roma dòminat sa " bèstia chi si pesat de sa terra " chi designat sos Istados Unidos protestantes in su su momentu chi custringhent sos catòlicos a " adorare su semu de sa bèstia " imponende sa die issoro de pasu eredadu dae s'imperadore Costantinu I. In custu ùrtimu cuntestu, non b'at prus diademi, nen subra de sas " sete concas " de sa Roma religiosa, nen subra de sas " deghe corna ", sìmbulos, in custu casu, de sos dominadores tziviles de sos pòpulos cristianos europeos e mundiales de issa manigiados. Ma totu custu assòtziu est in su colore de su pecadu: " scarlatto ".

In Apoc.13:3 leghimus: " E aia bidu una de sas concas suas comente a ferta a morte; ma sa ferta mortale sua fiat istada sanada. E totu sa terra fiat in timoria reverenziale dae in antis sa bèstia ". Ischimus chi custu sanamentu est dèvidu a su Cuncordadu de Napoleone I. De custu momentu in posca, su pabadu catòlicu romanu no at a pessighire prus, nointames, notamus s'importu, Deus sighit a la mutire " sa bèstia ": " E totu sa terra fiat in ammiratzione dae segus sa bèstia ". Custu cunfirma s'acrarimentu datat subra. S'inimigu de Deus restat suo inimigu ca sos pecados suos contra sa lege sua non sessant, a tempus de paghe

comente a a tempus de gherra. E s'inimigu de Deus est tando fintzas cuddu de sos fideles eletos suos a tempus de paghe o de gherra.

Versetto 4: “ Sa fèmina fiat bestida de pùrpura e de scarlatto, e adorna dae oro, de pedras pretziosas e de perlas. Teniat in manu una copa dae oro, prena de sas abominazioni e de sas impuridades de sa prostituzione sua. »

Fintzas in custu casu, sa descritzione presentada pigat de mìa erroes dotrinalis ispirituales. Deus cundennat sos ritos religiosos suos; sas missas suas e sas suas odiosas eucarìsticas e, mescamente, su gustu suo pro su lussu e sa richesa chi la giughet a sos cumpromissos disigiados dae sos res, de sos nòbiles e de totu sos ricos de sa terra. Sa “ prostituta ” devet satisfàghere sos clientes “suos” overas sos amantes suos.

colore “ scarlatto ” tenet s'origìne sua in sa matessi “ prostituta ”: “ viola e scarlatto ”. Su tèrmine “ fèmina ” designat una “ crèsia ”, un'assemblea religiosa, segundu Ef. 5,23 ma fintzas, “ sa grandu tzitade chi tenet regalità subra de sos res de sa terra ”, comente a insegna su versetto 18 de custu capìtulu 17. In In s'ìntesi, podimus reconnòschere sos colores de sas pèrperes de sos “cardinales e pìscamos” de su Vaticanu Romano. Deus rafigurat sas missas catòlicas, cun s'impreu de su càlighe “ dae oro ” in cale si suponet chi su binu alcòlicu rapresentet su sàmbene de Gesùs Cristos. Ma ite nde pessat su Sennore? Nche narat: imbetzes de su sàmbene redentore suo, bidet petzi “sos abomini e sas impuridades de sa prostituzione sua”. In Dan. 11:38, “ s'oro ” est istadu mentovadu comente a s'ornamentu de sas crèsias suas chi s'Ispìritu imputat a su “ deus de sas fortilesas ”.

Versetto 5: “ Subra de sos cherbeddos suos fiat iscritu unu nùmene, un'arcanu : Babilònia sa manna, sa mama de sos fornicatori e de sas abominazioni de sa terra. »

Su “ arcanu ” mentovadu in custu versetto est unu “ arcanu ” solu pro cussos chi s'Ispìritu de Gesùs Cristos no illùminat; sunt fintzas, a dolu mannu, sos prus numerosos. Ca “ sa resessida e sa resessida de sas astuzie ” de su règimene papale annunziadu finas dae Dan. 8,24-25 at a èssere cunfirmadu finas a s'ora de su cabu suo, a sa fine de su mundu. Pro Deus si tratat de su “ arcanu de s'ingiustìtzia ”, annunziadu e giai atuadu dae su demòniu a su tempus de sos apòstolos, segundu 2 Tess. 2,7: “ Ca s'arcanu de s'ingiustìtzia est giai operadore; est petzi netzessàriu chi cussu chi ancora lu tratenet siat iscumpartu . Su “ arcanu ” est ligadu a su nùmene matessi “ Babilònia ”, su chi tenet sentidu, ca s'antiga tzitade cun cuddu nùmene no esistet prus. Ma Pietro giai at dadu in manera ispirituale custu nùmene in Roma, in 1 Pietro 5,13 e a dolu mannu pro sas trumas trampadas, petzi sos elettos sunt atentos a custa pretzisione oferta dae sa Bibbia. Atenzione a su dòpiu significadu de sa paràula “ terra ” chi designat fintzas inoghe, s'ubbidìentzia protestante, ca pro cantu sa fide catòlica siat unitària, sa fide protestante est plùrìma, de designare comente a “ prostitutas ”, figias de su catòlicu mama” issoro ” . Sas pitzocas cumpartzint sas “ abominazioni ” de sa mama “ ”. E sa printzipale de custas “ abominazioni ” est sa dominiga, “ su sinnu ” de s'autoridade religiosa a issa collegada.

Su significadu literale de sa paràula “ terra ” est giustificadu fintzas ca s'intolleranza religiosa catòlica est s'istigatrice de grandu assaltos religiosos a livellu internatzionale. Issa aiat impestadu e aiat fatu odiare sa fide cristiana animende sos res a cunvertire sos pòpulos de sa

terra a s'ubbidienza sua. Ma a pustis de àere pèrdidu su podere suo, sas suas “ abominazioni ” aiant sighidu a beneighere cussos chi Deus maleighet e a maleighere cussos chi beneighet. Sa natura pagana sua si rivelat cando mutit “ frade ” sos musulmanos sa cale religione presentat Gesùs Cristos comente a unu de sos prus piticos profetas.

Versetto 6: “ E aia bidu sa fèmina imbriga de su sàmbene de sos santos e de su sàmbene de sos testimòngios de Gesùs. E, bidende-la, fia istadu collidu dae grandu ispantu. »

Custu versetto torrat a leare una tzita de Daniele 7,21, ispetzifichende inoghe chi “ sos santos ” chi issa cumbatet e dòminat, sunt difatis sos “ testimòngios de Gesùs ”. Custu bessat grandu lughe subra de s'arcanu de “ Babilònia sa Manna ”. Sa religione romana bufat “ su sàmbene ” de sos elettos finas a s'ebbrezza. Chie diat suspetare chi una crèsia cristiana, comente a sa moderna Roma papale, siat custa “ prostituta ” resa “ imbriga de su sàmbene versadu dae sos testimòngios de Gesùs ”? Sos elègidos, ma petzi issoro. Difatis, a traessu de sa profetzia, s'Ispritu lis aiat fatu connòschere sos disinnos mortores de s'inimigu issoro. Custa torrada a sa natura mala sua e crudele at a èssere sa cunsighèntzia visibile de sa fine de su tempus de sa gràtzia. Ma custa malesa at a èssere mescamente, in modu galu prus ispantosu, sa natura de sa fide protestante dominante in custu tempus de fine de su mundu. S'Ispritu tzitat in manera separada “ sos santos ” e “ sos testimòngios de Gesùs ”. Sos primos “ santos ” aiant subidu sas persecuciones paganas, romano-republicanas e imperiales; Sos “ testimòngios de Gesùs ” sunt corfidos dae sa Roma pagana imperiale e papale. Ca sa prostituta est una tzitade: Roma; “ sa grandu tzitade chi tenet soberania subra de sos res de sa terra ” finas dae s'arribu suo in Israele, in Giudea in su – 63, segundu Dan. 8,9: “ su prus bellu de sos paisos ”. S'istòria de sa sarvesa s'at a concuire cun una proa de fide in sa cale “ sos testimòngios de Gesùs ” ant a apàrrere e ant a agire pro giustificare custa espressione; ant a dare gasi a Deus unu bonu motivu pro intervènnere pro los sarvare de sa morte programada. A s'època sua Giovanni teniat bonas resones pro si trassire de su “ arcanu ” chi pertocaiat sa tzitade de Roma. La connoschiat petzi in s'aspetu paganu suo-imperiale tostu e sena coro chi l'aiat mandadu in presone subra de s'isula de Patmos. Sìmbulos religiosos comente a sa “ copa dae oro ” tenta in manu de sa “ prostituta ” podiant tando in manera giusta lu trassire.

Versetto 7: “ E s'ànghelu m'aiat naradu: Ca ti stupisci? Ti svelerò s'arcanu de sa fèmina e de sa bèstia chi la carrat, chi giughet sete concas e deghe corna. »

Su “ arcanu ” no est destinadu a durare pro semper e, partinde dae su versetto 7, s'Ispritu at a frunire minudas chi ant a permìtere a Giovanni e a nois de isvelare su “ arcanu ” e identificare in manera crara sa tzitade de Roma e su ruolu suo a imàgine de versetto 3 sos cales sìmbulos sunt, torra, tzitados.

“ Sa fèmina ” designat sa natura religiosa de sa Roma papale, sa pretesa sua de èssere “ sa mugere de s'Agnello ”, Gesùs Cristos. Ma Deus negat custa afirmadura definende-la una “ prostituta ”.

“ Sa bèstia chi lu carrat ” rapresentat sos règimenes e sos pòpulos chi reconnoschent e legitimant sas pretesas religiosas suas. Tenent s'origine istòrica issoro in sas “ deghe corna ” de sos rennos aende-si formados in Europa a pustis de chi fiant istados liberados dae su dominiu de sa Roma imperiale segundu su cuadru dadu in Daniele 7:24. Sutzedent a sa Roma imperiale

de su “ de bator animales ”. E custos territòrios interessados restant sos matessi finas a sa fine. Sas làcanas s'iscòstiant, sos règimenes càmbiant, colende dae sa monarchia a sas repùblicas, ma sa norma de su farsu cristianèsimu papale romanu los unit in peus. In su cursu de su sèculu XX , custa unione suta de s'amparu romanu s'est contivigiada in s'Unione Europea istituida in sos “Tratados de Roma” de su 25 martzu 1957 e 2004.

Versetto 8: “ Sa bèstia chi as bida fiat e no est prus”. Devet pesare de s'isprofundu e andare a sa perditzione. E cussos chi istant subra de sa terra, sos cales nùmenes non sunt istados iscritos finas dae sa fundatzione de su mundu in su libru de sa vida, s'ant a trassire cando ant a bìdere sa bèstia, ca fiat e no est prus, e chi at a torrare a apàrrere. »

“ Sa bèstia chi as bidu fiat e no est prus ”. Traduzione: S'intolleranza religiosa cristiana esistiat dae su 538, e non b'at prus, dae su 1798. S'ispiritu sugerit sa durada profetada in diversas formas pro s'intollerante dominiu papale partinde dae Dan. 7:25: “ unu tempus, de sos tempos e mesu battito; 42 meses; 1260 dies .” Cando chi sa sua intolleranza apat tentu fine cun s'atzione de sa “ bèstia chi àrtziat dae sos isprofundos ”, chi in Apoc 11,7 si referit a sa Rivoluzione frantzesa e a s'ateismu natzionale suo, inoghe su tèrmine “ profundu ” est presentadu comente a una faina presa a s'atzione demòniu, su “ Distruttore ”, chi destruit toronilliu umanos e disumanizza su praneta terra, e chi Ap. 9:11 mutit “ s'ànghelu de s'isprofundu ”. Apoc.20,1 at a dare s'acrarimentu: su “ demòniu ” at a èssere ligadu “ milli annos ” subra de sa terra disumanizzata mutida “ s'isprofundu ”. Atribuende-las sas orìgenes suas “in s'isprofundu ” , Deus rivelat chi custa tzitade no at mai tentu raportos cun Lui; siat durante sa dominatzione pagana sua, su chi est lògicu meda, ma fintzas durante totu sa faina religiosa sua papale, in manera contrària a custu chi moltitudini de èsseres umanos trampados creent pro sa ruta issoro , ca ant a cumpartzire cun issa, sa perditzione “ finale ” sua inoghe rivelada. Tenende dispretziadu sa paràula profetosa, sas vùtimas de sos ammajos de Roma s'ant a trassire ca s'intolleranza religiosa “at a torrare a apàrrere ” in custu cuntestu finale annunziadu e riveladu. Deus nch'ammentat gasi chi issu connoschet sos nùmenes de sos elettos finas dae sa “ fundatzione de su mundu ”. Sos nùmenes “ issoro ” fiant istados iscritos in su “ libru de sa vida de s'Agnello ” Gesù Cristos. E pro los sarvare, at abertu sas mentes issoro a sos arcanos de sas profetzas bìblicas suas.

Propòngio inoghe una segunda anàlisi de custu versetto in contu de sa paràula “ isprofundu ”. In custa riflessione, pigo in cunsideru su cuntestu finale presu de mìa de s'ispiritu segundu sa descrizzione sua de sa “ bèstia scarlatta ” de su versetto 3. L'amus bidu, s'ausèntzia de sos “ diademi ” subra de sas “ deghe corna ” e subra de su “ sete concas ” lu còllocat in su “ tempus de sa fine ”; su de su tempus nostru. Apo retentu pro tempus meda chi sa notzione de “ tontu ” poderet pertocare petzi un'atzione intollerante e dispòtica, e chi de cunsighèntzia non poderet èssere atribuida chi a su règimene intollerante de sos ultimissimi dies signadas dae s'ùrtima proa de sa fide universale. Ma a beru, a sa fine de s'ierru 2020 a tempus divinu, m'est ispirada una àtera idea. Sa “ bèstia ” difatis ochit de s'ighidu sas ànimas umanas, e sas vùtimas de sos insignamentos umanistas suos esagerados e oltraggiosi sunt meda de prus numerosas de sas de sa sua intolleranza. Dae ue benit custu cumportamentu umanista nou seducente e ingannevole? Est su frutu de s'eredade de su liberu pensamentu bènnidu de sos filòsofos rivoluzionàrios chi Deus pigat de mìa in Ap 11,7 suta de su nùmene de sa “ bèstia chi àrtziat dae s'isprofundu ”. Su colore “ scarlatta ” atribuidu a sa “ bèstia ” de su tempus nostru, de su

versetto 3 de custu capìtulu, denuntzia su pecadu generadu dae s'etzessu de libertade chi s'òmine s'est cuntzèdidu. Chie rapresentat? Sas dominantes otzidentales de orìgine cristiana sas cales bases religiosas sunt eredadas dae su catolitzèsimu europeu: sos Istados Unidos e s'Europa de su totu sedotti de sa religione catòlica. Sa “ bèstia ” chi Deus nch'ammustrat est su resurtadu finale de sas atziones profetadas in su messàgiu de sa “ de chimbe trumbas ”. Sa fide protestante, sedotta de sa fide catòlica apasigada, riunit su protestantèsimu e su catolitzèsimu maleitu dae Deus, a sos cales s'unit s'avventismo istituzionale ufitziale in su 1994, pro sa “preparatzione a sa batalla ” de Ap. 9,7-9, “ de s'Armageddon ”, segundu Ap. 16:16, chi paris, a su sonu de sa “ de ses trumbas ”, ant a ghiare contra sos ùrtimos fideles servidores de Deus, chi mantenenent e pràticant sa sàbadu sua; su pasu de sa de sete dies ordinadas dae su de bator de sos deghe cumandamentos suos. A tempus de paghe, sos arresonos issoro esaltant s'amore fraterno e sa libertade de cussèntzia. Ma custa iscandalosa e farsa libertade resa libertària giughet a sa “ morte segunda ” sas moltitudini chi pòbulant su mundu otzidentale; chi est caraterizadu, in parte, de s'ateismu, in parte, de s'indiferèntzia, e in una parte minore, de aficos religiosos aia rëndidu inùtiles, ca cundennados dae Deus, a càusa de sos farsos insignamentos issoro religiosos. Custu, custa “ bèstia ” umanista tenet s'orìgine sua in su “ isprofundu ”, comente a s'Ispìritu rivelat in custu versetto, in su sentidu chi sa religione cristiana est devènnida s'imàgine e s'aplicatzione de su pensamentu umanista, gregu, frantzesu o rivolutzionàriu istràngiu . Comente su basu de Giuda pro Gesùs, su seducente amore farsu umanista de su tempus de paghe ochit prus de s'ispada . Sa “ bèstia ” de su tempus nostru de paghe eredita fintzas su caràtere de “ oscuridade ” chi sa paràula “ isprofundu ” las cunferit in Gen. 1,2: “ Sa terra fiat informe e bòida; b'aiat tenebre subra de sa superfitzie de s'isprofundu e s'Ispìritu de Deus si moviat subra sas abbas . E custu caràtere “ iscuru ” de sas sotziedades de orìgine cristiana est issu matessi, in manera paradossale, ereditadu dae su “ illuminismu ”, nùmene dadu a sos liberos pensadores rivolutzionàrios frantzesos.

Proponende custa sintesi, s'Ispìritu crompet sa fine sua chi cunsistet in su de rivelare a sos fideles servidores suos su cabu suo subra de su mundu otzidentale nostru e sos brighet chi li girat. Denuntzia gasi sos suos meda pecados e sas traitorias suas in sos cunfrontos de Gesùs Cristos, s'ùnicu Salvatore chi sas atziones issoro disonorant.

Versetto 9: “ Custa est s'abbistesa chi possedit sabiduria: sas sete concas sunt sete montes, subra de sos cales seet sa fèmina. »

Custu versetto cunfirma s'espressione cun cale longu tempus fiat istada designada Roma: “ Roma, sa tzitade de sas sete puntas ”. Apo agatadu custu nùmene mentovadu in un'atlante geogràficu de betza iscola de su 1958. Ma sa cosa no est discutibile; su “ setas”. Abarrant ancora oe montes narados puntas chi giughent sos nùmenes de: Campidògliu, Palatinu, Tzèliu, Aventinu, Viminale, Escuilinu e Cuirinale. In sa fase pagana sua, custos “artos logos” collinari sustentaian totus tèmpios dedicados a idolos divinizados cundennados de Deus. E pro onorare “ su deus de sas fortilesas ”, sa fide catòlica ateretantu at artziadu sa basilica sua, subra de su Tzèliu chi segundu Roma designaiat su “chelu”. Subra de su Campidògliu, la “testat”, s'erge su Palatzu de su Munitzìpiu, sede tzivile de sa magistradura. Ammentamus chi fintzas s'allegadu de sas ùrtimas dies, s'Amèrica, dòminat de unu “Campidògliu” situadu a Washington. Fintzas in custu casu, su sìmbulu de sa “conca” est giustificadu dae custa arta magistradura chi at a

sostituire Roma, e at a dominare, ateretantu, sos abitanes de sa terra, “ a su suo cospetto ” segundu Ap. 13,12.

Versetto 10: “ B'at fintzas sete re: chimbe sunt rùidos, un'est, s'àteru no est ancora bènnidu, e cando at a bènnere, at a abarrare in manera breve. »

In custu versetto, cun s'espressione “ sete re ”, s'Ispritu atribuit a Roma “ sete ” règimenes de governu chi sunt posca, pro sos primos ses: sa monarchia dae su – 753 a su – 510; sa Repùblica, su Consolato, sa Ditadura, su Triumviradu, s'Imperu de Otavianu, Tzèsare Augustu suta su cale fiat nàschidu Gesù, e sa Tetrarchia (4 imperadores assotziados) in sa de sete positzione intre su 284 e su 324, su chi cunfirmat sa pretzisione “ devet durare agigu tempus ”; in realidade 30 annos. S'imperadore nou Costantinu I at a lassare chitzo Roma e s'at a istabilire in Oriente in Bisàntziu (Costantinòpoli torrada a batijare Istanbùl de sos turcos). Ma partinde dae su 476, s'imperu de otzidente de Roma si disgregò e sas “ deghe corna ” de Daniele e de Apocalisse aiant conchistadu s'indipendèntzia issoro formende sos rennos de s'Europa otzidentale. Dae su 476, Roma aiat abarradu suta de s'ocupazione de sos bàrbaros ostrogotos, de sos cales fiat istada liberada, in su 538, de su generale Belisàriu imbiadu cun sas armadas suas de s'imperadore Giustinianu chi torraiat a sètzere in Oriente in Costantinòpoli.

Versetto 11: “ E sa bèstia chi fiat e no est prus, est fintzas issa unu de oto res, e est de su nùmeru de sos sete, e andat a perditzione. »

Su “de oto res” est su governu religiosu papale istituidu in su 538 de su decretu imperiale favorèvole de s'imperadore Giustinianu I. At gasi rispòndidu a una recherta de sa mugere Théodora, ex “prostituta”, chi est intervènnida a nùmene de Vigile, una de sas amigas suas. Comente pretzisa su versetto 11, su règimene papale aparit a su tempus de sos “sete” governos mentovados, costituende una forma noa, inèdita, chi Daniele inditaiat comente a unu re “ diferente ”. Custu chi pretzedet s'època de sos “sete” re pretzedentes est su titulu de su capu religiosu romanu giai atribuidu a sos imperadores suos e finas dae sas orìgenes suas: “Pontifex Maximus”, espressione latina traduida cun “Soberanu Pontifitze”, chi est fintzas, de 538, su titulu ufitziale de su Paba catòlicu romanu. Su règimene romanu chi esistit a su tempus in cale Giovanni retzit sa bisione est s'Imperu, su de ses governos romanos; e a s'època sua su titulu de “soberanu pontifitze” fiat bestidu dae su matessi imperadore.

Sa torrada de Roma subra de s'iscena istòrica si devet a su re franco Clodoveo I , “cunvertidu” a sa farsa fide cristiana de s'època, in su 496; est a nàrrere a su catolitzèsimu romanu chi aiat ubbididu a Costantinu I e chi giai fiat corfidu dae sa maledizione de Deus de su 7 martzu 321. A pustis de sa dominazione imperiale, Roma fiat istada invàdida e dominada dae populatziones istràngias arribbadas in massa. S'incomprensione de sas diversas limbas e culturas est in sa base de sos iscussertos e de sos chertos internos chi aiant distruidu s'unitade e sa fortza romana. Custa atzione est aplicada dae Deus oe in Europa pro l'indebilitare e la cunsignare a sos inimigos suos. Sa maledizione de s'esperientzia de sa “Torre de Babele” cunservat gasi in sos sèculos e in sos millènnios totus sos efetos suos e s'eficatzidade sua in su de giùghere s'umanidade in su disacatu. Pro cantu pertocat Roma, in fines, fiat coladu suta de su dominiu de sos Ostrogotos arianos, dottrinalmente contràrios a sa fide catòlica romana sustentada dae sos imperadores bizantinos. Deviat duncas èssere liberadu dae custu dominiu pro chi subra de su territòriu suo esseret possibile s'instaurazione de su règimene papale

romanu in su 538. Pro realizare custu segundu Dan. 7:8-20, " tres corna fiant istados umiliados dae in antis su pabadu (su piticu corru); pertocant pòpulos ostili a su catolitzèsimu romanu de sos Vescovi de Roma, posca, in su 476, sos Eruli, in su 534, sos Vàndalos, e su 10 trìulas 538, "de una traschia de nie", liberados dae s'ocupatzione de sos Ostrogotos de su Generale Belisàriu imbiadu dae Giustinianu I , Roma aiat pòdidu intrare a su règimene papale suo esclusivu, dominadore e intollerante, de custu istituidu imperadore, subra de recherta de s'intrigadore Vigilio, su primu paba regnante. De custu momentu Roma est devènnida « sa grandu tzitade chi tenet regalità subra de sos res de sa terra », de su versetto 18, chi andat a sa « perditzione », comente a s'Ispritu pretzisat, inoghe, una segunda bia, a pustis de su versetto 8.

Su papismo duncas non torrat a artziare a San Pedru comente a issu sustentat, ma a su decretu de Giustinianu I, s'imperadore bizantinu chi l'aiat dadu su titulu suo e s'autoridade religiosa sua. Gasi, sa domìniga fiat istada ordinada dae s'imperadore romanu Costantinu I su 7 martzu 321 e su pabadu chi l'aiat giustificadu fiat istadu aposentadu dae s'imperadore bizantinu Giustinianu I in s'annu 538; duas datas de sas cunsighèntzias prus terrorosas totu s'umanidade. Fiat istadu fintzas in su 538 chi su Pìscamu de Roma aiat assùmidu pro sa prima bia su titulu de Paba.

Versetto 12: " Sas deghe corna chi as bidas sunt deghe re, chi no ant ancora retzidu unu rennu, ma retzint pòdere regale un'ora cun sa bèstia. »

Inoghe, a diferèntzia de Daniele 7:24, su messàgiu tenet comente a bersàlliu unu tempus cùrtziu meda situadu a sa fine de su " tempus de sa fine ".

Che a su tempus de Daniele, fintzas a su tempus de Giovanni sas " deghe corna " de s'imperu romanu no aiant ancora balangiadu o torradu a conchistare s'indipendèntzia issoro. Ma, essende su cuntestu a cale si girat custu capitulu 17 su de sa fine de su mundu, est su ruolu chi sas " deghe corna " acumprint in custu pretzisu cuntestu chi est evocadu dae s'Ispritu, comente a ant a cunfirmare sos versetti chi sighint. Sa " ora " profetada si referit a su tempus de sa proa finale de fide annunziata, in Apocalisse 3:10, a sos fideles pionieres de s'Avventismo de sa De sete Dies in su 1873. Su messàgiu fiat pro nois, sos erederis issoro, sos fideles de sos avventisti lughe donada dae Gesù Cristos a sos elettos suos in su 2020.

Segundu su còdighe profetosu dadu a su profeta Ezechiele (Ezechiele 4:5-6), una "die " profetosa balet unu "annu " beru, e duncas una " ora " profetosa balet 15 dies beras. Sa grandu insistèntzia de su messàgiu de s'Ispritu chi at a tzitare pro tres bias s'espressione " in una sola ora " in su capitulu 18, mi giughet a deduire chi custa " ora " tenet comente a obietivu su tempus cumprèndidu intre su cumintzu de su de 6 de sas " sete ùrtimas piaghe " e sa torrada in sa glòria de su divinu Sennore nostru Gesù chi torrat a sa glòria de s'Arcànghelu " Mighela " pro sarvare sos elettos suos de sa morte programada. Custa " ora " est duncas cudda durante sa cale durat sa " batalla de Armaghedon ".

Versetto 1 3: " Tenent una fine e disacatu s'issoro pòdere e s'autoridade issoro a sa bèstia. »

Referende-si pro como de custa proa finale, s'Ispritu narat de sas " deghe corna ": " Tenent una fine: dant sa potèntzia issoro e s'autoridade issoro a sa bèstia ". Custu obietivu chi los acumonat cunsistet in su de garantire su respetu de su pasu domenicale a banda de totus sos subravìvidos a sa De tres Gherras Mundiales Nucleare. Sa ruina aiat reduidu in manera notèvole sa potèntzia militare de sas antigas natziones europeas. Ma sos binchidores de sa cuntierra, sos protestantes americanos, aiant otentu de sos subravìvidos s'abbandonu totale de sa soberania issoro. Su movente est diabòlicu, ma sos rutos non nde sunt abbistos e sos ispritos abbandonados issoro a Satana podent petzi acumprire sa voluntade sua.

Est petzi in sa coalitzione de su " dragu ", de sa " bèstia " e de su " farsu profeta " chi sas " deghe corna " tzedent s'autoridade issoro a sa " bèstia ". E custa rinùntziat est causada dae s'intensidade de sa tribulia chi sos flagellos de Deus lis dant. Intre sa proclamatzione de su decretu de mortas e s'aplicatzione sua, a sos osservadores de su sàbadu est cuntzèdidu unu periodu de 15 dies pro adotare su "semu de sa bèstia ", sa domìniga "romana" sua profanada dae su cultu solare paganu. Essende prevìdidu sa torrada de Gesùs Cristos su beranu pretzedente a su 3 aprile 2030, a mancu chi non bi siat un'errore in s'interpretatzione de su tèrmine " como ", su decretu de morte diat dèvere èssere promulgadu pro custa data o pro una data situada intre issa e sa die de su beranu 2030 de s'attuale calendàriu nostru abituale.

Pro cumprèndere in prenu cale at a èssere sa situatzione temporale finale, considerare sos sighentes fatos. Sa fine de su tempus de gràtzia est identificàbile petzi de sos elettos chi la collegant a sa promulgatzione de sa lege domenicale; prus de pretzisu, a pustis de issa. Pro s'ammenta de sos pòpulos non credentes e rebellos ancora in vida, sa promulgatzione de sa lege domenicale aparit petzi comente a una medida de interessu generale sena cunsighèntzas pro issas. Ed est petzi a pustis de àere subidu sas primas chimbe piaghe chi s'arrenegu vengativu issoro los giughet a aprovare in prenu sa detzisione de " ochire " cussos chi lis benint presentados comente a responsàbiles de su castigu tzeleste issoro.

Versetto 14: " Ant a cumbàtere contra s'Agnello e s'Agnello los at a bìnchere, ca issu est su Sennore de sos sennores e Re de sos res, e ant a bìnchere fintzas sos chi sunt mutidos, elègidos e fideles chi sunt cun issu. »

" Ant a cumbàtere contra s'Agnello e s'Agnello los at a bìnchere ...", ca Lui est su Deus Onnipotente a su cale peruna potèntzia podet aguantare. " Su Re de sos res e Sennoras de sos sennores " at a impònner sa fortza divina sua subra de sos res e sennores prus poderosos de sa terra. E sos elettos chi lu cumprèndent ant a bìnchere cun issu. S'Ispritu torrat a cramare inoghe sos tres critèrios rechertos dae Deus a cussos chi issu sarva e chi si sunt impinnados in su caminu de sarvesa chi cumintzat pro issas cun su status ispirituale de " mutidos " e chi si trasformat posca, cando custu acontesset, in Su status de " eletu ", pro sa " fidelidade " manifestada cara a su Deus creadore e totu sa lughe biblica sua. Sa batalla a cale si faghet riferimentu est sa batalla de " Armageddon ", de Apoc.16:16; " s'ora " in cale est posta a sa proa sa " fidelidade " de sos " elettos " " mutidos ". In Apocalisse 9:7-9, s'Ispritu at riveladu sa preparatzione de sa fide protestante pro custa " gherra " ispirituale. Cundennados a mòrrere, a càusa de sa fidelidade issoro a su sàbadu, sos elettos testimònant s'aficu postu in sas promissas profetadas dae Deus e custa testimonia chi l'est rèndida, li dat sa " glòria " chi issu esigit in su messàgiu de su primu ànghelu de Apocalisse 14:7. Sos defensores e sos

sustenidores de sa domìniga resa obbrigatoria ant a agatare, in custa esperièntzia, sa morte chi s'ant a ammaniare a donare a sos elettos de Gesùs Cristos. Amentu inoghe, a chie est iscèticu e dudat chi Deus diat importu meda a sas dies de pasu, chi s'umanidade nostra at pèrdidu s'eternidade sua a càusa de s'importu chi Issu at dadu a sos “duos àrbores” de su giardinu terrenu. “ Armageddon ” si basat subra su matessi printzìpiu in sostituzzione de sos “duos àrbores” oe tenimus “sa die de su connoschimentu de su bene e de su malu”, sa domìniga, e “sa die de sa vida santificada”, su sàbadu o sàbadu.

Versetto 15: “ Ed issu m'aiat naradu: Sas abbas chi as bidas, subra de sas cales seet sa prostituta, sunt pòpulos, moltitudini, natziones e limbas. »

Su versetto 15 nos oferit sa crae chi nche permetet de atribuire a sas “ abbas ”, subra de sas cales “ seet sa meretrice ”, s'identidade de sos pòpulos europeos mutidos “cristianos”, ma mescamente in manera farsa e ingannevolmente “cristianos”. S'Europa tenet sa carateristica de riunire pòpulos chi faeddant “ limbas ” diferentes ; chi indebilitat sos sindacados e sas alleàntzias fatas. Ma in sos ùrtimos tempos sa limba inglesa funge de ponte e favorit sos iscàmbios internatzionales; s'annestru difùndidu de sos èsseres umanos reduit s'eficatzidade de s'arma de sa maledizione divina e s'oponet a su disinnu de su Creadore suo. Sa risposta sua at a èssere duncas prus terrorosa: sa morte pro sa gherra e, in fines, pro su lugore de s'abbentu gloriosu suo.

Versetto 16: “ Sas deghe corna chi as bidas e sa bèstia ant a odiare sa prostituta, l'ant a ispògiare e l'ant a ispògiare nuda, ant a mandigare sa petza sua e l'ant a consumare cun su fogu. »

Su versetto 16 annùntziat su programa de s'imbeniente capitulu 18. Cunfirmat sa furriada de sas “ deghe corna”. e sa bèstia ” chi, a pustis de l'àere sustentada e aprovada, finint pro destruere “ sa prostituta ”. Amentu inoghe chi « sa bèstia » est su règimene de assòtziu de sos poderes tziviles e religiosos e chi designat, in custu cuntestu, su podere de su pòpulu americanu in manera ufitziale protestante e de sos pòpulos europeos catòlicos e protestantes, mentras « sa prostituta » designat su cleru, est a nàrrere sas autoridades didàticas de su podere religiosu catòlicu: mòngios, preideros, piscamos, cardinales e su Paba. Gasi, a su contràriu, sos pòpulos catòlicos europeos e su pòpulu protestante americanu, sas duas vìtimas de sa fàula romana, s'ischierant contra su cleru de su catolitzèsimu romanu papale. E la “ ant a consumare cun su fogu ” cando, cun s'interventu gloriosu suo, Gesùs at a istratzare sa diabòlica caratza sua ingannevole e seducente. Sas “ deghe corna ” la “ ant a ispògiare e l'ant a pònnera a nudu ”, ca aiat bìvidu in su lussu, at a èssere ispògiada, e ca s'est rivestida de aparèntzia de santidade, at a apàrrere mancu “ nuda ”, cun birgònggia ispirituale, sena calicuna giustìtzia tzeleste pro lu rivestire. Sa pretzisione “ ant a mandigare sa petza sua ” espressat sa sambenosa ferotzidade de su castigu suo. Custu versetto cunfirma su tema de sa “ binnenna ” de Apocalisse 14:18-20: Dannos a s'ua de s'ira!

Versetto 17: “ Ca Deus at postu in sos coros issoro de realizare su disinnu suo e de realizare unu disinnu, e de dare su rennu issoro a sa bèstia, fintzas a cando sas paràulas de Deus non siant acumpridas. »

Su versetto 17, suta de su nùmeru de su cabu, nos rivelat unu pensamentu importante de su Deus tzeleste chi sos òmines faddint a disprezzare o trattare cun indifferèntzia. Deus insistet inoghe, pro chi sos elettos suos si còncinent, de èssere s'unicu mere de su “terrorosu giogu” chi at a èssere postu in atu pro como prevididu. Su programa no est istadu pessadu dae su demòniu, ma de Deus matessi. Totu custu chi issu at annunziadu in sa sua manna e sublime Rivelazione, in contu de Daniele e a s'Apocalisse, o est giai istadu acumpridu, opuru restat de acumprire. E ca “ sa fine de una cosa est mègius de su cumintzu suo ” segundu Etc. 7,8, Deus proponet pro nois custa ùrtima proa de fidelidade chi nch'at a separare de sos farsos cristianos e nch'at a rèndere dinnos de intrare a s'eternidade tzeleste sua a pustis de sa destruidura nucleare de sa de tres gherras mundiales. Non nche restat duncas chi isettare cun aficu ca totu custu chi at a èssere organizadu subra de sa terra est unu “ disinnu ” pessadu dae Deus matessi. E si Deus est pro nois, chie at a èssere contra de nois, si non cussos sos cales “ disegnet ” mortores s'ant a bortare contra de issos?

significat “ fintzas a cando non s'acumprant sas paràulas de Deus ” ? S'Ispìritu si referit a su destinu finale riservadu a su “ piticu corru ” papale comente a giai profetadu, in Daniele 7,11: “ Tando aia bidu sas paràulas arroganti chi su corru aiat pronunziadu; e mentras castiaia, s'animale fiat istadu ochidu, e su corpus suo fiat istadu distruidu, cunsignadu a su fogu pro èssere brusiadu ”; in Dan.7:26: “ Tando at a bènnere su cabu, e su domìniu suo l'at a èssere dogadu, e at a èssere distruidu e distruidu pro semper ”; e Dan.8:25: “ A càusa de sa prosperidade sua e de sa resessida de sas suas astuzie, at a tènnere arrogàntzia in su coro suo, e at a destruere medas chi biviant in paghe, e insorgerà contra su capu de sos capos; ma s'at a segare, sena s'isfortzu de calicuna manu ”. Su restu de sas “ paràulas de Deus ” chi riguardant sa fine de Roma ant a èssere presentadas in Apoc. 18, 19 e 20.

Versetto 18: “ E sa fèmina chi as bida est sa grandu tzitade chi dòminat subra de sos res de sa terra. »

Su versetto 18 nos oferit sa proa prus cumbinchidora chi “ sa grandu tzitade ” est a beru Roma. Rendamus-nos-nde contu, s'ànghelu est faeddende personalmente a Giovanni. In prus, narendeli: “ E sa fèmina chi as bida est sa grandu tzitade chi tenet pòdere subra de sos res de sa terra ”, Giovanni est giutu a cumprèndere chi s'ànghelu est faeddende de Roma, “sa tzitade de sas sete puntas”, chi, a tempus suo, dominaiat imperialmente sos diferentes rennos de totu s'immensu imperu suo coloniale. In s'aspetu imperiale suo tenet giai sa “ regalità subra de sos res de sa terra ” e l'at a mantènnere suta de su domìniu papale.

In custu capitulu 17, comente a podides bìdere, Deus at cuntzentradu sas rivelatziones suas permitende-nche de identificare cun tzertesa sa “ prostituta ”, inimiga sua de sa “tragèdia de sos sèculos” cristiana. Dat gasi a su nùmeru 17 su sentidu autènticu de su cabu suo. Est custa osservazione chi m'at giutu a avalorare s'anniversàriu de su de 17 tzentenàrios de s'instaurazione de su pecadu chi costituit s'adotzione de sa die solare de su 7 martzu 321 (dada ufiziale ma 320 pro Deus) chi amus bìvidu in custu annu 2020 chi oramai est coladu. Podimus bìdere chi Deus l'at in manera efetiva signadu cun una maledizione sena pretzedentes in s'istòria de s'era cristiana (Covid-19) chi at causadu unu collassu econòmicu globale prus disastrosu de sa Segunda Gherra Mundiale. Sas àteras maleditziones de su giustu cabu divinuu ant a bènnere a pustis, las amus a iscobèrrere, die die.

Apocalisse 18: sa prostituta retzit sa punitzione sua

A pustis de àere isveladu sas minudas chi permitent s'identificatzione de sa prostituta, su capìtulu 18 nch'at a giùghere in su cuntestu particulare meda de sa fine de sa “ batalla de Armageddon ”. Sas paràulas nde rivelant su càbidu: “ s'ora de su castigu de Babilònia sa manna, sa mama de sas prostitutas de sa terra ”; su tempus de sa “ collida ” sambenosa .

Versetto 1: “ A pustis de custu aia bidu pendende dae su chelu unu àteru ànghelu chi teniat una grandu autoridade; e sa terra fiat istada illuminada dae sa glòria sua. »

S'ànghelu frunidu de grandu autoridade est in sa parte de Deus, antis, est Deus matessi. Michele, capu de sos ànghelos, est unu àteru nùmene chi Gesùs Cristos giughiat in chelu in antis de su ministèriu terrenu suo. Suta de custu nùmene e cun s'autoridade riconosciutagli de sos santos ànghelos, a pustis de sa vitòria subra de sa rughe, aiat espèllidu de su chelu su demòniu e sos dimònios suos. Est duncas suta de custos duos nùmenes chi Issu torrat subra de sa terra, in sa glòria de su Babbu, pro retirare de issa sos pretziosos elettos suos; pretziosos ca sunt fideles e custa fidelidade provada est istada dimostrada. Est in custu cuntestu chi issu benit a onorare cun sa fidelidade sua cussas chi tenent saggiamente ubbididu dende-li sa “ glòria ” chi issu esigiat dae su 1844 segundu Ap 14,7. Osservende su sàbadu, sos elettos suos l'ant glorificadu comente a su Deus creadore chi petzi issu in manera legitima possedit finas dae sa creazione de sas vidas tzelestes e terrestres.

Versetto 2: “ Aiat abboghinadu a grandu boghe, narende: Babilònia sa manna est rùida, est rùida! Est devènnida un'abitòriu de dimònios, unu crio de cada ispiritu immondo, unu crio de cada pugione impuru e abominevole » .

" Issa est rùida, est rùida, Babilònia sa manna! ". Agatamus sa tzita de Apocalisse 14:8 in custu versetto 2, ma custa borta no est naradu profeticamente, est ca sas proas de sa ruta sua sunt dadas a sos èsseres umanos subravividos de custu momentu finale de sa sua ingannevole

faina de ammajù. Ruet fintzas sa caratza de santidade de sa Babilònia romana papale. Est difatis “ un'abitazione de dimònios, unu criu de cada ispiritu impuru, unu criu de cada pugione impuru e odiosu ” . Su mentovu de su “ pugione ” nch'amentat chi dae segus sas atziones terrenas si cuant sas ispiratziones tzelestiales de sos ànghelos malos de su campu de Satana, capu issoro e primu rebellu de sa creatzione divina.

Versetto 3: “ ca totu sas natziones ant bufadu su binu de s'ira de sa sua fornicazione, e sos res de sa terra tenent fornicato cun issa, e sos mercantes de sa terra si sunt arrichidos cun sa potèntzia de su lussu suo. »

“... ca totu sas natziones ant bufadu su binu de sa fùria de sa sua fornicazione,... ” S'assaltu religiosu est apartu subra de istigazione de su podere papale catòlicu romanu chi, afirmende de èssere a su servìtziu de Gesùs Cristos, at ammustradu unu disprètzio totale pro sas letziones de cumportamentu de issu cumandades. aiat insinnadu a sos dischentes suos e apòstolos subra de sa terra. Gesùs prenu de durcura, sos pabas prenos de furore; Gesùs, modellu de mavelia, sos pabas, modellos de vanidade e de orgòlliu, Gesùs chi bivet in sa poberesa materiale, sos pabas chi bivent in su lussu e in sas richesas. Gesùs at sarvadu toronìlliu umanos, sos Papi ant postu a morte in manera ingiusta e medas in manera inùtile moltitudini de vidas umanas. Custu cristianèsimu catòlicu romanu papale non teniat duncas calicunu assimìgiu cun sa fide datat a modellu de Gesùs. In Daniele, Deus aiat profetadu “ sa resessida de sas suas astuzie ”, ma ca custa resessida fiat istada cròmpera? Sa risposta est sempre: ca Deus bi l'at dadu. Devimus difatis ammentare chi est suta de su tìtulu de punizione de sa “ segunda trumba ” de Apoc 8,8 chi issu aiat intzitudu custu règimene crudele e tostu pro punire sa trasgressione de su sàbadu abandonadu dae su 7 martzu 321. In unu cumparativu istùdiu cun sas piaghe chi diant àere corfidu Israele pro s'issoro infedeltà a sos cumandamentos de Deus, in Lev.26:19, Deus aiat naradu: " Apo a trincare s'orgòlliu de sa fortza tua, deo at a torrare su chelu tuo comente a su ferru e sa terra tua comente a s'otone ." In s'alleàntzia noa, su règimene papale fiat istadu artziadu pro acumprire a custas matessi maleditziones. In su progetu suo, Deus est in su matessi tempus vìtima, giùighe e carnefice pro satisfàghere sos bisòngios de sa lege sua de amore e de sa giustitzia perfeta sua. Dae su 321, sa trasgressione de su sàbadu est costada cara a s'umanidade, chi at pagadu su prètzio suo in gherras e massacos inùtiles, e in devastantes epidèmias mortales creadas dae su Deus creadore. In custu versetto, sa “ fornicazione ” (o “ dissolutezza ”) est ispirituale e descriet unu cumportamentu religiosu indegno. Su “ binu ” simbulègiat s'insignamentu suo chi sumit, in nùmene de Cristu, “ fùria ” e òdiu diabòlicu intre totu sas pessones devènnidas, a càusa sua, vìtimas de atacos o agressores.

Sa curpa de s'insignamentu catòlicu non devet cuare sa curpa de s'intrea umanidade, sa belle totalidade de sa cale non cumpartzit sos valores esaltados dae Gesùs Cristos. Si sos res de sa terra bufaiant “ su binu de sa fornicazione ” (dissolutezza) de “ Babilònia ”, est ca in cantu “ prostituta ”, s'ùnicu pessamentu suo fiat compiacere sos clientes; custa est sa règula, su cliente devet èssere satisfatu sinunca non torrat prus. E su catolitzèsimu esaltaiat a sos màssimos livellos s'avididade, finas a su delitu, e s'amore pro sas richesas e sa vida de lussu. Comente at insinnadu Gesùs, comente a una gama paris. Òmines malvagi e orgollosos diant èssere comente si siat pèrdidos cun issa o sena de issa. Promemoria: sa malesa est intrada a sa vida umana a traessu de Caino, su mortore de su frade Abele, finas dae su cumintzu de s'istòria

terrena. “ Sos mercantes de sa terra si sunt arricchidos gràtzias a sa potèntzia de su lussu suo .” Custu ispiegat sa resessida de su règimene papale catòlicu romanu. Sos mercantes de sa terra creent petzi in su dinari, non sunt fanàticos religiosos ma si sa religione los arricchit devenit unu partner atzetabile, e fintzas de apretziare. Su cuntestu finale de su tema mi giughet a identificare mescamente sos mercantes protestantes americanos ca sa terra designat in manera ispirituale sa fide protestante. De su sèculu XVI , su Nord Amèrica, in manera essenziale protestante in sas orìgines suas, at acollidu sos catòlicos ispànicos e dae tando sa fide catòlica est istada rapresentada tantu cantu sa fide protestante. Pro custu Paisu, ue contat petzi su “afare”, sas diferèntzias religiosas non contant prus. Bintos dae su de pràghere de s'arrichire animadu dae su riformadore ginevrino Giuanne Calvinu, sos mercantes protestantes aiant agatadu in sa fide catòlica sos mèdios pro s'arrichire chi sa norma protestante originària no oferiat. Sos tèmpios protestantes sunt bòidos e cun sos muros ispògias, mentras sas crèsias catòlicas sunt sovraccariche de ossos fatos de materiales pretziosos, oro, prata, avòriu, totus materiales chi custu tema elencat in su versetto 12. Sas richesas de su cultu catòlicu sunt tando, pro su Sennore Deus, s'acrarimentu de s'indebilitada de sa fide protestante americana. Su Dòllaru, su nou Mammona, est bènnidu a sostituire Deus in sos coros, e s'argumentu de sas dotrinas at pèrdidu cada interessu. S'oposizione esistet ma petzi in forma politica.

Versetto 4: “ E aia intesu una àtera boghe de su chelu chi naraia: Essidas de issa, o pòpulu meu, pro chi non siais partètzipas de sos pecados suos e de sas suas piaghe. »

Su versetto 4 èvocat su momentu de sa separazione finale: “ Essidas mesanas a issa, pòpulu meu ”; est s'ora in cale sos elettos ant a èssere furados in chelu, pro adobiare Gesù. Custu chi custu versetto acrarit est su tempus de sa “ mietitura ”, tema de Apoc 14,14-16. Issos sunt pigados in manu, ca, comente a ispetzifica su versetto, non devent “pigare parte” a sa “mietitura”. ” chi at a corfire sa Roma papale e su cleru suo. Ma, su testu ispetzificat chi pro èssere intre sos elettos dogados, non bisòngiat àere “ partetzipadu a sos pecados suos ”. E ca su pecadu printzipale est su pasu domenicale, su “ semu de sa bèstia ” onoradu dae catòlicos e protestantes in sa proa finale de sa fide, sos credentes in custos duos grupos religiosos printziales non podent partetzipare a su rapimentu de sos elettos. Sa netzessidade de “essire dae Babilònia” est costante , nointames in custu versetto s'Ispritu miria pro como in cale si presentat s'ùrtima oportunitade pro ubbidire a custu cumandu de Deus ca sa proclamazione de sa lege domenicale signat sa fine de su tempus de gràtzia. Custu annùntziu promovet s'abbistesa intre totus sos subravividos a sa “ de ses trumbas ” (Terza Guerra Mundiale), chi autorizat su sèberu issoro suta de s'ogru vègile de su Deus creadore.

Versetto 5: “ Ca sos pecados suos si sunt acumulados finas a su chelu e Deus s'est ammentadu de sas ingiustìtzias suas. »

In sas paràulas suas, s'Ispritu sugerit s'imàgine de sa “turre de Babele” su cale nùmene afundat sas raighinas suas in su de “Babilònia”. Dae su 321 a su 538, Roma, “ sa grandu tzitade ” ue sa “ prostituta ” tenet su tronu “ suo ”, sa santa “sede” sua papale de su 538, at multiplicadu sos pecados suos contra Deus. De su chelu aiat tentu su contu e aiat registradu sos pecados acumulados suos 1709 annos (dae su 321). Cun sa torrada gloriosa sua, Gesù tenet smascherato su règimene papale e pro Roma e sa farsa santidade sua est tempus de pagare pro sos crìmines pròpios.

Versetto 6: “ Ripagala comente at pagadu, e ripagala su dòpiu segundu sas òperas suas. In sa tzichera ue at versadu, versa-nde su dòpiu. »

Sighende sa progressione de sos temas de Rev.14, a pustis de sa binnenna arribbat sa binnenna . Ed est in sos prus malvagi intre sos catòlicos e sos protestantes vùtimas de sas fàulas de su catolitzèsimu chi Deus girat sas paràulas suas: “ Pagade-la comente a at pagadu, e aende-las torradas su dòpiu segundu sas òperas suas ”. Ammentamus de s'istòria chi sas òperas suas fiant istados sos roghi e sas torturas de sos tribunales suos incuisidores. Est duncas custu su tipu de destinu chi ant a sufrire, si possibile, su dòpiu de sos insinnantes religiosos catòlicos. Su matessi messàgiu si repetit in sa forma: “ In sa copa in cale at versadu, versat su dòpiu suo ”. S'imàgine de su càlighe fiat istada impreada dae Gesù pro designare su supplizio chi su corpus suo diat àere subidu, finas a s'agonia finale subra de una rughe, giai pesada dae Roma, a sos pees de su monte Golgota. Custu Gesù ammentat chi sa fide catòlica at ammustradu un'odiosu disprètzio pro sas tribulias chi at atzetadu de aguantare, pro cale tocata a issu las isperimentare. Unu betzu ditzu at a assùmere a custu puntu totu su valore suo: non fatzais mai a sos àteros custu chi non dias chèrrere esseret fatu a tie. In custa atzione Deus acumprit sa lege de su taglione: ogru pro ogru, dente pro dente; una lege giusta in manera perfeta de sa cale abbandaiat s'impreu individuale. Ma a livellu colletivu, s'aplicatzione sua est istada autorizada a sos èsseres umanos, chi nointames l'ant cundennadu, pessende de pòdere èssere prus giustos e bonos de Deus. Sa cunsighèntzia est disastrosa, su malu e s'ispiritu rebellu suo ant agravadu e dominadu sos pòpulos otzidentales de origine cristiana.

In Apocalisse 17:5, “ Babilònia sa manna ”, “ sa meretrice ”, “ teniat una copa dae oro prena de sas suas abominazioni ”. Custa precisazione pertocat sa faina religiosa sua e s'impreu particolare suo de su càlighe eucaristicu. Sa farta sua de respetu cara a custu sacru ritu insinnadu e santificadu dae Gesù Cristos l'aiat bàlidu una punitzione ateretantu ispetziale. Su Deus de s'amore tzedet su logu a su Deus de sa giustìtzia e su pensamentu de su cabu suo si rivelat in manera crara a sos òmines.

Versetto 7: “ Cantu at glorificadu si matessi e s'est atzufada in su lussu, gasi aende-las dadas tormentu e lutu. Ca narat in cuor suo: so sèida dae reina, non so viuda, e no apo a bìdere lutu! »

In su versetto 7 s'ispiritu ponet in lughe s'oposizione intre sa vida e sa morte. Sa vida non tocada dae sa mala sorte de sa morte est alligra, spensierata, de pagu gabale, a sa chirca de noos piaceri. Sa “Babilònia” romana e papale chircaiat sa richesa chi permettet de acuistare una vida de lussu. E pro l'otènnere de sos poderosos e de sos res, aiat impreadu e impreat totora su nùmene de Gesù Cristos pro bèndere su perdonu de sos pecados comente a “indulgenze”. Custu est una minuda chi pesat meda meda subra de sa bilantza de su cabu de Deus de cale issa como devet iscontare in manera psicològica e in manera fisica. Lu brigo de custa richesa e de custu lussu si fundat subra de su fatu chi Gesù e sos apòstolos suos aiant bìvidu poveramente, acuntentende-si de su netzessàriu. “ Tormentu ” e “ lutu ” sostituint tando “ sa richesa e su lussu ” de su cleru catòlicu papale romanu.

Durante sa faina sua ingannevole, Babilònia aiat naradu in su coro suo: “ Deo setzo comente a una reina ”; chi cunfirmat “ su rennu suo subra de sos res de sa terra ” de Ap. 17:18. E segundu Apocalisse 2:7 e 20, su tronu “ suo ” est in Vaticanu (vaticinate = profetare), a Roma.

“ Non so viuda ”; su maridu, Cristu, de cale afirmat de èssere mugere, est biu. “ E no apo a bìdere calicunu lutu ”. Non b'at sarvesa foras de sa Crèsia, naraiat a totus sos oposidores suos. L'at repitidu gasi tantu chi at finidu pro nche crèere. Ed est a beru conchinada chi su rennu suo at a durare pro semper. Ca bi torraiat a sètzeru, a Roma no est istadu dadu su nùmene de “tzitade eterna”? In prus, essende sustentadu dae sas potèntzias otzidentales de sa terra, teniat bonas resones pro si retènnere umanamente intoccabile e invulnerabile. Nen timiat sa potèntzia de Deus ca afirmaiat de lu serbire e de lu rapresentare subra de sa terra.

Versetto 8: “ Pro custu motivu, in una die ant a bènnere sas suas piaghe: mortas, lutu e carestia, e at a èssere consumada dae su fogu. Ca poderosu est su Sennore Deus chi l'aiat giudicadu. »

Custu versetto ponet fine a totus sas illusiones suas: “ pro custu, in una die ”; cuddu in cale Gesùs torrat a sa glòria, “ ant a arribbare sas suas piaghe ” o, at a arribbare su castigu de Deus; “ mortas, lutu e carestia ”, difatis, est in s'òrdine opostu chi sas cosas si realizant. Non si morit de fàmene in una sola die, tando, in primu logu, sa “ fàmene ” ispirituale est sa pèrdida de su pane de sa vida chi est su fundamentu de sa fide religiosa cristiana. Duncas su “ lutu ” est bestidu pro ammentare sa morte de pessones a nois serentes, cun sas cales cumpartzamus sentimentos familiares. E in fines, sa “ morte ” corfit su peccatore culpèvole, ca “ su salàriu de su pecadu est sa morte ”, segundu Rom. 6:23. « E at a èssere consumadu dae su fogu », segundu sos annùntzios profetosos repitidos in Daniele e in s'Apocalisse. Issa matessi aiat fatu brusiare subra de sos suos roghi creaturas meda, in manera ingiusta, chi est pro perfeta giustìtzia divina chi issa matessi perisca in su fogu. “ Poderosu est su Sennore chi l'aiat giudicadu ”; durante sa faina sua seduttiva, sa fide catòlica veneraiat Maria, sa mama de Gesùs chi apariat petzi suta de sos assimìgios de su piticu pipiu chi teniat intre sos bratzos. Custu aspetu praghiat a sas mentes umanas incrinadas a su sentimentalismu. Una fèmina, antis una mama, cantu deveniat rassicurante sa religione! Ma est s'ora de sa veridade, e su Cristu chi l'at giudicada est in pèssu chi apartu in sa glòria de Deus Onnipotente; e custa potèntzia divina de Gesùs Cristos, chi su smascherò, lu destruit, cunsignende-lu a s'ira vengativa de sas vitimas trampadas suas.

Versetto 9: “ E totu sos res de sa terra, chi ant cummitidu fornicazione e dissolutezza cun issa, ant a prànghere e s'ant a lamentare a càusa sua, cando ant a bìdere su fumu de su fogu suo. »

Custu versetto rivelat su cumportamentu de sos “ res de sa terra chi si fiant abbandonados a sa fornicazione e a su lussu ”. Sunt inclùdidos re, presidentes, ditadores, totu sos leader de sas natziones chi ant promòvidu sa resessida e sa faina de sa fide catòlica e chi, in s'ùrtima tosta proa, ant aprovalu sa detzisione de ochire sos osservadores de su sàbadu. Issos « ant a prànghere e s'ant a lamentare a càusa sua, cando ant a bìdere su fumu de su fogu suo ». Craru sos res de sa terra bident sa situatzione lassinare bia de issas. Non ghiant prus perunu e notant petzi su fogu de Roma allùidu dae sas vitimas trampadas, trastos esecutores de sa vindita divina. Sas làgrimas issoro e sos lamentos issoro sunt giustificados dae su fatu chi sos valores de su mundu, chi los ant giutos a su màssimu podere, sunt de repente crollende.

Versetto 10: “ Istende larganos, pro timoria de su tormentu suo, ant a nàrrere: Danno! Danno! Sa grandu tzitade, Babilònia, sa tzitade poderosa! In una sola como est arribbadu su cabu tuo! »

Sa “tzitade eterna” morit, brùsiat e sos res de sa terra restant larganos de Roma. Como timent de dèvere cumpartzire su destinu suo. Custu chi est acadessende costituit, pro issos , un'enorme disgràtzia : “ Disgràtzia! Danno! Sa grandu tzitade, Babilònia ”, su dannu si repitet duas bias: “ est rùida, est rùida, Babilònia sa manna ”. “ Sa poderosa tzitade!” »; gasi poderosu chi aiat guvernadu su mundu a traessu de s'influèntzia sua subra de sos leader de sas natziones cristianas; est etotu in càusa de custu ligàmene cundennadu dae Deus, chi subra de su patibolo de sa ghigliottina fiant artziados su re Luisi XVI e mugere austriaca sua Maria Antonietta, gasi comente sos sostenidores issoro, vùtimas de sa " manna tribolazione ", comente a l'aiat annunziadu s'Ispritu. , in Apoc.2:22-23. “ In un'ora est lòmpidu su cabu tuo!” »; sa torrada de Gesù signat su tempus de sa fine de su mundu. S'ùrtima proa at signadu una “ ora ” simbòlica profetada in Apocalisse 3:10, ma at a bastare chi Gesù Cristos apàrgiat ca s'intrea situatzione attuale siat furriada, e custa borta, “ un'ora ” in sentidu literale at a èssere bastante pro otènnere custu ispantosu cambiamentu.

Versetto 11: “ E sos mercantes de sa terra pranghent e si lamentant pro issa, ca nemos còmporat prus sas mertzes issoro ” ,

S'Ispritu custa borta pigat de mìa “ sos mercantes de sa terra ” pighende de mìa in particolare s'ispritu mercantile americanu adotadu dae sos subravividos in totu sa terra comente a mentovadu in s'istùdiu de su pretzedente aende-lu cumpresu 17. Fintzas issos « pranghent e pranghent pro issa, ca nemos còmporat prus sa mertze issoro ; ...”. Custu versetto sutaliniat sa curpa de s'afetu de sos protestantes pro sa fide catòlica de cale allutat , testimoniende gasi su personale atacamentu issoro a issa pro interessu econòmicu. Tando, chi in assolute contràriu, s'òpera de riforma est istada afilada dae Deus pro denunziare sa curpa catòlica romana e papale e ripristinare sas veridades aiat cumpresu; custu chi aiant fatu a s'època issoro sos beros riformadores comente a Pierre Valdo, John Wicleff e Martine Luteru. Fintzas sos cummertziantes bident cun tristura sgretolarsi dae in antis sos ogros issoro sos valores chi amant, ca bivent petzi pro su de pràghere de s'arrichire a traessu de sas fainas cummertziales issoro; afare resumet sas ditzas de s'esistèntzia issoro.

Versetto 12: “ càrrigu dae oro, dae prata, de pedras pretziosas, de perlas, de linu fine, de pùrpura, de seda, de scarlatto, de cada genia de linna durche, de cada genia de ogetos de avòriu, de cada genia de ogetos realizados in linnas pregiadas, otone, ferru e màrmaru ,

In antis de elencare sos diferentes materiales chi istant a sa base de sa religione idolatrat catòlica romana, amentu inoghe custu puntu particolare de sa bera fide insinnada dae Gesù Cristos. Issu aiat declaradu a sa Samaritana: « Fèmina», las aiat naradu Gesù, «cree-mi, benit s'ora a cale nen subra de custu monte ne a Gerusalemme ais a adorare su Babbu. Adoras custu chi non conosches; adoremus custu chi conoschimus, ca sa sarvesa benit dae sos ebreos . Ma benit s'ora, e est giai bènnida, in cale sos beros adoradores ant a adorare su Babbu in ispritu e veridade; ca custos sunt sos adoradores de cales su Babbu tenet bisòngiu. Deus est Ispritu, e cussos chi l'adorant lu divent adorare in ispritu e veridade . (Giovanni 4:21-23).” Tando, sa bera fide non tenet bisòngiu de materiales o materiales, ca si basat petzi subra

un'istadu de ànimu. E de cunsighèntzia, custa bera fide interessat pagu a su mundu avido e furone, ca no arrichit nemos francu, in manera ispirituale, sos elettos. Sos elettos adorant Deus in s'ispiritu, duncas in sos pensamentos issoro, ma fintzas, in veridade, su chi significat chi sos pensamentos issoro divent èssere costruidos subra de su modellu inditadu dae Deus. Cale si siat cosa a bandas de custu istandard est una forma de paganèsimu idolatrico in cale su beru Deus est serbidu comente a un'idolu. Durante sas conchistas suas, sa Roma republicana aiat adotadu sas religiones de sos paisos derrotados. E grandu parte de sos dogmas religiosos suos fiant de origine grega, sa prima grandu tziviltade de s'antighidade. In s'època nostra, in sa forma papale, agatamus totu custa eridade unida a sos santos "cristianos" "noos", cumintzande dae sos 12 apòstolos de su Sennore. Ma, essende arribbada a su puntu de suprimire su segundu cumandamentu de Deus chi cundennat custa pràtica idolatrat, sa fide catòlica perpètua s'adorazione de imàgines isculpadas e pintadas o chi aparint in bisiones demoniacas. Est duncas in sos ritos de sos cultos suos chi agatamus custos idolos isculpados chi netzèssitant de materiales pro pigare forma; materiales de cales Deus matessi presentat s'elencu: "...; ... càrrigu dae oro, prata, pedras pretziosas, perlas, bisso, pùrpura, seda, scarlatto, cada genia de linna durche, cada genia de avòriu, cada genia de ogetos de linna pretziosa meda, otone, ferru e màrmaru,... ". " Oro, prata, pedras pretziosas e ogetos costosos " " rendent donu a su deus de sas fortilesas " de su re papale de Dan. 11:38. Posca, " pùrpura e scarlatto " bestint sa prostituta Babilònia sa Manna in Apocalisse 17:4; " oro, pedras pretziosas e perlas " sunt sos ornamentos suos ; " Bisso " designat sa pretesa sua de santidade, segundu Apocalisse 19:8: " Ca su linu fine sunt sas òperas giustas de sos santos ". Sos àteros materiales mentovados sunt cuddos cun cales realizaiat sos idolos isculpados suos. Custos materiales de lussu espressant s'artu livellu de devotzione de su fidele idolatrat catòlicu.

Versetto 13: " cannella, aromi, nuscos, mirra, intzenu, binu, ògiu, fior de farina, trigu, boes, berbeghes, caddos, carros, corpos e ànimas de sos òmines. »

Sos " nuscos, de mirra, intzenu, binu e ògiu ", tzitados sugerint sos ritos religiosos suos. Sas àteras cosas sunt nutrimentos e benes chi faeddant in suspu a su rennu de Salomonas, figiu de Davide, costruidore de su primu tèmpiu fraigadu pro Deus, segundu 1 Re 4,20-28. Custu, s'ispiritu denùntziat su tentativu illegìtimu suo de riprodurre su fràigu de su " tèmpiu de Deus " chi " irrocat ", in Apoc.13,6, e chi " bòrtulat ", in Daniele 8:11. Sa precisazione finale de su versetto, chi riguardat " sos corpos e sas ànimas de sos òmines ", denuntzia sa collaborazione sua cun sos monarcas cun sos cales cumpartzit, in manera illegale, su podere temporale. In su nùmene de Cristu, aiat giustificadu in manera religiosa atziones abominevoli, comente a s'iscravidade, sa tortura e s'ucisione de sas creaturas de Deus; calicuna cosa chi Deus s'abbandat in àmbitu religiosu; custu a su puntu chi resumet su suo agire in custos tèrmines: « in issa fiat istadu agatadu su sàmbene de totus cussos chi fiant istados ochidos subra de sa terra », in su versetto 18 de custu capìtulu 18. Tzitende « sas ànimas de sos òmines », Deus atribuit a issu sa pèrdida de sas " ànimas " cunsignadas a su demòniu de sa faina sua e de sas farsas pretesas suas religiosas.

Promemoria : In sa Bibbia e in su pensamentu divinuu, sa paràula " ànimat " designat una pessone in totus sos aspetos suos, su corpus fisicu suo e su pensamentu mentale suo o psichicu, s'intelletu suo e sos sentimenti suos. Sa teoria chi presentat "s'ànima " comente a un'elementu de sa vida, chi a sa morte s'istacat de su corpus e a issu subravivet, est de origine

in maniera pura greco-pagana. In s'antiga alleàntzia, Deus identificat “ s'ànima cun su s'àmbene” de sas creaturas umanas suas o animales: Lv. 17,14: “ Ca s'ànima de cada petza est su s'àmbene suo chi est in issa. Pro custu apo naradu a sos figios de Israele: No ais a mandigare su s'àmbene de calicuna petza; ca s'ànima de cada petza est su s'àmbene suo : cale si siat nd'at a mandigare at a èssere isterminadu. ". Issu assumet gasi una bisione oposta respetu a sas teorias gregas benidoras e ammàniat una parada bíblica contra sos pensamentos filosòficos chi ant a nàschere intre sos pòpulos paganos. Sa vida umana e animale dipendet de su funtzionamentu de su s'àmbene. Versadu, o sporcato de su soffocamento, su s'àmbene non frunit prus ossìgenu a sos elementos de su corpus fisicu cumprèndidu su cherbeddu, sustennu de su pensamentu. E si custu ùrtimu no est ossigenadu, su printzìpiu de su pensamentu si firmat e nudda abarrat biu a pustis de custa fase finale; si non s'amentu de sa cumposizione de sa « ànima » morta in su pensamentu eternu de Deus in bista de sa sua benidora «risurrezione», cando issu l'«at a risuscitare» o, cando l'«at a risuscitare», segundu casu, pro sa vida eterna o pro sa destruidura definitiva de sa “ morte segunda ”.

Versetto 14: “ Sos frutos chi s'ànima tua disigiaiat si sunt istesiados dae tene; e totu sas cosas delicadas e bellas pro tene sunt pèrdidas, e non las as a agatare mai prus. »

A cunfirma de cantu ispiegadu in su versetto pretzedente, s'Ispìritu imputat sos “ disìgios ” de sa Roma papale a s'ànima “ sua ”, a sa personalidade sua seducente e ingannevole. Erederi de sas filosofias gregas, sa fide catòlica fiat istada sa prima a pònnerre sa chistione de s'atribuzione de s'ànima a sos animales e a sos òmines iscobertos in terras noas. A beru sa pregonta tenet sa risposta sua; si basat subra su sèberu de su verbu ausiliare giustu: s'òmine non tenet ànima, ca est ànima.

S'Ispìritu resumet sas cunsighèntzias de sa vera mortas, de Lui istabilidas e riveladas in Etc. 9,5-6-10. Custas minudas no ant a èssere annoados in sos iscritos de s'alleàntzia noa. Cumprendimus tando s'importu de istudiare s'intrea Bibbia. Distruida, “ Babilònia ” at a àere “ pèrdidu ” pro semper “ sos frutos chi s'ànima sua disigiaiat ” e “ totu sas cosas delicadas e amprosas ” chi apretziaiat e chircaiat. Ma s'Ispìritu ispetzificat fintzas: “ pro bois ”; ca sos elègidos, a diferèntzia de issa, ant a pòdere estèndere, in maniera eterna, s'apprezzamento de sas meravillias chi Deus at a cumpartzire cun issos.

Versetto 15: “ Sos mercantes de custas cosas, chi nde sunt arrichidos, s'ant a tènnere larganos, pro timoria de su tormentu suo; ant a prànghere e s'ant a lamentare ” ,

In sos versetti dae 15 a 19, s'Ispìritu pigat de miria “ sos mercantes chi nde fiant arrichidos ”. Sas ripetizioni rivelant un'ènfasi subra de s'espressione “ in un'ora sola ”, repitida tres bias in custu capìtulu, gasi comente subra de sa boghe “ Damos! Damos! ”. Lu nùmero 3 simbulègiat su primore. Deus insistet tando, pro afirmare su caràtere irrevocabile de s'annùntziu profetosu; custu castigu s'at a acumprìre in totu su divinu primore suo. Sa boghe: “ Damos! Damos! ”, afiladu dae sos mercantes, faghet ecu a sa boghe de allarme afiladu dae sos elettos suos in Ap 14,8: “ Est rùida! Est rùida! Babilònia sa Manna ”. Custos mercantes osservant dae largu sa destruidura sua, “ pro timoria de su tormentu suo ”. E tenent resone a timere custu frutu de sa giusta ira de su Deus bividore, ca rimpiangendone sa destruidura, si ponent in su campu suo, e ant a èssere ateretantu destruidos dae s'ira umana mortore de sas vitimas inconsolàbiles de sa trassa religiosa. Custu versetto nche rendet abbistos de s'enorme

responsabilidade de sos interessos cummertziales pro sa resessida de sa Crèsia Catòlica Rumana. Sos “ mercantes ” imbaraiant sa prostituta e sas peas detzisiones suas crudeles e dispòticas, petzi pro sidis de arrichimentu finantziàriu e materiale. Ant serradu un'ogru subra de totus sos abusos suos artamente abominevoli e mèritant de cumpartzire su destinu finale suo. Un'esèmpiu istòricu pertocat sos pariginos chi si fiant ischierados de sa parte de sa fide catòlica contra sa fide riformada finas dae su cumintzu de sa Riforma a su tempus de su re Frantziscu I e a pustis de issu.

Versetto 16: “ E at a nàrrere: Dannos! Dannos! Sa grandu tzitade, chi fiat bestida de linu finu meda, pùrpura e scarlatto, e adorna dae oro, de pedras pretziosas e de perlas! In una sola como sunt istadas destruidas richesas meda! »

Custu versetto cunfirma s'obietivu; “ Babilònia sa manna, bestida de linu finu meda, pùrpura e scarlatto ”; sos colores de sos manteddos de sos res, ca est pro custu motivu chi sos sordados romanos befulanos aiant cobertu sos coddos de Gesùs cun unu manteddu de “ pùrpura ”. Non podiant imaginare su significadu chi Deus daiat a s'atzione issoro: comente vītima espiatòria, Gesùs si fiat fatu portadore de sos pecados de sos elettos designados suos dae custos colores, cremisi, o pùrpura , segundu Isaia 1:18. At a bastare “ una sola ora ” pro destruere Roma, su paba suo e su cleru suo, a pustis de sa torrada in sa glòria de Gesùs Cristos chi benit pro impedire sa morte de sos elettos suos. In custa proa finale, sa fidelidade issoro at a fàghere sa diferèntzia, gasi podimus cumprèndere ca Deus insistet in manera piessigna in su de afortiare sa fide issoro e s'aficu assolute chi si divent abituare a pònneru in Lui. meda tempus s'òmine s'est pòdidu petzi conchinare chi tale destruidura “ in una sola como ” fossas unu miràculu e tando un'interventu diretu de Deus, comente in su casu de Sodoma e Gomorra. In su tempus nostru in cale s'òmine at fatu a mere su fogu nucleare, custu est prus pagu ispantosu.

Versetto 17: “ E totu sos nolègios, totus sos chi naigant cara a custu logu, sos marineris e totus sos chi traballant subra de su mare, istaiant a distàntzia, ”

Custu versetto si girat in particulare “ a cussos chi isfrutant su mare, a sos pilotas, a sos marineris chi naigant cara a custu logu, totus tentos larganos ”. Aprofitende de su disigiu de sos res de s'arrichire, sa Crèsia papale si fiat arrichida issa matessi. Issa aiat sustentadu e aiat giustificadu sa conchista de terras disconnotas a sos òmines finas a su momentu de s'iscoberta issoro cando sos tzeracos catòlicos suos aiant acumpridu orrorosas istrages de populatziones in su nùmene de Gesùs Cristos. Est su casu mescamente de su Sudamerica e de sas sambenosas ispeditziones ghiadas dae su generale Cortés. S'oro bogadu dae custos territòrios torraiat a Europa pro arrichire sos res catòlicos e su pabadu còmplitze. In prus, s'atzentu subra de s'aspetu marinu nch'ammentat chi est comente a règimene de sa “ bèstia chi àrtziat dae su mare ” chi s'afòrtiat su ligàmene suo cun “ sos marineris ” pro su comunu arrichimentu issoro.

Versetto 18: “ E aiant abboghinadu cando aiant bidu su fumu de su fogu suo: Cale tzitade fiat comente a sa grandu tzitade? »

“ Cale tzitade fiat comente a sa grandu tzitade? » abbòghinant sos marineris cando bident “ su fumu de su fogu suo ”. Sa risposta est sempre e lestra: nemos. Ca peruna tzitade at cuntzentradu tantu pòdere, tzivile cantu una tzitade imperiale, posca religiosa de su 538. Su

catolitzèsimu est istadu esportadu in totu sas terras de su praneta francu chi in Rùssia ue sa fide ortodossa orientale l'at refudadu. A pustis de l'àere acollidu, fintzas sa Tzina l'at cumbàtidu e pessighidu. Ma ancora oe dòminal totu s'Otzidente e sas suas escrescenzas de Amèrica, Àfrica e Austràlia. Est su primu giassu turisticu religiosu a su mundu chi atirat visitadores de totu su mundu. Unos cantos benint a bìdere sas “antigas ruinas”, àteros andant anie pro bìdere su logu ue torrant a sètzere su Paba e sos cardinales suos.

Versetto 19: “ E si fiant bessados su prùere subra de su capu, aiant prantu, si fiant lamentados, aiant abboghinadu e aiant naradu: Dannos! Dannos! Sa grandu tzitade, ue totus cussas chi teniant naes in mare s'arrichiant de sa sua opulenza, fiat istada distruida in una sola ora! »

Custa est sa de tres ripetizioni in cale sunt riunidas totu sas espressiones pretzedentes, compresa sa precisazione “ in un'ora sola fiat istada distruida ”. “ Sa grandu tzitade ue totus cussas chi tenent naes subra de su mare si sunt arrichidos gràtzias a sa sua opulenza .” S'acusa devenit crara meda, est difatis a traessu de s'opulenza de su règimene pontifitziu chi sos armadores marìtimos si sunt arrichidos giughende a Roma sas richesas de su mundu. Roma traet s'arrichimentu suo dae sa spartizione de sos benes de sos oposidores ochidos suos dae su suo perpètuu alleadu, su podere monàrchicu tzivile, su bratzu armadu suo. Comente esèmpiu istòricu, tenimus sa morte de sos “Templares”, sos cales benes fiant istados partzidos intre sa corona de Philippe Sas Bel e su cleru catòlicu romanu. Prus tardu at a èssere gasi pro sos “protestantes”.

Versetto 20: “ Chelu, allegra·ti de issa! E fintzas bois, santos, apòstolos e profetas, allegrade·bos! Ca Deus t'at rèndidu giustitzia giudichende·la. »

S'Ìspìritu cumbidat sos abitantes de su chelu e sos beros santos, sos apòstolos e sos profetas de sa terra, a gioire de sa destruidura de sa Babilònia romana. Sa ditza at a èssere duncas commisurata a sos dolos e a sas tribulias chi Ella aiat fatu o aiat chertu fàghere aguantare a sos tzeracos de su Deus de sa veridade, in sos cunfrontos de sos ùrtimos elègidos fideles a su sàbadu santificadu.

Versetto 21: “ Tando un'ànghelu poderosu aiat pigadu una pedra simile a una molet de mulinu e l'aiat bessadu in su mare, narende: Gasi Babilònia, sa grandu tzitade, at a èssere ispentumada cun violèntzia e no at a èssere prus agatada. »

Su paragone de Roma a una “ pedra ” sugerit tres ideas. In primu logu, su pabadu cumpetet cun Gesù Cristos, su cale est issu matessi simbulegiadu dae una “ pedra ” in Daniele 2:34: “ fias castiende, cando una pedra si fiat istacada sena s'agiudu de calicuna manu e aiat corfidu sos pees dae ferru e de arghidda de sos imàgine e los aiat fatu a cantos. » Fintzas àteros versetti de sa Bìbbia l'atribuint custu simbulu de sa “ pedra ” in Zac.4,7; “ àngulu printzipale ” in Salmu 118:22; Matteo 21:42; e At. 4,11: “ Gesù est sa pedra isboligada dae bois chi fraigades , e chi est devènnida sa pedra de àngulu ”. Sa segunda idea est sa bàrtziga a sa pretesa papale de sutzèdere a s'apòstolu “ Pedru ”; sa càusa printzipale de sa “ resessida de sas impresas suas e de sa resessida de sas suas astuzie ”, cosas denuntziadas dae Deus in Dan. 8:25. Custu est tantu prus beru in cantu s'apòstolu Pedru no est mai istadu su capu de sa Crèsia cristiana, ca custu tìtulu tocat a Gesù Cristos matessi. Su “ stratagemma ” papale est tando

fintzas una “ fàula ”. Su de tres ammajos pertocat su nùmene de sa roccaforte religiosa papale, s'importante basilica sua denominada “San Pedru de Roma”, sa cale fràigu costosu meda aiat giutu a sa bèndida de “indulgenze” chi sa smascherarono a sos ogros de su mòngiu riformadore Martine Luteru. Custu acrarimentu abarrat in manera istrinta currelada a sa segunda idea. Su giassu vaticanu fungeva de campusantu ma sa crètida tumba de Pietro apòstolu de su Sennore fiat in realidade sa de “Simone Pietro su Magu”, adoradore e satzerdote de su deus colovra de nùmene Esculàpiu.

Torrende a sas dies nostras, s'Ispìritu profetat contra sa “ Babilònia ” romana. Paragonat sa destruidura benidora sua a s'imàgine de una “ manna molet ” dae “ pedra ” chi unu “ ànghelu bessat in su mare ”. Cun custa illustratzione issu movet contra Roma un'acusa identificada in Mt 18,6: « Ma si calicunu iscondalizat unu de custos piticos chi creent, diat èssere mègius pro issu chi l'esseret posta a su cun su una molet de mulinu . e l'aiat bessadu in fundu a su mare . E in su casu suo no at iscondalizadu unu solu de custos piticos chi creent in issu, ma moltitudini. Una cosa est tzerta, overas chi una bia “ distruidu, no at a bènnere mai prus agatadu ”. No at a fàghere mai prus de su malu a nemos.

Versetto 22: “ Non s'udranno prus in mesu de tene sos sonos de sos arpisti, de sos mùscos, de sos sonadores de flàutu e de trumba, nen s'at a agatare in mesu de tene calicunu artèfitze de cale si siat arte; non s'udrà prus s'abbolotu de sa molet in domo tua, ’

S'Ispìritu èvocat posca sos sonos musicales chi espressaiant sa spensieratezza e s'allegria de sos abitantes de Roma. Una bia distruidos, non los amus a intèndere prus inie. In sentidu ispirituale faeddat in suspu a sos missos de Deus sas cales paràulas fiant intesas cun su matessi efetu de sos sonos musicales de sos “ sonadores de flàutu o de trumba ”; un'imàgine datat in sa paràbola in Matteo 11:17. Mentovat fintzas sos “ abbolotos ” de sos artesanos sovraccarichi de commessas, ca de un'antiga tzitade essiant petzi “ abbolotos ” de fainas professionali, intre cales “ s'abbolotu de sa molet ” chi giraiat pro mòlere su chicco de laores, o pro affilare trastos de trincu comente a farche e farche, gurteddos e ispadas; custu giai in s'antiga Babilònia caldea, segundu Ger.25:10.

Versetto 23: “ No at a lùghere prus in ti la lughe de sa lampada, nen s'udrà prus in mesu de ti la boghe de s'isposu e de sa mugere, ca sos mercantes tuos fiant sos prus mannos de sa terra, ca totu sas natziones fiant sedotto de sos ammajos tuos ,

“ Sa lughe de sa lampada no at a lùghere prus in domo tua. » In su limbàgiu ispirituale, s'Ispìritu avertet Roma chi sa lughe de sa Bibbia no at a bènnere prus a las ofèrrere sa possibilidade de èssere illuminada pro connòschere sa veridade segundu Deus. Si repent sas imàgines de Ger 25,10 ma “ sos càntigos de s'isposu e de s'isposa ” devenint inoghe “ sa boghe de s'isposu e de s'isposa chi non s'at a intèndere prus in domo tua ”. In manera ispirituale, sunt sas boghes de sos apellos girados dae Cristu e de s'Assemblea eleta sua a sas ànimas pèrdidas pro chi si cunvertant e si sarvent. Custa possibilidade at a iscumpàrrere pro semper, a pustis de sa destruidura sua. “ Ca sos mercantes tuos fiant sos mannos de sa terra ”. Fiat istadu a traessu de s'ammaju de sos grandu pòpulos de sa terra chi Roma aiat pòdidu estèndere sa religione catòlica sua a medas pòpulos de sa terra. Los impreaiat comente a rapresentantes de sos afares religiosos suos. E su resurtadu est chi “ totu sas natziones sunt istadas trampadas dae sos ammajos tuos ”. Inoghe, Deus si referit a sas missas catòlicas che a sos “ ammajos ” chi

caraterizant sos cultos paganos de magos e maiàrgias malvagi. Est beru chi imprende fòrmulas formalistas ripetitivas, ripetitziones vanas, sa religione catòlica lassat pagu ispàtziu a su Deus creadore pro s'expressare. Non nche proat mancu, ca las atribuit unu " deus istràngiu " in Dan. 11,39 e no l'at mai reconnota comente a tzeraca; su "vicàriu de su Fìgiu de Deus", titulu de su Paba, no est tando su vicàriu suo. Su versetto sighbente nd'at a ispiegare su motivu.

Versetto 24: " e ca in issa fiat istadu agatadu su sàmbene de sos profetas, de sos santos e de totus cussos chi fiant istados ochidos subra de sa terra. »

"... e ca in issa fiat istadu agatadu su sàmbene de sos profetas, de sos santos ": Tosta, rìgida, insensibile e crudele, in su cursu de s'istòria sua, Roma s'est fatu caminu a traessu de su sàmbene de sas vìtimas suas. Custu baliat pro sa Roma pagana ma fintzas pro sa Roma papale chi faghiat ochire de sos res sos oposidores suos, sos tzeracos illuminados dae Deus chi atreviant denunziare sa natura diabòlica sua. Unos cantos fiant istados amparados dae Deus comente a Valdo, Wyclif e Luteru, àteros no e aiant finidu sa vida issoro comente a màrtires de sa fide, subra de palos, blocos, gogna o furca. Sa prospetiva profetosa de bìdere sessende de su totu s'atzione sua non podet chi allegrare sos abitates de su chelu e sos beros santos de sa terra. "... e de totus cussos chi sunt istados ochidos subra de sa terra ": Chie espressat custu cabu ischit de ite est faeddende, ca sighbt sas atziones de Roma finas dae sa fundatzione sua in su 747 aC. Sa situatzione mundiale de sas ùrtimas dies est s'ùrtimu frutu giutu dae s'Otzidente conchistadore e dominante subra de sos àteros pòpulos de sa terra. Sa Roma monàrchica posca republicana aiat devoradu sos pòpulos de sa terra chi soggiogava. Su modellu de custa sotziedade est abarradu su de 2000 annos de beru e farsu cristianèsimu. A pustis, sa Roma pagana, sa Roma papale, ant distruidu s'imàgine de sa paghe de Cristu e ant dogadu a s'umanidade su modellu chi diat àere giutu sa cuntentesa a sos pòpulos. Giustifichende s'ucisione de sos beros angiones dischentes de Gesù Cristos, at abertu su caminu a sos iscontros religiosos chi sunt giughende s'umanidade a una terrificante de tres gherras mundiales genotzida. No est sena resone chi sa norma de su sgozzamento est pubblicamente ammustrada dae sos grupos armados islàmicos. Custu òdiu pro s'Islam est una risposta tardiva a sas gherras de sas Crusadas afiladas dae Urbanu II de Clermont-Ferrand su 27 santandria 1095.

Apocalisse 19: Sa batalla Armageddon de Gesù Cristos

Versetto 1: “ A pustis de custu aia intesu, comente chi fossas una boghe forte de una manna moltitudine in su chelu, chi naraiat: Alleluia! Sa sarvesa, sa glòria e sa potèntzia appartenent a su Deus nostru ” .

Sighende de su pretzedente aende-lu cumpresu 18, sos elègidos redenti e sarvados s'agatant in chelu, portadores de su “ nùmene nou ” chi designat sa natura noa issoro tzeleste. Ditza e letizia regnant e sos fideles ànghelos tzelestes esaltant su Deus sarvadore. Custa “ truma ”. “ numerosos ” diferit de sa “ truma chi nemos podiat contare ” mentovada in Apocalisse 7:9. Rapresentat un'adunanza de sos santos ànghelos tzelestes de Deus chi esaltant sa glòria “ sua ” ca in su versetto 4, sos elettos terrenos simbulegiados dae sos “ 24 sèneghes ” ant a rispòndere e ant a cunfirmare s'adesione issoro a sas osservatziones fatas, narende: “ Amen! » Chi significat: A beru!

S'òrdine de sos tèrmines “ sarvesa, glòria, potèntzia ” tenet una lògica sua. Sa “ sarvesa ” est istada dada a sos elègidos terrenos e a sos santos ànghelos chi ant dadu “ glòria ” a su Deus creadore chi, pro los sarvare, at fatu apellu a sa potèntzia “ divina ” sua pro destruere sos inimigos comunos.

Versetto 2: “ ca sos cabos suos sunt beros e giustos; ca at giudicadu sa manna meretrice chi at corrùmpidu sa terra cun sa sua fornicazione, e at vengadu su sàmbene de sos tzeracos suos esigende-lu de sas suas istaret manos. »

Sos elettos chi teniant in comunu sa sidis de veridade e de bera giustitzia sunt como de su totu satisfatos e realizados. In su tzurpu machine suo, s'umanidade separada dae Deus pessaiat de pòdere giùghere sa cuntentesa a sos ùrtimos pòpulos ammorbido su critèriu de sa giustitzia sua; petzi su malu at approfittadu de custa seberada e, comente a una cancrena, at invàdidu s'intreu corpus de s'umanidade. Su Deus bonu e misericordiosu mostra in su cabu suo

subra de “ Babilònia sa manna ” chi chie dat sa morte devet subire sa morte. Custu no est un'atu de malitzia, ma un'atu de giustìtzia. Gasi, cando no ischit prus punire sos culpèvoles, sa giustìtzia devenit ingiustìtzia.

Versetto 3: “ E aiant naradu una segunda bia: Alleluia! ...e su fumu suo si pesat in sos sèculos de sos sèculos. »

S'imàgine est fuorviante, ca “ su fumu ” de su fogu chi at destruidu Roma at a iscumpàrrere a pustis de sa destruidura sua. Sos “ eoni de sos sèculos ” designant su printzìpiu de s'eternidade chi pertocat petzi sos binchidores de sas proas universales tzelestes e terrestres. In custa espressione, sa paràula “ fumu ” suggerit sa destruidura e s'espressione “ sèculos de sèculos ” las dat un'efetu eternu, est a nàrrere sa destruidura definitiva; non s'at a torrare a pesare mai prus. Difatis, in sa peus de sas ipòtesis, “ fumu ” podet artziare a sa mente de sos bios comente a amentu de una gloriosa atzione divina acumprida dae Deus contra Roma, inimiga sanguinària.

Versetto 4: “ Sos bintibator sèneghes e sos bator èsseres bividores si prostrarono e aiant adoradu Deus sèidu subra de su tronu, narende: Amen! Alleluia! »

A beru! Lode a YaHWÉH! ...narrant paris sos redenti de sa terra e sos mundos abarrados puros. S'adorazione de Deus est signada dae sa prostrazione; una forma legìtima riservada petzi a issu.

Versetto 5: “ E una boghe fiat bènnida dae su tronu, narende: Lodade su Deus nostru, bois totus suos tzeracos, chi lu timides, piticos e mannos! »

Custa boghe est sa de “ Michele ”, Gesùs Cristos, sas duas espressiones tzelestas e terrestre suta sas cales Deus si rivelat a sas creaturas suas. Gesùs narat: “ bois chi lu timiais ”, torrat a cramare gasi sa “ timoria ” de Deus rechestu in su messàgiu de su primu ànghelu de Apoc. 14,7. Sa “ timoria de Deus ” non resumet àteru chi su cumportamentu intelligente de una creatura cara a su Creadore suo, chi susu de issa tenet pòdere de vida e de morte. Comente insegna sa Bibbia in 1 Giovanni 4,17-18: “ s'amore perfetu scaccia sa timoria ”: “ Comente est issu, gasi semus fintzas nois in custu mundu: in custu est s'amore perfetu in nois, pro chi tengiamus aficu in sa die de cabu. Sa timoria no est in s'amore, ma s'amore perfetu scaccia sa timoria; ca sa timoria cumportat una punitzione, e chie timet no est perfetu in s'amore ”. Duncas, cantu prus s'elettu amat Deus, tantu prus l'ubbidit e prus pagu tenet motivu de lu timere. Sos elettos sunt seberados dae Deus intre sos piticos, comente a sos apòstolos e sos ùmiles dischentes, ma fintzas intre sos mannos comente a su grandu re Nabucodonosor. Custu re de sos res de su tempus suo est unu perfetu esèmpiu de su fatu chi, no importat cantu siat mannu intre sos òmines, unu re est petzi una creatura leca dae in antis s'Onnipotente Deus creadore.

Versetto 6: “ E aia intesu comente a sa boghe de una manna moltitudine, comente a s'abbolotu de medas abbas e comente a su sonu de unu forte tronu, chi naraiat: Alleluia! Ca su Sennore deus onnipotente Nostru est intradu a su rennu suo. »

Custu versetto riunit espressiones giai bidas. Sa “ meda truma ” paragonada a su “ abbolotu de medas abbas ” est rapresentada dae su Creadore suo in Apocalisse 1:15. Sas “ boghes ” chi

s'espessant sunt gasi " numerosas " de pòdere èssere paragonadas petzi a sos rimbombi, a su " abbolotu de sas tronu ". " Alleluia! Ca su Sennore deus onnipotente Nostru est intradu a su rennu suo. » Custu messàgiu signat s'atzione de sa " de sete trumbas " in Apocalisse 11:17: " narende: Ti ringraziamus, o Sennoras Deus onnipotente, chi ses e chi fias, ca as aferradu sa grandu potèntzia tua e as pigadu possessu de su rennu tuo ."

Versetto 7: " Alleghemus-nos e gosamus e diamus-li glòria; ca sunt lòmpidas sos cojos de s'Agnello e s'isposa sua est pronta ,

Sa " allegria " e sa " ditza " sunt de su totu giustificadas, ca su tempus de sa " cumbata " est coladu. In sa " glòria " tzeleste, sa "isposa ", s'Assemblea de sos elègidos redenti de sa terra s'est unida a s'Isposu " suo ", Cristu, su Deus bividore " Michele ", YaHWÉH. A su cospetto de totus sos amigos tzelestes issoro, sos redenti e Gesùs Cristos ant a tzelebrare sa festa de sos " cojos " chi los unit. " S'isposa si fiat ammaniada " ripristinende totu sas veridades divinas chi sa fide catòlica aiat fatu iscumpàrrere in sa versione sua de sa fide cristiana. Sa " preparatzione " fiat istada longa, costruida subra de 17 sèculos de istòria religiosa, ma mescamente partinde dae su 1843, data de cumintzu de sa rechesta divina de sas diversas restauratziones devènnidas essentziales, est a nàrrere de totu sas veridades non restauradas dae sos riformadores protestantes pessighidos. Su cumpretamentu de custa preparatzione est istadu cròmpidu dae sos ùrtimas avventisti de sa de sete dies dissidentes chi sunt abarrados in s'aprovatzione de Deus e in sa lughe chi Gesùs l'at dadu finas a sa fine e giai finas a su cumintzu de su 2021 cando so iscriende custa versione de sas lughes suas.

Versetto 8: " E li fiat istadu dadu de si bestire de linu finu meda, splendente e puru. Ca su linu finu meda sunt sas òperas giustas de sos santos. »

" Bisso " designat " sas òperas giustas de sos "beros ùrtimos" santos ". Custas " òperas " chi Deus mutit " giustas " sunt su frutu de rivelatziones divinas batidas posca dae su 1843 a su 1994. Custa òpera est s'ùrtimu frutu chi rivelat sas ispiratziones divinas dadas dae su 2018 a cussos chi amat e beneighet e " ammaniata " pro su " coju " mentovadu in custu versetto. Si Deus beneighet sas " òperas giustas " de sos beros santos " suos ", a su contràriu, at maleitu e cumbàtidu, finas a lu destruere, su campu de sos farsos santos sas cales " òperas " fiant "ingiustas".

Versetto 9: " E s'ànghelu m'aiat naradu: Iscries: Biados sos chi sunt mutidos a sa chena de sos cojos de s'Agnello! E m'at naradu: Custas paràulas sunt sas beras paràulas de Deus "

Custa beatitudine est atribuida a sos santos redenti dae su sàmbene de Gesùs Cristos, sos cales pionieres fiant istados apessamentados dae su de Dan. 12,12 (Biados cussos chi isetant finas a 1335 dies) de sos pionieres chi ant a èssere apuntu simbulegiados dae sos « 144.000 » o 12 X 12 X 1000 de Apo.7. Intrare a Paradisu pro s'eternidade est difatis motivu de grandu cuntentesa chi at a rèndere ditzosas " in manera divina " cussas chi nd'ant a tènnere custa possibilitade . Sa fortuna no est s'ùnicu fattore pro beneficiare de custu mandu, ma s'oferta de sa sarvesa nch'est oferta dae Deus comente a una "segunda possibilitade" a pustis de s'eredade e sa cundenna de su pecadu originale. Sa promissa de sa sarvesa e de sas ditzas tzelestes benidoras est tzertificada comente a sa de s'aficu orale de Deus dignu de sa fide nostra ca Issu mantenet in manera permanente sos aficos suos. Sas proas de sas ùrtimas dies

ant a rechèrrere tzertesas in sas cales sa duda no at a àere prus postu. Sos elettos ant a dèvere fàghere afidamentu subra de sa fide costruida subra de sas promissas riveladas de Deus ca custu chi est iscritu est naradu in pretzedèntzia. Pro custu sa Bibbia, sa Sacra Iscritura , si mutit: Paràula de Deus.

Versetto 10: “ E deo aia rùidu a pees suos pro l'adorare; ma issu m'at naradu: Ista atentu a no lu fàghere! So su tuo cunservo e cuddu de sos frades tuos chi tenent sa testimonia de Gesùs. Adorat Deus. Ca sa testimonia de Gesùs est s'ispiritu de profetzia. »

Deus isfrutat s'errore de Giovanni pro nche rivelare sa cundenna sua de sa fide catòlica chi insinnat a sos membros suos custu tipu de adorazione de sa creatura. Ma pigat de mìa fintzas sa fide protestante chi cummetet fintzas issa custa curpa onorende sa pagana “die de su sole” eredadu dae Roma. S'ànghelu chi li faeddat est sena duda “Gabriele”, su leader de sa missione divina a curtzu a Deus, giai apartu a Daniele e a Maria, sa mama “surrogada” de Gesùs. Pro cantu altolocato, “Gabriele” dimustrat sa matessi mavelia de Gesùs. Issu revèndicat petzi su tìtulu de “ cumpàngiu de servìtziu ” de Giovanni finas a sos ùrtimas avventisti dissenzienti elègidos de sos tempos de sa fine. Dae su 1843, sos elettos giughent cun sese “ sa testimonia de Gesùs ” chi, segundu custu versetto, designat “s'ispiritu de profetzia”. Sos avventisti ant limitadu, a issos disacatu, custu “ ispiritu de profetzia ” a s'òpera acumprida dae Ellen G. White, sa messaggera de su Signore intre su 1843 e su 1915. Issos matessi ant gasi postu una làcana a sa lughe dada dae Gesùs. Nointames, su “ispiritu de profetzia ” est unu donu permanente chi resurtat de unu raportu autènticu intre Gesùs e sos dischentes suos e chi si fundat mescamente subra de sa detzisione sua de afidare una missione a unu tzeracu chi issu sèberat cun totu s'autoridade de sa divinidad sua. Custa òpera lu testimòniat: su “ispiritu de profetzia ” est ancora ativu meda e podet durare finas a sa fine de su mundu.

Versetto 11: “ Posca aia bidu su chelu abertu, e aco' aiat apartu unu caddu biancu. Cussu chi lu càddigat est mutidu Fedele e Verace, e giùdicat e cumbatet cun retitudine. »

In custa iscena, s'Ispiritu nch'aporrit subra de sa terra, in antis de sa vitòria finale e de sa destruidura de “ Babilònia sa manna ”. S'Ispiritu acrarit su su momentu chi, a sa torrada sua, su Cristu gloriosu afrontat sos rebellos terrenos. In Gesùs Cristos glorificadu, Deus istupat de s'invisibilidade sua: “ su chelu est abertu ”. Aparit in s'imàgine de su " primu sigillu " de Apoc 6,2, comente a cadderi, Condottiero, chi movet " comente a binchidore e binchet " montadu subra de unu " caddu biancu ", imàgine de s'acampamentu signadu suo dae puresa e santidade. . Su nùmene “ fidele e verace ” chi issu dat a si matessi in custa iscena còllocat s'atzione in su perlongamentu de s'ùrtimu tempus profetadu cun su nùmene “ Laodicea ” in Ap. 3:14. Custu nùmene significat “pòpulu giuigadu” e inoghe est cunfirmadu dae sa pretzisione: “ Issu giùdicat ”. Pretzisende chi issu « cumbatet cun giustìtzia », s'Ispiritu èvocat su momentu de sa « batalla de Armaghedon » de Ap 16,16, in cale issu lutat contra su campu de s'ingiustìtzia ghiadu dae su demòniu e unificadu dae s'onore resu a su Signore. “die de su sole” eredadu dae Costantinu I e de sos pabas catòlicos romanos.

Versetto 12: “ Sos ogros suos fiant comente a una frama de fogu; subra de sa conca sua b'aiat diferentes diademi; teniat unu nùmene iscritu, chi nemos connoschet francu issu matessi; »

Connoschende su cuntestu de s'iscena, potzamus cumprèndere chi " sos ogros paragonados " suos a una " frama de fogu " càstiant sos bersàllios de s'ira sua, sos rebellos unificados " preparados a sa batalla " de Ap. 9:7-9 est a nàrrere de 1843. Su significadu de " diversos diademi " giutos subra de su " capu suo " at a èssere dadu in su versetto 16 de custu capìtulu: issu est su " Re de sos res e Sennoras de sos sennores ". Su nùmene " iscritu suo chi nemos connoschet francu issu matessi " designat s'eterna natura sua divina.

Versetto 13: " Ed fiat bestidu cun una beste pinta de sàmbene. Su nùmene suo est sa Parola de Deus. »

Custa " beste manciada de sàmbene " designat duas cosas. Su primu est sa giustìtzia sua, chi at otentu versende su sàmbene " pròpiu " pro sa redentzione de sos elettos suos. Ma custu sacrificziu de issu in manera voluntària acumpridu pro sarvare sos elettos suos esigit sa morte de sos issoro agressores e persecutòrios. Sa beste " sua " at a èssere torra cugugiada de " sàmbene ", ma custa borta at a èssere cudda de sos inimigos pigiada " suos in su torchio de s'ua de s'ira de Deus " segundu Isaia 63 e Apocalisse 14:17-20. Custu nùmene " Parola de Deus " rivelat s'importu vitale de su ministèriu terrenu de Gesù e de sas rivelatziones dadas suas posca subra de sa terra e de su chelu a pustis de sa sua risurrezione. Su nostru Salvatore fiat Deus matessi cuadu in un'aparèntzia terrena. S'insignamentu permanente suo retzidu dae sos funtzionàrios eletos suos at a fàghere sa diferèntzia intre su campu sarvadu e cuddu pèrdidu.

Versetto 14: " Sos esèrtzitos chi sunt in su chelu l'aiant sighidu subra de caddos biancos, bestidos de linu finu meda, biancu, puru. »

S'imàgine est gloriosa, su " biancu " de sa puresa caraterizat sa santidade de su campu de Deus e de sas suas moltitudini de àngelos abarrados fideles. Su " linu fine " rivelat sas òperas giustas "issoro" e puru .

Versetto 15: " De sa buca sua essiat un'ispada affilata pro corfire sas natziones; los pascerà cun una verga dae ferru; e at a pigiare su torchio de s'ira ardente de s'Iddio Onnipotente " .

Sa " paràula de Deus " designaiat sa Bibbia, sa paràula " santa " sua chi toddiat s'insignamentu suo chi ghiaiat sos elettos in sa veridade divina sua. In sa die de sa torrada sua, sa " Parola de Deus " benit comente a una " ispada affilata " pro ochire sos inimigos rebellos suos, protestantes, cavillosi, prontos a ispartzire su sàmbene de sos ùrtimos eletos suos. Sa destruidura de sos inimigos suos illùminat s'espressione " los at a governare cun iscetru dae ferru ", chi designat fintzas s'òpera de cabu acumprida dae sos elettos chi ant a bìnchere segundu Ap. 2:27. Su pranu de vindita divina mutidu " binnenna " in Apoc. 14,17-20 benit inoghe torra cunfirmadu. Custu tema est isvilupadu in Is.63 ue s'Ispìritu pretzisat chi Deus agit de petzi sena chi calicunu òmine siat cun issu. Su motivu est chi sos elettos giai giutos in chelu no assistint a su dramma chi corfit sos rebellos.

Versetto 16: " Aiat iscritu unu nùmene subra de sa beste e subra de sa cossa: Re de sos res e Sennoras de sos sennores. »

Su " bestidu " designat sas òperas de un'èssere bividore e " sa cossa sua " sugerit sa fortza sua e sa potèntzia sua, ca minuda importante, issu aparit comente a unu cadderi, e pro istare a sa ritza subra de unu caddu, sos mùsculos de sas " cosce ", grandu parte de s'òmine, sunt

postos a sa proa e rendent possibile o prus pagu s'atzione. S'imàgine sua de cadderi fiat significativa in passadu ca custu fiat s'aspetu chi assumiant sos gherreris gherradores. Oe nos abarrat su simbolismu de custa imàgine chi nche narat chi su cadderi est un'insinnante chi d'òminat unu grupu de èsseres umanos simbulegiados dae su " caddu " a caddu. Cuddu cun cale Gesùs pesat pertocat sos suos eletos como aia isparidu subra de totu sa terra. Su nùmene suo " Re de sos res e Sennoras de sos sennores " constituit ogetu de bera consolatzione pro sos amados eletos suos sugetos a su detadu ingiustu de sos res e de sos sennores de sa terra. Custu argumentu mèritat unu crarimentu. Su modellu de sa regalità terrena no est istadu cuntzepidu subra de printzìpios aprovados dae Deus. Difatis Deus aiat cuntzèdidu a Israele, segundu sa sua recherta , de èssere guvernadu subra de sa terra de unu re, tzito, "comente a sas àteras natziones paganas" chi esistiant a cuddu tempus. Deus at rispòndidu petzi a sa rechesta de sos coros issoro malvagi. Ca subra de sa terra su mègius de sos res est petzi un'èssere "abominevole" chi " messat ue no at semenadu " e chie connoschet Deus no isetat de èssere bortuladu dae su pòpulu suo pro si riformare. Su modellu presentadu dae Gesùs cundennat su modellu trasmìtidu subra de sa terra de generatzione in generatzione de pessones tontas, ignorantes e malas. In su mundu tzeleste de Deus, su leader est unu servidore de su pòpulu suo e de issu traet totu sa gl'òria sua. Sa crae de sa cuntentesa perfeta est inie, ca perunu èssere bividore sufrìt a càusa de sos suos similes. In sa torrada gloriosa sua, Gesùs benit pro distruire sos res e sos sennores malvagi e sa malesa issoro, chi l'atribuint sustentende chi su rennu issoro est unu deretu divinu. Gesùs lis at a insinnare chi no est gasi; a issos, ma fintzas a sas massas umanas chi giustificant s'ingiustìtzia issoro. Custa est s'acrarimentu de sa "paràbola de sos talentos" chi posca agatat cumprimentu e aplicatzione.

A pustis de s'iscontru

Versetto 17: " E aia bidu un'ànghelu ritto in su sole. E aiat abboghinadu a grandu boghe, narende a totu sos pugiones chi bolaiant in mesu de su chelu: Benides, radunatevi pro sa grandu chena de Deus ,

Gesùs Cristos " Michele " benit a s'imàgine de su sole simbulu de sa lughe divina pro cumbàtere sos farsos cristianos adoradores de su deus solas chi giustificant sa muda de sa die de pasu operada dae s'imperadore Costantinu I. In su cunfrontu issoro cun Cristu Deus, ant a iscobèrrere chi su Deus bividore est prus formidàbile de su deus issoro sole. A arta boghe, Gesùs Cristos cunvocat unu raduno de pugiones furones.

Nota : devo pretzisare torra chi sos rebellos non disìgiant adorare sa divinidadade solare in modu cussente e voluntàriu, ma sottovalutano su fatu chi pro Deus, sa prima die chi onorant pro su pasu de cada chida issoro cunservat sa contaminatzione de sa vida pagana sua. impreu de su passadu. A su matessi modu, su sèberu issoro rivelat unu grandu disprètzìu pro s'òrdine de su tempus chi issu aiat istabilidu finas dae su cumintzu de sa creatzione de sa terra. Deus contat sas dies scanditi de sa rotatzione de sa terra a fùrriu a s'asse suo. In sos interventos suos in prode de su pòpulu suo Israele, at ammentadu s'òrdine de sa chida inditende, numenende-lu, sa de sete dies mutidas "Sabato". Medas creent de pòdere èssere giustificados dae Deus a càusa de sa sintzeridade issoro. Nen sa sintzeridade nen su cumbinchimentu tenent valore pro cussos chi ponent in discussione sa veridade espressada in manera crara dae Deus. Sa veridade sua est s'ùnica norma chi permetet sa riconciliazione mediante sa fide in su

sacrifitziu voluntàriu de Gesùs Cristos. Sas opiniones personales non sunt ascurtadas o reconnotas dae su Deus creadore, sa Bibbia cunfirmat custu printzìpiu cun custu versetto de Isaia 8:20: " A sa lege e a sa testimonia! Si non faeddemus gasi, non b'at a èssere s'arbèschida pro su pòpulu ".

Duas " festas " sunt ammaniadas dae Deus: sa " chena nutziale de s'Agnello " sos cales invitados sunt sos matessi elègidos in manera individuale, ca, in manera colletiva, rapresentant " s'Isposa ". Sa segunda " festa " est de tipu màcabru e sos beneficiàrios suos so petzi " pugiones " rapaci, gurturjos, condor, nibbi e àteras genias de su gènere.

Versetto 18: " Mandigare sa petza de sos res, sa petza de sos cumandantes militares, sa petza de sos òmines poderosos, sa petza de sos caddos e de cussos chi los càddigant, sa petza de totus, liberos e israos, piticos e mannos". »

A pustis de sa destruidura de totu s'umanidade, non b'at a àere prus perunu chi at a pònneru sos corpos suta terra e segundu Ger.16:4, " ant a èssere isparidos comente a istercu subra de sa terra ". Agatamus s'intreu versetto chi nos insinnat sa sorte chi Deus abbandat a cussos chi maleighet: " Ant a mòrrere consumados dae sa maladia; no ant a èssere datas nen làgrimas ne interru; ant a èssere comente a ledàmene subra de sa terra; periranno de ispada e de carestia; e sos mortos issoro ant a èssere pastu a sos pugiones de su chelu e a sas bèstias de sa terra ». Segundu sa contadura presentada dae s'Ispiritu in custu versetto 18, perunu òmine isfugit a sa morte. T'ammento chi sos " caddos " simbulègiant su pòpulu ghiadu dae sos capos tziviles suos e religiosos segundu Giacomo 3 :3: " Si pongiamus lu mòssidu in buca a sos caddos pro chi nch'ubbidant, dirigamus fintzas totu su corpus issoro. »

Versetto 19: " E aia bidu sa bèstia e sos res de sa terra e sos esèrtzitos riunidos issoro pro fàghere gherra contra cussu chi seiat subra de su caddu e contra s'esèrtzitu suo. »

Amus bidu chi sa " batalla de Armageddon " fiat ispirituale e chi subra de sa terra s'aspetu suo cunsistiat in su de decretare sa morte de totu sos ùrtimos beros israos de Gesùs Cristos. Custa detzisione fiat istada pigada in antis de sa torrada de Gesùs Cristos e sos rebellos fiant seguros de su sèberu issoro. Ma pro como de s'intrada sua in aplicatzione, su chelu si fiat abertu rivelende su divinu Cristu vendicadore e sos esèrtzitos suos angelici. Duncas non b'est prus calicunu chertu possibile. Nemos podet cumbàtere contra Deus cando aparit e su resurtadu est custu chi nch'at riveladu Apocalisse 6:15-17: " Sos res de sa terra, sos mannos, sos cumandantes militares, sos ricos, sos poderosos, totu sos israos e sos òmines liberos si cuaiant in sas concas e in sas rocas de sos montes. E aiant naradu a sos montes e a sas rocas: Ruides a susu de nois e cuade-nos de sa cara de Cussu chi seet subra de su tronu e de s'ira de s'Agnello; ca sa grandu die de s'ira sua est lòmpida, e chie at a pòdere aguantare? » A s'ùrtima pregonta sa risposta est: sos elettos chi istaiant pro èssere ochidos dae sos rebellos; elettos santificados dae sa fidelidade a su santu Sabato chi aiat profetadu sa vitòria de Gesùs subra de totus sos inimigos suos e subra de sos suos redenti.

Versetto 20: " E sa bèstia fiat istada pigada e cun issa su farsu profeta, chi aiat acumpridu dae in antis issa de sos sinnos cun sos cales aiat trampadu cussos chi aiant pigadu su semu de sa bèstia e aiant adoradu s'imàgine sua. Ambos fiant istados bessados bios in su lagu ardente de fogu e sùrfuru. »

Atentzione! S'Ispritu nche rivelat su destinu finale de su cabu finale mentras Deus l'ammàniat pro " sa bèstia e su farsu profeta ", est a nàrrere sa fide catòlica e sa fide protestante unidas dae sos farsos avventisti dae su 1994. Ca " su lagu ardente de fogu e de sùrfuru " at a cugugiare sa terra petzi a sa fine de su de sete millènnios pro destruere e annichilare sos peccatori, de su totu, a pustis de su cabu finale. Custu versetto nos rivelat su meravigliosu sentidu de sa perfeta giustìtzia de su Deus creadore nostru. Istabilit sa diferèntzia intre sos beros carnefici e sas vùtimas trampadas ma culpèvoles ca responsàbiles de su sèberu issoro. Sos governantes religiosos sunt " bessados bios in s'istagnu de fogu " ca, segundu Apocalisse 14:9, animaiant sos òmines e sas fèminas de sa terra a onorare " su semu de sa bèstia " sa cale punitzione fiat istada annuntziada.

Versetto 21: " E sos àteros fiant istados ochidos dae s'ispada chi essiat dae sa buca de cussu chi seiat subra de su caddu; e totu sos pugiones fiant sazi de sa petza issoro "

Custos " àteros " pertocant èsseres umanos non cristianos o non credentes chi ant s'ighidu su movimentu internatzionale e ant ubbididu a s'òrdine generale sena interessu personale in s'atzione giuta dae in antis dae sos rebellos religiosos cristianos. No essende cobertos dae sa giustìtzia de su sàmbene versadu dae Gesù Cristos, non subravivent a sa torrada de Cristu ma benint nointames aia ochidu dae sa paràula simbulegiada sua dae sa " ispada chi essiat dae sa buca sua ". Custos èsseres rutos, testimòngios oculares de s'aparizione de su beru Deus, ant a l'òmpere a su cabu finale ma non ant a sufrire sa tribulia de sa morte perlongada de su " lagu de fogu " riservadu a sos mannos culpèvoles religiosos ativos in sa rebellia. A pustis de s'èssere cunfrontados cun sa glòria de su grandu Deus creadore, su Mannu Giudice, ant a èssere de repente annichilados.

Apocalisse 20:

sos milli annos de su de sete millènnios

e s'ùrtimu cabu

Sa punitzione de su demòniu

Versetto 1: " Posca aia bidu un'ànghelu chi pendiat dae su chelu cun sa crae de s'isprofundu e una grandu cadena in manu. »

" Un'ànghelu " o missu de Deus " pendet dae su chelu " subra de sa terra chi, privada de cada forma de vida terrestre, umana e animale, pigat inoghe su nùmene de " isprofundu " chi la designat in Gen 1,2. " Sa crae " aberit o serrat s'atzessu a custa terra desolata. E " sa grandu cadena " tenta "in manu " lassat cumprèndere chi un'èssere bividore at a èssere incadenadu subra de sa terra desolata chi at a devènnere sa presone sua.

Versetto 2: “ Aiat aferradu su dragone, sa colovra antiga, chi est su demòniu e Satana, e l'aiat ligadu milli annos. »

sas espressiones chi designant “ Satana ”, s'ànghelu rebellu, in Ap 12,9. Nch'ammentant sa sua responsabilidade arta meda pro sas tribulias causadas dae su caràtere rebellu suo; tribulias fisicas e morales e dolores impostos a sos èsseres umanos de sos dominadores sugetos a sas ispiratziones suas e influèntzias ca malvagi cantu issu. Comente " dragu " aiat ghiadu sa Roma imperiale pagana, e comente a " colovra ", sa Roma cristiana papale ma smascherata a su tempus de sa Riforma, si fiat cumportadu ancora comente a " dragu " a su servìtziu de sas legas armadas catòlicas e protestantes e de sas “dragonnate” "de Luisi XIV. De s'acampamentu de sos ànghelos demoniacos, “ Satana ” est s'unicu subravividu, in isetu de sa morte espiatòria sua in su cabu finale, at a restare in vida pro àteros “ milli annos ” isoladu, sena calicunu cuntatu cun calicuna creatura, subra de sa terra chi tenet devènnere una presone informe e deserta, pobulada petzi de mortos in decumpositzione e ossos de òmines e animales.

S'ànghelu de s'isprofundu subra de sa terra desolata: su Distruttore de Ap.9:11 .

Versetto 3: “ E l'aiat bessadu in s'isprofundu, e aiat serradu e aiat segliadu s'intrada in subra suo, pro chi non tramparet prus sas natziones, fintzas a cando sos milli annos no esserent acumpridos. Dopodiché, devet èssere iscagiadu pro unu pagu. »

S'imàgine frunida est pretzisa, Satana est postu subra de sa terra desolata suta de una cobertura chi l'impedit de atzèdere a su chelu; gasi chi s'agatat sugetu a sas làcanas de sa norma umana de cale at causadu o animadu sa pèrdida. Sos àteros èsseres bividores, sos ànghelos tzelestes e sos òmines devènnidos ateretantu ànghelos, sunt in subra suo, in su chelu a su cale non tenet prus atzessu a pustis de sa vitòria de Gesùs Cristos subra de su pecadu e subra de sa morte. Ma sa situatzione sua est peorada ca non tenet prus peruna cumpangia, perunu ànghelu, perunu òmine. In su chelu bi sunt “ sas natziones ” chi custu versetto tzitat sena mentovare “de sa terra”. Custu ca sos redenti de custas natziones sunt totus in chelu in su rennu de Deus. S'isvelat gasi su ruolu de sa “ cadena ” ; lu custringhet a abarrare petzi e aoradu subra de sa terra. In su programa divinu, su demòniu at a restare presoneri “ milli annos ” a su tèrmine de sos cales at a èssere liberadu, tenende atzessu e cuntatu cun sos empì mortos resuscitati in una segunda resurretzione, pro sa “ segunda morte ” de sos ùrtimos cabu, subra de sa terra chi posca, momentaneamente, at a èssere torra pobulada. Issu soggiogherà torra sas natziones rebellas cundennadas in sos vanos tentativos de cumbàtere contra sos santos ànghelos redenti e Gesùs Cristos su mannu Giudice.

Su redento giùdicat s'empio

Versetto 4: “ E aia bidu unos cantos tronos; e a cussos chi seiant fiat istadu dadu su podere de giudicare. E aia bidu sas ànimas de cussas chi fiant istados isconcados a càusa de sa testimonia de Gesùs e a càusa de sa paràula de Deus, e de cussos chi no aiant adoradu sa bèstia e s'imàgine sua e no aiant retzidu su semu subra de sa fronte issoro e subra de sos costàgios issoro. manos. Aiant pigadu vida e aiant regnadu cun Cristu milli annos ”.

“ Cussos chi seent subra de sos tronos ” tenent su “ podere ” beru de giudicare . Custa est una crae importante pro cumprèndere su significadu chi Deus dat a sa paràula “ re ”. Como, in su rennu suo, in Gesù Cristos “ Michele ”, Deus cumpartzit su cabu suo cun totus sas creaturas umanas suas redenti de sa terra. Su cabu de sos malvagi terrenos e tzelestes at a èssere colletivu e cumpartzidu cun Deus. Custu est s'ùnicu aspetu de sa regalità de sos elègidos redenti. Su domìniu no est abbandadu a una categoria de eletos, ma a totus, e s'Ispiritu nch'amentat chi in su tempus coladu subra de sa terra, bi fiant istados sas primas terrorosas persecutziones omicide chi issu èvocat tzitende: “ sas ànimas de cussas chi fiant istados isconcados ca de sa testimonia de Gesù e de sa paràula de Deus ”; Paolo fiat unu de issos. S'Ispiritu èvocat gasi sas vùtimas cristianas de su paganèsimu romanu e de s'intollerante fide papale romana ativa intre s'annu 30 e su 1843. Posca si girat a sos ùrtimos eletos minetzados de morte de sa “ bèstia chi àrtziat dae sa terra ” de Apo.13:11 -15, in s'ùrtima ora de su tempus terrestre; durante s'annu 2029 finas a sa prima die de beranu chi pretzedet sa Pasqua de s'annu 2030.

Segundu s'annùntziu de sa “ de sete trumbas ” in Apocalisse 11:18, “ est l'òmpidu su tempus de giudicare sos mortos ” e custa est s'utilidade de su tempus de sos “ milli annos ” mentovadu in custu versetto 4. Custu at a èssere siat s'ocupatzione de sos redenti chi sunt intrados a s'eternidade tzeleste de Deus. Ant a dèvere “ giudicare ” sos òmines malvagi e sos ànghelos tzelestes rutos. Paolo narat in 1 Cor. 6,3: “ No ischides chi nois amus a giudicare sos ànghelos? E cantu prus non diamus dèvere giudicare sas cosas de custa vida? »

Sa segunda resurretzione pro sos rebellos rutos

Versetto 5: “ Sos àteros mortos non fiant torrados a vida fintzas a cando non fiant istados acumpridos sos milli annos. Custa est sa prima resurretzione. »

Atenzione a sa trampa! Sa frase “ Sos àteros mortos non fiant torrados a vida fintzas a cando non fiant istados acumpridos sos milli annos ” constituit una parèntesi e s'espressione chi la sighit “ Est sa prima risurrezione ”, pertocat sos primos mortos in Cristu risuscitados a su cumintzu de su “ . milli annos ” mentovadu. Sa parèntesi èvocat sena la numenare s'annùntziu de una segunda “ resurretzione ” riservada a sos empi mortos chi ant a risòrgere a sa fine de sos “ milli annos ” pro su cabu finale e su castigu mortale de su “ lagu de fogu e de sùrfuru »; chi realizat sa “ segunda morte ”.

Versetto 6: “ Biados e santos sunt cussos chi partètzipant a sa prima risurrezione! Susu de issos sa morte segunda non tenet pòdere; ma ant a èssere satzerdotes de Deus e de Cristu, e ant a regnare cun issu milli annos. »

Custu versetto resumat in manera simple meda su giustu cabu riveladu dae Deus. Sa beatitudine si girat a sos beros eletos chi partètzipant a su cumintzu de sos “ milli annos ” a sa “ resurrezione de sos mortos in Cristu ”. No ant a bènnere a su cabu ma ant a èssere issos matessi giùighes in su cabu organizadu dae Deus, in chelu, “ milli annos ”. L'annuntziadu “ rennu ” de “ milli annos ” est petzi unu “ rennu ” de sa faina de sos giùighes e est limitadu a custos “ milli annos ”. Intrados a s'eternidade, sos eletos non divent timere nen subire “ sa

morte segunda ", ca a su contràriu, lis ant a èssere a la fàghere subire a sos malvagi giudicados. E ischimus chi custos sunt sos culpèvoles religiosos prus mannos, malvagi, crudeles e assassinos. Sos giùighes eletos ant a dèvere determinare sa durada de su tempus de tribulia chi cadaunu de sos èsseres giuigados at a dèvere, in manera individuale, isperimentare, in su protzessu de destruidura de sa " segunda morte ", chi non tenet nudda in comunu cun s'attuale in antis morte terrena. . Ca est su Deus creadore chi dat a su fogu sa forma de s'atzione destruidora sua. Su fogu non tenet calicunu efetu contra sos corpos tzelestes e terrenos protetos de Deus comente dimustrat s'esperientzia de sos tres cumpàngios de Daniele in Daniele 3. Pro su cabu finale, su corpus de sa risurrezione at a reagire in manera diversa de s'attuale corpus terrenu. In Marco 9,48, Gesù nos rivelat sa particularidade sua narendo: " ue su berme issoro non morit e ue su fogu non s'istudat ". Comente sos aneddos de su corpus de unu lombrico restant in manera individuale animados, gasi su corpus de su dannadu at a possedere sa vida finas a s'ùrtimu àtomu suo. Sa lestresa de su consumu issoro at a dipèndere tando de sa durada de su tempus de tribulia detzididu dae sos santos giùighes e de Gesù Cristos.

S'iscontru finale

Versetto 7: " Cando sos milli annos ant a èssere acumpridos, Satana at a èssere liberadu dae sa presone sua. »

A sa fine de sos "milli annos", unu cùrtziu perìodu, at a agatare cumpangia. Custu est su momentu de sa segunda " resurrezione " riservada a sos rebellos terrenos.

Versetto 8: " E at a essire pro sedurre sas natziones chi sunt in sos bator àngulos de sa terra, Gog e Magog, pro radunarli pro sa gherra; su nùmeru issoro est comente a s'arena de su mare " .

Custa cumpangia est sa de sas " natziones " risòrgidas subra de totu sa terra comente inditat sa fòrmula de sos " bator àngulos". de sa terra " overas bator puntos cardinales chi conferint a s'atzione unu caràtere universale. Unu simile raduno non tenet nudda de paragonare, francu chi a livellu de istrategia de gherra un'assimìgiu cun sa cuntierra de sa " de ses trumbas " de sa De tres Gherras Mundiales de Apocalisse 9:13. Est custu paragone chi giughet Deus a dare a sos riunidos in su cabu finale sos nùmenes "Gog e Magog" a su cumintzu tzitados in Ez.38:2, e in antis ancora in Gen.10:2 ue "Magog" est su segundu figiu de Jafet ; ma una pitica minuda rivelat petzi s'aspetu comparativu de custa evocatzione, ca in Ezechiele Magog est su paisu de Gog, e designat sa Rùssia chi at a pònnere in campu, durante sa De tres Gherras Mundiales, su majore nùmeru de sordados de totu sos tempos istòria de sa gherra; su chi giustificat s'enorme espansione sua e sa lestra conchista de sas terras de su continente europeu otzidentale.

S'Ispritu los paragonat a sa " arena de su mare ", sutaliniende gasi s'importu de su nùmeru de sas vitimas de su cabu universale. Est fintzas una bàrtziga a sa sutamissione issoro a su demòniu e a sos agentes umanos suos rivelada in Ap 12,18 o 13,1 (a segunda de sa versione bíblica): faeddende de su " dragu " leghimus: " E istaiat subra de s'arena de su mare. "

Rebellu incorreggibile, Satana torrat a comintzare a isperare de pòdere derrotare s'esèrtzitu de Deus e seduce sos àteros cundennados conchinende-los a cumbàtere contra Deus e sos elettos suos.

Versetto 9: “ E fiant artziados subra de sa cara de sa terra e aiant inghiriadu s'acampamentu de sos santos e sa tzitade diletta. Ma unu fogu fiat pèndidu dae su chelu e los aiat devoradu. » Ma una conquista de terrinu non signìficat prus nudda cando non podimus aferrare s'avversàriu ca est devènnidu intoccabile; comente sos cumpàngios de Daniele, nen su fogu nen nudda àteru los podet fèrrere. E a su contràriu, “ su fogu de su chelu ” los corfit fintzas “ in s'acampamentu de sos santos ”, subra de su cale non tenet calicunu efetu. Ma custu fogu “ devorat ” sos inimigos de Deus e de sos elettos suos. In Zaccaria 14, s'Ispìritu profetat sas duas gherras separadas dae sos “ milli annos ”. Custu chi pretzedet e si realizat cun sa "de ses trumbas" est presentadu in sos versetti dae 1 a 3, su restu pertocat sa segunda gherra giuta in s'ora de su cabu finale e, a pustis de issa, s'òrdine universale instauradu subra de sa terra noa. In su versetto 4, sa profetzia èvocat in custos tèrmines sa calada subra de sa terra de Cristu e de sos elettos suos: “ Sos pees suos ant a istare oe subra de su monte de sos ulivi, chi est in cara in Gerusalemme, de su chirru de oriente; su monte de sos ulivi s'at a ispacare a metade, de est a ovest, e s'at a formare una badde manna meda: metade de su monte s'at a retirare cara a nord, e s'àtera metade cara a sud. » Est gasi individuadu e localizadu s'acampamentu de sos santos de su cabu universale. Notamus chi est petzi a sa fine de sos “ milli annos ” tzelestes chi sos “ pees ” de Gesù si “ant a posare ” subra de sa terra, “ subra de su monte de sos ulivi chi est in cara in Gerusalemme, de su chirru de oriente ” . Interpretadu male, custu versetto at dadu orìgine a su crengiu erradu de su rennu terrenu de Gesù Cristos durante su “millènniu”.

Versetto 10: “ E su demòniu, chi los aiat trampados, fiat istadu bessadu in s'istagnu de fogu e sùrfuru, ue sunt sa bèstia e su farsu profeta. E ant a èssere turmentadas die e note in sos sèculos de sos sèculos. »

Est lòmpidu su momentu de atuare su cabu subra de sos rebellos religiosos riveladu in Apocalisse 19:20. Segundu s'annùntziu de custu versetto, « su demòniu, sa bèstia e su farsu profeta » sunt paris, « bessados bios in s'istagnu de fogu e sùrfuru » chi resurtat de s'atzione de su « fogu de su chelu » a su cale s'aggiunghet a custu si referit su magma suterràneu fùndidu dadu dae sas fraturas de sa crosta terrestre subra de totu sa superfìzie de su praneta. Sa terra assumet tando sos assimìgios de su “sole” su cale “fogu” devorat sa petza de sos rebellos, issos matessi adoradores (impuntzares ma culpèvoles) de su sole creadu dae Deus. Est in custa atzione chi sos culpèvoles terrenos e tzelestes sufrint sos “ tormentos ” de sa “ morte segunda ” profetada finas dae Ap. 9:5-6. S'ingiustu amparu dadu a sa farsa die de pasu at causadu custa terrorosa fine. Ca pro fortuna de su cundennadu, pro cantu longa potzat èssere, fintzas sa “ morte segunda ” tenet una fine. E s'espressione “ in sos sèculos de sos sèculos ” non s'aplicat a sos “ tormentos ” matessi, ma a sas cunsighèntzas distruidoras de su “ fogu ” chi los pròvocat, ca custas sunt sas cunsighèntzas chi ant a èssere definitivas e eternas.

Sos printzìpios de su cabu finale

Versetto 11: “ Posca aia bidu unu grandu tronu biancu e cussu chi bi seiat subra. Sa terra e su chelu aiant fuidu dae sa cara sua e non fiat istadu agatadu postu pro issos ”.

“ Bianco ” de perfeta puresa, su grandu “ tronu suo ” est s'imàgine de su caràtere puru in manera perfeta e santu de su Deus creadore de totu sas vidas e sas cosas. Su primore suo non podet bajulare sa presèntzia de sa “ terra ” in s'aspetu bisestradu suo e consumadu chi las at dadu s'ùrtimu cabu. In prus, essende istados distruidos sos malos de cada orìgine, su tempus de sos sìmbulos est finidu e s'universu tzeleste e sos miliardos suos de isteddos non tenent prus calicuna resone de esistere; “ Su chelu ” de sa dimensione terrestre nostra e totu custa chi cuntinet benint duncas eliminados, aia iscumpartu in su nudda. Est tempus pro sa vida eterna in una die eterna.

Versetto 12: “ E aia bidu sos mortos, mannos e piticos, a sa ritza dae in antis su tronu. Sos libros fiant istados abertos. E si fiat abertu unu àteru libru, chi est su libru de sa vida. E sos mortos fiant istados giudicados segundu sas òperas issoro, segundu cantu fiat iscritu in custos libros. »

Custos “ mortos ” giugados culpèvoles fiant istados resuscitati pro su cabu finale. Deus non faghet etzetzione pro perunu, su suo giustu cabu corfit sos “ mannos ” e sos “ piticos ”, sos ricos e sos pòveros e lis imponet sa matessi sorte, sa mortas, pro sa prima bia in sa vida issoro, egualitària.

Sos versetti chi sighint frunint minudas subra de s'atzione de su cabu finale. Giai profetados in Daniele 7:10, sos “ libros ” de sas testimonias de sos ànghelos sunt “ abertos ” e custos testimòngios invisibles ant notadu sas curpas e sos crimines cummitidos dae sos cundennados e a pustis de su cabu de cada casu a banda de sos elègidos e de Gesù Cristos, unu verdetto finale irrevocàbile est istadu adotadu a s'unanimitate. Pro como de sa sentèntzia definitiva at à essere esecutada sa sentèntzia pronunziata.

Versetto 13: “ Su mare fiat torradu sos mortos chi fiant in issu; e cadaunu fiat istadu giudicadu segundu sas òperas suas. »

Su printzipiu definidu in custu versetto s'àplicat a ambas risurrezioni. Sos “ mortos ” iscumparent in su “ mare ” o subra de sa “terra”; Sunt custas duas possibilidades chi sunt designadas in custu versu. Notamus sa forma “ had ” cun cale est evocada s'entidade “terra”. Difatis, custu nùmene est giustificadu, tenende Deus declaradu a s'òmine peccatore: “ Tue ses prùere e in prùere as a torrare ” a Gen. 3:19. Lu “ teniat ” est tando su “ prùere ” de sa “terra”. Sa morte at a bortas consumadu in su fogu de sos èsseres umanos chi non sunt tando “ aporridos in prùere ” segundu su normale ritu de interru. Aco' ca, no escludende custu casu, s'ispiritu ispetzificat chi sa “ mortas ”, matessi, at a torrare cussas chi at corfidu, in cale si siat forma; cumprendende sa disintegrazione causada dae su fogu nucleare chi non lassat rastu de unu corpus umanu de su totu disintegrato.

Versetto 14: “ E sa morte e s'inferru fiant istados bessados in s'istagnu de fogu. Custa est sa segunda morte, s'istagnu de fogu. »

Sa “ morte ” fiat unu printzipiu opostu in manera assoluta a su de sa vida e sa fine sua fiat su de eliminare sas creaturas sa cale esperièntzia de vida fiat giudicada e cundennada dae

Deus. S'ùnica fine de sa vida est presentare a Deus unu candidadu nou pro sa seletzione sua de amigos eternos. Acontèssida custa seletzione, e essende sos empi distruidos, sa “ morte ” e “sa terra” “ teniat sos mortos ” non tenent prus calicuna resone de esistere. Sos printzìpios distruidores de custas duas cosas sunt issos matessi distruidos dae Deus. A pustis de su “ lagu de fogu ”, faghet ispàtziu a sa vida e a sa lughe divina chi illùminat sas creaturas suas.

Versetto 15: “ Chie non fiat istadu agatadu iscritu in su libru de sa vida fiat istadu bessadu in s'istagnu de fogu”. »

Custu versetto lu cunfirmat, Deus at a beru postu dae in antis s'òmine solu duos caminos, duos sèberos, duos destinos, duos destinos (Deu. 30,19). Sos nùmenes de sos elettos sunt connotos dae Deus finas dae sa fundatzione de su mundu o fintzas prus in in cue, finas dae sa programatzione de su progetu furriadu suo a frunire creaturas liberas e indipendentes a sa cumpangia. Custu sèberu li diat èssere costada terrorosas tribulias in unu corpus de petza ma, essende su disìgiu suo de amore prus mannu de sa timoria sua, aiat afiladu su progetu suo e aiat connotu in antìtzipu su cumprimentu dettagliato de s'istòria nostra de vida tzeleste e de vida terrena. Ischiat chi sa prima creatura sua una die diat èssere devènnida s'inimiga mortale sua. Ma l'at dadu, nointames custa abbistesa, totu sas possibilidades de abbandonare su progetu suo. Ischiat chi fiat impossibile ma at lassadu chi acadesseret. Connoschiat gasi sos nùmenes de sos elettos, sas atziones issoro, sa testimonia de totu sa vida issoro e los ghiaiat e giughiat a sese cadaunu in su tempus suo e in s'època sua. Petzi una cosa est impossibile a Deus: s'ispantu.

Connoschiat fintzas sos nùmenes de sas moltitudini de creaturas umanas indiferentes, rebellas e idolatre chi su protzessu de riprodutzione umana at creadu. Sa diferèntzia in su cabu de Deus rivelada in Apocalisse 19:19-20 s'àplicat a totus sas creaturas suas. Unos cantos de issos chi so prus pagu culpèvoles ant a èssere ochidos dae sa “ paràula de Deus ” sena connòschere “ sos tormentos de su fogu de sa segunda morte ” chi sunt destinados petzi a sos culpèvoles religiosos cristianos e ebreos. Ma sa segunda “ risurrezione ” pertocat totus sas creaturas umanas suas nàschidas subra de sa terra e angeliche creadas in chelu, ca Deus at declaradu in Rom. 14:11: “ Ca istat iscritu: Comente deo bivo, narat su Sennore, cada ghenugru s'at a aprigare in dae in antis meu e cada limba at a dare glòria a Deus ».

Apocalisse 21: simbolègiat sa Noa Gerusalemme glorificada

Versetto 1: “ Posca aia bidu unu chelu nou e una terra noa; ca su primu chelu e sa prima terra fiant iscumpartos e su mare no esistiat prus. »

S'Ispìritu cumpartzit cun nois sos sentimentos ispirados dae s'instauratzione de s'ordine multidimensionale nou a pustis de sa fine de su de VII millènnios . De custu momentu su tempus no at a èssere prus contegiadu, totu custu chi bivet intrat a s'eternidade sena fine. Totu est nou o prus de pretzisu annoadu. “ Su chelu e sa terra ” de s'era de su pecadu sunt iscumpartos, e su simbulu de sa “ morte ”, su “ mare ”, non b'at prus. In cantu Creadore, Deus at cambiadu s'aspetu de su praneta Terra, faghende iscumpàrrere totu custu chi rapresentaiat un'arriscu o unu perìgulu pro sos abitates suos; duncas nudda prus otzèanos, nudda prus montes cun ripidi picos pedrosos. Est devènnidu unu grandu giardinu comente a su primu “ Eden ” ue totu est glòria e paghe; chi at a èssere cunfirmadu in Rev.22.

Versetto 2: “ E aia bidu sa tzitade santa, sa noa Gerusalemme, pèndere dae su chelu, dae Deus, de Deus, pronta comente a un'isposa adorna pro s'isposu suo. »

Custa ricreatzione noa at a acollire s'assemblea de sos santos eletos redenti de sa terra mutida in custu versetto " tzitade santa ", comente in Ap. 11:2, " Noa Gerusalemme ", s'isposa " de Gesùs Cristos, su " maridu ". Issa “ pendet dae su chelu ”, dae su rennu de Deus ue fiat intradu a sa torrada in sa glòria de su suo Salvatore. Issa posca aiat caladu subra de sa terra pro sa prima furriada a sa fine de sos “ milli annos ” de su cabu tzeleste pro su cabu finale. A pustis de chi, torrende a chelu, aiat abetadu chi su “ chelu nou e sa terra noa ” esserent prontos a l'acollire. De notare chi sa paràula “ chelu ” est in su singulare, ca èvocat s'unitade perfeta, in opositzione a su plurale, “ chelos ”, chi sugeriat in Gen. 1:1, sa partzidura de sos èsseres tzelestes in duos campos contrapostos.

Versetto 3: “ E aia intesu una boghe forte de su tronu chi naraiat: Mi' su tabernacolo de Deus cun sos òmines! At a istare cun issos e issos ant a èssere pòpulu suo e Deus matessi at a èssere cun issos. »

Sa “ terra noa ” acollit un'istràngiu illustre, ca “ Deus matessi ”, abandonende s'antigu tronu suo tzeleste, benit a aposentare su tronu nou suo subra de sa terra ue at derrotadu su demòniu, su pecadu e sa morte. “ Su tabernacolo de Deus ” designat su corpus tzeleste de Deus Gesùs Cristos “ Michael ” (= chi est simile a Deus). Ma est fintzas su simbulu de s'Assemblea de sos eletos subra de cales regnat s'Ispìritu de Gesùs Cristos. “ Tabernacolo, tèmpiu, sinagoga, crèsia ”, totus custos tèrmines sunt simbulos de su pòpulu de sos santos redenti in antis de èssere edifitzios costruidos dae s'òmine; ognunu de issos signat una tapa in su progressu de su progetu divin. E in primu logu, “ su tabernacolo ” designat s'essida de

s'Egitu de sos ebreos ghiados e giutos in su desertu de Deus in manera visibile manifestadu dae sa nue chi pendiat comente a una columna subra de sa turet sacra. Tando fiat giai " cun sos òmines "; su chi giustificat s'impreu de custu tèrmine in custu versetto . Duncas su " tèmpiu " signat su sòlidu fràigu de su " tabernacolo "; traballu ordinadu e esecutadu suta de su re Salomone. In ebràicu, petzi, sa paràula " sinagoga " signìficat: assemblea. In Apocalisse 2:9 e 3:9, s'ispiritu de Cristu si referit a sa rebella nazione ebràica che a sa " sinagoga de Satana ". S'ùrtima paràula " crèsia " designat in gregu s'assemblea (ecclesia); su limbàgiu de difusione de s'insignamentu cristianu de sa Bibbia. Gesù aiat paragonadu " su corpus suo " in su " tèmpiu " de " Gerusalemme ", e segundu Ef 5,23, s'Assemblea, sa Crèsia " sua ", est su " corpus suo ": " ca su maridu est capu de sa mugere, comente a Cristu est su capu de sa Crèsia, chi est su corpus suo e de cale issu est su Sarvadore . Ammentamus sa tristura bìvida dae sos apòstolos de Gesù cando los aiat lassadu pro pesare a su chelu. Custa borta " maridu meu at a bìvere cun megus " podet nàrrere s'Eletto in s'insediamentu suo subra de sa " terra noa ". Est in custu cuntestu chi sos messàgios de sos dòighi nùmenes de sas " dòighi tribùs " de Apoc.7 podent esprimere sa ditza e sa cuntentesa incontaminate de sa vitòria issoro.

Versetto 4: " Issu at a asciutare cada làgrima de sos ogros issoro e sa mortas non b'at a àere prus, non b'at a àere prus lutu, nen boghe, nen dolore, ca sas cosas de in antis sunt coladas". »

Su collegamentu cun Apoc.7,17 est cunfirmadu agatende inoghe sa promissa divina cun cale si concruit Apoc.7: " Issu at a asciutare cada làgrima de sos ogros issoro ". Sa cura pro su prantu est sa ditza e s'alligria. Faeddamus de s'ora in cale sas promissas de Deus ant a èssere mantentas e acumpridas. Miradas cun atenzione a custu futuru meravigliosu, ca in dae in antis nostru est prevididu su tempus de sa " morte, de su lutu, de su prantu, de su dolore " chi no at a èssere prus, petzi, s'annoadura de totu sas cosas a banda de su nostru sublime e meravigliosu Deus creadore. Pretzisu chi custas cosas terrorosas ant a iscumpàrrere petzi a pustis de su cabu finale chi s'at a acumprire a sa fine de sos "milli annos". Pro sos elettos, ma petzi pro issos, sos efetos de su malu ant a sessare a sa torrada in sa glòria de su Signore Deus Onnipotente.

Versetto 5: " E cussu chi seiat subra de su tronu aiat naradu: Aco', deo fatzo noas totu sas cosas. E issu aiat naradu: Iscries; ca custas paràulas sunt tzertas e beras. »

Su Deus creadore, in pessone, s'impinnat cun sa promissa, e testimòniat custa paràula profetosa: " Aco', deo fatzo noas totu sas cosas ". Est inùtile a chircare un'imàgine in sa crònaca terrena nostra pro chircare de si fàghere un'idea de custu chi Deus est ammaniende, ca custu chi est nou non faghet a descriere. E finas a tando, Deus nch'at petzi ammentadu sas cosas dolorosas de su tempus nostru narende-nche chi non b'at a àere prus in sa " terra noa e in su chelu nou " chi cunservant gasi totu s'arcanu issoro e sos ispantos issoro. S'ànghelu agiunghet a custa afirmadura: " ca custas paràulas sunt tzertas e beras ". La mutida de gràtzia de Deus in Gesù Cristos rechet una fide chi non podet rùghere pro otènnere s'acumpensu de sas promissas de Deus. Est unu percursu difitzile chi andat contra sas normas de su mundu. Rechet unu grandu ispiritu de sacrificziu, de abnegazione, in sa mavelia de s'iscrau sutamìtidu a su Mere suo. Sos isfortzos de Deus pro afortiare s'aficu nostru sunt tando bene giustificados: "sa tzertesa in sa veridade rivelada e espressada" est sa norma de sa bera fide.

Versetto 6: “ E m'aiat naradu: Est fatu! Deo so s'alfa e s'omega, su cumintzu e sa fine. A chie tenet sidis apo a dare in donu bona de s'abba de sa vida ”.

Su Deus creadore Gesùs Cristos creat “ totu nou ”. “ Est fatu! »; Sal. 33:9: “ Ca issu aiat naradu, e sa cosa aiat acontèssidu; òrdinat, e esistet . Sa paràula creativa sua si realizat no in pessu chi sas paràulas essint dae sa buca sua. Dae s'annu 30, a sos coddos nostros, su programa de s'era cristiana riveladu in Daniele e in s'Apocalisse s'est acumpridu finas neos prus piticas minudas. Deus nche cumbidat a castiare torra a su futuru chi at ammaniadu pro sos elettos suos; sas cosas annunziadas s'ant a acumprire in su matessi modu, cun assoluta tzertesa. Gesùs nche narat comente in Apoc 1,8: “ Deo so s'alfa e s'omega, su printzìpiu e sa fine ”. S'idea de “ cumintzu e fine ” tenet sentidu solu in s'esperientzia nostra de su pecadu terrenu, chi at a acabare de su totu a sa “ fine ” de su de sete millènnios, a pustis de sa destruidura de sos peccatori e sa morte. A sos figios de Deus aia isparidu in una terra mercantile, Gesùs oferit, “ in donu ”, “ sa bona de s'abba de sa vida ”. Est Lui matessi, “ sa fonte ” de custa “ abba de vida ” chi simbulègiat sa vida eterna. Su donu de Deus est de badas, custa precisazione cundenna sa bèndida de sas “indulgenze” catòlicas romanas chi designaiant unu perdonu otentu a caru prètziu de su pabadu.

Versetto 7: “ Chie binchet at a eredere custas cosas; Deo apo a èssere su Deus suo e issu at a èssere figiu meu ”.

Sos elettos de Deus sunt coeredi de Gesùs Cristos. In primu logu, a traessu de sa vitòria “ sua ”, Gesùs “ aiat eredadu ” una glòria bera reconnota dae totus sas creaturas tzelestes suas. A pustis de issu, sos elettos suos, fintzas issos “ binchidores ”, ma a traessu de sa vitòria “ sua ”, “ ant a eredere custas cosas noas ” in manera apòsita creadas dae Deus pro issos. Gesùs aiat cunfirmadu sa divinidad sua a s'apòstolu Tilipu, in Giovanni 14:9: “ Gesùs l'aiat naradu: Sunt cun bois de tempus meda e tue non m'as connotu, Filippo! Chie at bidu mene at bidu su Babbu; comente si narat: Ammustra-nos su Babbu? » S'òmine messia si fiat presentadu comente a su “ Babbu eternu ”, cunfirmende gasi s'annuntziu profetadu in Is 9,6 (o 5) chi lu pertocaiat. Gesùs Cristos est tando pro sos elettos suos, su frade e su Babbu. Ed issos matessi sunt sos frades e sos figios. Ma la mutida est individuale, gasi narat s'Ispiritu, che a sa fine de sas 7 èpocas de su tema de sas “Lìteras”: “ a chie binchet ”, “ at a èssere figiu meu ”. Pro beneficiare de su status de “ figiu ” de su Deus bividore est netzessària sa vitòria subra de su pecadu.

Versetto 8: “ Ma pro sos codardi, sos increduli, sos abominevoli, sos mortores, sos fornicatori, sos magos, l'idolattras e totus sos bugiardi, sa parte issoro at a èssere in s'istagnu ardente de fogu e sùrfuru, chi est sa morte segunda” . . »

Custos critèrios de caràtere umanu s'agatant in totu s'umanidade pagana, nointames s'Ispiritu pigat de mìa inoghe sos frutos de sa farsa religione cristiana; sa cundenna de sa religione ebràica est istada in manera crara espressada e rivelada dae Gesùs in Apocalisse 2:9 e 3:9.

Segundu Ap 19,20, “... s'istagnu ardente de fogu e de sùrfuru ” at a èssere, in su cabu finale, sa parte riservada a sa “ bèstia e a su farsu profeta ”: sa fide catòlica e sa fide protestante. Sa farsa religione cristiana no est diferente de sa farsa religione ebràica. Sos valores prioritarios

suos sunt l'opostu de sos de Deus. Gasi, mentras sos farisei ebreos brigaiant sos dischentes de Gesùs de non si sabunare sas manos in antis de mandigare (Mt 15,2), Gesùs no aiat mai lis giradu custu brigo e posca aiat naradu, in Mt 15,17-20: " Fadas non cumprendes chi totu custa chi intrat a sa buca intrat a sa bentre e posca est bessadu in sos logos segreti? Ma custu chi essit dae sa buca benit dae su coro, e est custu chi impestat s'òmine. Ca de su coro essint pensamentos malvagi, ochisura, adultèriu, fornicazione, fura, farsa testimonia, calunnia . Custas sunt sas cosas chi impestant s'òmine; ma mandigare sena si sabunare sas manos no impestat s'òmine ". A su matessi modu, sa farsa religione cristiana caratza sos pecados suos contra s'Ispìritu castighende mescamente sos pecados de sa petza. Gesùs at espressadu s'opinione sua narende a sos ebreos in Matteo 21:3: " sos publicani e sas prostitutas b'ant a pretzèdere in su rennu de sos chelos "; craru, a cundizione chi totus si pentano e si cunvertant a Deus e a sa puresa sua. Est farsa religione sa chi Gesùs tratat de " ghias tzurpas ", a sas cales brigat in Mt 23,24 de " filtrare su moscerino e devorare su camellu ", opuru de " bìdere sa pagliuzza in s'ogru de s'imbeniente sena bìdere su trae chi est in su suo " segundu Luca 6:42 e Matteo 7:3-5.

B'at pagu isperu pro cale si siat s'identifichet cun totus custos critèrios de personalidades elencados dae Gesùs. Si petzi unu currispondet a sa natura tua, l'as a dèvere cumbàtere e superare su difetu tuo. Sa prima batalla de sa fide est contra si matessi; e est s'avversità prus difizile de superare.

In custa contadura, preferende-nde su significadu ispirituale, Gesùs Cristos, su grandu giùighe divinù, tzitat sas curpas acusadas de sa farsa fide cristiana de tipu catòlicu romanu papale. Pighende de mìria "sos codardi", designat cussos chi refudant de bìnchere sa batalla de sa fide, ca sas promissas suas sunt totus abbandadas " a cussu chi binchet ". Nointames, non b'at vitòria possibile pro cussas chi refudant de cumbàtere. Su " testimòngiu fidele " devet èssere balentiosu; essit dae su codardo. " Sena fide est impossibile a pràghere a Deus " (Eb. 11,6); essida, " su non credente ". E sa fide chi no est cunforme a sa fide de Gesùs data comente a modellu de imitare, est petzi incredulidade. Sas " abominazioni " sunt in abominio a Deus e restant frutu de sos paganos ; essida, " s'abominevole ". Si tratat de una fua de noas atribuida a " Babilònia sa manna, sa mama de sas meretrici e de sas abominazioni de sa terra " segundu Apocalisse 17:4-5. Sos " mortores " trasgredint su de ses cumandamentos; essida, " su mortore ". S'ochisura est atribuida a sa fide catòlica e a sa fide protestante de sos " ipòcritas " segundu Daniele 11:34. Su " immodesto " podet cambiare su cumportamentu suo e superare sa malesa sua, sinunca; essit " su spudorato ". Ma su "impudità " ispirituale atribuida a sa fide catòlica respetu a una " prostituta " las serrat de su totu sa ghenna de su paradisu. In prus, Deus cundennat in sa sua " impudicizia ", chi giughet a su " adultèriu " ispirituale: cummèrtziu cun su demòniu. Sos " magos " sunt preìderos catòlicos e protestantes sghidores de s'ispiritismu demoniacu; essit, " su magu "; custa atzione est atribuida a " Babilònia sa manna " in Apocalisse 18:23. " L'idolattras " designat fintzas sa fide catòlica, sos ìdolos isculpados suos ogetos de adorazione e de pregadoria; essida, " l'idolattrat ". E in fines Gesùs tzitat " sos bugiardi " chi tenent comente a babbu ispirituale " su demòniu, bugiardo e mortore finas dae su printzìpiu e babbu de sa fàula " segundu Giovanni 8,44; essit " su bugiardo ".

Versetto 9: “ Tando unu de sos sete ànghelos chi reiant sas sete copas de sas sete ùrtimas piaghe fiat bènnidu e m'aiat faeddadu, narende: Benis, t'apo a ammustrare s'isposa, sa mugere de s'Agnello. »

In custu versetto, s'Ispìritu imbiat unu messàgiu de incoraggiamento a sos elettos chi ant a superare in manera vitoriosa su momentu tràgicu e terrorosu de sas divinas “ sete ùrtimas piaghe ”. S'acumpensu issoro at a èssere bìdere (“ b'apo a ammustrare ”) sa glòria riservada a sos elettos vitoriosos chi costituunt e rapresentant, in custa ùrtima fase istòrica de sa terra de su pecadu, “ s'isposa, s'isposa de s'Agnello ”, Gesùs Cristos. .

Sos “ sete ànghelos chi reiant sas sete copas prenas de sas sete ùrtimas piaghe ” aiant pigadu de mìa sos èsseres umanos chi satisfaghiant sos crìterios de sa farsa religione cristiana tzitados in su versetto pretzedente. Custas “ sete ùrtimas piaghe ” fiant sa portzione chi Deus diat àere chitzo dadu a s'acampamentu rutu. Como nch'at a ammustrare, cun imàgines simbòlicas, sa parte chi at a tocàre a sos elègidos vitoriosos e redenti. In unu simbolismu rivelatore de sos sentimenti chi Deus nudrit pro issos, s'ànghelu at a ammustrare sos elettos sa cale assemblea costituit, in manera colletiva, “ s'isposa de s'angione ”. Ispetzifichende “ sa mugere de s'Agnello ”, s'Ispìritu cunfirmat s'insignamentu dadu in Efesini 5,22-32. S'apòstolu Pàule descriet unu raportu ideale intre maridu e mugere chi a dolu mannu at a agatare su cumprimentu solu suo in su raportu de sos Elettos cun Cristu . E devimus imparare a rileggere su contadu de sa Gènesi, a sa lughe de custa letzione dada dae s'Ispìritu de su Deus bividore, creadore de cada vida e geniale imbentore de sos valores perfetos suos. Sa paràula “ fèmina ” collegat “ la còjuat ”, “s'Eletta ” de Cristu a s'imàgine de sa “ fèmina ” presentada in Apocalisse 12.

Descrizione generale de sos Elettos Glorificados

Versetto 10: “ E m'aiat carradu in ispiritu subra de unu monte mannu e artu. E m'aiat ammustradu sa tzitade santa, Gerusalemme, chi pendiat dae su chelu, dae Deus, risplendente de sa glòria de Deus. »

In ispiritu, Giovanni est carradu pro como in cale Gesùs Cristos e sos elettos suos pendent dae su chelu a pustis de su cabu tzeleste de sos “ milli annos ” de su de sete millènnios. In Apocalisse 14:1, sos “ 144.000 ” avventisti “ segliados ” de sas “ dòighi tribùs ” ispirituales cristianas fiant istados ammustrados subra de su “ Monte Sion ”. A pustis de sos “ milli annos ” cantu profetadu si realizat in sa realidade de sa “ terra noa ”. De sa torrada de Gesùs Cristos, sos elettos ant retzidu dae Deus unu corpus tzeleste glorificadu resu eternu. Rifletent gasi “ sa glòria de Deus ”. Custa trasformatzione est annunziata dae s'apòstolu Pàule in 1 Cor. 15,40-44: “ B'at fintzas corpos tzelestes e corpos terrestres; ma diferente est sa luminosidade de sos corpos tzelestes, diferente est sa de sos corpos terrestres. Un'est su lugore de su sole, unu àteru su lugore de sa luna, unu àteru su lugore de sos isteddos; fintzas un'isteddu diferit in luminosidade de unu àteru isteddu. Gasi est cun sa risurrezione de sos mortos. Su corpus est semenadu corruttibile; risorghet incorruttibile; est semenadu dispretziabile, risorghet gloriosu; est semenadu infermo, risorghet prenu a fortza; est semenadu comente a corpus animale, risorghet comente a corpus ispirituale. Si b'at unu corpus animale, b'at fintzas unu corpus ispirituale ”.

Versetto 11: “ Su lugore suo fiat comente a su de una pedra pretziosa meda, una pedra de diaspro trasparente comente a cristallu. »

Tzitada in su versetto pretzedente, “ sa glòria de Deus ” chi la caraterizat est cunfirmada ca sa “ pedra de diaspro ” designat fintzas s'aspetu de “ Cussu chi seet subra de su tronu ” in Apocalisse 4:3. Intre sos duos versetti, notamus una diferèntzia ca in Apoc.4, pro su cuntestu de su cabu, custa “ pedra de diaspro ” chi simbulègiat Deus tenet fintzas s'aspetu de una “ sardonice ”. Inoghe, risòlvidu su problema de su pecadu, s'Eletta si presentat in un'aspetu de perfeta puresa “ trasparente comente a su cristallu ”.

Versetto 12: “ Teniat unu muru mannu e artu. Teniat dòighi ghennas, e subra de sas ghennas dòighi ànghelos, e nùmenes iscritos, cuddos de sas dòighi tribùs de sos figios de Israele: ”

S'imàgine proposta dae s'Ispìritu de Gesùs Cristos si basat subra su simbolismu de su “ tèmpiu santu ispirituale mentovadu in Efesini 2:20-22: “ Bois seis istados fraigados subra de su fundamentu de sos apòstolos e de sos profetas, essende Gesùs Cristos matessi sa pedra angulare. In Lui s'intreu edifitziu, bene coordinadu, pesat a èssere tèmpiu santu in su Sennore. In issu fintzas tue ses fraigadu in un'abitazione de Deus in s'Ispìritu. ”. Ma custa definizione pertocaiat petzi sos Elettos de su tempus apostòlicu. Su “ muru artu ” rafigurat s'evoluzione de sa fide cristiana de s'annu 30 a s'annu 1843; notamus chi finas a custa data sa norma de sa veridade cumpresa e insinnada dae sos apòstolos abarrat immudada. Aco' ca sa muda de sa die de pasu istabilida in su 321 segat sa santa alleàntzia istipulada cun Deus mediante su sàmbene de Gesùs Cristos. Pro cantu pertocat sos beros destinatàrios de sa Rivelazione de custa profetzia, sos sìmbulos chi rafigurat sa fide adventista, seberada dae Deus de su 1843, sunt rapresentados dae “ dòighi ghennas ”, “ abertas ” dae in antis sos funtzionàrios eletos de “ Filadèlfia ” (Ap.3: 7) e “ serradu ” dae in antis sos “ mortos bividores ” rutos de “ Sardi ” (Ap 3,1). Issos “ giughent sos nùmenes de sas 12 tribùs segliadas cun su sigillu de Deus ” in Rev.7.

Versetto 13: “ A est tres ghennas, a nord tres ghennas, a sud tres ghennas e a ovest tres ghennas. »

Custu orientamentu de sas “ ghennas ” cara a sos bator puntos cardinales nd'acrarit su caràtere universale; chi cundennat e rendet illegìtima sa religione chi revèndicat s'universalismu traduidu cun sa raighina grega “katholikos” overas “catòlicu”. Gasi, dae su 1843, pro Deus s'avventismo est s'ùnica religione cristiana a sa cale at afidadu su Vangelu “ eternu suo ” (Ap 14,6) pro una missione universale de insignamentu a sas populatziones de sa terra. A bandas de sa veridade chi Issu rivelat a sos Elettos ispirituales suos finas a sa fine de su mundu, non b'at sarvesa . S'avventismo fiat nàschidu suta forma de movimentu de renàschida religiosa motivadu dae s'annùntziu de sa torrada de Gesùs Cristos prevididu, pro sa prima bia, su beranu de su 1843; e at a dèvere cunservare custu caràtere finas a sa bera torrada finale de Gesùs Cristos, prevididu su beranu de su 2030. Ca unu “movimentu” est una faina in continua evoluzione, sinunca no est prus unu “movimentu”, ma un'istitutzione “blokada” e morta, chi preferit sa tradizione e su formalismu religiosu; opuru, totu custu chi Deus òdiat e cundenna; e at giai cundennadu, intre sos giudei rebellos, sos primos non credentes.

Descrizione dettagliata in ordine cronologico

Le basas de sa fide cristiana

Versetto 14: “ Sos muros de sa tzitade teniant dòighi fundamentos, e susu de issos sos dòighi nùmenes de sos dòighi apòstolos de s'Agnello. »

Custu versetto rafigurat sa fide cristiana apostòlica chi coberit, comente a apamus bidu, s'arcu de tempus cumprèndidu intre su 30 e su 1843, e su cale insignamentu fiat istadu distorto de Roma in su 321 e in su 538. Su “ muru artu ” est formadu dae s'assemblea seculare de sas “ pedras bias ” segundu 1 Piet 2,4-5: “ Acurtziade-bos a issu, pedra bia , refudada dae sos òmines, ma seberada e pretziosa dae in antis Deus; e bois matessi, comente a pedras bias , costruidas bois matessi pro formare una domo ispirituale , unu sacerdozio santu , pro ofèrrere vìtimas ispirituales, agradadas a Deus pro mèdiu de Gesùs Cristos .

Versetto 15: “ Cussu chi mi faeddaiat teniat comente a medida una canna dae oro, pro mesurare sa tzitade, sas ghennas suas e sos muros suos. »

Inoghe, comente in Ap 11,1, si tratat de " mesurare " o giudicare subra de su valore de sos Elettos glorificados, subra de s'era avventista (sas 12 ghennas), e subra de sa fide apostòlica (su fundamentu e su muru). Si sa “ canna ” de Ap 11,1 fiat “ comente a una verga ”, trastu de punizione, a su contràriu, sa de custu versetto est una “ canna dae oro ”; Su “ oro ” est su sìmbulu de sa “ fide purificada dae sa proa ”, segundu 1 Pt 1,7: “ pro chi sa proa de sa fide bostra, prus pretziosa de s'oro corruttibile (chi però si proat cun su fogu), resurtet in lode, glòria e onore, cando Gesùs Cristos at a apàrrere . Sa fide est tando sa medida de su cabu de Deus.

Versetto 16: “ Sa tzitade teniat sa forma de unu cuadradu e sa longària sua fiat aguale a sa larghesa sua. Aiat mesuradu sa tzitade cun sa canna e aiat agatadu dodicimila istàdios; sa longària, larghesa e artària fiant aguales. »

Su “ cuadradu ” est in superfizie sa forma ideale perfeta. S'agatat a su cumintzu in s'aspetu de su “sancta sanctorum” o de su “logu santissimu” de su tabernacolo costruidu a su tempus de Moses. Sa forma de su “ cuadradu ” est proa de un'interessu intelligente, sa natura non presentat unu “ cuadradu ” perfetu . S'abbistesa de Deus aparit in sas dimensiones de su santuariu ebraicu chi fiat formadu dae s'alliniamentu de tres “ cuadrados ”. Duos fiant impreados pro su “ logu santu ” e su de tres, pro su “ sancta sanctorum ” o “ logu santissimu ”, chi fiat abbandadu petzi a sa presèntzia de Deus e tando, separadu dae “ unu belu ”, imàgine de su pecadu chi Gesùs at a iscontare in s'ora sua. Custas proportziones de sos tres tres fiant s'imàgine de sos 6000 o tres bias 2000 annos dedicados a sa seletzione de sos elettos in su progetu salvifico pessadu dae Deus. A su tèrmine de custa seletzione, sos elettos prescelti sunt gasi rafigurados dae sa “ pratza ” de su “ logu santissimu ” chi aiat profetadu s'èsitu de su progetu de sarvesa; custu logu ispirituale devenit atzessibile a càusa de sa riconciliazione operada dae s'alleantzia in Cristu. E sa “ pratza ” ispirituale de su tèmpiu descrita aiat retzidu gasi su fundamentu suo su 30 abriale, cando sa sarvesa aiat tentu cumintzu cun sa morte espiatòria voluntària de su nostru Redentore Gesùs Cristos. S'imàgine de su “ cuadradu ” no

est sufiziente a perfetzionare custa definitzione de beru primore, su cale nùmeru simbòlicu est su "tres". In prus, est su de unu "cubu" chi nch'est presentadu. Tenende sa matessi medida, in " longària, larghesa e artària ", tenimus custa borta, sos "tres", sìmbulu de su perfetu primore "cùbicu", de s'assemblea de sos elègidos redenti de Gesùs Cristos. In su 2030 at a èssere cumpletada su fràigu de sa " tzitade cuadrada (e fintzas cùbica: " s'artària sua "), de sos fundamentu suos e de sas dòighi ghennas suas ". Dende-las una forma cùbica, s'Ispiritu vietat s'interpretazione literale de "tzitade" chi las dant sas moltitudini.

Su nùmeru medidu , " 12.000 istàdios ", tenet su matessi significadu de sos " 12.000 segliados " de Rev.7. Ammentamus: $5 + 7 \times 1000$, est a nàrrere òmine (5) + Deus (7) x in moltitudine (1000). Sa paràula " istàdios " sugerit sa partetzipazione issoro a sa cursa su cale fine est " conchistare su prèmiu de s'apentu tzeleste " segundu s'insignamentu de Paolo, in Fil 3,14: " Curro cara a sa meta pro conchistare su prèmiu de sa s'apentu tzeleste de Deus in Gesùs Cristos. »; e in 1 Cor. 9,24: " No ischides chi sos chi current a s'istàdiu current totus, ma un'otenet su prèmiu? Cùrrere pro lu bìnchere. » S'Eletto vitoriosu fiat curtu e aiat bintu su prèmiu assignadu dae Deus in Gesùs Cristos.

Versetto 17: " E aiat mesuradu su muru e aiat agatadu centoquarantaquattro cubiti, sa medida de un'òmine, chi fiat sa de s'ànghelu. »

Dae segus sos " cubiti ", medidas fuorvianti, Deus nche rivelat su cabu suo e nche rivelat chi petzi sos òmines simbulegiados dae su nùmeru "5" chi ant istrintu un'alleàntzia cun Deus, su cale nùmeru est "7". La sumat de custos duos nùmeros dat "12" chi, si "a su cuadradu", dat su nùmeru "144". Sa pretzisa " medida de s'òmine " cunfirmat su cabu de sos " òmines " eletos, redenti de su sàmbene versadu dae Gesùs Cristos. Lu nùmero "12" est tando presente in totu sas fases de su progetu de santa alleàntzia concruidu cun Deus: 12 patriarchas ebreos, 12 apòstolos de Gesùs Cristos e 12 tribùs a imàgine de sa fide avventista istabilida dae su 1843-1844.

Versetto 18: " Sos muros fiant fatos de diaspro e sa tzitade fiat dae oro puru, comente a bidru puru. »

A traessu de custos sìmbulos, Deus rivelat su suo apprezzamento pro sa fide dimustrada dae sos elettos suos finas a su 1843. A s'ispissu teniant paga lughe, ma sa testimonia issoro a Deus lu cumpensaiat e lu prenaiat de amore. L' " oro puru e su bidru puru " de custu versetto acarint sa puresa de sas ànimas issoro. A s'ispissu ant rinunziadu a sa vida pròpia pro su bene de s'aficu in sas promissas de Deus riveladas a traessu de Gesùs Cristos. S'aficu postu in issu no at a èssere delùdida, at a èssere issu matessi a los acollire a sa " prima risurrezione ", cudda de sos beros " mortos in Cristu ", in su beranu de su 2030.

Sa fundatzione apostòlica

Versetto 19: " Sos fundamentu de sos muros de sa tzitade fiant adorne de pedras pretziosas de cada genia: su primu fundamentu fiat de diaspro, su segundu de zafiru, su de tres de calcedonio, su de bator de ismeraldu, "

Versetto 20: “ su de chimbe de sardonice, su de ses de sardonice, su de sete de crisolito, su de oto de berillo, su de noe de topazio, su de deghe de crisoprasio, su de ùndighi de giatzintu, su de dòighi de ametista. »

Deus connoschet sos pensamentos de sos èsseres umanos e custu chi proant ammirende sa bellesa de sas pedras pretziosas cando sunt segadas o lutzidadas. Pro achirire custas cosas unos cantos gastant fortunas finas a s'arruinare, tantu est s'afetu issoro pro issas. In su matessi protzessu, Deus at a impreare custu sentimentu umanu pro esprimere sos sentimenti chi proat pro sos suos amados e beneitos eletos.

Custas diversas “ pedras pretziosas ” nch'insinnant chi sos elettos non sunt clones aguales, ca cada persone tenet sa personalidade pròpia, a livellu fisicu, craru, ma mescamente a livellu ispirituale, a livellu de su caràtere. S'esèmpiu giutu dae sos “ dòighi apòstolos ” de Gesùs cunfirmat custu pensamentu. Intre Jean e Pierre, chi diferèntzia! Nointames, Gesùs los amaiat ambos cun e pro sas diferèntzias issoro. Sa bera richesa de sa vida creada dae Deus istat in custa diversidade de personalidade chi ant ischidu lu pònnera a su primu postu in su coro issoro e in totu s'ànima issoro.

Avventismo

Versetto 21: “ Sas dòighi ghennas fiant dòighi perlas; cada ghenna fiat costituída dae un'ùnica perla. Sa pratza de sa tzitade fiat dae oro puru, comente a su bidru trasparente. »

Dae su 1843, sos elègidos prescelti no ant dimustradu una fide superiora a sa de cussas chi los ant pretzèdidos in su cabu de su Giudice Salvatore. Su sìmbulu de sa “ ùnica perla ” est dèvidu a s'atzessu de s'avventismo biadu a sa prena cumprensione de su pranu de sarvesa de Deus. Pro Deus, dae su 1843, sos elègidos avventisti seletzionados si sunt amustrados dinnos de retzire totu sa lughe sua. Ma essende custu trasmìtidu in costante crèschida, petzi sos ùrtimos avventisti dissidentes retzint s'ùrtima forma perfeta de acarimentos profetosos. Custu chi cumprendo est chi s'ùrtimu avventista seletzionadu no at a tènnera majore valore de sos àteros redenti de sos tempos apostòlicos. Sa “ perla ” signalat su cùcuru de su progetu salvifico postu in moto de Deus. Rivelat un'esperientzia ispetzifica chi cunsistiat in su de restaurare totu sas veridades dotrinales distorte e atacadas dae sa fide catòlica romana pontifizia e de sa fide protestante ruta in s'apostasia. E, in fines, nos rivelat s'immensu importu chi Deus atribuit a s'intrada in aplicatzione de su decretu de Daniele 8,14 in su beranu de su 1843: “ Finas a sas duemilatrecento serales e sa santidade at a èssere giustificada ”. “ Sa perla ” est s'imàgine de custa “ santidade giustificada ” chi, a diferèntzia de sas àteras pedras pretziosas, non devet èssere segada pro nde rivelare sa bellesa. In custu cuntestu finale s'assemblea de sos elettos santificados aparit armoniosa, “ irreprensibile ” segundu Ap 14,5, dende a Deus totu sa glòria chi mèritat. Su sàbadu profetosu e su de sete millènnios de issu profetadu s'adobiant e si realizant in totu su primore de su progetu salvifico cuntzepidu dae su grandu Deus creadore. Sa perla “ sua de grandu prètziu ” de Mt 13,45-46 espressat totu su lugore chi at chertu las dare.

Sos grandu cambiamentos de sa noa Gerusalemme

S'Ispìritu pretzisat: “ sa pratza de sa tzitade fiat dae oro puru, comente a bidru trasparente. » Tzitende custu “ logu de s'oro puru ” o de sa fide pura, sugerit unu paragone cun su de Parigi chi giughet s'imàgine de su pecadu retzende sos nùmenes “ Sodoma e Egitu ” in Ap. 11:8.

Versetto 22: “ No aia bidu calicunu tèmpiu in tzitade; ca su Sennore Deus onnipotente est su tèmpiu suo, comente a l'est s'Agnello. »

Su tempus de sos sùmbulos est coladu, sos elettos sunt intrados a su beru cumprimentu de su progetu salvifico divinu. Comente lu comprendimus oe subra de sa terra, su “tèmpiu ” de su raduno no at a tènnere prus calicuna utilidade. S'intrada in s'eternidade e in sa realidade at a rëndere inùtiles “ sas umbras ” chi aiant profetadu segundu Col. 2,16-17: “ Nemos bi giùdicas duncas in contu de su de mandigare o a su de bufare, o in contu de sas festas, a sos noviluni o a sos sàbados”. : fiat s'umbra de sas cosas benidoras, ma su corpus est in Cristu ”. Atenzione! In custu versetto, sa fòrmula “ de sos Sàbados ” pertocat “ sos Sàbados ” dèvidos a sas festas religiosas e no “ su Sabato de cada chida ” istabilidu e santificadu dae Deus sa de sete dies de sa creazione de su mundu. Comente sa prima bènnida de Cristu aiat rëndidu inùtiles sos ritos festivos chi lu profetaiant in s'antiga alleàntzia, s'intrada in s'eternidade at a rëndere obsoleti sos sùmbulos terrenos e at a permitere a sos elettos de bìdere, ascurtare e sighire s'Agnello siat Gesùs Cristos, su beru “ tèmpiu ” santu e divinu chi at a èssere, in manera eterna, s'espressione visibile de s'Ispìritu creadore.

Versetto 23: “ Sa tzitade non tenet bisòngiu ne de su sole ne de sa luna chi l'illùminent; ca sa glòria de Deus l'illùminat e s'Agnello est sa sua fiaccola. »

In s'eternidade divina, sos elettos bivent in una lughe permanente sena fonte luminosa comente a su sole attuale nostru, sa cale esistèntzia est giustificada petzi de s'intrèveru de sa “ die e de sa note ”; “ note o oscuridade ” giustificada a càusa de su pecadu. Cun su pecadu risòlvidu e iscumpartu, abarrat petzi ispàtziu pro “ sa lughe ” chi Deus aiat declaradu “ bona ” in Gen. 1:4.

S'Ispìritu de Deus abarrat invisibile e Gesùs Cristos est s'aspetu in cale sas creaturas suas lu podent bìdere. Est pro custu chi est presentadu comente a “ sa fiaccola ” de su Deus invisibile.

Ma s'interpretazione ispirituale rivelat unu grandu cambiamentu. Intrende a chelu, sos elettos ant a èssere istruidos deretu de Gesùs, tando no ant a tènnere prus bisòngiu de su “ sole ”, sùmbulu de s'alleàntzia noa, ne de sa “ luna ”, sùmbulu de s'antiga alleàntzia ebràica; essende ambos, segundu Ap 11,3, in s'Iscriura, sos bìntricos “ duos testimòngios ” de Deus, ùtiles pro illuminare sos òmines in s'iscoberta e in sa comprensione de su progetu suo salvifico. In s'ntesi, sos elettos no ant a tènnere prus bisòngiu de sa Sacra Bibbia.

Versetto 24: “ Sas natziones ant a caminare a sa lughe sua e sos res de sa terra ant a giùghere in issa sa glòria issoro. »

“ natziones ” interessadas sunt sas “ natziones ” chi sunt tzelestes o sunt devènnidas tzelestes. Essende sa “ terra noa ” devènnida fintzas su rennu nou de Deus, est inie chi cada creatura bividora podet agatare su Deus creadore. Sos “ res de sa terra ” chi costituint sos elettos “ ant a giùghere sa glòria ” de sa puresa issoro de ànima in custa vida eterna aposentada subra de sa “ terra noa ”. Custa espressione “ re de sa terra ”, chi su prus de sas bias pigat de miria, in sentidu peggiorativo, sas autoridades terrenas rebellas, designat, in modu sùtile, sos elettos in Apoc. 4:4 e 20:4 ue sunt presentados “ sèidos ” subra de “ tronos ”. . A su matessi modu, leghimus in Apocalisse 5:10: “ as costituitu de issos unu rennu e de sos satzerdotes pro su Deus nostru, e issos ant a regnare subra de sa terra ”.

Versetto 25: “ Sas ghennas suas no ant a èssere serradas a de die, ca in cue non b'at a èssere prus note. »

Su messàgiu evidèntziat s'iscumparta de s'attuale insicurezza. Sa paghe e sa seguridade ant a èssere perfetas a sa lughe de una die eterna e sena fine. In s'istòria de sa vida, s'imàgine de sas tenebre s'est creada petzi subra de sa terra a càusa de sa batalla intre sa “ lughe ” divina e sas “ tenebre ” de s'acampamentu de su demòniu.

Versetto 26: “ In cue ant a èssere giutos sa glòria e s'onore de sas natziones. »

De 6000 annos sos òmines si sunt organizados in tribù, pòpulos e natziones. Durante s'era cristiana, in Oztidente, sas pessones aiant trasformadu sos rennos issoro in natziones e sos elettos cristianos fiant istados seletzionados intre issos a càusa de sa “glòria e onore ” chi aiant dadu a Deus in Gesù Cristos.

Versetto 27: “ No at a intrare a issa nudda de impuru, nen calicunu chi pràtiche abominio o fàula; ant a intrare petzi sos chi sunt iscritos in su libru de sa vida de s'Agnello ”.

Deus lu cunfirmat, sa sarvesa est ogetu de unu grandu bisòngiu a banda sua. Petzi sas ànimas in manera perfeta puru, chi dimustrant amore pro sa veridade divina, podent èssere seletzionadas pro sa vida eterna. Torra, s'Ispìritu annoat su refudu suo de su " impestadu ", chi designat sa fide protestante decadida in su messàgiu de " Sardes " in Ap 3,4, e sa fide catòlica su cale s'ghidore " si cunsignat a s'abominio e a sa fàula religiosa e tzivile". . Ca chie no appartenet a Deus si lassat manigare de su demòniu e de sos dimònios suos.

Torra, nos ammentat s'Ispìritu, a sos òmines sos ispanos sunt abbandados ca Deus connoschet finas dae sa fundatzione de su mundu sos nùmenes de sos elettos suos ca “sunt iscritos in su libru suo de sa vida ”. E ispetzifichende “ in su libru de sa vida de s'angione ”, Deus escludet cada religione non cristiana de su disinnu suo de sarvesa . Aende riveladu in s'Apocalisse sua s'esclusione de sas farsas religiones cristianas, sa bia de sa sarvesa aparit “ istrinta e angusta ”, comente a Gesù l'at declarada in Matteo 7,13-14: “ Intradadas pro sa ghenna istrinta. Ca larga est sa ghenna e ispatziosa sa bia chi giughet a sa perditzione, e medas sunt sos chi intrant pro issa. Ma istrinta est sa ghenna e istrinta est sa bia chi giughet a sa vida, e sunt pagos sos chi l'agatant ”.

Apocalisse 22: Sa die infinida de s'eternidade

Su primore de su tempus terrenu de sa seletzione divina s'est concruidu cun Apo.21: 7 x 3. Lu nùmero 22 signat in manera paradossale su cumintzu de s'istòria cando chi nde costituit, in custu libru, s'epilogo. Custa annoadura, chi pertocat " totu " segundu Deus, est ligadu a sa " terra noa e a su chelu nou ", ambos eternos.

Versetto 1: " E m'aiat ammustradu unu riu de abba de vida, limpido comente a cristallu, chi essiat dae su tronu de Deus e de s'Agnello. »

In custa sublime, rinvigorente imàgine de frischesa, s'Ispìritu nch'amentat chi s'assemblea de sos elettos devènnida eterna, imaginada dae su " riu de abba de sa vida ", est una creatzione, un'òpera de Deus in manera ispirituale torrada a creare in Cristu, sa cale presèntzia visibile est sugeridu dae su tronu " suo "; e custu, mediante su sacrificziu de su " angione ", Gesùs Cristos; s'eternidade essende su frutu de sa nàschida noa chi custu sacrificziu at prodùidu in sos elettos.

" Su riu " est unu flussu a artu volùmene de abba durche. Imàginat sa vida chi, comente a issu, est in costante faina. S'abba durche costituit su 75% de su corpus umanu nostru terrestre; custu significat chi s'abba frisca l'est essentziale, e est pro custu chi Deus paragonat sa paràula sua, ateretantu essentziale pro otènnere sa vida eterna, a " una fonte de sas abbas de sa vida " segundu Apo.7,17, essende issu matessi custu " fonte de abba bia " segundu Ger.2:13. In sa Rivelazione Sua, amus bidu in Apocalisse 17:15 chi sas " abbas " simbulègiant sos " pòpulos "; inoghe, su " riu " est unu sìmbulu de sos elègidos redenti chi devenint eternos.

Versetto 2: " In mesu de sa pratza de sa tzitade e subra de sas duas ispondas de su riu b'aiat un'àrbore de sa vida, chi giughiat frutu dòighi bias, dende su frutu suo cada mese, e sas cales fògias serbiant a su sanamentu de sas natziones. »

In custa segunda imàgine, Gesùs Cristos, "s'àrbore de sa vida ", s'agatat " in mesu " a s'assemblea sua de elettos riunidos a fùrriu a issu in su "logu " de s'adunanza. Issu est " in mesu " in issos ma fintzas a sos chirros issoro, rapresentados dae sas " duas ispondas de su riu ". Ca s'Ispìritu divinù de Gesùs Cristos est onnipresente; presente in totue e in totus. Su frutu de custu " àrbore " est sa " vida " chi s'annoat, de s'ighidu, ca su " frutu suo " s'otenet in cadaunu de sos " 12 meses " de s'annu terrenu nostru. Custa est una àtera imàgine bella meda de sa vida eterna e nch'ammentat chi est mantenta eterna pro voluntade de Deus.

Gesùs at a s'ispissu paragonadu s'òmine a sos " àrbores " de frutu chi " giudicamus de sos frutos issoro ". Aiat atribuidu a sese, finas dae su cumintzu in Gen 2,9, s'imàgine simbòlica de unu " àrbore de sa vida ". Ma sos àrbores tenent comente a " vestimento " s'ornamentu de sas fògias " issoro ". Pro Gesùs sa beste " sua " simbulègiat sas òperas giustas suas e duncas sa redentzione sua de sos pecados de sos elettos suos chi a issu divent sa sarvesa issoro. Tando, etotu comente a sas " fògias " de sos " àrbores " curant sas maladies, sas òperas giustas acumpridas dae Gesùs Cristos " curant " sa malattia mortale de su pecadu originale eredada dae sos elettos sin de sos tempos de Adamo e Eva chi aiant impreadu " fògias " de àrbores pro cobèrrere su corpus fisicu issoro. e sa nudidade ispirituale iscoberta dae s'esperientzia de su pecadu.

Versetto 3: " Non b'at a àere prus maleditzione. In sa tzitade at a èssere su tronu de Deus e de s'Agnello; sos tzeracos suos l'ant a serbire e ant a bìdere sa cara sua » ,

De custu versetto s'Ispìritu s'espressat a su futuru, dende a su messàgiu suo su significadu de incoraggiamento pro sos elettos chi ant a dèvere ancora cumbàtere su malu e sas cunsighèntzias suas finas a sa torrada de Cristu e a sa rimotzione issoro de sa terra de su pecadu.

Est " anatema ", sa maleditzione de su pecadu cummìtidu dae Eva e Adamo, chi aiat rëndidu Deus invisibile a sos ogros umanos. Sa creazione de s'Israele de s'antiga alleantzia no aiat cambiadu nudda, ca su pecadu rendiat ancora Deus invisibile. Deviat ancora si cuare suta de s'aparèntzia de una nue a de die, devenende sgargiante a de note. A issu fiat abbandadu petzi su logu santissimu de su santuàriu, dolu sa morte pro su delincuenta. Ma custas cunditzones terrenas no esistent prus. In sa terra noa, Deus est visibile a totus sos tzeracos suos, cale at a èssere su servìtziu issoro abarrat ancora un'arcanu, ma issos ant a tènere

cuntatu cun Lui comente a sos apòstolos s'agataiant costàgiu costa cun Gesù Cristos e chistionaiant cun Lui; cara a cara.

Versetto 4: “ E su nùmene suo at a èssere subra de sa fronte issoro. »

Su nùmene de Deus costituit su beru “ sigillu de su Deus bividore ”. Lu riposo sabatico nd'est petzi su “sinnu” esteriore. Ca su “ nùmene ” de Deus designat su caràtere suo chi issu simbulègiat cun sas caras de sos “ bator animales ”: “ su leone, su bigru, s'òmine e s'abbila ” chi acaraint in manera perfeta sos contrastos armoniosos de su caràtere de Deus. : beru e forte, ma prontu a su sacrificziu, aspetu umanu, ma natura tzeleste. Sas paràulas de Gesù si sunt acumpridas; cussos chi sunt similes si radunano paris. In prus, cussos chi cumpartzint sos valores divinos sunt istados seletzionados dae Deus pro sa vida eterna e sunt riunidos a Lui. Sos “ cherbeddos ” acasàgiat su cherbeddu de s'òmine, tzentru motore de su pensamentu suo e de sa personalidade sua. E custu cherbeddu animadu istùdiat, rifletet e aprovat o refudat su modellu de veridade chi Deus li presentat pro lu sarvare. Sas mentes de sos elettos amaiant sa manifestazione de amore organizada dae Deus in Gesù Cristos e lutaiant, segundu sas règulas istabilidas, pro bìnchere su malu cun s'ajudu suo, pro otènnere su deretu de cunvìvere cun Lui.

In definitiva, totus cussas chi cumpartzint su caràtere de Deus riveladu dae Gesù Cristos s'agatant cun Lui pro lu serbire in manera eterna. Sa presèntzia de su “ nùmene ” de Deus “ iscritu subra de sa fronte issoro ” ispiegat sa vitòria issoro; e custu, in particolare, in s'ùrtima proa de sa fide adventista in cale sos òmines teniant su sèberu de iscriere subra de sa “ fronte issoro ”, “ su nùmene de Deus ” o su de sa “ bèstia ” rebella.

Versetto 5: “ Non b'at a àere prus note; e no ant a tènnere bisòngiu ne de lampada ne de lughe, ca su Sennore Deus lis at a dare sa lughe. E ant a regnare in sos sèculos de sos sèculos. »

Segundu Gen. 1:5, dae segus sa paràula “ note ” b'est sa paràula “ oscuridade ”, sìmbulu de su pecadu e de su malu. Sa “ lampada ” designat sa Bibbia, sa santa paràula iscrita de Deus chi rivelat sa norma de sa “ lughe sua ”, sa de su bene e de su bene. No at a èssere prus ùtile, sos elettos ant a tènnere atzessu diretu a s'ispirazione divina sua, ma cunservat como, subra de sa terra de su pecadu, s'essenziale ruolu suo “ iluminadore ”, chi petzi giughet a sa vida eterna.

Versetto 6: “ Ed issu m'aiat naradu: Custas paràulas sunt seguras e veraci; e su Sennore, su Deus de sos ispiritos de sos profetas, at mandadu s'ànghelu suo pro ammustrare a sos suos tzeracos custu chi devet acadèssere chitzo ”.

Pro sa segunda bia agatamus custa afirmadura divina: “ Custas paràulas sunt tzertas e beras ”. Deus si fortzat de conchinare su lettore de sa profetzia, ca in sos sèberos suos est in giogu sa vida eterna sua. In cara a sas afirmaduras divinas suas, s'èssere umanu est cundizionadu dae sos chimbe sentidos chi l'at dadu su Creadore suo. Sos tenteos sunt plùrimos e eficatzes in su l'istesiare de s'ispiritualidade. S'insistèntzia de Deus est tando de su totu giustificada. Su perìgulu pro sas ànimas est beru e semper presente.

Est pretzisu a aggiornare sa lettura nostra de custu versetto chi presentat unu raru caràtere literale in custa profetzia. Non b'at perunu sìmbulu in custu versetto, ma s'affirmadura chi Deus est s'ispiradore de sos profetas chi ant iscritu sos libros de sa Bibbia e chi, comente a

rivelazione finale, at imbiadu "Gabriele" a Giovanni, pro chi li rivelet in imàgines custa chi , in su 2020, at a acotèssere " in maniera pronta ", o est giai istadu realizadu, in larga medida. Ma intre su 2020 e su 2030 s'at a dèvere rugrare s'era prus terrorosa; tempos terribiles signados dae sa morte, de sa destruidura nucleare e de sas terribiles " sete ùrtimas piaghe de s'ira de Deus "; s'òmine e sa natura ant a sufrire in maniera orribile finas a iscumpàrrere.

Versetto 7: " Ed aco', deo bèngio chitzo . Ditzosu chie custoit sas paràulas de sa profetzia de custu libru! »

Sa torrada de Gesùs est annunziata su beranu de su 2030. Sa beatitudine est pro nois, in sa medida in cale "cunservamus " , finas a sa fine , " sas paràulas de sa profetzia de custu libru " de s'Apocalisse.

S'avèrbu " in maniera pronta " definit s'aparizione improvvisa de Cristu in s'ora de sa torrada sua, ca su tempus curret in maniera regolare sena atzeleradas nen rallamenti. Sin de Daniele 8:19, Deus nch'amentat: " b'at unu tempus fissadu pro sa fine ": " Tando m'aiat naradu: T'apo a insinnare custu chi at a acadèssere a sa fine de s'ira, ca b'at unu tempus signadu pro sa fine ." Issa at a pòdere intervènnere petzi a su tèrmine de sos 6000 annos programados dae Deus pro sa seletzione sua de sos elettos, est a nàrrere sa prima die de beranu chi pretzedet su 3 aprile 2030.

Versetto 8: " Deo so Giovanni, chi apo intesu e bidu custas cosas. E a pustis de àere intesu e bidu, aia rùidu a sos pees de s'ànghelu chi mi los aiat ammustradu, pro l'adorare e prostrarmi in dae in antis suo. »

Pro sa segunda bia, s'Ispìritu benit a nche mandare s'avertimentu suo. In sos testos gregos originale su verbu "proskuneo" si bortat comente a "prostrarsi in dae in antis". Su verbu "adorare" est unu retaggio de sa versione latina narada "Vulgata". A cantu paret, custa mala traduzione at ammaniadu su caminu a s'abbandonu de sa prostrazione fisica in sa pràtica religiosa de su cristianèsimu apostata finas a su puntu de pregare "a sa ritza", a càusa de una àtera farsa traduzione de su verbu gregu "istemi", in Marco 11,25. In su testu sa forma sua "stékété" tenet su significadu de "restare firmos o perseverare", ma sa traduzione Oltramare impreada in sa versione de L.Segond l'at bortada in "stasis" chi significat "istare a sa ritza" in sentidu literale. Una farsa traduzione de sa Bibbia legìtima gasi, ingannevolmente, unu cumportamentu indegno, arrogante e oltraggioso in sos cunfrontos de su grandu Deus creadore, s'Onnipotente, a banda de pessones chi perdent su sentidu de su sacru a beru. E custu no est s'unicu... Aco' ca su cumportamentu nostru in sos cunfrontos de sas traduciones biblicas devet èssere sospettoso e cauteladu, mescamente ca in Ap.9:11, Deus rivelat s'impreu "distruidore" (Abaddon-Apollyon), de sa Bibbia iscrita " in ebràicu e gregu ". Sa veridade s'agatat petzi in sos testos originale, cunservados in ebràicu ma iscumpartos e sostituidos dae sos iscritos gregos de s'alleàntzia noa. E inie, andat reconnotu, est aparta sa pregadoria "a sa ritza" intre sos credentes protestantes, aia pigadu de mìa de sas paràulas divine de su " 5a trumba ." Ca, in maniera paradossale, intre sos catòlicos sa pregadoria in ghenugru est sghida prus pro tempus meda, ma non b'at de si trassire, ca est in custa religione catòlica chi su demòniu giughet sos sghidores suos e sas vìtimas suas a prostrarsi dae in antis sas imàgines isculpadas proibidas dae su segundu de sos deghe cumandamentos de Deus; cumandamentu chi sos catòlicos disconnoschent, ca in sa versione romana est burradu e sostituidu.

Versetto 9: “ Ma issu m'aiat naradu: càstia-ti de custu! Deo so su tuo cunservo, cuddu de sos frades tuos profetas e de cussos chi custoint sas paràulas de custu libru. Adorazione dae in antis Deus prostrati. »

Sa curpa cummitida dae Giovanni est proposta dae Deus comente a monito giradu a sos elettos suos: «castiade-bos de non rùere a s'idolatria!». su chi constituit sa curpa printzipale de sas religiones cristianas refudadas dae Deus in Gesù Cristos. Organizat custa iscena in su matessi modu in cale at organizadu s'ùrtima letzione sua ordinende a sos apòstolos suos de imbracciare sas armas in s'ora de s'arrestu suo. Cando fiat arribbadu su momentu, lis aiat proibidu de l'impreare. Fiat istada dada sa letzione e issa aiat naradu: “ Ista atentu a no lu fàghere ”. In custu versetto Giovanni retzit s'acrarimentu: “ Deo so tuo cunservo ”. Sos “ ànghelos ”, cumpresu “ Gabriele ”, sunt, comente a sos òmines, creaturas de su Deus creadore chi at proibidu in su segundu de sos deghe cumandamentos suos de prostrarsi dae in antis sas creaturas suas, dae in antis sas imàgines isculpadas o pintadas; totu sas formas chi s'ìdolu podet assùmere. Podimus tando imparare de custu versetto notende sos cumportamentos opostos de sos ànghelos. Inoghe Gabriele, sa creatura tzeleste prus digna a pustis de Michele, vietat sa prostrazione in dae in antis suo. Satana, imbetzes, in sas suas seduttive aparitziones, suta de sas ispògias de sa “Vèrgine”, pedit ite siant pesados monumentos e logos de cultu pro l'adorare e la serbire... ruet sa caratza luminosa de sas tenebre.

S'ànghelu pretzisat in prus “ e cudda de sos frades tuos, de sos profetas e de cussos chi custoint sas paràulas de custu libru ”. Intre custa frase e sa de Apoc. 1:3 notamus sa diferèntzia dèvida a su tempus coladu intre su cumintzu de su tempus de decritazione, 1980, e su de sa versione atuale de su 2020. Intre custas duas datas, “ chie leghet » aiant fatu cumpartire sa lughe detzifrada a àteros figios de Deus chi fiant intrados ateretantu a s'òpera de sos “ profetas ”. Custa multiplicazione permetet a unu nùmeru ancora majore de àteros mutidos de atzèdere a s'elezione ascurtende sa veridade rivelada e ponende-la in pràtica concreta.

Versetto 10: “ Ed issu m'aiat naradu: Non seglieis sas paràulas de sa profetia de custu libru. Ca su momentu est probe. »

Su messàgiu est fuorviante, ca est giradu a Giovanni, chi Deus at carradu in s'època finale nostra finas dae su cumintzu de su libru , segundu Ap. 1:10. In prus devimus cumprèdere chi s'òrdine de non segliare sas paràulas de su libru est indirizadu deretu a mie in su su momentu chi su libru est de su totu abertu; devenit tando su “ piticu libru abertu ” de Apoc. 10:5. E cando est “ abertu ” cun s'agiudu e s'autorizazione de Deus, non si tratat prus de lu serrare cun “sigillos”. E custu, “ ca su tempus est probe ”; in su beranu de su 2021 mancant 9 annos, in antis de sa gloriosa torrada de su Sennore Deus Gesù Cristos.

Nointames, sa prima abertura de su “ piticu libru ” fiat cumintzadu a pustis de su decretu de Dan. 8:14, est a nàrrere a pustis de su 1843 e su 1844; ca s'importante comprensione de s'argumentu de s'ùrtima proa de fide adventista est dèvida a sas rivelatziones dadas deretu de Gesù Cristos matessi, o de s'ànghelu suo, a sa sorre nostra Ellen.G.White, durante su ministèriu suo.

Versetto 11: “ Chie est ingiustu torret a èssere ingiustu, chie est impuru torras impuru; e su giustu continos a praticare sa giustìtzia, e cussu chi est santu si santifichet ancora. »

In prima letura, custu versetto cunfirma s'intrada in aplicatzione de su decretu de Dan. 8,14. Sa separatzione de sos avventisti seletzionados dae Deus intre su 1843 e su 1844 cunfirma su messàgiu de " Sardi " ue agatamus sos protestantes " bios " ma " mortos " e " impestados " in manera ispirituale, e sos pionieres avventisti " dignos de bianchezza " mutidos in custu versetto " giustìzia e santificazione ". Ma s'abertura de su " piticu libru " est progressiva comente " su caminu de sos giustos chi andat creschende comente a sa lughe de sa die, de s'arbèschida a su suo zenit ". E sos pionieres avventisti no ischiant chi una proa de fide los diat àere sedatzados intre su 1991 e su 1994, comente a nch'at riveladu s'istùdiu de sa " de chimbe trumbas ". De cunsighèntzia devenint possibles àteras leturas de custu versetto.

Su tempus de su suggellamento istat pro finire, comente a leghimus in Apocalisse 7:3: " Non faghides calicunu malu a sa terra, ne a su mare, ne a sos àrbores, fintzas a cando no amus a àere segliadu sos cherbeddos de sos tzeracos de su Deus nostru. » Ue a collocare s'autorizzazione pro iscalabrare sa terra, su mare e sos àrbores? Esistent duas possibilidades. In antis de sa " de ses trumbas " o in antis de sas " sete ùrtimas piaghe "? Ca sa " de ses trumbas " constituit unu de ses castigos ammonitore dadu dae Deus a sos peccatori terrenos, mi paret lògicu in custu casu cunsiderare sa segunda possibilidade. Ca sas " sete ùrtimas piaghe de s'ira de Deus " tenent comente a bersàlliu sa "terra " protestante e su "mare " catòlicu. Cunsideramus chi sas destruiduras acumpridas dae sa " de ses trumbas " no impedint, ma promovent sa cunversione de sos mutidos eletos redenti de su sàmbene de Gesùs Cristos.

Est tando, a pustis de sa " de ses trumbas " e pagu in antis de sas " sete ùrtimas piaghe ", e pro como de su sessamentu de su suggellamento chi signat sa fine de su tempus de sa gràtzia colletiva e individuale chi podimus ancora collocare sas paràulas de custu versetto: " Chie est ingiustu torret a èssere ingiustu, chie est impestadu si torret a impestare; e su giustu continos a praticare sa giustìzia, e cussu chi est santu si santifichet ancora. » Totus ant a pòdere bìdere inoghe su modu in cale s'Ispritu cunfirmat in custu versetto sa bona tradutzione chi apo presentadu pro su versetto fondamentale "avventista" chi est Daniele 8:14: "... sa santidade at a èssere giustificada ". Sas paràulas " giustiziat e santu " sunt a forte sustentadas e duncas cunfirmadas de Deus. Custu messàgiu antizipat duncas su momentu de sa fine de su perìodu de gràtzia, ma unu àteru acrarimentu est sa sighente. Lòmpidu a sa fine de su libru, s'Ispritu mirat pro como in cale su libru detzifradu de su totu devenit su " piticu libru abertu " e de custu momentu s'atzetatzione sua o refudu at a fàghere sa diferèntzia intre " cussu chi est giustu e cussu chi s'impestat ". e Sennore Nostru cumbidat " su santu a si santificare galu de prus ". Amentu ancora chi sa " contaminatzione " fiat istada atribuida a su protestantèsimu in su messàgiu " Sardi ". S'Ispritu pigat de mìa cun sas paràulas suas custu protestantèsimu e avventismo istituzionale chi nde cumpartzit sa maledizione de su 1994, cando bi s'est unidu intrende a s'alleàntzia ecumènica. S'atzetatzione de su messàgiu detzifradu de custu libru at a fàghere duncas " torra , ma s'ùrtima, sa diferèntzia intre chie serbit Deus e chie non su tzeracos " segundu Male. 3,18.

Duncas resumo sas letziones de custu versetto. In primu logu, cunfirma sa separatzione de sos avventisti de su protestantèsimu intre su 1843 e su 1844. In segunda letura, s'aplicat contra s'avventismo ufiziale chi est torradu a s'alleàntzia protestante e ecumènica a pustis de su 1994. E propòngio una de tres leturas chi s'at a aplicare a sa fine de su tempus de proa in su

2029 in antis de sa torrada de Gesùs Cristos fissadu pro su cumintzu de su beranu chi pretzedet su 3 abriale de sa Pasqua ebràica 2030.

A pustis de custos acrarimentos nche restat de cumprèndere chi sa càusa de sa ruta de s'avventismo istituzionale, chi l'at giutu a èssere " butadu " dae Gesùs Cristos in su messàgiu indirizadu suo a Laodicea, no est tantu su refudu de crèere a sa torrada sua pro su 1994, cantu su refudu de tènnere contu de su contribuutu de lughe bènnidu a illuminare sa bera tradutzione de Daniele 8:14; una lughe dimustrada in manera incontestabile de su matessi testu biblicu ebràicu originàriu. Custu pecadu podet èssere cundennadu petzi de su Deus de giustitzia chi non cunsiderat innotzente su culpèvole.

Versetto 12: " Aco', deo bèngio chitzo , e s'acumpensu meu est cun megus, pro rèndere a cadaunu segundu sas òperas suas ".

In tre 9 annos, Gesùs at a torrare a una glòria divina indescribibile. In Apoc. 16-20, Deus nch'at riveladu sa natura de sa parte de sa punitzione riservada Sua a sos peccatori catòlicos, protestantes e avventisti ingiustos e intollerantes rebellos. Nch'at fintzas presentadu sa parte riservada a sos suos avventisti elègidos chi sunt abarrados fideles e chi onorant sa paràula profetosa sua e su santu sàbadu suo de sa de sete dies, in Apoc. 7, 14, 21 e 22. Sa " retributzione " " at a torrare a cadaunu segundu cale "est s'òpera sua ", chi lassat pagu ispàtziu a sos culpèvoles pro si giustificare a sos ogros de Cristu. Sas paràulas autogiustificative devenint inùtiles ca posca at a èssere tropu tardos pro trasformare sos errores de sos sèberos passados.

Versetto 13: " Deo so s'alfa e s'omega, su primu e s'ùrtimu, su printzìpiu e sa fine. »

Custu chi tenet unu cumintzu tenet fintzas una fine. Custu printzìpiu s'aplicat a sa durada de su tempus terrenu cuntzèdidu dae Deus pro sa seletzione sua de sos elettos. In tre s'alfa e s'omega ant a èssere colados 6000 annos. In s'annu 30, su 3 abriale, sa morte espiatòria voluntària de Gesùs Cristos at a àere signadu fintzas su tempus alfa de s'alleantzia cristiana de 2000 annos; su beranu de su 2030 at a signare su tempus suo omega in prenu vigore.

Ma s'alfa est fintzas su 1844 cun su suo omega 1994. E in fines, s'alfa est pro mene e sos ùrtimos funtzionàrios eletos, su 1995 cun su suo omega, su 2030.

Versetto 14: " Beato chie osserva sos cumandamentos suos (e non sabunare sas bestes issoro) , pro tènnere deretu a s'àrbore de sa vida e pro intrare pro sas ghennas de sa tzitade! »

Sa segunda forma de sa " manna tribolazione " est in dae in antis nostru cun su corollàriu suo de moltitudini de mortes. Devenit tando apretosu otènnere s'amparu e s'agiudu de Deus pro mèdiu de Gesùs Cristos. Comente sugerit s'imàgine, su peccatore devet « osservare sos cumandamentos suos »; sos de Deus e sos de Gesùs, " s'Agnello de Deus ", su chi significat chi devet rinunziare a totu sas formas chi su pecadu podet assùmere. Sa tradutzione caratzada de custu versetto cunservada in sas atuales Bibbias nostras est dèvida a su catolitzèsimu romanu ghiadu dae su Vaticanu. Sos àteros manuscritos, sos prus antigos, e duncas prus fideles, proponent: " Beato chie osservat sos cumandamentos suos ". E ca su pecadu est sa trasgressione de sa lege, su messàgiu benit distorto e sostituit a s'ubbidientzia netzessària e vitale sa simpre rivendicatzione de appartenentzia cristiana. Chie traet vantàgiu dae su reatu? A

cussos chi ant a cumbàtere su sàbadu finas a sa torrada gloriosa de Gesùs Cristos. Su beru messàgiu si resumet gasi: “Beato chie ubbidit a su Creadore suo”. Custu messàgiu non faghet àteru chi repètere custu chi est tzitadu in Apocalisse 12:17 e 14:12, est a nàrrere: “ cussos chi osservant sos cumandamentos de Deus e sa fide de Gesùs ”. Sunt custos sos destinatàrios de s'ùrtimu messàgiu imbiadu dae Gesùs. Cussu chi giùdicat su resurtadu otentu est Gesùs Cristos matessi, e su bisòngiu suo est pari a sa tribulia sufrida in su martìriu suo. S'acumpensu pro sos seletzionados at a èssere mannu meda; ant a otènnere s'immortalidade e ant a intrare a sa vida eterna a traessu de su percursu avventista simbulegiadu dae sas “ dòighi ghennas ” de sa simbòlica “ noa Gerusalemme ”.

Versetto 15: “ Via sos canes, sos magos, sos fornicatori, l'assassinis, l'idoltras e cale si siat ama e pràtica sa fàula! »

Chie sunt cussos chi Gesùs nùmenat gasi? Custa acusa cuada pertocat totu sa fide cristiana chi tenet apostatato; sa fide catòlica, sa multiforme fide protestante chi cumprendet fintzas sa fide avventista chi est intrada a s'alleàntzia sua dae su 1994; sa fide avventista de issu gasi in manera generosa beneita a su cumintzu de s'esistèntzia sua, e ancora prus in sos cunfrontos de sos ùrtimos rapresentantes suos custringtos a sa dissidèntzia. Sos “ canes ” sunt sos paganos ma fintzas, e mescamente, cussos chi si narant sos frades e lu traighent . Custu tèrmine “ canes ” est in manera paradossale pro s'òmine otzidentale cuntemporàneu su de s'animale consideradu simbulu de fidelidade, ma pro sos orientales s'imàgine matessi de s'eseccrazione. E inoghe Gesùs disafiat addirittura sa natura umana issoro e los cunsiderat animales inaffidabili. Sos àteros tèrmines cunfirmant custu cabu. Gesùs cunfirmat sas paràulas fatas in Ap.21:8 e inoghe s'annanta de su tèrmine “ canes ” espressat su cabu personale suo. A pustis de sa sublime dimostrazione de amore chi at donadu a sos òmines, nudda est prus terrorosu chi èssere traitos dae cussos chi afirmant de apartènnere a issu e a su sacrificziu suo.

Posca Gesùs los mutit “ magos ” a càusa de su cummèrtziu issoro cun sos ànghelos malos, de s'ispiritualismu, chi pro primu tenet sedotto sa fide catòlica cun sas aparitziones de sa “Vèrgine Maria”, ite biblicamente impossibile. Ma sos miràculos acumpridos dae sos dimònios sunt similes a sos acumpridos dae sos “ magos ” de su Faraone dae in antis Moses e Aronne.

Definende-los “ isbrigongidos ”, Gesùs cundennat sa liberatzione de sos costùmenes ma mescamente sas innaturali alleàntzias religiosas chi istringhent sas Crèsias protestantes cun sa fide catòlica denunziada dae sos profetas de Deus comente a tzeraca de su demòniu. Riproduint, “comente a figias”, sa “fornicazione ” de sa mama “ prostituta Babilònia sa Manna ”, denunziada in Apoc. 17:5.

Sos apostati sunt fintzas “ assassinos ” chi s'ant a ammaniare a ochire sos elettos de Gesùs si Issu no at a intervènnere pro los impedire a traessu de su gloriosu abbentu suo.

Sunt “ idoltras ” ca dat prus interessu a sa vida materiale chi a cudda ispirituale. Abarrant indiferentes cando Deus lis oferit sa lughe sua, chi in manera isfatzada denegant dimonizende sos beros missos suos.

E pro finire custu versetto pretzisa: “ e cale si siat ama e pràtica sa fàula! » Gasi faghende, denunzia cussas sa cale natura est atacada a sa fàula, a su puntu de èssere insensibiles de su

totu a sa veridade. De sos gustos e de sos colores s'est naradu chi non faghet a discutire; su matessi balet pro s'amore pro sa veridade o pro sa fàula. Ma pro s'eternidade sua, Deus sèberat, petzi, intre sas creaturas suas chi sa riproduzione umana intzitat, sas chi tenent custu amore pro sa veridade.

S'èsitu finale de su pranu de sarvesa de Deus est terrorosu. Sunt espèllidos, posca, sos antidiluviani incalliti peccatori impenitenti, s'antiga alleàntzia ebràica miscredente, s'abominevole fide catòlica romana papale, l'idolatrato fide ortodossa, sa fide calvinista protestante e, in fines, sa fide istituzionale avventista, ùrtima vītima de s'ispiritu de traditzione chi sos pretzedentes tenent totus in manera aguale favoridu.

Su messàgiu “avventista” at tentu cunsighèntzias fatales, in primu logu, pro sos ebreos, chi sunt rùidos a càusa de su refudu issoro de crèere in sa prima bènnida de su Messia annuntziada in Daniele 9:24-27. In segundu logu, sos cristianos cassados dae Gesùs chi cumpartzint totus sa curpa de àere ammustradu disinteressu pro s'ùrtimu messàgiu “avventista” chi annùntziat sa segunda bènnida sua . Sa farta issoro de amore pro sa veridade sua est issoro fatale. In su 2020, custas religiones ufiziales printzipales cumpartzint totus custu terrorosu messàgiu chi Gesùs aiat indirizadu in su 1843 a su protestantèsimu de s'era de sos “ Sardos ” in Apoc. 3:1: “ Si narat chi siais bios e chi siais mortos ”.

Versetto 16: “ Deo, Gesùs, apo mandadu s'ànghelu meu pro bos testimoniare custas cosas in sas crèsias. Deo so sa raighina e su sèmene de Davide, su luminosu isteddu de su mangianu. »

Gesùs aiat mandadu s'ànghelu suo Gabriele a Giovanni e, tràmite Giovanni, a nois, fideles servidores suos de sas ùrtimas dies. Ca petzi oe custu messàgiu detzifradu de su totu nche permetet de cumprèndere sos messàgios chi issu girat a sos tzeracos suos e dischentes de sas sete èpocas o sete Assembleas. Gesùs dogat sa duda subra de s'evocazione simbòlica sua de Apo.5: “ raighina e posteridade de Davide ”. E agiunghet: “ su luminosu isteddu de su mangianu ”. Custu isteddu est su sole ma issu s'identificat cun issu petzi comente a s'imbulu. Ca, inconsciamente, sos èsseres sintzeros chi amant Gesùs Cristos pro su sacrificziu suo onorant su sole nostru, custu isteddu divinizadu dae sos paganos. Si medas non nde sunt abbastos, moltitudini, fintzas illuminadas subra de s'argumentu, non sunt prontas, nen capatzas de cumprèndere sa gravidade de custa atzione pagana e idolatrato. S'òmine devet ismentigare si matessi, si pònneru in càmbiu de Deus chi intendet sas cosas in modu diferente meda pro su fatu chi sa mente sua sighit giai de belle 6000 annos sas atziones de sos òmines. Identificat cada atzione pro custu chi a beru rapresentat; su chi no est su casu de sos òmines sa cale cùrtzia vida est apessamentada mescamente de satisfàghere sos disìgios pròpios, in antis totu carrales e terrenos, ma est fintzas su casu de cussos chi sunt ispirituales e religiosos meda e chi abarrant blocados pro respetu de sas traditziones de sos babbos.

A sa fine de su messàgiu de Tiatira , s'ispiritu narat a “ cussu chi binchet ”: “ E deo l'apo a dare s'isteddu de su mangianu ”. Inoghe Gesùs si presentat comente a su “isteddu de su mangianu ”. Su binchidore at a otènnere duncas Gesùs e cun issu totu sa lughe de sa vida chi in Lui tenet sa bena sua. S'amentu de custu tèrmine sugerit sa prena atenzione de sos beros ùrtimos “avventisti” subra de custos versetti de 1 Pietro 2:19-20-21: “ E nois retenimus tantu prus segura sa paràula profetosa, a sa cale fadas bene a prestare atenzione, che a una

lampada chi lughet in logu iscuru, fintzas a cando ispuntet sa die e peset s'isteddu de su mangianu in sos coros bostros; ischende in antis totu bois matessi chi peruna profetzia de s'Iscritura podet èssere ogetu de interpretatzione privada, ca no est mai pro voluntade de s'òmine chi est istada giuta una profetzia, ma est mòvidu dae s'Ispìritu Santo chi sos òmines ant faeddadu a banda de Deus. » No lu diamus pòdere nàrrere mègius. A pustis de àere ascurtadu custas paràulas, s'elettu las trasformat in òperas aiat pigadu in cunsideru de Gesù Cristos.

Versetto 17: “ E s'Ispìritu e s'isposa aiant naradu: Benis. E chie ascurtat nàrgiat: Benis. E chie tenet sidis bèngiat; chie cheret, podet pigare in manera libera s'abba de sa vida ”.

Finas dae su cumintzu de su ministèriu terrenu suo, Gesù at afiladu custa mutida: “ Benis ”. Ma assumende s'imàgine de sa “ sidis ”, ischit chi chie non tenet “ sidis ” no at a bènnere a bufare. Sa sua mutida at a èssere ascurtada petzi de cussas chi tenent “ sidis ” de custa vida eterna chi sa perfeta giustìtzia sua nch'ofèrit petzi pro sa gràtzia sua, comente a una segunda possibilitade. Petzi Gesù nd'aiat pagadu su prètziu; l'ofèrit tando “ in donu ”. Peruna “indulgenza” catòlica o divina permetet de l'otènnere cun dinari. Custa mutida universale ammàniat unu raduno de funtzionàrios eletos de totu sas natziones e de totu sas origines. La mutida “ Benis ” devenit sa crae pro custu grupu de elettos chi sa proa de fide de sas ùrtimas dies at a creare. Ma issos ant a isperimentare sa proa ispèrdidos subra de sa terra e s'ant a riunire petzi cando Gesù Cristos at a torrare a sa glòria sua pro los istesiare de sa terra de su pecadu.

Versetto 18: “ Deo declaro a cale si siat ascurtat sas paràulas de sa profetzia de custu libru: si calicunu b'aggiunghet calicuna cosa, Deus l'at a corfire cun sas piaghe descritas in custu libru; »

S'Apocalisse no est unu normale libru bìblicu. Est un'òpera literària codificada in manera divina in su limbàgiu bìblicu chi podet èssere reconnotu dae cussos chi esàminant s'intrea Bìbbia de su cumintzu a sa fine. Sas espressiones devenint familiares a traessu de sa letura repitida. E sas “cuncordàntzias bìblicas” permetent de agatare espressiones sìbiles. Ma etotu ca su còdighe suo est pretzisu meda, tradutores e trascrittori sunt avèrtidos: “ Si calicunu b'aggiunghet calicuna cosa, Deus l'at a corfire cun sas piaghe descritas in custu libru ”.

Versetto 19: “ E si calicunu dogat calicuna cosa dae sas paràulas de su libru de custa profetzia, Deus at a dogare sa parte sua dae s'àrbore de sa vida e de sa tzitade santa, descritos in custu libru. »

Pro sos matessi motivos, Deus minetzat cale si siat “ dogat calicuna cosa dae sas paràulas de su libru de custa profetzia ”. Chie curret custu arriscu est fintzas avèrtidu: “ Deus at a segare sa parte sua de s'àrbore de sa vida e de sa tzitade santa, descritos in custu libru ”. Sos cambiamentos rilevados ant a tènnerne duncas cunsighèntzias terrorosas pro cussas chi los ant cummìtidos.

Atiro s'atenzione tua subra de custa letzione. Si la modificat de custu incumprensibile libru in còdighe est punida dae Gesù Cristos in custos duos modos rigorosos, ite at a acadèssere a cussos chi refudant su messàgiu decodificadu suo cumprensibile in manera perfeta?

Deus tenet bonas resones pro presentare cun crasesa custu avertimentu, ca custa Rivelazione, sas cales paràulas sunt ue Lui seberadas, tenet su matessi valore de su testu de sos deghe “cumandamentos influidos” “suos cun su pòddighe suo subra de tàulas dae pedra” . Como, in Daniele 7:25, issu aiat profetadu chi sa lege “bera” sua diat èssere istada “cambiada”, gasi comente sos “tempos”. S'atzione fiat istada acumprida, comente a amus bidu, de s'autoridade romana, posca imperiale in su 321, posca papale, in su 538. Custa atzione de issu giudicada “arrogante” at a èssere punida cun sa morte, e Deus nch'esortat a no la riprodurre, cara a sa profetzia, custu tipu de curpa chi issu cundennat in manera firma.

S'òpera de Deus abarrat s'òpera sua in manera indipendente de su tempus in cale est acumprida. Detzifrare sa profetzia sua est impossibile sena sa ghia sua. Custu significat chi l'òperat decrittografata tenet su matessi valore de cudda crittografata. Rendide-bos contu duncas chi custa òpera ue su pensamentu de Deus si rivelat in manera crara est de santidade “arta meda”. Constituit sa “testimonia de Gesùs” definitiva chi Deus girat a sos ùrtimos servidores suos dissidentes avventisti de sa de sete dies; e in su matessi tempus, cun sa pràtica de su beru sàbadu sàbadu, est in su 2021 s'ùrtima “santidade giustificada” previdida de s'intrada in vigore de su decretu Dan. 8:14 in su 1843.

Versetto 20: “Cussu chi testimòniat custas cosas narat: Eja, bèngio chitzo . Amen! Beni, Sennore Gesùs! »

Ca cuntenet sas ùrtimas paràulas chi Gesùs Cristos aiat giradu a sos dischentes suos, custu libru de s'Apocalisse est de santidade arta meda. In issu agatamus s'equivalente de sas tàulas de sa lege, aiat influidu de su pòddighe de Deus e cunsignadas a Moses. Gesùs testimòniat; chie at a atrevire cuntestare custa atestazione divina? Totu est naradu, totu est riveladu, non tenet àteru de nàrrere si no: “Eja, bèngio chitzo”. Unu simple “Eja”, chi interessat totu sa persone divina sua, significat chi sa sua imbeniente bènnida est tzerta ca annoat sa promissa sua: “Bèngio chitzo”; unu “in manera pronta » datadu chi assumet totu su significadu suo: in su beranu de su 2030. E cunfirma sa declarazione sua narende « Amen »; chi significat: “In veridade”.

Chie tando narat: “Beni, Sennore Gesùs”? Segundu su versetto 17 de custu capìtulu, issos sunt “s'Ìspìritu e s'isposa”.

Versetto 21: “Sa gràtzia de su Sennore Gesùs siat cun totu sos santos! »

Custu ùrtimo versetto de s'Apocalisse serrat su libru evocande “sa gràtzia de su Sennore Gesùs”. Custu est unu tema chi a s'ispissu s'est opostu a sa lege a su cumintzu de s'Assemblea cristiana. A cuddu tempus, sa gràtzia fiat opponibile a sa lege a banda de cussas chi refudaiant s'offerta de Cristu. S'eredade de sa lege a banda de sos ebreos significaiat chi issos bidiant sa giustìtzia divina petzi travessu de issa. Gesùs non los cheriat sutràere a s'ubbidienza a sa lege ma fiat bènnidu a “acumprire” custu chi sos sacrificios animales l'aiant profetadu. Pro custu at naradu in Matteo 5,17: “Non pessades chi deo sia bènnidu a abolire sa lege o sos profetas; Non so bènnidu a abolire, ma a dare cumprimentu”.

Sa cosa prus ispantosa est intèndere sos cristianos s'opònnere a sa lege e a sa gràtzia. Ca, comente a ispietat s'apòstolu Pàule, sa gràtzia tenet sa fine de agiuare s'òmine a acumprire sa

lege a su puntu chi Gesùs declarat in Giovanni 15,5: “ Deo so su toronilliu, bois sos tralci. Chie abarrat in mene e in su cale deo isto, porrida meda frutu, ca sena de mene non podides fàghere nudda ”. De cales cosas “ fàghere ” faeddat e chi “ fruto ” est? De su respetu de sa lege chi sa gràtzia sua rendet possibile gràtzias a s'agiudu suo in s'Ispìritu Santo.

Diat èssere istadu auspicabile e salutare si “ sa gràtzia de su Sennore Gesùs esseret istada ” e aeret pòdidu agire “ in totus ”; ma custu cara a distorto espressat petzi unu disìgiu irrealizzabile. Isperamus giai totus chi siant meda meda; su majore nùmeru possibile; su nostru ammirabile Deus, Creadore e Salvatore lu mèritat; nd'est sumamente dighu. Ispetzifichende “ cun totu sos santos ”, su testu originale dogat cada ambiguidade; sa gràtzia de su Sennore podet giovare petzi a issos, a cussos « chi issu santificat cun sa veridade sua » (Gv 17,17). E a cussos chi pessant de cròmperre sa vida eterna cursende sa bia inditada dae Gesùs Cristos, amentu chi intre sa “ bia ” e sa “ vida ” b'est sa “ veridade ” essenziale, segundu Giovanni 14,6. Sena ofesa pro sos rebellos chi revèdicant sa beneditzione de custu versetto, dae su 1843, sa gràtzia de su Sennore at beneficiadu petzi cussos chi issu santificat mediante su reimpreu de su santu pasu suo sabàticu su sàbadu. Est custa atzione chi, assotziada a sa testimonia de s'amore pro sa veridade “ sua ”, rendet sos elettos santos dinnos de sa gràtzia in chistione. Duncas sa gràtzia non podet èssere dedicata a “totus”. Atenzione duncas a sas tradutziones de sa Bibbia faddidas e fuorvianti, chi giughent a una terrorosa disillusione finale pro cussas chi s'afidant a issas pro sa mala sorte issoro!

Sa Rivelazione divina presentada in custa òpera at cunfirmadu sos insignamentos profetados in su contadu de sa Gènesi, de cale amus pòdidu cunstatare s'importu vitale. A su tèrmine de custu traballu, paret ùtile torrare a cramare custos insignamentos printzipales. Custu est giustificadu e dia chèrrere fintzas sutaliniare chi in su mundu cuntemporàneu nostru sa fide cristiana est presentada in modu massissu in una forma distorta a càusa de s'eredade culturale de su catolitzèsimu romanu. Sa veridade recherta dae Deus est abarrada in s'istadu simple e lògicu cumpresu dae sos primos apòstolos de Gesùs Cristos ma custa simpleza, a s'ispissu disconnota, devenit, pro su caràtere minoritàriu suo, cumplessa pro sos non cumintzados. A beru, pro identificare sos ùrtimos Santi de sas ùrtimas Dies de Gesùs Cristos e s'istrutura ispirituale de s'Apocalisse, su decretu de Daniele 8:14 est indispensabile. Ma pro individuare custu decretu est essenziale fintzas s'istùdiu de s'intreu libru de Daniele e sa decifrazione de sas profetzas suas. Cumprendides custas cosas, s'Apocalisse nch'isvelat sos sekretos suos. Custos istùdios netzessàrios ispiegant sa difficultade chi s'adobiat cando si chircat de conchinare s'òmine non credente de su tempus nostru in Otzidente, e mescamente in Frantza.

Gesùs at naradu chi nemos podet bènnere a issu si non su Babbu chi lu ghiat e at fintzas naradu, in contu de sos elettos suos, chi issos divent nàschere de abba e de Ispìritu. Custos duos insignamentos significant in modu cumentare chi Deus conoschet sa natura ispirituale de sos elettos suos intre totus sas creaturas suas. De cunsighèntzia, cadaunu de issos at a reagire segundu sa natura pròpia; fintzas cussos chi tenent pregiudizios favorèvoles in contu de su sàbadu giai praticadu dae sos ebreos ant a atzetare sena tropas difficultades sas rivelatziones profetas chi l'ammustrant rechestu de Deus de su 1843. Cussos imbetzes chi tenent pregiudizios contràrios a su riguardu ant a denegare totu sos argumentos bìblicos presentados e at a agatare bonas resones pro giustificare su refudu suo. Cumprendere custu

printzipiu nch'amparat de su de abarrare delusos de cussos a cales presentamus sa veridade de Cristu. Rivelande sa veridade de su pensamentu divinuu, sa profetzia donat totu sa forza sua a su "Vangelu eternu " chi sos dischentes de Gesùs ant a dèvere " insinnare a sas natziones finas a sa fine de su mundu ".

Sas " bèstias " de s'Apocalisse

In cronologia e posca sos inimigos de Deus e de sos elettos suos aiant apartu suta forma de " bèstias ".

Sa prima designat sa Roma imperiale imaginada dae su " dragu cun deghe corna e sete concas chi giughent diademi ", in Ap 12,3; " Sos Nicolaiti " in Apocalisse 2:6; " su demòniu " in Apoc.2:10.

Sa segunda pertocat sa Roma catòlica papale imaginada dae sa " bèstia chi àrtziat dae su mare, cun deghe corna, portantes diademi e sete concas " de Apoc. 13:1; " su tronu de Satana " in Apocalisse 2:13; " sa fèmina Jezebel " in Apoc.2:20; " sa luna pinta de sàmbene " in Apocalisse 6:12; " su de tres illuminadu dae sa luna " de sa " de bator trumbas " in Apocalisse 8:12; " su mare " in Apoc. 10:2; " sa canna comente a una verga " in Apoc.11:1; " sa coa " de su " dragu " in Apoc.12:4; " sa colovra " in Apocalisse 12:14; e " dragu " de sos versetti 13, 16 e 17; " Babilònia sa manna " in Apocalisse 14:8 e 17:5.

Su de tres pigat de mìaia s'ateismu rivolutzionàriu frantzesu, imaginadu dae sa " bèstia chi àrtziat dae s'isprofundu " in Apoc. 11:7; sa " manna tribolazione " in Apocalisse 2:22; sa " de bator trumbas " in Apocalisse 8:12; " sa buca chi ingurtit su riu " chi simbulègiat su pòpulu catòlicu, in Apoc.12:16. Custu pertocat sa prima forma de su " segundu dannu " mentovadu in Apocalisse 11:14. Sa segunda forma sua at a èssere acumprida dae sa " de ses trumbas " de Apo.9:13, segundu Apo.8:13 suta de su tìtulu de " segundu dannos ", intre su 7 martzu 2021 e su 2029, suta de s'aspetu beru de unu Mundu. Sa De tres Gherras Mundiales at a finire cun sa gherra nucleare. Su genotzìdiu umanu chi ispobulat sa terra (s'isprofundu) est su ligàmene istabilidu intre " sa de bator e sa de ses trumbas ". Sas minudas de s'isvilupu de custa gherra sunt riveladas in Daniele 11:40-45.

Sa de bator " bèstias " designat sa fide protestante e sa fide catòlica, sua alleada, in s'ùrtima proa de fide de s'istòria terrena. Issa " àrtziat dae sa terra ", in Apoc. 13:11; su chi signìficat chi issa est si matessi, essende dae sa fide catòlica simbulegiada dae su " mare ". S'època de sa Riforma aiat istituidu in modu preponderante una religione protestante, cun plùrimos aspetos, signada dae s'apostasia, chi testimòniat, in sas òperas de Giuanne Calvinu, unu caràtere gherrieri, aspru, crudele e persecutòriu . S'intrada in vigore de su decretu Dan. 8:14 l'aiat cundennadu in manera globale partinde dae su beranu de su 1843.

Sa fide avventista istituzionale, istupende bia de sa proa de fide protestante de su 1843-1844, est indietreggiata e est torrada a su status de fide protestante e a sa maledizione divina sua de s'atòngiu de su 1994; custu a càusa de su refudu ufiziale de sa lughe profetosa divina rivelada in custa òpera de su 1991. Custa morte ispirituale de sa forma istituzionale est profetada in Ap. 3,16: " T'apo a butare de sa buca mea ".

Sos acumprimentos finales de sas profetzas sunt in dae in antis nostru e sa fide de totus at a èssere posta a sa proa. Su Sennore Gesù Cristos at a reconnòschere, intre totu sos èsseres umanos, cussos chi l'apartenent, cussos chi acollint sas rivelatziones vitales suas, frutu de s'amore divin, cun ditza e fidelidade agradèssida.

In s'ora de s'ùrtimu sèberu, sos elettos s'ant a distinghere pro su fatu chi ant a ischire pro ite sos rutos ruent, sa Rivelatzione divina at a fàghere gasi sa diferèntzia intre sos sarvados e sos pèrdidos a cales de s'era apostòlica " Èfesu ", in Apo 2:5, Deus aiat naradu: " Ammentados duncas dae ue ses rùidu "; e in su 1843, in s'època de sos " Sardos ", aiat naradu fintzas a sos protestantes, in Ap. 3,3: " Ammentadas comente a ais retzidu e intesu; e mantenes e pentidos "; custu s'estendet a sos avventisti rùidos dae su 1994, chi cando chi osservadores de su Sabato, retzint de Gesù custu messàgiu de Apoc. 3:19: " Brigo e puno totus cussos chi amo; saias duncas zelanti e pentitevi ".

In su de ammaniare custa Rivelatzione profetosa, su Deus creadore, adobiadu in sa pessone de Gesù Cristos, s'est dadu s'obietivu de permitere a sos elettos suos de identificare in manera crara sos inimigos issoro; sa cosa est fata e sa fine de Deus est cròmpera. Gasi arricchida in manera ispirituale, sa sua Eletta devenit " s'Isposa preparada pro sa Chena de sos cojos de s'Agnello ". Issu " l'aiat rivestidu de linu biancu, chi sunt sas òperas giustas de sos santos " in Apocalisse 19:7. Tue chi as letu su càbidu de custa òpera, si tenes sa possibilidade e sa benedizzione de èssere intre issos, " ammaniados a adobiare su Deus tuo " (Amos 4:12), in sa veridade sua!

Mentras sa decifrazione de sas misteriosas profetzas de Daniele e de s'Apocalisse est completa e su tempus de sa bera torrada de Cristu b'at oramai nòdidu, custa pregonta de Gesù Cristos tzitada in Luca 18,8 lassat una duda unu pagu angosciante: " Deo bi naro chi issu rendes giustizia issoro a sa lestra. Ma cando at a bènnere su Figiu de s'Òmine, at a agatare sa fide subra de sa terra? ". Difatis sa bundàntzia de su connoschimentu intelletuale de sa veridade non podet cumpensare sa debilesa de sa calidade de custa fide. S'umanidade chi s'at a dèvere cunfrontare cun sa torrada de Gesù Cristos s'est isvilupada in unu clima favorèvole a cada forma de egoismu a forte animadu. Sa resessida individuale est devènnida s'obietivu de cròmper a cada costu, fintzas iscrefiende s'imbeniente, e custu durante unu longu perìodu de paghe mundiale duradu prus de 70 annos. Cando ischimus chi sos valores de su chelu propostos dae Gesù Cristos sunt in assoluta oposizione a custa norma de su tempus nostru, sa pregonta sua aparit in manera tràgica giustificada, ca podet pertocare pessones chi si creiant "eletas", ma chi ant a abarrare petzi pro sa mala sorte issoro de sos "mutidos"; ca Gesù no at a àere agatadu in issos sa calidade de fide netzessària pro èssere dignos de sa gràtzia sua.

Sa litera ochit ma s'Ispìritu vivifica

Custu ùrtimu aende-lu cumpresu cumpleta sa decifrazione de s'Apocalisse Rivelatzione. Difatis, apo in pessu chi presentadu sos còdighes biblicos chi permitent de identificare sos sìmbulos chi Deus impreat in sas profetzas suas, ma mentras sa fine issoro est rivelare su bisòngiu suo pro sa torrada de su sàbadu de su 1843-1844, sa paràula sàbadu no aparit petzi una bia in custos testos profetosos de Daniele o de s'Apocalisse. Est semper sugeridu ma non tzitadu in manera crara. Sa resone pro no lu numenare in manera crara est chi sa pràtica de su sàbadu est una normalidade fundamentale de sa fide cristiana apostòlica, ca totus podent bìdere chi s'argumentu de su sàbadu no est mai istadu motivu de contierra intre sos ebreos e sos primos apòstolos, dischentes de Gesùs Cristos. Su demòniu, però, no at sessadu de l'atacare, animende in antis sos ebreos a "l'impestore", posca sos cristianos, faghende-lu "disconnòschere" de su totu. Pro otènnere custu resurtadu aiat ispiradu farsas tradutziones de sos testos originale chi lu mentovaiant. In prus, custa presentada de sa veridade divina non diat èssere cumpleta sena sa denuntzia de custos odiosos misfatti, sas cales vitimas sunt, in primu logu, Deus in Gesùs Cristos, posca cussos a sos cales sa morte espiatòria sua diat àere pòdidu ofèrrere sa vida eterna.

Afirmo, dae in antis Deus, chi no esistet in sos iscritos de s'antiga e de s'alleàntzia noa, est a nàrrere in s'intrea Bibbia, perunu versetto chi insinnas unu cambiamentu in su status de su sàbadu respetu a su de bator de sos deghe cumandamentos suos; in prus, santificadu dae Deus, finas dae su cumintzu de sa creazione sua de su mundu terrenu nostru.

De s'apostasia protestante dèvida a s'intrada in vigore de su decretu de Daniele 8:14, in su beranu de su 1843 finas a oe, lèghere sa Bibbia ochit. Dia chèrrere sutaliniare chi no est sa Bibbia chi ochit in manera deliberada, ma s'impreu chi si nde faghet in base a errores de traduzione chi cumparent in sas versiones traduidas de sos testos originale " ebràicos e gregos "; ma mescamente est fintzas unu problema dèvidu a malas interpretatziones. Deus matessi cunfirma sa cosa, in imàgines, in Ap.9:11: " Teniant in subra issoro comente a re s'ànghelu de s'isprofundu, mutidu in ebràicu Abaddon e in gregu Apollyon ". Amentu inoghe su messàgiu cuadu in custu versetto: " Abaddon e Apollyon " significant " in ebràicu e gregu ": Distrutore. " S'ànghelu de s'isprofundu " destruit sa fide imprende sos " duos testimòngios " biblicos de Apoc. 11:3.

In prus, dae su 1843, sos farsos credentes ant cummitidu duos errores in sa letura de sa testimonia istòrica de sa Bibbia. Su primu est su de àere dadu prus importu a sa nàschida de Gesùs Cristos chi a sa morte sua e su segundu afòrtiat custu errore, dende prus importu a sa sua risurrezione chi a sa morte sua. Custu dòpiu errore testimòniat contra de issos, ca sa manifestatzione de s'amore de Deus pro sas creaturas suas reposat, in manera essentziale, subra de sa detzisione voluntària sua de donare, in Cristu, sa vida sua pro sa redentzione de sos elettos suos. Dare prioridade a sa risurrezione de Gesùs significat isnaturare su progetu salvifico de Deus, e custu cumportat pro sos culpèvoles sa cunsighèntzia de si separare de Lui e de segare sa santa sua, giusta e bona alleàntzia. Sa vitòria de Cristu imbarat subra de s'atzetatzione sua de sa morte, sa sua risurrezione est petzi sa ditzosa e giusta cunsighèntzia de su primore divinu suo.

Colossesi 2:16-17: " Perunu duncas bi giùdichet in contu de su de mandigare o a su de bufare, o in contu de sas festas, o a sos noviluni, o a sos sàbados: custos sunt s'umbra de cosas benidoras, ma su corpus est in Cristu. »

Custu versetto est a s'ispissu impreadu pro giustificare s'interruzione de sa pràtica de su " Sabato " de cada chida. Duae resones cundennant custu sèberu. Sa prima est chi s'espressione " sabbati " designat " sos sàbados " causados dae sas " festas " religiosas anuales ordinadas dae Deus in Levitico 23. Si tratat de " sàbados " mòbiles chi sunt postos a su cumintzu e a bortas a sa fine durante sas " festas " religiosas. ". Sunt evocados dae s'espressione " in cudda die no as a fàghere calicuna òpera serbi-las ". Non tenent calicuna relatzione cun su " Sabato " de cada chida si non su nùmene issoro " Sabato " chi significat " sessare, reposare " e chi aparit pro sa prima bia in Gen. 2,2: " Deus si fiat reposadu ". Andat in prus notadu chi sa paràula " sàbadu " mentovada in su testu ebràicu de su de bator cumandamentos non cumparet in sa tradutzione de L.Segond chi la designat, petzi, suta de su nùmene de " die de pasu " o " de sete dies ". Nointames, traet sa raighina sua dae su verbu mentovadu in Gen. 2:2: " pasu " o " sàbadu ", chi est in manera crara numenadu in sa versione JNDarby de sa Bibbia.

Su segundu motivu est custu: Paolo narat de sas " festas e de sos sàbados " chi sunt " umbras de cosas benidoras ", est a nàrrere cosas chi profetant una realidade chi fiat o chi at a èssere. Suponende chi in custu versetto si faeddet de su " sàbadu de sa de sete dies ", abarrat una " umbra benidora " finas a s'arribu de su de sete millènnios de issu profetadu. Sa morte de Gesùs Cristos at riveladu su significadu de su " sàbadu de sa de sete dies " chi profetat, a càusa de sa vitòria Sua subra de su pecadu e subra de sa morte, sos " milli annos " tzelestes durante sos cales sos elettos Suos ant a giudicare sos mortos rutos terrenos e tzelestes.

In custu versetto, " sas festas, sos noviluni " e sos sàbados " issoro " fiant ligados a s'esistèntzia de sa forma natzionale de s'antiga alleàntzia de Israele. Istabilende, cun sa morte sua, s'alleàntzia noa, Gesùs Cristos at rèndidu inùtiles custas cosas profetas; deviant sessare e iscumpàrrere comente a una " umbra " chi isfumat dae in antis sa realidade de su ministèriu terrenu suo acumpridu. Mentras su " Sabato " de cada chida abetat s'abbentu de su de sete millènnios pro adobiare sa realidade profetada e pèrdere s'utilidade sua.

Paolo mentovat fintzas “ mandigare e bufare ”. Comente servidore fidele, ischit chi Deus at faeddadu de custas cosas in Levitico 11 e Deuteronomiu 14 ue prescrivet sos màndigos puros cunsentidos e sos màndigos impuros vietados. Sas osservatziones de Paolo non cheren cuntestare custas ordinàntzias divinas ma petzi sas opinioniones umanas (chi nemos...) aiat espressadu subra de custu argumentu chi at a isvilupare in Romanos 14 e 1 Cor. 8 ue sos pensamentos suos aparint prus in manera crara. S'argumentu pertocat sos màndigos sacrificados a sos ìdolos e a sas farsas divinidades. Issu ammentat a sos elettos chi formant s'Israele ispirituale de Deus sos doveres issoro cara a de issu, narende in 1 Cor. 10,31: " Siat chi mandigades, siat chi bufeis, siat chi fatzais cale si siat àtera cosa, fadas cada cosa a sa glòria de Deus ". Deus est glorificadu dae cussos chi disconnoschent e disprezzano sas ordinàntzias riveladas suas subra de custos argumentos?

Est Giacomo, su frade de Gesùs, a faeddare a nùmene de sos apòstolos de su tema de sa tzircuntzisione , in Àutos 15,19-20-21: “ Pro custu sunt de su de pàrrere chi non devimus apessamentare sos de sas natziones chi si girant a Deus, si no de lis iscriere chi s'astèngiant de sa sozzura de sos ìdolos, de sa fornicazione, de sas cosas strangolate e de su sàmbene; ca Moses, finas dae sas antigas generatziones, tenet in cada tzitade cussas chi lu prèigant, essende letu cada sàbadu in sas sinagogas .

A s'ispissu impreados pro giustificare sa libertade de sos paganos mudados in sos cunfrontos de su sàbadu, custos versetti costituunt a su contràriu sa mègius proa de sa pràtica animada sua e insinnada dae sos apòstolos. Jacques, difatis, retenet chi non siat ùtile lis impònnera sa tzircuntzisione e nde resumat sos printzìpios essenziales ca lis at a bènnere presentadu un'insignamentu religiosu aprofundidu cando s'ant a giùghere “ cada sàbadu ” a sas sinagogas ebràicas de sos logos issoro.

Àteru iscòticu impreadu pro giustificare su sessamentu de sa classificatzione de sos màndigos puros e impuros: sa bisione datat a Pietro in Àutos 10. S'acrarimentu suo est isvilupada in Àutos 11 ue identificat sos “animales impuros” de sa bisione cun sos “òmines” paganos chi fiat bènnidu a lu pregare de andare in su tzenturione romanu “Cornelio”. In custa bisione, Deus rafigurat sa natura impura de sos paganos chi no lu serbint e serbint farsas divinidades. Nointames, sa mortas e sa risurrezione de Gesùs Cristos lis giughent unu grandu cambiamentu, ca sa ghenna de sa gràtzia est lis aberta a traessu de sa fide in su sacrificziu espiatoriù de Gesùs Cristos. Est a traessu de custa bisione chi Deus insinnat a Pietro custa cosa noa. De cunsighèntzia, sa classificatzione de puru e impuru istabilida dae Deus in Levitico 11 abarrat e continua finas a sa fine de su mundu. Si no est chi, dae su 1843, cun su decretu de Dan. 8,14, s'alimentatzione de sos èsseres umanos at torrada a leare sa norma de sa “ santificazione ” originària istabilida e ordinada in Gen. 1,29: “ E Deus aiat naradu: Aco', deo Deo apo dadu cada fundu chi produet sèmene chi est subra de sa cara de totu sa terra, e cada àrbore in cale b'est su frutu de un'àrbore chi giughet sèmene; custu t'at a serbire dae màndigu ”.

Gesùs at dadu sa vida sua in sa tortura fisica e mentale pro sarvare sos elettos suos. Non dudeis de su livellu artu meda de santidade chi custa morte amantiosa esigit in càmbiu de cussu chi sarvat. A beru!

Su tempus terrenu de Gesùs Cristos

Sa perla de su sàbadu de su 20 martzu 2021

Finas dae su cumintzu de su ministèriu meu fia conchinadu, e lu cantaia, chi “Gesùs est nàschidu in beranu”. In custu sàbadu de su 20 martzu 2021, s'ecuinòtziu de beranu s'agataiat a sas 10:37 a su cumintzu de un'addòbiu ispirituale. S'Ispiritu tando m'at giutu a chircare sas proas de sa chi finas a tando fiat petzi unu simpre cumbinchimentu de fide. Unu calendàriu ebràicu nch'at permitidu de collocare su tempus de s'ecuinòtziu de beranu de s'annu – 6 in antis de sa datatzione cristiana ufitziale de sa nàschida de su nostru Salvatore, in su “Sabato” de su 21 martzu.

Ca annu – 6?

Ca sa datatzione ufitziale nostra de sa nàschida de Gesùs Cristos si basaiat subra duos errores. Fiat istadu petzi in su sèculu VI p.C. chi su mòngiu catòlicu Dionigi su Piticu aiat detzididu de istabilire unu calendàriu. In farta de minudas bíblicas o istòricos, aiat collocadu custa nàschida in sa data de sa morte de su re Erode, chi aiat collocadu in su 753 de sa fundatzione de Roma. Dae tando sos istòricos ant cunfirmadu un'errore de 4 annos in su càrculu suo; chi còllocat sa morte de Erode in su 749 de sa fundatzione de Roma. Ma Gesùs est nàschidu in antis de sa morte de Erode e Matteo 2,16 nos dat sa pretzisione chi còllocat

s'edade de Gesùs a " duos annos " pro como de s'istrage de sos innotzentes" ordinada dae s'ira de su re Erode, ca issu sufriat e intendiat acurtziende-si sa morte chi lu diat àere istratzadu a sos godimentos de su podere. Sa minuda est importante, ca su testu pretzisat: " duos annos, segundu sa data de cale si fiat cun atentu informadu acanta sos sàgios ". Agiuntu a sos bator annos de s'errore pretzedente, est istabilidu biblicamente s'annu – 6, overas 747 de sa fundatzione de Roma.

S'ecuinòtziu de beranu de s'annu – 6

Ruende de sàbadu, in ocannu – 6, sa Bìbbia nche contat chi un'ànghelu si fiat presentadu a sos " pastores chi custoiant sas gamas issoro ". Su sàbadu proibit su cummèrtziu ma non sa tenta e sa cura de sos animales; Gesùs l'aiat cunfirmadu narende: « Chie de bois tenet una berbeghe chi ruet a una fossa e non benit a la liberare fintzas in die de sàbadu? ? ". Gasi, pro òpera de un'ànghelu, sa nàschida de su " Bonu Pastore ", salvadore e ghia de sas berbeghes umanas, est istada annunziata in antis totu a sos pastores umanos, guardianos e amparadores de sas berbeghes animales. S'ànghelu crarit: " ...ca oe b'est nàschidu in sa tzitade de Davide unu Salvatore, chi est Cristu Signore ". Custu " oe " fiat duncas sa die de su sàbadu e s'annùntziu fatu a de note, sa nàschida de Gesùs aiat acontèssidu intre sas 18, cumintzu de su sàbadu, e s'ora noturna de s'annùntziu fatu dae s'ànghelu a sos pastores. Devimus como istabilire s'ora pretzisa in cale, in su cuadrante temporale de Israele, s'est acumpridu s'ecuinòtziu de beranu de s'annu – 6. Ma custu no est ancora possibile ca non tengiamus calicuna informatzione subra de custu perìodu.

Sa nàschida de Gesùs de sàbadu rendet su pranu salvifico de Deus luminosu e lògicu in manera perfeta. Gesùs s'est declaradu su " Figiu de s'òmine ", " su Sennore de su sàbadu ". Ca su Sabato est temporàneu e s'utilidade continua sua finas a sa die de sa segunda bènnida sua, custa borta poderosa e gloriosa. Gesùs dat a su Sabato su prenu significadu suo ca profetat su restu de su de sete millènnios conchistados petzi pro sos elettos suos cun sa vitòria sua subra de su pecadu e subra de sa morte.

Pro signare s'intrada sua in s'edade adulta, a s'edade de "dòighi annos", Gesùs intervenit in manera ispirituale acanta sos religiosos chi interrogat subra de su Messia annunziadu in sas Sacras Iscrituras. Separadu dae sos babbos chi l'aiant chircadu tres dies, aiat testimoniadu s'indipendèntzia divina sua e s'abbistesa de sa missione sua in prode de sos òmines terrenos.

Posca arribbat su momentu de su ministèriu terrenu suo ativu e ufiziale. Sos insignamentos de Daniele 9:27 lu presentant suta forma de unu " patu " de " a chida " chi simbulègiat sete annos intre s'atòngiu 26 e s'atòngiu 33. Intre custos duos atòngios s'agatat, in positzione tzentrale, su beranu e sa festa de Pasqua de s'annu 30 ue, a sas oras 15, "a metade de sa chida de Pasqua, mèrcuris 3 aprile 30 Gesùs Cristos aiat fatu sessare su "sacrifitziu e s'offerta" animale de su ritu ebraicu , oferende sa vida sua in chitimentu de sos pecados de sos suos petzi funtzionàrios eletos. Sa die de sa sua mortas Gesùs teniat 35 annos e 13 dies. Morende vitoriosu subra de su pecadu e subra de sa morte, Gesùs aiat pòdidu affidare s'ispiritu suo a Deus, narende: " Totu est acumpridu ". Sa vitòria sua subra de sa morte fiat istada posca cunfirmada dae sa sua risurrezione. Aiat acumpangiadu e aiat istruidu gasi sos apòstolos suos e dischentes fintzas a cando, suta de sa mirada, fiat pesadu a su chelu in antis de sa festa de Pentecoste, segundu sa testimonia resa in At 1,1-11. Ma sos ànghelos aiant ammaniadu in

custa occasione s'annùntziu de sa torrada gloriosa sua, narende: “ Òmines de Galilea, ca istades inoghe a castiare su chelu? Custu Gesù , chi de intre bois est istadu assùmidu in chelu, at a bènnere a su matessi modu in cale l'ais bidu andende a chelu. ". A Pentecoste cumintzat su ministèriu tzeleste suo de “Ispìritu Santo” chi li permetet de agire finas a sa fine de su mundu, in su matessi tempus, in s'ispìritu de cadaunu de sos elettos ispèrdidos suos subra de sa terra. Est tando chi su nùmene profetadu suo in Is. 7,14, 8,8 e Mt 1,23, “ Emmanuele ” chi significat “Deus cun nois”, assumet ancora prus su suo beru significadu.

Sas minudas frunidas in custu documentu costituint sos acumpensos chi Gesù dat a sos elettos suos comente a sinu de apprezzamento pro sa dimustratzione issoro de fide. Est gasi chi sa data de sa morte sua nche permetet de connòschere e cumpartzire cun issu sa de s'ùrtimu gloriosu suo torrada, prevididu sa prima die de beranu de s'annu 2030; est a nàrrere 2000 annos a pustis de su beranu de s'incravamentu suo, acontèssida su 30 aprile 30.

Santidade e santificazione

Santidade e santificazione sunt inseparàbiles e cunditziones de sa sarvesa oferta dae Deus in Gesù Cristos. Paolo l'ammentat in Ebreos 12,14: “ Chircades sa paghe cun totus e sa santidade, sena sa cale nemos at a bìdere su Signore ”.

Custu cuntzetu divinu de “ santificazione ” devet èssere in manera perfeta cumpresu ca pertocat “totu custu chi appartenet a Deus” e, comente a totus sos propietàrios, non podet èssere spossessato sena cunsighèntzias pro chi atrebit lu fàghere. Como, non b'at bisòngiu de individuare e stilare un'elencu de sas cosas chi l'appartenet; Creadore de sa vida e de totu custu chi cuntenet, totu l'appartenet. Tenet tando deretu de vida e de morte subra de totus sas creaturas suas bividoras. Lassende però a cadaunu su deretu de bìvere cun Lui o de mòrrere sena de Lui, sos elettos suos s'unint a issu pro sèberu liberu e voluntària de l'apartènnere in

manera eterna. Custa riconciliazione cun Lui rendet sos elettos suos sua propiedade. Cussos chi issu acolli e reconnoschet intrant a su cuntzetu suo de santificazione chi giai pertocaiat totu sas leges a cales est sutaposta sa vida terrena. Sa santificazione cunsistet duncas in s'atzetare de si sutamitere a sas leges fisicas e morales istabilidas, e duncas aprovades, de Deus. Est pro custu dòpiu motivu chi su Sabato e sos Deghe Cumandamentos espressant in manera concreta custu santificazione divina, sa cale trasgressione at a rechèrrere sa morte de su Messia Gesù.

Custu cuntzetu de santificazione est gasi fondamentale chi Deus at retentu pretzisu lu definire finas dae su cumintzu de sa Bibbia in Gen. 2:3, santifichende sa de sete dies. No ispantat duncas chi custu nùmeru sete devèngiat su sigillu “reale suo” in totu sa Bibbia e prus in manera piessigna in Apoc.7:2: “ E aia bidu unu àteru ànghelu, chi artziaiat cara a su sole chi pesat , e chi teniat su sigillu de su Deus bividore ; aiat aboghinadu a grandu boghe a sos bator ànghelos a sos cales fiat istadu dadu de iscalabrare sa terra e su mare, e aiat naradu : Cussos chi tenent origras pro ascurtare s'impòsitu de su sùtile Ispìritu de Deus ant a àere notadu chi custu “ sigillu de su Deus bividore ” est tzitadu in custu capìtulu “7” de s'Apocalisse.

In custa die de Pasqua e Sabato de su 3 aprile 2021, anniversàriu de sa morte de su nostru Salvatore Gesù Cristos, s'Ispìritu de Deus at giradu sos pensamentos meos a su santuàriu ebraicu de Moses e a su Tèmpiu costruidu dae su re Salomone a Gerusalemme. B'apo notadu unu particolare chi cunfirmat a forte s'interpretatzione chi apo dadu de custu santuàriu; balet a nàrrere, unu ruolu profetosu de su grandu progetu salvifico ammaniadu pro sos elettos redenti de Deus.

Dae su 1948, giughende ancora sa maledizione divina a càusa de su refudu issoro de reconnòschere Gesù Cristos comente a su “Messia” imbiadu dae Deus, sos ebreos ant torradu a conchistare sa terra natzionale issoro. Dae tando, un'idea, un'ùnicu pensamentu los obsessionat: torrare a costrùere su Tèmpiu de Gerusalemme. A dolu mannu pro issos, custu cosa no at a acadèssere mai, ca Deus tenet una bona resone pro l'impedire; su ruolu suo fiat acabadu cun sa morte e sa risurrezione de Gesù Cristos. Sa santidade de su tèmpiu aiat agatadu su prenu cumprimentu suo in s'ànima de su “Messia”, in sa petza sua e in s'ispìritu suo, perfetos e sena calicuna mantza. Gesù at riveladu custu letzione cando at naradu in Giovanni 2:14, faeddende de su corpus suo: “ distruis custu tèmpiu e in tres dies l'apo a fàghere risòrgere ”.

Sa fine de s'utilidade de su tèmpiu fiat istada cunfirmada dae Deus in diversos modos. Pro prima cosa, l'aiat fatu distruire in su 70 p.C. de sas tropas romanas de Tito, comente a profetadu in Daniele 9:26. Posca, a pustis de àere espèllidu sos ebreos, aiat cunsignadu su giassu de su tèmpiu a sa religione de s'Islam, chi b'aiat costruidu duas moscheas; sa prus antiga “Al-Aqsa” e sa Cùpula de sa Roca. Israele duncas no at de parte de Deus nen sa possibilitade nen s'autorizzazione a torrare a costrùere su tèmpiu suo. Ca custu ricostruzione diat isnaturare su progetu suo de sarvesa profetadu.

Su tempus de balidesa de su tèmpiu de Gerusalemme fiat istadu influidu in sa forma de su fràigu suo. Ma pro bìdere prus in manera crara devimus giai esaminare sas minudas riveladas

de custu edifitziu religiosu portadore de santidade. Notamus chi su tèmpiu deviat èssere costruidu dae su re Davide chi nd'aiat espressadu su disìgiu e aiat seberadu Gerusalemme pro l'acollire; Deus aiat acunsentidu. Pro fàghere custu aiat imbellidu e fortificadu custa antiga tzitade mutida "Jebus" finas dae sos tempos de Abramo. Gasi intre Davide e "su figiu de Davide", su "Messia", fiant colados "milli annos". Ma Deus no bi l'aiat permittidu e li nd'aiat fatu connòschere su motivu; fiat devènnidu un'òmine sanguinariu faghende ochire su fidele servidore suo "Uria s'Itita" pro pigare sa mugere, "Bathsheba", chi de s'ighida fiat devènnidu sa mama de su re Salomone. Gasi Davide aiat giutu su prètziu de sa curpa sua, punidu cun sa morte de su primu figiu suo, nàschidu dae Betsabea, posca, aende fatu sena òrdine de Deus su nùmeru de su pòpulu suo, fiat istadu punidu e Deus l'aiat propostu de seberare sa punitzione sua intre tres sèberos. Segundu 2 Sam. 24:15, aiat seberadu sa mortalidade de s'epidèmia de peste chi aiat fatu 70.000 vùtimas in tres dies.

In 1 Re 6 agatamus sa descritzione de su tèmpiu costruidu dae Salomonas. Li dat su nùmene "domo de YaHWÉH". Custu tèrmine "domo" sugerit unu logu de ricongiungimento familiare. Sa domo costruida profetat sa famiglia de su Deus creadore redentore. Est costituidu dae duos elementos contigui: su santuariu e su tèmpiu.

Subra de sa terra si tzèlebrant ritos religiosos praticados in sa zona autorizada a s'òmine. Salomonas lu mutit: tèmpiu. Comente estensione de su logu santissimu, chi issu mutit santuariu, e de su cale est separadu petzi de unu belu, s'apostu de su tèmpiu est longu baranta cubiti, overas su dòpiu de su santuariu. Su tèmpiu coberit tando sos 2/3 de s'intrea domo.

Mancari costruidu prus tardos, a su tempus de Moses, su patu ebraïcu est de su totu suta de s'amparu de su patu istipuladu intre Deus e Abramo a su cumintzu de su de tres millènnios a pustis de Adamo. Su "Messia s'at a presentare a su pòpulu ebraïcu a su cumintzu de su de chimbe millènnios, 2000 annos a pustis. Nointames, su tempus assignadu dae Deus a sa terra pro sa seletzione de sos elettos est de 6000 annos. Agatamus gasi su tempus sa proportzione $2/3 + 1/3$ de sa domo de YaHWÉH. E in custu cunfrontu, $2/3$ de s'alleàntzia de Abramo currispondent a $2/3$ de sa domo de YaHWÉH chi acabat subra de su belu de separatzione. Custu belu giogat unu ruolu printzipale ca signat su coladòrgiu de su terrestre a su tzeleste; custu ischende chi custu cambiamentu signat su cumpretamentu de su ruolu profetosu de su tèmpiu terrenu. Custas notziones dant a su belu separatore su significadu de làstima chi separat su perfetu Deus tzeleste de s'imperfetu e peccatore òmine terrenu finas dae sos tempos de Adamo e Eva. Su belu chi separat tenet unu dòpiu caràtere, ca si devet cunformare a su primore tzeleste e a s'imperfetzione terrena de sos duos cantos collegados. Est tando chi aparit su ruolu de su Messia ca issu incarnat in manera perfeta custa carateristica. In su primore divinu suo, Gesù Cristos s'est fatu pecadu giughende sos elettos suos a su logu issoro pro los iscontare e nde pagare su prètziu mortale.

Custa anàlisi nche giughet a bidere in su santuariu s'imàgine de una sutzessione profetosa de sas grandu fases ispirituales scandite cada 2000 annos: 1 sacrificitziu ofertu dae Adamo - Sacrificitziu ofertu dae Abramo subra de su monte Moria, benidore Golgota - Sacrificitziu de Cristu a sos pees de su Monte Golgota – Sacrificitziu de sos ùrtimos elègidos impedidu dae sa torrada gloriosa de su salvadore Gesù Cristos in Michele.

Pro Deus, pro su cale segundu 2 Pietro 3,8 « una die est comente a milli annos e milli annos comente a una die » (cfr. fintzas Sal 90,4), su programa terrenu est costruidu a imàgine de s'òmine chida in una sutzessione de: 2 dies + 2 dies + 2 dies. E dae segus custa sutzessione s'aberit un'eternu “ de sete dies ”.

Su càbidu de sos duos aposentos de sa santa domo est in manera estrema rivelatore.

Su santuàriu o logu santìssimu

I duos cherubinos cun sas alas ispiegadas

Su santuàriu, mutidu logu santìssimu, medida 20 cubiti de longària e 20 cubiti de larghesa. Est unu quadradu perfetu. E fintzas s'artària sua est de 20 cubiti; chi lu rendet unu cubu; sa triplice imàgine de su primore (= 3 : L = l = H); custu comente a sa descritzione de sa “ noa Gerusalemme chi calat de su chelu, a banda de Deus ” in Apoc.20. Custu logu santìssimu est interdetu de Deus a s'òmine suta dolu de morte. Su motivu est sempre e lògicu; custu logu non podet chi acollire Deus ca simbulègiat su chelu e rapresentat su caràtere tzeleste de Deus. In sos pensamentos suos b'est su pranu suo de sarvesa in cale giogant su ruolu issoro totu sos elementos simbòlicos installados in custu santuàriu. Sa realidade est in Deus in sa dimensione tzeleste, e subra de sa terra Issu dat s'illustrazione de custa realidade a traessu de sos sìmbulos. Arribu gasi a s'ogetu de custa iscoberta ispetzìfica de custa Pasqua 2021. Leghimus in 1 Re 6,23-27: “ Aiat fatu in su santuàriu duos cherubinos de linna de olivo agreste, artos deghe cubiti. Cadauna de sas duas alas de unu cherubinu teniat chimbe cubiti, overas deghe cubiti de s'estremidade de su una de sas alas suas a s'estremidade de s'àtera. Fintzas su segundu cherubinu teniat deghe cubiti. Sa medida e sa forma fiant las istaret pro ambos cherubinos. S'artària de cadaunu de sos duos cherubinos fiat de deghe cubiti. Salomonas aiat postu sos cherubinos a su tzentru de sa domo, a s'internu. Sas alas issoro fiant ispiegadas: s'ala de su primu tocaiat una de sos muros, e s'ala de su segundu tocaiat s'àteru muru; e sas àteras alas issoro s'adobiaiant in fundu, a su tzentru de sa domo .

Custos cherubinos no esistent in su tabernacolo de Moses, ma collochende-los in su tèmpiu de Salomonas, Deus illùminat su significadu de custu logu santìssimu. In su sentidu de sa larghesa sua, s'òpera est rugrada dae sas duas parigas de alas de sos duos cherubinos, cunferende-las gasi un'istandardu tzeleste, difatis inaccessible a s'èssere umanu chi bivet petzi subra de sa terra. Collo inoghe s'occasione pro denunziare e ristabilire una veridade chi riguardat custos cherubinos a sos cales, in unu dilliriu mìsticu paganu, pintores famados comente a “Michelàngelu” ant dadu s'aspetu de pipios alados chi sonant instrumentos o scagliano fritzas cun s'arcu. Non b'at pipios in paradisu. E pro Deus, segundu Salmu 51:5 o 7: " Aco', deo so nàschidu in s'ingiustìzia e mama mea m'at cuntzepidu in su pecadu ", e Rom.3:23: " Ca totus ant pecadu e sunt privos de sa glòria de Deus ", no esistet unu pipiu innotzente o puru, ca partinde dae Adamo s'òmine est nàschidu peccatore pro eridade. Sos ànghelos tzelestes fiant istados totus creados dae giòvanos, comente a Adamo lu fiat istadu subra de sa terra. No antzianant e abarrant aguales in manera perenne. Sa betzesa est una carateristica

petzi terrena, sa cunsighèntzia de su pecadu e de sa morte, s'ùrtimu salàriu suo, segundu Rm 6,23.

S'Arca de sa Santa Alleàntzia

1 Re 8:9: " In s'arca b'aiat petzi sas duas tàulas dae pedra , chi Moses aiat depostu inie subra de s'Oreb, cando su Sennore aiat fatu alleàntzia cun sos figios de Israele, mentras essiant dae su paisu de Egitu ".

In su santuàriu o logu santissimu b'at duncas duos enormes cherubinos cun sas alas ispiegadas, sìmbulos de su caràtere tzeleste ativu, ma fintzas e mescamente s'arca de s'alleàntzia chi est posta a su tzentru de s'apostu intre sos duos grandu cherubinos. Ca est pro l'acontzare chi est costruida sa domo. In s'òrdine in cale Deus presentat a Moses sas cosas religiosas chi at a dèvere acumprire, s'agatat pro in antis s'arca de s'alleàntzia. Ma custu cuntendore est prus pagu pretziosu de su càbidu suo: sas duas tàulas dae pedra subra de sas cales Deus at influidu cun su pòddighe sa santissima lege sua de sos deghe cumandamentos. Est su riflessu de su pensamentu suo, de sa norma sua, de su caràtere immutabile suo. In un'istùdiu separadu (2018-2030, s'ùrtima aspetativa avventista), apo giai dimustradu su caràtere profetosu suo pro s'era cristiana. In su santuàriu leghimus sos pensamentos segreti de Deus. Inie agatamus sos elementos chi favorint e rendent possibile sa comunione cun Lui. Bastas nàrrere chi su peccatore chi abarrat unu trasgressore voluntàriu de sos deghe cumandamentos suos trampat si matessi si creet de pòdere revendicare sa sarvesa sua. Su raportu si basat petzi subra sa fide posta in sas realidades simbolizzate chi s'agatant in custu logu santissimu. In sos deghe cumandamentos Deus resumet sa norma de vida prescrivida pro sos èsseres umanos formados a imàgine sua; su chi significat chi Deus matessi onorat e ponet in pràtica sos cumandamentos suos. Sa vida donada a s'òmine si fundat subra de su respetu de custos cumandamentos. E sa trasgressione issoro dat logu a unu pecadu punibile cun sa morte de su culpèvole. E partinde dae Adamo e Eva, sa disubbidientzia at postu totu s'umanidade in custa cundizione mortale. Sa morte si fiat aterrada tando subra de s'òmine comente a una malattia sena cura.

Su propitziatòriu

In su santuàriu, subra su propitziatòriu, imàgine simbòlica de s'altare subra de cale devet èssere immolato s'Agnello de Deus, àteros duos ànghelos prus piticos càstiant s'altare e sas alas issoro s'adobiant a su tzentru. In custa imàgine, Deus ammustrat s'interessu chi sos ànghelos fideles ammustrant a su pranu de sarvesa chi imbarat subra de sa morte espiatòria de Gesù Cristos. Gesù difatis est caladu dae su chelu pro assùmere sos assimìgios de unu pipiu umanu. Cussu chi at donadu sa vida subra de sa rughe de su Golgota est istadu in antis totu s'issoro tzeleste amigu "Michele", capu de sos ànghelos e espressione tzeleste visibile de su Deus Ispìritu creadore e sos ànghelos in manera giusta si cunsiderant " cumpàngios de servìtziu " de sos elettos suos.

In su logu santissimu, s'arca coberta dae su propitziatòriu est posta suta de sas alas de sos duos cherubinos mannos e piticos. In custa imàgine, agatamus s'illustrazione de custu versetto de Male.4:2: " Ma pro bois chi timides su nùmene meu, at a pesare su sole de sa giustìtzia , e su sanamentu at a èssere suta de sas alas suas ; ais a essire e ais a brincare comente a bigros in un'istalla ". Su propitziatòriu, sìmbulu chi prefigura sa rughe subra de sa cale Gesùs fiat istadu crutzificadu, at a giùghere difatis su sanamentu contra sa maladia mortale de su pecadu. Gesùs aiat mortu pro liberare de su pecadu e aiat risuscitadu pro liberare sos elettos suos de sas manos malas de sos peccatori impenitenti e rebellos. Sa trasgressione de sa lege cuntènnida in s'arca aiat giutu sa morte a totu sas creaturas umanas subra de sa terra. E pro sos elettos prescelti de Deus in Cristu, pro issoro solos, su propitziatòriu logu subra s'arca continente sa lege trasgredida at operadu lu triunfo de sa vida eterna, in sa cale ant a intrare in s'ora de sa prima risurrezione; cuddu de sos santos redenti de su sàmbene versadu dae Gesùs Cristos subra de custu propitziatòriu. Su sanamentu issoro de sa morte at a èssere tando completa. Segundu Male.4:2, sos cherubinos sunt s'imàgine de s'Ispiritu tzeleste Deus chi Ap.4 designat cun su sìmbulu de sas " bator creaturas bividoras ". Ca su sanamentu atacadu a su propitziatòriu est bene posta suta de sas duas alas tzentrales de sos duos grandu cherubinos.

Comente in s'annuale ritu ebràicu de sa "die de su chitimentu", su sàmbene animale de su capro beniat asperso subra de sos cherbeddos e subra de su propitziatòriu, cara a Oriente, fiat netzessàriu chi su sàmbene de Gesùs Cristos curreret in manera efetiva fintzas issu. subra de custu matessi propitziatòriu. A custa fine Deus no at fatu apellu a su servìtziu de unu satzerdote umanu. Aiat previdu e organizadu totu in antizipu, faghende carrare s'arca e sas cosas santas de su logu santissimu e logu santu a sos tempos de su profeta Geremia in una gruta situada in suta de terra, a sos pees de su monte Golgota, suta de unu terrinu pedrosu, ses metros de profundidade, in pessu chi a su de suta de su tuvu cùbicu de 50 cm, fossada in superfitzie in sa roca, in sa cale sos sordados romanos fiant pesados sa rughe subra de sa cale Gesùs fiat istadu crutzificadu. A traessu de una longa e profundu ispacu creadu dae su terremotu mentovadu in sa Bibbia, su sàmbene suo sgorgò literalmente subra de su chirru mancu de su propitziatòriu, est a nàrrere subra de su chirru deretu de Cristu crutzificadu. No est duncas sena resone chi Matteo 27,51 testimòniat custas cosas: " Ed aco', su belu de su tèmpiu si squarciò in duos, de cùcuru a fundu, sa terra aiat trèmidu, sas rocas si squarciarono , ...". In su 1982, un'esàmene sientificu aiat riveladu chi su sàmbene essiccato tòddidu dae Ron Wyatt fiat cumpostu in modu anòmalu de 23 cromosomas X e de unu solu cromosoma Y. Su divinu creadore aiat chertu lassare in dae segus suo una proa de sa natura divina sua chi fiat istada agiunta subra de su suo sacru sudario cale s'imàgine de sa cara sua e de su corpus suo aparint in negativu. Gasi, sa lege trasgredida cuntènnida in s'arca aiat otentu sa completa riparazione sua retzende subra de s'altare suo su sàmbene puru a beru de cada pecadu de su nostru Salvatore Gesùs Cristos. Ca in su de rivelare custas cosas a Ron Wyatt, Deus no at chircadu de satisfàghere sa curiosidade umana, ma at chertu afortiare sa dotrina de sa santificazione de sa divinidad sua in Gesùs Cristos. Ca giùghende unu sàmbene diferente de sos àteros èsseres umanos, dat motivu de crèere in sa natura perfeta sua e pura, esenta de cada forma de pecadu. Cunfirma gasi de èssere bènnidu a incarnare unu nou o " ùrtimu Adamo ", comente a narat Paolo in 1 Cor 15,45, ca cando chi vistu, intesu e postu a morte in unu corpus de petza simile a su nostru, fiat sena calicunu ligàmene genèticu. cun sa genia umana.

Tale atenzione a sas minudas in sa realizazione de su progetu suo salvifico rivelat s'importu chi Deus atribuit a sos sùmbulos de s'insignamentu suo. E cumprendimus mègius ca, Moses fiat istadu punidu pro àere isnaturadu custu progetu salvifico divinu corfende duas bias sa roca de s'Oreb. Sa segunda bia, segundu s'òrdine dadu dae Deus, l'aiat bastadu petzi li faeddare pro pigare s'abba.

Sa verga de Moses, sa manna, su rotolo de Mosè

Num.17:10: " Yahweh aiat naradu a Moses: Aporrit sa verga de Aronne dae in antis sa testimonia , ca siat cunservada comente a unu sinnu pro sos figios de sa rebellia, pro chi tue pòngias fine a sas issas mormorii in dae in antis meu e potzant non puntu mortu ".

Èsodu 16:33-34: " E Moses aiat naradu a Aronne: Pigas unu vasu, pone-nos intro un'omer prenu de manna e depone-lu dae in antis YaHWÉH, pro chi potzat èssere cunservadu pro sa discendèntzia tua. Segundu su cumandu dadu dae YaHWÉH a Moses, Aronne l'aiat postu dae in antis sa testimonia , pro chi poderet èssere preservadu .

Deut.31:26: " Pigas custu libru de sa lege e pone-lu acanta a s'arca de s'alleàntzia de su Sennore deus Tuo, e inie at a èssere comente a testimòngiu contra de tene ."

Subra de sa base de custos versetti, perdonamus a s'apòstolu Pàule s'errore suo chi l'aiat giutu a collocare custos elementos in s'arca e no acanta o dae in antis issa, in Ebreos 9,3-4: " Dae segus su segundu belu bi fiat sa parte de su tabernacolo mutidu su Santu de sos Santos , continente s'altare dae oro pro s'intzenu e s'arca de s'alleàntzia, de su totu cugugiada dae oro. Dae in antis s'arca b'aiat unu vasu dae oro continente sa manna, sa verga de Aronne chi aiat sannidu e sas tàulas de s'alleàntzia . A su matessi modu, s'altare de s'intzenu non fiat in su santuàriu, ma de su chirru de su tèmpiu, dae in antis su belu. Ma sos elementos postos acanta a s'arca fiant inie pro testimoniare sos miràculos acumpridos dae Deus pro su pòpulu ebràicu suo devènnidu Israele, una nazione libera e responsàbile.

Acanta a s'arca, sa verga de Moses e Aronne, esigit aficu in sos beros profetas de Deus. Segundu Deu.8:3, sa manna ammentat a sos elettos dae in antis Gesùs chi " s'òmine no at a bìvere petzi de pane e abba, ma de cada paràula chi essit dae sa buca de YaHWÉH ". E custa paràula b'est rapresentada fintzas suta forma de rotolo iscritu dae Moses, suta de sa dettatura de Deus. Subra s'arca , s'altare de su propitziatòriu insegna chi sena sa fide in su sacrificitziu voluntàriu de sa vida de Gesùs Cristos, sa connessione cun Deus est impossibile. Custa ammenta de cosas costituit su fundamentu teològicu de s'alleàntzia istabilida noa subra de su sàmbene umanu versadu dae Gesùs Cristos. E in manera lògica meda, de sa die in cale, in issu, su progetu de Deus s'est realizadu e acumpridu, su ruolu de sos sùmbulos e de sa festa de su "Yom Kippur" o "die de su chitimentu" chi lu profetaiat est devènnidu obsoleto e inùtile. In cara a sa realidade, sas umbras svaniscono. Aco' ca su tèmpiu, in su cale si praticiaint sos ritos profetosos, deviat iscumpàrrere e non ricomparire mai prus. Comente aiat insinnadu Gesùs, s'adoradore de Deus lu devet adorare " in ispiritu e veridade ", tenende " liberu atzessu " a s'Ispiritu tzeleste suo a traessu de sa mediatzione de Gesùs Cristos. E custa adorazione no est

ligada a perunu logu terrenu, ne a sa Samària, ne a Gerusalemme, e ancora prus pagu a Roma, Santiago de Compostela, Lourdes o Sa Meca.

Puru no essende ligada a unu logu terrenu, sa fide est dimustrada dae sas òperas chi Deus at ammaniadu in antizipu pro sos elettos Suos mentras bivent subra de sa terra. Su simbolismu de su santuariu aiat sessadu a su cumintzu de su de chimbe millènnios a pustis de 4.000 annos de pecadu. E si su progetu de Deus esseret istadu costruidu in 4000 annos, sos elettos diant èssere intrados a su pasu de Deus profetadu dae su Sabato de cada chida. Ma non est istadu gasi, ca partinde dae Zaccaria, Deus at profetadu duas alleàntzias. Elàborat su segundu, narende in Zac.2:11: “ Medas natziones s'ant a unire a YaHWÉH in cudda die e ant a devènnere su pòpulu meu; Apo a istare in mesu de bois e ais a ischire chi su Sennore de sos esèrtzitos m'at mandadu a bois. » Sas duas alleàntzias sunt acraridas dae “ duos ulivi ” in Zac. 4,11-14: “ Deo aia rispòndidu e l'aia naradu: Ite signifìcant custos duos ulivi, a dereta e a manca de su candelabro? Apo faeddadu una segunda bia , e l'apo naradu: Ite signifìcant sos duos ramos de ulivo, chi sunt acanta sos duos giutos dae oro de cale essit s'oro? M'at rispòndidu: no ischis ite signifìcant? Deo naro: No, sennore meu . E aiat naradu: Custos sunt sos duos untados chi istant dae in antis su Sennore de totu sa terra ». Sa letura de custos versetti mi faghet iscobèrrere una sublime sottigliezza de su Deus creadore, Ispìritu Santo chi ispirat sa paràula bìblica. Zaccaria est custringiu a pedire duas bias ite signifìcant sos “ duos ulivi ” pro Deus pro li rispòndere. Custu ca su progetu de s'Alleàntzia divina at a connòschere duas fases sutzessivas ma sa segunda fase est insinnada dae sos insignamentos de sa prima. Sunt duos, ma in realidade sunt unu solu, ca su segundu est petzi su cùcuru de su primu. A beru, ite balet s'antiga alleàntzia sena sa morte espiatòria de su Messia Gesù? Nudda, mancu sa coa de una pira, comente a diat àere naradu su mòngiu Martine Luteru. E custa est sa càusa de sa tragèdia chi corfit ancora oe sos ebreos natzionales. In custos versetti Deus profetat fintzas su refudu issoro de s'alleàntzia noa a traessu de sa risposta chi Zaccaria dat a sa pregonta “ No ischis ite signifìcant?” Deo naro: No, sennore meu . Ca difatis sos ebreos natzionales ant a disconnòschere custu significadu finas a su momentu de s'ùrtima proa chi pretzedet sa torrada de Gesù Cristos ue s'ant a cunvertire o ant a cunfirmare su refudu issoro a costu de s'esistèntzia issoro.

Evidentemente sa cunversione cristiana de sos pòpulos paganos at dimustradu chi su disinnu divinu s'est in manera efetiva acumpridu in sa pessone de Gesù Cristos e custu est s'ùnicu sinnu chi Deus oferit ancora a sa nazione giudaica pro abarrare in sa santa alleàntzia sua. Cunfirmada gasi, custa segunda o alleàntzia noa s'at a estèndere a s'ùrtimu de tres de sos 6000 annos de su tempus de su pecadu terrenu. Ed est petzi cun sa torrada gloriosa sua finale chi Gesù Cristos at a signare su tempus de su cumprimentu de sa segunda alleàntzia; ca finas a custa torrada, s'insignamentu profetadu dae sos sìmbulos restat ùtile pro cumprèndere su progetu globale ammaniadu dae Deus ca a Lui devamus su connoschimentu de su tempus de sa torrada gloriosa sua: su cumintzu de su beranu de su 2030. Gasi, in su 1844, donende su Sabato pro sos elettos suos, Deus traet insignamentu dae sos insignamentos marcados in su simbolismu de su santuariu ebràicu e de su tèmpiu de Salomonas. Issu denùntziat su pecadu de sa domìniga catòlica eredada dae s'imperadore Costantinu dae su 7 martzu 321, sugerende sa netzessidade de una purificatzione "noa de su santuariu" chi s'est a beru acumprida una bia pro totus in Gesù Cristos crutzificadu e risòrgidu. Deus difatis aiat isetadu finas a su 1844 pro denunziare prus in manera crara sa cundenna sua de sa “domìniga romana”. Ca s'adotzione

sua at postu sa fide cristiana a su cumintzu pura suta de sa maledizione de su pecadu chi segat su raportu cun Deus segundu s'annùntziu dadu in Dan. 8,12.

Sa santificazione ìmplicat tando in manera netzessària su respetu de su santu Sabato, issu matessi santificadu dae Deus partinde dae sa fine de sa prima chida de sa creazione sua de su sistema terrestre. Tantu prus chi profetat s'intrada de sos elettos in su pasu otentu dae sa vitòria de Gesùs e est presente in su de bator de sos deghe cumandamentos de Deus cuntènnidu in s'arca de sa testimonia in su logu santissimu, su santuàriu, s'ìmbulu de s'Ispìritu de su Deus tzeleste tres bias santu, santu in su primore de sos tres sutzessivos ruolos suos de Babbu, Fìgiu e Ispìritu Santo. Totu sas cosas inie agatadas sunt caras a su coro de Deus e ateretantu caras divent èssere in sos pensamentos e in su coro de sos elettos suos, de sos figios suos, de sas pessones de domo sua ¹. Benit gasi istabilida e individuada sa seletzione de s'autèntica santidade de sos elettos.

A diferèntzia de sa lege de Moses chi subit adatamentos a s'avanzamentu de su progetu de Deus, custu chi est influidu subra de sas pedras assumet unu valore perpètuu finas a sa fine de su mundu. E custu est su casu de sos deghe cumandamentos suos, nemos de sos cales podet èssere modificadu e tantu prus pagu remòvidu, comente a at atrevidu fàghere sa Roma papale pro su segundu de custos deghe cumandamentos. S'intentzione diabòlica de trappare sos candidados a s'eternidade aparit in s'annanta de unu cumandamentu pro mantènnere su nùmeru deghe. Ma sa proibizione divina de inchinarsi dae in antis creaturas, imàgines isculpadas o rapresentatziones est istadu in manera efetiva remòvidu. Podimus rammaricarci de custu gènere de cosas, ma nche permitent comente si siat de smascherare sa farsa fide. Chie non chircat de cumprèndere e abarrat superfitziale in manera lògica subit sas cunsighèntzias de su comportamentu suo; disconnoschet sos tèrmines de su cabu suo finas a sa cundenna sua a banda de Deus.

Su tèmpiu o logu sacru

Lassamus s'aspetu tzeleste religiosu vistu de su chelu pro lu castiare suta su chi sa santidade religiosa li donat subra de sa terra. L'iscoberimus in sos elementos postos in sa parte "tèmpiu" de sa "domo de YaHWÉH". In su tabernacolo de su tempus de Moses, custu aposentu fiat la tiret de su cunvegnu. Custos elementos sunt tres e pertocant sa tàula de sos panes, su candelabro a sete tubos e sete lampadas e s'altare de sos intzensos postu in cara meda a su belu a su tzentru de s'aposentu. Benende dae foras, sa mesa de su pane est in manca, a nord, e su candelabro est in dereta, a sud. Custos s'ìmbulos sunt sos de una realidade chi pigat forma in sa vida de sos elègidos redenti de su sàmbene versadu dae Gesùs Cristos. Sunt complementares in manera perfeta e inseparàbiles.

Su candelabro dae oro cun sete lampadas

Èsodu 26:35: " As a pònnere sa tàula foras de su belu e su candelabro in cara a sa tàula, subra de su chirru meridionale de su tabernacolo; e as a aparitzare sa tàula de su ladu nord ».

In su tèmpiu est postu a manca, subra de su ladu sud. Sos sìmbulos sunt letos in su tempus, dae Sud a Nord. Su candelabro rapresentat s'Ispìritu e sa lughe de Deus finas dae su cumintzu de s'antiga alleàntzia. Sa santa alleàntzia si fundat giai subra de su sacrificziu de Pasca de su "angione de Deus ", simbullegiadu e pretzèdidu dae sos angiones o mascros ofertos in sacrificziu finas dae sos tempos de Adamo. In Ap.5:6 a issu sunt atacados sos sìmbulos de su candelabro: " sete ogros chi sunt sos sete ispiritos de Deus mandados subra de totu sa terra " e " sete corna " chi l'atribuint sa santificazione de sa potèntzia.

Su candelabro est inie pro satisfàghere su bisòngiu de lughe de sos elettos. L'otenen in su nùmene de Gesùs Cristos in su cale est sa santificazione (= 7) de sa lughe divina. Custa santificazione est simbullegiada dae su nùmeru "sete" presente in sa rivelatzione biblica sin de sa creatzione de sa chida de sete dies finas dae su cumintzu. In Zaccaria, s'Ispìritu atribuit " sete ogros " a sa pedra printzipale subra de cale Zorobabele at a torrare a costrùere su tèmpiu de Salomonas distruidu dae sos Babilonesos. E narat de custos " sete ogros ": " Custos sete sunt sos ogros de YaHWÉH, chi cursant totu sa terra. » In Apocalisse 5:6, custu messàgiu est atribuidu a Gesùs Cristos, " s'Agnello de Deus ": " E aia bidu in mesu de su tronu e a sos bator èsseres bividores e in mesu de sos sèneghes un'angione chi fiat inie comente a immolato. Teniat sete corna e sete ogros, chi sunt sos sete ispiritos de Deus mandados subra de totu sa terra ». Custu versetto afirmat cun fortza sa santificazione de sa divinidad de su Messia Gesùs. Su grandu Deus creadore aiat mandadu si matessi subra de sa terra pro acumprire su sacrificziu espiatòriu suo voluntàriu in Gesùs. Est in s'atzione de custu Ispìritu divinu chi devo sos acrarimentos presentados in sas òperas meas. Sa lughe est progressiva e su connoschimentu creschet cun su tempus. A issu devimus totu sa cumprensione nostra de sas paràulas profetasas suas.

S'altare de sos nuscros

Oferende a sa morte su corpus fisicu suo, in sa perfeta norma de s'ispìritu suo e de totu s'ànima sua, Gesùs Cristos giughet dae in antis Deus unu fragu gradevole, chi su ritu ebraicu simbulègiat cun sos nuscros. Cristu est rapresentadu in custos nuscros ma fintzas in su ruolu de s'officiante chi los oferit.

In cara meda a su belu, e in cara a s'arca de sa testimonia e a su suo propitziatòriu, s'agatat s'altare de s'intzenu chi cunferit a s'officiante, su sommu satzerdote, su ruolu suo de intercessore pro sas curpas cummitidas dae sos soles eletos. Gesùs difatis no at pigadu susu de sese sos pecados de su mundu intreu, ma petzi cuddos de sos elettos suos, a sos cales at dadu sinnos de gratitudine. Subra de sa terra su sommu satzerdote tenet petzi unu valore profetosu simbòlicu, ca su deretu de intertzezzione apartenet petzi a Cristu Salvatore. S'intertzezzione est unu deretu esclusivu suo e tenet caràtere " perpètuu " segundu s'òrdine de Melchisedec comente est galu de prus craridu in Daniele 8:11-12: " Issa si fiat pesadu a capu de s'esèrtzitu, aiat dogadu dae issu su sacrificziu perpètuu issu e aiat bortuladu su logu de su santuariu suo. S'esèrtzitu fiat istadu cunsignadu a su sacrificziu perpètuu , a càusa de su pecadu; su corru aiat bessadu a terra sa veridade, e aiat resèssidu in sas impresas suas "; e in Ebreos 7:23. Sas paràulas " sacrificziu " burrades non sunt tzitadas in su testu ebraicu originale. In custu versetto, Deus denùntziat sas cunsignèntzias de su domìniu papale romanu. Su raportu diretu

de su cristianu cun Gesùs est deviadu a vantàgiu de su leader papale; Deus perdet sos servidores suos chi perdent s'ànima issoro. In su primore divinu suo, petzi Deus in Cristu podet legitimare s'intertessione sua, ca oferit, comente a riscatu pro cussos pro sos cales intercede, su sacrificziu voluntàriu suo e corosu chi giughet unu fragu gradevole pro su Deus giùighe Amore e Giustìtzia chi issu rapresentat in su matessi tempus. tempus . S'intertessione sua no est automàtica; l'esèrtzitat opuru no, a segunda chi su supplicante la mèritet o prus pagu. S'intertessione de Gesùs Cristos est motivada dae sa compassione sua pro sas naturales debilesas carrales de sos elettos suos, ma nemos lu podet trappare, issu giùdicat e cumbatet cun giustìtzia e retitudine e reconnoschet sos beros adoradores suos e iscraos; cales sunt sos beros dischentes suos. In su ritu sos nuscos simbulègiant su fragu gradevole de Gesùs chi podet duncas ofèrrere a sas pregadorias de sos santos fideles suos cun su personale nuscu suo agradadu a Deus. Su printzìpiu est sìmile a su cundimentu de unu pratu de mandigare. Imàgine profetosa de su Cristu vitoriosu, su Sommu Satzerdote terrenu devenit obsolete e devet iscumpàrrere paris cun su tèmpiu in cale pràticat sos ritos religiosos suos. Resta posca su printzìpiu de s'intertessione, ca sas pregadorias giradas a Deus de sos santos sunt presentadas in su nùmene e pro sos mèritos de Gesùs Cristos tzeleste intercessore e Deus in pienezza in su matessi tempus.

Sa tàula de sos panes

In su tèmpiu est postu a dereta, subra de su ladu nord. Sos panes de presentada rapresentant su nutrimentu ispirituale chi constituit sa vida de Gesùs Cristos, bera manna tzeleste donada a sos elettos. Sunt dòighi sos panes comente sunt dòighi sas tribùs in s'alleàntzia divina e umana acumprida in Gesùs Cristos de su totu Deus (= 7) e de su totu Òmine (= 5); essende su nùmeru dòighi su nùmeru de custa alleàntzia intre Deus e s'òmine, Gesùs Cristos nd'est s'aplicatzione e su modellu perfetu. Est in susu de issu chi Deus fundat sas alleàntzias suas subra de sos 12 patriarcas, sos 12 apòstolos de Gesùs, sas 12 tribùs suggellate in Ap.7. In sa letura de s'orientamentu suo a Nord de su "tèmpiu", custa tàula s'agatat de su chirru de s'alleàntzia noa e de su chirru de su mannu Cherubino postu a manca in su santuàriu.

La piatzat

S'altare de sos sacrificzios

In Apocalisse 11,2, s'Ìspìritu atribuit unu destinu particulare a sa " corte " de su santuàriu: " Ma sa corte esterna de su tèmpiu, lassade-lu a foras e no lu mesurare; ca est istada dada a sas natziones, e issas ant a apetigare sa tzitade santa barantados meses ". Sa " corte " designat sa corte esterna situada dae in antis s'intrada de su logu santu o de su tèmpiu cobertu. B'agatamus elementos de ritualidade religiosa chi pertocant s'aspetu fisicu de sos èsseres. In antis totu b'est s'altare de sos sacrificzios subra de cales sunt brusiados sos animales sacrificados. Dae sa bènnida de Gesùs Cristos chi fiat bènnidu pro acumprire su sacrificziu perfetu, custu rituale fiat devènnidu obsolete e fiat acabadu segundu sa profetzia de Daniele 9:27: " At a fàghere una forte alleàntzia cun medas una chida e pro metade chida at a fàghere

sessare su sacrificziu e s'offerta ; su devastadore at a cummittere sas cosas prus abominevoli, fintzas a cando l'arruinat e custa chi est istadu risòlvidu ruant subra de su devastadore ". In Ebreos 10:6-9 sa cosa est cunfirmada: " No ais atzetadu olocàustos nen sacrificzios pro su pecadu . Tando apo naradu: Aco', deo bèngio (In su rotolo de su libru si faeddat de mene) Pro fàghere, o Deus, sa voluntade tua. A pustis de àere naradu in antis: No as chertu ne atzetadu nen sacrificzios ne ofertas, ne olocàustos nen sacrificzios pro su pecadu (chi s'offerint segundu sa lege), at posca naradu: Aco', deo bèngio pro fàghere sa voluntade tua. Abolit gasi sa prima cosa pro istabilire sa segunda. Est in virtude de custa voluntade chi semus santificados, mediante s'offerta de su corpus de Gesùs Cristos, una bia pro totus ". Paret chi Paolo, su crètidu autore de custa litera indirizada a sos "Ebreos", l'apat iscrita suta de sa dettatura de Gesùs Cristos; su chi giustificat s'immensa lughe sua e sa sua incomparabile pretzisione. Difatis, petzi Gesùs Cristos in persone li podiat nàrrere: "(In su rotolo de su libru si tratat de mene) ". Ma su versetto 8 de su testu de su Salmu 40 narat: " cun su rotolo de su libru iscritu pro mene ". Custu cambiamentu podet tando èssere giustificada dae custa atzione personale de Cristu cun Paolo, abarradu isoladu tres annos in Aràbia, ammaniadu e istruidu deretu de s'Ispìritu. E b'ammamento chi custu fiat giai su casu de su rotolo iscritu dae Moses chi l'aiat iscritu suta dettatura de Deus.

Su mare, serbatoju de ablutziones

Su segundu elementu de sa pratza est sa bartza de sas ablutziones, prefigurazione de su ritu de su batiare. Deus li dat sa paràula "mare" comente a nùmene. In s'esperientzia umana su mare est sinònimu de "morte". Aiat ingurtidu sos antediluviani cun su dilùviu suo e aiat afogadu totu sa cavalleria de su Faraone chi inseguiva Moses e su pòpulu ebraicu suo. In su batiare, in manera netzessària in immersione totale, su betzu peccatore diat dèvere mòrrere pro istupare de s'abba comente a creatura noa redenta e rigenerata de Gesùs Cristos chi l'imputat sa perfeta giustitzia sua. Ma custu est petzi unu printzìpiu teòricu sa cale aplicatzione at a dipèndere de sa natura de su candidadu chi si presentat. Benit, comente a Gesùs, in su batiare, pro fàghere sa voluntade de Deus? Sa risposta est individuale e Gesùs imputat o no imputat sa giustitzia sua a segunda de sos casos. Seguru est chi cale si siat at a chèrrere fàghere sa voluntade sua at a respetare cun ditza e gratitudine sa santa lege divina, sa cale trasgressione constituit pecadu. Si devet mòrrere in s'abba de su batiare, non si tratat de torrare a nàschere a su servìtziu de Cristu, si no in manera atzidentale a càusa de sa debilesa carrale de s'èssere umanu.

Gasi, purificadu dae sos pecados suos e rivestidu de sa giustitzia imputada de Gesùs Cristos, comente a su satzerdote de s'antiga alleantzia, su cristianu eletu podet intrare a su logu santu o tèmpiu pro serbire Deus in Gesùs Cristos. Su caminu de sa bera religione divina est gasi isveladu dae custu fràigu pitòricu ca custos so petzi sìmbulos, sa realidade at a apàrrere in sas òperas chi sos elettos giustificados ant a giùghere dae in antis sos òmines, a sos àngelos e a su Deus creadore.

Su pranu de Deus profetadu pro imàgines

In su pranu suo, Deus at remòvidu su pecadu de sos elettos a traessu de su sàmbene de Gesù Cristos giutu a su propitziatòriu de su santuàriu o logu santissimu. Otentu su permissu pro iscavos etzetzionales in su giassu de su Monte Golgota a Gerusalemme finas a su 1982, s'archeòlogu infermieras avventista Ron Wyatt aiat riveladu chi su sàmbene de Gesù curriat in manera efetiva longu su chirru mancu de su propitziatòriu situadu in una gruta suterrànea a ses metros suta de sa rughe de s'incravamentu de Cristu; custu chi aiat acadèssidu a sos pees de su monte Golgota. In su ritu satzerdotale, su satzerdote depostu in su logu santu est giradu cara a su propitziatòriu e sas cosas tzelestes installadas in su logu santissimu, su santuàriu. Duncas custu chi est in sa manca de s'òmine est in sa dereta de Deus. A su matessi modu, s'iscritura de s'ebraicu si faghet de dereta a manca de s'òmine, pighende sa diretzione Nord-Sud, tando de manca a dereta de Deus. Gasi, su disinnu de sas duas alleàntzias est iscritu in sa letura de custu logu santissimu, de sa dereta a sa manca de s'òmine; o lu contràriu pro Deus. Sos ebreos de s'antiga alleàntzia serbiant Deus suta de s'imàgine simbòlica de su cherubinu situadu in su santuàriu a sa dereta issoro. Durante s'alleàntzia issoro, su sàmbene de su capro ochidu in sa "die de su chitimentu" beniat asperso subra de sos cherbeddos e subra de su propitziatòriu. S'aspersione fiat fata sete bias cun su pòddighe dae su sommu satzerdote cara a Oriente. Est beru chi sa betza alleàntzia costituiat sa fase orientale de su progetu suo salvifico. Sos peccatori de perdonare fiant issos matessi in Oriente, a Gerusalemme. Sa die in cale Gesù aiat isparidu su sàmbene suo, issu aiat rùidu subra de custu matessi propitziatòriu, e suta de su sinnu de su segundu cherubinu situadu a manca, ladu sud, aiat cumintzadu s'alleàntzia istabilida noa subra de su sàmbene suo e subra de sa giustìtzia sua. Gasi, bista de Deus, custa progressione acontessiat de sa manca sua a sa dereta " sua ", su chirru de sa benedizìone sua, comente a est iscritu in su Salmu 110,1: " De Davide. Salmu. Paràula de su Sennore a su Sennore meu: Sees a sa dereta mea fintzas a cando deo pòngia sos inimigos tuos a iscannu de sos pees tuos . E cunfirmende Ebreos 7:17, sos versetti dae 4 a 7 ispetzificat: " Yahweh at giuradu e non si pentirà: Tue ses satzerdote pro semper, a sa manera de Melchisedec. Su Sennore est in sa dereta tua e iscrèfiat sos res in sa die de s'ira sua. Esèrtzitat sa giustìtzia intre sas natziones: totu est prenu de mortos; ispacat concas in totu su paisu. Bufat a su ruscello mentras caminat: pro custu pesat sa conca ". Gasi, su mite ma giustu Gesù Cristos faghet pagare a sos schernitori e a sos rebellos su prètziu de su disprètziu issoro pro sa sublime testimonia de s'amore corosu suo pro sos suos eletos redenti.

Pro chi sos ebreos, intrende a sa corte o in su tèmpiu, diant sos coddos a su "sole naschente" adoradu dae semper de sos paganos in vàrios logos de sa terra, Deus at chertu chi su santuàriu esseret costruidu, longu totu sa longària sua, cara a Oriente. Assas ovest. In sa larghesa sua, su muru deretu de su logu santissimu fiat duncas situada a "Nord" e su muru mancu era subra de su ladu "Sud".

In Mt 23,37, Gesù s'est dadu s'imàgine de una " pudda chi amparat sos suos pulcini suta de sas alas suas ": " Gerusalemme, Gerusalemme, chi ochi sos profetas e làpidet cussos chi ti sunt imbiados, cantas furriadas apo disigiadu todde sos figios tuos, comente a una pudda toddet sos suos pulcini suta de sas alas suas, e tue no as chertu! ". Custu insinnant sas alas ispiegadas de sos duos cherubinos, pro cadauna de sas duas alleàntzias sutzessivas. Segundu Èsodu 19,4, Deus si paragonat a una " àbbila ": " Bois ais bidu custu chi apo fatu a s'Egitu e comente a b'apo giutu subra de alas de àbbila e b'apo giutos a mie ". In Ap.12,14 ispetzifica " grandu àbbila ": " E a sa fèmina fiant istadas dadas sas duas alas de sa grandu àbbila pro chi bolaret in

su desertu, a su logu suo, ue at a èssere nudrida unu tempus, unu tempus". , e metade de su tempus, a largu de sa cara de sa colovra . Custas imàgines acrarint sa matessi realidade: Deus amparat cussos chi amat ca issos l'amant, in sas duas alleantzias sutzessivas, prima e a pustis de Gesùs Cristos.

In fines, in manera simbòlica, su tèmpiu ebràicu rapresentaiat su corpus de Cristu, su de sos elègidos e, in manera colletiva, s'Isposa de Cristu, sos Elettos suos, s'assemblea de sos elettos. Pro totus custos motivos, Deus at istabilidu de sas règulas alimentares sanitàrias pro chi custas diversas formas de tèmpiu siant santificadas e respetadas; 1Cor.6,19: " No ischis chi su corpus tuo est tèmpiu de s'Ispìritu Santo chi est in tene, chi as de Deus, e chi non ses tuo? »

Oro, nudda àteru chi oro

Bisòngiat notare fintzas s'importu de custu critèriu: totu sos mòbiles e sos utensili, sos cherubinos e sos matessi muros internos sunt dae oro o cugugias dae oro adobbadu. Sa carateristica de s'oro est su caràtere suo inalterabile; custu est s'ùnicu valore chi Deus li dat. No ispantat chi apat fatu de s'oro su sìmbulu de sa fide perfeta, su cale modellu ùnicu e perfetu fiat Gesùs Cristos. L'interno de su tèmpiu e de su santuàriu rafigurat s'aspetu interiore de s'ispìritu de Gesùs Cristos istadu dae sa santificazione, de sa puresa de s'Ispìritu Santo de Deus; su caràtere suo fiat inalterabile e custa fiat istadu sa càusa de sa vitòria sua subra de su pecadu e subra de sa morte. S'esèmpiu dadu dae Gesùs est presentadu dae Deus comente a modellu de imitare pro totus sos elettos suos; custa est su bisòngiu suo, s'ùnica cundizione pro devènnere in manera individuale e cumpatibiles in manera colletiva cun sa vida tzeleste eterna, salàriu e acumpensu de sos binchidores. Sos valores chi fiant suos divent devènnere nostros, li devamus assimigiare comente a unos clones, comente a est iscritu in 1 Giovanni 2:6: " Chie narat de abarrare in issu, caminos fintzas issu comente aiat caminadu issu ". Su significadu de s'oro b'at dadu in 1 Pietro 1:7: " pro chi sa proa de sa fide bostra, chi est prus pretziosa de s'oro chi perisce (chi però si proat cun su fogu), potzat resurtare in lode, glòria e onore". , cando aparit Gesùs Cristos . Deus ponet a sa proa sa fide de sos elettos suos. Puru essende inalterabile, s'oro podet cuntènnere rastros de materiales impuros e pro lu remòvere est netzessàriu a l'iscaldire e l'iscagiare. Sas iscòrias o sas impuridades àrtziant duncas in superfitzie e podent èssere remòvidas. Est s'imàgine de s'esperientzia de sa vida terrena de sos dischentes redenti, durante sa cale Cristu irraighinat su malu e los purificat, sutaponende-los a diversas proas. Ed est petzi a cundizione chi bincant sa proa chi, a sa fine de sa vida issoro, s'issos ispàbillent eternu at a èssere detzìdidu dae su mannu Giudice Gesùs Cristos. Custa vitòria podet èssere otenta petzi cun s'amparu suo e s'aggiudu suo, comente a declarat in Giovanni 15,5-6 e 10-14: " Deo so su toronilliu, bois seis sos tralci. Chie abarrat in mene e in su cale deo isto, porrida meda frutu, ca sena de mene non podides fàghere nudda. Si calicunu no abarrat in mene, est bessadu bia comente a su tralcio e sica; posca toddamus sos ramos, los bessemus in su fogu e brùsiant ". Est recherta s'ubbidientzia a sos cumandamentos divinos: " Si ais a osservare sos cumandamentos meos, ais a abarrare in s'amore meu, etotu che a deo apo osservadu sos cumandamentos de su Babbu meu e isto in s'amore suo. ". Mòrrere pro sos amigos devenit su cùcuru perfetu de sa norma de s'amore pròpiu sublimadu: " Custu est su cumandamentu meu: amade·bos sos uni sos àteros, comente a deo apo amadu bois". Non b'at amore prus mannu chi dare sa vida pro sos amigos pròpios ". Ma custu reconnoschimentu a banda de Gesùs est cundizionadu: " Bois seis meos amigos, si faghides su chi bi cumando ".

A banda sua, su candelabro cun sete lampadas fiat dae oro massissu. Tando podiat petzi simbuliare su primore de Gesùs Cristos. S'oro posca agatadu in sas crèsias de su catolitzèsimu romanu rifletet s'affirmadura de sa farsa fide sua. Aco' ca, a su contràriu, sos tèmpios protestantes fiant ispògiados de cada ornamentu, ùmiles e austeros. In su simbolismu de su santuàriu e de su tèmpiu, sa presèntzia de s'oro dimustrat chi su santuàriu non podet chi rapresentare su divinu Gesùs Cristos. Ma pro estensione, est iscritu chi issu est su Capu, su capu de sa Crèsia chi est su corpus suo in Ef 5,23-24: " ca su maridu est capu de sa mugere, comente a Cristu est capu de sa Crèsia". , chi est su corpus suo , e de cale issu est su Sarvadore. Como, comente a sa Crèsia est sutamìtida a Cristu, gasi fintzas sas mugeres divent èssere sutamìtidas a sos maridos in cada cosa. » Ma posca s'ispiritu pretzisat: « Maridos, amadas sas mugeres bostras, comente a Cristu at amadu sa Crèsia, e at dadu si matessi pro issa, pro la santificare cun sa paràula , a pustis de l'àere purificada cun su batiare de s'abba, pro rèndere custa Crèsia apàrrere in dae in antis suo gloriosu, sena mantza nen ruga nen calicuna cosa sìmile, ma santu e irreprensibile. ". Aco' duncas, in manera crara espressadu, in ite cunsistet sa bera religione cristiana. Sa norma sua no est petzi teòrica ca est una pràtica atuada in totu sa realidade sua. Est netzessàriu s'acòrdiu cun su modellu de sa paràula " rivelada " sua; chi ìmplicat osservare sos cumandamentos e sas ordinàntzias de Deus e connòschere sos arcanos rivelados in sas profetzas bíblicas suas. Custu critèriu, " irreprensibile o irreprensibile " de sos elettos, est torradu a cramare e cunfirmadu in Ap 14,5 ue s'atribuit a sos santos "avventisti" sa bera torrada finale de Cristu. Sunt designados dae su sìmbulu de sos " 144.000 " segliados cun su " sigillu de Deus " in Rev.7. S'esperientzia issoro est sa de s'intreu santificazione . Custu istùdiu ammustrat chi su tabernacolo, su santuàriu, su tèmpiu e totus sos sìmbulos issoro profetaiant su grandu progetu salvifico de Deus. Ant agatadu sa fine issoro e su cumprimentu issoro in sa manifestazione de su ministèriu terrenu de Gesùs Cristos riveladu a sos èsseres umanos. Duncas, su raportu chi s'elettu intratenet cun issu est de natura e caràtere profetosu; s'òmine ignorante s'afidat a su Deus creadore chi totu ischit; chi costruit su futuru suo e bi lu rivelat.

S'istùdiu de su tèmpiu costruidu dae su re Salomone nch'at in pessu chi ammustradu chi non bisongiat confùndere sa parte de su "tèmpiu" atzessibile a sos òmines cun su "santuàriu" riservadu petzi a su Deus tzeleste. In cunsighèntzia de custu, sa paràula "santuàriu" impreada in càmbiu de sa paràula "santidade" in Dan. 8:14 perdet custa borta cada legitimidade , ca pertocat unu logu tzeleste ue no est netzessària calicuna purificazione in su 1843. E a su contràriu, sa paràula "santidade" pertocat sos santos chi divent segare cun sa pràtica de su pecadu subra de sa terra pro èssere santificados o seletzionados pro èssere elègidos dae Deus.

A sa morte de Gesùs Cristos, su belu chi separiat su "tèmpiu" de su "santuàriu" fiat istadu istratzadu dae Deus, ma petzi sas pregadorias de sos santos diant àere otentu s'atzessu ispirituale a su santuàriu tzeleste ue Gesùs diat tènnere interceduto pro issos. Sa parte de su tèmpiu deviat s'ghire su ruolu suo de logu de agato pro sos elettos subra de sa terra. Fiat istadu su matessi in su 1843, su printzipiu fiat istadu annoadu. Su "tèmpiu" de sos santos restat subra de sa terra e in su "santuàriu", petzi tzeleste, torrat a leare in manera ufiziale s'intertessione de Cristu in praghene de sos soles eletos avventisti seletzionados. Non b'at duncas prus unu "santuàriu" subra de sa terra in s'alleàntzia noa ue iscumparet su sìmbulu suo. Totu custu chi abarrat est su "tèmpiu" ispirituale de sos elègidos redenti.

S'ùnica contaminazione chi rechet purificazione fiant sos pecados de sos òmines subra de sa terra, ca nemos de sos pecados issoro fiat arribbadu a impestare su chelu. Petzi sa presèntzia de su demòniu e de sos dimònios rebellos suos podiat fàghere custu, aco' ca, vitoriosu, in Michele, Gesù Cristos los aiat espèllidu de su chelu e los aiat bessadu subra de sa terra de su pecadu ue ant a dèvere abarrare finas a sa morte.

B'at ancora una cosa de cumprèndere a pustis de àere discutidu su simbolismu de sa santidade. Pro cantu sacros siant custos sìmbulos, so petzi cosas materiales. Sa bera santidade est in sos bios, pro custu Gesù Cristos est istadu prus de su tèmpiu chi esistiat petzi pro custuire sa lege de Deus, imàgine de su caràtere suo e de sa giustìtzia ofèndida sua dae su peccatore terrenu. Est petzi pro serbire de amparu a s'insignamentu de sos elettos suos chi Deus aiat fatu acumprire custas cosas de Moses e de sos operajos suos. Est pro evitare cumportamentos idolatret chi Deus aiat autorizadu un'òmine, su servidore suo, Ron Wyatt, a agatare e tocare s'arca de sa testimonia sua in su 1982. Ca sa " testimonia de Gesù " chi " est s'ispiritu de profetzia " est superiore meda a issu e prus ùtile ca est bènnidu de pessone a rivelare su sentidu de su progetu salvifico ammaniadu pro sos suos eletos prescelti subra de sa terra. A Ron Wyatt fiat istadu permitidu de filmare sos Deghe Cumandamentos batidos a foras de s'arca de sos ànghelos, ma si fiat refudadu de tènnere su film. Custos fatos dimustrant chi Deus conoschiat in antizipu su refudu suo, ma custu sèberu nch'amparat de s'idolatria chi una tale registratzione diat àere pòdidu prodùere in unos cantos suos eletos prus vulneràbiles. Custa realidade b'at àpidu rivelada, pro chi la cunservemus in sos pensamentos de su coro nostru comente a unu durche mandu donadu dae su Deus nostru de Amore.

Sas separatziones de sa Gènesi

Mentras s'istùdiu de custa òpera nch'at riveladu sos segretos cuados in sas profetzas de Daniele e de s'Apocalisse, como bos devo agiuare a iscobèrrere sas profetzas chi fiant istadas riveladas in su libru de sa Gènesi, paràula chi signifìcat "cumintzu".

Atenzione!!! Sa testimonia chi amus a annodare in custu aprofundimentu de su libru de sa Gènesi est bènnida deretu dae sa buca de Deus chi l'at detada a su suo tzeracu Moses. Non creais a custa istòria costituit s'oltraggio prus manna chi fatzat a fàghere deretu a Deus, un'oltraggio chi serrat de su totu sa ghenna de su chelu ca rivelat s'ausèntzia totale de sa " fide, sena sa cale est impossibile a pràghere a Deus ", segundu Ebreos 11:6.

In su pròlogu de s'Apocalisse sua, Gesù insistet a forte subra de custa espressione: " Deo so s'alfa e s'omega, su printzìpiu e sa fine " chi tzitat torra a sa fine de s'Apocalisse sua in Apoc. 22,13. Amus giai notadu su caràtere profetosu de su libru de sa Gènesi, in particolare pro cantu pertocat sa chida de sete dies chi profetat sete mìgia annos. Inoghe afronto custu libru de sa Gènesi suta de s'aspetu de su tema de sa " separatzione " chi lu caraterizat in manera piessigna, comente a amus a bìdere.

Gènesi 1

Sa 1 die

Gènesi 1:1: “ In printzìpiu Deus aiat creadu sos chelos e sa terra ”

inditat sa paràula “ cumintzu ” , sa “ terra ” est istada difatis creada dae Deus comente a tzentru e base de una dimensione noa, parallela a sas formas de vida tzeleste chi l'ant pretzèdida. Pro impreare s'imàgine de unu pintore, pro issu si tratat de creare e atuare sa creazione de unu nouu pintadu. Ma notamus giai chi, finas dae s'origine issoro, “ su chelu e sa terra ” sunt separados . Sos “ chelos ” designant su cosmo interistellare bòidu, iscuru e infinidu; e sa “ terra ” aparit tando suta forma de una botza cugugiada dae s'abba. Sa “ terra ” no at tentu preesistenza a sa chida de sa creazione ca est creada a su cumintzu o “ cumintzu ” de sa creazione de custa ispetzìfica dimensione terrena. Issa essit dae su nudda e pigat forma pro cumandu de Deus pro acumprìre a unu ruolu resu netzessàriu de sa libertade chi est in s'origine de su pecadu cummìtidu in chelu de sa sua primissima creatura; cussu chi Isaia 14:12 designat cun sos nùmenes de “ isteddu de su mangianu ” e “ figiu de s'aurora ” est devènnidu Satana a pustis de su disafiu suo a s'autoridade de Deus. Dae tando, est istadu su leader de s'attuale campu rebellu tzeleste e de su campu terrenu benidore.

Gen. 1,2: “Sa terra fiat informe e bòida; b'aiat tenebre subra de sa superfizie de s'isprofundu e s'ispiritu de Deus aleggiava subra de sas abbas ”.

Comente unu pintore cumintzat aplichende su pìgiu de fundu subra de sa tela, Deus presentat sa situatzione chi prevalet in sa vida tzeleste giai creada e in sa vida terrena chi at a creare. Issu designat gasi cun sa paràula “ oscuridade ” totu custa chi no est in s'aprovatzione sua , chi at a mutire “ lughe ” in assoluta oposizione. Notamus su ligàmene chi custu versetto istabilit intre sa paràula “ tenebre ”, semper a su plurale ca sos aspetos suos sunt plùrimos, e sa paràula “ isprofundu ”, chi designat sa terra sena calicuna forma de vida. Deus at impreadu custu simbulu pro designare sos inimigos suos: sos rivolutzionàrios “sena Deus” e sos liberos pensadores in Ap. 11:7 e sos rebellos de su catolitzèsimu papale in Ap. 17:8. Ma sos protestantes rebellos si fiant unidos a issos in su 1843, colende ateretantu suta de su dominiu de Satana, su “ànghelu de s'isprofundu ” de Ap 9,11; a cale si fiat agiuntu in su 1995 s'avventismo infedele.

In s'imàgine oferta in custu versetto, bidimus chi sas “ tenebre ” separant “ s'ispiritu de Deus ” de sas “ abbas ” chi ant a profetare in manera simbòlica, in Daniele e in s'Apocalisse, massas de “ pòpulos, natziones e limbas ” suta de sos simbulos “ mare ” in Dan.7:2-3 e Ap.13:1, e suta su de “ rios ” in Ap.8:10, 9:14, 16:12, 17:1-15. Sa separatzione at a èssere chitzo atribuida a su “ pecadu ” originale chi at a èssere cummìtidu dae Eva e Adamo. Comente in s'imàgine datat, Deus si cunfrontat cun su mundu de sas tenebre ligadu a sos ànghelos rebellos chi s'inghrint Satana in su sèberu suo de disafiare s'autoridade de Deus.

Gen.1,3: “ Deus aiat naradu: Siat sa lughe! E sa lughe b'aiat

Deus istabilit s'istandard Suo de “ bene ” segundu su cabu soberanu Suo. Custu sèberu de su “ bene ” est ligadu a sa paràula “ lughe ” pro s'aspetu gloriosu suo, visibile a totus e de totus, ca su bene non gènerat “ birgòngia ” chi giughet s'òmine a si cuare pro acumprire sas òperas malas suas. Custa “birgòngia” l'at a proare Adamo a pustis de su pecadu segundu Gen.3, respetu a Gen.2,25.

Gen.1,4: “ Deus aiat bidu chi sa lughe fiat bona; e Deus aiat separadu sa lughe de sas tenebre ”.

Custu est su primu cabu espressadu dae Deus. Rivelat su sèberu suo de su bene evocadu dae sa paràula “ lughe ” e sa cundenna sua de su malu designadu dae sa paràula “ tenebre ”.

Deus nche rivelat sa fine de sa creazione terrena sua e duncas su resurtadu finale chi su progetu suo at a cròmper: sa separazione definitiva de cussas chi amant sa lughe “ sua ” de cussas chi preferint sas “ tenebre ”. “ Lughe e tenebre ” sunt sos duos sèberos aiat rèndidu possibiles de su printzìpiu de libertade chi Deus at chertu donare a totus sas creaturas tzelestes suas e terrestres. Custos duos campos opostos a sa fine tenent duos leader; Gesùs Cristos pro sa “ lughe ” e Satana pro sas “ tenebre ”. E fintzas custos duos campos opostos, comente a sos duos polos de sa terra, ant a tènnere duos fines assolutos diferentes; sos elettos ant a bìvere pro semper in sa lughe de Deus segundu Apoc.21:23; e distruidos dae sa torrada de Cristu, sos rebellos ant a finire comente a “ prùere ” subra de sa terra desolata chi devenit torra su “isprofundu ” de Gen 1,2. Risuscitados pro su cabu, ant a èssere annichilados de su totu consumende-si in su “istagnu de fogu ” de sa “ morte segunda ” segundu Ap. 20,15.

Gen. 1,5: “ Deus aiat mutidu sa lughe die e sas tenebre note. Gasi fiat istadu sero e fiat istadu mangianu: cuddu fiat istadu sa prima die ».

Custa “ prima die ” de sa Creazione est dedicadu a sa separazione definitiva de sos duos campos formados dae sos sèberos “ lughe e tenebre ” chi s'ant a cunfrontare subra de sa terra finas a sa vitòria finale de Gesùs Cristos e a s'annoadura de sa creazione terrestre. Sa “ prima die ” est gasi “ signadu ” dae s'autorizzazione chi Deus dat a sos rebellos de lutare contra de issu durante sos “sete migia” annos profetados dae s'intrea chida. Issu si prestat duncas in manera ideale a devènnere su sinnu , o su " sinnu " de sa farsa adorazione divina cumproada in su cursu de ses millènnios intre sos pòpulos infedeli paganos o ebreos, ma in manera piessigna in s'era cristiana, a pustis de s'adotzione de sa "die de sa Sole Invitto" comente a die de cada chida de pasu impostu dae s'autoridade imperiale de Costantinu I , su 7 martzu 321. Est gasi chi de custa data s'atuale domìniga "cristiana" est devènnida su " semu de sa bèstia " a pustis de s'amparu religiosu datogli de sa fide catòlica romana papale de su 538. Craru, s'"alfa " de sa Gènesi teniat meda de ofèrrere a sos fideles servidores de Gesùs Cristos de su tempus " omega ". E no est ancora finida.

Sa de 2 dies

Gen. 1:6: " Deus aiat naradu: B'apat un'istèrrida intre sas abbas e separas sas abbas de sas abbas ".

Fintzas inoghe si tratat de separatzione : " abbas de abbas ". S'atzione profetat sa separatzione de sas creaturas de Deus simbulegiadas dae sas " abbas ". Custu versetto cunfirma sa separatzione naturale de sa vida tzeleste de cudda terrena e in ambas sa separatzione de sos "figios de Deus" de sos "figios de su demòniu" mutidos nointames a cunvivere paris finas a su cabu signadu, de sa morte de Gesù Cristos pro sos ànghelos malvagi rebellos, e finas a sa torrada in glòria de Gesù Cristos pro sos terrestres. Custa separatzione at a giustificare su fatu chi s'òmine at a èssere creadu unu pagu inferiore a sos ànghelos tzelestes ca sa dimensione tzeleste l'at a èssere inaccessible. S'istòria de sa terra at a èssere sa de una longa cernita finas a sa fine sua. Su pecadu at creadu s'iscussertu e Deus organizat custu iscussertu a traessu de una cernita seletiva.

Gen. 1,7: " E Deus aiat fatu l'istèrrida e aiat separadu sas abbas chi sunt suta l'istèrrida dae sas abbas chi sunt subra l'istèrrida. E gasi est istadu ".

S'imàgine proposta separat sa vida terrena profetada dae sas " abbas chi sunt in suta " in su chintu tzeleste chi est " subra l'istèrrida ".

Gen. 1,8: " Deus aiat mutidu l'istèrrida chelu. Fiat istadu duncas sero e fiat istadu mangianu: custu fiat sa segunda die ".

Custu chelu designat su pìgiu atmosfèricu chi, formadu dae sos duos gas (idrògenu e ossìgenu) chi cumponent s'abba, inghìriat s'intrea superfìzie de sa terra e chi no est naturalmente atzessibile a s'òmine. Deus su collega a sa presèntzia de una vida tzeleste invisibile, comente a est beru ca su demòniu matessi at a retzire su nùmene de " prìntzipe de sa potèntzia de s'àera " in Ef. 2,2: "... in sa cale tue caminaias unu tempus, segundu sa bia de custu mundu, segundu su prìntzipe de sa potèntzia de s'àera, de s'ispiritu chi como agit in sos figios de sa rebellia "; cumportamentu chi giai teniat in su mundu tzeleste.

Sa de 3 dies

Gen. 1:9: " Deus aiat naradu: Sas abbas chi sunt suta de su chelu si toddant in un'ùnicu logu e apàrgiat s'asciutu. E gasi est istadu ".

Finas a cuddu momentu " sas abbas " coberiant totu sa terra ma non cunteniant ancora calicuna forma de vida animale marina chi at a èssere creada sa de 5 dies . Custa pretzisione at a dare totu s'autentizzidade sua a s'atzione de su diluviu de Gènesi 6 chi at a pòdere difùndere subra de sa terra afundada sa forma de sa vida animale marina; su chi at a giustificare duncas s'acatamentu de fòssiles e conchiglie marinos inie.

Gen. 1,10: “ Deus aiat mutidu s'asciutu terra e sa massa de sas abbas maris. Deus aiat bidu chi fiat ite bona ”.

Custa separatzione noa est giudicada “ bona ” de Deus ca, a s'in cuddae de sos otzèanos e de sos continentes, issu atribuit a custos duos tèrmines “ mare e terra ” su ruolu de duos sìmbulos chi ant a designare de pare a pare sa Crèsia cristiana catòlica e sa Crèsia cristiana catòlica de manca protestante suta de su nùmene de Crèsia Riformada. Sa separatzione acontèssida issoro intre su 1170 e su 1843 est tando giudicada “ bona ” de Deus. E su suo incoraggiamento pro sos fideles servidores suos a su tempus de sa Riforma est istadu riveladu in Apocalisse 2:18-29. In custos versetti agatamus custu importante crarimentu de sos versetti 24 e 25 chi testimòniant una situatzione provisòria etzetzionale: “ A bois, a totus sos àteros de Tiatira, chi non retzint custa dotrina, e chi no ant connotu sas profundidades de Satana, comente a lu mutint, bi naro: non b'impòngio àteru pèndidu ; tenes petzi custu chi tenes finas a s'arribu meu . Torra, a traessu de custu agrupamentu, Deus ponet òrdine in s'iscussertu creadu dae sos ispiritòs angelicos e umanos rebellos. Notamus custu àteru insignamentu, sa “ terra ” at a dare su nùmene suo a s'intreu praneta ca su “ sicu ” s'ammàniat a èssere s'ambiente naturale pro sa vida de s'òmine pro su cale custa creatzione est fata dae Deus. Essende sa superfitzie marina bator bias prus manna de sa superfitzie de sa terra asciuta, su praneta diat àere pòdidu pigare su nùmene de “ mare ” prus meritadu ma non giustificadu in su progetu divinu. Sas paràulas de custu “naradu”: “sos pugiones si radunano paris e sos pugiones sìmbiles a pinnas si radunano paris”, s'agatant in custos agrupamentos. Gasi, intre su 1170 e su 1843, sos protestantes fideles e paghiosos fiant istados sarvados dae sa giustìtzia de Cristu chi fiat istadu issoro imputada eccezionalmente sena ubbidièntzia a su pasu sabàticu de su beru de sete dies: su sàbadu. Ed est su bisòngiu de custu pasu chi faghet de sa “ terra ” su sìmbulu de una farsa fide cristiana de su 1843, segundu Daniele 8:14. La proat de custu cabu divinu aparit in Apocalisse 10:5 ca Gesùs ponet “ sos pees suos ” subra de su “ mare e subra de sa terra ” pro los iscrefiare cun s'ira sua.

Gen. 1:11: “ Tando Deus aiat naradu: Sa terra produat vegetatzione, erba chi fatzat sèmene e àrbores de frutu chi giugant subra de sa terra frutu segundu sa genia sua, chi tenet su sèmene in sese. E gasi est istadu . »

Est cunfirmada sa prioridade dada dae Deus a sa terraferma: in primu logu, issa retzit su podere de “ prodùere ” “ birde, erba chi giughet sèmene, àrbores dae frutu chi giughent frutu segundu sa genia issoro ”; totus cosas prodùidas in antis pro sos bisòngios de s'òmine, e in manera secundària pro sos animales terrestres e tzelestes chi l'ant a inghiriare. Custas produtziones de sa terra ant a èssere impreadas dae Deus comente a imàgines simbòlicas pro rivelare sas letziones suas a sos servidores suos. S'òmine, comente a “s'àrbore ”, at a giùghere frutos, bonos o malos.

Gen.1,12 : “ Sa terra aiat prodùidu vegetatzione, erba chi faghet sèmene segundu sa genia sua, e àrbores chi giughent frutu cun su sèmene segundu sa genia issoro. Deus aiat bidu chi fiat bonu. »

In custa de 3 dies , peruna curpa mànciat s'òpera creada dae Deus, sa natura est perfeta, retenta “ bona ”. In sa perfeta puresa atmosfèrica e terrestre, sa terra multiplicat sas

produtzione suas. Sos frutos sunt destinados a sos èsseres chi ant a bìvere subra de sa terra: òmines e animales chi ateretantu ant a prodùere frutos segundu sa personalidade issoro.

Gen. 1,13: “ Gasi fiat istadu sero e fiat istadu mangianu: fiat sa de tres dies ”.

Sa de 4 dies

Gen. 1:14: “ Deus aiat naradu: B'apat luminari in su firmamentu de su chelu, pro separare sa die de sa note; siant sinnos pro scandire sos tempos, sas dies e sos annos ”.

Aparit una separazione noa : “ sa die dae sa note ”. Finas a custa de bator dies sa lughe de sa die non fiat otenta dae unu corpus tzeleste. Sa separazione intre die e note esistiat giai in una forma virtuale creada dae Deus. Pro rëndere sa creazione indipendente sua de sa presèntzia sua, Deus at a creare sa de bator dies de sos isteddos tzelestes chi ant a permitere a sos òmines de istabilire calendàrios basados subra sa positzione de custos isteddos in su cosmo interstellare. Ant a apàrrere gasi sos sinnos de su zodiacu, s'astrologia ante litteram ma sena s'attuale divinamentu chi las est collegada, est a nàrrere s'astronomia.

Gen. 1,15: “ E serbant de lughes in s'istèrrida de su chelu, pro illuminare sa terra. E gasi est istadu ”.

Sa " terra " devet èssere illuminada siat in sa " die " chi de sa " note ", ma sa " lughe " de sa " die " devet superare sa de sa " note " ca est s'imàgine simbòlica de su Deus de sa veridade, creadore de totu. chi bivet. E sa sutzessione in s'òrdine “ note die ” profetat sa vitòria finale sua contra totus sos inimigos suos chi sunt fintzas cuddos de sos suos amados e beneitos eletos. Custu ruolu chi cunsistet in su “ illuminare sa terra ” at a dare a custos isteddos unu significadu simbòlicu de atzione religiosa chi insinnat veridade o fàulas presentadas in nùmene de su Deus creadore.

Gen. 1,16: “ Deus aiat fatu sas duas lughes mannas, sa lughe majore pro governare sa die, e sa lughe minore pro governare sa note; at fatu fintzas sos isteddos ”.

Notades bene custu particolare: evochende “ su sole ” e sa “luna ”, “ sos duos mannos luminari ”, Deus designat su sole cun s'espressione “ su prus mannu ” mentras sos eclisses lu dimustrant, nch'aparint sos duos discos solare e lunare suta de sa matessi dimensione, sa unu coprente s'àteru in manera retzìproca. Ma Deus chi l'at creadu ischit in antis de s'òmine chi su piticu aspetu suo est dèvidu a sa distàntzia sua de sa terra, essende su sole 400 bias prus manna ma 400 bias prus larganu de sa luna. Cun custa pretzisione issu cunfirmat e afirmat su tìtulu supremu suo de Deus creadore. In prus, a livellu ispirituale, rivelat sa mannària “sua” incomparabile respetu a sa piccolezza de sa Luna , s'imbulu de sa note e de s'oscuridade. S'aplicazione de custos ruolos simbòlicos at a pertocare Gesù Cristos mutidu “ lughe ” in

Giovanni 1,9: “ Custa lughe fiat sa lughe bera, sa chi, benende a su mundu, illuminat cada òmine ”. Notamus chi s'antiga alleantzia de su pòpulu ebràicu carrale costruida subra de unu calendàriu lunare fiat posta suta de su sinnu de un'època “iscura”; custu finas a sa prima e a sa segunda bènnida de Cristu. Gasi comente sa tzelebratzione de sas “festas de sos noviluni”, tempus in cale sa luna chi iscumparet devenit invisibile, profetaiat sa bènnida de s'era solare de Cristu, chi Male. 4,2 paragonat a unu “ sole de giustìtzia ”: “ Ma pro tene, cale si siat timet su nùmene meu, at a pesare su sole de sa giustìtzia e su sanamentu at a èssere suta de sas alas suas; ais a essire e ais a brincare comente a bigros dae un'istalla ,...”. A pustis de s'antiga alleantzia ebràica, sa "luna " fiat devènnida su sìmbulu de sa farsa fide cristiana, posca catòlica de su 321 e 538, posca protestante de su 1843, e... avventista istituzionale de su 1994.

Su versetto mentovat fintzas “ sos isteddos ”. Sa lughe issoro est leca ma sunt gasi numerosas chi illuminant nointames su chelu de sas notes terrestres. “ S'isteddu ” devenit gasi su sìmbulu de sos missos religiosos chi restant a sa ritza o chi ruent comente a su sinnu de su “ de 6 sigillos ” de Ap.6,13 in cale sa ruta de sos isteddos fiat bènnida a profetare su 13 santandria 1833 a sos elègidos , sa massissa ruta de su protestantèsimu in s'annu 1843. Custa ruta aiat pertocadu in su matessi tempus sos missos de Cristu, destinatàrios de su messàgiu de “ Sardi ” a sos cales Gesùs aiat declaradu: “ bois seis considerados bios e bois So mortu .” Custa ruta est ammentada in Ap. 9,1: “ Su de chimbe ànghelos aiat sonadu sa trumba. E aia bidu un'isteddu rùidu dae su chelu subra de sa terra . Li fiat istada dada sa crae de s'isprofundu ”. In antis de sa ruta de sos protestantes, Apoc. 8,10 e 11 èvocat sa de su catolitzèsimu de su totu cundennadu dae Deus: “ Su de tres ànghelos aiat sonadu sa trumba. E aiat rùidu de su chelu unu grandu isteddu, ardente comente a una tortza ; e aiat rùidu subra de su tres unu de sos rios e subra de sas benas de sas abbas. » Su versetto 11 las dat su nùmene “ Assenzio ”: “ Su nùmene de custu isteddu est Assenzio ; e sa de tres partes de sas abbas si fiat mudadu in assenzio , e medas òmines aiant mortu acanta sas abbas, ca fiant devènnidas amare ”. Sa cosa est cunfirmada in Ap 12,4: “ Sa coa sua trisinaiat su tres unu de sos isteddos de su chelu e las aiat bessadu subra de sa terra. Su dragu si fiat postu dae in antis sa fèmina chi istaiat pro partorire, pro devorare su pipiu suo cando issa aeret partoridu . Sos missos religiosos ant a èssere posca vitimas de sas esecutziones de sos rivolutzionàrios frantzesos in Apoc. 8:12: “ Su de bator ànghelos aiat sonadu sa trumba. E su tres unu de su sole fiat istadu corfidu, e su tres unu de sa luna, e su tres unu de sos isteddos, gasi chi su tres unu s'oscurò , e sa die aiat pèrdidu su tres unu de sa lughe sua, e ateretantu sa note . Sos bersàllios de sos rivolutzionàrios liberos pensadores ostili a cada forma de religione sunt fintzas, semper in parte (su de tres), “ su sole ” e sa “ luna ”.

In Gen. 15:5, sos “ isteddos ” simbulègiant su “ sèmene ” promissu a Abramo: “ E cando l'aiat giutu foras, aiat naradu: Càstiat cara a su chelu e contat sos isteddos, si las podes contare. E l'aiat naradu: Custa at a èssere sa discendèntzia tua ”. Atentzione! Su messàgiu inditat una cantidade numerosa ma non narat nudda subra de sa calidade de sa fide de custu moltitudine in sa cale Deus at a agatare “ medas mutidos ma pagos elègidos ” segundu Matteo 22:14. Sos “ isteddos ” simbulègiant ancora sos elettos in Daniele 12,3: “ Cussos chi sunt intelligentes risplenderanno comente a su lugore de su chelu, e cussos chi insinnant a medas sa giustìtzia risplenderanno comente a sos isteddos in sos sèculos de sos sèculos ”.

Gen. 1,17: “ Deus los aiat postu in s'istèrrida de su chelu pro illuminare sa terra ” ,

Bidimus inoghe pro una resone ispirituale s'insistèntzia de Deus subra de custu ruolu de sos isteddos: " illuminare sa terra " .

Gen. 1,18: " pro governare sa die e sa note e pro separare sa lughe de sas tenebre. Deus aiat bidu chi fiat ite bona " .

Inoghe Deus cunfirmat su ruolu simbòlicu ispirituale de custos isteddos colleghende paris " die e lughe " de unu chirru, e " note e tenebre " de s'àteru.

Gen. 1,19: " Gasi fiat istadu sero e fiat istadu mangianu: fiat sa de bator dies " .

Sa terra podet como beneficiare de sa lughe e de su calore solare pro garantire sa fertilitade sua e sa produzione de alimentos vegetales. Ma su ruolu de su sole at a devènnere importante petzi a pustis de su pecadu chi Eva e Adamo ant a cummìtere. Sa vida finas a custu tràgicu momentu imbarat subra de sa fortza miraculosa de su podere creativu de Deus. Sa vida terrena est organizada dae Deus pro custu su momentu chi su pecadu at a corfire sa terra cun totu sa maledizione sua.

Sa de 5 dies

Gen. 1:20: " Deus aiat naradu: Produant sas abbas èsseres bividores in bundàntzia e bolent sos pugiones subra de sa terra finas a s'istèrrida de su chelu " .

In custa de chimbe dies , Deus dat a sas " abbas " su podere de " prodùere in bundàntzia animales bividores " gasi numerosos e vàrios chi sa sièntzia moderna tenet difficultade a los elencare totus. Subra de su fundu de s'isprofundu, in s'oscuridade prus totale, iscoberimus una forma de vida disconnota cumposta dae pitios animales fluorescentes chi lampeggiano, lampeggiano e càmbiant s'intensidade de sa lughe e finas su colore. A su matessi modu, l'istèrrida de su chelu at a retzire s'animatzione de su bolu de sos " pugiones " . Inoghe aparit su sìmbulu de sas " alas " chi permitent a sos animales carrales alados de si mòvere in s'àera. Su sìmbulu at a èssere postu a sos ispiritòs tzelestes chi non nde tenent bisòngiu ca non sugetos a sas leges físicas terrestres e tzelestes. E in sas genias aladas de sa terra, Deus at a atribuire a sese s'imàgine de sa " àbbila " , chi s'àrtziat prus in artu intre totu sas genias de pugiones e de animales volantes. " S'àbbila " devenit fintzas su sìmbulu de s'imperu, de su re Nabucodonosor in Dan.7:4 e su de Napoleone I in Apoc.8:13: " Aia castiadu e aia intesu un'àbbila chi bolaiat in mesu de su chelu , narende a grandu boghe: Dannos, dannos, dannos a sos abitantes de sa terra, pro sos àteros sonos de sas trumbas de sos tres ànghelos chi istant pro sonare! » S'aparizione de custu règimene imperiale profetaiat sas tres grandu " disgràtzias " chi ant a corfire sos abitantes de sos paisos otzidentales suta de su sìmbulu de sas ùrtimas tres " trumbas " de Apo. 9 e 11, dae su 1843, cando fiat intradu a vigore su decretu de Dan. 8:14.

In prus de sa " àbbila " , sos àteros " pugiones de su chelu " ant a simbulegiare sos ànghelos tzelestes, sos bonos e sos malos.

Gen. 1,21: “ Deus aiat creadu sos grandu pisches e totu sos èsseres bividores chi si movent, chi sas abbas aiant prodùidu in bundàntzia segundu sa genia issoro; aiat creadu fintzas cada pugione aladu segundu sa genia sua. Deus aiat bidu chi fiat ite bona ”.

Deus ammàniat sa vida marina a sa cundizione de su pecadu, pro como in cale sos “ pisches prus mannos ” ant a fàghere de sos prus piticos su màndigu issoro, custu est su destinu programadu e s'utilidade de sa bundàntzia issoro in cada genia. Sos “ pugiones alados ” no ant a isfugire a custu printzìpiu ca ancas issoro s'ant a ochire pare pro s'atzivire su màndigu. Ma in antis de su pecadu, perunu animale marinu o pugione noghet a unu àteru, sa vida los ànimat totus e cunvivent in perfeta armonia. Pro custu Deus giùdicat sa situatzione “ bona ”. Sos “ animales ” e sos “ pugiones ” marinos ant a tènnere unu ruolu simbòlicu a pustis de su pecadu. Sas cumbatas mortales intre sas genias ant a dare posca a su “ mare ” su significadu de “morte” chi Deus li dat in su rituale de sas abluzioni de sos satzerdotes ebreos. Sa bartza impreada a custa fine at a retzire su nùmene de “ mare ” in amentu de sa rugrada de su “mare ruju”, essende ambas prefigurazione de su batiare cristianu. Duncas, dende-las su nùmene de “ bèstia chi àrtziat dae su mare ” in Apocalisse 13:1, Deus identificat sa religione catòlica romana e sa monarchia chi la sustentat cun un'assemblea de “mortes” chi ochint e devorant sos bighinos issoro comente a sos pisches. de su “ mare ”. A su matessi modu sas àbbilas, sos astores e sos astores ant a devorare sos pitzones e sas colombe, a càusa de su pecadu de Eva e Adamo e de medas àteros discendentes umanos issoro finas a sa torrada in sa glòria de Cristu.

Gen. 1:22: “ Deus los aiat beneitu, narende: Siais fecundas e multiplicade-bos e riempite sas abbas de sos maris; e si multiplichent sos pugiones subra de sa terra .

Sa beneditzione de Deus si materializat in sa multiplicatzione, in custu cuntestu sa de sos animales marinos e de sos pugiones, ma chitzo fintzas sa de sos èsseres umanos. Fintzas sa Crèsia de Cristu est mutida a multiplicare su nùmeru de sos sighidores suos, ma inie sa beneditzione de Deus non bastat, ca Deus mutit, ma non obrigat nemos a rispòndere a s'oferta sua de sarvesa.

Gen. 1,23: “ Gasi fiat istadu sero e fiat istadu mangianu: fiat sa de chimbe dies ”.

De notare chi sa de chimbe dies est creada sa vida marina, separada duncas de sa creazione de sa vida terrestre, a càusa de su simbolismu ispirituale suo chi pertocat sa prima forma de cristianèsimu maleitu e apostata; custu chi at a rapresentare sa religione catòlica de Roma partinde dae su 7 martzu 321, dada de adotzione de sa farsa die pagana de pasu, prima die e “die de su sole”, posca torrada a batijare: dominiga, die de su Sennore. Custu acarimentu est cunfirmadu dae s'aparizione de su catolitzèsimu romanu durante su de V millènnios e de sa de su protestantèsimu durante su de VI millènnios .

Sa de 6 dies

Gen. 1:24: “ Deus aiat naradu: Sa terra produat animales bividores segundu sa genia issoro, bestiàmene, rètiles e animales agrestes segundu sa genia issoro. E gasi est istadu ”.

Sa de 6 dies est signadu dae sa creazione de sa vida terrestre chi, ateretantu, a pustis de su mare, “ produet sos animales bividores segundu sa genia issoro, de bestiàmene, de rètiles e de animales terrestres, segundu sa genia issoro ” . Deus ponet in moto unu protzessu de riproduzione de totus custas creaturas bividoras . S'ant a difùndere subra de sa superfitzie terrestre.

Gen. 1:25: “ Deus aiat fatu sas bèstias agrestes segundu sa genia issoro, su bestiàmene segundu sa sua mesches e totu sos rètiles de sa terra segundu sa genia issoro. Deus aiat bidu chi fiat ite bona ”.

Custu versetto cunfirma s'atzione imperada in su pretzedente. Notamus custa borta chi Deus est su creadore e direttore de custa vida animale terrestre prodùida subra de sa terra. Comente sos de su mare, sos animales terrestres ant a bìvere in armonia finas a su momentu de su pecadu umanu. Deus agatat “ bona ” custa creazione animale in sa cale sunt creados ruolos simbòlicos e los at a impreare in sos messàgios profetosos suos a pustis de s'instaurazione de su pecadu. Intre sos rètiles, “ sa colovra ” at a tènnere unu ruolu printzipale comente a mesu de istigazione a su pecadu impreadu dae su demòniu. A pustis de su pecadu, sos animales de sa terra s'ant a destruere pare mesches contra mesches. E custa aggressività at a giustificare, in Apocalisse 13:11, su nùmene “ bèstia chi àrtziat dae sa terra ” chi designat sa religione protestante in s'ùrtimu status suo maleitu dae Deus in su cuntestu de sa proa definitiva de sa fide avventista giustificada dae sa bera torrada de Gesù Cristos previdida su beranu de su 2030. Nointames, si notet chi su protestantèsimu giughet custa maledizione disconnota dae sas moltitudini dae su 1843.

Gen. 1:26: “ Tando Deus aiat naradu: Faghimus s'òmine a imàgine nostra, a assimìgiu nostru, e tèngiat dominiu subra de sos pisches de su mare, subra de sos pugiones de su chelu, subra de su bestiàmene e subra de su bestiàmene. totu sa terra e subra de totu sos rètiles chi strisciano subra de sa terra ».

Narende “ Faghimus ”, Deus assòtziat a s'òpera creadora sua su fidele mundu angelico chi testimòniat s'atzione sua e l'inghìriat prenu de entusiasmu. Suta de su tema de sa separazione , si notent inoghe, agrupadas in sa de 6 dies , sa creazione animale terrestre e sa de s'òmine de cale si faeddat in custu versetto 26, nùmeru de su nùmene de Deus, nùmeru otentu dae s'annanta de sas bator lìteras ebràicas “Yod = 10+, Hé = 5 +, Wav = 6 +, Hé = 5 = 26”; sas lìteras chi cumponent su nùmene traslitteradas suo “YaHWÉH”. Custu sèberu est tantu prus giustificada in cantu, “ fatu a imàgine de Deus ”, su “ òmine ” Adamo benit a lu rapresentare in manera simbòlica in sa creazione terrena comente a imàgine de Cristu. Deus li donat s'aspetu fisicu suo e mentale, est a nàrrere sa capatzidade de giudicare intre su bene e su malu chi l'at a rèndere responsàbile. Creadu sa matessi die de sos animales, “ s'òmine ” at a retzire su sèberu de s'assimìgiu “ suo ”: Deus o s'animale, “ sa bèstia ”. Nointames, est lassende·si sedurre de “un'animale”, “ sa colovra ”, chi Eva e Adamo s'ant a separare de Deus e ant a pèrdere s'assimìgiu “ issoro ”. Donende a s'òmine su dominiu subra de sos “ rètiles chi strisciano subra de sa terra ”, Deus cumbidat s'òmine a tènnere su dominiu subra de sa “colovra” e tando a non si lassare ammaestrare de Lui. A dolu mannu pro s'umanidade, Eva at a èssere aorada e separada dae Adamo cando at a bènnere sedotta e resa culpèvole de su pecadu de disubbidientzia.

Deus afidat a s'òmine totu sa creazione terrena sua cun sas vidas chi issa cuntenet e produet in sos maris, subra de sa terra e in su chelu.

Gen. 1,27: “ Deus aiat creadu s'òmine a imàgine sua, l'aiat creadu a imàgine de Deus, aiat creadu mascru e fèmina ”.

Sa de 6 dies durat comente a sos àteros, 24 oras e paret chi sas creazioni de s'òmine e de sa fèmina siant inoghe agrupadas a fine didàtica de resùmere sa creazione issoro. Gen.2, difatis, torrat a leare custa creazione de s'òmine rivelende medas atziones chi cun probabilidade fiant istadas acumpridas in s'arcu de diversas dies. Su contadu de custu capìtulu 1 assumet gasi unu caràtere normativu rivelende sos valores simbòlicos chi Deus at chertu dare a sos primos ses dies de sa chida.

Custa chida tenet tantu prus valore simbòlicu in cantu rafigurat su progetu salvifico de Deus. “S'òmine” simbulègiat e profetat Cristu e “sa fèmina”, sa “Crèsia eleta” chi de Lui at a èssere intzitada. In prus, in antis de su pecadu, su tempus beru non contat ca in s'istadu de primore su tempus non si contat e su contu a sa revessa de sos “6000 annos” at a cumintzare in su primu beranu signadu dae su primu pecadu umanu. Cun perfeta regolaridade, sas notes de 12 oras e sas dies de 12 oras si susseguono totora. In custu versetto, Deus sutaliniat s'assimigi de s'òmine creadu a imàgine sua. Adamo no est lecu, est prenu a fortza e est istadu creadu capatzu de aguantare a sos tenteos de su demòniu.

Gen. 1:28: “ E Deus los aiat beneitu, e Deus lis aiat naradu: Siais fecundas, multiplicade-bos, riempite sa terra e soggiogatela; e as a tènneru domìniu subra de sos pisches de su mare, subra de sos pugiones de su chelu e subra de cada èssere bividore chi si movet subra de sa terra ».

Su messàgiu est giradu dae Deus a totu s'umanidade de cale Adamo e Eva sunt sos modellos originàrios. Comente sos animales, sunt ateretantu beneitos e animados a procreare pro multiplicare sos èsseres umanos. S'òmine otenet de Deus su domìniu subra de sas creaturas animales, su chi significat chi non si devet lassare dominare de issas, pro sentimentalismu e debilesa sentimentale. Non devet lis fàghere de su malu ma bìvere in armonia cun issas. Custu, in su cuntestu chi pretzedet sa maledizione de su pecadu.

Gen. 1:29: “ E Deus aiat naradu: Aco', deo bi do cada erba chi giughet sèmene, chi est subra de sa cara de totu sa terra, e cada àrbore chi tenet in sese su frutu de un'àrbore, chi giughet sèmene: issu at a èssere su màndigu tuo ”.

In sa creazione vegetale, Deus rivelat totu sa bonidade sua e generosidade multiplichende su nùmeru de sos sèmenes de cada genia de prantas, àrbores de frutu, laores, erbas e berduras. Deus oferit a s'òmine su modellu de un'alimentazione perfeta chi promovet una bona salute fisica e mentale favorèvole a s'intreu organismu e a s'ànima umana, fintzas oe che a sos tempos de Adamo. Custu tema est istadu presentadu finas dae su 1843 de Deus comente a unu bisòngiu de sos elettos suos e assumet ancora majore importu in sas ùrtimas dies nostras in cales su màndigu est vītima de sa chīmica, de sos fertilitzantes, de sos pesticidi e de àteros chi destruint sa vida imbetzes de la promòvere.

Gen. 1:30: “ E a cada bèstia de sa terra, a cada pugione de su chelu e a cada cosa chi si movet subra de sa terra e chi tenet in sese un'àlidu de vida, deo do cada erba birde comente a màndigu. E gasi est istadu ”.

Custu versu presentat sa crae chi giustìficat sa possibilitade de custa vida armoniosa. Totu sos èsseres bividores sunt veganos, duncas non tenent motivu de si fàghere de su malu. A pustis de su pecadu, sos animales a s'ispissu meda s'ant a atacare intre issos pro s'atzivire su màndigu, posca sa morte los at a corfire totus in unu modu o in s'àteru.

Gen. 1,31: “ Deus aiat bidu totu su chi aiat fatu, e aco', fiat bonu meda. Fiat istadu duncas sero e fiat istadu mangianu: fiat sa de ses dies ».

A sa fine de sa de 6 dies , Deus est satisfatu de sa creatzione sua chi, cun sa presèntzia de s'òmine subra de sa terra, est giudicada custa borta “ bona meda ”, mentras a sa fine de sa de 5 dies fiat petzi “ bona ” .

S'intentzione de Deus de separare sos primos 6 dies de sa chida de su 7 est dimustrada dae s'agrupamentu issoro in custu capìtulu 1 de sa Gènesi. Issu ammàniat gasi s'istruccura de su de 4 cumandamentos de sa lege divina sua chi at a presentare a tempus suo a sos ebreos liberados dae s'iscravidade egiziana. Partinde dae Adamo, sos èsseres umanos ant tentu 6 dies a chida, cada chida, pro si dedicare a sas ocupatziones terrenas issoro. Pro Adamo, sas cosas fiant cumintzadas bene, ma a pustis de èssere istada creada dae issu, sa fèmina, su maniale “ donadu ” suo dae Deus, at a giùghere su pecadu in sa creatzione terrena, comente a at a rivelare Gen. 3. Pro amore de sa mugere, Adamo at a mandigare ateretantu su frutu proibidu e s'intrea còpia s'at a agatare corfida dae sa maledizione de su pecadu. In custu atu Adamo profetat Cristu chi at a bènnere a cumprare e pagare a su logu suo sa curpa de s'amada sua Chiesa elègida. Sa morte sua in rughe, a sos pees de su monte Golgota, at a iscontare su pecadu cummitidu e, binchidore de su pecadu e de sa morte, Gesù Cristos at a otènnere su deretu de fàghere beneficiare sos elettos suos de sa perfeta giustìtzia sua. Podet gasi lis ofèrrere sa vida eterna pèrdida dae sos tempos de Adamo e Eva. Sos elettos ant a intrare paris a su matessi tempus in custa vida eterna a su cumintzu de su de sete millènnios , est tando chi s'at a acumprare su ruolu profetosu de su sàbadu. Si podet duncas cumprèndere ca custu tema de su pasu de sa de 7 dies est presentadu in su capìtulu 2 de sa Gènesi, separadu dae sos primos 6 dies agrupadas in su capìtulu 1.

Gènesi 2

Sa de sete dies

Gen.2:1: “ Gasi fiant istados acumpridos sos chelos e sa terra e totu s'esèrtzitu issoro ”.

Sos primos ses dies sunt separadas dae su “ de sete ” ca s'òpera creativa de Deus subra de sa terra e subra de sos chelos lompèt a su tèrmine. Custu est istadu beru pro sa fundatzione de

sa vida creada in sa prima chida, ma ancora prus pro sos 7000 annos chi issa at fintzas profetadu. Sos primos ses dies annuntziant chi Deus at a traballare in sas avversità afrontende s'acampamentu de su demòniu e sas atziones destruidoras suas 6000 annos. S'òpera sua at a consistere in s'atirare a sese sos elettos suos pro los seletzionare intre totu sos èsseres umanos. At a dare issoro vàrias proas de s'amore suo e at a cunservare cussos chi l'amant e l'aprovant in totus sos aspetos suos e in totu sos campos. Ca cussos chi no lu faghent s'ant a unire a su campu maleitu de su demòniu. " S'esèrtzitu " mentovadu designat sas fortzas bias de sos duos ischieramentos chi s'ant a opònner e ant a cumbàtere intre issos subra de sa " terra " e in sos " chelos " ue sos " isteddos de su chelu " los simbulègiant. E custu chertu pro sa seletzione at a durare 6000 annos.

Gen.2:2: " Sa de sete dies Deus aiat acumpridu s'òpera chi aiat fata e si fiat reposadu sa de sete dies de totu s'òpera chi aiat fata ".

A su tèrmine de sa prima chida de s'istòria terrena, su pasu de Deus insinnat unu primu insingamentu: Adamo e Eva no ant ancora pecadu; su chi ispiegat sa possibilitade pro Deus de isperimentare su beru pasu. Su pasu de Deus est tando cundizionadu dae s'ausèntzia de pecadu in sas creaturas suas.

Sa segunda letzione est prus sùtile e si cuat in s'aspetu profetosu de custa " de sete dies " chi est imàgine de su " de sete " millènnios de su grandu progetu salvifico programadu dae Deus.

S'intrada in su " de sete " millènnios, mutidu " milli annos " in Ap.20:4-6-7, at a signare su cumpretamentu de sa seletzione de sos elettos. E pro Deus e sos elettos sarvados suos bios o resuscitati, ma totus glorificados, su restu otentu at a èssere sa cunsighèntzia de sa vitòria de Deus in Gesù Cristos subra de totus sos inimigos suos. In su testu ebràicu, su verbu " si reposare " est "shavat" de sa matessi raighina de sa paràula " sàbadu ".

Gen. 2,3: " Deus aiat beneitu sa de sete dies e l'aiat santificadu, ca in issu si fiat reposadu de totu s'òpera chi aiat creada faghende·la ".

Sa paràula sàbadu no est mentovada ma s'imàgine sua s'agatat giai in sa santificazione de sa " de sete dies ". Cumprendes duncas bene la càusat de custa santificazione a banda de Deus. Issa profetat su su momentu chi su sacrificziu suo in Gesù Cristos at a retzire s'acumpensu finale suo: sa cuntentesa de èssere inghiriada dae totus sos elettos suos chi a tempus issoro ant testimoniadu sa fidelidade issoro in su martiriu, in sa tribulia, in sas privazioni, su prus de sas bias, finas a sa morte. E a su cumintzu de su " de sete " millènnios ant a èssere totus bios e no ant a dèvere prus tèmere sa morte. Pro Deus e su grupu fidele Suo, faghet a imaginare sa càusa de unu " pasu " prus mannu de custu? Deus no at a bìdere prus sufrire cussos chi l'amant, no at a dèvere prus cumpartzire sa tribulia issoro, est custu " pasu " chi tzèlebrat cada " sàbadu de sa de sete dies " de sas chidas perpètuas nostras. Custu frutu de sa vitòria finale sua at a èssere istadu otentu dae sa vitòria de Gesù Cristos subra de su pecadu e subra de sa morte. In si matessi, subra de sa terra e intre sos òmines, issu at acumpridu un'òpera pagu credibile: at pigadu susu de sese sa morte pro creare su pòpulu eletu suo e su sàbadu at annunziadu dae Adamo a s'umanitàde chi diat àere bintu su pecadu pro ofèrrere a cussos chi chi l'amant e lu serbint in manera fidele; calicuna cosa chi Ap 6,2

proclamat e cunfirma: “ Aia castiadu e aco' aiat apartu unu caddu biancu. Cussu chi lu caddigaiat teniat un'arcu; li fiat istada dada una corona, e issu aiat mòvidu vitoriosu e a sa conchista ”.

S'intrada in su de sete millènnios signat s'intrada de sos elettos in s'eternidade de Deus, pro custu motivu, in custu contadu divinu, sa de sete dies non si serrat cun s'espressione " fiat istada sero, fiat istadu mangianu, fiat istadu mangianu". ...die ." In s'Apocalisse cunsignada sua a Giovanni, Cristu at a evocare custu de sete millènnios e at a rivelare chi fintzas issu at a èssere cumpostu de “ milli annos ” segundu Ap 20,2-4, comente a sos primos ses chi l'ant pretzèdidu. At a èssere unu tempus de cabu tzeleste durante su cale sos elettos ant a dèvere giudicare sos mortos de s'acampamentu maleitu. Sa memòria de su pecadu at a èssere tando mantenta in custos ùrtimos “ milli annos ” de su mannu Sabato profetadu cada fine chida. Petzi su cabu finale at a pònnere fine a su pensamentu de su pecadu cando, a sa fine de su de sete millènnios, totus sos rutos ant a èssere istados annichilados in su “lagu de fogu de sa segunda morte ”.

Deus dat acarimentos subra de sa creatzione terrena sua

Avvertenza: sas pessones fuorviate sèmenant duritos presentende custa ala de Gènesi 2 comente a una segunda testimonia chi diat contraighere sa de su contadu de Gènesi 1. Custas pessones no ant cumpresu su mètodu narrativu impreadu dae Deus. Presentat in Gènesi 1 sa totalidade de sos primos ses dies de sa creatzione sua. Posca, de Gen. 2:4, torrat pro frunire ulterioras minudas subra de unos cantos argumentos no ispiegados in Gènesi 1.

Gen.2,4: “ Custas sunt sas orìgenes de su chelu e de sa terra, cando fiant istados creados ”

Custos acarimentos agiuntivos sunt netzessàrios in manera assoluta ca su tema de su pecadu devet retzire sos acarimentos pròpios. E comente apamus bidu, custu tema de su pecadu est onnipresente in sas formas chi Deus at dadu a sas realizatziones terrenas suas e tzelestes. S'istrutura matessi de sa chida de sete dies racchiude medas arcanos chi petzi su tempus at a rivelare a sos elettos de Cristu.

Gen.2:5: “ Cando YaHWÉH Deus aiat fatu sa terra e su chelu, non b'aiat ancora una mata de su campu subra de sa terra, nen calicuna erba de su campu ancora sanniat: ca YaHWÉH Deus no aiat mandadu s'abba subra de sa terra, e non b'aiat perunu òmine chi coltivet sa terra .

De notare s'aparizione de su nùmene “ YaHWÉH ” cun su cale Deus si fiat mutidu subra de recherta de Moses segundu Èsodu 3:14-15. Moses iscriet custa rivelatzione suta de sa dettatura de Deus chi mutit “ YaHWÉH ”. Sa rivelatzione divina traet inoghe su riferimentu istòricu suo dae s'èsodu de s'Egitu e de sa creatzione de sa nazione Israele.

Dae segus custas minudas in manera aparente lògicos meda si cuant ideas profetadas. Deus èvocat sa crèschida de sa vida vegetale, “ matas e erbas de sos campos ”, a cales agiunghet sa “ abba ” e sa presèntzia de su “ òmine ” chi “ at a coltivate sa terra ”. In su 1656, a pustis de su

pecadu de Adamo, in Gen. 7:11, " s'abba " de su " dilùviu " at a destruere sa vida vegetale, " sas matas e sas erbas de sos campos " gasi comente " s'òmine " e sos suos " tòddidos " a càusa de sa s'aumentu de su pecadu.

Gen. 2:6: " Ma unu papore si fiat pesadu de sa terra e aiat abbadu totu sa superfizie de sa terra ".

In antis de destruere cale si siat cosa, in antis de su pecadu, Deus faghet a manera chi " sa terra siat abbada dae unu papore subra de totu sa superfizie sua ". S'atzione est durche e eficatze e dèchida a sa vida sena pecadu, gloriosa e pura in manera perfeta. A pustis de su pecadu, su chelu at a mandare traschias destruidoras e abbas torrenziali comente a sinnu de sa maledizione sua.

Sa formazione de s'òmine

Gen. 2:7: " Yahweh Deus aiat formadu s'òmine de su prùere de sa terra, aiat surbadu in sas suas narici un'àlidu de vida e s'òmine fiat devènnidu una creatura bividora ".

Sa creazione de s'òmine si fundat subra de una separazione noa : sa de su " prùere de sa terra ", una parte de sa cale est prelevada pro formare una vida fata a imàgine de Deus. In custa atzione, Deus rivelat su disinnu suo pro otènnere e in fines seletzionare sos elettos de origine terrena chi at a rèndere eternos.

Cando Deus lu creat, s'òmine est ogetu de particolare atenzione a banda de su Creadore suo. De notare chi issu lu " format " de su " prùere de sa terra " e custa unica origine profetat su pecadu suo, sa morte sua e sa torrada sua a s'istadu de " prùere ". Custa atzione divina est paragonabile a sa de unu " vasaio " chi modellat unu " vasu de arghidda "; imàgine chi Deus at a rivendicare in Ger.18:6 e Rom.9:21 . In prus, sa vida de su " òmine " at a dipèndere de s'àlidu " suo " chi Deus surbat in sas suas " narici ". Medas pessant tando etotu a su " spiro " purmonare e no a su respiru ispirituale. Totus custas minudas sunt riveladas pro nch'amentare cantu siat fràgile sa vida umana, dipendente de Deus pro su perlongamentu suo. Resta su frutu de unu miràculu permanente ca sa vida s'agatat petzi in Deus e in Lui petzi. Est istadu pro voluntade divina sua chi " s'òmine est devènnidu un'èssere bividore ." Si sa vida de un'òmine bonu o malu si perlongat est petzi ca Deus lu permetet. E cando sa morte lu corfit, est ancora sa detzisione sua a èssere in discussione.

In antis de su pecadu, Adamo fiat istadu creadu perfetu e innotzente, possedidu dae una poderosa balia e fiat intradu a sa vida eterna, inghiriadu dae cosas eternas. Petzi sa forma de sa creazione sua profetat su terrorosu destinu suo.

Gen.2:8: " Tando YaHWéH Deus aiat prantadu unu giardinu in s'Eden, de su ladu est, e b'aiat postu s'òmine chi aiat formadu ".

Su giardinu est s'imàgine de su logu ideale pro s'òmine chi b'agatat regortos totus sos incantadores elementos suos nutritivos e visivos; amprosos froes chi no appassiscono e non perdent mai sos nuscos issoro de fragos gradevoli multiplicados a s'infinidu. Custu màndigu ofertu in s'ortu non costruit sa vida chi, in antis de su pecadu, non dipendet de su màndigu. Su màndigu est tando consumadu dae s'òmine pro su suo ùnicu pràghere. Sa pretzisione " Deus

aiat prantadu unu giardinu ” testimòniat s'amore suo pro sa creatura sua. Devenit giardineras pro ofèrrere a s'òmine custu meravigliosu logu in cale bìvere.

Sa paràula Eden significat "giardinu de licanias" e, pighende Israele comente a puntu de riferimentu tzentrale, Deus còllocat custu Eden a est de Israele. Pro sas licania “suas”, s'òmine est postu in custu delitziosu giardinu de Deus, creadore Suo.

Gen.2,9: “ Yahweh Deus aiat fatu sannire de sa terra àrbores de cada genia, galanas a sa bista e bonos de mandigare, e s'àrbore de sa vida in mesu de su giardinu , e s'àrbore de su connoschimentu de su bene e de su malu ”.

Sa carateristica de unu giardinu est sa presèntzia de àrbores de frutu chi oferint su “prontu de mandigare” chi constituit sos frutos issoro de sos plùrimos sabores moddes e durches. Sunt totus inie pro su petzi pràghere de Adam, ancora petzi.

In su giardinu sunt presentes fintzas duos àrbores de sos caràteres diametralmente opostos: “s'àrbore de sa vida ” chi òcupat su logu tzentrale, “ in mesu de su giardinu ”. Custu su giardinu e sa losana oferta sua sunt de su totu ligados a issu. A curtzu suo b'est “s'àrbore de su connoschimentu de su bene e de su malu ”. Giai in sa dessinnatzione sua sa paràula “ male ” profetat s'atzessu a su pecadu. Podimus tando cumprèndere chi custos duos àrbores sunt s'imàgine de sos duos ischieramentos chi s'ant a cunfrontare subra de sa terra de su pecadu: su campu de Gesù Cristos imaginadu dall "'àrbore de sa vida " contra su campu de su demòniu chi, comente a su nùmene dell "'àrbore ” inditat, at connotu o isperimentadu, posca, su “ bene ” de sa creazione sua finas a sa die in cale su “ malu ” l'aiat fatu rebellare a su Creadore suo; custu chi Deus mutit “pecare contra de issu”. Amentu chi custos printzipios de su “ bene e de su malu ” sunt sos duos sèberos o duos possìbiles frutos estremos e opostos chi produet sa totale libertade de unu “ èssere bividore ”. Si su primu Angelo no l'aeret fatu, àteros ànghelos si diant èssere rebellados, comente a oramai at dimustradu s'esperientzia terrena de su cumportamentu umanu.

In totu s'offerta generosa de su giardinu ammaniadu dae Deus pro Adamo b'at custu àrbore “ de su connoschimentu de su bene e de su malu ” chi est inie pro pònnera a sa proa sa fidelidade de s'òmine. Custu tèrmine “ connoschimentu ” devet èssere bene compresu ca pro Deus su verbu “ connòschere ” assumet su significadu estremu de isperimentare su “ bene o su malu ” chi s'at a basare subra atos de ubbidientzia o disubbidientzia. S'àrbore de su giardinu est petzi s'amparu materiale pro sa proa de s'ubbidientzia e su frutu suo trasmitet petzi male ca Deus l'at dadu custu ruolu presentende-lu comente a una proibizione. Su pecadu no est in su frutu ma in su de lu mandigare ischende chi Deus l'at proibidu.

Gen. 2,10: “ Unu riu essiat dae s'Eden pro abbare su giardinu, e de in cue si partziat in bator ramos ”.

unu messàgiu nou de separazione , etotu comente a su riu chi essit dae s'Eden si partzit in " bator bratzos ", custa imàgine profetat sa nàschida de s'umanidade sos cales discendentes s'ant a difùndere in manera universale o a sos bator puntos cardinales, o a cada chirru de su chelu in totu su mundu. sa terra. Su “ riu ” est su sìmbulu de unu pòpulu, s'abba essende su sìmbulu de sa vida umana. Cun custa partzidura " in bator bratzos ", su riu chi essit dae s'Eden

at a ispartzire s'abba sua de vida subra de totu sa terra e custa idea profetat su disigiu de Deus de difùndere su conoschimentu suo subra de totu sa superfitzie sua. Su progetu suo at a èssere realizadu segundu Gen.10 cun sa separatzione de Noè e de sos tres figios suos a pustis de sa fine de su dilùviu de sas abbas. Custos testimòngios de su dilùviu ant a trasmitere de generatzione in generatzione s'amentu de su terrorosu castigu divinu.

Non conoscimus s'aspetu visivu chi teniat sa terra in antis de su dilùviu, ma in antis de sas separatziones de sos pòpulos, sa terra abitada deviat apàrrere comente a un'unicu continente abbadu petzi dae custa bena de abba chi sgorgava de su giardinu de s'Eden. Sos atuales maris internos no esistiant e sunt sa cunsighèntzia de su dilùviu chi aiat cobertu un'annu totu sa terra. Finas a su dilùviu, s'intreu continente fiat abbadu dae custos bator rios e sos afluentes issoro distribuiant s'abba durche subra de totu sa superfitzie de sa terra asciuta. Durante s'alluvione, s'Istrintu de Gibilterra e su Mare Ruju aiant crolladu, ammaniende sa formatzione de su Mar Mediterràneu e de su Mare Ruju invàdidu dae sas abbas salinas de sos otzèanos. Iscais chi in sa terra noa ue Deus at a istabilire su rennu suo, non b'at a èssere su mare segundu Ap.21:1 gasi comente non b'at a àere prus sa morte. Sa partzidura est sa cunsighèntzia de su pecadu e sa forma sua prus intensa at a èssere punida dae sas abbas destruidoras de su dilùviu. Leghende custu messàgiu, petzi suta de s'aspetu profetosu suo, sos “ bator bratzos ” de su riu designant bator pòpulos chi caraterizant s'umanidade.

Gen.2,11: “ Su nùmene de su primu est Pishon; est su chi inghìriat totu su paisu de Avila, ue s'agatat s'oro ”.

Su nùmene de su primu riu mutidu Pishon o Phison significat: bundàntzia de abba. S'àrea in cale s'agataiat s'Eden prantadu dae Deus deviat èssere ue tenent origine sos atuales Tigri e Eufrate; pro s'Eufrate a su monte Araràt e pro su Tigri a su Toro. A est e a su tzentru de sa Turchia s'agatat ancora s'immensu Lago Van chi constituit un'enorme riserva de abba durche. Cun sa benedizzione divina sua, sa bundante abba aiat favoridu s'estrema fertilitade de su giardinu de Deus. Su paisu de Havila, rinomato pro s'oro suo, segundu unos cantos s'agataiat in su nord-est de s'attuale Turchia . S'estendiat finas a sa costa de s'attuale Geòrgia. Ma custa interpretatzione ponet unu problema ca segundu Gen. 10:7, “ Havila ” est unu “ figiu de Cush ” , issu matessi “ figiu de Cam ”, e designat s'Etiòpia situada a sud de s'Egitu. Custu mi giughet a localizare custu paisu de “Havila ” in Etiòpia, opuru in su Jemen, ue bi fiant sas minas dae oro chi sa reina de Saba aiat ofertu a su re Salomone.

Gen.2,12: “ S'oro de custa terra est puru; bi s'agatant fintzas bdellio e onice .

“ S'oro ” est su sìmbulu de sa fide e Deus profetat pro s'Etiòpia, fide pura. At a èssere giai s'unicu paisu a su mundu a preservare s'eredade religiosa de sa reina de Saba a pustis de sa permanèntzia sua acanta su re Salomone. Agiunghimus fintzas, a vantàgiu suo, chi in s'indipendèntzia preservada issoro in sos sèculos de oscuridade religiosa chi aiant caraterizadu sos pòpulos de s'Europa otzidentale “cristiana”, sos etiopes aiant cunservadu sa fide cristiana e aiant praticadu su beru sàbadu retzidu dae s'addòbbiu de Salomonas. S'apòstolu Tilipu aiat batijadu su primu cristianu etiope comente a riveladu in Àutos 8:27-39. Fiat unu ministru eunuco de sa reina Candace e s'intreu pòpulu aiat retzidu s'insignamentu religiosu suo. Una àtera minuda testimòniat sa benedizzione de custu pòpulu, Deus l'aiat fatu amparare contra

sos inimigos a traessu de s'atzione gherradora printzipiada e detzidida in manera voluntària de su famadu navigadore Vasco da Gama.

Cunfirmende su colore nieddu de sa pedde etiope, sa “pedra onice” est de colore “nieddu” e est cumposta dae biòssidu de silitziu; richesa agiuntiva pro custu Paisu; ca s'impreu suo pro sa fabricatzione de transistor lu rendet oe in manera piessigna apretziadu.

Gen.2,13: “Su nùmene de su segundu riu est Gihon; est custu chi inghìriat s'intreu paisu de Cush”.

Ismentigamus sos “rios” e ponimus a su logu issoro sas pessones chi simbulègiant. Custu segundu pòpulu “inghìriat su paisu de Cush”, est a nàrrere s'Etiòpia. Sos discendentes de Sem s'ant a isvilupare in terra de Aràbia e finas a sa Pèrsia. Inghìriat in manera efetiva su territòriu de s'Etiòpia, duncas podet èssere simbulegiadu e inditadu cun su nùmene de su “riu” “Gihon”. In sas ùrtimas dies nostras, custa truma est sa religione “musulmana” de s'Aràbia e de sa Pèrsia. Gasi sa cunfiguratzione de su cumintzu de sa creatzione si ripropone a sa fine de sos tempos.

Gen.2,14: “Su nùmene de su de tres est Hiddekel; est su chi curret a est de s'Assìria. Su de bator rios est s'Eufrate”.

“Hiddekel” designat su “Riu de sa Tigre”, e su pòpulu designadu diat èssere s'Ìndia simbulegiada dae sa “tigre de su Bengala”; S'Àsia e sa tziviltade orientale sua in manera farsa designada comente a “sa ratza groga” est duncas profetada e apessamentada e s'agatat difatis “a est de s'Assìria”. In Dan.12, Deus aiat impreadu su sìmbulu de custu “riu” mandigadore de òmines, sa “Tigre”, pro acrarire sa tosta proa avventista bìvida intre su 1828 e su 1873, a càusa de sas moltitudini de mortes ispirituales chi aiat causadu.

Su nùmene “Eufrate” significat: froridu, frutuosu. In sa profetzia de s'Apocalisse, “s'Eufrate” simbulègiat s'Europa otzidentale e sas suas propaggini, sas Amèricas e s'Austràlia, chi Deus presentat dominadas dae su règimene religiosu romanu papale a cale dat su nùmene de sa tzitade sua, “Babilònia sa manna”. Custu discendente de Noè at a èssere su de Jafet chi s'estendet a ovest cara a sa Grètzia e s'Europa, e a nord cara a sa Rùssia. S'Europa est istada su terrinu ue sa fide cristiana at connotu totus sos isvilupos bonos suos e malos a pustis de sa ruta natzionale de Israele; sos agetivos “froridu, fecundo” sunt giustificados e segundu su presagio, sos figios de Lea, sa fèmina no amada, ant a èssere prus numerosos de sos de Rachele, sa mugere amada dae Giacobbe.

Est bellu agatare in custu messàgiu s'amentu chi, mancarì totus sas ùrtimas partziduras issoro religiosas, custos bator tipos de tziviltades terrenas teniant comente a Babbu su matessi Deus creadore, a giustificare s'esistèntzia issoro.

Gen. 2:15: “Yahweh Deus aiat pigadu s'òmine e l'aiat postu in su giardinu de s'Eden ca lu coltivate e lu custoiare”.

Deus oferit a Adamo un'ocupatzione chi cunsistet in su “de coltivate e curare” su giardinu. La format de custu coltivu b'at disconnota ma fiat fata sena calicuna mungia in antis de su pecadu. A su matessi modu, sena calicuna forma de assaltu in totu sa creatzione, s'amparu suo

est istada simplificada a s'estremu. Nointames, custu ruolu de guàrdia implicaiait s'esistèntzia de unu perigulu chi chitzo at a assùmere un'aspetu beru e pretzisu: su diabòlicu ammajù de su pensamentu umanu in custu matessi giardinu.

Gen. 2:16: " Yahweh Deus aiat dadu custu cumandu a s'òmine: podes mandigare de totu sos àrbore de su giardinu; »

Moltitudini de àrbore de frutu sunt postos in donu a disponimentu de Adamo. Deus lu satisfaghet a s'in cuddae de sos bisòngios suos chi cunsistent in su de satisfàghere sos disìgios alimentares variende gustos e aromi. S'oferta de Deus est bella, ma est petzi sa prima parte de unu " cumandu " chi Issu dat a Adamo. Sa segunda parte de custu " òrdine " benit a pustus.

Gen. 2:17: " Ma de s'àrbore de su conoschimentu de su bene e de su malu non nde mandigare, ca in sa die in cale nd'as a mandigare, as a mòrrere ".

òrdine " de Deus , custa ala est grave meda, ca sa minetza presentada at a èssere cun ostinu aplicada no in pessu chi sa disubbidientzia, frutu de su pecadu, at a èssere consumada e acumprida. E no ismentigamus chi, pro chi su progetu de sa solutzione universale de su pecadu si potzat realizare, Adamo at a dèvere rùere. Pro cumprèndere mègius ite at a acadèssere, ammentamus chi Adamo est ancora petzi cando Deus l'avertet presentende-li s'òrdine " suo " de non mandigare " àrbore de su conoschimentu de su bene e de su malu " overas, de non si lassare nudrire de sas ideas de su demòniu. In prus, in su cuntestu de sa vida eterna, Deus li deviat ispiegare ite significat "mòrrere". Ca sa minetza b'at, in custu " as a mòrrere ". In s'ntesi, Deus oferit a Adamo unu padente ma li proibit unu solu àrbore. E pro unos cantos gaii custa proibizione est insopportabile, ca s'àrbore cuat su padente, comente a insegna su ditzu. Mandigare dell "'àrbore de su conoschimentu de su bene e de su malu " significat: si nudrire de s'insignamentu de su demòniu gaii animadu dae un'ispiritu de rebellia contra Deus e sa giustizia sua. Ca su "àrbore " proibidu postu in su giardinu est un'imàgine de sa persone sua, gasi comente su "àrbore de sa vida " est un'imàgine de su caràtere de Gesù Cristos.

Gen.2,18: " Yahweh Deus at naradu: No est bene chi s'òmine siat petzi; L'apo a agiuare a li pràghere .

Deus at creadu sa terra e s'òmine pro rivelare sa bonidade sua e sa malesa de su demòniu. Su progetu suo salvifico nche si rivelat in sas cosas chi s'ghint. Pro cumprèndere, ischi chi s'òmine interpretat su ruolu de Deus in persone chi lu faghet pessare, agire e faeddare comente a pèssat, agit e faeddat issu matessi. Custu primu Adamo est un'imàgine profetosa de Cristu chi Paolo at a presentare comente a su nou Adamo.

Pro rivelare sa malesa de su demòniu e sa bonidade de Deus, est netzessàriu chi Adamo pechet pro chi sa terra siat dominada dae su demòniu e sas òperas malas suas siant in manera universale riveladas. Sa notzione de còpia esistet petzi subra de sa terra creada pro su pecadu, ca su duetu gasi formadu est pro una resone ispirituale chi profetat su raportu de su Cristu divinu cun s'Isposa sua chi designat sos elettos suos. S'Eletto devet ischire de èssere in su matessi tempus vitima e beneficiària de su disinnu salvifico prevididu dae Deus; est vitima de su pecadu resa netzessària a Deus pro chi potzat in fines cundennare su demòniu, e beneficiària de sa gràtzia sua salvifica ca, abbista de sa responsabilidade sua pro s'esistèntzia

de su pecadu, issu matessi nd'at a pagare su prètzio espiatòriu pecadu in Gesùs Cristos. Tando, in unu primu momentu, Deus aiat agatadu sa soledade non bona e su bisòngiu suo de amore fiat gasi mannu chi fiat dispostu a pagare caru su prètzio pro l'otènnere. Custa cumpangia, custu cara a cara, chi permetet su cumpartzimentu, Deus la mutit " agiudu " e s'òmine at a impreare custu tèrmine evochende sa contraparte umana sua femminile. In tèrmines de agiudu, l'at a fàghere rùere e l'at a giùghere a su pecadu pro amore. Ma custu amore de Adamo pro Eva est in imàgine de s'amore de Cristu pro sos suos eletos peccatori agatados, dignos de morte eterna.

Gen. 2:19: " Yahweh Deus aiat formadu de sa terra totu sas bèstias de su sartu e totu sos pugiones de su chelu e los aiat giutu a s'òmine, pro bìdere comente a los diat àere mutidos e pro chi cada creatura bividora giugheret su nùmene chi s'òmine lu diat dare .

Est su superiore chi dat unu nùmene a custu chi l'est inferiore. Deus s'est dadu su nùmene suo e, dende a Adamo custu deretu, cunfirma gasi su dominiu de s'òmine subra de totu custu chi bivet subra de sa terra. In custa prima forma de creazione terrena, sas genias de sos animales de su sartu e de sos pugiones de su chelu si reduint e Deus los giughet a Adamo, gasi comente los aiat giutu a còpias dae in antis su dilùviu a Noè.

Gen. 2:20: " E s'òmine aiat dadu nùmenes a totu su bestiàmene, a sos pugiones de su chelu e a totu sas bèstias de su sartu; ma pro s'òmine no aiat agatadu agiudu comente a issu ". Sos gai narados mostros preistòricos fiant istados creados a pustis de su pecadu pro intensificare sas cunsighèntzias de sa maledizione divina chi at a corfire totu sa terra cumprèdidu su mare. In su tempus de s'innocenza, sa vida animale est cumposta dae su " bestiàmene " ùtile a s'òmine, " sos pugiones de su chelu " e " sos animales de sos campos " prus indipendentes. Ma in custa presentada no at agatadu una contraparte umana ca no esistet ancora.

Gen.2:21: " Tando YaHWÉH Deus aiat fatu rùere subra de s'òmine unu sonnu profundu, e issu si fiat dormidu; presas una de sas costas suas e a su logu suo aiat serradu sa petza .

Sa forma datat a custa operatzione chirùrgica rivelat galu de prus su progetu salvifico. In Michele, Deus s'elminat de su chelu, s'istèsiat e si separat de sos ànghelos bonos suos, chi est sa norma de su " sonnu profundu " in cale est atzufadu Adamo. In Gesùs Cristos nàschidu in sa petza, est pigada sa costa divina e a pustis de sa morte sua e risurrezione, subra de sos dòighi apòstolos suos, creat s'agiudu " suo ", de cale at pigadu s'aspetu carrale e sos pecados suos e a sos cales donat su Santu "Ispìritu suo". Su significadu ispirituale de custa paràula " agiudu " est mannu ca atribuit a sa Crèsia sua, a sos Elettos suos, su ruolu de " agiudu " in sa realizatzione de su pranu de sarvesa e de sa solutzione universale e globale de su pecadu e de su destinu de sos peccatori.

Gen. 2:22: " Yahweh Deus aiat formadu una fèmina cun sa costa chi aiat pigada a s'òmine e l'aiat giutu a s'òmine ".

Gasi sa formatzione de sa fèmina profetat sa de sos Elettos de Cristu. Ca est incarnende-si chi Deus format sa Crèsia fidele sua, vītima de sa natura carrale sua. Pro sarvare sos elettos de sa petza, Deus at dèvidu pigare forma in sa petza. E in prus, tenende in sese sa vida eterna, fiat bènnidu a la cumpartzire cun sos elettos suos.

Gen.2,23: “ E cuddu òmine aiat naradu: Mi' custa borta cussa chi est ossos de sos ossos meos e petza de sa petza mea! L'ant a mutire fèmina, ca de s'òmine est istada tràida ».

Deus est bènnidu subra de sa terra pro abbratzare sa norma terrena pro pòdere nàrrere de su suo Eletto custu chi Adamo narat de sa contraparte femminile sua a sa cale dat su nùmene de “ fèmina ”. Sa cosa est prus ladina in ebràicu ca sa paràula maschile est òmine, “ish” devenit “isha” pro sa paràula femminile fèmina. In custa atzione cunfirmat su dominiu suo susu de issa. Ma, essende-li istada dogada, custa “ fèmina ” l'at a devènnere indispensàbile, comente chi sa “ costa ” dogada a su corpus suo cherreret torrare a issu e nde pigare su postu. In custa esperièntzia ùnica, Adamo at a proare pro sa mugere sos matessi sentimenti chi at a proare sa mama pro su pipiu chi at a pònnere a su mundu a pustis de l'àere giutu in brente. E custa esperièntzia est bìvida fintzas de Deus ca sos èsseres bividores chi creat a fùrriu a sese sunt figios chi essint dae Lui; su chi lu rendet tantu Mama cantu Babbu.

Gen. 2:24: “ Pro custu s'òmine at a lassare su babbu e sa mama e s'at a unire a sa mugere e sos duos ant a devènnere una sola petza ”.

In custu versetto Deus espressat su progetu suo pro sos elettos suos chi a s'ispissu ant a dèvere segare sos raportos familiares carrales pro si ligare a sos Elettos beneitos dae Deus. E no ismentigamus, in primu logu, chi in Gesù Cristos Michele at lassadu su status suo de Babbu tzeleste pro bènnere a conchistare s'amore de sos dischentes seberados suos subra de sa terra; custu in sa medida in cale aiat rinunziadu a impreare sa potèntzia divina sua pro lutare contra su pecadu e su demòniu. Inoghe cumprendimus chi sos temas de sa separazione e de sa comunione sunt inseparàbiles. Subra de sa terra, s'elettu devet èssere separadu carnalmente de cussos chi amat pro intrare a sa comunione ispirituale e devènnere “unu” cun Cristu e totus sos elettos suos e sos fideles ànghelos suos bonos.

Su disìgiu de sa “ costa ” de torrare a su logu iniziale suo agatat su significadu suo in s'acopiamentu sessuale de sos èsseres umanos, un'atu de petza e ispiritu in cale s'òmine e sa fèmina formant in manera fisica una sola petza.

Gen. 2,25: “ S'òmine e sa mugere fiant ambos nudos e non nde proaiant birgòngia ”.

Sa nudidade fisica non dat anneu a totus. B'at appassionati de naturismu. E a su cumintzu de s'istòria umana, sa nudidade fisica non causaiat “ birgòngia ”. S'aparizione de sa “ birgòngia ” at a èssere cunsighèntzia de su pecadu, comente chi mandigare “àrbore de su conoschimentu de su bene e de su malu ” poderet abèrrere sa mente umana a efetos fintzas a como disconnotos e disconnotos. In realidade, su frutu de s'àrbore proibidu no at a èssere s'autore de custu cambiamentu, nd'at a èssere petzi su mèdiu, ca chie càmbiat sos valores de sas cosas e de sa cussèntzia est Deus e issu petzi. Est issu chi at a intzitare su sentimentu de “ birgòngia ” chi sos còjubes peccatori ant a intèndere in sa mente issoro pro sa nudidade fisica issoro de cale no ant a èssere responsàbiles; ca sa curpa at a èssere morale e at a pertocare petzi sa disubbidientzia missa in àutu, cunstatada dae Deus.

In su de resùmere s'insignamentu de Gènesi 2, Deus nche presentat in antis totu sa santificazione de su pasu o sàbadu de sa de sete dies chi profetat su grandu pasu chi at a

èssere cuntzèdidu in su de sete millènnios siat in Deus chi a sos fideles eletos suos. Ma custu pasu deviat èssere bintu cun sa cumbata terrena chi Deus at a cumbàtere contra su pecadu e su demòniu, incarnende-si in Gesù Cristos. S'esperientzia terrena de Adamo acrarit custu pranu salvifico pessadu dae Deus. In Cristu s'est fatu petza pro creare s'elettu suo de petza chi at a retzire in fines unu corpus tzeleste sìmile a sos de sos ànghelos.

Gènesi 3

separazione de su pecadu

Gen.3:1: “ Sa colovra fiat sa prus abbista de totu sas bèstias agrestes chi su Sennore Deus aiat fatas. Ed issu aiat naradu a sa fèmina: A beru Deus at naradu: No ais a mandigare de cada àrbore de su giardinu? »

Sa pòvera “ colovra ” aiat tentu sa mala sorte de èssere impreadu comente a medium de su prus “ abbistu ” de sos ànghelos creados dae Deus. Animales de cales sos rètiles comente a sa “ colovra ” non faeddaiant; su limbàgiu fiat una particularidade de s'imàgine de Deus donada a s'òmine. Inditare su bene, su demòniu lu faghet faeddare a sa fèmina in su su momentu chi est separada dae su maridu. Custu isulamentu l'at a èssere fatale ca, in presèntzia de Adamo, su demòniu diat àere tentu prus difficultade a giùghere sos èsseres umanos a disubbidire a s'òrdine de Deus.

Gesùs Cristos at riveladu s'esistèntzia de su demòniu chi issu designat narende in Giovanni 8:44 chi issu est “ su babbu de sa fàula e unu mortore finas dae su printzìpiu ”. Sas paràulas suas mirant a scuotere sas tzertesas umanas e a su “Eja o No” pedidu dae Deus agiunghet su “ma” o su “fortzis” chi dogat sas tzertesas chi dant fortza a sa veridade. Su cumandu dadu dae Deus fiat istadu acollidu dae Adamo chi l'aiat trasmitidu posca a sa mugere, ma issa no aiat intesu sa boghe de Deus chi daiat su cumandu. In prus, sa duda sua imbarat subra de su maridu, de su tipu: “at cumpresu su chi Deus l'at naradu? »

Gen.3,2: “ Sa fèmina aiat rispòndidu a sa colovra: Nois mandigamus unos cantos frutos de sos àrbores de su giardinu ”.

Sas proas parent sustentare sas paràulas de su demòniu; resonat e faeddat in modu intelligente. Sa “ fèmina ” cummitet su primu errore suo rispondende a sa “ colovra ” chi faeddat ; su chi no est normale. In primu logu, giustìficat sa bonidade de Deus chi at lis dadu sa possibilidade de mandigare de totu sos àrbores, francu cuddu proibidu.

Gen. 3: 3: " Ma cantu a su frutu de s'àrbore chi est in mesu de su giardinu, Deus at naradu: Non nde mandigades e no lu tocaes, sinunca ais a mòrrere ”.

Sa trasmissione de su messàgiu de su cumandu divinu a banda de Adamo aparit in sa frase " pro non mòrrere ". Custas non sunt sas paràulas giustas naradas dae Deus ca aiat naradu a Adamo: " sa die in cale nd'as a mandigare, as a mòrrere ". S'indebilitada de sas paràulas divinas at a animare su consumu de su pecadu. Giustificande s'ubbidientzia sua a Deus cun unu motivu de " timoria ", sa " fèmina " oferit a su demòniu sa possibilitade de cunfirmare custa " timoria " chi a pàrrere suo no est giustificadu.

Gen. 3,4: " Tando sa colovra aiat naradu a sa fèmina: No as a mòrrere ; »

E su Bugiardo si rivelat in custa afirmadura chi contraighet sas paràulas de Deus: " no ais a mòrrere ".

Gen. 3,5: " Ma Deus ischit chi sa die in cale bois nd'aias mandigadu, sos ogros bostros si diant abèrrere e diais devènnere comente a unos, connoschende su bene e su malu ".

Como devet giustificare s'òrdine dadu dae Deus a su cale atribuit unu pensamentu malu e egoista: Deus ti cheret mantènnere in sa bassura e in s'inferioridade. Cheret egoisticamente t'impedire de devènnere comente a issu. Presentat su connoschimentu de su bene e de su malu comente a unu vantàgiu chi Deus cheret abbandare petzi a sese. Ma si b'at vantàgiu in su de connòschere su bene, ue est su vantàgiu in su de connòschere su malu? Su bene e su malu sunt opostos assolutos comente a sa die e sa note, sa lughe e s'oscuridade e pro Deus su connoschimentu cunsistet in su de isperimentare o in s'agire. In realidade, Deus aiat giai dadu a s'òmine su connoschimentu intelletuale de su bene e de su malu, permitende sos àrbores de su giardinu e vietende su chi rapresentat "su bene e su malu"; ca est un'imàgine simbòlica de su demòniu chi isperimentat in manera concreta posca su " bene " e posca su " malu " rebellende-si a su Creadore suo.

Gen.3,6: " Sa fèmina aiat bidu chi s'àrbore fiat bonu de mandigare e gradevole a sa bista, e chi fiat pretziosu pro abèrrere sa mente; presas de su frutu suo e nd'aiat mandigadu; nd'aiat dadu fintzas a su maridu, chi fiat cun issa, e issu nd'aiat mandigadu ».

Sas paràulas bènnidas de sa colovra tenent s'efetu issoro, sa duda iscumparet e sa fèmina est semper prus conchinada chi sa colovra las apat naradu sa veridade. Su frutu las paret bonu e gradevole a sa bista, ma mescamente lu cunsiderat " pretziosu pro abèrrere s'abbistesa ". Su demòniu otenet su resurtadu isperadu, at agigu reclutadu unu sighidore de su comportamentu rebellu suo. E issa matessi, mandighende su frutu proibidu, devenit àrbore de su connoschimentu de su malu. Prenu de amore pro sa mugere de sa cale no est prontu a atzetare de si separare , Adamo preferit cumpartzire su destinu disastrosu suo ca ischit chi Deus at a aplicare sa sanzione mortale sua. E mandighende ateretantu su frutu proibidu, at a èssere s'intrea còpia a subire su domìniu tirannico de su demòniu. Nointames, in manera paradossale, custu amore amantiosu est in imàgine de su chi Cristu at a isperimentare pro sa sua Eletta, atzetende fintzas de mòrrere pro issa. In prus, Deus podet cumprèndere Adamo.

Gen. 3,7: " Sos ogros de ambos duos si fiant abertos e si fiant assupridos chi fiant nudos e, a pustis de àere cosidu paris fògias de figu, si nd'aiant fatu de sas tzinturas ".

In custu momentu, cando su pecadu est istadu consumadu dae sa còpia umana, at tentu cumintzu su contu a sa revessa de 6000 annos prevididu dae Deus. In antis totu, sa cussèntzia

issoro est trasformada dae Deus. Sos ogros chi fiant istados responsàbiles de su disìgiu de su frutu " galanu a sa bista " sunt vitimas de unu cabu nou de sas cosas. E su vantàgiu isperadu e chircadu si trasformat in un'isvantàgiu, ca proant "birgòngia " pro sa nudidade issoro chi finas a tando no aiat costituidu calicunu problema, ne in sos cunfrontos issoro, ne in sos cunfrontos de Deus. Sa nudidade fisica iscoberta non fiat chi s'aspetu carrale de sa nudidade ispirituale in sa cale s'agataiat sa còpia disobbediente. Custa nudidade ispirituale los aiat privadu de sa giustìtzia divina e fiat intradu a issas sa santzione de sa morte, gasi chi s'iscoberta de sa nudidade issoro fiat istada su primu efetu de sa morte donada dae Deus. Duncas sa morte fiat sa cunsighèntzia de su connoschimentu espertu de su malu; custu chi Paolo insinnat narende in Rm 6,23: " ca su salàriu de su pecadu est sa morte ". Pro cobèrrere sas nudidades issoro, sos còjubes rebellos aiant ricurtu a un'iniziativa umana chi cunsistiat in su " de cosire fògias de figu " pro realizzare de sas " tzinturas ". Custa atzione imàginat in manera ispirituale su tentativu umanu de autogiustificazione. Sa " tzintura " at a devènnere su sìmbulu de sa " veridade " in Efesini 6:14. In opositzione est duncas sa " tzintura " fata de " fògias de figu " de Adamo, sìmbulu de sa fàula dae segus sa cale s'amparat su peccatore pro s'incoragire.

Gen. 3:8: " Tando aiant intesu sa boghe de YaHWÉH Deus chi rugraiat su giardinu cara a sero, e s'òmine e sa mugere si fiant cuados de sa presèntzia de YaHWÉH Deus, intre sos àrbores de su giardinu . "

Chie isperiati sos renes e sos coros ischit custu chi est in pessu chi acadèssidu e custu est coerente cun su progetu suo salvifico. Custu est petzi su primu passu chi at a frunire a su demòniu un'ispàtziu pro rivelare sos pensamentos suos e sa natura mala sua. Ma devet adobiare cuddu òmine ca tenet medas cosas de li nàrrere. Como s'òmine non tenet presse de adobiare Deus, su Babbu, su Creadore suo, de sa cale oramai chircat petzi de fuire, tantu timet de intèndere sos suos brigas. E ue a si cuare in custu giardinu de sa mirada de Deus? Ancora, crèere chi " sos àrbores de su giardinu " lu potzant cuare de sa cara sua, testimòniat s'istadu mentale in cale aiat rùidu Adamo de cando fiat devènnidu peccatore.

Gen.3:9: " Ma YaHWÉH Deus aiat mutidu s'òmine e l'aiat naradu: Ue ses? »

Deus ischit in manera perfeta ue si cuat Adamo ma li ponet sa pregonta: " ue ses?" » pro li tirare sa manu e lu trisinare cara a sa cunfessione de sa curpa sua.

Gen. 3:10: " Ed issu aiat naradu: Apo intesu sa boghe tua in su giardinu e apo tentu timoria, ca fia nudu, e mi so cuadu ".

Sa risposta data de Adamo est de pro sese una cunfessione de sa disubbidientzia sua e Deus at a isfrutare sas paràulas suas pro otènnere su modu suo de presentare s'esperientzia de su pecadu.

Gen.3:11: " E YaHWÉH Deus aiat naradu: Chie t'at naradu chi ses nudu? As mandigadu àrbore de sa cale t'aia proibidu de mandigare? »

Deus cheret istratzare a Adamo sa cunfessione de sa curpa sua. De deduzione in deduzione finit pro las girare in manera crara sa pregonta: " As mandigadu àrbore de cale t'aia proibidu de mandigare?" ".

Gen. 3:12: " S'òmine aiat naradu: Sa fèmina chi m'as postu acanta m'at dadu àrbore e deo apo mandigadu ".

Cando chi siat bera, sa risposta de Adamo no est gloriosa. Porta in intro suo s'arrastu de su demòniu e no ischit prus rispòndere eja o no, ma comente a Satana, rispondet in modu indiretu pro no ammittere in manera simple sa pròpia e immensa curpa. Arribbat a su puntu de ammentare a Deus sa parte sua in s'esperientzia, ca l'at dadu sa mugere, sa prima culpèvole, pessat in dae in antis suo. Sa parte mègius de s'istòria est chi totu est beru e Deus non nd'est ignorante ca in su progetu suo fiat netzessàriu su pecadu. Ma ue at tortu est chi, sighende s'esèmpiu de sa fèmina, at ammustradu su preferu suo pro issa a dannu de Deus, e custa est istada sa curpa sua prus manna. Ca finas dae su cumintzu su bisòngiu de Deus fiat de èssere amadu a s'in subra de totu e de totus.

Gen. 3:13: " E su Sennore Deus aiat naradu a sa fèmina: Ca as fatu custu? Sa fèmina aiat rispòndidu: "Sa colovra m'at trampada e deo nd'apo mandigadu ".

Su mannu Giudice si girat tando a sa fèmina incurpada dae s'òmine e fintzas inoghe sa risposta de sa fèmina est coerente cun sa realidade de sos fatos: " Sa colovra mi tenet sedotto e l'apo mandigadu ". Duncas s'est lassada sedurre e custa est sa curpa mortale sua.

Gen. 3:14: " E su Sennore Deus aiat naradu a sa colovra: Ca as fatu custu, as a èssere maleitu prus de totu su bestiàmene e de totu sas bèstias agrestes in sas dies de sa vida tua ".

Custa borta Deus non pedit a sa " colovra " ca l'at fatu, ca Deus est abbistu de èssere istadu impreadu comente a medium de Satana, su demòniu. La surtit chi Deus afidat a sa " colovra " pertocat in realidade su demòniu matessi. Pro " sa colovra " s'aplicatzione fiat istada lestra, ma pro su demòniu fiat istadu petzi una profetzia chi si diat èssere acumprida a pustis de sa vitòria de Gesù Cristos subra de su pecadu e subra de sa morte. Segundu Apocalisse 12:9, sa prima forma de custa aplicatzione fiat istadu s'espulsione sua de su rennu de sos chelos gasi comente sos ànghelos malvagi de s'acampamentu suo. Fiant istados bessados subra de sa terra de sa cale non s'ant a lassare mai prus finas a sa morte e milli annos, aoradu subra de cudda terra desolata, Satana strischerà in su prùere chi at acollidu cussos chi sunt mortos in càusa sua e de sa libertade cun cale nd'at abusadu. Subra de sa terra maleita dae Deus s'ant a cumportare comente a colovras, timorosos e guardinghi ca derrotados dae Gesù Cristos e in fua de s'òmine devènnidu inimigu issoro. Ant a iscalabrare sos òmines cuados in s'invisibilidade de sos corpos tzelestes issoro ponende·los sos uni contra sos àteros.

Gen. 3:15: " Deo apo a pònnere disamistade intre tene e sa fèmina, e intre s'erèntzia tua e s'erèntzia sua: issa t'at a iscrefiare sa conca e tue las as a iscrefiare su carcàngiu ."

Aplicada a sa "colovra", custa frase cunfirmat sa realidade bìvida e osservada. S'aplicatzione sua a su demòniu est prus sùtile. Sa disamistade intre sa parte sua e s'umanidade est cunfirmada e reconnota. " Su sèmene de sa fèmina chi l'at a iscrefiare sa conca " at a èssere su de Cristu e de sos elettos fideles suos. Issa at a finire pro l'annichilare, ma in antis ancora sos dimònios ant a àere tentu sa possibilitade perpètua de " fèrrere su carcàngiu " de sa " fèmina ", s'Eletto de Cristu matessi, imaginadu, pro primu, de custu " carcàngiu ". Ca " su carcàngiu "

est su fulcro de su corpus umanu, gasi comente “ sa pedra angulare ” est sa pedra subra de cale est fraigadu su tèmpiu ispirituale de Deus.

Gen. 3,16: " Aiat naradu a sa fèmina: Apo a multiplicare su dolore de sas gravidàntzias tuas, as a partorire cun dolore figios e su disìgiu tuo at a èssere cara a maridu tuo, ma issu at a tènnere domìniu susu de tene ".

In antis de èssere liberada dae sa morte, sa fèmina at a dèvere “ sufrire in sas gravidàntzias suas ”; issa “ at a partorire cun dolore ”, totus cosas literalmente acumpridas e annodadas. Ma fintzas inoghe andat notadu su significadu profetosu de s'imàgine. In Giovanni 16:21 e Apocalisse 12 :2 “ sa fèmina chi sufrìt de partu ” simbulègiat sa Crèsia de Cristu durante sas persecutziones imperiales e posca papales de s'era cristiana.

Gen. 3:17: “ Ed issu aiat naradu a s'òmine: Ca as ubbididu a sa boghe de mugere tua e as mandigadu àrbore de su cale t'aia cumandadu, non nd'as a mandigare! Sa terra at a èssere maleita a càusa tua. Est a fortza de mùngia chi de issu as a tràere su nutrimentu tuo totu sas dies de sa vida tua, ”

Torrende a s'òmine, Deus li presentat sa bera descritzione de sa situatzione sua chi issu teniat vergognosamente chircadu de cuare. Sa curpa sua est totale e Adam at a iscobèrrere fintzas chi, in antis de lu liberare, sa morte sua at a èssere pretzèdida dae una sèrie de maleditzones chi ant a giùghere unos cantos a prefèrrere sa morte a sa vida. Sa maleditzone de sa terra est una cosa terrorosa e Adam l'at a imparare in su modu prus tostu.

Gen. 3,18: “ issu at a prodùere pro tene ispinas, ispinas e tue as a mandigare s'erba de su campu ”.

Su fàtzile coltivu de su Giardinu de s'Eden est iscumpartu, est sostituìda dae su chertu continuu contra s'erba tzarlatanas, sos “ rovi, sas ispinas ” e sas erbas malas chi si multiplicant in sa terra de sa terra. Tantu prus chi custa maleditzone de sa terra at a atzelerare sa morte de s'umanidade ca, cun su “progressu” sientificu, s'òmine de sas ùrtimas dies s'at a abbenenare ponende velenu chìmicu in su terrinu de sos suos tòddidos, pro eliminare sas erbas malas e sos babbois noghiles. Màndigu bundante e atzessibile a discansu no at a èssere prus disponibile a foras de su giardinu de su cale at a èssere scacciato issu gasi comente sa sua prediletta mugere de Deus.

Gen. 3,19: “ As a mandigare su pane cun su suore de sa cara tua, fintzas a cando as a torrare a sa terra dae cale ses istadu tràidu; ca prùere ses e in prùere as a torrare ”.

Custu destinu chi torrat a rùere subra de s'èssere umanu giustificat sa forma in cale Deus at riveladu sa creatzione sua e sa formatzione sua etotu partinde dae su “ prùere de sa terra ”. Adamo imparat a suas gastadas e a ispesas nostras in ite cunsistet sa morte evocada dae Deus. Notamus chi su mortu no est àteru chi “ prùere ” e chi foras de custu “ prùere ” no abarrat un'ispiritu bividore chi istupet de custu corpus mortu. Eccl.9 e àteras tzitas cunfirmant custu status mortale.

Gen. 3,20: “ Adamo aiat mutidu sa mugere Eva, ca fiat sa mama de totu sos bividores ”.

Fintzas inoghe Adamo signat su dominiu suo subra de sa "fèmina" dende-las su nùmene "Eva" o "Vita"; unu nùmene giustificadu comente a realidade fundamentale de s'istòria umana. Semus totus discendentes larganos, nàschidos dae Eva, sa mugere sedotta de Adamo a traessu de sa cale fiat istada trasmitida sa maledizione de sa morte e l'amus a èssere finas a sa torrada in glòria de Gesùs Cristos a su cumintzu de su beranu de su 2030.

Gen.3:21: "Yahweh Deus aiat fatu bestes de peddes pro Adamo e sa mugere, e los aiat bestidu cun cuddas .

Deus no ismèntigat chi su pecadu de sos isposos terrenos faghiat parte de su progetu suo salvifico, chi como at a pigare forma manifesta. A pustis de su pecadu, si rendet disponibile su perdonu divinu in su nùmene de Cristu chi at a èssere sacrificadu e crutzificadu dae sos sordados romanos. In custa atzione, un'èssere innotzente, liberu de cada pecadu, at a atzettare de mòrrere pro iscontare , a su logu issos, sos pecados de sos ùnicos fideles suos eletos. Finas dae su cumintzu, sos animales innotzentes fiant istados ochidos dae Deus pro chi sa pedde "issoro" coberreret sa nudidade de Adamo e Eva. In custa atzione issu sostituit "sa giustìtzia" imaginada dae s'èssere umanu cun sa chi su disinnu suo de sarvesa l'imputat a traessu de sa fide. Sa "giustìtzia" imaginada dae s'òmine fiat petzi una fàula ingannevole e a su logu suo Deus lis imputat "una beste" simbòlica de sa "autèntica giustìtzia sua", "sa tzintura de sa veridade sua" chi si fundat subra de su sacrificiu voluntàriu de Cristu e subra de s'offerta de sa vida sua pro sa redenzione de cussas chi l'amant in manera fidele.

Gen.3:22: "Yahweh Deus narat: Aco', s'òmine est devènnidu comente a unu de nois, pro su conoschimentu de su bene e de su malu. Impedamus-li como de tèndere sa manu e de pigare s'àrbore de sa vida, de mandigare e de bìvere pro semper".

In Michele, Deus si girat a sos ànghelos bonos suos chi sunt testimòngios de su dramma agigu acotèssidu subra de sa terra. Lis aiat naradu: « Aco', s'òmine est devènnidu comente a unu de nois pro su conoschimentu de su bene e de su malu ». Sa die in antis de sa morte sua, Gesùs Cristos at a impreare sa matessi espressione in sos cunfrontos de Giuda, su traitore chi lu diat àere cunsignadu a sos giudei religiosos posca a sos romanos pro èssere crutzificadu, custa in Giovanni 6:70: "Gesùs lis aiat rispòndidu: Fiat non so istadu deo a seberare bois, sos dòighi? E unu de bois est unu dimòniu!". Su "nois" in custu versetto devenit "tue" a càusa de su diferente cuntestu, ma s'acostamentu de Deus est su matessi. Sa frase "unu de nois" si referit a Satana chi tenet ancora liberu atzessu e movimentu in su rennu tzeleste de Deus intre totu sos ànghelos creados a su cumintzu de sa creazione terrena.

Sa netzessidade de impedire a s'òmine de mandigare "àrbore de sa vida" fiat istadu unu bisòngiu de sa veridade de cale Gesùs fiat bènnidu a rèndere testimonia in sas paràulas giradas a su prefetu romanu Pòntziu Piladu. "S'àrbore de sa vida" fiat s'imàgine de Cristu redentore e lu mandigare significaiat si nudrire de s'insignamentu suo e de totu sa personalidade ispirituale sua, l'assumere comente a sustitutu e personale sarvadore. Custa era s'ùnica cundizione chi diat àere pòdidu giustificare su consumu de custu "àrbore de sa vida". Sa fortza de sa vida non fiat in s'àrbore ma in cussu chi s'àrbore simbulegiaiat: Cristu. In prus, custu àrbore aiat cundizionadu sa vida eterna e a pustis de su pecadu originale custa vida eterna fiat istada in manera perpètua pèrdida finas a sa torrada finale de Deus in Cristu e Michele. L'"àrbore de sa vida" e sos àteros àrbores diant pòdere tando iscumpàrrere gasi comente su giardinu de Deus.

Gen.3:23: " E YaHWÉH Deus su scacciò de su giardinu de s'Eden, pro chi poderet coltivare sa terra de cale fiat istadu tràidu ."

Non restat chi espèllere dae su meravigliosu giardinu sa còpia umana chi, formada dae su primu Adamo (paràula chi designat sa genia umana: su ruju = su sanguineu), s'est ammustrada indegna cun sa disubbidientzia sua. E a foras de su giardinu at a cumintzare pro issu una vida dolorosa, in unu corpus indebilitadu in manera fisica e in manera mentale. Sa torrada a una terra devènnida tosta e rebella at a ammentare a sos èsseres umanos s'origine issoro " prùere "

Gen.3,24: " Gasi scacciò Adamo; e aiat postu a oriente de su giardinu de Eden sos cherubinos chi brandiscono un'ispada fiammeggiante, pro custuire sa bia de s'àrbore de sa vida .

No est prus Adamo a custuire su giardinu ma sunt sos ànghelos a l'impedire de bos intrare. Su giardinu at a finire pro iscumpàrrere pagu in antis de s'alluvione acontèssida in su 1656 a pustis de su pecadu de Eva e su de Adamo.

In custu versetto tenimus unu crarimentu ùtile pro localizare s'ubicazione de su Giardinu de s'Eden. Sos ànghelos bardianos sunt postos " a est de su giardinu ", chi est duncas issu matessi a ovest de su logu ue si retirant Adamo e Eva. Sa crètida àrea presentada a su cumintzu de custu capìtulu est cunforme a custa precisazione: Adamo e Eva si retirant in sas terras a sud de su monte Araràt e su giardinu proibidu s'agatat in sa zona de sas "abbas bundantes" de sa Turchia a curtzu a su lagu de Van, a ovest de sa positzione issoro.

Gènesi 4

Separazione mediante morte

Custu aende-lu cumpresu 4 nch'at a permitere de cumprèndere mègius ca fiat netzessàriu chi Deus oferreret a Satana e a sos dimònios rebellos suos unu laboratòriu dimustrativu chi rivelaret sa portada de sa malesa issoro.

In chelu sa malesa teniat de sas làcanas ca sos èsseres tzelestes non teniant su podere de s'ochire pare; ca fiant totus momentaneamente immortales. Custa situatzione duncas non permitiat a Deus de rivelare s'artu livellu de malesa e crudelidade de cale fiant capatzas sos inimigos suos. Sa terra est istada duncas creada cun sa fine de permitere sa morte in sas formas suas prus crudeles chi la faulat de un'èssere comente a Satana potzat imaginare.

Custu aende-lu cumpresu 4, postu suta de su significadu simbòlicu de custu nùmeru 4 chi est s'universalidade, at a evocare tando sas tzircustàntzias de sas primas mortes de s'umanidade terrestre; essende sa morte su caràtere universale suo particolare e ùnicu intre totu sas creazioni fatas dae Deus. A pustis de su pecadu de Adamo e Eva, sa vida terrena fiat istada " un'ispetàculu a su mundu e a sos ànghelos ", comente a narat 1 Cor 4,9, su testimòngiu ispiradu e fidele Paolo, ex Saulo de Tarsu, su primu persecutore incarrigadu de sa crèsia de Cristu.

Gen.4,1: " Adamo aiat connotu Eva sa mugere; aiat cuntzepidu e aiat dadu a sa lughe Caino e aiat naradu: apo formadu un'òmine cun s'agiudu de YaHWÉH .

In custu versetto Deus nche rivelat su significadu chi dat a su verbu " connòschere " e custu puntu est vitale in su printzipiu de sa giustificazione pro fide comente est iscritu in Giovanni 17,3: " Como sa vida eterna est chi issos ti connoscant " . , s'ùnicu beru Deus, e cussu chi tue as mandadu, Gesù Cristos . Connòschere Deus significat s'impinnare in una relazione de amore cun Lui, ispirituale in custu casu, ma carrale in su casu de Adamo e Eva. Semper sighende su modelu de sa prima còpia, de custu amore carrale est nàschidu unu "pipiu"; ellus, unu "pipiu" devet torrare a nàschere fintzas in sa relazione nostra de amore ispirituale bìvida cun Deus. Custa nàschida dèvida noa a su beru " conoschimentu " de Deus est rivelada in Apoc. 12,2-5 : " Issa fiat incinta e abboghinaiat durante sas doglie e sas doglie. ... Issa aiat partoridu unu figiu, chi at a dèvere governare totu sas nazioni cun una verga dae ferru. E su figiu fiat istadu furadu acanta Deus e acanta su tronu suo ". Su pipiu nàschidu dae Deus devet riprodurre su caràtere de su Babbu ma custu no est istadu su casu de su primu figiu nàschidu dae sos òmines.

Su nùmene Caino significat achirimentu. Custu nùmene predice pro issu unu destinu carrale e terrenu, l'opostu de s'òmine ispirituale chi at a èssere frade minore suo Abele.

Notamus chi in custu cumintzu de s'istòria de s'umanidade, sa mama chi partorisce assòtziat Deus a custa nàschida ca est abbista chi sa creazione de custa vida noa est sa consighèntzia de unu miràculu acumpridu dae su grandu Deus creadore YaHWÉH. In sas ùrtimas dies nostras custu no est prus, o raramente, su casu.

Gen.4,2: " Issa aiat torradu a partorire su frade Abele. Abele fiat unu pastore e Caino fiat un'aradore " .

Abele significat respiru. Prus chi Caino, su pipiu Abele si presentat comente a una còpia de Adamo, su primu a retzire de Deus lu surbo de sos purmone. Issu, difatis, cun sa morte sua, assassinadu dae su frade, rapresentat s'imàgine de Gesù Cristos, su beru Figiu de Deus, salvadore de sos elettos chi redimerà cun su sàmbene suo.

Sas professiones de sos duos frades cunfirmant s'indula oposta issoro. Comente Cristu, " Abele fiat unu pastore " e comente a su miscredente materialista terrenu, " Caino fiat un'aradore ". Custos primos figios de s'istòria umana annùntziant su destinu profetadu dae Deus. E benint a frunire minudas subra de su progetu suo salvifico.

Gen.4:3: “ A pustis de carchi tempus, Caino aiat fatu un'oferta a YaHWÉH de sos frutos de sa terra; »

Caino ischit chi Deus esistet e pro li dimustrare chi lu cheret onorare, li faghet “ un'oferta de sos frutos de sa terra ”, est a nàrrere de sas cosas chi sa faina sua at prodùidu. In custu ruolu assumet s'imàgine de sa moltitudine de religiosos ebreos, cristianos o musulmanos chi ponent in risaltu sas bonas òperas issoro sena s'apessamentare de chircare de connòschere e cumprèndere custu chi Deus amat e s'isetat de issos. Sos donos ant significadu solu si sunt apretziados dae sa pessone chi los retzit.

Gen. 4,4: “ e Abele, a banda sua, l'aiat rèndidu una de sos primos figios de sa gama sua e de su grassu issoro. YaHWÉH aiat castiadu de bonu ogru Abele e s'oferta sua; »

Abele ìmitat su frade e, a càusa de sa professione sua de pastore, faghet un'oferta a Deus “ de sos primos figios de sa gama sua e de su grassu issoro ”. Custu praghet a Deus ca bidet in su sacrificziu de custos “ primos figios ” s'imàgine antizipada e profetada de su suo matessi sacrificziu in Gesùs Cristos. In Apoc. 1:5 leghimus: "... e de Gesùs Cristos, su testimòngiu fidele, su primu figiu de sos mortos e su prìntzipe de sos res de sa terra!" A Cussu chi nch'amat, chi nch'at liberadu dae sos pecados nostros cun su sàm bene suo, ...”. Deus bidet in s'oferta de Abele su progetu suo salvifico e non podet chi l'agatare agradadu.

Gen.4,5: “ ma non aiat castiadu de bonu ogru Caino e s'oferta sua. Caino fiat neghidadu meda e sa cara sua fiat cupu. »

Respetu a s'oferta de Abele, est lògicu chi Deus diat pagu interessu a s'oferta de Caino, su cale aterretantu in manera lògica non podet chi èssere delùdidu e rattristato. “ Tenet sa cara aterrada ”, ma notamus chi s'anneu lu giughet a “ s'irritare meda ” e custu no est normale ca custa reatzione est frutu de un'orgòlliu delusu. S'irritazione e s'orgòlliu ant a prodùere chitzo unu frutu prus grave: s'ochisura de su frade Abele, ogetu de sa gelosia sua.

Gen.4:6: “ E YaHWÉH aiat naradu a Caino: Ca ses neghidadu e ca sa cara tua est abbassadu? »

Solu Deus conoschet su motivu de su preferu suo pro s'oferta de Abele. Caino non podet chi agatare ingiusta sa reatzione de Deus, ma imbetzes de si neghidare, diat dèvere suplicare Deus de li permitere de cumprèndere su motivu de custu sèberu ingiustu in manera aparente. Deus tenet prenu conoschimentu de sa natura de Caino chi inconsciamente interpretat pro issu su ruolu de su tzeracu malu de Mt 24,48-49: “ Ma si est unu tzeracu malu, chi narat in intro suo: Su mere meu tardat a bènnere, si cumintzat a poddare sos cumpàngios suos , si màndigat e bufat cun sos imbriagos,... ». Deus li ponet una pregonta de cale conoschet in manera perfeta sa risposta, ma torra, gasi faghende, dat a Caino s'oportunidade de compartire cun issu sa càusa de sa tribulia sua. Custas pregontas ant a abarrare sena risposta de Caino, duncas Deus lu ponet in gàrdia contra su malu chi s'impossesserà de issu.

Gen. 4,7: “ Tzertu, si faghes su bene, as a pesare sa cara; e si faghes su malu, su pecadu s'adagia a sa ghenna e sos disìgios suos sunt pro tene : ma tue lu dòmimas . »

A pustis de chi Eva e Adamo ant mandigadu e assùmidu su status de demòniu aende " connotu su bene e su malu ", issu torrat a apàrrere pro ispinghere Caino a ochire su frade Abele. Sos duos sèberos, " su bene e su malu ", sunt in dae in antis suo; " su bene " l'at a giughere a s'acunortare e a atzetare su sèberu de Deus mancarì no la comprendet. Ma su sèberu de su " malu " l'at a fàghere pecare contra Deus, faghende-li trasgredire su de ses cumandamentos suos: " Non cummitais ochisura "; e no, " no ochire ", comente a l'ant presentadu sos tradutores. Su cumandamentu de Deus cundennat su crimine, non s'ucisione de criminales culpèvoles chi Issu at rèndidu legale ordinende-lu e in custu casu, sa bènnida de Gesù Cristos no at cambiadu nudda in custu giustu cabu de Deus.

De notare sa forma in cale Deus faeddat de " pecadu " comente chi faeddaret de una fèmina, segundu sa cale aiat naradu a Eva in Gen. 3,16: " Sos disìgios tuos ant a èssere cara a maridu tuo, ma issu at a dominare subra de Bois ". Pro Deus su tenteu " de su pecadu " est sìmile a sa de una fèmina chi cheret sedurre su maridu e issu non si devet lassare "dominare " de issa o de issu. Custu Deus at dadu a s'òmine s'òrdine de non si lassare sedurre de su " pecadu " rapresentadu dae sa fèmina.

Gen.4,8: " Ma Caino aiat faeddadu a su frade Abele; ma mentras fiant in su sartu, Caino s'avventò subra de su frade Abele e l'aiat ochidu. »

Nointames custu avertimentu divinu, sa natura de Caino at a prodùere sos frutos suos. A pustis de un'iscàmbiu de paràulas cun Abele, Caino, mortore in s'ispiritu finas dae su cumintzu comente a su babbu ispirituale suo, su demòniu, " si fiat bessadu subra de su frade Abele e l'aiat ochidu ". Custa esperièntzia profetat su destinu de s'umanidade ue su frade at a ochire su frade, a s'ispissu pro gelosia seculare o religiosa finas a sa fine de su mundu.

Gen.4,9: " Su Sennore aiat naradu a Caino: Ue est frade tuo Abele? Issu aiat rispòndidu: no l'isco; so su bardianu de frade meu? »

Comente aiat naradu a Adamo chi si cuaiat de issu: " Ue ses? ", Deus aiat naradu a Caino " Ue est frade tuo Abele? », semper pro li dare sa possibilidade de cunfessare sa curpa sua. Ma in manera tonta , ca non podet disconnòschere chi Deus ischit chi est istadu issu a l'ochire, rispòndet sfrontatamente " No l'isco ", e cun incredibile arrogàntzia, girat ateretantu a Deus una pregonta: " So deo su tutore de frade meu? »

Gen.4,10: " E Deus aiat naradu: Ite as fatu? Sa boghe de su sàmbene de frade tuo abbòghinat a mie de sa terra "

Deus li dat sa risposta sua chi significat: non ses su bardianu suo ca ses su mortore suo. Deus ischit bene su chi at fatu e bi lu presentat in un'imàgine: " sa boghe de su sàmbene de frade tuo abbòghinat a mie de sa terra ". Custa fòrmula pitòrica chi dat a su sàmbene versadu una boghe chi abbòghinat a Deus at a èssere impreada in Apo.6 pro evocare in su "de 5 sigillos ", sa boghe de sos màrtires missos a morte de sas persecutziones papales romanas de sa religione catòlica: Apo. 6,9-10: " Cando aiat abertu su de chimbe sigillos, aia bidu suta de s'altare sas ànimas de cussas chi fiant istados ochidos a càusa de sa paràula de Deus e a càusa de sa testimonia chi aiant rèndidu. Aiant abbòghinadu a grandu boghe , narende: Finas a cando, o santu e beru Maestro, istetet a giudicare e a vengare su sàmbene nostru subra de

cussos chi istant subra de sa terra? ". Duncas, su sàmbene versadu in manera ingiusta rechet vindita subra de sos culpèvoles. Custa legitima vindita at a arribbare, ma est calicuna cosa chi Deus abbandat petzi a Sese. Declarat in Deu.32:35: " A mie toca sa vindita e su castigu, cando su pee issoro inciampa! Ca sa die de sa cundenna issoro est probe e custa chi los abetat no at a tardare ". In Is.61,2, paris cun su " annu de gràtzia ", sa "die de sa vindita " est in su programa de su messia Gesùs Cristos: "... m'at mandadu...a proclamare un'annu de gràtzia de YaHWÉH, e una die de vindita a banda de su Deus nostru ; cunfortare totus sos afigidos ; ...". Nemos diat àere pòdidu cumprèndere chi sa " publicatzione " de custu " annu de gràtzia " deviat èssere separada de 2000 annos de sa " die de sa vindita ".

Duncas, sos mortos podent abboghinare petzi in sa memòria de Deus, sa cale memòria est illimitada.

Su crimine cummitidu dae Caino mèritat sa giusta punitzione.

Gen. 4,11: " Como as a èssere maleitu dae sa terra chi at abertu sa buca sua pro retzire de sa manu tua su sàmbene de frade tuo . »

Caino at a èssere maleitu dae sa terra e no at a èssere ochidu. Pro giustificare custa clemèntzia divina, devimus ammittere chi custu primu crimine non teniat pretzedentes. Caino no ischiat ite significaret ochire, e fiat istadu s'arrenegu chi aiat tzurpadu cada arresonu a lu giùghere a sa brutalidade fatale. Como chi su frade est mortu, s'umanitàde no at a pòdere prus nàrrere de no ischire ite siat sa morte. Tando at a intrare a vigore sa lege istabilida dae Deus in Èsodu 21:12: " Chie corfit in manera mortale un'òmine at a èssere punidu cun sa morte ".

Custu versetto presentat fintzas custa espressione: " sa terra chi at abertu sa buca sua pro retzire de sa manu tua su sàmbene de frade tuo ". Deus personificat sa terra dende-las una buca chi surbit su sàmbene versadu susu de issa. Tando custa buca las faeddat e las ammentat s'atu mortale chi l'at impestada. Custa imàgine at a èssere torrada a leare in Deu.26,10: « Sa terra aiat abertu sa buca sua e los aiat ingurtidu cun Cora, cando aiant mortu sos chi si fiant riunidos, e su fogu aiat consumadu sos duecentocinquanta òmines: serbiant a su pòpulu de s'avertimentu. ". Tando at a èssere in Apocalisse 12:16: " E sa terra aiat agiuadu sa fèmina, e sa terra aiat abertu sa buca sua e aiat ingurtidu su riu chi su dragone aiat bessadu a foras de sa buca sua ". Su " riu " simbulègiat sas legas monàrchicas catòlicas frantzesas sos cales corpos militares de "dragos" in manera apòsita creados aiant pessighidu sos fideles protestantes e los inseguirono in sos montes de su paisu. Custu versetto tenet unu dòpiu significadu : sa resistèntzia armada protestante, posca sa sambenosa Rivolutzione frantzesa. In ambos casos s'espressione « sa terra aiat abertu sa buca sua » la rafigurat mentras acollit su sàmbene de moltitudini de òmines.

Gen.4,12: " Cando ais a coltivare sa terra, issa non b'at a dare prus sa richesa sua. Sarai unu vagabondo e unu vagabondo subra de sa terra. »

Sa punitzione de Caino si limitat a sa terra chi issu pro primu at profanadu ispartzende susu de issa sàmbene umanu; su de s'òmine a su cumintzu creadu a imàgine de Deus. De su momentu de su pecadu, cunservat sas carateristicas bènnidas suas de Deus ma non possedit

prus sa perfeta puresa sua. Sa faina de s'òmine cunsiat mescamente in su de prodùere màndigu a traessu de sa traballadura de sa terra. Caino at a dèvere tando agatare àteros modos pro si nudrire.

Gen.4:13: “ Caino aiat naradu a YaHWÉH: Sa punitzione mea est tropu mannu de aguantare ”.

Su chi significat: in custas cunditiones est mègius chi mi suitzidas.

Gen.4:14: “ Aco', oe tue mi scacci de custa terra; M'apo a cuare de sa cara tua, apo a èssere vagabondo e vagabondo subra de sa terra e cale si siat m'at a agatare m'at a ochire ».

Inoghe como est meda loquace e resumet sa situatzione sua comente a una cundenna a morte.

Gen. 4,15: “ Su Sennore l'aiat naradu: Si calicunu aeret ochidu Caino, Caino diat èssere istadu vengadu sete bias. E su Sennore aiat postu unu sinnu subra de Caino pro chi cale si siat l'aeret agatadu no l'ochiret ».

Detzìdidu a aorrare sa vida a Caino pro sos motivos giai vistos, Deus l'aiat naradu chi sa morte sua diat èssere istada pagada, " vengada ", " sete bias ". Posca mentovat “ unu sinnu ” chi l'at a amparare. In custu sentidu, Deus profetat su valore simbòlicu de su nùmeru “sete” chi at a designare su sàbadu e sa santificazione de su pasu chi, profetadu a sa fine de sas chidas, at a agatare su prenu cumprimentu suo in su de sete millènnios de su progetu suo salvifico. Su sàbadu at a èssere su sinnu de s'apartenèntzia a su Deus creadore in Ez 20,14-20. E in Ez.9 “ unu sinnu ” est postu subra de cussos chi appartenent a Deus pro chi non siant ochidos in s'ora de su castigu divinu. In fines, pro cunfirmare custu printzìpiu de separatzione amparada , in Ap.7, “ unu sinnu ”, “ su sigillu de su Deus bividore ”, benit a “ scegliare sos cherbeddos ” de sos tzeracos de Deus, e custu “ sigillu e sinnu ” est su sàbadu suo de sa de sete dies.

Gen.4:16: " Tando Caino si fiat mòvidu de sa cara de YaHWÉH e fiat istadu in sa terra de Nod, a est de Eden ."

Fiat giai in oriente de s'Eden chi Adamo e Eva si fiant retirados a pustis de èssere istados espèllidos dae su giardinu de Deus. Custa terra inoghe retzit su nùmene Nod chi significat: tribulia. Sa vida de Caino at a èssere gasi signada dae sa tribulia mentale e fisica ca s'èssere refudadu a largu de sa cara de Deus lassat rastru fintzas in su coro tostu de Caino chi aiat naradu in su versetto 13, timende-lu: " M'apo a cuare a largu de sa presèntzia tua". cara ".

Gen.4,17: “ Caino connoschiat sa mugere; aiat cuntzepidu e aiat partoridu Enoch. Posca aiat costruidu una tzitade e las aiat dadu su nùmene de su figiu Enoch ”.

Caino at a devènnere su patriarca de sa populatzione de una tzitade a sa cale at a dare su nùmene de su primu figiu suo: Enoch chi significat: cumintzare , istruire, esertizare e cumintzare a impreare una cosa. Custu nùmene resumet totu custu chi custos verbos rapresentant e est apoderadu ca Caino e sos discendentes suos inaùgurant unu tipu de soziedade sena Deus chi at a durare finas a sa fine de su mundu.

Gen.4:18: “ Enoch aiat generadu Irad, Irad aiat generadu Mehujael, Mehujael aiat generadu Metuschael, e Metuschael aiat generadu Lamech . »

Custa cùrtzia genealogia si firmat intenzionalmente a su pessonàgiu mutidu Lamech, su cale significadu giustu abarrat disconnotu ma sa paràula de custa raighina pertocat un'istruzione comente a su nùmene Enoch, e fintzas una notzione de pòdere.

Gen.4,19: “ Lamech aiat pigadu duas mugeres: su nùmene de un'era Adah, e su nùmene de s'àtera Zillah . »

Agatamus in custu Lamech unu primu sinnu de sa segadura cun Deus segundu cale « s'òmine at a lassare su babbu e sa mama pro s'unire a sa mugere e sos duos ant a devènnere una petza sola » (cfr Gen 2,24). Ma a Lamech s'òmine s'unit a duas fèminas e sos tres ant a devènnere una petza sola. Craru sa separazione de Deus est totale.

Gen. 4,20: “ Ada aiat partoridu Jabal: issu fiat istadu su babbu de cussos chi istant in tirat e acanta sas gamas ”.

Jabal est su patriarca de sos pastores nòmades comente a lu sunt ancora oe unos cantos pòpulos àrabos.

Gen.4,21: “ Su nùmene de su frade fiat Jubal: issu fiat su babbu de totus sos chi sonant s'arpa e su flàutu . »

Jubal est istadu su patriarca de totu sos mùsicos chi òcupant unu logu importante in sas tziviltades sena Deus, fintzas oe ue sa cultura, su connoschimentu e s'artista sunt sos fundamentu de sas sotziedades modernas nostras.

Gen.4,22: “ Zilla, a banda sua, aiat generadu Tubal Caino, chi forgiaiat totu sos trastos de otona e dae ferru. Sa sorre de Tubal Cain fiat Naama . »

Custu versetto contraighet sos insignamentos ufiziales de sos istòricos chi presupponono un'edade de su brunzu in antis de s'edade de su ferru. In veridade segundu Deus sos primos òmines ischiant forgiare su ferru, e fortzis finas dae su matessi Adamo ca su testu non narat de Tubal Caino chi esseret su babbu de cussos chi forgiaiant su ferru. Ma custas minudas riveladas nche sunt dadas pro chi cumprendamus chi sa tziviltade esistet finas dae sos primos òmines. Sas culturas issoro sena Deus non fiant prus pagu rafinadas de sa nostra oe.

Gen.4,23: “ Lamech aiat naradu a sas mugeres suas: Adah e Zillah, ascurtade sa boghe mea! Fèminas de Lamech, ascurtade sa paràula mea! Apo ochidu un'òmine pro sa ferta mea e unu giòvanu pro su tanadu meu. »

Lamech si bantat cun sas duas mugeres suas de àere ochidu un'òmine, ite chi lu ferit in su cabu de Deus. Ma cun arrogàntzia e scherno, agiunghet de àere ochidu fintzas unu giòvanu, su chi peorat sa situatzione sua segundu su cabu de Deus e chi faghet de issu un'autenticu “assassinu” e recadivu.

Gen. 4,24: “ Caino at a èssere vengadu sete bias e Lamech setantasete bias. »

Posca si faghet befas de sa clemèntzia chi Deus at ammustradu in sos cunfrontos de Caino. Ca a pustis de àere ochidu un'òmine, sa morte de Caino deviat èssere vengada «sete bias», a pustis de àere ochidu un'òmine e unu giòvanu, Lamech at a èssere vengadu dae Deus «setantasete bias». Non podimus imaginare cummentos gasi abominevoli. E Deus at chertu rivelare a s'umanidade chi sos primos rapresentantes suos de sa segunda generatzione, de sa de Caino finas a sa de sete, sa de Lamech, aiant cròmpidu su màssimu gradu de empietà. E custa est sa dimustratzione sua de sas cunsighèntzias de s'èssere separados dae issu.

Gen.4,25: “ Adamo connoschiat ancora sa mugere; e issa aiat partoridu unu figiu e l'aiat mutidu Set; ca, aiat naradu, Deus m'at dadu una àtera discendèntzia in càmbiu de Abele, chi Caino aiat ochidu ”.

Su nùmene Seth pronunziadu “cheth” in ebràicu designat su fundamentu de su corpus umanu. Unos cantos lu bortant cun “ecuivalente o torradura”, ma non so resèssidu a agatare una giustificatzione a custa propositzione in ebràicu. Retèngio duncas "su fundamentu de su corpus" ca Seth at a devènnere sa raighina o fundamentu fundamentale de s'erèntzia fidele chi Gen.6 at a designare cun s'espressione "figios de Deus", lassende a sas "fèminas" discendentes rebellas de s'erèntzia de Caino chi lis trampat, in oposizione, s'apellativu de “figias de sos òmines”.

In Set, Deus sèmenat e faghet crèschere unu sèmene “nou” in cale su de sete discendentes, unu àteru Enoch, est dadu comente a esèmpiu in Gen. 5,21-24. Issu aiat tentu su mandu de intrare biu a chelu, sena colare a traessu de sa morte, a pustis de 365 annos de vida terrena bìvidos in sa fidelidade a su Deus creadore. Custu Enoch giughiat bene su nùmene suo ca s'annestru “suo” fiat in sa glòria de Deus a diferèntzia de su suo omònimu, figiu de Lamech, figiu de s'erèntzia de Caino. Ed ambos, Lamech su rebellu e Enoch su giustu fiant sos “de sete” discendentes de s'erèntzia issoro.

Gen.4:26: “ Fintzas Seth aiat tentu unu figiu, e l'aiat mutidu Enosh. Fiat istadu tando chi sa gente aiat cumintzadu a invocare su nùmene de YaHWÉH . »

Enosh significat: s'òmine, su mortale, su malu. Custu nùmene est ligadu pro como in cale sa gente aiat cumintzadu a invocare su nùmene de YaHWÉH. Custu chi Deus nche cheret nàrrere colleghende custas duas cosas est chi s'òmine de erèntzia fidele at pigadu cussèntzia de sa malesa de sa natura sua chi non pro àteru est mortale. E custa abbistesa l'aiat giutu a chircare su Creadore suo pro l'onorare e li rèndere in manera fidele unu cultu chi l'esseret agradadu.

Gènesi 5

Separatzione a traessu de sa santificazione

In custu capìtulu 5, Deus at riunidu s'ereu chi L'est abarradu fidele. Bi presento s'istùdiu dettagliatu petzi de sos primos versetti chi nche permitent de cumprèndere su motivu de custa contadura chi coberit su tempus intre Adamo e su famadu Noè.

Gen.5,1: “ Custu est su libru de sa discendèntzia de Adamo. Cando Deus aiat creadu s'òmine, l'aiat fatu a assimìgiu de Deus ”.

Custu versetto istabilit s'istandard pro s'elencu de sos nùmenes de sos òmines mentovados. Totu si basat subra custu richiamu: “ Cando Deus aiat creadu s'òmine, l'aiat fatu a assimìgiu de Deus ”. Devimus duncas cumprèndere chi pro intrare a custa lista s'òmine devet àere cunservadu s'assimìgiu “ suo de Deus ”. Si comprendet gasi ca nùmenes importantes comente a su de Caino no intrent a custa lista. Ca non si tratat de un'assimìgiu fisicu ma de un'assimìgiu de caràtere, e lu capìtulu 4 nch'at agigu ammustradu sa de Caino e de sos discendentis suos.

Gen. 5,2: “ Issu aiat creadu s'òmine e sa fèmina, los aiat beneitu e cando fiant istados creados los aiat mutidu òmine ”.

Fintzas inoghe s'amentu de sa benedictzione de Deus subra de s'òmine e subra de sa fèmina signifìcat chi sos nùmenes chi ant a èssere tzitados sunt istados beneitos dae Deus. S'insistèntzia subra de sa creatzione issoro a banda de Deus evidèntziat s'importu chi Issu atribuit a s'èssere reconnotu comente a Deus creadore chi distinghet e santificat sos tzeracos suos, mediante su sinnu de su sàbadu, pasu osservadu durante sa de sete dies de totus sas chidas issoro. Mantènnere sa benedictzione de Deus cun sa santificazione de su Sabato e s'assimìgiu de su caràtere Suo sunt sas cunditiones rechertas dae Deus pro chi un'èssere umanu abarret dighu de èssere mutidu " òmine ". A s'in cuddae de custos frutos, s'èssere umanu devenit a cabu suo unu “animale” prus isvilupadu e educadu respetu a sas àteras genias.

Gen. 5,3: “ Adamo, a s'edade de centotrent'annos, aiat generadu unu figliu a assimìgiu suo, segundu s'imàgine sua, e l'aiat postu nùmene Set ”.

In manera visìbile intre Adamo e Set mancant duos nùmenes: sos de Caino (chi no est de s'erèntzia fidele) e de Abele (chi aiat mortu sena discendèntzia). S'istandard de sa seletzione beneita est gasi dimustradu. Su matessi at a bàlere pro totus sos àteros nùmenes mentovados.

Gen.5,4: “ Sas dies de Adamo a pustis de sa nàschida de Set fiant istados otighentos annos; e aiat generadu figios e figias ”.

Custu chi devimus cumprèndere est chi Adamo " aiat generadu figios e figias ", in antis de sa nàschida de " Seth " e a pustis de issa, ma custos no aiant manifestadu sa fide de su babbu ne sa de "Seth". Si fiant unidos a sos “òmines animales” chi fiant infedeli e iscurregidos cara a su Deus bividore. Gasi, intre totus sos suos nàschidos, a pustis de sa morte de Abele, “ Seth ” fiat istadu su primu a si distinghere pro sa fide sua e sa fidelidade sua a su Deus YaHWÉH chi aiat creadu e aiat formadu su babbu terrenu suo. Àteros a pustis de issu, abarrende anònimos, podent àere sighidu s'esèmpiu suo, ma restant anònimos ca s'elencu seletzionadu dae Deus est costruìdu subra de sa sutzessione de sos primos òmines fideles de cadaunu de sos

discendentes presentados. Custu acarimentu rendet comprensibile s'edade giai artziada de Adamo, "130 annos", cando fiat nàschidu su figiu "Seth". E custu printzipiu balet pro cadaunu de sos elettos mentovados in su longu elencu chi si firmat a Noè, ca sos tres figios suos: Sem, Cam e Jafet no ant a èssere elègidos, no essende in assimìgiu ispirituale suo.

Gen.5:5: " Totu su tempus chi Adamo aiat bìvidu fiat istadu de novecentotrenta annos; posca est mortu ".

Ando deretu in su de sete prescelto su cale nùmene est Enoch; un'Enoch su cale caràtere est s'assolutu opostu de Enoch figiu de Caino.

Gen. 5,21: " Enoch, a s'edade de sessantaghimbe annos, aiat generadu Matusalemme ".

Gen. 5,22: " Enoch, a pustis de sa nàschida de Matusalemme, aiat caminadu cun Deus treghentos annos; e aiat generadu figios e figias ".

Gen. 5:23: " Totu sas dies de Enoch fiant istados trecentosessantacinque annos ".

Gen. 5,24: " Enoch aiat caminadu cun Deus; posca no esistiat prus, ca Deus l'aiat pigadu ".

Est cun custa espressione ispetzìfica de su casu Enoch chi Deus nche lu rivelat: fintzas sos antidiluvianiani faghiant giùghere in chelu s'issoro "Elia" sena colare a traessu de sa morte. La fòrmulat de custu versetto, difatis, diferit de totus sas àteras chi acabant comente pro sa vida de Adamo, cun sas paràulas " posca aiat mortu ".

Posca arribbat Metushelah, s'òmine chi aiat bìvidu prus pro tempus meda subra de sa Terra, 969 annos; posca unu àteru Lamech de custa erèntzia beneitu dae Deus.

Gen:5,28: « Lamech, a s'edade de centottantadue annos, aiat generadu unu figiu »

Gen:5:29: " L'aiat postu nùmene Noè, narende: Custos nch'at a consolare de sa mungia nostra e de sa mungia de sas manos nostras, benende dae custa terra chi YaHWÉH at maleitu ".

Pro cumprèndere su significadu de custu versetto, debes ischire chi su nùmene Noè significat: pasu. Lamech tzertamente no imaginaiat finas a chi puntu sas paràulas suas si diant èssere averguadas, ca bidiat " sa terra maleita " petzi de su puntu de bista de sa " mungia nostra e de su traballu dolorosu de sas manos nostras ", at naradu. Ma a su tempus de Noè, Deus l'at a destruere a càusa de sa malesa de sos òmines chi carrat, comente a Gènesi 6 nch'at a permitere de cumprèndere. Nointames Lamech, babbu de Noè, fiat un'elettu chi, comente a sos pagos elettos de su tempus suo, aiat dèvidu èssere dispratu in su de bìdere crèschere sa malesa de sos òmines a inghiri a issos.

Gen. 5,30: " Lamech aiat bìvidu, a pustis de sa nàschida de Noè, cinquecentonovantacinque annos; e aiat generadu figios e figias ".

Gen. 5:31: " Totu sas dies de Lamech fiant istados settecentosettantasette annos; posca est mortu »

Gen.5,32: “ Noè, de chimbighentos annos, aiat generadu Sem, Cam e Iafet ”

Gènesi 6

Sa separazione fallit

Gen. 6,1: “ Cando sos òmines aiant cumintzadu a si multiplicare subra de sa cara de sa terra e lis aiant nàschidu de sas figias ” ,

Segundu sas letziones imparadas in pretzedèntzia, custa moltitudine umana est sa norma animale chi disprezza Deus, su cale tenet tando bonas resones pro la denegare fintzas issu. S'ammaju de Adamo a banda de sa mugere Eva si riprodut in totu s'umanidade e est normale segundu sa petza: sas pitzocas seducono sos òmines e otenent de issos custu chi disìgiant.

Gen.6,2 : “ Sos figios de Deus aiant bidu chi sas figias de sos òmines fiant bellas e nd'aiant pigadu pro mugeres intre totus sas chi aiant seberadu ”

Est inoghe chi sas cosas si faghent cumplicadas. Sa separazione intre sos non credentes santificados e cuddos sena deus a sa fine iscumparet. Sos santificados inoghe in manera lògica mutidos “ sos figios de Deus ” ruent suta de s'ammaju de sas “ figias de sos òmines ” o de su grupu umanu “animale”. Sas alleàntzias a traessu de su coju devenint gasi càusa de sa falada de sa separazione cherta e chircada dae Deus. Fiat istadu custa esperièntzia indimenticàbile chi lu diat àere posca giutu a vietare a sos figios de Israele de pigare in mugere fèminas istràngias. S'alluvione chi nd'at a resurtare dimustrat cantu si devat respetare custa proibizione. A cada règula b'at etzetziones, ca unas cantas fèminas aiant atzetadu su beru Deus cun su maridu ebreu, comente a Ruth. Su perìgulu no est chi sa fèmina siat istràngia ma chi giugat unu “ figiu de Deus ” a s'apostasia pagana faghende-li adotare sa tradizionale religione pagana de sas orìgines suas. De su restu est proibidu fintzas lu contràrio, ca una fèmina “figiat de Deus” si ponet in perìgulu mortale cojuende unu “figiu de sos òmines” “animales” e de sa farsa religione, su chi pro issa est galu prus perigulosu. Difatis cada “fèmina” o “pisedda” est “fèmina” petzi durante sa vida terrena sua, e sos elettos intre issos ant a retzire comente a sos òmines unu corpus tzeleste assessuato simile a sos àngelos de Deus. S'eternidade est unisex e est imàgine de su caràtere de Gesù Cristos, perfetu modèllu divinuu.

Su problema de su coju est ancora presente. Difatis chie còjuat calicunu chi no est de sa religione sua testimòniat contra sa fide pròpia, giusta o faddida chi siat. In prus, custu atu dimustrat indiferèntzia cara a sa religione e duncas cara a Deus matessi. Sos elettos divent amare Deus subra cada àtera cosa pro èssere dignos de eletzione. Ma s'alleàntzia cun s'istràngiu li dispraghet, s'elettu chi la cun-traet devenit indegno de s'etzione e sa fide sua devenit presumida, un'illusione chi at a versare in una terrorosa disillusione. Resta de tràere

un'ùrtima dedutzione. Si su coju ponet ancora custu problema est ca sa sotziedade umana moderna s'agatat in su matessi istadu de immoralidade de cudda de sos tempos de Noè. Custu messàgiu est duncas su tempus finale nostru in cale sas fàulas d'òminant sas mentes umanas chi si serrant de su totu a sa "veridade" divina.

A càusa de s'importu suo pro sa fine "nostra de sos tempos", Deus m'at giutu a isvilupare in fines custu messàgiu riveladu in custu contadu de sa Gènesi. Ca s'esperientzia de sos elègidos antiluviani si resumet in unu ditzosu "cumintzu" e in una tràgica "fine" in s'apostasia e in s'abominio. Nointames, custa esperientzia resumet fintzas sa de s'ùrtima crèsia sua in sa forma istituzionale sua "Avventista de sa De sete Dies", beneita in manera ufiziale e in manera istòrica in su 1863 ma in manera ispirituale in su 1873, a "Filadèlfia", in Ap.3:7, pro su cumintzu "suo", e "butadu" dae Gesùs Cristos in Ap.3:14, in "Laodicea" in su 1994, a sa fine "sua", a càusa de sa sua tiepidezza formalista e a càusa de s'alleantzia sua cun su campu inimigu ecumènicu in su 1995. Su tempus de s'aprovatzione de Deus pro custa istituzione religiosa cristiana est tando fissadu dae "unu cumintzu e una fine". Ma etotu comente a s'alleantzia ebràica est istada s'ghida dae sos dòighi apòstolos seberados dae Gesùs, gasi s'òpera avventista est s'ghida dae mene e de totus cussos chi retzint custa testimonia profetosa e riproduint sas òperas de fide chi Deus a su cumintzu aiat beneitu in sos pionieres de s'avventismo de su 1843 e 1844. Pretzisu chi Deus at beneitu sas motivatziones de sa fide issoro e non su modellu de sas interpretatziones profetosas issoro chi at a èssere posca postu in discussione. Devènnida fortzis formalista e tradizionale sa pràtica de su sàbadu, lu sedatzo de su cabu de Deus non beneighet prus àteru chi s'amore a sa veridade cunstatadu in sos elettos suos, « de su printzìpiu a sa fine » o, finas a sa bera torrada gloriosa de Cristu, postu pro lu s'ùrtima bia in su beranu de su 2030.

Presentende-si in Ap. 1,8 comente a "s'alfa e s'omega", Gesùs Cristos nos rivelat una crae de cumprensione de s'istruitura e de s'aspetu in cale nche rivelat in totu sa Bibbia, su cabu "suo". basadu subra s'osservatzione de sa situatzione de su "cumintzu" e de sa chi aparit a sa "fine", de una vida, de un'alleantzia o de una crèsia. Custu printzìpiu aparit in Dan.5 ue sas paràulas iscritas subra de su muru de Deus, "numeradu, numeradu", s'ghidas dae "pesadu e partzidu", rapresentant su "cumintzu" de sa vida de su re Baldassarre e su tempus de sa fine "sua". Custu Deus cunfirmat chi su cabu suo si fundat subra de su controllu permanente de su sugetu giuigadu. Fiat suta de s'osservatzione sua de su cumintzu "suo", o "alfa", finas a sa fine "sua", su suo "omega".

In su libru de s'Apocalisse e in su tema de sas literas indiritzadas a sas "sete Crèsias", su matessi printzìpiu fissat "su cumintzu e sa fine" de totu sas "Crèsias" interessadas. In primu logu agatamus sa Crèsia apostòlica, su cale gloriosu "cumintzu" est ammentadu in su messàgiu cunsignadu a "Èfesu" e in sa cale sa fine "sua" la ponet suta de sa minetza de si bìdere retirende s'Ispritu de Deus a càusa de sa farta sua de zelu. In manera fortunada, su messàgiu cunsignadu a "Ismirne" in antis de su 303 testimòniat chi la mutida de Cristu a su pentimentu at a èssere istada ascurtada pro sa glòria de Deus. Posca, sa crèsia catòlica romana papale cumintzat a "Pèrgamu", in su 538, e acabat a "Tiatira", a s'època de sa Riforma protestante ma mescamente in manera ufiziale sa de sa morte de Paba Piu 6 detentu in càrtzere a Valencia, in sa tzitade mea, in Frantza, in su 1799. Posca benit su casu de sa fide protestante, sa cale aprovatzione a banda de Deus est fintzas issa limitada in su tempus. Su

cumintzu “ suo ” est mentovadu in “ Tiatira ” e sa fine “ sua ” est rivelada in “ Sardes ” in su 1843 a càusa de sa pràtica de sa dominiga eredada dae sa religione romana. Gesùs non diat pòdere èssere prus craru, su messàgiu suo “ seis mortos ” non gènerat confusione. E in su de tres logos, suta “ Filadèlfia e Laodicea ”, su casu de s'avventismo istituzionale chi amus bidu in pretzedèntzia serrat su tema de sos messàgios indiritzados a sas “ sete crèsias ” e a su tempus de sas èpocas chi issas simbulègiant.

Rivelende-nche oe comente giudicaiat sas cosas giai acumpridas, e finas dae su “ printzìpiu ” comente a sa Gènesi, Deus nche dat sas craes pro cumprèndere comente a giùdicat sos fatos e sas crèsias de su tempus nostru. Su “ cabu ” chi istupat de s'istùdiu porrida nostru gasi su “ sigillu ” de s'Ispiritu de sa divinidadade sua.

Gen.6:3: “ Tando YaHWÉH aiat naradu: S'ispiritu meu no at a abarrare in s'òmine pro semper, ca s'òmine est petza, e sas dies suas ant a èssere centoventi annos . »

A mancu de deghe annos de sa torrada de Cristu, custu messàgiu assumet oe un'atualidade ispantosa. S'ispiritu de vida dadu dae Deus “ no at a abarrare in s'òmine pro semper, ca s'òmine est petza, e sas dies suas ant a èssere centoventinove annos ” . In realidade non fiat custu su significadu chi Deus daiat a sas paràulas suas. Cumprènde-mi e cumprènde Lui: Deus non rinùntziat a su progetu suo de ses mìgia annos de mutire e seletzionare sos elettos. Su problema suo torrat a sètzere in s'enorme durada de vida chi at donadu a sos antdiluviani de cando Adamo aiat mortu in 930 annos, a pustis de issu, unu àteru Metuschela at a bìvere finas a 969 annos. Si si tratat de 930 annos de fidelidade, custu est sopportabile e finas agradadu a Deus, ma si si tratat de unu Lamech arrogante e abominevole, Deus istimat chi l'aguantare pro una mèdia de 120 annos at a èssere prus chi sufitziente. Custa interpretatzione est cunfirmada dae s'istòria, ca de sa fine de su dilùviu sa durada de sa vida umana s'est reduida a una mèdia de 80 annos in su tempus nostru.

Gen. 6,4: “ B'aiat subra de sa terra a cuddos tempos sos gigantes, e fintzas a pustis de chi sos figios de Deus si fiant unidos a sas figias de sos òmines, e issas lis aiant partoridu de sos figios: custos sunt sos eroes famados in s'antighidade .

Apo dèvidu agiùnghere sa precisazione “ e fintzas ” de su testu ebràicu, ca su sentidu de su messàgiu si trasformat. Deus nche rivelat chi sa prima creatzione sua antdiluviana fiat de dimensiones mannas meda, Adamo matessi deviat èssere artu belle 4 o 5 metros. Sa gestione de sa superfìzie terrestre est modificada e reduida. Unu solu passu de custos “ gigantes ” baliat chimbe de sos nostros, e issu deviat ricavare de sa terra chimbe bias prus màndigu de un'òmine de oe. Sa terra originària fiat istada duncas chitzo pobulada e istada subra de totu sa superfìzie sua. Sa pretzisione “ e fintzas ” nch'insinnat chi custu istendardu de “ gigantes ” no est istadu modificadu dae sas alleàntzias de sos santificados e de sos reietti, de sos “figios de Deus ” e de sas “ figias de sos òmines ”. Noè fiat tando issu matessi unu gigante de 4-5 metros gasi comente sos figios suos e sas mugeres. A su tempus de Moses, custos istendardos antdiluviani s'agataiant ancora in sa terra de Canaan, e fiant istados custos gigantes, sos “Anakim”, a ispramare sas ispias ebràicas imbiadas in su paisu.

Gen. 6:5: " Yahweh aiat bidu chi sa malesa de sos òmines fiat manna subra de sa terra, e chi totu sos pensamentos de sos coros issoro fiant cada die petzi bortet a su malu ."

Tale osservazione rendet comprensibile sa detzisione sua. B'amento chi at creadu sa terra e s'òmine pro rivelare custa malesa cuada in sos pensamentos de sas creaturas tzelestes suas e terrenas. Si fiat otentu duncas sa dimustratzione disigiada ca " totu sos pensamentos de su coro issoro fiant girados cada die petzi cara a su malu " .

Gen.6:6: " Yahweh si pentì de àere fatu s'òmine subra de sa terra, e si nd'aiat doloradu in cuor suo ."

Ischire in antitzipu ite at a acadèssere est una cosa, ma l'isperimentare in su cumprimentu suo est una àtera. E in cara a sa realidade de su domìniu de su malu, podet pesare unu momentu in sa mente de Deus su pensamentu de su pentimentu, o prus de pretzisu de su rimpiantu, tantu est mannu sa tribulia sua in cara a custu disastru morale.

Gen. 6:7: " E Yahweh aiat naradu: Deo apo a destruere de sa cara de sa terra s'òmine chi apo creadu, de s'òmine a su bestiàmene, de sos rètiles e de sos pugiones de su chelu; ca mi pento de los àere fatos .

Pagu in antis de su dilùviu, Deus notat lu trìunfo de Satana e de sos dimònios suos subra de sa terra e subra de sos abitanti suos. Pro issu sa proa fiat istada terrorosa ma aiat otentu sa dimustratzione chi cheriat otènnere. Non restat chi destruere custa prima forma de vida in cale sos òmines bivent tropu pro tempus meda e sunt tropu poderosos in sas dimensiones mannas meda. Paris cun issos , sos animales terrestres serentes a s'òmine, comente a su bestiàmene, sos rètiles e sos pugiones de su chelu, ant a dèvere iscumpàrrere pro semper.

Gen.6,8: " Ma Noè aiat agatadu gràtzia a sos ogros de YaHWÉH ."

E segundu Ezé.14 fiat istadu s'ùnicu a agatare gràtzia dae in antis Deus, ca sos figios suos e sas mugeres non fiant dignos de èssere sarvados.

Gen.6,9: " Custos sunt sa discendèntzia de Noè. Noè fiat un'òmine giustu e retu a s'època sua; Noè aiat caminadu cun Deus " .

Comente Giobbe, Noè est giudicadu " giustu e retu " de Deus. E comente a su giustu Enoch in antis de issu, Deus l'imputat de " camminare " cun issu.

Gen. 6,10: " Noè aiat generadu tres figios: Sem, Cam e Iafet " .

A s'edade de 500 annos segundu Gen. 5:22, " Noè aiat generadu tres figios: Sem, Cam e Iafet ". Custos figios ant a crèschere, ant a devènnere òmines e ant a pigare mugeres. Noè at a èssere duncas assistidu e agiuadu dae sos figios suos cando at a dèvere costruire s'arca. Intre su momentu de sa nàschida issoro e su dilùviu ant a colare 100 annos. Custu dimustrat chi sos "120 annos" de su versetto 3 non pertocant su tempus concessogli pro completare su fràigu suo.

Gen. 6,11: " Sa terra fiat corrùmpida dae in antis Deus, sa terra fiat prena de violèntzia " .

Sa corrutzione no est violenta in manera netzessària, ma cando sa violèntzia la signat e la caraterizat, sa tribulia de su Deus amorevole devenit intensa e insopportabile. Custa violèntzia,

chi aiat cròmpidu su cùcuru suo, est de su tipu de cale Lamech si bantaiat in Gen. 4:23: " Apo ochidu un'òmine pro sa ferta mea, e unu giòvanu pro sa ferta mea ".

Gen. 6:12: " E Deus aiat castiadu sa terra, e aco', fiat corrùmpida; ca cada petza si fiat corrùmpida subra de sa terra ».

In mancu de 10 annos, Deus at a torrare a castiare sa terra e l'at a agatare in su matessi istadu in cale s'agataiat a su tempus de su dilùviu, " cada petza at a tènnere sa bia corrota sua ". Ma debes cumprèndere ite cumprèndet Deus cando faeddat de corrutzione. Ca si su riferimentu de custa paràula est umanu, sas rispostas sunt meda cantu sas opiniones in mèritu. Cun su Deus Creadore, sa risposta est simple e pretzisa. Mutit corrutzione totu sas perversiones annantas dae s'òmine e de sa fèmina a s'òrdine e a sas règulas de issu istabilidas: In sa corrutzione s'òmine no assumet prus su ruolu suo de òmine, nen sa fèmina su ruolu suo de fèmina. Su casu de Lamech, bìgamu, discendente de Caino, est un'esèmpiu, ca sa norma divina li narat: " s'òmine at a lassare su babbu e sa mama pro restare atacadu a sa mugere ". S'aspetu de s'istruccura de su corpus issoro rivelat sos ruolos de òmines e fèminas. Ma pro cumprèndere mègius su ruolu de custu chi est donadu comente a " agiudu " a Adamo, s'imàgine simbòlica sua de sa Crèsia de Cristu nos dat sa risposta. Cale " agiuo " podet dare sa Crèsia a Cristu? Su ruolu suo cunsistet in su crèschere su nùmeru de sos prescelti sarvados e in s'atzettare de sufrire pro issu. Su matessi balet pro sa fèmina donada a Adamo. Priva de sa potèntzia musculare de Adamo, su ruolu suo est su de partorire e allevare sos figios suos fintzas a cando non fundant ateretantu una famiglia e gasi sa terra at a èssere poblada, segundu s'òrdine cumandadu dae Deus in Gen. 1:28: " E Deus los aiat beneitu " . , e Deus lis aiat naradu: Siais fecundas, multiplicade-bos, riempite sa terra e soggiogatela ; e as a tènnere dominiu subra de sos pisches de su mare, subra de sos pugiones de su chelu e subra de cada èssere bividore chi si movet subra de sa terra ». In sa perversione sua, sa vida moderna at bortadu sos coddos a custa norma. Sa cuntzentrazione de sa vida urbana e s'ocupatzione industriale paris ant creadu unu bisòngiu semper chi creschet de dinari. Custu at giutu sas fèminas a abandonar su ruolu issoro de mamas pro traballare in sas fàbricas o in sas butegas. Male educados, sos pipios sunt devènnidos betiosos e ischitetos e sunt produende unu frutu de violèntzia in su 2021 e currispondent de su totu a sa descritzione dada dae Paolo a Timoteo in 2 Tim. 3,1-9. T'esorto a ti pigare su tempus de lèghere , cun totu s'atentzione chi mèritant, in manera integrale, sas duas lìteras chi indiriztat a Timoteo, pro agatare in custas lìteras sas normas fissadas dae Deus, finas dae su printzìpiu, ischende chi non càmbiat e no at a cambiare finas a sa torrada sua a sa glòria in su beranu de su 2030.

Gen. 6:13: " Tando Deus aiat naradu a Noè: Sa fine de cada petza est detzidida dae mene; ca tenent riempito sa terra de violèntzia; aco', los apo a destruere paris cun sa terra ».

Cun su malu oramai instauradu in modu irreversibile, sa destruidura de sos abitantes de sa terra restat s'ùnica cosa chi Deus podet fàghere. Deus faghet connòschere a s'unicu amigu suo terrenu su terrorosu progetu suo ca sa detzisione sua est pigada e detzidida de su totu. Devimus notare su destinu particolare chi Deus abbandat a Enoch, s'unicu chi intrat a s'eternidade sena colare a traessu de sa morte, e a Noè, s'unicu òmine retentu dighu de sopravivere a su dilùviu isperdidore. Ca in sas paràulas suas Deus narat " tenent ... " e " los apo

a distruire ” . Ca aiat abarradu fidele, Noè non fiat istadu influentzadu dae sa detzisione de Deus.

Gen. 6,14: “ Fatos un'arca de linna modde; as a partzire custa arca in tzellas e l'as a cugugiare de pece intro e foras ».

Noè devet subravivere e no issu petzi ca Deus cheret chi sa vida de sa creazione sua sigat finas a sa fine de sos 6000 annos de seletzione de su progetu suo. Pro preservare sa vida seletzionada durante su dilùviu de sas abbas, s'at a dèvere costruire un'arca galleggiante. Deus dat sas istrutziones suas a Noè. At a impreare linna modde resistente a s'abba e s'arcu at a èssere rèndidu impermeabile de unu rivestimentu de pece, sa resina ricavada dae su pinu o de s'abete. At a costruire tzellas de manera chi cada genia bivat in manera separada pro evitare iscontros stressanti pro sos animales a oru. Sa permanèntzia in s'arca at a durare un'annu intreu, ma s'òpera est dirìgida dae Deus, a su cale nudda est impossibile.

Gen. 6,15: “ L'as a fàghere gasi: s'arca at a èssere longa treghentos cubiti, larga chimbanta e arta trinta ”.

Si su “ cubito ” fossas su de unu gigante, diat pòdere èssere chimbe bias su de sos ebreos chi fiat unos 55 cm. Deus at riveladu custas dimensiones in s'istandard connotu dae sos Ebreos e de Moses chi aiant retzidu custu contadu de Deus. S'arcu costruidu fiat tando longu 165 m, largu 27,5 mene artu 16,5 m. S'arcu a forma de iscàtula retangulare era duncas de dimensiones imponentes ma fiat istadu costruidu dae òmines sa cale istatura fiat in issu currelada. Ca agatemus, pro s'artària sua, tres pranos de unos chimbe metros pro sos òmines chi mesuraiant intre sos 4 ei 5 metros de artària.

Gen. 6,16: “ As a fàghere in s'arca una ventana , chi as a reduire in artu a unu cubito ; as a istabilire una ghenna de su chirru de s'arca; e as a costruire unu pranu inferiore, unu segundu e su tres unu . »

Segundu custa descrizione, s'ùnica " ghenna " de s'arca fiat posta a su livellu de su primu pranu " subra de su chirru de s'arca ". S'arca fiat de su totu serrada e, suta de su cobertura de su de tres livellos, un'ùnica ventana arta e larga 55 cm deviat èssere tenta tanca finas a sa fine de su dilùviu, segundu Gen. 8:6. Sos ocupantes de s'arca aiant bìvidu in s'oscuridade e in sa lughe artificiale de sas lampadas a ògiu durante su dilùviu.

Gen. 6,17: “ E deo apo a mandare su dilùviu de sas abbas subra de sa terra, pro distruire cada petza chi tenet un'àlidu de vida suta de su chelu; totu subra de sa terra perirà ”.

Deus cheret lassare cun custa destruidura unu messàgiu de avertimentu a sos òmines chi ripopoleranno sa terra a pustis de su dilùviu e finas a sa torrada in sa glòria de Gesù Cristos a su tèrmine de sos 6000 annos de su progetu divinu. Totu sa vida at a iscumpàrrere cun sa norma sua antidiluviana. Ca a pustis de su dilùviu, Deus at a reduire in manera graduale sa dimensione de sos èsseres bividores, òmines e animales, finas a sas dimensiones de sos Pigmeos africanos.

Gen. 6,18: “ Ma deo apo a istabilire s'alleàntzia mea cun bois; as a intrare a s'arca tue e sos figios tuos, mugere tua e sas mugeres de sos figios tuos cun tegus . »

Oto de custos subravivent a s'imbeniente dilùviu, ma sete de issos beneficiant eccezionalmente de sa beneditzione particolare e individuale de Noè. Sa proa aparit in Ezechiele 14:19-20 ue Deus narat: " Opuru si mando una piaga in custu paisu e besso contra de issu s'ira mea mediante sa mortalidade, pro isterminare de issu òmines e bèstias, e b'aeret in mesu de issu Noè , Daniele e Giobbe, biu! narat su Sennore Yahweh, non diant sarvare nen figios nen figias, ma cun sa giustìtzia issoro diant sarvare s'ànima pròpia . Ant a èssere ùtiles pro su ripopolamento de sa terra, ma non essende de su livellu ispirituale de Noè, giughent in su mundu nou s'imperfetzone issoro chi no at a tardare a giùghere sos malos frutos suos.

Gen. 6,19: " De cada èssere bividore, de cada petza, as a introdurre in s'arca duas de cada genia, pro los cunservare in vida cun tegus: ant a èssere unu mascru e una fèmina ".

Una còpia pro genia " de totu custu chi bivet " est etotu sa norma netzessària pro sa riproduzione, custos ant a èssere sos ùnicos subravividos in su gènere de sos animales terrestres.

Gen. 6:20: " De sos pugiones segundu sa genia issoro, de su bestiàmene segundu s'issoro mesches e de totu sos rètiles de sa terra segundu sa genia issoro, duas de cada genia ant a bènnera a tie, pro chi tue los preservet sa vida issoro ."

In custu versetto, in sa contadura sua, Deus non mentovat sos animales agrestes, ma ant a èssere mentovados comente a presos a oru de s'arca in Gen. 7:14.

Gen. 6,21: " E tue, pigas de totu su màndigu chi màndigas e acumula-lu acanta de tene, pro chi tzeraca de màndigu pro tene e pro issos ".

Su màndigu bisongiaiat a isfamare oto pessones un'annu e totu sos animales batidos a oru deviant ocupare unu logu ampru in s'arca.

Gen.6,22: " Custu aiat fatu Noè: aiat esecutadu totu custu chi Deus l'aiat cumandadu ".

In manera fidele e sustentados dae Deus, Noè e sos figios suos aiant giutu a tèrmine su còmputu chi Deus l'aiat afidadu. E inoghe devimus ammentare chi sa terra est un'ùnicu continente abbadu petzi de rios e rios. In sa zona de su monte Araràt ue torrant a sètzeru Noè e sos figios suos, b'at petzi una pranura e perunu mare. Sos suos cuntemporàneos bident tando Noè costruire unu fràigu galleggiante in su mèdiu de unu continente sena mare. Podimus duncas imaginare, sa derisione, su sarcasmo e sos insulti cun cales aiant dèvidu inondare su gruppetto beneitu dae Deus. Ma sos schernitori chitzo ant a sessare de si pigare giogu de s'eletu e ant a èssere afogados in sas abbas de su dilùviu in su cale non cheriant crèere.

Sa separazione finale de su diluviu

Gen. 7:1: “ Yahweh aiat naradu a Noè: Intrat a s'arca tue e totu sa famiglia tua; ca t'apo vistu pròpiu in dae in antis meu intre custa generazione . »

Arribbat su momentu de sa veridade e s'acumprit sa separazione finale de sa creatzione. “ Intrende a s'arca ”, sas vidas de Noè e de sa famiglia sua ant a èssere sarvadas. B'at una connessione intre sa paràula “ arca ” e la “ giustitziat ” chi Deus imputat a Noè. Custu ligàmene colat a traessu de s'arca “ benidora de sa testimonia ” chi at a èssere su scrigno sacru continente sa “ giustitzia ” de Deus, espressada suta forma de sas duas tàulas subra de sas cales su pòddighe suo at a influire sos deghe “ cumandamentos suos ”. In custu paragone Noè e sos cumpàngios suos s'ammustrant aguales in sa medida in cale totus benefitziant de sa sarvesa intrende a s'arca, mancari Noè est s'unicu dinnu de èssere identificadu cun custa lege divina comente inditat sa pretzisione divina: “ Aia bidu tenes resone .” Noè fiat tando in perfeta cunformidade cun sa lege divina giai insinnada in sos printzìpios suos a sos suos tzeracos antidiluviani.

Gen. 7:2: “ As a pigare sete parigas de totu sos animales puros, su mascru e sa fèmina sua; una còpia de animales non puros, su mascru e sa fèmina sua; »

Semus in unu cuntestu antidiluviano e Deus èvocat sa distintzione intre s'animale classificadu “ puru o impuru ”. Custa norma est duncas antiga cantu sa creatzione de sa terra e in Levitico 11 Deus at petzi ammentadu custas normas chi aiat istabilidu finas dae su cumintzu. Deus tenet tando, comente a “ su sàbadu ”, bonas resones pro esigire de sos elettos suos, a sas dies nostras, su respetu pro cuddas cosas chi glorificant s'òrdine istabilidu pro s'òmine. Seletzionende “ sete còpias puru ” pro un'unicu “ impuru ”, Deus manifestat su preferu suo pro sa puresa chi signat cun su sigillu “suo”, su nùmeru “7” de su tempus de santificazione de su progetu terrenu suo.

Gen. 7:3: “ sete parigas fintzas de pugiones de su chelu, mascru e fèmina, pro mantènnere bia sa ratza issoro subra de sa cara de totu sa terra ”.

A càusa de s'imàgine issoro de sa vida tzeleste angelica, sunt sarvadas fintzas “ sete còpias ” de “ pugiones de s'àera ”.

Gen.7:4: “ Ancora sete dies e apo a fàghere pròere subra de sa terra baranta dies e baranta notes e apo a destruere de sa cara de sa terra cada creatura chi apo fatu ».

Lu nùmeru “ sete ” (7) est ancora mentovadu pro designare sas “ sete dies ” chi separant su momentu de s'intrada de sos animales e de sos òmines in s'arca, de sas primas tzascadas de abba. Deus at a causare un'abba continua “ 40 dies e 40 notes ”. Custu nùmeru “40” est su de sa proa. At a pertocare sas “ 40 dies ” de s'imbio de sas ispias ebràicas in sa terra de Canaan e sos “ 40 annos ” de vida e de morte in su desertu a càusa de su refudu issoro de intrare a sa terra popolada dae sos gigantes. E intrende a su ministèriu terrenu suo, Gesù at a èssere cunsignadu a su tenteu de su demòniu a pustis de “ 40 dies e 40 notes ” de geunu. B'at a àere fintzas “ 40 dies ” intre sa risurrezione de Cristu e s'effusione de s'Ispiritu Santo a Pentecoste.

Pro Deus, sa fine de custa abba torrenziale est distruire sos “ èsseres chi at creadu ”. Ammentat gasi chi, in cantu Deus creadore, sa vida de totus sas creaturas suas l'apartenet, pro las sarvare o las distruire. Cheret dare a sas generatziones benidoras una ràrchida letzione chi non divent ismentigare.

Gen.7,5: “ Noè aiat esecutadu totu custu chi YaHWÉH l'aiat cumandadu ”.

Fidele e obbediente, Noè no aiat delùdidu Deus e aiat esecutadu totu custu chi l'aiat cumandadu.

Gen. 7:6: “ Noè teniat seschentos annos cando su dilùviu de sas abbas fiat bènnidu subra de sa terra . »

Ant a èssere frunidos àteras minudas subra de su tempus, ma giai custu versetto còllocat su dilùviu in su 600 annu de vida de Noè. De sa nàschida de su primu fìgiu suo in su suo 500esimo annu , sunt colados 100 annos.

Gen. 7:7: “ E Noè fiat intradu a s'arca cun sos figios suos, sa mugere e sas mugeres de sos figios suos, pro isfugire a sas abbas de su dilùviu ”.

Petzi oto pessones ant a isfugire a s'alluvione.

Gen. 7,8: “ Intre sas bèstias puru e cuddas impuras, sos pugiones e totu custu chi si movet subra de sa terra ” ,

Deus est afermativu. Intrans a s'arca una còpia de “ totu custu chi si movet subra de sa terra ” pro èssere sarvados. Ma de cale “ terra ”, antidiluviana o postdiluviana? Su presente de su verbu “ movet ” sugerit sa terra postdiluviana de su tempus de Moses a cale Deus si girat in su contadu suo. Custa sottigliezza diat pòdere giustificare s'abbandonu e s'istèrminiu cumpletu de unas cantas genias mostruosas, indisigiadas subra de sa terra ripopolata, si esisterent in antis de su dilùviu.

Gen.7,9: “ Fiat intradu a s'arca cun Noè, a duos a duos, unu mascru e una fèmina, comente a Deus aiat cumandadu a Noè ”

Su printzipiu pertocat sos animales ma fintzas sas tres còpias umanas formadas dae sos tres figios suos e sas mugeres e sa sua chi pertocat issu e sa mugere. Su sèberu de Deus de seletzionare petzi còpias nche rivelat su ruolu chi Deus lis at a dare: si riprodurre e si multiplicare.

Gen.7,10: “ Sete dies a pustis de sas abbas de su dilùviu fiant istadas subra de sa terra ”.

Segundu custa precisazione s'intrada in s'arca aiat acontèssidu sa de deghe dies de su segundu mese de su 600 annu de vida de Noè, est a nàrrere 7 dies in antis de su de 17 inditadu in su versetto 11 chi sighit. Fiat istadu in custa de deghe dies chi Deus matessi aiat serradu “ sa ghenna ” de s'arca a totus sos ocupantes suos, segundu sa pretzisione mentovada in su versetto 16 de custu capitulu 7.

Gen. 7,11: “ In s'annu seicentesimo de sa vida de Noè, in su segundu mese, sa de degnessete dies de su mese, in cudda die eruppero totu sas benas de su grandu isprofundu e si fiant bessados sas cateratte de su chelu abertu »

Deus aiat seberadu sa “ de degnessete dies de su segundu mese ” de su 600 annu de Noè pro “ abèrrere sas cateratte de su chelu ”. Lu nùmero 17 simbulègiat su cabu in su còdighe numèricu suo de sa Bibbia e de sas profetziassuas.

Su càrculu istabilidu dae sas sutzessiones de sos elettos de su Gen.6 còllocat su dilùviu in su 1656, a pustis de su pecadu de Eva e Adamo, est a nàrrere 4345 annos in antis de su beranu de s'annu 6001 de sa fine de su mundu chi s'at a acumprire in su calendàriu abituale nostru in su beranu de su 2030 e 2345 annos in antis de sa morte espiatòria de Gesù Cristos acontèssida su 3 aprile 30 de su calendàriu umanu nostru farsu e fuorviante.

Su sighente acrarimentu at a èssere annoada in Gen.8:2. Enochende su ruolu complementare de sas “ benas de s'isprofundu ”, in custu versetto Deus nche rivelat chi su dilùviu non fiat istadu causadu petzi de s'abba pèndida dae su chelu. Ischende chi “ s'isprofundu ” designat sa terra cugugiada de su totu de sas abbas finas dae sa prima die de sa creazione, sas benas “ suas ” faghent pessare a un'artziada de su livellu de sas abbas causadu dae su mare matessi. Custu fenòmenu est otentu dae unu cambiamentu de su livellu de su funda-las otzèanicu chi, artziende, faghet artziare su livellu de s'abba finas a cròmperre su livellu chi sa prima die coberiat totu sa terra. Fiat istadu a traessu de su sprofondamento de sos isprofundos de sos otzèanos chi sa terraferma aiat istupadu de s'abba sa de 3 dies e fiat istadu a traessu de un'atzione imbesse chi sa terraferma fiat istada coberta dae sas abbas de su dilùviu. S'abba detat “ sas cateratte de su chelu ” serbiat petzi a inditare chi su castigu beniat dae su chelu, dae su Deus tzeleste. Prus tardu custa imàgine de sa “ serratura de su chelu ” at a assùmere su ruolu opostu de beneditziones chi acudint dae su matessi Deus tzeleste.

Gen. 7,12: “ S'abba aiat rùidu subra de sa terra baranta dies e baranta notes ”.

Custu fenòmenu devet àere ispantadu sos peccatori non credentes. Mescamente ca in antis de s'alluvione s'abba no esistiat. Sa terra antidiluviana fiat abbada e abbada dae sos cursos suos de abba e rios; s'abba duncas non fiat istada netzessària, sa rugiada mattutina l'aiat sostituidu. E custu ispiegat pro ite sos miscredentes stentaronu a crèere a su dilùviu de sas abbas annunziadu dae Noè, siat in sas paràulas chi in sos fatos ca issu aiat costruidu s'arca subra de sa terra asciuta.

Su tempus de sas “ 40 dies e 40 notes ” tenet pro ogetu unu tempus de proa. Ateretantu, s'Israele carrale in pessu chi essidu dae s'Egitu at a èssere postu a sa proa durante s'ausèntzia de Moses tentu dae Deus cun sese durante custu perìodu. Su resurtadu at a èssere “su bigru dae oro” fùndidu cun su cunsensu de Aronne, frade carrale de Moses. Ant a sighire posca sas “ 40 dies e 40 notes ” de s'esploratzione de sa terra de Canaan cun, de cunsighèntzia, lu refudo a banda de sa gente de bos intrare a càusa de sos gigantes chi l'istant. Ateretantu Gesù at a èssere postu a sa proa “ 40 dies e 40 notes ”, ma custa borta, puru indebilitadu dae custu longu geunu, at a aguantare a su demòniu chi l'at a intentare e at a finire pro l'abbandonare

sena àere otentu sa vitòria sua. Pro Gesù fiat custu chi rendiat possibile e legìtimu su ministèriu terrenu suo.

Gen.7:13: “ Cudda matessi die fiant intradas a s'arca Noè, Sem, Cam e Iafet, figios de Noè, paris cun sa mugere de Noè e a sas mugeres de sos tres figios suos .

Custu versetto evidèntziat sa seletzione de ambos sessos de sas creaturas umanas terrenas. Cada mascru umanu est acumpangiadu dae su “ maniale suo ”, sa fèmina mutida sua “ mugere ”. Custu, cada còpia si presentat a imàgine de Cristu e de sa Crèsia sua, “s'agiudu suo”, su suo Eletto chi at a sarvare. Ca s'amparu de sa “arca” est sa prima imàgine de sa sarvesa chi issa at a rivelare a s'èssere umanu.

Gen. 7:14: “ issos e cada bèstia segundu sa genia sua, totu su bestiàmene segundu sa genia sua, totu sos rètiles chi strisciano subra de sa terra segundu sa genia sua, cada pugione segundu sa genia sua, cada pugioneddu, totu custu chi tenet alas .

Sutaliniende sa paràula " mesches ", Deus torrat a cramare sas leges de sa natura sua chi s'umanitàde de su tempus finale nostru si compiace de cuntestare, trasgredire e pònere in discussione in prode de sos animales e de su matessi gènere umanu. Non podet nch'èssere defensore de sa pureza de sa genia prus manna de issu. Ed esigit de sos elettos suos chi cumpartzant s'opinione divina sua subra de s'argumentu, ca in custa pureza e in custa assoluta separazione de sas genias istaiat su primore de sa creazione originària sua.

Sutaliniende a forte sas genias aladas, Deus sugerit sa terra e s'àera de su pecadu comente a rennu sugetu a su Demòniu, issu matessi mutidu “ printzipe de sa potèntzia de s'àera ” in Ef. 2:2.

Gen. 7,15: “ Fiant intrados a s'arca de Noè, a duos a duos, de cada petza chi teniat àlidu de vida ”.

Cada còpia seberada dae Deus si separat de sos de sa genia sua pro chi sa vida sua sigat a pustis de su diluviu. In custa separazione definitiva , Deus ponet in atu su printzìpiu de sas duas bias chi anteponet a su liberu sèberu umanu: sa de su bene giughet a sa vida ma sa de su malu giughet a sa morte.

Gen. 7,16: “ Ed fiat intradu mascru e fèmina, de cada petza, comente a Deus aiat cumandadu a Noè. Tando YaHWÉH l'at serradu sa ghenna . »

Sa fine de sa riprodutzione de sa “ genia ” est inoghe cunfirmada dae su mentovu “ mascru e fèmina ”.

Aco' s'atzione chi dat a custa esperièntzia totu s'importu suo e su caràtere profetosu suo de sa fine de su tempus de sa gràzia divina: “ Tando YaHWÉH l'aiat serradu sa ghenna ”. Est su su momentu chi su destinu de sa vida e su de sa morte si separant sena possibilitade de cambiamentu. At a èssere su matessi in su 2029, cando sos subravividos de tando ant a àere fatu su sèberu de onorare Deus e sa de sete dies suas, est a nàrrere su sàbadu, opuru onorare Roma e sa prima die sua, sa domìniga, segundu s'ultimatum presentadu suta forma de decretu

de s'umanidade rebella. Fintzas inoghe “ sa ghenna de sa gràzia ” at a èssere serrada dae Deus, “ cussu chi aberit e cussu chi serrat ” segundu Apocalisse 3:7.

Gen.7,17: “ Su dilùviu aiat duradu baranta dies subra de sa terra. Sas abbas fiant crèschidas e fiant pesados s'arca, chi si fiat artziadu subra sa terra ».

S'arcu est torradu a pesare.

Gen. 7,18: “ Sas abbas fiant crèschidas e fiant crèschidos meda subra de sa terra, e s'arca gallegiaiat subra de sa superfitzie de sas abbas ”.

S'arca gallègiat.

Gen. 7,19: “ Sas abbas creschiant semper prus e totu sos artos montes chi fiant suta totu su chelu fiant cobertos ”.

Sa terra sica iscumparet in manera universale afundadu dae s'abba.

Gen. 7,20: “ Sas abbas fiant artziadas bìndighi cubiti a s'in subra de sos montes e fiant istadas cobertas ”.

Su monte prus artu de s'època est cobertu dae unos 8 m de abba.

Gen. 7,21: “ Totu custu chi si moviat subra de sa terra perì, siat sos pugiones chi su bestiàmene e sos animales, totus sos chi strisciano subra de sa terra e totu sos òmnes ”.

Totu sos animales chi alenant àera afogant. Sa pretzisione chi riguardat sos pugiones est tantu prus interessante in cantu su dilùviu est un'imàgine profetosa de su cabu finale, in cale sos èsseres tzelestes, comente a Satana, ant a èssere annichilados paris cun sos èsseres terrestres.

Gen. 7,22: “ Totu custu chi teniat unu respiru, un'àlidu de vida in sas suas narici, e chi fiat subra de sa terra asciuta, aiat mortu ”.

Totu sos èsseres bividores creados comente a s'òmine, sa cale vida dipendet de su respiru suo, morint afogados. Custa est s'ùnica umbra subra de sa punitzione de su dilùviu, ca sa culpa est in manera istrinta de s'òmine e de carchi parte sa morte de animales innotzentes est ingiusta. Ma pro afogare de su totu s'umanidade rebella, Deus est custringitu a destruere cun issos cuddos animales chi comente a issos alenant s'àera de s'atmosfera terrestre. In fines, pro cumprèndere custa detzisione, si tèngiat presente chi Deus at creadu sa terra pro s'òmine fatu a imàgine sua e non pro s'animale creadu pro l'inghiriare, l'acumpangiare e, in su casu de su bestiàmene, pro lu serbire.

Gen. 7,23: “ Totu sos èsseres chi fiant subra de sa cara de sa terra fiant istados isterminados, de sos òmnes, a su bestiàmene, a sos rètiles e a sos pugiones de su chelu: fiant istados isterminados dae sa terra. Aiant abarradu petzi Noè e sos chi fiant cun issu in s'arca ”.

Custu versetto cunfirma sa diferèntzia chi Deus faghet intre Noè e sos cumpàngios umanos suos chi s'agatant agrupados cun sos animales, totus evocados e interessados a " custu chi fiat cun issu" in s'arca ."

Gen. 7,24: “ Sas abbas fiant istadas mannas subra de sa terra pro centocinquanta dies ”.

Sos “ centocinquanta dies ” fiant cumintzadas a pustis de sas 40 dies e 40 notes de abba continua chi aiant provocadu su dilùviu. Cròmpida s'artària màssima de “ 15 cubiti ” overas unos 8 m subra “ sos montes prus artos ” de s'època, su livellu de s'abba aiat abarradu istàbile “ 150 dies ”. Posca at a diminuire in manera graduale finas a su prosciugamento chertu dae Deus.

Nota : Deus aiat creadu sa vida segundu un'istandard gigante chi pertocaiat òmines e animales antidiluviani. Ma a pustis de su dilùviu, su progetu suo mirat a reduire in manera proportzionale sas dimensiones de totus sas creaturas suas, gasi ant a nàschere toronilliu in sa norma postdiluviana. Intrende a Canaàn, sas ispias ebràicas testimònant de àere bidu cun sos ogros pròpios budrones de ua gasi mannas chi nche cheriant duos òmines de s'issas stazza pro los carrare. Sa reduida de sas dimensiones pertocat duncas in manera netzessària fintzas àrbores, frùtora e berdura. Duncas, su Creadore non sessat mai de creare, ca in su tempus modificat e dèchida sa creazione terrena sua a sas cunditziones noas de vida chi si presentant. At creadu sa pigmentazione niedda de sa pedde de sos èsseres umanos chi bivent espostos a fortes radiatziones solares in sas regiones tropicales e ecuatoriales de sa terra ue sos rajos solares corfint sa terra a 90 grados. Àteros colores de sa pedde sunt belle biancos o pàllidos e belle ramati a segunda de sa cantidade de lughe solare. Ma su ruju fundamentale de Adamo (Rosso), dèvidu a su sàmbene, s'agatat in totu sos èsseres umanos.

Sa Bibbia no ispetzifica sos nùmenes dettagliati de sas genias animales antidiluviane bividoras. Deus lassende custu argumentu misteriosu, sena calicuna rivelazione particolare, ognunu est lìberu in su modu suo de imaginare sas cosas. Nointames, sobro s'ipòtesi chi, aende chertu dare a custa prima forma de vida terrestre unu caràtere perfetu, Deus no aeret creadu, tando, sos mostros preistòricos sas cales ossos sunt agatados oe, dae sos ricercatories científicos, in sa terra de sa Terra. terra. In prus, propòngio custa possibilidade chi siant istados creados dae Deus a pustis de su dilùviu, pro intensificare sa maledizione de sa terra subra de sos èsseres umanos chi, chitzo, s'ant a istesiare torra de Lui. Separende-si de Lui, ant a pèrdere s'abbistesa issoro e su grandu connoschimentu chi Deus aiat dadu dae Adamo a Noè. Custu, a su puntu chi in tzertos logos de sa terra, s'òmine s'at a agatare in s'istadu degradadu de s'òmine de sas concas", crompidu e minetzadu dae animales ferotzes, chi a grupos, at a pòdere nointames destruire cun su pretziosu agiudu de sos agentes naturales. maltempo e sa corosa benevolenza de Deus.

Sa separazione momentanea de sos ocupantes de s'arca

Gen.8:1: “ Deus si fiat ammentadu de Noè e de totu sos animales e de totu su bestiàmene chi fiant cun issu in s'arca; e Deus aiat fatu colare unu bentu subra de sa terra, e sas abbas si fiant calmadas ”.

State tzertos, no l'at mai ismentigadu, ma est beru chi custa singulare ammenta de toronilliu racchiuse in s'arca galleggiante cunferit a s'umanidade e a sas genias animales un'aspetu gasi reduidu dae pàrrere abbandonadas de Deus. Difatis, custas vidas sunt in manera perfeta in su seguru ca Deus las custoit comente a unu tesoro. Sunt custu chi b'at de prus pretziosu: sas primitzias chi ripopolano sa terra e si difundent subra de sa superfizie sua.

Gen.8,2: “ Sas fontes de s'isprofundu e sas cateratte de su chelu fiant istadas serradas e s'abba non ruiat prus de su chelu ”

Deus creat sas abbas de su diluviu segundu su bisòngiu suo. Dae ue benint? Dae su chelu, ma mescamente de sa potèntzia creadora de Deus. Pighende s'imàgine de unu guardianu de sa tanca, at abertu sas simbòlicas cateratte tzelestes e arribbat su su momentu chi sas richiude.

Evochende su ruolu complementare de sas “ benas de s'isprofundu ”, in custu versetto Deus nche rivelat chi su diluviu non fiat istadu causadu petzi de s'abba pèndida dae su chelu. Ischende chi “ s'isprofundu ” designat sa terra cugugiada de su totu de sas abbas finas dae sa prima die de sa creazione, sas benas “ suas ” fagherent pessare a un'artziada de su livellu de sas abbas causadu dae su mare matessi. Custu fenòmenu est otentu dae unu cambiamentu de su livellu de su funda-las marinu chi , artziende, faghet artziare su livellu de s'abba finas a cròmperu su livellu chi sa prima die coberiat totu sa terra. Fiat istadu a traessu de su sprofondamento de sos isprofundos de sos otzèanos chi sa terraferma aiat istupadu de s'abba sa de 3 dies e fiat istadu a traessu de un'atzione imbesse chi sa terraferma fiat istada coberta dae sas abbas de su diluviu. S'abba detat “ sas cateratte de su chelu ” serbiat petzi a inditare chi su castigu beniat dae su chelu, dae su Deus tzeleste. Prus tardu custa imàgine de sa “ serratura de su chelu ” at a assumere su ruolu opostu de beneditziones chi acudint dae su matessi Deus tzeleste.

Essende unu creadore, Deus diat àere pòdidu creare su diluviu in un'adobbare de ogru, a voluntade. Aiat prefertu nointames agire in manera graduale subra de sa creazione sua giai creada. Mostra gasi a s'umanidade chi sa natura est in sas manos suas un'arma poderosa, unu mèdiu poderosu chi issu manìgiat pro ofèrrere sa benedizione sua o sa maledizione sua a segunda chi caminet a su bene o in su malu.

Gen. 8:3: “ Sas abbas si fiant retiradas de sa terra, andende semper prus a largu, e a sa fine de centocinquanta dies sas abbas aiant diminuidu ”.

A pustis de 40 dies e 40 notes de abba continua sighidos dae 150 dies de istabilidade a su massimu livellu de sas abbas, cumintzat sa retzessione. A bellu su livellu de sos isprofundos marinos pendet, ma non a fundu comente a in antis de su diluviu.

Gen.8:4: “ In su de sete meses, sa de deghessete dies de su mese, s'arca si fiat posada subra de sos montes de s'Araràt ”.

A sa fine de sos chimbe meses, pròpiu sa die “ su deghessete de su de sete meses ”, s'arca cessat de gallegiare; imbarat subra de su monte prus artu de s'Araràt. Custu nùmeru “deghessete” cunfirma sa fine de s'atu de su cabu divinu. De custa precisazione resurtat chi, durante su dilùviu, s'arca non si fiat istesiadu meda de sa zona ue fiat istada costruida dae Noè e de sos figios suos. E Deus at chertu chi custa proa de su dilùviu abarraret visibile finas a sa fine de su mundu, subra de custa matessi punta de su monte Araràt, a sa cale s'atzessu fiat e restaiat vietadu de sas autoridades russas e turcas. Ma pro como de Lui seberadu, Deus at favoridu sa realizazione de foto aèreas chi ant cunfirmadu sa presèntzia de unu cantu de s'arca intrapuladu in s'astra e in su nie. Oe s'osservazione satellitare diat pòdere cunfirmare cun fortza custa presèntzia. Ma sas autoridades terrenas non chircant etotu de glorificare su Deus creadore; si cumportant comente a inimigos in sos cunfrontos suos e, in totu giustitziat, Deus los ripaga corfende-los cun epidèmias e atacos terrorìsticos.

Gen.8,5: “ Sas abbas aiant sighidu a diminuire finas a su de deghe meses. In su de deghe meses, sa prima die de su mese, aiant apartu sas puntas de sos montes ”

Sa reduida de s'abba est limitada ca a pustis de su dilùviu su livellu de s'abba at a èssere prus artu de su de sa terra antidiluviana. Antigas baddes ant a abarrare afundadas e ant a assùmere s'aspetu de sos atuales maris internos comente a su Mar Mediterràneu, su Mare Càspiu, su Mare Rujù, su Mare Nieddu, etc.

Gen. 8,6: “ A pustis de baranta dies, Noè aiat abertu sa ventana chi aiat fatu pro s'arca ”.

A pustis de 150 dies de istabilidade e 40 dies de abetada, pro sa prima furriada Noè aberit sa pitica ventana. Sas piticas dimensiones suas, unu cubito o 55 cm, fiant giustificadas ca s'unicu impreu suo fiat su de liberare sos pugiones chi podiant gasi fuire dae s'arca de sa vida.

Gen. 8:7: “ Aiat liberadu su corbu, e issu fiat essidu, andende e torrende, fintzas a cando sas abbas si fiant istadas sicadas subra de sa terra .

S'iscoberta de sa terra sica est evocada segundu s'òrdine “ oscuridade e lughe ” o “ note e die ” a su cumintzu de sa creazione. In prus, su primu scopritore imbiadu est su “ corbu ” impuru , cun sa pinninnia “ niedda ” comente a “ note ”. Agit in modu liberu e indipendente in sos cunfrontos de Noè, su prescelto de Deus. Simbulègiat duncas sas religiones iscuras chi s'ant a ativare sena calicunu raportu cun Deus.

In modu prus pretzisu simbulègiat s'Israele carrale de s'antiga alleàntzia a sa cale Deus aiat mandadu sos profetas suos in plùrimas ocasiones, comente a s'andirivieni de su corbu, pro chircare de sarvare su pòpulu suo de sas pràticas de su pecadu. Comente “ su corbu ”, custu Israele in fines refudadu dae Deus sighit s'istòria separadu sua dae Lui.

Gen.8,8: “ Aiat liberadu fintzas sa colomba, pro bidere si sas abbas esserent diminuidas dae sa cara de sa terra ”.

In su matessi òrdine est mandada in reconnoschimentu sa pura “ colomba ” , de sa pinninnia “ bianca ” comente a su nie. Est postu suta de su sinnu de sa “ die e de sa lughe ”. In cantu tale, profetat s'alleàntzia noa basada subra su sàmbene versadu dae Gesùs Cristos.

Gen. 8:9: “ Ma sa colomba no aiat agatadu ue a posare sa pranta de su pee e fiat torrada a issu in s'arca, ca b'aiat abbas subra de sa cara de totu sa terra. Aiat tèndidu sa manu, sa presas e l'aiat giutu cun sese in s'arca ».

A diferèntzia de s'indipendente “ corbu ” nieddu, sa “ colomba ” bianca est in istrinta relazione cun Noè chi las oferit “ sa manu pro la pigare e la giùghere cun sese in s'arca ”. Est un'imàgine de su ligàmene chi unit s'elettu a su Deus de su chelu. Sa “ colomba ” una die s'at a posare subra de Gesùs Cristos cando at a apàrrere dae in antis Giovanni Battista pro èssere batijadu dae issu.

Ti sugero de cunfrontare custas duas tzitas biblicas; su de custu versetto: “ Ma sa colomba no aiat agatadu ue a posare su fundu de sos pees suos ” cun custu versetto de Matteo 8:20: “ Gesùs l'aiat rispòndidu: Sos marianes tenent de sas tanas e sos pugiones de su chelu de sos nios; ma su Figiu de s'òmine non tenet ue a posare su capu ”; e custos versetti de Giovanni 1,5 e 11, ue faeddende de Cristu incarnazione de sa divina “ lughe ” de sa vida , narat: “ Sa lughe splende in sas tenebre e sas tenebre no l'ant acollida ... / ...Ella fiat bènnida a su pòpulu suo, e su pòpulu suo no l'at acollida ». Comente sa “ colomba ” fiat torrada a Noè lassende-si pigare dae issu, in sa “ manu sua ”, risòrgidu, su Redentore Gesùs Cristos fiat pesadu a su chelu cara a sa divinidad sua de Babbu tzeleste, aende lassadu in dae segus suo su messàgiu subra de sa terra de sa redenzione de sos elettos suos, sa bona noa sua mutida “ Vangelu eternu ” in Apocalisse 14:6. E in Ap. 1,20: los at a tènnere “ in manu ” in sas “ sete eras ” profetadas dae sas “ sete Crèsias ” ue los at a rèndere partètzipet de sa santificazione divina de sa lughe “ imaginada ” sua dae sos “ sete candelabri ”.

Gen. 8:10: “ E aiat abetadu àteras sete dies, e torra aiat liberadu sa colomba a foras de s'arca .”

Custu dòpiu richiamu a sas “ sete dies ” nch'insinnat chi pro Noè, comente pro nois oe, sa vida est istada istabilida e ordinada dae Deus subra de s'unidade de sa chida de sas “ sete dies ”, unidade simbòlica fintzas de sos “ sete mìgia ” annos. de su grandu progetu suo salvifico. Custa insistèntzia subra de su mentovu de custu nùmeru “ sete ” nche permetet de cumprèndere s'importu chi Deus l'atribuit; su chi l'at a giustificare pro èssere atacadu in manera piessigna de su demòniu finas a sa torrada in sa glòria de Cristu chi at a pònnere fine a su dominiu terrenu suo.

Gen. 8,11: “ Sa colomba fiat torrada a issu su sero; e aco', teniat in su bicu una fògia de ulivo istratzada. Tando Noè ischiat chi sas abbas fiant diminuidas subra de sa terra .

A pustis de longos tempos de “ oscuridades ” annunziados dae sa paràula “ sero ”, s'isperu de sa sarvesa e sa ditza de sa liberazione de su pecadu ant a bènnere suta de s'imàgine de su “ ulivo ”, posca s'antiga e posca s'alleàntzia noa. Comente Noè aiat ischidu a traessu de una “ fògia de olivo ” chi sa terra isperada e abetada diat èssere istada pronta a l'acollire, sos “ figios

de Deus ” ant a imparare e ant a cumprèndere chi su rennu de sos chelos est lis istadu abertu dae s'imbiadu de su Sennore. chelu Gesùs Cristos.

Custa “ fògia de olivo ” aiat testimoniadu a Noè chi sa tzuddidura e sa crèschida de sos àrbores torraiant a devènnere possìbiles.

Gen.8,12: “ E aiat isetadu àteras sete dies; e aiat liberadu sa colomba. Ma non est mai torrada dae issu .

Custu sinnu fiat istadu detzisivu, ca aiat dimustradu chi “ sa colomba ” aiat seberadu de restare in sa natura chi torra las oferiati su màndigu.

Comente sa “ colomba ” iscumparet a pustis de àere trasmìtidu su messàgiu suo de isperu, a pustis de àere donadu sa vida sua subra de sa terra pro riscattare sos elettos suos, Gesùs Cristos, su “ Printzipe de sa paghe ”, at a lassare sa terra e sos dischentes suos, lassende-los liberos e indipendentes. giùghere sos toronilliu issoro finas a sa gloriosa torrada sua finale.

Gen. 8,13: “ In s'annu seicentouno, su primu mese, sa prima die de su mese, sas abbas si fiant sicadas subra de sa terra. Noè aiat dogadu sa cobertura dae s'arca e aiat castiadu, e aco' chi sa superfitzie de sa terra fiat sica .

S'essiccazione de sa terra est ancora parziale ma promettente, gasi Noè cumintzat a abèrrere su cobertura de s'arca pro castiare s'esternu de s'arca e ischende chi est abarrada arenata subra de sa tzima de su monte Araràt, sa bisione sua s'estendet a largu meda e a largu meda. in manera ampra in prus de s'orizonte. In s'esperientzia de su dilùviu, s'arca assumet s'imàgine de un'ou chi si schiude. Cando si schiude, su pulcino matessi segat su guscio in cale fiat racchiuso. Noè faghet su matessi; issu “ dogat sa cobertura de s'arca ” chi no at a serbire prus a l'amparare de s'abba torrenziale. Si notet chi Deus non benit a abèrrere sa ghenna de s'arca chi issu matessi aiat serradu; custu significat chi non ponet in discussione nen càmbiat su critèriu de su cabu suo cara a sos rebellos terrenos pro sos cales sa ghenna de sa sarvesa e de su chelu at a èssere semper serrada.

Gen. 8,14: “ In su segundu mese, sa de bintisete dies de su mese, sa terra fiat asciuta ”.

Sa terra torrat a devènnere abitabile a pustis de sa reclusione totale in s'arca 377 dies de sa die de s'imbarcu e de sa serrada de sa ghenna a banda de Deus.

Gen.8,15: “ Tando Deus aiat faeddadu a Noè, narende: ”

Gen. 8,16: “ ESSIDAE S'ARCA TUE E MUGERE TUA, SOS FIGIOS TUOS E SAS MUGERES DE SOS FIGIOS TUOS CUN TEGUS ”.

Est ancora Deus a dare su signale de s'essida de sa “ arca ”, cussu chi in antis de su dilùviu aiat serradu a sos ocupantes suos s'ùnica “ ghenna ”.

Gen. 8,17: “ Faghes essire cun tegus cada èssere bividore de cada petza chi est cun tegus, siat sos pugiones chi su bestiàmene e totu sos rètiles chi strisciano subra de sa terra, siats fecundas e multiplicade-bos subra de sa terra .

S'iscena assimigiat a sa de sa de chimbe dies de sa chida de sa creazione, ma non si tratat de una creazione noa, ca a pustis de su diluviu, su ripopolamento de sa terra est una fase de su progetu profetadu pro sos primos 6000 annos de istòria terrena . Deus at chertu chi custa fase esseret terrorosa e dissuasiva. Aiat dadu a s'umanidade sa proa mortale de sos efetos de su cabu divinu Suo. Proa chi at a èssere torrada a cramare in 2 Pietro 3,5-8: “ Cherent disconnòschere, difatis, chi unu tempus esistiant sos chelos mediante sa paràula de Deus, comente a sa terra tratat de s'abba e formada pro mèdiu de s'abba, e pro custas cosas perì su mundu de tando, afundadu dae sas abbas, mentras pro sa matessi paràula sos chelos e sa terra de oe sunt custoidos e abbandados a su fogu, sa die de su cabu e de sa ruina de òmines empi. Ma b'at una cosa, caros meda, chi non devides disconnòschere, chi acanta su Sennore una die est comente a milli annos, e milli annos comente a una die ”. S'anteditu diluviu de fogu s'at a acumprìre a sa fine de su de sete millènnios in occasione de su cabu finale, cun s'abertura de sas benas infuocate de magma suterràneu chi ant a cugugiare s'intrea superfìtzie de sa terra. Custu “ lagu de fogu ”, tzitadu in Apocalisse 20:14-15, at a consumare sa superfìtzie de sa terra cun sos abitates suos infedeli e rebellos e sas òperas issoro chi cheriant prefèrrere disprezzando s'amore dimustradu de Deus. E custu de sete millènnios est istadu profetadu dae sa de sete dies de sa chida, custu segundu sa definitzione “ una die est comente a milli annos e milli annos sunt comente a una die ”.

Gen. 8:18: “ E Noè fiat essidu cun sos figios suos, sa mugere e sas mugeres de sos figios suos ”.

Una bia liberados sos animales, de s'arca istupant ateretantu sos rapresentantes de s'umanidade noa. Agatant sa lughe de su sole e s'ispàtziu ampru e belle illimitadu chi sa natura lis oferit, a pustis de 377 dies e notes de reclusione in un'ispàtziu serradu, angusto e iscuru.

Gen. 8,19: “ Totu sos animales, totu sos rètiles, totu sos pugiones e totu sos èsseres chi si movent subra de sa terra, segundu sa genia issoro, fiant essidos dae s'arca ”.

S'essida de s'arca profetat s'intrada de sos elettos in su rennu de sos chelos ma b'ant a intrare petzi cussos chi ant a èssere giudicados puros dae Deus. A su tempus de Noè no est ancora gasi, ca puru e impuru ant a cunvìvere paris, subra de sa matessi terra, lutende s'unu contra s'àteru finas a sa fine de su mundu.

Gen.8:20: “ Noè aiat costruidu un'altare a YaHWÉH; presas de totu sas bèstias puru e de totu sos pugiones puros e aiat ofertu olocàustos subra de s'altare ».

S'olocàustu est un'atu cun cale su prescelto Noè dimustrat a Deus sa sua gratitudine. Sa morte de una vìtima innotzente, in custu casu un'animale, ammentat a su Deus creadore sos mèdios cun cales, in Gesù Cristos, at a bènnere a redimere sas ànimas de sos elettos suos. Sos animales puros sunt dignos de rapresentare su sacrificziu de Cristu chi at a incarnare sa puresa perfeta in totu s'ànima sua, corpus e ispìritu.

Gen. 8:21: “ E su Sennore aiat intesu unu fragu gradevole, e Yahweh aiat naradu in su coro suo: No apo a maleighere prus sa terra a càusa de s'òmine, ca sos pensamentos de su coro de s'òmine sunt malvagi finas dae su cumintzu de sa gioventude; e no apo a corfire prus cada èssere bividore, comente a apo fatu ”.

S'olocàustu ofertu dae Noè est un'autenticu atu de fide, e de fide obbediente. Ca, si oferit unu sacrificziu a Deus, est in risposta a unu ritu sacrificale chi issu l'at ordinadu, meda in antis de l'insinnare a sos ebreos essidos dae s'Egitu. S'espressione “ fragu gradevole ” non pertocat s'olfatu divinu ma s'Ìspìritu divinu suo chi aprètzat siat s'ubbidientzia de sos fideles eletos suos siat sa bisione profetosa chi custu ritu donat a su sacrificziu benidore suo corosu, in Gesù Cristos.

Finas a su cabu finale non b'at a àere prus unu dilùviu distruidore. S'esperientzia at in pessu chi dimustradu chi s'òmine est naturalmente e malu “ in manera ereditària ” in sa petza, comente a Gesù aiat naradu de sos apòstolos suos in Matteo 7,11: “ Si duncas, essende malu comente seis, ischides dare bonos donos a sos figios bostros ”, cantu prus su Babbu bostru chi est in sos chelos at a dare bonos donos a cussos chi bi lu pedint ”. Deus at a dèvere tando domare custu “ malu ” “animale ”, opinione cumpartzida dae Paolo in 1 Cor. 2:14, e dimustrende in Gesù Cristos sa potèntzia de s'amore suo pro issos, unos cantos de sos mutidos “ malvagi ” ant a devènnere sos eletos, èsseres umanos fideles e obbedienti.

Gen. 8,22: “ Fintzas a cando at a durare sa terra, sèmenat e tòddidu, fritu e caente, istiu e ierru, die e note, no ant a sessare ”.

Custu de oto capitulos si concruit ammentende s'intrèveru de sos opostos assolutos chi guvernant sas cunditziones de sa vida terrena finas dae sa prima die de sa creatzione in cale, cun sa costituzione sua “ note e die ”, Deus aiat riveladu sa cumbata terrena intre “ sas tenebre ” e “sas tenebre”. sa lughe ” chi a sa fine at a bìnchere a traessu de Gesù Cristos. In custu versetto elencat custos intrèveros estremos dèvidos a su fatu chi su pecadu matessi est sa cunsighèntzia de sa libera seberada data a custas creaturas tzelestes e terrestres chi sunt gasi liberas de l'amare e lu serbire o de lu refudare finas a l'odiare. Ma sa cunsighèntzia de custa libertade at a èssere sa vida pro sos partigianos de su bene e sa morte e s'annichilimentu pro sos de su malu, comente a su dilùviu at agigu dimustradu.

Sos sugetos mentovados giughent totus unu messàgiu ispirituale:

“ La sèmenat e su tòddidu ”: sugerint su cumintzu de s'evangelizatzione e sa fine de su mundu; imàgines aiat torrada a leare de Gesù Cristos in sas paràbolas suas, in particolare in Matteo 13,37-39: “ Issu aiat rispòndidu: Cussu chi sèmenat su bonu sèmene est su Figiu de s'òmine; su campu est su mundu; su bonu sèmene sunt sos figios de su rennu; sa zizzania sunt sos figios de su malignu; s'inimigu chi l'at semenadu est su demòniu; sa mietitura est sa fine de su mundu ; sos mietitori sunt sos ànghelos ”.

“ Freddo e calore ”: “ calore ” est tzitadu in Ap.7,16: “ No ant a tènnere prus fàmene, nen prus sidis, nen los at a corfire su sole, nen calicunu calore ”. “. Ma a su contràriu, su “ fritu ” est fintzas una cunsighèntzia de sa maledizione de su pecadu.

“ Istiu e ierru ”: custas sunt sas duas istajones de sos estremos, ambas dolianas cantu s'àtera in s'etzessu issoro.

“ Sa die e sa note ”: Deus los tzitat in s'òrdine chi s'òmine li dat, ca in su progetu suo, in Cristu arribbat su momentu de sa die, su de sa mutida pro intrare a sa gràtzia sua, ma a pustis de custu tempus benit su de su “ sa note in cale nemos podet traballare » segundu Giovanni

9,4, est a nàrrere cambiare su destinù pròpiu ca est de su totu fissadu pro sa vida o pro sa morte de sa fine de su tempus de sa gràtzia.

Gènesi 9

Separazione de sa norma de sa vida

Gen. 9:1: “ E Deus aiat beneitu Noè e sos figios suos e lis aiat naradu: Siais fecundas, multiplicade-bos e riempite sa terra. »

Custu at a èssere su primu ruolu chi Deus afidat a sos èsseres bividores seletzionados e sarvados dae s'arca costruida dae sos òmines: Noè e sos tres figios suos.

Gen.9,2: “ As a èssere motivu de timoria e de sgomento pro cada bèstia de sa terra, e pro cada pugione de su chelu, e pro cada creatura chi si movet subra de sa terra, e pro cada pische de su mare: sunt liberados in sas manos tuas .”

Sa vida animale devet sa subravivèntzia sua a s'òmine, pro custu motivu, ancora prus de in antis de su dilùviu, s'òmine at a pòdere dominare sos animales. Francu cando pro timoria o irritazione un'animale perdet su controllu, in generale totu sos animales tenent timoria de s'òmine e chircant de fuire dae issu cando l'adobiant.

Gen. 9,3: “ Totu custu chi si movet e tenet vida b'at a serbire de màndigu : totu custu b'apo a dare comente a erba birde ”.

Custu cambiamentu in sa dieta tenet diversas giustificatziones. Sena dare tropa importu a s'òrdine presentadu, tzito in antis totu sa lestra ausèntzia de su nutrimentu vegetale esauridu durante su dilùviu e sa terra cugugiada de abba salida devènnida in parte istèrile, petzi in manera graduale at a torrare a accuistare sa sua prena e completa fertildade e sa produtividade sua. In prus, s'istitutzione de sos ritos sacrificales ebràicos at a rechèrrere, a tempus suo, su consumu de sa petza de sa vītima sacrificada in una bisione profetosa de sa Santa Chena ue su pane at a èssere mandigadu comente a s'ìmbulu de su corpus de Gesù Cristos, e su sutzu de ua bufadu comente a s'ìmbulu de su sàmbene suo. Unu de tres motivos, prus pagu ammissibile, ma non prus pagu beru, est chi Deus cheret abbreviare sa durada de sa vida de s'òmine; e su consumu de sa petza chi si corrumperet e introduit in su corpus umanu elementos distruidores de sa vida at a èssere sa base de sa resessida de su disigiù pròpiu e de sa detzisione pròpia. Petzi s'esperientzia cun una dieta vegetariana o vegana frunit una cunfirma personale. Pro afortiare custu pensamentu, ammentamus chi Deus non proibit a s'òmine de consumare animales impuros , mancarì dannosos pro sa salute sua.

Gen.9,4: “ Petzi tue no as a mandigare sa petza cun s'ànima sua, cun su sàmbene suo ”.

Costa proibizione at a abarrare bàlidu in s'antiga alleàntzia segundu Lev. 17:10-11: “ Si un'òmine de sa domo de Israele o de un'istràngiu chi soggiorna in mesu de issos màndigat sàmbene de cale si siat genia , deo volgerò sa cara contra cussu chi màndigat sàmbene e l'apo a eliminare de su pòpulu suo . ” e in sas noas, segundu Àutos 15,19-21: “ Pro custu sunt de su de pàrrere chi non creamus difficultade a cuddos de sos garbosos chi si convertint a Deus, ma lis iscriamus de s'astènnere de sas sozzure de sos idolos, de sa fornicazione, de sas cosas strangolate e de su sàmbene . Ca giai de medas generatziones Moses tenet in cada tzitade pessones chi lu prèigant, ca issu est letu cada sàbadu in sas sinagogas ».

Deus mutit “ ànima ” s'intrea creatura cumposta dae unu corpus de petza e de un'ispiritu de su totu dipendente de sa petza. In custa petza s'òrganu motore est su cherbeddu torradu a frunire dae su sàmbene matessi chi est purificadu a cada respiru dae s'ossìgenu risucchiato de sos purmone. In s'istadu de vida, su cherbeddu creat sos signales elètricos chi gènerant pensamentu e memòria e gestit su funtzionamentu de totus sos àteros òrganos carrales chi cumponent su corpus fisicu. Su ruolu de su “sàmbene” chi est de su restu, pro genoma, ùnicu pro cada ànima bividora, non devet èssere consumadu pro motivos de salute, ca carrat iscòrias e impuridades creadas in totu su corpus, e pro unu motivu ispirituale. Deus at abbandadu in manera esclusiva in manera assoluta, a s'insignamentu religiosu suo, su printzipiu de bufare su sàmbene de Cristu, ma petzi in sa forma simbolizzata de su sutzu de s'ua. Si sa vida est in su sàmbene, chie bufat su sàmbene de Cristu est torradu a costrùere in sa natura santa sua e perfeta, segundu su printzipiu beru chi narat chi su corpus est fatu de custu chi nudrit.

Gen.9,5: “ Iscais fintzas custu, apo a pedire contu de su sàmbene de sas ànimas bostras, nde domanderò contu a cada animale; e apo a pedire contu de s'ànima de s'òmine a s'òmine, a s'òmine chi est su frade ”.

Sa vida est sa cosa prus importante pro su Deus Creadore chi l'at creada. Lu devimus ascurtare pro nche rèndere contu de s'oltraggio chi su delitu costituit in sos cunfrontos suos, beru propietàriu de sa vida sutràida. In cantu tale, est s'ùnicu chi podet legitimare s'òrdine de dogare sa vida. In su versetto pretzedente, Deus at autorizadu s'òmine a pigare sa vida animale pro nde fàghere su màndigu suo, ma inoghe si tratat de delitu, de ochisura chi ponet fine de su totu a una vida umana. Custa vida istesiada no at a tènere prus sa possibilidade de s'acurtziare a Deus, ne de testimoniare unu cambiamentu de conduta si finas a tando non s'esseret cunformada a sa norma sua de sarvesa. Inoghe Deus ponet sas bases de sa lege de su taglione, “ogru pro ogru, dente pro dente, vida pro vida”. S'animale at a pagare cun sa morte pròpia s'ochisura de un'òmine e s'òmine de tipu Caino at a èssere ochidu si ochit su frade “ suo ” de sàmbene de tipu Abele.

Gen. 9,6: “ Si calicunu ispartzit su sàmbene de un'òmine, su sàmbene suo at a èssere isparidu dae s'òmine; ca Deus at fatu s'òmine a imàgine sua ”.

Deus non chircat de crèschere su nùmeru de sas mortes ca, a su contràriu, autorizende sa missa a morte de unu mortore, contat subra un'efetu deterrente e chi, a càusa de s'arriscu

corsicanu, su majore nùmeru de èsseres umanos imparet a compidare su cumportamentu pròpiu, in modu de non devènnere unu mortore, ateretantu, dignu de morte.

Petzi chie est animadu dae una fide bera e autèntica si podet rèndere contu de ite significas “ Deus s'est fatu òmine a imàgine sua ”. Mescamente cando s'umanitàde devenit mostruosa e abominevole comente acontesset oe in su mundu otzidentale e in totue subra de sa terra sedotta de su connoschimentu sientificu.

Gen. 9,7: “ E bois siais fecundas e multiplicade-bos, ispainade-bos subra de sa terra e multiplicade-bos susu de issa ”.

Deus cheret etotu custa multiplicatzione, e no a casu su nùmeru de sos elettos est gasi piticu, fintzas in raportu a sos mutidos chi ruent longu su caminu, chi cantu majore at a èssere su nùmeru de sas creaturas suas , tantu prus intre issas at a pòdere agatare e seletzionare sos elettos suos; ca segundu sa pretzisione annodada in Daniele 7:9, sa proportzione est unu milione seberadu pro deghe milliardos mutidos, overas 1 pro 10.000.

Gen.9:8: “ Deus aiat faeddadu ancora a Noè e a sos figios suos cun issu, narende: ”

Deus si girat a sos bator òmines ca, afidende su dominiu a su rapresentante maschile de sa genia umana, issos ant a èssere retentos responsàbiles de custu chi ant a àere permitidu chi esseret fatu dae sas fèminas e de sos pipios chi sunt postos suta de s'autoridade issoro. Su dominiu est sinnu de aficu ofertu dae Deus a sos òmines ma los rendet de su totu responsàbiles dae in antis sa cara sua e a su cabu suo.

Gen. 9,9: “ Aco', deo istabilo s'alleàntzia mea cun tegus e cun sa discendèntzia tua a pustis de tene; »

Est importante pro nois oe nche rèndere contu chi nois semus cuddu “ sèmene ” cun su cale Deus at istabilidu s'alleàntzia “ sua ”. Sa vida moderna e sos imbentos galanos suos non càmbiant nudda de sas orìgines umanas nostras. Semus sos erederis de su cumintzu nou chi Deus at donadu a s'umanitàde a pustis de su terrorosu dilùviu. S'alleàntzia istabilida cun Noè e sos tres figios suos est ispetzifica. Impinnat Deus a non destruere prus totu s'umanitàde cun sas abbas de su dilùviu. Posca at a bènnere s'alleàntzia chi Deus at a istabilire cun Abramo, sa cale s'at a realizzare in sos duos aspetos sutzessivos suos atzentrados, literalmente in su tempus e in manera ispirituale, in su ministèriu redentore de Gesù Cristos. Custa alleàntzia at a èssere in sustàntzia individuale comente s'istatutu de sarvesa chi est in chistione. Durante sos 16 sèculos chi ant a pretzèdere sa prima bènnida sua, Deus at a rivelare su disinnu suo de sarvesa a traessu de sos ritos religiosos imperados a su pòpulu ebràicu. Posca, a pustis de su cumprimentu in Gesù Cristos de custu disinnu riveladu in totu sa lughe sua, pro belle àteros 16 sèculos s'infedeltà at a sutzèdere a sa fidelidade e 1260 annos ant a regnare sas tenebre prus iscuras suta de s'amparu de su papismo romanu. Partinde dae s'annu 1170, cando Pietro Valdo aiat pòdidu torra praticare sa pura e fidele fide cristiana cun cumprèndida s'osservàntzia de su beru sàbadu, fiant istados, a pustis de issu, seletzionados eletos prus pagu illuminados in s'òpera de sa Riforma impinnada ma non giuta a tèrmine. In prus, fiat istadu petzi partinde dae su 1843 chi, a traessu de una dòpia proa de fide, Deus aiat resèssidu a agatare intre sos pionieres de s'avventismo, de sos fideles eletos. Ma fiat ancora tropu chitzo ca cumprènderent

in prenu sos arcanos isvelados in sas profetzas suas. Su sinnu de s'alleàntzia cun Deus est in cada momentu su de giùghere e retzire sa lughe sua, pro custu l'òperat chi iscrio a nùmene suo, pro illuminare sos elettos suos, costituit comente a una " testimonia de Gesùs ", sa forma ùrtima sua, sinnu chi s'alleàntzia sua est bera e cunfirmada meda.

Gen. 9:10: " cun cada èssere bividore chi est cun tegus, siat pugiones chi bestiàmene e totu sas bèstias de sa terra, siat cun totus sos essidos dae s'arca, siat cun totu sas bèstias de sa terra ."

S'alleàntzia presentada dae Deus pertocat fintzas sos animales, totu custu chi bivet e s'at a multiplicare subra de sa terra.

Gen. 9,11: " Deo istabilo s'alleàntzia mea cun bois: peruna petza at a èssere prus distruida dae sas abbas de su dilùviu, nen b'at a àere prus calicunu dilùviu chi distruat sa terra ".

Sa letzione datat de su dilùviu devet restare ùnica. Deus at a intrare como a una cumbata corpus a corpus ca s'obietivu suo est conchistare sos coros de sos elettos suos.

Gen. 9:12: " E Deus aiat naradu: Custu est su sinnu de s'alleàntzia chi istabilo intre mene e bois e cada èssere bividora chi est cun bois, de generatzione in generatzione: "

Custu sinnu chi Deus dat pertocat totu custu chi bivet, puru e impuru. No est ancora su sinnu de s'apartenèntzia a sa pessone sua, comente a at a èssere su sàbadu de sa de sete dies. Custu sinnu ammentat a sos èsseres bividores s'aficu presu de non los distruire mai prus cun sas abbas de su dilùviu; custu est sa làcana sua.

Gen.9,13: " Apo postu s'arcu meu intre sas nues, e at a èssere su sinnu de s'alleàntzia intre mene e sa terra "

Sa sièntzia at a ispiegare sa càusa fisica de s'esistèntzia de s'arcobaleno. Si tratat de una scomposizione de su pantasma luminosu de sa lughe solare chi ruet subra de sùtiles pìgios de abba o subra de un'elevada umidade. Totus ant notadu chi s'arcobaleno aparit cando proet e su sole irràdiat sos rajos luminosos suos. Resta su fatu chi s'abba ammentat su dilùviu e sa lughe de su sole est imàgine de sa lughe de apretziare, benèfica e rasserenante de Deus.

Gen. 9,14: " Cando apo a tènnere radunato sas nues subra sa terra, s'arcu at a apàrrere intre sas nues; »

Sas nues fiant istadas duncas imbentadas de Deus pro creare s'abba petzi a pustis de su dilùviu e in manera cuntemporànea a su printzìpiu de s'arcobaleno. Nointames, in sos tempos nostros abominevoli, òmines e fèminas empi tenent distorto e impestadu su tema de s'arcobaleno, assumende custu sìmbulu de s'alleàntzia divina pro nde fàghere s'acrònimu e s'emblema de su raduno de sos pervertidos sessuales. Deus devet agatare in custu unu bonu motivu pro corfire custa umanidade odiosa e iscuregida in sos cunfrontos suos e cara a sa genia umana. Chitzo ant a apàrrere sos ùrtimos sinnos de s'arrenegu suo, ardentes comente a sa fogu e distruidores comente a sa morte.

Gen. 9:15: " E m'apo a ammentare de s'alleàntzia mea intre mene e bois e cada creatura bividora de cada petza, e sas abbas no ant a devènnere prus unu diluviu pro destruere cada petza ".

Leghende custas paràulas de garbu bènnidos de sa buca de Deus, mesuro su paradossu pessende a sas paràulas chi podet nàrrere oe a càusa de sa perversidade umana chi at cròmpidu su livellu de sos antidiluviani.

Deus at a mantènnere sa paràula sua, non b'at a àere prus su diluviu de abba, ma pro totu sos rebellos est abbandadu unu diluviu de fogu sa die de su cabu; chi s'apòstolu Pedru nch'at ammentadu in 2 Pietro 3:7. Ma in antis de custu ùrtimu cabu, e in antis de sa torrada de Cristu, at a bènnere su fogu nucleare de sa De tres Gherras Mundiales o "6a trumba " de Apoc. 9,13-21, suta forma de plùrimos e mancas "antunna" mortales. , dogare sos amparos de s'ingiustizia chi sunt devènnidas sas grandu tzitades, capitales o prus pagu, de su praneta Terra.

Gen.9,16: " S'arcu at a èssere in sa nue; e deo l'apo a castiare, pro m'ammentare de s'alleàntzia eterna intre Deus e cada creatura bividora, eja, de cada petza chi est subra de sa terra ".

Cuddu tempus est a largu in nois e diat pòdere lassare a sos rapresentantes noos de s'umanidade su grandu isperu de evitare sos errores cummitidos dae sos antidiluviani. Ma oe s'isperu no est prus cunsentida ca su frutu de sos antidiluviani aparit in totue intre nois.

Gen. 9,17: " E Deus aiat naradu a Noè: Custu est su sinnu de s'alleàntzia chi deo istabilo intre mene e cada petza chi est subra de sa terra ".

Deus sutaliniat su caràtere de custa alleàntzia chi est istabilida cun "cada petza". Custa est un'alleàntzia chi at a pertocare semper s'umanidade in su sentidu colletivu.

Gen.9,18: " Sos figios de Noè, chi fiant essidos dae s'arca, fiant istados Sem, Cam e Jafet. Cam fiat su babbu de Canaan ".

Nch'est dada una precisazione: " Cam fiat su babbu de Canaan ". Ammentat, Noè e sos figios suos sunt totus gigantes aias rimadu de sas dimensiones de sos antidiluviani. Gasi, sos gigantes ant a sighire a si multiplicare, in particolare in sa terra de "Canaan", ue sos ebreos in partèntzia de s'Egitu los ant a iscobèrrere cun mala sorte issoro, ca sa timoria causada dae sas dimensiones issoro los at a cundennare a vagare 40 annos in su desertu. e mòrrere inie.

Gen.9:19: " Custos sunt sos tres figios de Noè, e sa discendèntzia issoro aiant pobuladu totu sa terra ".

De notare chi in origine sos antidiluviani teniant totus unu solu òmine comente a origine: Adamo. Sa vida post noa-diluviana est costruida subra de tres pessones, Shem, Cham e Japhet. Sos pòpulos de sos discendentes issoro ant a èssere duncas separados e aia partzidu . Cada nàschida noa at a èssere ligada a su patriarca suo, Sem, Cam o Jafet. S'ispiritu de partzidura at a fàghere afidamentu subra de custas diferentes origines pro pònnere sos uni contra sos àteros òmines presos a sas traditziones issoro ancestrali.

Gen. 9,20: “ Noè aiat cumintzadu a coltivare sa terra e aiat prantadu sas vites ”.

Custa faina, totu sumadu, in s'àmbitu de sa normalidade, at a tènnere comente si siat graves cunsighèntzias. Ca a su tèrmine de su coltivu suo, Noè toddet s'ua e su sutzu pigiadu essende-si ossidadu, bufat alcol.

Gen. 9,21: “ Aiat bufadu binu, s'ubriacò e si fiat iscobertu in mesu de sa sua turet. »

Perdende su controllu de sas atziones suas, Noè creet de èssere solu, s'iscoberit e s'ispògiat de su totu.

Gen. 9,22: “Cam, su babbu de Canaan, aiat bidu sa nudidade de su babbu e l'aiat contadu foras a sos duos frades suos. »

A cuddu tempus, sa mente umana era ancora sensibile meda a custa nudidade iscoberta dae su peccatore Adamo. E Cham, ispassiadu e de seguru unu pagu befulanu, tenet sa pèssima idea de contare s'esperientzia visiva sua a sos duos frades suos.

Gen. 9:23: “ Tando Sem e Jafet aiant pigadu su manteddu, si l'aiant postu subra de sos coddos, aiant caminadu a dae segus e aiant cobertu sa nudidade de su babbu; ca sas caras issoro si bortaiant, no aiant bidu sa nudidade de su babbu ”.

Cun totu sas precautziones netzessàrias, sos duos frades aiant cobertu su corpus nudu de su babbu.

Gen. 9,24: “ Cando Noè si fiat ischidadu de s'ebbrezza, aiat intesu custu chi su figiu suo prus giòvanu l'aiat fatu ”.

Duncas sos duos frades bi l'aiant dèvidu insinnare. E custa denuntzia entusiasmerà Noè chi s'intendet violadu s'onore suo de Babbu. No aiat bufadu alcòlicos in manera voluntària e fiat istadu vītima de una reatzione naturale de su sutzu de ua chi cun su tempus s'òssidat e su cale tzùcaru si trasformat in alcol.

Gen. 9,25: “ E aiat naradu: Maleitu siat Canaan! Siat issu s'iscrau de sos iscraos de sos frades suos! »

In realidade, custa esperientzia serbit petzi comente a iscòticu a su Deus creadore pro profetare subra de sa discendèntzia de sos figios de Noè. Ca Canaan matessi non teniat nudda a chi fàghere cun s'atzione de su babbu Cam; fiat tando innotzente de sa curpa sua. E Noè l'aiat maleitu, ca no aiat fatu nudda. Sa situatzione consolidada cumintzat a nche rivelare unu printzipiu de su cabu de Deus chi aparit in su segundu de sos deghe cumandamentos letu suos in Èsodu 20,5: “ Non ti prostrerai in dae in antis issoro e non los as a serbire; ca deo, su Signore deus Tuo, sunt unu Deus gelosu, chi punit s'ingiustitia de sos babbos subra de sos figios finas a sa de tres e a sa de bator generatziones de sos chi m'òdiant ” . In custa aparente ingiustitia torrat a sètzere totu sa sabiduria de Deus. Ca, pessade-nos, su ligàmene intre figiu e babbu est naturale e su figiu s'at a ischierare semper de sa parte de su babbu cando at a èssere agredidu; cun raras etzetziones. Si Deus corfit su babbu, su figiu l'at a odiare e at a amparare su babbu. Maleighende su figiu Canaan, Noè punit Cam, su babbu preocupadu pro sa resessida de sos discendentes suos. E Canaan, de su càntigu suo, at a giùghere cun sese sas

cunsighèntzias de èssere figiu de Cam. At a proare duncas unu risentimento durajolu contra Noè e sos duos figios chi beneighet: Sem e Iafet. Ischimus giai chi sos discendentes de Canaan ant a èssere destruidos dae Deus pro ofèrrere a Israele, su pòpulu liberadu suo dae s'iscravidade egiziana (unu àteru figiu de Cam: Mizraim), su territòriu natzionale issoro.

Gen.9,26: “ E aiat naradu ancora: Beneitu siat Yahwéh, Deus de Sem, e chi Canaan siat s'iscrau issoro! »

Noè profetat subra de sos figios suos su progetu chi Deus tenet subra de cadaunu de issos. Duncas sos discendentes de Canaan ant a èssere iscraos de sos discendentes de Sem. Cham s'at a ammanniare cara a sud e at a pobulare su continente africanu finas a sa terra de s'attuale Israele. Sos Sem s'ant a ammanniare cara a est e sud-est, pobulende sos actuales paisos arabomusulmanos. De sa Caldea, s'attuale Iràq, Abramo at a istupare comente a unu semiticu puru. S'istòria lu cunfirmat, s'Àfrica de Canaan fiat difatis iscraa de sos àrabos discendentes de Sem.

Gen. 9,27: “ Potzat Deus estèndere sos possedimentos de Iafet, e lu lassare istare in sas tirat de Sem, e lassa chi Canaan siat s'iscrau issoro! »

Iafet s'at a ammanniare a nord, est e ovest. meda tempus su Nord at a dominare su Sud. Sos paisos cristianizados de su nord ant a connòschere un'isvilupu tècnicu e sientificu chi lis at a permitere de isfrutare sos paisos àrabos de su sud e de iscravizare sos pòpulos de s'Àfrica, discendentes de Canaan.

Gen. 9,28: “ Noè aiat bìvidu a pustis de su dilùviu trecentocinquant'annos ”.

350 annos Noè aiat pòdidu testimoniare su dilùviu a sos suos cuntemporàneos e los pònneru in guàrdia de sos errores de sos antidiluviani.

Gen.9:29: “ Totu sas dies de Noè fiant istadas novecentocinquanta annos; posca est mortu ”.

In su 1656, s'annu de su dilùviu de Adamo, Noè teniat 600 annos, duncas aiat mortu in su 2006 a càusa de su pecadu de Adamo, a s'edade de 950 annos. Segundu Gen. 10,25, a sa nàschida de " Peleg ", in su 1757, " sa terra fiat istada partzida ", de Deus, a càusa de s'esperientzia de sa rebellia rebella de su re Nimrod e de sa sua Torre de Babele. Sa partzidura, o separazione, fiat istadu sa cunsighèntzia de sas diversas limbas chi Deus aiat dadu a sos pòpulos pro chi si separarent e non formarent prus unu blocu unidu dae in antis sa cara sua e a sa voluntade sua. Noè aiat bìvidu duncas s'eventu e teniat tando 757 annos.

Cando Noè aiat mortu, Abramo fiat giai nàschidu (in su 1948, 2052 annos in antis de sa morte de Gesù Cristos situada in s'annu 30 de su comunu farsu nostru calendàriu), ma s'agataiat a Ur, in Caldea, a largu de Noè chi biviato in nord cara a Monte Ararat.

Nàschidu in su 1948, cando su babbu Térach teniat 70 annos, Abramo aiat lassadu Haran, pro rispòndere a s'òrdine de Deus, a s'edade de 75 annos in su 2023, est a nàrrere 17 annos a pustis de sa morte de Noè in su 2006. S'istafeta ispirituale de s'alleantzia est tando asseguradu e realizadu.

A s'edade de 100 annos, in su 2048, Abramo devenit babbu de Isacco. Aiat mortu in s'edade de 175 annos in su 2123.

A s'edade de 60 annos, in su 2108, Isacco fiat devènnidu babbu de sos gemellos Esaù e Giacobbe, segundu Gen. 25:26.

Gènesi 10

Sa separazione de sos pòpulos

Custu capìtulu nche presentat sos discendentes de sos tres figios de Noè. Custa rivelazione at a èssere ùtile ca in sas profetzas suas Deus at a fàghere semper riferimentu a sos nùmenes originàrios de sos territòrios interessados. Unos cantos de custos nùmenes sunt identificàbiles a discansu comente nùmenes atuales ca ant cunservadu sas raighinas printzipales, esèmpios: “ Madai ” pro Medas, “ Tubal ” pro Tobolsk, “ Meshech ” pro Mosca.

Gen.10,1: “ Custos sunt sos discendentes de sos figios de Noè, Sem, Cam e Jafet. Lis aiant nàschidu de sos figios a pustis de su dilùviu. »

Sos figios de Jafet

Gen.10,2: “ Sos figios de Jafet fiant istados: Gomer, Magog, Madai, Javan, Tubal, Meshech e Tiras . »

“ Madai ” est Mèdia; “ Javan ”, Grètzia; “ Tubal ”, Tobolsk, “ Meshech ”, Mosca.

Gen.10,3: “ Sos figios de Gomer: Ashkenaz, Riphath e Togarmah. »

Gen.10,4: “ Sos figios de Javan: Eliseo, Tarsis, Kittim e Dodanim. »

“ Tarsis ” significat Tarsu; “ Kittim ”, Tzipru.

Gen. 10,5: “ Pro mesu issos fiant istadas pobuladas sas ìsulas de sas natziones segundu sos paisos issoro, segundu sa limba issoro , segundu sas famìlias issoro, segundu sas natziones issoro. »

S'espressione " sas ìsulas de sas natziones " si referit a sas natziones otzidentales de s'attuale Europa e a sas grandu estensiones issoro comente a sas Amèricas e s'Austràlia.

Sa pretzisione “ segundu sa limba de cadaunu ” at a agatare s'acrarimentu suo in s'esperientzia de sa Torre de Babele rivelada in Gen.11.

Sos figios de Cam

gen. 10:6: " Sos figios de Cam fiant istados: Cush, Mizraim, Puth e Canaan. »

Cush designat s'Etiopia; " Mizraim ", Egitu; " Puth ", Libia; e " Canaan ", s'attuale Israele o s'antiga Palestina.

Gen.10,7: " Sos figios de Cush: Sheba, Havilah, Sabta, Raema e Sabteca. Sos figios de Raema: Seba e Dedan. »

Gen.10,8: " Cush aiat generadu fintzas Nimrod; fiat istadu issu chi fiat cumintzadu a èssere poderosu subra de sa terra. »

Custu re " Nimrod " at a èssere su costruidore de sa " Torre de Babele ", sa càusa de sa separazione de sas limbas a banda de Deus chi separat e isula sos òmines in pòpulos e natziones segundu Gen.11.

Gen.10,9: " Fiat istadu unu balente cassadore dae in antis YaHWÉH; duncas est naradu: Comente Nimrod, unu balente cassadore dae in antis YaHWÉH. »

Gen. 10,10: " Aiat regnadu da prima subra de Babele, Erech, Accad e Calneh, in su paisu de Sennaar. »

" Babele " designat s'antiga Babilònia; " Accad ", s'antiga Akkadia e s'attuale tzitade Bagdàd; " Shinear ", Iràq.

Gen. 10,11: " De cuddu paisu fiat bènnidu Assùr; aiat costruidu Ninive, Rehoboth Hir, Calah, "

" Assùr " si referit a s'Assiria. " Ninive " fiat devènnida s'attuale Mosùl.

Gen.10,12: " e Resen intre Ninive e Calah; est sa grandu tzitade. »

Custas tres tzitades fiant situadas in s'attuale Iràq, in su nord e longu su riu " Tigre ".

Gen. 10,13: " Mizraim aiat generadu sos Ludim, sos Anamim, sos Lehabim, sos Naftuhim " ,

Gen. 10,14: " sos Patrusim, sos Casluhim, de cales provenirono sos Filisteos, e sos Caftorim. »

Sos " Filisteos " designant sos atuales palestinos, ancora in gherra contra Israele comente in sa betza alleantzia. Sunt sos figios de s'Egitu, àteru inimigu istòricu de Israele finas a su 1979 cando s'Egitu si fiat alleadu cun Israele.

Gen. 10,15: " Canaan aiat generadu Sidone suo mannu, e Heth; »

Gen. 10:16: " e sos Gebusei, sos Amorreos e sos Ghirgashiti " ,

" Jebus " designat Gerusalemme; sos " Amorreos " fiant istados sos primos abitantes de su territòriu donadu dae Deus in Israele. Cando chi abarrant in sa norma de sos gigantes, Deus

los aiat postu a morte e los aiat mundadu bia cun calabroni velenosos dae in antis su pòpulu suo pro liberare su logu.

Gen. 10,17: “ sos Hivvei, sos Architi, sos Siniti ” ,

“ Pecadu ” si referit a sa Tzina.

Gen. 10,18: “ sos Arvaditi, sos Zemariti, sos Amatei. Tando sas familias de sos Cananeos si fiant ispèrdidas. »

Gen. 10,19: “ Sas làcanas de sos Cananeos andaiant in Sidone, dae sa parte de Gerar, finas a Gaza, e de sa parte de Sodoma, Gomorra, Adma e Zeboim, finas a Lesha. »

Custos antigos nùmenes delimitant sa terra de Israele subra de su ladu ovest de su nord ue s'agatat Sidone a su sud ue s'agatat ancora s'attuale Gaza, e subra de su ladu est de su sud, segundu s'istitutzione de Sodoma e Gomorra in su giassu de su “mare Mortu”, a nord ue s'agatat Zeboim.

gen. 10,20: “ Custos sunt sos figios de Cam, segundu sas familias issoro, segundu sas limbas issoro, segundu sos paisos issoro, segundu sas natziones issoro. »

Sos figios de Sem

Gen. 10,21: “ Fintzas a Sem, babbu de totu sos figios de Heber, e frade de Jafet su majore, fiant nàschidos de sos figios. »

Gen. 10,22: “ Sos figios de Sem fiant istados: Elàm, Assùr, Arpacshad, Lud e Aram. »

“ Elàm ” designat s'antigu pòpulu persianu de s'attuale Iràn, gasi comente sos arianos de s'India setentrionale; “ Assùr ”, s'antiga Assìria de s'attuale Iràq; “ Lud ”, fortzis Lod in Israele; “ Aram ”, sos Arameos de sa Siria.

Gen.10,23: “ Sos figios de Aram: Uz, Hul, Geter e Mash. »

Gen. 10,24: “ Arpacshad aiat generadu Shelach; e Shelach aiat generadu Heber. »

Gen. 10,25: “ A Heber fiant nàschidos duos figios: su nùmene de unu fiat Peleg, ca a sas dies suas su paisu fiat istadu partzidu , e su nùmene de su frade fiat Jokthan. »

Agatamus in custu versetto sa pretzisione: “ ca a s'època sua sa terra fiat istada partzida ”. Devimus a issu sa possibilidade de datare, in s'annu 1757 de su pecadu de Adamo, sa separatzione de sas limbas cunsighente a su tentativu de unificatzione rebella mediante s'artziada de sa Torre de Babele. Est tando su tempus de su rennu de su re Nimrod.

Gen. 10,26: " Iokthan aiat generadu Almodad, Sheleph, Hazarmaveth, Jerah, "

Gen. 10,27: “ Hadoram, Uzal, Diklah ” ,

Gen. 10,28: “ Obal, Abimael, Saba ” ,

Gen. 10,29: “ Ofir, Avila e Iobab. Totus custos fiant figios de Jokthan. »

Gen. 10,30: “ Istaiant de Mesha, de sa parte de Sefar, finas a su monte de oriente. »

Gen. 10,31: “ Custos sunt sos figios de Sem, segundu sas famìlias issoro, segundu sas limbas issoro, segundu sos paisos issoro, segundu sas natziones issoro. »

Gen. 10,32: “ Custas sunt sas famìlias de sos figios de Noè, segundu sas generatziones issoro, segundu sas natziones issoro. E de issos fiant bènnidos sas natziones chi si fiant isparidos subra de sa terra a pustis de su dilùviu . »

Gènesi 11

Separazione pro limbas

Gen.11,1: “ Totu sa terra teniat una sola limba e sas matessi paràulas ” .

Deus torrat a cramare inoghe sa lògica cunsighèntzia de su fatu chi totu s'umanidade calat de un'ùnica còpia: Adamo e Eva. Sa limba faeddada fiat istada tando trasmitida a totu sos discendentes.

Gen.11 :2: “ Movende de oriente, aiant agatadu una pranura in su paisu de Sennaar, e in cue si fiant istabilidos ” .

A “est” de su paisu de “Shinear”, in s'attuale Iràq, bi fiat s'attuale Iràn. Lassende sas zonas prus elevadas, sos òmines si riunint in una pranura, bene abbada dae sos duos grandu rios, “s'Eufrate e su Tigri” (ebraicu: Phrat e Hiddekel) e fertile. A tempus suo, fintzas Lot, nebode de Abramo, aiat seberadu custu logu pro s'istabilire, cando si fiat separadu de su tziu. Sa grandu pranura at a favorire su fràigu de una grandu tzitade, “ Babele ”, chi at a abarrare famada finas a sa fine de su mundu.

Gen.11,3: “ Si naraiant s'unu a s'àteru: Benide! Faghimus de sos matones e cotzamus·los in su fogu. E su matone lis aiat serbidu de pedra, e su bitume lis aiat serbidu de tzimentu .

Sos òmines riunidos non bivent prus in tirat, iscoberint sa fabricatzione de sos matones cotos chi permitent de pesare fràigos abitativos permanentes. Custa iscoberta est in s'origine de totu sas tzitades. Durante s'iscravidade in Egitu, sa fabricatzione de custos matones, pro costruire Ramses pro su Faraone, at a èssere càusa de tribulia pro sos ebreos. Sa diferèntzia est chi sos matones issoro no ant a èssere cotos in su fogu, ma fatos de terra e pàgia, ant a èssere essiccati a su sole cocente de s'Egitu.

Gen.11,4: “ E naraiant ancora: Andemus! Costruamus-nos una tzitade e una turre sa cale cùcuru arribos finas a su chelu e fatzamus-nos unu nùmene, pro no èssere ispèrdidos subra de totu sa terra ” .

Sos figios de Noè e sos discendentess suos biviant ispartos pro sa terra, comente a nòmades, e semper in tirat dèchidas a sos biàgios issoro. Deus pigat de mìa in custa rivelatzione su su momentu chi, pro sa prima bia in s'istòria umana, sos òmines detzident de s'istabilire in unu logu e in abitòrios permanentes, costituende gasi su primu pòpulu sedentàriu. E custu primu addòbbiu los giughet a s'unire pro chircare de isfugire a sa separatzione chi dat logu a litigi, litigi e mortos. Aiant imparadu de Noè sa malesa e sa violèntzia de sos antidiluviani; a su puntu chi Deus los aiat dèvidu destruere. E pro compidare mègius s'arriscu de cummìtere torra sos matessi errores, pessant chi, riunende-si in un'unicu logu, ant a resèssere a evitare custa violèntzia. Su ditzu narat: s'unione faghet sa fortza. Finas dae sos tempos de Babele, totus sos mannos soberanos e sas grandu dominatziones ant fundadu sa fortza issoro subra de s'unione e subra de su raduno. Su capìtulu pretzedente tzitaiat su re Nimrod chi fiat istadu, a cantu paret, su primu leader unificante de s'umanidade de su tempus suo, etotu costruende Babele e sa turre sua.

Su testu pretzisat: “ una turre sa cale tzima tocat su chelu ”. Custa idea de “tocare su chelu” inditat s'intentzione de s'unire a Deus in chelu pro li dimustrare chi sos òmines podent fàghere a mancu de Lui e chi tenent ideas pro evitare e risòlvere de soles sos problemas pròpios. No est nen prus nen prus pagu chi unu disafiu a su Deus creadore.

Gen.11,5: “ Yahweh fiat pèndidu pro bìdere sa tzitade e sa turre chi sos figios de sos òmines fiant costruende ” .

Est petzi un'imàgine chi nche rivelat chi Deus connoschet su progetu de un'umanidade animada torra de pensamentos rebellos.

Gen.11 :6: “ E YaHWéH aiat naradu: Aco', sunt unu solu pòpulu, e totus tenent una sola limba, e custu est custu chi ant printzipiadu; como nudda diat àere lis impèdidu de fàghere totu custu chi aiant pranificadu ” .

Sa situatzione de s'època de Babele est ogrianada dae sos universalistas cuntemporàneos chi bisant custu ideale: formare unu solu pòpulu e faeddare un'única limba. E a sos universalistas nostros, comente a cuddos radunati de Nimrod, no interessat ite pessat Deus subra de custu argumentu. Nointames, in su 1747, partinde dae su pecadu de Adamo, Deus at faeddadu e espressadu s'opinione sua. Comente inditant sas paràulas suas, s'idea de su progetu umanu no li praghet e lu genat. Nointames, non si tratat de los annichilare torra. Ma notamus chi Deus non cuntestat s'eficatzidade de s'acostamentu de s'umanidade rebella. Issa tenet unu petzi incumbeniente e est pro issu: prus si riunint, prus lu denegant, no lu serbint prus o, peus, serbint farsas divinidades in dae in antis suo.

Gen.11,7: “ A in antis! Pendimus, e in cue confundimus sa limba issoro, pro chi no intendant prus sa limba de s'àteru » .

Deus tenet sa soluzione sua: “ confundimus sa limba issoro, pro chi no intendant prus sa limba de s'àteru ”. Custa atzione mirat a realizzare unu miràculu divinu. In un'iscuta sos òmines

s'expressant in limbas diversas e non comprendende-si prus sunt custringtos a s'istesiare sos uni de sos àteros. S'unidade disigiada est segada . Sa separatzione de sos òmines, tema de custu istùdiu, est ancora inie, bene acumprida.

Gen.11:8: “ E Yahweh los aiat ispèrdidu de in cue subra de sa cara de totu sa terra; e ant sessadu de costruire sa tzitade ” .

Cussos chi faeddant sa matessi limba s'agrupant e s'istèsiant de sos àteros. Est duncas a pustis de custa esperièntzia de sas “ limbas ” chi sos òmines s'ant a istabilire in vàrios logos ue ant a fùndere tzitades de pedras e de matones. S'ant a formare de sas natziones e pro punire sas curpas issoro Deus las at a pòdere pònnere s'una contra s'àtera. Su tentativu de “ Babelè ” de istabilire sa paghe universale aiat fallidu.

Gen. 11,9: “ Pro custu su nùmene issoro fiat istadu mutidu Babelè, ca in cue su Sennore aiat confùndidu sa limba de totu sa terra e de in cue su Sennore los aiat ispèrdidu subra de sa cara de totu sa terra ” .

Su nùmene “Babelè” chi significat “confusione” mèritat de èssere connotu ca testimòniat a sos òmines comente a Deus at reagidu a su tentativu issoro de unione universale: “ sa confusione de sas limbas ”. Sa letzione teniat sa fine de pònnere in guàrdia s'umanidade, finas a sa fine de su mundu, ca Deus at chertu rivelare custa esperièntzia in sa testimonia sua, detada a Moses chi gasi aiat iscritu sos primos libros de sa santa Bìbbia sua chi ancora oe legamus. Deus duncas no aiat dèvidu impreare sa violèntzia contra sos rebellos de cuddu tempus. Ma non at a èssere sa matessi cosa, a sa fine de su mundu ue, riproduende custu raduno universale cundennadu de Deus, sos ùrtimos rebellos subravìvidos a sa De tres Gherras Mundiales ant a èssere distruidos dae sa torrada gloriosa de Gesù Cristos. Ant a dèvere tando fàghere sos contos cun sa “ira sua” tenende, in prus, detzìdidu de ochire sos ùrtimos eletos suos ca ant a èssere abarrados fideles a su suo Sabato santificadu sin de sa creatzione de su mundu. Sa letzione datat de Deus non fiat istada mai osservada dae s'umanidade e de s'ighidu subra de totu sa terra si fiant formadas grandu tzitades fintzas a cando Deus non las aiat fatu destruire de àteros pòpulos o de epidèmias mortales subra de larga iscala.

Sos discendentes de Sem

Cara a Abramo babbu de sos credentes e de sas atuales religiones monoteistiche

Gen. 11,10: “ Custos sunt su sèmene de Sem. Shem, a s'edade de chentu annos, aiat generadu Arpacchad, duos annos a pustis de su dilùviu .

Figu de Sem, Arpacchad fiat nàschidu in su 1658 (1656+2)

Gen. 11,11: “ Sem aiat bìvidu chimbighentos annos a pustis de sa nàschida de Arpacchad; e aiat generadu figios e figias ”.

Sem aiat mortu in su 2158 a s'edade de 600 (100 + 500)

Gen. 11,12: “ Arpacchad, trentacinquenne, aiat generadu Shelach ” .

Figiu de Arpacchad, Schélach fiat nàschidu in su 1693 (1658 + 35).

Gen. 11,13: “ Arpacchad aiat bìvidu a pustis de sa nàschida de Shelach quattrocentotre annos; e aiat generadu figios e figias ” .

Arpacchad aiat mortu in su 2096 a s'edade de 438 annos (35 + 403)

Gen. 11,14: “ Scelach, trinta annos, aiat generadu Eber ” .

Héber est nàschidu in su 1723 (1693 + 30)

Gen. 11,15: “ Shelach aiat bìvidu a pustis de sa nàschida de Heber quattrocentotre annos; e aiat generadu figios e figias ” .

Schélach aiat mortu in su 2126 (1723 + 403) a s'edade de 433 annos (30 + 403)

Gen.11,16: “ Heber, trintabator annos, aiat generadu Peleg ” .

Péleg est nàschidu in su 1757 (1723 + 34). Pro como de sa nàschida sua, segundu Gen. 10,25, " sa terra fiat istada partzida " dae sas limbas faeddadas creadas dae Deus pro partzire e separare sos òmines riunidos a Babele.

Gen. 11,17: “ A pustis de sa nàschida de Peleg, Heber aiat bìvidu quattrocentotrenta annos; e aiat generadu figios e figias ” .

Héber aiat mortu in su 2187 (1757 + 430) a s'edade de 464 annos (34 + 430)

Gen.11,18: “ Peleg, trinta annos, aiat generadu Rehu ” .

Rehu est nàschidu in su 1787 (1757 + 30)

Gen.11,19: “ Peleg aiat bìvidu a pustis de sa nàschida de Rehu duecentonove annos; e aiat generadu figios e figias ” .

Péleg aiat mortu in su 1996 (1787 + 209) a s'edade de 239 annos (30 + 209). Cunstatat su brutale accorciamento de sa vida dèvidu cun probabilidade a sa rebellia a sa Torre de Babele acumprida a tempus suo.

Gen.11,20: “ Rehu, trintaduos annos, aiat generadu Serug ” .

Serug est nàschidu in su 1819 (1787 + 32)

Gen.11,21: “ Rehu aiat bìvidu a pustis de sa nàschida de Serug duecentosette annos; e aiat generadu figios e figias ” .

Rehu aiat mortu in su 2096 (1819 + 207) a s'edade de 239 annos (32 + 207)

Gen. 11,22: “ Serug, trinta annos, aiat generadu Nahor ” .

Nachor est nàschidu in su 1849 (1819 + 30)

Gen. 11,23: “ Serug aiat bìvidu dughentos annos a pustis de sa nàschida de Nahor; e aiat generadu figios e figias ” .

Serug aiat mortu in su 2049 (1849+200) a s'edade de 230 annos (30+200)

Gen. 11,24: “ Nahor, bintinoe annos, aiat generadu Terah ” .

Térach est nàschidu in su 1878 (1849 + 29)

Gen. 11,25: “ A pustis de sa nàschida de Terah, Nahor aiat bìvidu centodiciannove annos; e aiat generadu figios e figias ” .

Nachor aiat mortu in su 1968 (1849 + 119) a s'edade de 148 annos (29 + 119)

Gen. 11,26: “ Tera, setanta annos, aiat generadu Abramo, Nahor e Haran ” .

Abramo est nàschidu in su 1948 (1878 + 70)

Abramo at a tènnere su primu figiu suo legìtimu, Isacco, cando at a tènnere 100 annos, in su 2048 , segundu Gen. 21:5: " Abraamo teniat chentu annos cando fiat nàschidu su figiu Isacco ".

Abramo at a mòrrere in su 2123 a s'edade de 175 annos , segundu Gen.25:7: “ Custos sunt sas dies de sos annos de sa vida de Abramo: aiat bìvidu centosettantacinque annos » .

Gen. 11,27: “ Custos sunt sos discendentes de Terah. Terah aiat generadu Abramo, Nahor e Haran. Haran aiat generadu Lot .

Nòdida chi Abramo est su majore de sos tres figios de Terah. Est duncas issu chi est nàschidu cando su babbu Terah teniat 70 annos, comente a ispetzificadu in su versetto 26 subra.

Gen. 11,28: “ E Haran aiat mortu dae in antis Terah su babbu, in sa terra nadale sua, in Ur de sos Caldeos ” .

Custa morte ispiegat pro ite Lot at a acumpangiare de s'ghida Abramo in sos biàgios suos. Abramo l'aiat pigadu suta de s'amparu suo.

Fiat istadu in Ur in Caldea chi Abramo fiat nàschidu e fiat istadu in Babilònia in Caldea chi su rebellu Israele diat èssere istadu giutu in catividade a su tempus de su profeta Geremia e de su profeta Daniele.

Gen. 11:29: " Abramo e Nahor aiant pigadu de sas mugeres: su nùmene de sa mugere de Abramo fiat Sarai, e su nùmene de sa mugere de Nahor fiat Milcah, figia de Haran, babbu de Milcah e babbu de Jiscah " .

Sas alleàntzias de custu tempus so meda consanguinee: Nachor aiat cojuadu Milcah, sa figia de su frade Haran. Fiat sa norma e s'ubbidientzia a unu dovere chi miraiat a preservare sa puresa de sa ratza de sos discendentes. Ateretantu, Isacco at a mandare su tzeracu suo a agatare una mugere pro su figiu Isacco in s'istrinta famiglia de Labano s'aramàicu.

Gen. 11,30: “ Sarai fiat istèrile: non teniat figios ” .

Custa isterilidade at a permitere a su Deus creadore de rivelare sa potèntzia creadora sua; custu rendende-la capatzu de dare a sa lughe unu figiu cando at a tènner belle chentu annos comente a su maridu Abramo. Custa isterilidade fiat netzessària subra de su pranu profetosu, ca Isacco est presentadu comente a su tipu de su nou Adamo chi Gesùs Cristos at a incarnare a tempus suo; ambos òmines fiant istados in tempus issoro “ figios de sa promissa divina”. Est tando, semper a càusa de su ruolu profetosu suo de “figiu de Deus” chi no at a seberare issu matessi sa mugere, ca in sa petza de Gesùs, est Deus chi sèberat sos apòstolos suos e sos dischentes suos, est a nàrrere s'Ispritu de su Babbu chi est in issu e chie l'ànimat.

Gen. 11,31: “ Tera aiat pigadu Abramo su figiu, e Lot figio de Haran, figiu de su figiu, e Sarai nura sua, mugere de Abramo su figiu. Fiant andados paris in Ur de sos Caldeos a su paisu de Canaan. Aiant lòmpidu a Carran e in cue fiant istados .

S'intrea famiglia, cumpresu Abramo, si fiat istabilidu in su nord de su paisu, a Caran. Custu primu movimentu los giughet a s'acurtziare a su logu de sa nàschida de s'umanidade. Si separant de sas grandu tzitades, giai pobuladas meda e giai rebellas meda, de sa pranura fertile e pròsperat.

Gen.11:32: “ Sas dies de Terah fiant istados duecentocinque annos; e Terah aiat mortu in Haran .

Nàschidu in su 1878, Térach aiat mortu in s'edade de 205 annos in su 2083.

A su tèrmine de s'istùdiu de custu capitulu, notamus chi su progetu de reduire s'aspetativa de vida a 120 annos est subra de su bonu caminu cara a sa resessida. Intre sos “600 annos” de Sem e sos “148 annos” de Nahor o sos “175 annos” de Abramo, s'accorciamento de sa vida est ladina. Unos 4 sèculos a pustis, Moses at a bìvere pròpiu 120 annos. Su nùmeru tzitadu dae Deus at a èssere otentu comente a modellu cumpletu.

In s'esperientzia bivida dae Abramo, Deus ammustrat custu chi Issu matessi est prontu a fàghere pro riscattare sa vida de sos elettos suos chi issu sèberat intre totus sas creaturas umanas suas a segunda chi cunservent s'imàgine sua. In custa iscena istòrica, Abramo est Deus in su Babbu, Isacco, Deus in su Fìgiu e su cumprimentu s'at a acumprire in Gesùs Cristos e subra de su sacrificziu voluntàriu suo at a nàschere s'alleantzia noa.

Gènesi 12

Separazione de sa famiglia terrena

Gen. 12,1: “ Su Sennore aiat naradu a Abramo: Anda-ti-nche dae su paisu tuo, de sa pàtria tua e de sa domo de babbu tuo, cara a su paisu chi deo t'apo a inditare ”.

Pro òrdine de Deus, Abramo at a lassare sa familia terrena sua, sa domo de su babbu, e devimus bìdere in custu òrdine su significadu ispirituale chi Deus at dadu in Gen. 2:24, a sas paràulas suas chi naraiant: “ C 'Pro custu s'òmine at a lassare su babbu e sa mama e s'at a unire a sa mugere e ant a devènnere una sola petza ». Abramo devet “ lassare su babbu e sa mama ” pro intrare a su rolu ispirituale profetosu de Cristu pro su cale contat petzi sa “Isposa ”, s'assemblea sua de elettos. Sos ligàmenes carrales sunt ostàculos a s'avantzamentu ispirituale chi sos elettos divent evitare, pro resèssere a fàghere, in un'imàgine simbòlica, “ una sola petza ” cun Gesùs Cristos, su Deus creadore YaHWÉH.

Gen.12,2: “ Apo a fàghere de tene una grandu nazione e t'apo a beneìghere; Apo a rèndere mannu su nùmene tuo e as a èssere fonte de beneditzione ».

Abramo at a devènnere su primu de sos Patriarcas de sa Bibbia, reconnotu dae sos monoteistas comente a su “babbu de sos credentes”. Issu est fintzas in sa Bibbia, su primu servidore de Deus, de cale ant a èssere sighidos e isvelados pro tempus meda sas minudas de sa vida sua.

Gen.12,3: “ Apo a beneìghere sos chi t'ant a beneìghere, e apo a maleìghere sos chi t'ant a maleìghere; e in tene ant a èssere beneitas totu sas famìlias de sa terra ».

Sos biàgios e sos addòbios de Abramo nd'ant a frunire sa proa e giai in Egitu cando su faraone aiat chertu andare a letu cun Sarai, creende chi esseret sa sorre segundu cantu aiat naradu Abramo pro amparare sa vida sua. In una bisione, Deus l'aiat fatu ischire chi Sara fiat sa mugere de unu profeta e issu belle aiat mortu.

Sa segunda parte de custu versetto, « in tene ant a èssere beneitas totu sas famìlias de sa terra », at a agatare su cumprimentu suo in Gesùs Cristos, figiu de Davide de sa tribù de Giuda, figiu de Israele, figiu de Isacco, figiu de Abramo. Est subra de Abramo chi Deus at a costruire sas duas alleantzias sutzessivas suas chi rapresentant sos cànones de sa sarvesa sua. Ca custos istandard ant dèvidu s'evòlvere pro colare dae su tipu simbòlicu a su tipu beru; a segunda chi s'òmine peccatore bia in antis de Cristu o a pustis de issu.

Gen.12,4: “ Abramo aiat mòvidu, comente a YaHWÉH l'aiat naradu, e cun issu aiat mòvidu Lot. Abramo teniat setantaghimbe annos cando aiat lassadu Carran .

A 75 annos Abramo tenet giai una longa esperièntzia de vida. Devimus achirire custa esperièntzia pro ascurtare e chircare Deus; ite chi est fata a pustis de àere iscobertu sas maleditzones de s'umanidade separada dae issu. Si Deus l'at mutidu est ca Abramo lu chircaiat, gasi cando Deus si rivelat a issu, s'affretta a l'ubbidire. E custa salutare ubbidientzia at a èssere cunfirmada e ammentada a su figiu Isacco in custu versetto tzitadu in Gen. 26,5: " Ca Abramo aiat ubbididu a sa boghe mea e aiat osservadu sos òrdines meos, sos cumandamentos meos, sos istatutos meos e sas leges meas ". Abramo diat àere pòdidu cunservare custas cosas petzi si Deus bi las aeret presentadas. Custa testimonia de Deus nche

rivelat chi medas cosas non mentovadas in sa Bibbia sunt istadas realizadas. Sa Bibbia nche presentat petzi unu resumu de sa longa esistèntzia de sas vidas umanas. E de sa vida de un'òmine de 175 annos, petzi Deus podet nàrrere su chi at bìvidu minutu pro minutu, segundu pro segundu, ma a nois bastat unu resumu de s'essenziale.

Duncas, sa benedizione de Deus datat a Abramo si basat subra s'ubbidientzia sua, e totu s'istùdiu nostru de sa Bibbia e de sas profetzas suas diat èssere vanu si non cumprenderemus s'importu de custa ubbidientzia ca Gesù Cristos nch'at dadu comente a esèmpiu su suo narende in Giovanni 8: 29: “ Cussu chi m'at mandadu est cun megus; non m'at lassadu petzi, ca fatzo semper custu chi li praghet ”. Est su matessi cun cale si siat; cada bonu raportu s'otenet faghende “ custu chi est galanu ” a chie cheres compiacere. Duncas sa fide, sa bera religione, non est una cosa cumplessa, ma unu tipu simpre de raportu resu agradadu a Deus e a si matessi.

In sa fine nostra de sos tempos, su sinnu chi est istupende est su de sa disubbidientzia de sos pipios cara a sos babbos e cara a sas autoridades natzionales. Deus organizat custas cosas pro fàghere a manera chi sos adultos rebellos, ingratos o indiferentes in sos cunfrontos suos iscobèrgiant custu chi issu matessi isperimentat a càusa de sa malesa issoro . Duncas, sas atziones creadas dae Deus abbòghinant meda de prus forte de sas boghes e de sos arresonos, pro esprimere sa giusta indignatzione sua e sos giustos brighet.

Gen. 12,5: “ Abramo presas Sarai sa mugere e Lot, figiu de su frade, cun totu sos benes chi teniant e sa tzerachia chi aiant acustadu a Carran. Aiant mòvidu pro andare a su paisu de Canaan e aiant lòmpidu a su paisu de Canaan ».

Charan s'agatat a nord-est de Canaan. Abramo andat duncas dae Haran cara a ovest, posca cara a sud, e intrat a Canaan.

Gen. 12,6: “ Abramo aiat rugradu su paisu finas a unu logu mutidu Sichem, a sos cercos de Moras. Tando b'aiat in su paisu sos Cananeos ”.

Nos lu diamus dèvere ammentare? Sos “ Cananeos ” sunt de sos gigantes, ma tando chi nàrrere de su matessi Abramo? Ca su dilùviu fiat ancora probe meda e Abramo diat àere pòdidu benissimo tènnere sas dimensiones de unu gigante. Intrende a Canaan, non signalat sa presèntzia de custos gigantes, su chi est lògicu si issu matessi est ancora in custa norma. Pendende cara a sud, Abramo rugrat s'attuale Galilea e arribbat a s'attuale Samària, a Sichem. Custa terra de Samària at a èssere unu logu de evangelizatzione favoridu dae Gesù Cristos. Inie at a agatare s'aficu in sa “samaritana” e in sa familia sua, a sa cale, pro sa prima bia, cun grandu ispantu issoro, fiat istadu permitidu de intrare a un'ebreu.

Gen. 12,7: “ Yahweh aiat apartu a Abramo e aiat naradu: A sa discendèntzia tua deo apo a dare custu paisu. E Abramo aiat costruidu inie un'altare a YaHWÉH, chi li fiat apartu .

Deus at seberadu pro primu s'attuale Samària pro s'ammustrare a Abramo chi at a santificare custu addòbiu costruende-bos un'altare, sìmbulu profetosu de sa rughe de su supplizio de Cristu. Custu sèberu sugerit unu ligàmene cun s'evangelizatzione benidora de su Paisu a banda de Gesù Cristos e de sos apòstolos suos. Est in custu logu chi Deus l'annùntziat chi at a donare custu Paisu a sos suos posterì. Ma cale, cuddu ebràicu o cuddu cristianu? Nointames sos fatos istòricos in prode de sos ebreos, custa promissa paret pertocare sos

elettos de Cristu pro si realizare in sa terra noa; ca sos elettos de Cristu sunt fintzas, segundu su printzìpiu de sa giustificatzione pro fide, sa discendèntzia promissa a Abramo.

Gen. 12,8: “ De in cue si fiat iscostiadu cara a su monte a est de Bethel e aiat prantadu sas suas tirat, tenende Bethel a ovest e A sos a est. In cue aiat costruidu fintzas un'altare a YaHWÉH e aiat invocadu su nùmene de YaHWÉH ”.

Pendende a sud, Abramo si fiat acampadu subra de sos montes intre Betel e A sos. Deus ispetzificat s'orientamentu de sas duas tzitades. Betel significat "domo de Deus" e Abramo la còllocat a otzidente, in s'orientamentu chi at a èssere dadu a su tabernacolo e a su tèmpiu de Gerusalemme, gasi chi intrende cara a sa santidade de Deus, sa domo, sos officianti bortant sos coddos su sole naschente chi pesat a est, s'oriente. A est s'agatat sa tzitade Aï sa cale raighina significat: muntone de pedras, ruina o montigru e monumentu. Deus nche rivelat su cabu suo: in cara a s'intrada de sos elettos in sa domo de Deus b'at, a est, petzi ruinas e muntones de pedras. In custa imàgine, Abramo teniat in dae in antis suo abertas sas duas bias cara a sa libertade: a ovest, Betel e sa vida opuru, a est, A sos e sa morte. Pro fortuna aiat giai seberadu sa vida cun YaHWÉH.

Gen.12,9: “ Abramo aiat sighidu sos biàgios suos, sobrende cara a sud ”.

De notare chi in custa prima traversata de Canaan, Abramo non si giughet a “Jebus”, su nùmene de sa tzitade benidora de Davide: Gerusalemme, chi benit gasi dae issu de su totu disconnotu.

Gen. 12,10: “ B'est àpidu una carestia in su paisu; e Abramo fiat pèndidu a Egitu pro soggiornarvi, ca sa carestia fiat manna in su paisu ».

Comente aiat acontèssidu, in su su momentu chi Giuseppe figiu de Giacobbe, Israele, fiat devènnidu su primu visir de Egitu, fiat istadu sa carestia a giùghere Abramo in Egitu. Sas esperièntzias chi aiat tentu inie sunt contadas in su restu de sos versetti de custu capìtulu.

Abramo est un'òmine paghiosu e peri timorosu. Timende de èssere ochidu pro pigare sa mugere Saraï, chi fiat bella meda, aiat detzìdidu de la presentare comente a sa sorre, una mesu veridade. Cun custu stratagemma su Faraone l'aiat fatu pràghere e l'aiat cobertu de benes chi l'ant a dare richesa e podere. Otentu custu, Deus corfit su Faraone cun sas piaghe e issu imparat chi Saraï est sa mugere. Duncas insegue Abramo chi lassat s'Egitu ricu e poderosu. Custa esperièntzia profetat sa permanèntzia de sos Ebreos chi, a pustis de èssere istados iscraos de s'Egitu, nd'ant a essire giughende cun sese s'oro suo e sas richesas suas. E custu podere l'at a èssere chitzo ùtile meda.

Gènesi 13

Sa separatzione de Abramo de Lot

De torrada de s'Egitu, Abramo, sa familia sua e Lot, su nebode, fiant torrados a Betel in su logu ue aiat pesadu un'altare pro invocare Deus. Mentras sunt totus in custu logu intre Betel e Aibe, intre “sa domo de Deus” e sas “ruinas”. A pustis de sos litigi intre sos tzeracos issoro, Abramo si separat de Lot a su cale lassat su sèberu de sa diretzione chi cheret pigare. E Lot aiat collidu s'occasione pro seberare sa pranura e sa fertilitade sua promitende prosperidade. Su versetto 10 afirmat: “ Lot fiat pesadu sos ogros e aiat bidu totu sa pranura de su Giordanu, chi fiat totu abbada. Prima chi su Sennore distruiret Sodoma e Gomorra, issas fiant finas a Zoar unu giardinu de su Sennore, sìmile a su paisu de Egitu . Gasi faghende sèberat sa “ruina” e l'at a iscobèrrere cando Deus at a corfire cun fogu e sùrfuru sas tzitades de costa badde oe in parte cugugiada dae su “Mar Mortu”; castigu de su cale scamparà paris cun sas duas figias suas, gràtzias a sa misericòrdia de Deus chi at a imbiare duos ànghelos a l'avèrtere e a lu fàghere lassare Sodoma ue at a istare. Leghimus in su versetto 13: “ Sos abitantes de Sodoma fiant malvagi e mannas peccatori contra YahWÉH ”.

Abramo abarrat tando, a curtzu a Betel, “sa domo de Deus” subra de su monte.

Gen. 13:14-18: “ Yahweh aiat naradu a Abramo, a pustis de chi Lot si fiat istadu separadu dae issu: Pesat sos ogros e dae ue ses càstiat cara a nord e cara a sud, cara a est e ovest; ca totu su paisu chi bides l'apo a dare a tie e a sa discendèntzia tua pro semper. Apo a rèndere sa discendèntzia tua comente a su prùere de sa terra ; gasi, si calicunu at a pòdere contare su prùere de sa terra , fintzas sa discendèntzia tua at a èssere contada. Pesados, cursas su paisu in longu e in largu; ca ti l'apo a dare . Abramo aiat prantadu sas suas tirat e fiat bènnidu a istare intre sos cercos de Mamre, chi sunt a curtzu a Hebron. E inie aiat costruidu un'altare a YahWÉH ”.

Lassada su sèberu a Lot, Abramo retzit sa portzione chi Deus li cheret dare e fintzas inie annoat sas beneditziones suas e sas promissas suas. Su paragone de su sèmene “ suo ” cun su “ prùere de sa terra ”, origine e fine de s'ànima, de su corpus e de s'ispìritu umanu, segundu Gen. 2,7, at a èssere cunfirmadu dae su de sos “ isteddos de su chelu ” in Gen. .15: 5.

Gènesi 14

Separatzione pro pòdere

Bator re de s'oriente benint a fàghere gherra a sos chimbe re de sa badde ue s'agatat Sodoma, in sa cale bias Lot. Sos chimbe re sunt poddados e fatos presoneris paris cun Lot. Avèrtidu, Abramo benit a agiudu suo e libera totu sos presoneris presoneris. Notamus s'interessu de su versetto chi sighit.

Gen. 14,16: " At aporridu totu sas richesas; ricondusse fintzas Lot, su frade, cun sos benes suos, puru sas fèminas e su pòpulu ".

In realidade petzi pro Lot aiat intervènnidu Abramo. Ma contende sos fatos, Deus caratza custa realidade pro evocare su suo brigo in sos cunfrontos de Lot chi at fatu sa mala seberada de bìvere in sa tzitade de sos malvagi.

Gen. 14:17: " A pustis de chi Abramo fiat istadu torrada vitoriosu dae Chedorlaomer e dae sos res chi fiant cun issu, su re de Sodoma li fiat essidu addòbiu a sa badde de Shaweh, chi est sa badde de su re ."

Su binchidore andat ringratziadu. Sa paràula "Shavéh" significat: simple; etotu custu chi sedusse Lot e aiat influentzadu su sèberu suo.

Gen. 14,18: " Melchisedek, re de Salem, aiat giutu su pane e su binu: fiat satzerdote de su Deus artu meda ".

Custu re de Salem fiat " satzerdote de su Deus Altissimo ". Su nùmene suo significat: "su meu Re est sa Giustitzia". Sa presèntzia sua e s'interventu suo testimòniat una continuidade de su cultu de su beru Deus subra de sa terra a pustis de sa fine de su dilùviu, chi abarrat ancora bene presente in sos pensamentos de sos òmines de su tempus de Abramo. Ma custos adoradores de su beru Deus no ischint nudda de su progetu salvifico chi Deus at a rivelare a traessu de sas esperièntzias profetasas bìvidas dae Abramo e de sa discendèntzia sua.

Gen. 14,19: " E aiat beneitu Abramo e aiat naradu: Beneitu siat Abramo de su Deus artu meda, sennoras de su chelu e de sa terra! »

Sa beneditzione de custu rapresentante ufiziale de Deus cunfirmat galu de prus sa beneditzione chi Deus aiat dadu deretu a Abramo in pessone.

Gen. 14,20: " Beneitu siat su Deus artu meda, chi t'at cunsignadu in sas manos sos inimigos tuos! E Abramo l'aiat dadu sa de deghe de totu ".

Melchisedec beneighet Abramo ma si càstiat bene de su l'attribuire sa vitòria sua; l'atribuit a su " Deus Altissimo chi aiat cunsignadu sos inimigos suos in sas manos suas . E tenimus un'esèmpiu cuncretu de s'ubbièntzia de Abramo a sas leges de Deus ca " aiat dadu sa de deghe de cada cosa " a Melchisedek su cale nùmene significat: "Su meu Re est sa Giustitzia". Custa lege de sa de deghe esistiat tando giai de sa fine de su dilùviu subra de sa terra e cun probabilidade fintzas in antis de su "dilùviu".

Gen. 14,21: " Su re de Sodoma aiat naradu a Abramo: Dae-mi de sas pessones e pigas pro ti las richesas ".

Su re de Sodoma est depidore a Abramo chi aiat liberadu su pòpulu suo. Duncas cheret pagare regalmente pro su servitziu suo.

Gen.14,22: " Abramo aiat rispòndidu a su re de Sodoma: Peso sa manu a YaHWÉH, Deus Altissimo, Sennoras de su chelu e de sa terra: "

Abramo approfita de sa situatzione pro ammentare a su re perversu s'esistèntzia de “ YHWÉH su Deus Altissimo ”, s'ùnicu “ Maestro de su chelu e de sa terra ”; su chi lu rendet ùnicu propietàriu de totu sas richesas chi su re otenet a traessu de sa malesa sua.

Gen. 14,23: “ No apo a pigare nudda de tuo, mancu unu filu, nen su cordone de unu sabatas, ca tue non nàrgiat: Apo arrichidu Abramo. Nudda pro mene! »

In custu comportamentu, Abramo testimòniat a su re de Sodoma chi fiat bènnidu a custa gherra petzi pro sarvare su nebode Lot. Abramo cundennat comente Deus custu re chi bivet in su malu, in sa perversione e in sa violèntzia. E bi lu crarit refudende sas richesas otentas indegnamente.

Gen. 14,24: “ Petzi su chi ant mandigadu sos giòvanos e sa parte de sos òmines chi ant caminadu cun megus, Aner, Eshcol e Mamre: ant a pigare sa parte issoro ”.

Ma custu sèberu de Abramo pertocat petzi issu, s'òmine tzeracu de Deus, e sos tzeracos suos podent pigare sa parte issoro de sas richesas ofertas.

Gènesi 15

Separazione pro patu

Gen.15,1: “ A pustis de custos avvenimentos sa paràula de su Sennore fiat istada girada a Abramo in bisione e l'aiat naradu: Abramo, non timere; Deo so s'iscudu tuo e s'acumpensu tuo at a èssere mannu meda ”.

Abramo est un'òmine paghiosu chi bivet in unu mundu brutale, fintzas in una bisione Deus, s'amigu suo YaHWÉH, benit a l'incoragire: “ Deo so s'iscudu tuo e s'acumpensu tuo at a èssere mannu meda ”.

Gen.15,2: “ Abramo aiat rispòndidu: Sennore YaHWÉH, ite m'as a dare? Ando sena figios; e s'erederi de domo mea est Eliezer de Damascu ».

Dae tempus meda Abramo sufrat de non pòdere devènnere babbu a càusa de s'isterilidade de Sarai, mugere legitima sua. E ischit chi cando at a mòrrere unu parente istrintu at a eredere sos benes suos: “ Eliezer de Damascu ”. Notamus fui-fui cantos annos tenet custa tzitade “ Damascu ” in Siria.

Gen. 15:3: “ E Abramo aiat naradu: Aco', tue non m'as dadu calicunu sèmene, e cussu chi at a èssere nàschidu in domo mea at a èssere s'erederi meu ”.

Abramo non cumprendet sas promissas fatas a sos suos posteris ca non nde tenet calicuna, essende sena figios.

Gen. 15,4: “ Tando sa paràula de su Sennore fiat istada girada a issu: Issu no at a èssere s'erederi tuo, ma cussu chi at a essire dae su sinu tuo at a èssere s'erederi tuo ”.

Deus li narat chi at a devènnere a beru babbu de unu pipiu.

Gen. 15,5: “ E cando l'aiat àpidu giutu foras, l'aiat naradu: Càstiat su chelu e contat sos isteddos, si las podes contare. E l'aiat naradu: Custa at a èssere sa discendèntzia tua ”.

In occasione de custa bisione datat a Abramo, Deus nche rivelat una crae simbòlica de su significadu chi dat in manera ispirituale a sa paràula “ isteddu ”. Tzitada a su cumintzu in Gen 1,15, “ s'isteddu ” tenet su ruolu de “ illuminare sa terra ” e custu ruolu est giai su de Abramo chi Deus aiat mutidu e prescelse a custa fine, ma at a èssere fintzas su de totu sos credentes chi at a rivendicare sa fide sua e su servitziu suo a Deus. Si notet chi segundu Daniele 12:3, su status de “ isteddos ” at a èssere dadu a sos elettos a s'intrada issoro in s'eternidade: “ Cussos chi sunt intelligentes risplenderanno comente a su lugore de su chelu, e cussos chi insinnant sa giustìtzia, a sa moltitudine at a lùghere comente a sos isteddos, in sos sèculos de sos sèculos ”. S'imàgine de su “isteddu ” lis benit atribuida in manera simple a càusa de s'issoro seberada a banda de Deus.

Gen.15:6: “ Abramo aiat cunfiadu in YaHWÉH, chi bi l'aiat cunsideradu giustìtzia ”.

Custu cursu in versetti costituit s'elementu ufiziale de sa definizione de fide e de su printzipiu de sa giustificatzione pro fide. Ca sa fide no est àteru chi aficu illuminadu, giustificada e dignitosa. S'aficu in Deus est legìtima petzi in su connoschimentu illuminadu de sa voluntade sua e de totu custu chi l'est agradadu, sena sa cale devenit illegìtima. Cunfiare in Deus significat crèere chi Issu beneighet petzi cussos chi L'ubbidint, sighende s'esèmpiu de Abramo e su perfetu esèmpiu de Gesùs Cristos.

Custu cabu de Deus subra de Abramo profetat su chi issu at a giùghere a totus cussos chi s'ant a comportare comente a issu, in sa matessi ubbidientzia a sa veridade divina proposta e recherta a tempus issoro.

Gen. 15,7: " Yahweh l'aiat naradu ancora: Deo so Yahweh, chi t'apo fatu essire dae Ur de sos Caldeos, pro ti dare in possessu custu paisu ”.

Comente preàmbulu a sa presentada de s'alleàntzia sua cun Abramo, Deus ammentat a Abramo chi l'aiat fatu essire dae Ur de sos Caldeos. Custa fòrmula est modellada subra de sa presentada de su primu de sos “deghe cumandamentos” de Deus, tzitadu in Èsodu 20,2: “ Deo so YaHWÉH, su Deus tuo, chi t'apo fatu essire dae su paisu de Egitu, dae sa domo de iscravidade ” .

Gen.15,8: “ Abramo aiat rispòndidu: Sennore YaHWÉH, de ite apo a ischire chi l'apo a possedere? »

Abramo pedit unu sinnu a YaHWÉH.

Gen.15:9: “ E YaHWÉH l'aiat naradu: Pigas una giovenca de tres annos, una cabra de tres annos, unu mascru de tres annos, una tortora e una colomba ”.

Gen. 15,10: “ Abramo presas totus custos animales, los aiat segadu a metade e aiat postu cada cantu un'in cara a s'àteru; ma non aiat cumpartzidu sos pugiones .

Sa risposta de Deus e s'atzione de Abramo reherent un'acrarimentu. Custa tzerimònia sacrificale si basat subra s'idea de cumpartzimentu chi pertocat sas duas partes chi s'impinnant in un'alleàntzia, est a nàrrere: cumpartzimus paris. Sos animales segados a su tzentru simbulègiant su corpus de Cristu chi, essende unu, at a èssere cumpartzidu in manera ispirituale intre Deus e sos elettos suos. Sas berbeghes sunt s'imàgine de s'òmine e de Cristu ma sos pugiones non tenent custa imàgine de s'òmine chi at a èssere su Cristu imbiadu dae Deus. Pro custu, comente a simbulu tzeleste, cumparent in s'alleàntzia ma non sunt segados foras. Su chitimentu de su pecadu a banda de Gesù at a èssere in favore petzi pro sos elettos terrenos, non pro sos ànghelos tzelestes.

Gen 15,11: “ Sos pugiones rapaci si fiant posados subra de sos mortos; e Abramo los scacciò ”.

In su progetu profetadu dae Deus, petzi sos mortos de sos empi e de sos rebellos ant a èssere cunsignados in màndigu a sos pugiones rapaci a sa torrada in sa glòria de Cristu sarvadore. A sa fine de sos tempos, custu destinu no at a pertocare cussos chi istringhent unu patu cun Deus in Cristu e mediante sas leges suas. Ca sos mortos de sos animales gasi espostos sunt de santidade manna meda pro Deus e pro Abramo. Su gestu de Abramo est giustificadu ca sos fatos non devent contraighere sa profetzia chi pertocat su destinu benidore e finale de sa santidade de Cristu.

Gen. 15,12: “ A s'intrinada unu sonnu profundu aiat rùidu subra de Abramo; e aco', timoria e mannas tenebre fiant bènnidos a susu de issu ”.

Custu sonnu no est normale. Est unu “ sonnu profundu ”, comente a cuddu in cale Deus at atzufadu Adamo pro formare de una costa sua una fèmina, agiudu “ suo ”. In s'àmbitu de s'alleàntzia chi at a istringhere cun Abramo, Deus l'at a rivelare su significadu profetosu dadu a custu “ agiudu ” chi at a èssere ogetu de s'amore de Deus in Cristu. Difatis, petzi in aparèntzia, Deus lu faghet mòrrere pro intrare a sa presèntzia eterna sua, antizipende gasi s'intrada sua in sa vida eterna, est a nàrrere in sa vida bera, segundu su printzipiu chi perunu òmine podet bìdere Deus e bìvere.

Sa “ grandu oscuridade ” signìficat chi Deus lu rendet tzurpu a sa vida terrena pro costruire in sa mente sua imàgines virtuales de caràtere profetosu, intre cale s'aparizione e sa presèntzia de Deus matessi. Atzufadu gasi in s'oscuridade, Abramo proat una legitima “ timoria ”. In prus, sutaliniat su caràtere formidàbile de su Deus creadore chi li faeddat.

Gen.15:13: “ E YaHWéH aiat naradu a Abramo: Ischi chi sos discendentes tuos ant a èssere istràngios in una terra chi no lis at a èssere; in cue ant a èssere reduidos in iscravidade e ant a èssere oprimidos batorghentos annos ”.

Deus annùntziat a Abramo su futuru, su destinu riservadu a sa discendèntzia sua.

“... sa discendèntzia tua at a èssere istràngia in una terra chi no lis at a èssere ”: custu est s'Egitu.

“... in cue ant a èssere reduidos in iscravidade ”: a su càmbiu de unu nou Faraone chi no aiat connotu Giuseppe, s'ebreu devènnidu grandu visir de su predetessore suo. Custa iscravidade at a èssere acumprida a su tempus de Moses.

“... e ant a èssere oprimidos batorghentos annos ”: Non si tratat petzi de s'opressione egiziana, ma prus in generale de s'opressione chi at a corfire sos discendentes de Abramo fintzas a cando no ant a tènnere possedimentos in Canaan, sa terra natzionale issoro promìtida dae Deus.

Gen. 15,14: “ Ma deo apo a giudicare sa nazione a sa cale ant a serbire, e tando ant a essire cun grandu richesas ”.

Sa nazione presa de miria custa borta est petzi s'Egitu, chi ant a lassare, giughende difatis cun sese totu sa richesa sua. Si notet chi in custu versetto Deus no atribuit a s'Egitu sa “opressione” mentovada in su versetto pretzedente. Custu cunfirma su fatu chi sos “ batorghentos annos ” mentovados non s'aplicant petzi a s'Egitu.

Gen. 15,15: “ As a andare a paghe acanta sos babbos tuos, as a èssere interrada in una betzesa ditzosa ”.

Totu at a acadèssere comente a Deus l'at naradu. At a èssere interrada in Hebron in sa gruta de Machpela subra de unu terrinu acustadu dae Abramo durante sa vida sua de un'itita.

Gen. 15,16: “ A sa de bator generatziones ant a torrare inoghe; ca s'ingiustitia de sos Amorreos no est ancora in su cùcuru ”.

Intra custos Amorreos, sos Ititas tenent bonos raportos cun Abramo chi cunsiderant unu rapresentante de su grandu Deus. Duncas atzetant de li bèndere su terrinu pro sa tumba sua. Ma intra “ bator generatziones ” o “ batorghentos annos ”, sa situatzione at a èssere diferente e sos pòpulos cananeos ant a èssere arribbados a su limenàrgiu de sa rebellia non sustentados dae Deus e ant a èssere totus annichilados pro lassare sa terra issoro a sos ebreos chi l'ant a fàghere sa terra natzionale issoro.

Pro cumprèndere mègius custu progetu disastrosu pro sos Cananeos, devimus ammentare chi Noè aiat maleitu Canaan chi fiat su primu figiu de su figiu Cam. Sa terra promissa fiat istada tando pobulada dae custu discendente de Cam, maleitu dae Noè e de Deus. Sa destruidura issoro fiat petzi chistione de tempus istabilidu dae Deus pro realizzare sos propòsitos Suos subra de sa terra.

Gen. 15,17: “ Cando su sole fiat istadu intrinadu, si fiat fatu una profunda oscuridade; e aco', fiat una fornace fumante, e sas framas colaiant intra sos animales divididos ”.

In custa tzerimònia est vietadu su fogu allùidu dae s'òmine. Pro àere atrevidu trasgredire custu printzipiu, sos duos figios de Aronne una die ant a èssere consumados dae Deus. Abramo aiat pedidu a Deus unu sinnu e custu fiat arribbadu suta forma de fogu tzeleste chi fiat coladu intra sos animales segados in duos. Custu est su modu in cale Deus testimòniat pro sos tzeracos suos comente a su profeta Elia dae in antis sos profetas de sos Baal sustentados dae sa reina istràngia e mugere de su re Achab, de nùmene Jezebel. S'altare suo at a èssere

afogadu in s'abba, su fogu mandadu dae Deus at a consumare s'altare e s'abba ammaniada dae Elia, ma s'altare de sos farsos profetas at a èssere disconnotu dae su fogu suo.

Gen. 15:18: " In cudda die Yahweh aiat fatu unu patu cun Abramo e aiat naradu: A sa discendèntzia tua deo do custu paisu, de su riu de Egitu a su grandu riu, su riu Eufrate, "

A sa fine de custu capìtulu 15, cunfirma custu versetto, su tema printzipale suo est difatis su de s'alleàntzia chi separat sos elettos de sos àteros òmines pro chi cumpartzant custa alleàntzia cun Deus e lu serbant.

Sas làcanas de sa terra promissa a sos ebreos superant sos chi sa nazione at a occupare a pustis de sa conchista de Canaan. Ma Deus includet in s'offerta sua sos immensos desertos de sa Siria e de s'Aràbia chi congiungent su "Eufrate " cara a est, gasi comente su desertu de Shur chi separat su " Egitu " de Israele. Intre custos desertos, sa terra promissa assumet s'aspetu de unu giardinu de Deus.

In sa letura ispirituale profetosa, sos " rios " simbulègiant sos pòpulos, gasi Deus podet profetare subra de sa posteridade de Abramo, subra de Cristu chi at a agatare sos adoradores suos e sos elettos suos a s'in cuddae de Israele e de s'Egitu, a ovest, in s'"Europa" simbulegiada in Apocalisse 9: 14 suta de su nùmene de " grandu riu Eufrate ".

Gen. 15:19: " sa terra de sos Keniti, de sos Kenizziti, de sos Kadmoniti " ,

Gen. 15:20: " de sos Ititas, de sos Perizziti, de sos Refaim " ,

Gen. 15:21: " de sos Amorei, de sos Cananeos, de sos Ghirgashiti e de sos Gebusei ".

A su tempus de Abramo, custos nùmenes designant sas famìlias riunidas in sas tzitades chi cumponent e pòbulant sa terra de Canaan. Intre custos, bi sunt sos Refaim chi ant a àere cunservadu prus de sos àteros sa norma manna meda de sos antiluviani cando Giosuè at a conchistare su territòriu " bator generazioni " o " batorghentos annos " a pustis.

Abramo est su patriarca de sas duas alleàntzias de su pranu de Deus. Sa calada sua a traessu de sa petza at a generare una discendèntzia numerosa chi at a nàschere in su pòpulu seberadu dae Deus, ma non elègidu dae issu. De cunsighèntzia , custa prima alleàntzia basada subra sa petza distorce su progetu suo salvifico e confundet sa cumprensione sua, ca sa sarvesa at a imbarare petzi subra de s'atu de fide in sas duas alleàntzias. Sa tzircuntzisione de sa petza no aiat sarvadu s'òmine ebreu nointames esseret istada recherta dae Deus. Custu chi l'at permitidu de èssere sarvadu sunt istadas sas òperas suas obbedienti chi ant riveladu e cunfirmadu sa fide sua e aficu in Deus. Ed est sa matessi cosa chi cunditzionat sa sarvesa in su patu nou, in cale sa fide in Cristu est rèndida bivat de sas òperas de ubbidientzia a sos cumandamentos, a sas ordinàntzias e a sos printzipios divinos rivelados dae Deus, in totu sa Bibbia. In unu raportu acumpridu cun Deus, s'insignamentu de sa litera est illuminadu dae s'abbistesa de s'ispiritu; pro custu Gesùs at naradu: " sa litera ochit, ma s'ispiritu vivifica ".

Gènesi 16

Separazione pro legitimitate

Gen. 16,1: “ Sarai, mugere de Abramo, no l'aiat dadu figios. Teniat una tzeraca egiziana de nùmene Agar .

Gen.16:2: “ E Sarai aiat naradu a Abramo: Aco', YaHWÉH m'at rèndidu istèrile; benis, ti prego, dae su tzeracu meu; fortzis apo a tènner de sos figios travessu de issa. Abramo aiat ascurtadu sa boghe de Sarai ” .

Gen. 16,3: “ Tando Sarai, mugere de Abramo, pigadas Agar s'egiziana, sua iscraa, e l'aiat dadu in mugere a Abramo su maridu, a pustis de chi Abramo aiat bìvidu deghe annos in su paisu de Canaan ” .

Est fàtzile pro nois criticare custu sèberu tristu dèvidu a s'iniziativa de Sarai, ma castiamus sa situatzione gasi comente s'est presentada a sos biados còjubes.

brente suo diat èssere nàschidu unu pipiu . Ma non l'aiat faeddadu de Sarai, sa mugere, chi fiat istèrile. In prus Abramo non si fiat giradu a su Creadore suo pro otènnere minudas subra de sos annùntzios suos. Isetaiat chi Deus li faeddaret segundu sa voluntade soberana sua. E inie bisòngiat cumprèndere chi custa farta de acrarimentu teniat etotu sa fine de provocare custa iniziativa umana cun sa cale Deus creat una contraparte illegitima in tèrmines de promissa de beneditzione, ma ùtile, de pònnere in cara a su futuru Israele fraigadu subra de Isacco, una concurrèntzia gherrera e cuntestadora, avversària e peri inimiga. Deus aiat cumpresu chi in prus de sas duas bias, su bene e su malu, postas dae in antis sos sèberos de s'òmine, «su bàculu e sa pistinaga» fiant netzessàrios s'unu comente a s'àteru, pro giùghere dae in antis «s'àinu» recalcitrante. Sa nàschida de Ismaele, fintzas issu figio de Abramo, at a favorire sa formatzione de su personale àrabu finas a s'ùrtima forma sua istòrica, religiosa, islàmica (sutamissione; una punta pro custu pòpulu naturalmente e in manera ereditària rebellu).

Gen.16,4: “ Fiat andadu ue Agar e issa aiat cuntzepidu. Cando si fiat bidu incinta, aiat castiadu sa mere sua cun disprètzio .

Custu cumportamentu sprezzante de Agar, s'egiziana, in sos cunfrontos de sa mere sua, caraterizat ancora oe sos pòpulos àrabos musulmanos. E gasi faghende no ant de su totu tortu ca su mundu otzidentale at disconnotu s'immensu mandu de èssere istadu evangelizadu in su nùmene de su divinu Cristu Gesù. Gasi chi custa farsa religione àraba continua a proclamare chi Deus est mannu cando s'Otzidente l'at burradu dae sos registros de sos pensamentos suos.

S'imàgine datat in custu versetto descriet sa giusta situatzione de sa fine nostra de sos tempos, ca su cristianèsimu otzidentale, fintzas distorto, comente a Sarai non gènerat prus figios e isprofunda in s'isterilidade ispirituale de sas tenebre. E su ditzu narat: in sa terra de sos tzurpos, sos orbi sunt re.

Gen.16,5: “ E Sarai aiat naradu a Abramo: S'insulto chi m'est istadu fatu torret a rùere susu de tene. Apo postu su tzeracu meu in su sinu tuo; e cando aiat bidu chi fiat incinta, m'aiat castiadu cun disprètziau. Lassa chi Yahweh siat giùighe intre mene e tene! »

Gen. 16,6: “ Abramo aiat naradu a Sarai: Aco', sa tzeraca tua est in podere tuo; Tando Sarai la maletataiat; e Agar aiat fuidu dae issa ”.

Abramo s'assumet sa responsabilidade sua e non curpat Sarai de èssere istada s'inspiradora de custa nàschida illegitima. Gasi, finas dae su cumintzu, sa legitimidade imponet sa lege sua subra de s'illegitimidade e, sighende custa letzione, dae como in susu sos cojos ant a unire petzi pessones de sa matessi famiglia lestra finas a s'Israele de su futuru e a sa forma natzionale sua otenta a pustis de s'essida de s'iscravidade de s'Egitu.

Gen.16:7: " S'ànghelu de YaHWÉH l'aiat agatadu acanta una bena de abba in su desertu, acanta sa bena chi est subra de su caminu pro Shur ."

Custu iscàmbiu diretu intre Deus e Agar est rèndidu possibile petzi in virtude de su status biadu de Abramo. Deus l'agatat in su desertu de Schur chi at a devènnere s'abitòriu de sos àrabos nòmades chi bivent in tirat a sa contina chirca de màndigu pro sas berbeghes issoro e sos camellos issoro. Sa fonte de abba fiat su mèdiu de subravivèntzia de Agar e issa adobiat sa "bena de sas abbas de sa vida", chi benit a l'animare a atzetare su status suo de tzeraca e su destinu suo prolifico.

Gen.16,8: “ Aiat naradu: Agar, tzeraca de Sarai, dae ue benis e ue andas? Issa aiat rispòndidu: so fuende dae Sarai, sa mere mea .

Agar rispondet a sas duas pregontas: ue andas? Risposta: so fuende. De ue ses? Risposta: de Sarai, sa mere mea.

Gen.16:9: “ S'ànghelu de YaHWÉH las aiat naradu: Torrat dae sa mere tua e umiliados suta de sa manu sua ”.

Su grandu giùighe no li lassat seberada, òrdinat torrada e mavelia, ca su beru problema fiat difatis causadu dae su disprètziau dimustradu in sos cunfrontos de s'amante sua chi, a bandas de s'isterilidade sua, abarrat sa legìtima amante sua e devet èssere serbida e respetada.

Gen.16:10: “ S'ànghelu de YaHWÉH l'aiat naradu: Apo a multiplicare sa discendèntzia tua e ant a èssere gasi numerosos chi no ant a pòdere èssere contados ”.

YaHWÉH l'ànimat oferende-li una “pistinaga”. Li prometet una posteridade “ gasi numerosa chi no la podimus contare ”. Non cummitais errores, custa moltitudine at a èssere carrale e no ispirituale. Ca sos oracoli de Deus ant a èssere giutos finas a s'istitutzione de s'alleàntzia noa petzi de sos discendentes ebreos. Ma craru cada àrabu sintzeru podet intrare a su patu de Deus atzetende sas normas iscritas Suas dae sos ebreos in sa Bibbia. E finas dae sa sua cumparta, su Coranu musulmanu no at satisfatu custu critèriu. Acusa, crítica e distorce sas veridades bíblicas autenticadas dae Gesùs Cristos.

Impreende pro Ismaele s'espressione giai impreada pro Abramo, « tantu numerosos chi non faghent a contare », comprendamus chi si tratat petzi de creschimentos umanos e no de

elettos seletzionados pro sa vida eterna. Sos paragones propostos dae Deus sunt semper sugetos a cunditiones chi divent èssere satisfatas. Esèmpiu: sos “ isteddos de su chelu ” pertocant cale si siat faina religiosa chi cunsistat in su “ de illuminare sa terra ”. Ma cale lughe? Petzi sa lughe de sa veridade legitimada dae Deus faghet unu “ isteddu ” dignu de “ lùghere pro semper ” in su chelu, segundu Daniele 12,3, ca ant a èssere istados intelligentes “ a beru ” e ant a àere a beru “ insinnadu sa giustìtzia ” segundu Deus.

Gen.16:11: “ S'ànghelu de YaHWÉH l'aiat naradu: Aco', ses incinta e as a partorire unu figiu e l'as a pònnere nùmene Ismaele; ca YaHWÉH t'at ascurtadu in s'aflizione tua ”.

Gen. 16,12: “ At a èssere comente a un'àinu agreste; sa manu sua at a èssere contra totus e sa manu de totus at a èssere contra de issu; e at a istare in cara in totus sos frades suos ”.

Deus paragonat Ismaele, e sos discendentes àrabos suos, a unu “ àinu agreste ”, s'animale rinomato pro su caràtere suo recalcitrante e testarrudu; e in prus brutale ca mutidu “ agreste ”. Duncas non si lassat domare, domare o blandire. In summa, no amat e non si lassat amare, e ghenna in sos genes suos un'eredade cravosa cara a sos frades pròpios e sos angenos. Custu cabu istabilidu e riveladu dae Deus est de grandu importu, in custu tempus de sa fine, pro cumprèndere su ruolu punitivu, pro Deus, de sa religione de s'Islam chi fiat istada cumbàtida dae su farsu cristianèsimu in tempos in cales sa “ lughe ” cristiana era petzi “ oscuridade ”. De cando est torradu subra de sa terra de sos antepassados suos, Israele est torradu a èssere su bersàlliu suo, gasi comente s'Otzidente cristianu amparadu dae sa potèntzia americana, chi mutint, sena si faddire tropu, “su mannu Satana”. Est beru chi unu piticu “Satana” podet reconnòschere “cuddu mannu”.

Faghende nàschere Ismaele, nùmene chi significat "Deus at ascurtadu", su figiu de sa chertat, Deus creat un'ulteriora separazione a s'internu de sa familia de Abramo. S'aggiunghet a sa maledizione de sas limbas creada in s'esperientzia Babele. Ma si ammàniat sos mèdios pro punire, est ca connoschet in antìtzipu su cumportamentu rebellu de sos èsseres umanos in sas duas sutzessivas alleàntzias suas finas a sa fine de su mundu.

Gen.16,13: “ Aiat mutidu Atta El roi su nùmene de YaHWÉH chi las aiat faeddadu; ca issa aiat naradu: Apo bidu calicuna cosa inoghe, a pustis de chi issu m'at bidu? »

Su nùmene Atta El Roï significat: Tue ses su Deus vedente. Ma giai custa iniziativa de dare unu nùmene a Deus est un'oltraggio a sa primatzia sua. Su restu de custu versetto bortadu in medas modos diferentes si reduit a custu pensamentu. Hagar non nche podet crèere. Issa, sa pitica tzeraca, est istada ogetu de sas attenziones de su grandu Deus creadore chi bidet su destinu e lu rivelat. A pustis de custa esperientzia, ite podet tìmere?

Gen 16:14 « Pro custu custu putzu fiat istadu mutidu su putzu de su re Lachai; est intre Kadès e Bared .

Sos logos terrenos ue Deus s'est manifestadu sunt importantes ma sos onores chi sos òmines lis rendent sunt a s'ispissu causados dae s'ispìritu issoro idolatrat, chi non los riconcilia cun Lui.

Gen 16,15 « Agar aiat partoridu unu figiu a Abramo; e Abramo aiat dadu nùmene Ismaele a su figiu chi Agar l'aiat partoridu ».

Ismaele est difatis s'autènticu figiu de Abramo, e mescamente su primu figiu suo a su cale s'at a afetzionare naturalmente. Ma non est su figiu de sa promissa annunziata in antis de Deus. E puru seberadu dae Deus, su nùmene “ Ismaele ” chi l'est istadu datu o “ Deus at ascurtadu ” si basat mescamente subra sa tribulia de Agar, vîtima de sas detzisiones pigadas dae s'amante sua e de su mere suo. Ma in su segundu sentidu, issa si basat fintzas subra s'errore de Abramo e de Sarai de àere crèidu momentaneamente chi custu figiu cuntzepidu dae Agar, s'egiziana, fossas sa cunfirma, sa "risposta", e su cumprimentu de s'annùntziu de Deus. S'errore at a tènneru consighèntzias sambenosas finas a sa fine de su mundu.

Deus est intradu a su giogu de su pensamentu umanu e pro Lui s'acumprit s'essenziale: su figiu de sa chertat e de sa separazione conflituale est biu.

Gen. 16,16: “ Abramo teniat otantasès annos cando Agar aiat partoridu Abramo Ismaele ”.

“Ismaele” fiat nàschidu duncas in su 2034 (1948+86) cando Abramo teniat 86 annos.

Gènesi 17

Separazione pro tzircuntzisione: sinnu in sa petza

Gen. 17,1: “ Cando Abramo teniat norantanoe annos, Yahweh aiat apartu a Abramo e l'aiat naradu: Deo so Deus onnipotente. Caminat in dae in antis meu e sias irreprensibile ”.

In su 2047, a s'edade de 99 annos e Ismaele 13, Abramo est bisitadu in ispiritu dae Deus chi li si presentat pro sa prima bia comente a “ Deus Onnipotente ”. Deus est ammaniende un'atzione chi at a rivelare custu caràtere “onnipotente”. S'aparizione de Deus est mescamente de òrdine verbale e uditivo ca sa glòria sua abarrat invisibile ma faghet a bìdere un'imàgine assimigiane a sa pessone sua sena mòrrere.

Gen. 17,2: “ Apo a istabilire s'alleàntzia mea intre mene e bois e b'apo a multiplicare sena fine ”.

Deus annoat sa promissa de sa multiplicazione sua, ispetzifichende custa borta “ a s'infinidu ”, comente a “ su prùere de sa terra ” e “ sos isteddos de su chelu ” chi “ nemos podet contare ”.

Gen. 17,3: “ Abramo aiat rùidu cun sa cara a terra; e Deus l'aiat faeddadu narendu :

Rendende-si contu chi cussu chi li faeddat est “Deus Onnipotente”, Abramo ruet cun sa cara pro non castiare Deus, ma ascurtat sas paràulas suas chi deliziano totu s'ànima sua.

Gen.17,4: “ Custa est s'alleàntzia chi fatzo cun bois. As a devènnere babbu de una moltitudine de natziones . »

Cudda die si fiat afortida s'alleàntzia istipulada intre Deus e Abramo : “ As a devènnere babbu de una moltitudine de natziones ”.

Gen. 17,5: “ Non t'as a mutire prus Abramo; ma su nùmene tuo at a èssere Abramo, ca babbu de medas natziones t'apo a rèndere . »

Su càmbiu de nùmene de Abramo a Abramo est detzisivu e a tempus suo Gesù at a fàghere su matessi cambiende sos nùmenes de sos apòstolos suos.

Gen. 17,6: “ B'apo a rèndere a bundu fecundas, b'apo a fàghere devènnere natziones; e de tene ant a essire de sos res . »

Abramo est su primu babbu de sas natziones àrabas in Ismaele, in Isacco at a èssere su babbu de sos Ebreos, figios de Israele; e in Madian at a èssere su babbu de sos discendentes de Madian; ue Moses at a agatare sa mugere Sefora, figia de letro.

Gen. 17,7: “ Apo a istabilire s'alleàntzia mea intre mene e tene e intre sa discendèntzia tua a pustis de tene, de generatzione in generatzione; at a èssere unu patu eternu: deo apo a èssere Deus pro tene e pro sa discendèntzia tua a pustis de tene ”.

Deus sèberat in manera sùtile sas paràulas de s'alleàntzia sua chi at a èssere “perpètua” ma non eterna. Custu significat chi s'alleàntzia concruida cun sos discendentes carrales suos at a tènnere una durada limitada. E custa làcana at a èssere cròmpidu cando, in sa sua in antis bènnida e in s'incarnatzione umana sua, su Cristu divinu at a pònnere, cun sa morte espiatòria sua voluntària, sas bases de s'alleàntzia noa chi at a tènnere cunsighèntzias eternas.

A custu puntu, bisòngiat si rèndere contu, totu sos primos figios umanos aia pigadu de miria e numenados finas dae su cumintzu perdent sa legitimidade issoro. Est istadu su casu de Caino, mannu de Adamo, de Ismaele, mannu ma figiu illegìtimu de Abramo, e a pustis de issu at a èssere su casu de Esaù mannu de Isacco. Custu printzìpiu de su fallimentu de su primu figiu profetat su fallimentu de s'alleàntzia carrale ebràica. Sa segunda alleàntzia at a èssere ispirituale e at a andare a benefitziu solu de sos paganos cunvertidos a beru, nointames sas aparèntzias ingannevoli causadas dae sas farsas pretesas umanas.

Gen. 17,8: “ Apo a dare a tie, e a sa discendèntzia tua a pustis de tene, su paisu ue istas comente a istràngiu, totu su paisu de Canaàn, in possessu perpètuu , e apo a èssere su Deus issoro.

A su matessi modu, sa terra de Canaàn at a èssere dada “ in possessu perpètuu ” fintzas a cando Deus at a èssere vinculadu dae s'alleàntzia sua. E su refudu de su Messia Gesù l'at a rèndere cassu, in prus, 40 annos a pustis de custu atentadu, sa nazione e sa capitale sua Gerusalemme ant a èssere distruidas dae sos sordados romanos, e sos ebreos sopravividos ant a èssere isperdidos in sos vàrios paisos de su mundu. Ca Deus pretzisat una cundizione de

s'alleàntzia: “ Deo apo a èssere su Deus issoro ”. In prus, cando Gesùs, imbiadu dae Deus, at a èssere in manera ufitziale refudadu dae sa nazione, Deus at a èssere in gradu de segare s'alleàntzia sua cun cumpleta legitimidade.

Gen. 17,9: “ Deus aiat naradu a Abramo: Tue as a osservare s'alleàntzia mea, tue e sa discendèntzia tua a pustis de tene, de generatzione in generatzione ” .

Custu versetto storce su cun s'a totus custas pretesas religiosas chi faghent de Deus su Deus de sas religiones monoteistiche riunidas in s'alleàntzia ecumènica nointames sos insignamentos incumpatìbiles issoro e opostos. Deus est vinculadu petzi de sas suas istaret paràulas chi ponent sas bases de s'alleàntzia sua, una sorta de cuntratu istipuladu cun cussos chi l'ubbidint petzi. Si un'òmine osservat s'alleàntzia sua, la cunvalidat e l'estendet. Ma s'òmine devet sighire Deus in su progetu costruidu suo in duas fases sutzessivas ; su primu est carrale, su segundu est ispirituale. E custu coladòrgiu de sa prima a sa segunda ponet a sa proa sa fide individuale de sos òmines, e in antis de totu sa de sos ebreos. Refudende Cristu, sa nazione ebràica segat s'alleàntzia sua cun Deus chi aberit sa ghenna a sos paganos, e intre sos cales cussos chi si cunvertint a Cristu benint dae issu adotados e imputados comente a figios ispirituales de Abramo. Duncas, totus cussos chi osservant s'alleàntzia sua sunt carnalmente o in manera ispirituale figios o figias de Abramo.

In custu versetto bidimus chi Israele, sa nazione benidora cun cuddu nùmene, tenet s'origìne sua in Abraamo. Deus detzidet de fàghere de sa discendèntzia sua unu pòpulu “seberadu” pro una manifestatzione terrena. Non si tratat de unu pòpulu sarvadu, ma de sa costituzione de un'assemblea umana chi rapresentet sos candidados terrenos pro su sèberu de sos elettos sarvados dae sa gràtzia benidora de Deus chi at a èssere otenta dae Gesùs Cristos.

Gen. 17,10: “ Custa est s'alleàntzia mea, chi as a mantènnere intre mene e tene e sa discendèntzia tua a pustis de tene: cada mascru intre bois at a èssere tzircuntzisadu ” .

Sa tzircuntzisione est sinnu de s'alleàntzia concruida intre Deus, Abramo e sa posteridade sua, sa discendèntzia carrale sua. Sa debilesa sua est sa forma colletiva sua chi s'aplicat a totus sos discendentes suos, animados dae fide o no, obbedienti o no. In s'alleàntzia noa, imbetzes, sa seletzione pro fide missa a sa proa at a èssere bìvida in manera individuale de sos elettos chi ant a otènnere posca sa vida eterna missa in giogu in custa alleàntzia. A sa tzircuntzisione bisòngiat agiùnghere una cunsighèntzia trista: fintzas sos musulmanos sunt tzircuntzisados partinde dae su patriarca issoro Ismaele e disacatu a custa tzircuntzisione unu valore ispirituale chi los giughet a revendicare unu deretu a s'eternidade. Nointames, sa tzircuntzisione tenet petzi efetos carrales perpètuos, no eternos.

Gen. 17,11: “ B'ais a tzircuntzisare; e at a èssere unu sinnu de alleàntzia intre mene e tene .

Est eja unu sinnu de alleàntzia cun Deus ma s'eficatzidade sua est petzi carrale e sos versetti 7, 8 e su sutzessivu versetto 13 nde cunfirmant s'aplicatzione petzi “ perpètua ”.

Gen. 17,12: « Cando cada mascru at a tènneru oto dies, segundu sas generatziones bostras, cada mascru intre bois at a èssere tzircuntzisadu, siat chi siat nàschidu in domo, siat chi siat istadu comoradu cun dinari de cale si siat figiu de istràngiu, sena apartènnere a sa ratza tua ' .

Calicuna cosa de ancora ispantosu meda, ma chi, nointames sa natura perpètua sua, costituit non de mancu una profetzia chi rivelat su progetu de Deus pro su de VIII millènnios . Custu est su motivu de su sèberu de sas “oto dies”, ca sos primos sete dies simbulègiant su tempus terrenu de sa seletzione de sos elettos de sos ses mìa annos e de su cabu de su de sete millènnios. Organizende subra de sa terra un'istrinta alleàntzia cun sa nazione ebràica e cun s'embrione iniziale suo, Abramo, Deus rivelat s'imàgine de s'eternidade benidora de sos elettos liberados dae sa debilesa sessuale carrale cuntzentrada subra de su prepuzio reciso a sos mascros. Tando, comente de cada origine ant a bènnere sos elettos de sos pòpulos de sa terra, ma petzi in Cristu, in s'antiga alleàntzia, sa tzircuntzisione at a dèvere èssere aplicada fintzas a sos istràngios cando cherent bìvere de sa parte seberada dae Deus.

S'idea printzipale de sa tzircuntzisione est insinnare chi in su rennu eternu de Deus sos òmines non s'ant a riprodurre prus e sos disigios carrales no ant a èssere prus possìbiles. In prus, s'apòstolu Pàule paragonat sa tzircuntzisione de sa petza in s'antiga alleàntzia cun cudda de sos coros de sos elettos in sa noa. In custa prospetiva sugerit sa puresa de sa petza e sa de su coro chi si donat a Cristu.

Tzircuntzizare significat segare e custa idea rivelat chi Deus cheret istabilire unu raportu ùnicu cun sa creatura sua. In unu Deus “gelosu”, Issu esigit s'esclusividade e sa prioridade de s'amore de sos elettos suos chi divent, si netzessàriu, recidere a fùrriu a issos sos raportos umanos dannosos pro sa sarvesa issoro e segare sos ligàmenes cun sas cosas e sas persones chi iscalabrant su raportu issoro cun issu. In cantu imàgine profetosa pedagògica, custu printzipiu pertocat in antis totu su suo Israele carrale, e su suo Israele ispirituale de totu sos tempos, chi si rivelat in Gesùs Cristos in su primore suo.

Gen. 17,13: “ Chie est nàschidu in domo e cale si siat est comoradu cun dinari at a dèvere èssere tzircuntzisadu; e s'alleàntzia mea at a èssere in sa petza tua un'alleàntzia eterna » .

Deus insistet subra de custa idea: su figiu legìtumu e su figiu illegìtumu si podent atacare a issu ca gasi profetat sas duas alleàntzias de su progetu suo salvifico... Posca, s'insistèntzia signada dae sa torrada de s'espressione " acustadu presas dinari " profetat Gesùs su Cristu chi at a èssere istimadu in 30 dinaris de sos giudei religiosos rebellos. E gasi, pro 30 dinaris, Deus at a ofèrrere sa vida umana sua in riscatu de sos elettos ebreos e paganos in nùmene de sa santa alleàntzia sua. Ma s'ammentat sa natura “ perpètua ” de su sinnu de sa tzircuntzisione e sa pretzisione “ in sa petza tua ” nde cunfirmat su caràtere momentàneu. Ca custu patu chi cumintzat inoghe at a finire cando su Messia at a apàrrere “ pro pònnere fine a su pecadu ”, segundu Daniele 7:24.

Gen. 17,14: “ Unu mascru incirconciso, chi no est istadu tzircuntzisadu in sa petza, at a èssere isterminadu mesanu a su pòpulu suo: at a àere violadu s'alleàntzia mea ”

Su respetu de sas règulas fissadas dae Deus est tèteru meda e no ammitet etzetzones ca sas trasgressiones issoro farsant su progetu profetosu suo, e Issu at a dimostrare, impedende a Moses de intrare a Canaan, chi custa culpa est manna meda. S'incirconciso in sa petza no est prus legìtumu a bìvere in su pòpulu ebràicu terrenu de cantu lu diat èssere s'incirconciso in su coro in su futuru eternu rennu tzeleste de Deus.

Gen. 17,15: “ Deus aiat naradu a Abramo: No as a mutire prus Sarai, mugere tua, Sarai; ma su nùmene suo at a èssere Sarah .

Abramo signìficat babbu de unu pòpulu ma Abramo significat babbu de una moltitudine. A su matessi modu, Sarai signìficat nòbile ma Sarah signìficat printzipessa.

Abramo est giai babbu de Ismaele, ma su cambiamentu de su nùmene suo Abramo est giustificadu subra de sa multiplicatzione de sa discendèntzia sua in Isacco, su figiu chi Deus l'at a annunziare, e no in Ismaele. Pro su matessi motivu, s'istèrile Sarai procreerà e at a dare a sa lughe moltitudini a traessu de Isacco e su nùmene suo at a devènnere Sara.

Gen. 17,16: “ L'apo a beneìghere e t'apo a dare unu figiu de issa; L'apo a beneìghere e at a devènnere natziones; de issa ant a essire re de pòpulos ”.

Abramo caminat cun Deus, ma sa vida fitiana sua est terrena e si basat subra cunditziones naturales terrenas, non subra de miràculos divinos. Fintzas in su pensamentu suo dat a sas paràulas de Deus su sentidu de una benedizzione pro su modu in cale Sarai aiat otentu unu figiu de Agar tzeraca sua.

Gen.17,17 : “ Abramo aiat rùidu cun sa cara a terra; aiat risu e aiat naradu in cuor suo: At a nàschere unu figiu a un'òmine de chentu annos? e Sarah, novantenne, diat partorire? »

Rendende-si contu chi Deus diat pòdere chèrrere nàrrere chi Sarai diat èssere devènnida in gradu de tènnere figios mancarì est istèrile e tenet giai 99 annos, aiat risu in cuor suo. Sa situatzione est gasi inimmaginabile a livellu umanu terrenu chi custu riflessu de su pensamentu suo paret naturale. E dat sentidu a sos pensamentos suos.

Gen.17,18: “ E Abramo aiat naradu a Deus: Oh! potzat Ismaele bìvere dae in antis sa cara tua! »

Est craru chi Abramo resonat carnalmente e chi cumprendet sa multiplicatzione sua petzi a traessu de Ismaele, su figiu giai nàschidu e de 13 annos.

Gen. 17,19: “ Deus at naradu: Sara, mugere tua, t'at a partorire de seguru unu figiu; e l'as a pònner nùmene Isacco. Apo a istabilire s'alleàntzia mea cun issu comente a alleàntzia eterna pro sa discendèntzia sua a pustis de issu ”.

Connoschende sos pensamentos de Abramo, Deus lu brigat e annoat s'annùntziu sena lassare sa mìnima possibilitade a un'errore de interpretatzione.

Sa duda espressada dae Abramo subra de sa nàschida miraculosa de Isacco profetat sa duda e s'incrudulidade chi s'umanidade at a manifestare in sos cunfrontos de Gesù Cristos. E sa duda at a pigare sa forma de unu refudu ufiziale a banda de sa posteridade carrale de Abramo.

Gen 17:20 Cantu a Ismaele, t'apo ascurtadu. Aco', deo l'apo a beneìghere, l'apo a rèndere fecundo e l'apo a multiplicare in manera estrema; at a generare dòighi printzipios e deo apo a fàghere de issu una grandu natzione ».

Ismaele significat chi Deus at ascurtadu, in prus, in custu interventu, Deus giustificat ancora su nùmene chi l'at dadu. Deus l'at a rèndere fecundat, s'at a multiplicare e at a formare sa grandu nazione àraba cumposta dae "dòighi printzìpios". Custu nùmeru 12 est sìmile a sos 12 figios de Giacobbe de sa santa alleàntzia sua a sos cales ant a sutzèdere sos 12 apòstolos de Gesù Cristos, ma sìmile non significat aguale ca cunfirmat un'agiudu divinu ma non un'alleàntzia salvifica in contu de su progetu suo de vida eterna. In prus, Ismaele e sos discendentes suos ant a èssere ostili cara a totus cussos chi intrant a sa santa alleàntzia de Deus, in antis sos ebreos e posca sos cristianos. Custu ruolu dannosu at a decretare una nàschida illegitima a traessu de protzessos ateretantu illegìtimos imaginados dae sa mama istèrile e de su babbu tropu compiacente. Custu est su motivu pro cale sos figios carales de Abramo ant a giùghere sa matessi maledizione e a sa fine ant a subire su matessi refudu a banda de Deus.

Aende connotu Deus e sos valores suos, sos discendentes de Ismaele ant a pòdere seberare de bìvere segundu sas règulas suas finas a intrare a s'alleàntzia ebràica, ma custu sèberu at a abarrare individuale comente a sa sarvesa eterna chi at a èssere oferta a sos elettos. A su matessi modu, che a àteros òmines de cada orìgine, a issas at a èssere oferta sa sarvesa in Cristu e at a èssere issoro aberta sa bia cara a s'eternidade, ma petzi subra de sa bandera de s'ubbidienza de Cristu sarvadore, crutzificadu, mortu e risòrgidu.

Gen. 17,21: " Apo a istabilire s'alleàntzia mea cun Isacco, chi Sara t'at a partorire in custu periodu de s'annu imbeniente " .

Ca Ismaele teniat 13 annos pro como de custa bisione segundu su versetto 27, at a tènneru duncas 14 annos cando at a nàschere Isacco. Ma Deus insistet subra de custu puntu: s'alleàntzia sua at a èssere istabilida cun Isacco, non cun Ismaele. E at a nàschere de Sarah.

Gen.17,22 : " Cando aiat àpidu finidu de li faeddare, Deus si fiat artziadu subra Abramo " .

Sas aparitziones de Deus sunt raras e etzetzionales, e custu ispiegat pro ite sos èsseres umanos non s'abituant a su miràculu divinu e ca, comente a Abramo, sos arresonos issoro restant cundizionados de sas leges naturales de sa vida terrena. Cunsignadu su messàgiu suo, Deus si retirat.

Gen. 17,23: " Abramo presas Ismaele su figiu, e totus sos chi fiant nàschidos in domo sua, e totus sos chi aiat comporadu cun dinari, totu sos mascros de sa gente de sa domo de Abramo; e los aiat tzircuntzisadu cudda matessi die, segundu su cumandu chi Deus l'aiat dadu " .

S'òrdine dadu dae Deus est deretu esecutadu. S'ubbidienza sua giustificat s'alleàntzia sua cun Deus. Custu poderosu meres de s'antighidade acustaiat tzeracos e su status de iscau esistiat e non fiat cuntestadu. Custu chi at a rèndere discutibile su tema, difatis, at a èssere s'impreu de sa violèntzia e su maltramentu de sa tzerachia. Su status de iscau est fintzas su de totus sos redenti de Gesù Cristos, fintzas oe .

Gen. 17,24: " Abraamo teniat norantanoe annos cando fiat istadu tzircuntzisadu " .

Custa precisazione nch'ammentat chi s'ubbidienza est recherta dae Deus a sos òmines, cale si siat siat s'edade issoro; de su prus giòvanu a su prus mannu.

Gen. 17,25: " Ismaele su figiu teniat trèighi annos cando fiat istadu tzircuntzisadu " .

At a tènnere duncas 14 annos prus de su frade Isacco, su chi l'at a garantire sa capatzidade de arrecare unu disacatu beru a su frade minore, figiu de sa legitima mugere.

Gen. 17,26: " In cudda matessi die fiant istadas tzircuntzisas Abramo e su figiu Ismaele " .

Deus ammentat sa legitimidade de Ismaele in sos cunfrontos de Abramo chi est su babbu. Sa comuna tzircuntzisione issoro est fuorviante cantu sas afirmaduras de sos discendentes issoro chi afirmant de acudire dae su matessi Deus. Ca pro reclamare Deus non bastat tènnere su matessi babbu carrale ancestrale. E cando sos ebreos non credentes ant a afirmare custu ligàmene cun Deus a càusa de su babbu Abramo, Gesùs at a refudare custu argumentu e lis at a imputare su demòniu, Satana, babbu de sa fàula e mortore finas dae su cumintzu. Custu chi Gesùs aiat naradu a sos ebreos rebellos de su tempus suo s'aplicat ateretantu a sas pretesas àrabas e musulmanas de su tempus nostru.

Gen. 17:27: " E totu sos òmines de domo sua, siat nàschidos in domo sua, siat acuistados cun dinari de angenos, fiant istados tzircuntzisos cun issu ."

Segundu custu modellu de ubbidientzia, amus a bìdere chi sas disgràtzias de sos ebreos chi lassant s'Egitu ant a derivare semper de sa sutavalutazione issoro de custa ubbidientzia chi Deus esigit in modu assolutu, in cada tempus e finas a sa fine de su mundu.

Gènesi 18

Sa separazione de sos frades inimigos

Gen.18 :1 : "Yahweh l'aiat apartu intre sos chercos de Mamre, mentras sei at a s'intrada de sa sua turet in sa calura de sa die ."

Gen. 18:2: " E fiat pesadu sos ogros e aiat castiadu: e aco' tres òmines chi istaiant acanta a issu. Cando los aiat bidu, cursas addòbiu issoro de s'intrada de sa sua turet e si prostrò finas a terra ».

Abramo tenet chentu annos, ischit de èssere betzu oramai ma mantenet una bona forma fisica, ca " curret addòbiu " a sos visitadores suos. Los at reconnotos comente a missos tzelestes? Lu podimus presumire ca " si prostra a terra " in dae in antis issoro. Ma su chi bidet sunt "tres òmines" e tando potzamus bìdere in sa reatzione sua, su sentidu suo de ospitalidade ispontànea chi est frutu de su naturale caràtere suo amorevole.

Gen. 18:3: " Ed issu aiat naradu: Sennoras, si apo agatadu gràtzia a sos ogros tuos, ti prego, non t'istesiare de su servidore tuo " .

Mutare unu visitadore "sennoras" fiat su resurtadu de sa grandu mavelia de Abramo e torra non b'at proa chi pessaret de si girare a Deus. Ca, custa bìsita de Deus in un'aspetu umanu de su totu est etzetzionale ca fintzas Moses no at a èssere autorizadu a bìdere " sa glòria " de sa cara de Deus segundu Èsodu 33,20-23: " YaHWÉH narat: No as a pòdere bìdere sa cara mea, ca s'òmine non mi podet bìdere e bìvere. Yahweh at naradu: Aco' unu logu a curtzu meu; as a istare subra de sa roca. Cando sa glòria mea at a colare, t'apo a pònnere in unu tuvu de sa roca e t'apo a cobèrrere cun sa manu mea fintzas a cando apo a èssere mortu. E cando apo a bortare sa manu, m'as a bìdere segus, ma su meu furriadu non s'at a bìdere ". Si est vietada sa bisione de sa "glòria " de Deus, issu non vietat a si matessi de assùmere assimigios umanos pro s'acurtziare a sas creaturas suas. Deus lu faghet pro bisitare Abramo, suo amigu, e l'at a fàghere ancora in sa forma de Gesùs Cristos finas dae su suo concepimento embrionale e finas a sa morte espiatòria sua.

Gen.18,4: " Chi calicunu portos unu pagu de abba pro bos sabunare sos pees; e reposados suta de custu àrbore ."

Su versetto 1 crarit chi faghet calore e su suore de sos pees est cobertu de prùere terrosu giustificat su lavaggio de sos pees de sos visitadores. Est un'agradada oferta lis fata. E custa atenzione andat a mèritu de Abramo.

Gen.18,5: " Ando a pigare unu cantu de pane pro fortificare su coro tuo; dopodiché as a sighire su biàgiu tuo; ca est pro custu chi colas acanta a su tzeracu tuo. Aiant rispòndidu: Fadas comente a ais naradu ".

Inoghe bidimus chi Abramo no aiat identificadu custos visitadores comente a èsseres tzelestes. S'atenzione chi dimustrat in sos cunfrontos issoro est tando testimonia de sas naturales calidades suas umanas. Est ùmile, amorevole, garbosu, generosu, disponibile e acasàgia-las; cosas chi lu rendent caru a Deus. In custu aspetu umanu, Deus aprovat e acollit totus sas propostas suas.

Gen. 18,6: " Abraamo fiat andadu subidu in sa sua turet dae Sara e las aiat naradu: Chitzo, tres medidas de fior de farina, impastala e faghe-nde de sas focacce ".

Su màndigu est ùtile a su corpus carrale e bidende in dae in antis suo tres corpos de petza, Abramo aiat fatu ammaniare de su màndigu pro annoare sa fortza fisica de sos visitadores suos.

Gen. 18,7: " Tando Abramo corsicanas a sa gama sua, aiat pigadu unu bigru modde e bonu e l'aiat dadu a unu tzeracu, chi s'affrettò a l'ammaniare ".

Su sèberu de unu modde bigru dimustrat galu de prus sa generosidade sua e naturale benevolenza; su suo pràghere in su compiacere s'imbeniente. Pro cròmperu custu resurtadu oferit su mègius a sos visitadores suos.

Gen. 18,8: " E aiat pigadu ancora unu pagu de napa e de late paris cun su bigru preparadu, e los aiat postu in dae in antis issoro. Issu matessi istaiat acanta a issos, suta de s'àrbore. E ant mandigadu ."

Custos mândigos appetitosi sunt presentados a sos angenos de coladòrgiu, pessones chi non connoschet ma chi tratat comente a membros de sa matessi familia sua. S'incarnatzione de sos visitadores est bera meda ca mândigant mândigu fatu pro s'òmine.

Gen. 18:9: “ Tando l'aiant naradu: Ue est Sara mugere tua? Issu aiat rispòndidu: Issa est inie, in sa turet .

Cun sa proa de s'istràngiu una reessida pro sa glòria de Deus e de sa sua, sos visitadores rivelant sa bera natura issoro numenende su nùmene de sa mugere, "Sarah", chi Deus l'aiat cunferidu in sa bisione pretzedente sua.

Gen. 18,10: “ Unu de issos aiat naradu: Apo a torrare dae bois in custu matessi tempus; e aco', Sara, mugere tua, at a tènnere unu figiu. Sarah fiat ascurtende a s'intrada de sa turet, chi fiat in dae segus suo .

Notamus chi in s'aparizione de sos tres visitadores, non b'at nudda chi identificas YaHWéh cun sos duos àngelos chi l'acumpàngiant. Sa vida tzeleste inoghe si manifestat e rivelat su significadu egualitàriu chi inie regnat.

Mentras unu de sos tres visitadores annùntziat s'imbeniente nàschida de Sara, issa ascurtat de s'intrada de sa turet custa chi est naradu e su testu ispetzificat chie " b'aiat in dae segus suo "; su chi significat chi no la bidiat e umanamente non si podiat assuprire de sa presèntzia sua. Ma non fiant òmines.

Gen. 18,11: “ Abramo e Sara fiant betzos e a in antis in sos annos: e Sara non podiat prus isperare de tènnere figios ”.

Su versetto definit sas normales cunditziones umanas comunas a totu s'umanidade.

Gen. 18,12: “ E aiat risu in intro suo , narende: Como chi so betza, apo a disigiare ancora? Fintzas su sennore meu est betzu .

De notare ancora sa pretzisione: “ Aiat risu in intro suo ”; eja chi nemos l'at intesu riende si non su Deus bividore chi ispèriat sos pensamentos e sos coros.

Gen. 18,13: “ Su Sennore aiat naradu a Abramo: Ca tando Sara aiat risu, narende: Apo a tènnere a beru unu figiu, mancarì so betza? »

Deus collit s'occasione pro rivelare s'identidade divina sua, su chi giustificat su mentovu de YaHWéh ca est issu chi faeddat in custos assimìgios umanos a Abramo. Solu Deus podet connòschere sos pensamentos cuados de Sara e como Abramo ischit chi Deus l'est faeddende.

Gen.18,14: “ B'at calicuna cosa de ispantosu a banda de YaHWéh? A s'ora istabilida apo a torrare dae tene, in custa matessi ora; e Sara at a tènnere unu figiu ”.

Deus si faghet autoritàriu e annoat cun creasa sa predizione sua in su nùmene YaHWéh de sa divinidad sua.

Gen.18,15 : “ Sara at fauladu narende chi no apo arrosu. Ca teniat timoria. Ma issu at naradu: A su contràriu, as arrosu ”.

“ Sara at fauladu ” narat su testu ca Deus at ascurtadu su pensamentu segretu suo, ma de sa buca sua no est essida calicunu risu; duncas fiat petzi una pitica fàula girada a Deus ma non a s'òmine. E si Deus la brigat est ca no ammitet chi Deus tèngiat su controllu de sos pensamentos suos. Issa dat sas proas, arribbende a su puntu de li faulare. Pro custu insistet narende: “ A su contràriu (est farsu), tue as arrosu ”. No ismentigamus chi s'èssere umanu beneitu dae Deus est Abramo e non Sara, mugere legìtima sua, chi benefiziat petzi de sa benedizzone de su maridu. Sas ideas suas ant giai provocadu sa maledizzone de sa nàschida de Ismaele, benidore inimigu ereditàriu e cuncurrente de Israele; est beru realizzare unu progetu divinu.

Gen. 18,16: “ E custos òmines si fiant pesados pro mòvere e aiant castiadu cara a Sodoma. Abramo fiat andadu cun issos pro los acumpangiare .

Saziati, nudridos e aende annoadu a Abramo e Sara sa nàschida benidora de su figiu legìtimu Isacco, sos visitadores tzelestes rivelant a Abramo chi sa bìsita issoro subra de sa terra tenet in mente fintzas una àtera missione: pertocat Sodoma.

Gen.18,17: “ Tando YaHWÉH aiat naradu: Devo cuare a Abramo custu chi apo a fàghere?... ”

Inoghe tenimus s'aplicatzione pretzisa de custu versetto de Amos 3:7: “ Ca su Signore, YaHWÉH, non faghet nudda sena àere riveladu su segretu suo a sos tzeracos suos, sos profetas ”.

Gen. 18,18: “ Abramo at a devènnere tzertamente una nazione manna e poderosa, e in issu ant a èssere beneitas totu sas natziones de sa terra ”.

A càusa de sa costumada pèrdida de significadu chi est aplicada a s'avèrbu “ tzertamente ”, amentu chi signifìcat: in modu tzertu e assolutu. In antis de rivelare su progetu distruidore suo, Deus s'affretta a incoragire Abramo subra de sa cundizione pròpia dae in antis sos ogros suos e annoat sas benediziones chi l'at a cuntzèdere. Deus cumintzat a faeddare de Abramo in sa de tres persones pro l'artziare a su ranghu de grandu personàgiu istòricu de s'umanidade. Agende gasi, issu ammustrat a sa discendèntzia carrale sua e ispirituale su modellu chi beneighet e chi torrat a cramare e definit in su versetto chi sighit.

Gen. 18,19: “ Ca deo l'apo seberadu, pro chi cumandaret a sos figios suos e a domo sua a pustis de issu de osservare sa bia de su Signore, in sa giustìtzia e in praghère de Abramo sas promissas chi l'aiat fatu... ”

Custu chi Deus descriet in custu versetto faghet sa diferèntzia cun Sodoma chi Issu at a distruire. Finas a sa fine de su mundu, sos elettos suos ant a èssere gasi descritos: osservare sa bia de YaHWÉH consistet in su de praticare sa retitudine e la giustiziat; sa bera giustìtzia e sa bera giustìtzia chi Deus at a fraigare subra de sos testos de sa lege pro insinnare a su pòpulu suo Israele. Su respetu de custas cosas at a èssere sa cundizione ca Deus respetet sas

promissas suas de beneditziones.

Gen.18:20: “ E YaHWÉH aiat naradu: Sa boghe contra Sodoma e Gomorra est crèschidu e su pecadu issoro est mannu ”.

Deus giughet custu cabu contra Sodoma e Gomorra, sas tzitades de sos res chi Abramo fiat bènnidu a agiudu cando fiant istadas atacadas. Ma fiat fintzas in Sodoma chi su nebode Lot aiat seberadu de s'istabilire, cun sa famiglia sua e sa tzerachia sua. Connoschende su ligàmene de atacamentu chi Abramo tenet pro su nebode, Deus multiplicat sas formas de atenzione cara a su betzu pro l'annunziare sas intenziones suas. E pro fàghere custu s'abbassat a su livellu de s'òmine pro s'umanizare su prus possibile pro si pònnere a su livellu de sa resone umana de Abramo tzeracu suo.

Gen. 18,21: “ Apo a pèndere duncas e apo a bìdere si ant agidu de su totu segundu sa noa chi m'est lòmpida; e si gasi no esseret, l'apo a ischire ”.

Custas paràulas controint cun su connoschimentu de sos pensamentos de Sara, ca Deus non podet disconnòschere su livellu de immoralidade cròmpidu in custas duas tzitades de sa pranura e sa bundante prosperidade issoro. Custa reatzione rivelat sa cura chi issu ponet pro chi su fidele servidore suo atzetet sa giusta sentèntzia de su cabu suo.

Gen. 18,22: “ E cuddos òmines aiant mòvidu e fiant andados a Sodoma. Ma Abramo fiat ancora in sa presèntzia de YaHWÉH ”.

Inoghe, sa separatzione de sos visitadores permetet a Abramo de identificare intre issos su Deus bividore, YaHWÉH, presente cun issu in una simple aparèntzia umana chi favorit s'iscàmbiu de paràulas. Abramo s'at a intèndere animadu finas a istringhere cun Deus una pesada de patu pro otènnere sa sarvesa de sas duas tzitades, una de sas cales est istada dae s'istimadu nebode Lot.

Gen. 18,23: “ Abramo si fiat acurtziadu e aiat naradu: As a destruere fintzas tue su giustu paris cun sos empi? »

Sa pregonta posta dae Abraham est giustificada, ca in sas atziones colletivas suas de giustìtzia, s'umanidade pròvocat sa morte de vitimas innotzentes mutidas dannet collaterales. Ma si s'umanidade non reseset a distinghere sa diferèntzia, Deus lu podet fàghere. E nd'at a dare proa a Abramo e a nois chi amus a lèghere sa testimonia biblica sua.

Gen. 18,24: “ B'at fortzis chimbanta giustos in mesu de sa tzitade: as a destruere fintzas issoro e no as a perdonare a sa tzitade a càusa de sos chimbanta giustos chi sunt in mesu de issa? »

In s'ànima mite sua e amorevole, Abramo est prenu de illusiones e imàginat chi siat possibile a agatare a su mancu 50 giustos in custas duas tzitades e invocat custos 50 possibles giustos pro otènnere de Deus sa gràtzia de sas duas tzitades in su matessi nùmene de sa perfeta giustìtzia sua chi non podet corfire s'innotzente cun su culpèvole.

Gen. 18,25: “Pone a morte su giustu paris cun s'empio, pro chi siat de su giustu comente de s'empio, lungi de tene! A largu de tene! Cussu chi giùdicat totu sa terra no at a esertizare sa giustìtzia? »

Abramo pessat gasi de risòlvere su problema ammentende a Deus custu chi non podet fàghere sena rinnegare sa personalidade sua gasi atacada a su sentidu de sa giustìtzia perfeta.

Gen.18:26: " E YaHWÉH aiat naradu: Si agato chimbanta giustos a Sodoma in mesu de sa tzitade, apo a perdonare a totu sa tzitade pro su bene issoro ."

Cun passèntzia e benevolenza, YaHWÉH lassat faeddare Abramo e in sa risposta sua li dat resone: pro 50 giustos sas tzitades no ant a èssere distruidas.

Gen. 18,27: “Abramo aiat rispòndidu e aiat naradu: Aco', apo atrevidu faeddare a su Sennore, deo chi so prùere e chisina ”.

Est su pensamentu “ prùere e chisina ” chi ant a abarrare òmines empi a pustis de sa destruidura de sas duas tzitades in sa badde? Nointames Abramo cunfessat chi issu matessi no est àteru chi “ prùere e chisina ”.

Gen. 18,28: “Fortzis de sos chimbanta giustos ant a mancare chimbe: pro chimbe ais a destruere totu sa tzitade? E Yahweh aiat naradu: No l'apo a destruere, si b'apo a agatare barantaghimbe giustos .

S'atrevimentu de Abramo l'at a giùghere a sighire sa tratativa sua abbassende cada bia su nùmeru de sos elettos s'in casu mai agatados e s'at a firmare a su versetto 32 subra de su nùmeru de sos deghe giustos. E cada furriada Deus at a cuntzèdere sa gràtzia sua a motivu de su nùmeru postu dae Abramo.

Gen. 18,29: “Abramo aiat sighidu a li faeddare e aiat naradu: Fortzis in cue b'at a àere baranta giustos. E Yahweh aiat naradu: No apo a fàghere nudda pro amore de custos baranta .

Gen. 18,30: “Abramo aiat naradu: Non s'airet su Sennore, e deo apo a faeddare. Fortzis b'at a àere trinta pessones giustas inie. E Yahweh aiat naradu: No apo a fàghere nudda si apo a agatare inie trinta giustos .

Gen. 18,31: “Abramo aiat naradu: Aco', apo atrevidu faeddare a su Sennore. Fortzis b'at a àere binti pessones giustas inie. E Yahweh aiat naradu: No l'apo a destruere pro amore de custos bentos .

Gen. 18,32: “Abramo aiat naradu: Non s'airet su Sennore e no apo a faeddare prus de custa borta. Fortzis b'at a àere deghe pessones giustas inie. E Yahweh aiat naradu: No l'apo a destruere pro amore de custos deghe giustos .

Inoghe finit sa tratativa de Abramo chi cumprendet chi b'at una làcana de pònnere in prus de su cale s'insistèntzia sua diat èssere irresonàbile. Si firmat a su nùmeru de deghe giustos. Creet ottimisticamente chi custu nùmeru de giustos si devat agatare in custas duas tzitades corrotas, fintzas contende petzi Lot e sos parentes suos.

Gen. 18,33: “ Su Sennore si nche fiat andadu cando aiat àpidu finidu de faeddare a Abramo. E Abramo fiat torradu a s'abitòriu suo ”.

Finit s'addòbiu terrenu de duos amigos, unu tzelesta e Deus onnipotente e s'àteru, s'òmine, prùere de sa terra, e cadaunu torrat a sas ocupatziones pròpias. Abramo cara a s'abitòriu suo e YaHWÉH cara a Sodoma e Gomorra subra de sas cales at a torrare a rùere su cabu destruidore suo.

In s'iscàmbiu suo cun Deus, Abramo at riveladu su caràtere suo chi est in imàgine de Deus, apessamentadu de bìdere acumprida sa bera giustìtzia donende a sa vida su valore forte suo e pretziosu. Aco' ca sa cuntratazione de su suo tzeracu non podiat chi allegrare e allegrare su coro de Deus chi cumpartzit de su totu sos sentimentos suos.

Gènesi 19

Separazione in casu de apretu

Gen.19,1 : “ Sos duos àngheles fiant bènnidos a su sero in Sodoma; e Lot seiat a sa ghenna de Sodoma. Cando Lot los aiat bidu, si fiat pesadu issoro addòbiu e aiat rùidu cun sa cara a terra ».

Reconoschimus in custu cumportamentu sa bona influèntzia de Abramo subra de su nebode Lot ca ammustrat sa matessi premurosità cara a sos visitadores de coladòrgiu. E lu faghet cun meda prus atenzione, in cantu connoschet sa mala morale de sos abitates de sa tzitade de Sodoma in sa cale s'est istabilidu a bìvere.

Gen. 19,2: “ Tando aiat naradu: Aco', sennores meos, intradas in sa domo de su tzeracu bostru e colades inie sa note; sabunados sos pees; t'as a pesare chitzo su mangianu e as a sighire su biàgiu tuo. No, ant rispòndidu, amus a colare sa note a caminu ”.

Lot s'assumet su dovere de accollire sas pessones chi colant pro domo sua pro las amparare de sas atziones isfatzadas e malevole de sos abitates corrotos. Agatamus sas matessi paràulas de bene bènnidu chi Abramo aiat giradu a sos tres visitadores suos. Lot est difatis un'òmine giustu chi non s'est lassadu corrùmpere de sa cunvivèntzia sua cun sos èsseres perversos de custa tzitade. Sos duos àngheles sunt bènnidos pro destruere sa tzitade ma in antis de la destruere cherent confùndere sa malesa de sos abitates collende-los subra de su fatu, in ativa dimustrazione de sa malesa issoro. E pro otènnere custu resurtadu bastat chi colent sa note a caminu pro èssere atacados dae sos caghineris.

Gen. 19,3: “ Ma Lot los esortaiat tantu chi issos si fiant acurtziados a issu e fiant intrados a domo sua. Lis aiat dadu un'ispuntinu e aiat fatu còghere de sos panes azzimi. E ant mandigadu .”

Lot reseset duncas a los conchinare, e issos atzetant s'ospitalidade sua; chi li dat ancora s'oportunidade de dimustrare sa generosidade sua comente aiat fatu Abramo in antis de issu. S'esperientzia lis insinnat a iscobèrrere s'ànima bella de Lot, òmine giustu in mesu de sos ingiustos.

Gen. 19,4: “ Non fiant ancora andados a letu cando sa gente de sa tzitade, sa gente de Sodoma, aiat inghiriadu sa domo, de sos pipios a sos betzos; totu sa populazione aiat assupridu ”.

Sa dimustrazione de sa malesa de sos abitantes andat in prus de sas aspetativas de sos duos ànghelos, ca benint a los chircare fintzas in sa domo ue Lot los at acollidos. De notare su livellu de contàgiu de custa cattiveria: “ de sos pipios a sos sèneghes ”. Su cabu de YaHWÉH est tando de su totu giustificadu.

Gen. 19:5: “ E aiant mutidu Lot e l'aiant naradu: Ue sunt sos òmines chi sunt bènnidos dae tene custa note? Giughe-nos-los foras, pro chi los conoscamus ».

Sos ingènuos si podent lassare trappare de sas intentziones de sos caghineris, ca non si tratat de una recherta de conoschimentu ma de conoschimentu in su sentidu bíblicu de su tèrmine de s'esèmpiu "Adamo aiat connotu sa mugere e issa aiat partoridu unu figiu". Su vitziu de custas pessones est tando totale e sena remèdiu.

Gen. 19,6: “ Lot fiat essidu cara a issos dae sa ghenna de domo e si fiat serradu sa ghenna segus ”.

Lot balentiosu chi s'affretta a andare issu matessi addòbiu a sos èsseres abominevoli e chi tenet cura de serrare in dae segus suo sa ghenna de domo sua pro amparare sos visitadores suos.

Gen.19,7: “ E aiat naradu: Frades meos, bi prego, non fadas su malu; »

S'òmine bonu esortat su malu a non fàghere su malu. Los mutit “frades” ca sunt òmines comente a issu e at cunservadu in intro suo s'isperu de nde sarvare unos cantos de sa morte cara a sa cale su cumportamentu issoro los dirighet.

Gen.19,8: “ Aco', tèngio duas figias chi no ant mai connotu òmine; Ti los apo a giùghere foras e as a pòdere fàghere de issos custu chi as a chèrrere. Ma non fàghere nudda a custos òmines ca sunt bènnidos a s'umbra de su cobertura meu .

Pro Lot, su cumportamentu de sos Caghineris aiat cròmpidu puntas mai cròmpidas in antis in custa esperientzia. E pro amparare sos duos visitadores suos, arribbat a ofèrrere a su logu issoro sas duas figias suas ancora vìrgines.

Gen.19,9: “ Ant naradu: Andade ajò! Naraiant ancora: Custu est bènnidu comente a istràngiu e cheret fàghere dae giùighe! Bene, t'amus a fàghere peus de issos. E incalzando Lot cun violèntzia, si fiant fatos a in antis pro isfundare sa ghenna ”.

Sas paràulas de Lot non calmant su grustu riunidu e custos èsseres mostruosos, narant, si sunt ammaniende a fàghere peus a issu chi a issos. Intentant tando de isfundare sa ghenna.

Gen. 19:10: " E cuddos òmines aiant tëndidu sas manos, aiant giutu Lot in domo e aiant serradu sa ghenna ."

Cun su matessi balentiosu Lot in perìgulu, sos ànghelos intervenint e giughent Lot a s'internu de sa domo.

Gen. 19,11: " E aiant corfidu tzurpos sos chi fiant in sa ghenna de sa domo, de su prus piticu a su prus mannu, tantu chi si fortzaiant de badas de agatare sa ghenna ”.

Foras, sas pessones suadas prus serentes abarrant tzurpas; sos ocupantes de sa domo sunt tando tutelados.

Gen. 19,12: " Sos òmines aiant naradu a Lot: Chie tenes ancora inoghe? Fadas essire dae custu logu sos gèneres, sos figios, sas figias e totu custa chi b'apartenet in tzitade ».

Lot aiat agatadu gràtzia a sos ogros de sos ànghelos e de Deus chi los aiat mandados. Ca sa vida sua siat sarvada, devet " essire". » de sa tzitade e de sa badde de sa pranura ca sos ànghelos ant a destruere sos abitantes de custa badde chi at a devènnere una zona de ruinas comente a sa tzitade Ai. S'oferta de sos ànghelos s'estendet a totu custu chi l'apartenet in sas creaturas umanas bividoras.

In custu tema de sa separatzione est permanente su cumandu divinu de " essire ". Ca esortat sas creaturas suas a si separare de su malu in totus sas formas suas comente a sas farsas crèsias cristianas. In Apoc.18,4 òrdinat a sos elettos suos de " essire". » de " Babilònia sa manna ", chi pertocat in primu logu sa religione catòlica e in segundu logu sa multiforme religione protestante, suta de s'influèntzia de sa cale sunt abarradas finas a custu momentu. E comente in su casu de Lot, sos toronilliu issoro ant a èssere sarvadas petzi ubbidende deretu a su cumandu de Deus. Ca, in pèssu chi at a èssere promulgada sa lege chi at a rèndere obbrigatoriu su pasu domenicale partinde dae sa prima die, at a bènnere a mancare sa fine de su tempus de gràtzia. E posca at a èssere tropu tardu pro cambiare s'opinione tua e positzione in sos cunfrontos de custu problema.

A custu puntu atiro s'atentzione bostra subra de su perìgulu rapresentadu dae su de rinviare a prus tardu sas netzessàrias detzisiones. Sa vida nostra est fràgile, podimus mòrrere de maladia, de intzidente o de atentadu, cosas chi podent acadèssere si Deus no aprètziat sa nostra lentezza in su de reagire, e in custu casu sa fine de su tempus de gràtzia colletiva perdet totu s'importu suo. , ca chie morit in dae in antis suo, morit in s'ingiustitzia sua e in sa cundenna sua a banda de Deus. Abbistu de custu problema, Paolo narat in Ebreos 3,7-8: " Oe, si ascurtades sa boghe sua, non tostadas sos coros bostros comente in sa rebellia... ". B'at duncas semper s'apretu de rispòndere a s'oferta fata dae Deus, e Paolo est de custu avisu segundu Eb 4,1: " Timimus duncas, fintzas a cando abarrat sa promissa de intrare a su pasu suo, chi calicunu de bois non paret chi siat arribbadu tropu tardos .

Gen.19:13: " Ca nois amus a destruere custu logu, ca sa boghe contra sos abitantes suos est manna dae in antis YaHWÉH. YaHWÉH nch'at mandadu a lu destruere ”.

Custa borta, su tempus istringhet, sos ànghelos faghent connòschere a Lot su motivu de sa presèntzia issoro in domo sua. Sa tzitade devet èssere a sa lestra distruida pro detzisione de YaHWÉH.

Gen. 19,14: “ Lot fiat essidu e aiat faeddadu a sos gèneres suos chi aiant pigadu sas figias suas: Pesade-bos, aiat naradu, essidas dae custu logu; ca YaHWÉH at a destruere sa tzitade. Ma a sos ogros de sos gèneres pariat chi brullaret ”.

Sos ghèneros de Lot non fiant tzertu a su livellu de malesa de sos àteros caghineris, ma pro sa sarvesa contat petzi sa fide. E in manera crara no nche lu teniant. Sos cumbinchimentos de su sogru non los aiant interessados, e s'idea improvisa chi su Deus YaHWÉH esseret prontu a destruere sa tzitade fiat incredibile in manera simple pro issas.

Gen. 19,15: “ Finas dae s'arbèschida de sa die sos ànghelos aiant esortadu Lot, narende: Pesados, pigas mugere tua e sas duas figias tuas chi sunt inoghe, pro chi tue non perisca in sa ruina de sa tzitade ”.

Sa destruidura de Sodoma dat logu a separatziones strazianti chi rivelant sa fide e s'ausèntzia de fide. Sas figias de Lot divent seberare intre sighire su babbu o sighire su maridu.

Gen.19:16: “ E ca tardaiat, sos òmines l'aiant pigadu pro manu, issu, sa mugere e sas duas figias suas, ca YaHWÉH lu diat àere aorradu; L'aiant giutu bia e l'aiant lassadu in foras de tzitade .

In custu atzione Deus nch'ammustrat “ unu chicone pigadu dae su fogu ”. Torra est pro su giustu Lot chi Deus sarvat, cun issu, sas duas figias suas e sa mugere. Gasi, istratzados a sa tzitade, s'agatant foras, liberos e bios.

Gen. 19,17: “ Cando los aiat àpidu fatos essire, unu de issos aiat naradu: “Salva pro sa vida tua; non castieis in dae segus e non ti firmare in totu sa pranura; fuis subra de su monte, pro non perire ».

Sa sarvesa at a èssere subra de su monte, su sèberu lassadu a Abramo. Lot podet gasi cumprèndere e pentirsi de s'errore suo in s'àere seberadu sa pranura e sa prosperidade sua. Est in giogu sa vida sua e s'at a dèvere achipire si bolet èssere a su seguru cando su fogu de Deus at a corfire sa badde. L'est ordinadu de non si bortare in dae segus. S'òrdine devet èssere pigadu a sa litera e figuradu. Su futuru e sa vida istant dae in antis sos subravìvidos de Sodoma, ca in dae segus issoro chitzo non b'at a àere àteru chi ruinas incandescenti postas fogu dae sas pedras de sùrfuru afiladas dae su chelu.

Gen. 19,18: “ Lot lis aiat naradu: Oh! no, Sennoras! »

S'òrdine dadu dae s'ànghelu ispramat Lot.

Gen. 19,19: “ Aco', apo agatadu gràtzia a sos ogros tuos, e tue as ammustradu sa mannària de sa misericòrdia tua cara a de mene, preservende-mi sa vida; ma non potzo fuire subra de su monte prima chi mi collat su disacatu, e perirò ”.

Lot conoschet sa regione in cale bias e ischit chi pro cròmper su monte li nch'at a bòlere meda tempus. Pro custu pregat s'ànghelu e l'oferit una àtera soluzione.

Gen. 19,20: “ Aco', custa tzitade est bastante serente ca deo mi potza amparare, e est pitica. OH ! chi inie mi potzo amparare,... no est piticu?... e chi s'ànima mea bias! »

A sa fine de sa badde b'at Tsoar, una paràula chi significat piticu. Aiat subravìdu a sa tragèdia de sa badde pro serbire de amparu a Lot e a sa famiglia sua.

Gen. 19:21: " Ed issu l'aiat naradu: Aco', fintzas deo ti cuntzedo custa gràtzia, e no apo a destruere sa tzitade de cale faeddas ".

Sa presèntzia de custa tzitade testimòniat ancora oe custu drammàticu episòdiu chi aiat corfidu sas tzitades de sa badde de sa pranura ue s'agataiant sas duas tzitades Sodoma e Gomorra.

Gen. 19,22: “ Affrettati a t'amparare inie, ca non potzo fàghere nudda fintzas a cando tue no arribbet anie. Pro custu a custa tzitade fiat istadu dadu su nùmene Zoar .

S'ànghelu como dependet de s'acòrdiu suo e at a isetare fintzas a cando Lot no at a intrare a Zoar pro corfire sa badde.

Gen. 19,23: “ Su sole pesaiat subra de sa terra cando Lot fiat intradu a Zoar ”.

Pro sos Caghineris una die noa pariat annunziata suta de un'arbèschida bella meda; una die comente a meda...

Gen.19:24: “ Tando YaHWÉH aiat fatu pròdere sùrfuru e fogu de su chelu subra de Sodoma e Gomorra de YaHWÉH ”.

Custa miraculosa atzione divina at retzidu una poderosa testimonia a traessu de sas iscobertas de s'archeòlogu avventista Ron Wyatt. Aiat identificadu su giassu de sa tzitade de Gomorra sas cales abitatziones adossadas sas une a sas àteras contra su chi bessat otzidentale de su monte chi delimitat custa badde. Su terrinu de custu logu est costituitu dae pedras de sùrfuru chi, si espostas a su fogu, si ponent fogu ancora oe. Su miràculu divinuu est gasi de su totu cunfirmadu e dighu de sa fide de sos elettos.

In manera contrària a cantu a s'ispissu si pessaiat e si naraiat, pro destruere custa badde Deus no at fatu apellu a s'energia nucleare, ma a pedras de sùrfuru e sùrfuru puru, istimadu a su 90% de puresa, ite etzetzionale segundu sos ispetzialistas. Su chelu non porrida nues de sùrfuru, duncas potzo nàrrere chi custa destruidura est òpera de su Deus creadore. Podet creare cale si siat matèria segundu sas netzessidades suas ca at creadu sa terra, su chelu e totu custu chi cuntenent.

Gen. 19,25: “ Aiat destruidu cuddas tzitades, totu sa pranura, totu sos abitantes de sas tzitades e sos fundos de sa terra ”.

Ite podet subravivere in unu logu sutapostu a un'abba de pedras de sùrfuru fiammeggiante? Nudda, francu rocas e pedras solforose ancora presentes.

Gen. 19,26: “ Sa mugere de Lot aiat castiadu in dae segus e fiat devènnidu un'istàtua de salas ”.

Custa mirada de sa mugere de Lot rivelat rimpiantos e un'interessu cunservadu pro custu logu maleitu. Custu istadu de ànimu non praghet a Deus e issu lu manifestat trasformende su corpus suo in un'istàtua de salas, imàgine de s'assoluta isterilidade ispirituale .

Gen.19:27: " Abramo si fiat pesadu su mangianu chitzo pro andare a su logu ue s'agataiat a sa presèntzia de YaHWÉH ."

Ignorante de su dramma acontèssidu, Abramo si giughet a su cherchu de Mamre ue at acollidu sos tres visitadores suos.

Gen. 19,28: “ E aiat castiadu cara a Sodoma e Gomorra e subra de totu su territòriu de sa pranura; e aco' aiat bidu unu fumu artziare dae sa terra, comente a su fumu de una fornace ».

Su monte est un'òtimu osservatòriu. De s'artària sua Abramo d'òminat sa regione e ischit ue s'agatat sa badde de Sodoma e Gomorra. Si sa terra de su logu est ancora unu braciare incandescente, subra si catzat unu fumu acre provocadu dae su sùrfuru e de su consumu de totu sos materiales regortos in una tzitade de s'òmine. Su logu est cundennadu a s'isterilidade finas a sa fine de su mundu. Inie agatamus petzi rocas, pedras, pedras de sùrfuru e salas, tantu sale chi favorit s'isterilidade de su terrinu.

Gen. 19,29: “ Cando Deus aiat distruidu sas tzitades de sa pranura, si fiat ammentadu de Abramo; e aiat fatu fuire Lot dae su mèdiu de su disastru, mediante su cale aiat bortuladu sas tzitades ue Lot aiat istabilidu s'abitòriu suo ”.

Custa precisazione est importante ca nche rivelat chi Deus aiat sarvadu Lot petzi pro compiacere Abramo, fidele servidore suo. No aiat sessadu duncas de li brigare su sèberu suo pro la pròsperat badde e sas tzitades corrotas suas. E custu cunfirma chi issu fiat istadu in manera efetiva sarvadu dae su destinu connotu dae Sodoma comente a “unu chicone istratzadu dae su fogu” o, in modu cuidadu in manera estrema.

Gen. 19,30: “ Lot aiat lassadu Zoar pro sas alturas e si fiat istabilidu subra de su monte cun sas duas figias suas, ca teniat timoria de restare a Zoar. Biviat in una gruta, issu e sas duas figias suas .

Sa netzessidade de sa separatzione devenit como crara a Lot. Ed est issu chi detzidet de non restare a Zoar chi, si puru “pitica”, fiat pobulada fintzas de gente corrota e peccatrice dae in antis Deus. Ateretantu si giughet subra de su monte e, a largu de cada comodidade, bias cun sas duas figias suas in una gruta, amparu naturale e seguru ofertu dae sa creazzione de Deus.

Gen. 19,31: “ Sa majore aiat naradu a sa minore: Babbu nostru est betzu; e non b'at nemos in su paisu chi bèngiat dae nois, segundu sa costumàntzia de totu sos paisos .

Non b'at nudda de isandalosu in sas iniziativas de sas duas figias de Lot. Sa motivatzione issoro est giustificada e aprovada dae Deus ca agint cun s'obietivu de dare una posteridade a su babbu. Sena custu motivatzione s'iniziativa diat èssere incestuosa.

Gen. 19,32: " Benis, damus de bufare binu a babbu nostru e corchemus-nos cun issu, pro chi potzamus preservare sa ratza de babbu nostru ".

Gen. 19,33: " Cudda note aiant fatu bufare binu a su babbu; e sa majore fiat andadu a dormire cun su babbu: issu non si fiat assupridu ne de cando si corcaiat ne de cando si pesaiat .

Gen.19,34 : " Sa die pustis sa majore aiat naradu a sa minore: Aco', custa note apo dormidu cun babbu meu; fatzamus-li bufare ancora binu custa note e andamus a dormire cun issu, gasi amus a pòdere preservare sa ratza de babbu nostru ».

Gen. 19,35: " Cudda note aiant fatu torrare a bufare binu a su babbu; e sa prus pitica fiat andadu a dormire cun issu: non si fiat assupridu ne de cando si corcaiat ne de cando si pesaiat .

Sa totale incoscienza de Lot in custa atzione cunferit a s'acostamentu s'imàgine de s'inseminazione artificiale aplicada a sos animales e a sos èsseres umanos in su tempus finale nostru. Non b'est sa minima chirca de su de pràghere e sa cosa no est prus sconvolgente de s'acopiamentu de frades e sorres a su cumintzu de s'umanidade.

Gen. 19,36: " Sas duas figias de Lot aiant abarradu incinte de su babbu ".

Notamus in custas duas figias de Lot etzetzionales dodas de abnegazione a benefitziu de s'onore de su babbu. In cantu mamas nubili, ant a allevare su figiu de solas, in manera ufiziale sena babbu, e ant a rinunziare gasi a pigare unu maridu, unu còjube, unu cumpàngiu.

Gen. 19:37: " Sa manna aiat partoridu unu figiu e l'aiat postu nùmene Moab: issu est su babbu de sos Moabiti finas a sa die de oe ".

Gen. 19,38: " Fintzas sa prus giòvana aiat partoridu unu figiu, e l'aiat postu nùmene Ben Ammi: issu est su babbu de sos Ammoniti finas a sa die de oe " .

Agatamus, in sa profetzia de Daniele 11:41, su mentovu de sa discendèntzia de sos duos figios: " Issu at a intrare a sa terra prus bella e medas ant a rùere; ma Edom, Moab e sos capos de sos figios de Ammon ant a èssere liberados dae sas manos suas ». Unu ligàmene carrale e ispirituale at a unire duncas custos discendentes a s'Israele fundadu subra de Abramo, raighina a pustis de Heber de su pòpulu ebràicu. Ma custas raighinas comunas ant a intzitare brigas e ant a pònnere custos discendentes contra sa nazione Israele. In Sofonia 2:8 e 9, Deus profetat unu disastu pro Moab e sos figios de Ammon: " Aia intesu sos oltraggi de Moab e sos insulti de sos figios de Ammon, cando insultarono su pòpulu meu e si fiant pesados cun arrogàntzia contra sas làcanas suas. Mi' ca so biu! narat su Sennore de sos esèrtzitos, Deus de Israele, Moab at a èssere comente a Sodoma, e sos figios de Ammon comente a Gomorra, unu logu cobertu de ispinas, una mina de salas, unu desertu pro semper; su restu de su pòpulu meu los at a sachizare, su restu de sa nazione mea los at a possedere ».

Custu dimustrat chi sa beneditzione de Deus fiat petzi subra de Abramo e chi non fiat cumpartzida dae sos frades nàschidos suos dae su matessi babbu, Terah. Si Lot at pòdidu tràere benefitziu dae s'esèmpiu de Abramo, gasi no at a pòdere èssere pro sa discendèntzia nàschida sua dae sas duas figias suas.

Gènesi 20

Separazione de su status de profeta de Deus

Annoende s'esperientzia cun su faraone aporrada in Gènesi 12, Abramo presentat sa mugere Sara comente a sorre a Abimelech, re de Gerar (s'attuale Palestina a curtzu a Gaza). Torra , sa reatzione de Deus chi lu punit li faghet iscobèrrere chi su maridu de Sara est su profeta suo. Su podere e sa timoria de Abramo si fiant difùndidas gasi in totu sa regione.

Gènesi 21

Sa separazione intre legìtimu e illegìtimu

Separazione a traessu de su sacrificziu de custu chi amamus

Gen.21:1: “ E Yahweh aiat bisitadu Sara comente aiat faeddadu, e Yahweh aiat fatu a Sara comente aiat faeddadu. »

In custa visitazione, Deus ponet fine a sa longa isterilidade de Sara.

Gen. 21,2: “ Sara aiat cuntzepidu e aiat partoridu unu figiu a Abramo in sa betzesa sua, in su tempus fissadu de cale Deus l'aiat faeddadu. »

Is.55,11 lu cunfirmat: « Gasi est de sa paràula mea chi essit dae sa buca mea: non torrat a mie a bòidu, sena àere fatu sa voluntade mea e acumpridu sos disinnos meos »; sa promissa fata a Abramo est mantenta, su versetto est tando giustificadu. Custu figiu benit a su mundu a pustis de chi Deus at annunziadu sa nàschida sua. Sa Bibbia lu presentat comente a su “figiu de sa promissa”, su chi faghet de Isacco unu tipu profetosu de su “Figiu de Deus” messianicu: Gesù.

Gen.21,3: “ E Abramo aiat mutidu Isacco su figiu chi li fiat nàschidu e chi Sara l'aiat partoridu. »

Su nùmene Isaac significat: riet. Siat Abramo chi Sara aiant risu cando aiant intesu Deus annunziare su figiu benidore issoro. Si su risu de ditza est positivu, no est gasi su risu de scherno. Ambos còjubes, difatis, ant tentu sa matessi reatzione essende vitimas de su

pregiudìtziu umanu. Ca riiant a su pensamentu de sas reatziones umanas de chie los inghiriaiat. A pustis de s'alluvione, sa durada de sa vida s'est in manera notèvole reduida e pro sos èsseres umanos s'edade de 100 annos signat una betzesa avantzada; cuddu in cale nos isetamus pagu de su chintu. Ma s'edade non significat nudda in su cuntestu de su raportu cun su Deus creadore chi fissat sas làcanas de totu sas cosas. E Abramo l'iscoberit in s'esperientzia sua e retzit, a traessu de Deus, richesa, onore e paternidade, custa borta legìtima.

Gen. 21,4: “ E Abramo aiat tzircuntzisadu su figiu Isacco cando teniat oto dies, comente a Deus l'aiat cumandadu. »

Ateretantu, su figiu legìtimu est tzircuntzisadu. Su cumandu de Deus est ubbididu.

Gen. 21,5: “ E Abramo teniat chentu annos cando li fiat nàschidu su figiu Isacco. »

Sa cosa est notèvole, ma non pro sos istandard antidiluviani.

Gen.21,6: “ E Sara aiat naradu: Deus m'at dadu motivu de rière; cale si siat l'at a ascurtare at a rière cun megus. »

Sarah agatat sa situatzione ridìcula ca est umana e vītima de su pregiudìtziu umanu. Ma custa gana de rière rifletet fintzas una ditza ispessada. Comente Abramo su maridu, otenet sa possibilidade de partorire in un'edade in cale custa no est prus imaginàbile segundu sa normalidade umana.

Gen.21,7 : “ E issa aiat naradu: Chie diat àere naradu a Abramo: Sara at a allatare de sos figios? Ca l'apo dadu unu figiu in sa betzesa sua. »

Sa cosa est etzetzionale a beru e de su totu miraculosa. Castiende a livellu profetosu custas paràulas de Sara, podimus bìdere in Isacco su figiu chi profetat s'alleantzia noa in Cristu, mentras Ismaele profetat su figiu de sa prima alleantzia. Cun su refudu suo de Cristu Gesùs, custu figiu naturale nàschidu segundu sa petza mediante su sinnu de sa tzircuntzisione at a èssere dennegadu dae Deus in praghere de su figiu cristianu prescelto mediante sa fide. Comente Isacco, su Cristu fundadore de s'alleantzia noa at a nàschere pro miràculu pro rivelare e rapresentare Deus in assimìgios umanos. A su contràriu, Ismaele est cuntzepidu petzi subra de bases carrales e cumprensiones umanas in manera istrinta.

Gen.21,8: “ E su pipiu fiat crèschidu e fiat istadu svezato; e Abraamo aiat fatu unu grandu ispuntinu sa die in cale Isacco fiat istadu svezato. »

Su pipiu allatadu a su sinu at a devènnere pitzocu e pro babbu Abramo s'aberit unu futuru prenu de promissas e de cuntentesa chi issu tzèlebrat cun ditza.

Gen. 21,9: “ E Sara aiat bidu riende su figiu de Agar s'egiziana, chi issa aiat partoridu a Abramo; e aiat naradu a Abramo: ”

Su risu òcupat in manera crara unu logu importante in sa vida de sa còpia biada. S'animosità e sa gelosia de Ismaele cara a Isacco, su figiu legìtimu, lu giughet a rière, a lu rière. Pro Sarah sa làcana de su sopportabile est istadu cròmpidu: a pustis de sa derisione de sa mama arribbat sa de su figiu; est tropu.

Gen.21,10: “ Scacciate custa tzeraca e su figiu; ca su figiu de custa tzeraca no at a eredere cun figiu meu, cun Isacco. »

Podimus cumprèndere s'exasperazione de Sarah, ma càstiat cun megus inoghe subra. Sara profetat s'indegnità de sa prima alleàntzia chi no at a eredere cun sos elettos cudda noa, fundada subra de sa fide in sa giustitzia de Cristu Gesù.

Gen. 21,11: “ E custu fiat istadu meda sgradevole a sos ogros de Abramo, a càusa de su figiu. »

Abramo non reagit comente a Sara ca sos sentimenti suos sunt cumpartzidos dae sos duos figios suos. Sa nàschida de Isacco non burrat sos 14 annos de afetu chi lu ligat a Ismaele.

Gen. 21:12: “ E Deus aiat naradu a Abramo: Non siat malu a sos ogros tuos a càusa de su pipiu e a càusa de sa tzeraca tua. In totu custu chi Sara t'at naradu, ascurtat sa boghe sua: ca in Isacco as a èssere mutida sèmene. »

In custu messàgiu, Deus ammàniat Abramo a atzetare s'istesiamentu de Ismaele, figiu majore suo. Custa separazione est in su progetu profetosu de Deus; ca profetat su fallimentu de s'antiga alleàntzia mosaica. Pro consolazione, in Isacco at a multiplicare sa discendèntzia sua. E su cumprimentu de custa paràula divina at a acontèssere a traessu de s'instaurazione de s'alleàntzia noa ue sos “ elettos ” ant a èssere “ mutidos ” dae su messàgiu de s'eternu Vangelu de Deus in Gesù Cristos.

Gasi, in manera paradossale, Isacco at a èssere patriarca de s'antiga alleàntzia e est mescamente in Giacobbe, su figiu, chi segundu sa petza e su sinnu de sa tzircuntzisione, s'at a istabilire subra de sos fundamentu suos s'Israele de Deus. Ma su paradossu est chi custu matessi Isacco profetat petzi letziones chi riguardant s'alleàntzia noa in Cristu.

Gen. 21,13: “ E fintzas su figiu de sa tzeraca apo a fàghere una nazione, ca est discendèntzia tua. »

Ismaele est su patriarca de medas pòpulos de su Mèdiu Oriente. Finas a sa cumparta de Cristu pro su ministèriu suo salvifico terrenu, sa legitimidade ispirituale aparteniat petzi a sos discendentes de custos duos figios de Abramo. Su mundu otzidentale biviati in plùrimas formas de paganèsimu, disconnoschende s'esistèntzia de su grandu Deus creadore.

Gen. 21:14: “ E Abramo si fiat pesadu su mangianu chitzo, pigadas su pane e un'otre de abba, e los aiat dadu a Agar, ponende-bi-los subra de sos coddos, e las aiat dadu su pipiu, e l'aiat dispatzadu. E fiat andadu e aiat vagadu in su desertu de Beersheba. »

S'interventu de Deus aiat calmadu Abramo. Ischit chi Deus matessi at a bigiare subra de Agar e Ismaele e agradèssida de si separare de issos, ca tenet aficu chi Deus los at a amparare e los at a ghiare. Ca issu matessi est istadu fintzas a como amparadu e ghiadu dae Lui.

Gen. 21,15: " E cando s'abba in s'otre fiat istada esaurida, aiat bessadu su pipiu suta unu de sas tupas ",

In su desertu de Beersheba s'abba batida bia si consumat a sa lestra e sena abba Agar bidet petzi sa morte comente a s'èsitu finale de s'isfortunada situatzione sua.

Gen.21,16: “ fiat andadu a si sèere in cara, a portada de arcu; ca at naradu: Non chèrgio bìdere su pipiu mòrrere. E issa si sedette in cara, fiat pesadu sa boghe e aiat prantu. »

In custa situatzione estrema, pro sa segunda bia, Agar versat sas làgrimas suas dae in antis sa cara de Deus.

Gen. 21:17: “ E Deus aiat intesu sa boghe de su pipiu, e s'ànghelu de Deus aiat mutidu Agar de su chelu e las aiat naradu: Ite ti sutzedet, Agar? Non tengiais timoria, ca Deus at intesu sa boghe de su pipiu ue est. »

E pro sa segunda furriada Deus intervenit e las faeddat pro l'incoragire.

Gen.21,18: “ Pesados, pigas in bratzu su pipiu e piga-lu in manu; ca nd'apo a fàghere una grandu natzione. »

B'ammento chi su pipiu Ismaele est unu pitzocu de sos 15 a sos 17 annos, ma est comente si siat unu pipiu sugetu a sa mama Agar e sos duos non tenent prus abba de bufare. Deus cheret chi issa sustentet su figiu ca pro issu est in serbu unu destinu poderosu.

Gen. 21,19: “ E Deus las aiat abertu sos ogros, e issa aiat bidu unu putzu de abba; e fiat andadu, aiat prenadu de abba s'otre e aiat fatu bufare su pipiu. »

Frutu de unu miràculu o no, custu putzu de abba aparit in su momentu netzessàriu pro dare a Agar e a su figiu su gustu de sa vida. E divent sa vida a su poderosu Creadore chi aberit o serrat sa bisione e s'abbistesa de sas cosas.

Gen. 21:20: “ E Deus fiat cun su pipiu, e issu fiat crèschidu, fiat istadu in su desertu e fiat devènnidu un'arciere. »

Su desertu duncas non fiat bòidu ca Ismaele cassaiat animales chi ochiat cun s'arcu suo pro los mandigare.

Gen. 21,21: “ E fiat istadu in su desertu de Parant; e sa mama l'aiat pigadu una mugere de su paisu de Egitu. »

Su ligàmene intre sos Ismaeliti e sos Egitzianos s'at a afortiare duncas e cun su tempus sa rialia de Ismaele cun Isacco at a crèschere a su puntu de los rèndere inimigos naturales permanentes.

Gen.21 :22: “ E aiat acontèssidu in cuddu tempus chi Abimelech e Picol, su capitanu de s'esèrtzitu suo, aiant faeddadu a Abrahamo, narende; Deus est cun tegus in totu custu chi faghes. »

Sas esperièntzias causadas dae sa presentada de Sara comente a sa sorre, cosas contadas in Gen.20, aiant insinnadu a Abimelech chi Abramo fiat su profeta de Deus. Como est tìmidu e tìmidu.

Gen.21,23: “ Ed como giura·mi inoghe, subra de Deus, chi no as a faulare a mie, ne a sos figios meos, ne a sos nebodes meos; segundu sa benevolenza chi t'apo impreada, as a agire versu de mene e cara a su paisu in cale tenes soggiornato. »

Abimelech non cheret prus èssere vîtima de sas trassas de Abramo e disigiat otènnere de issu aficos firmos e aia detzididu pro un'alleàntzia paghiosa.

Gen. 21,24: “ E Abramo aiat naradu: Apo a giurare. »

Abramo non tenet malas intentziones in sos cunfrontos de Abimelech e podet tando aderire a custu patu.

Gen. 21,25: “ E Abramo aiat brigadu Abimelec a càusa de unu putzu de abba chi sos tzeracos de Abimelec aiant pigadu cun sa fortza. »

Gen. 21,26: “ E Abimelech aiat naradu: No isco chie at fatu custa cosa, e bois non m'ais avèrtidu de custu, e nd'apo intesu faeddende petzi oe. »

Gen. 21:27: “ E Abramo presas gamas e armenti e los aiat dadu a Abimelech, e issoro duos aiant fatu un'alleàntzia. »

Gen. 21,28: “ E Abramo aiat separadu sete giòvanos berbeghes de sa gama; »

Su sèberu fatu dae Abramo de sas “sete berbeghes” testimòniat su ligàmene suo cun su Deus creadore chi issu cheret gasi assotziare a s'òpera sua. Abramo s'est istabilidu in unu paisu istràngiu ma cheret chi su frutu de su traballu suo abarret de propiedade sua.

Gen. 21:29: “ E Abimelech aiat naradu a Abramo: Ite sunt custas sete giòvanas berbeghes chi as postu a banda? »

Gen. 21:30: “ Ed issu aiat naradu: As a pigare de sas manos meas custas sete pecorelle, a testimonia pro mene chi apo fossadu custu putzu. »

Gen. 21,31: “ Pro custu aiant mutidu cuddu logu Beer-Sceba, ca inie ambos duos aiant giuradu. »

Su putzu in chistione pigat su nùmene de sa paràula “sheba” chi est sa raighina de su nùmeru “sete” in ebràicu, e chi agatamus in sa paràula “shabbat” chi designat sa de sete dies, su sàbadu santificadu nostru in su pasu de cada chida de Deus finas dae su cumintzu de sa creazione terrena sua. Pro cunservare s'amentu de custa alleàntzia, su putzu fiat istadu gasi mutidu “su putzu de sos sete”.

Gen. 21,32: “ E aiant fatu un'alleàntzia a Beersheba. Tando Abimelek e Picol, capu de s'esèrtzitu suo, si fiant pesados e fiant torrados a su paisu de sos Filisteos. »

Gen. 21,33: “ E Abramo aiat prantadu una tamerice a Beer-Sceba; e in cue aiat invocadu su nùmene de su Sennore, de su Deus eternu. »

Gen. 21,34: “ E Abramo soggiornò pro tempus meda in su paisu de sos Filisteos. »

Deus aiat organizadu cunditziones de paghe e trancuillidade pro su servidore suo.

Gènesi 22

Sa separazione de su babbu e de s'unicu figiu sacrificadu

Custu aende-lu cumpresu 22 presentat su tema profetosu de Cristu ofertu in sacrificziu de Deus comente a Babbu. Rafigurat su printzìpiu de sarvesa preparadu in segretu de Deus finas dae su cumintzu de sa detzisione sua de creare in cara a issu de sos èsseres liberos, intelligentes e autònomos. Custu sacrificziu at a èssere su prètzio de pagare pro otènnere un'acumpensu de amore de sas creaturas suas. Sos elettos ant a èssere cussos chi ant a àere rispòndidu a sos isetos de Deus cun completa libertade de sèberu.

Gen. 22,1: “ A pustis de custas cosas Deus aiat postu a sa proa Abramo e l'aiat naradu: Abraamo! E issu aiat rispòndidu: Eccomi! »

Abramo est meda obbediente a Deus, ma finas a chi punto podet arribbare custa ubbidientzia? Deus connoschet giai sa risposta, ma Abramo devet lassare in dae segus suo, a testimonia pro totu sos elettos, sa proa concreta de s'ubbidientzia esemplare sua chi lu rendet gasi dignu de s'amore de su Deus suo chi nde faghet su patriarca sa cale posteridade at a èssere sublimada dae sa nàschida de Cristu Gesù.

Gen.22,2: “ Deus aiat naradu: Pigas figiu tuo, s'unicu figiu tuo, cussu chi amas, Isacco; anda a su paisu de Moriah e in cue oferi-lu in olocàustu subra de unu de sos montes chi t'apo a nàrrere. »

Deus premet in manera deliberada subra de custu chi dolet, a sa làcana de su sopportabile pro custu betzu de prus de chentu annos. Deus l'aiat cuntzèdidu pro miràculu sa ditza de tènnere unu figiu nàschidu dae issu e de Sara, sa legìtima mugere sua. In prus, at a cuare a chie l'inghìriat s'incredibile recherta de Deus: “ Oferis s'unicu figiu tuo in sacrificziu ”. E sa risposta positiva de Abramo at a tènnere cunsighèntzias eternas totu s'umanidade. Difatis, a pustis de chi Abramo at a àere acunsentidu a ofèrrere su figiu, Deus matessi no at a pòdere prus rinunziare a su progetu suo salvifico; si aeret pòdidu pigare in cunsideru s'idea de bos rinunziare.

Notamus s'interessu de sa pretzisione: “ subra de unu de sos montes chi t'apo a nàrrere ”. Custu logu pretzisu est programadu pro retzire su sàmbene de Cristu.

Gen. 22,3: “ Abramo si fiat pesadu su mangianu chitzo, aiat seddadu s'ainu suo e presas cun sese duos tzeracos e su figiu Isacco. Aiat ispacadu sa linna pro s'olocàustu e si fiat postu in biàgiu cara a su logu chi Deus l'aiat inditadu. »

Abramo aiat detzìdidu de ubbidire a custu etzessu e cun sa morte in s'ànima aiat organizadu sa preparatzione de sa sambenosa tzerimònia cherta dae Deus.

Gen.22,4: “ Sa de tres dies Abramo fiat pesadu sos ogros e aiat bidu dae largu cuddu logu. »

Su paisu de Morija est a largu tres dies de caminu de su logu ue torrat a sètzeru.

Gen.22:5: “ E Abramo aiat naradu a sos tzeracos suos: Restades inoghe cun s'ainu; Deo e su giòvanu amus a andare finas inie pro adorare, e posca amus a torrare dae tene. »

Sa terrorosa atzione chi istat pro acumprire non tenet bisòngiu de testimòngios. Issu si separat duncas de sos duos tzeracos suos chi ant a dèvere abetare sa torrada sua.

Gen.22,6 : “ Abramo presas sa linna pro s'olocàustu, l'aiat carrigadu subra de su figiu Isacco e aiat giutu in manu su fogu e su gurteddu. Ed ambos caminaiant paris . »

In custa iscena profetosa, meda mentras Cristu at a dèvere giùghere su grae “patibulum” a su cale ant a èssere inchiodati sos burtzos suos, Isacco benit càrrigu de sa linna chi, allùidu, at a consumare su corpus sacrificadu suo.

Gen.22:7: “ Tando Isacco aiat faeddadu a Abramo su babbu, narendu: Babbu meu! Ed issu aiat rispòndidu: Eccomi, figiu meu! Isacco aiat rispòndidu: Aco' su fogu e sa linna; ma ue est s'angione pro s'olocàustu? »

Isacco est istadu testimòngiu de medas sacrificizios religiosos e tenet resone de èssere ispantadu dae s'ausèntzia de s'animale de sacrificare.

Gen.22,8: “ Abramo aiat naradu: Fìgiu meu, Deus s'at a atzivire s'angione pro s'olocàustu. Ed ambos caminaiant paris. »

Custa risposta de Abramo est istada deretu ispirada dae Deus ca profetat in manera magnifica s'enorme sacrificziu chi Deus at a acumprire oferende-si a s'incravamentu in sa petza umana, providende gasi a su bisòngiu de sos peccatori seberados de unu Salvatore efcatze e giustu in su primore divinu. Ma Abramo non bidet custu futuru salvifico, custu ruolu de Cristu Salvatore profetadu dae s'animale sacrificadu a YaHWÉH, s'onnipotente Deus creadore. Pro issu, custa risposta li permettet in manera simpri de balangiare tempus, mentras càstiat cun ispreu a su crìmine chi at a dèvere cummìtere.

Gen. 22,9: “ Cando aiant lòmpidu a su logu chi Deus l'aiat naradu, Abramo aiat costruïdu inie un'altare e aiat sistemadu sa linna. Aiat ligadu su figiu Isacco e l'aiat postu subra de s'altare subra sa linna. »

A dolu mannu pro Abramo dae in antis s'altare non b'at prus modu de cuare a Isacco chi at a èssere issu etotu sa berbeghe de su sacrificziu. Si su babbu Abramo s'est ammustradu sublime in custu istraordinàriu acasàgiu, su cumportamentu docile de Isacco est unu riflessu de

custu chi Gesùs Cristos at a èssere in su tempus suo: sublime in s'ubbidientzia sua e in su sacrificziu suo.

Gen.22,10: “ Tando Abramo aiat tëndidu sa manu e presas su gurteddu pro ochire su figiu. »

Si notet chi pro reagire Deus abetat finas a s'ùrtima làcana de sa proa pro dare beru valore e autentitzidade a sa testimonia de sos elettos suos. Su “ gurteddu in manu ”; non restat chi scannare Isacco comente a sas berbeghes meda giai sacrificadas.

Gen.22:11: “ Tando s'ànghelu de YaHWÉH l'aiat mutidu de su chelu e aiat naradu: Abramo! Abramo! E issu aiat rispòndidu: Eccomi! »

Sa dimustratzione de sa fide obbediente de Abramo est fata e in manera perfeta atuada. Deus ponet fine a su calvàriu de su betzu e a su de su figiu gasi dignu de issu e de s'amore suo.

Tenes presente chi ogni bia chi est mutidu dae Deus o dae su figiu, Abramo rispondet semper narende: " Eccomi ". Custa risposta ispontànea chi scaturisce de issu testimòniat sa natura generosa sua e aberta cara a s'imbeniente. In prus, controit cun su cumportamentu de Adamo ispantadu in una situatzione de làstima chi si cuaiat de Deus, a su puntu chi Deus fiat istadu obrigadu a li nàrrere: “ Ue ses? ”.

Gen.22 :12: “ E s'ànghelu aiat naradu: Non tendais sa manu subra de su pipiu, e no li fàghere nudda; ca como isco chi times Deus e non m'as refudadu s'ùnicu figiu tuo. »

Cun sa dimustratzione de sa fide fidele sua e obbediente, Abramo at a pòdere èssere a sos ogros de totus, e finas a sa fine de su mundu, èssere ammustradu comente a modellu de bera fide, de Deus, finas a sa bènnida de Cristu chi l'at a incarnare si trasformare in su primore divin. Est in custu modellu de ubbidientzia perfeta chi Abramo devenit su babbu ispirituale de sos beros credentes sarvados dae su sàmbene versadu de Gesùs Cristos. In custa esperièntzia Abramo at in pessu chi interpretadu su ruolu de Deus Babbu chi at a ofèrrere comente a sacrificziu beru e mortale s'ùnicu figiu suo mutidu Gesùs de Nazarèt.

Gen. 22,13: “ Abramo fiat pesadu sos ogros e aiat bidu in dae segus suo unu mascru tentu pro sas corna in una tupa; Abramo fiat andadu, pigadas su mascru e l'aiat ofertu in olocàustu imbetzes de su figiu. »

A custu puntu, Abramo si podet rèndere contu chi sa risposta sua a Isacco, " figiu meu, Deus s'at a atzivre s'angione pro s'olocàustu ", fiat istada ispirada dae Deus, ca s'"angione ", apuntu, "su giòvanu mascru ". , est difatis “ provididu ” dae Deus e de Lui ofertu. Si notet chi sos animales sacrificados a YaHWÉH sunt semper mascros a càusa de sa responsabilidade e de su dominiu datet a s'òmine, s'Adamo mascru. Fintzas Cristu Redentore at a èssere mascru.

Gen.22,14: “ Abramo aiat mutidu custu logu YaHWÉH Jireh. Pro custu oe si narat: Subra de su monte de YaHWÉH at a èssere bidu. »

Su nùmene “ YaHWÉH Jireh ” significat: YaHWÉH at a èssere bidu. S'adotzione de custu nùmene est una bera profetzia chi annùntziat chi in sa terra de Moriah, su grandu Deus invisibile chi incute timoria e ispantu at a èssere bidu in assimìgios umanos prus pagu

formidàbiles, pro giùghere e otènnere sa sarvesa de sos elettos. E s'origine de custa nòmina, s'offerta de Isacco in sacrificziu, cunfirma su ministèriu terrenu de su « Agnello de Deus chi dogat sos pecados de su mundu ». Connoschende s'interessu de Deus pro su respetu de sos tipos e de sos modellos riprodidos e repitidos, est dàbile e belle tzertu chi Abramo apat ofertu su sacrificziu pròpiu suo subra de su logu ue, 19 sèculos a pustis, Gesùs diat èssere istadu crutzificadu, a sos pees de su monte Golgota. , in foras de Gerusalemme, sa tzitade, petzi unu tempus, santa.

Gen.22:15: " S'ànghelu de YaHWÉH aiat mutidu Abramo de su chelu pro sa segunda bia, "

Custa terrorosa proa at a èssere s'ùrtima chi Abramo at a dèvere subire. Deus at agatadu in issu su dighu modellu de patriarca de sa fide obbediente, e bi l'at fatu connòschere.

Gen.22,16: " e aiat naradu: Giuro subra de mene matessi, paràula de YaHWÉH! Ca as fatu custu e no as refudadu figiu tuo, s'ùnicu figiu tuo » ,

Deus sutaliniat custas paràulas " figiu tuo unigenito ", ca profetant su sacrificziu benidore suo in Gesùs Cristos segundu Giovanni 3:16: " Deus at tantu amadu su mundu, chi at dadu su Figiu suo unigenito , pro chi cale si siat creet in issu non peritas, ma tengiais sa vida eterna ”.

Gen.22,17: “ Deo t'apo a beneìghere e apo a multiplicare sa discendèntzia tua, comente a sos isteddos de su chelu e comente a s'arena chi est subra de sa riba de su mare; e sa discendèntzia tua at a possedire sa ghenna de sos inimigos suos. »

Atenzione! Sa beneditzione de Abramo no est ereditària, tocat a issu petzi e cada òmine o fèmina de sos discendentes suos devet, ateretantu, meritare sa beneditzione de Deus. Ca Deus li prometet una posteridade numerosa ma intre custa posteridade , petzi sos elettos chi ant a agire cun sa matessi fidelidade e sa matessi ubbidientzia ant a èssere beneitos dae Deus. S'at a pòdere duncas mesurare totu s'ignoràntzia ispirituale de sos ebreos chi orgogliosamente afirmaiant de èssere figios de Abramo e duncas figios chi meritaiant s'eredade de sas beneditziones suas. Gesùs los smentì lis ammustrende de sas pedras e narende chi de custas pedras Deus podet dare unos cantos discendentes a Abramo. E los aiat acreditadu comente a su babbu, no Abramo, ma su demòniu.

In sa conchista de sa terra de Canaan, Giosuè at a possedire sa ghenna de sos inimigos suos, s'in antis de sas cales a rùere fiat istadu sa tzitade de Gerico. In fines, acanta Deus, sos santos prescelti ant a possedire sa ghenna cara a s'ùrtimu inimigu: “ Babilònia sa Manna ” segundu vàrios insignamentos rivelados in s'Apocalisse de Gesùs Cristos.

Gen. 22,18: “ Totu sas natziones de sa terra ant a èssere beneitas in sa discendèntzia tua, ca as ubbididu a sa boghe mea. »

Si tratat difatis de “ totu sas natziones de sa terra ”, ca s'offerta de sa sarvesa in Cristu est oferta a totu sos èsseres umanos, de cada origine e de totu sos pòpulos. Ma custas natziones divent a Abramo fintzas su fatu de àere pòdidu iscobèrrere sos oracoli divinos rivelados a su pòpulu ebràicu essidu dae sa terra de Egitu. Sa sarvesa in Cristu s'otenet cun sa dòpia beneditzione de Abramo e de sa posteridade rapresentada sua dae su pòpulu ebràicu e de Gesùs de Nazarèt, Gesùs Cristos.

Est pretzisu a notare in manera crara, in custu versetto, sa beneditzione e sa càusa sua: s'ubbidientzia aprovada dae Deus.

Gen. 22,19: " Cando Abramo fiat torradu dae sos tzeracos suos, issos si fiant pesados e fiant andados paris cun Beersheba; ca Abramo istaiat in Beer-Sceba. »

Gen. 22:20: " A pustis de custas cosas fiat istadu referidu a Abramo, narende: Aco', fintzas Milkah at partoridu de sos figios a Nahor frade tuo: "

Sos versetti chi sighint cherent ammaniare su ligàmene cun " Rebecca " chi at a devènnere s'isposa ideale seberada dae Deus pro su fidele e docile Isacco. At a èssere pigada dae s'istrinta famiglia de Abramo in sa discendèntzia de su frade Nahor.

Gen. 22,21: " Uz suo mannu, Buz su frade Kemuel, babbu de Aram ",

Gen.22,22: " Kesed, Hazo, Pildash, Jidlaph e Bethuel. »

Gen.22,23: " Betuel aiat generadu Rebecca . Custos sunt sos oto figios chi Milca aiat partoridu a Nahor, frade de Abramo . »

Gen.22,24: " Sa concubina sua, mutida Reuma, aiat partoridu fintzas Tebach, Gaham, Tahash e Maacah. ".

Su cumprimentu de sas promissas fatas a Abramo

Gènesi 23 contat sa morte e s'interru de Sara sa mugere in Hebron, in sa gruta de Macpela. Abraamo aiat pigadu possessu de unu logu de interru subra de sa terra de Canaan mentras isetaiat chi Deus donaret s'intrea terra a sos discendentes suos unos 400 annos a pustis.

Posca, in Gen.24, Abramo mantenet ancora su ruolu de Deus. Pro abarrare separadu de sas populatziones paganas locales, at a mandare su tzeracu suo in unu logu larganu, acanta sos parentes suos prus istrintos, pro agatare una mugere pro su figiu Isacco e issos ant a lassare chi Deus sèberet pro issos. A su matessi modu, Deus at a seletzionare sos elettos chi ant a costituire s'isposa de Cristu, Figiu de Deus. In custa seletzione s'òmine non nch'intrat ca s'iniziativa e su cabu appartenent a Deus. Su sèberu de Deus est perfetu, irreprensibile e eficatze, comente a Rebecca, s'isposa eleta, amorevole, intelligente e bella in s'aspetu, e mescamente ispirituale e fidele; sa perla chi diant dèvere chircare totu sos òmines ispirituales chi cherent pigare mugere.

Giacobbe e Esaù

Prus tardu, segundu Gen.25, Rebecca est a su cumintzu istèrile comente Sarai, mugere de Abramo, in antis de issa. Custa comuna isterilidade est dèvida a su fatu chi sas duas fèminas ant a giùghere una posteridade biada a Cristu chi at a èssere issu matessi formadu dae Deus in su brente de una giòvana virgine mutida Maria. Custu, sa linia de su progetu salvifico de Deus est signada dae s'atzione miraculosa sua. Sufrende de custa naturale isterilidade, Rebecca s'apellat a YahWÉH e otenet de issu duos gemellos chi cumbatent in su brente suo. Apessamentada, intèrrogat Deus subra de custa cosa: " E YahWÉH las aiat naradu : Duae natziones sunt in su sinu tuo e duos pòpulos s'ant a separare de su sinu tuo; una de custas pessones at a èssere prus forte de s'àtera, e sa prus manna at a èssere sugeta a sa prus pitica . » Dat a sa lughe duos gemellos. A càusa de sa sua intensa pelosità, e fiat ruju " de su totu ", dae inoghe su nùmene " Edom " dadu a sos suos posteris, su majore si mutit " Esaù ", nùmene chi significat "pilosu". Su prus giòvanu si mutit " Jacob ", nùmene chi significat: "Ingannatore". Gaii sos duos nùmenes profetant sos destinis issoro. "Velu" at a bèndere sa sua primogenitura a su prus giòvanu pro unu succulento ladu de " roux " o lentigias rujas. Bendet custu deretu de primogenitura ca nde sottovaluta su giustu valore. A su contràriu, su "Ingannatore" ispirituale brama custu titulu chi no est petzi onorificu, ca a issu est atacada sa beneditzione de Deus. Su "ingannatore" est su tipu de cuddos violentos chi cherent a totu sos custos custringhere su rennu de sos chelos a nde pigare possessu e est cun issu in mente chi Gesù faeddat de custu

argumentu. E bidende custu zelu ribollente, su coro de Deus s'allegat in manera grande. In prus, tantu peus pro "Pilosu" e tantu mègius pro "Ingannatore", ca est issu chi at a devènnere "Israele", pro detzisione de Deus. Non cummitais errores, Giacobbe no est unu comunu ingannatore e est un'òmine istraordinàriu, ca non b'at àteru esèmpiu biblicu de sa determinatzione sua in s'otènnere sa beneditzione de Deus, e est petzi pro cròmpere custu obietivu chi "trampat". Gasi totus lu podimus imitare e su chelu fidele s'at a allegrare. A banda sua, Esaù at a tènnere comente a discendèntzia su pòpulu de "Edom", nùmene chi significat "ruju", cun sa matessi raighina e significadu de Adamo, custu pòpulu at a èssere aversàriu de Israele comente annuntziaiat sa profetzia divina.

Pretzisu chi su colore "ruju" designat su pecadu, petzi, in sas imàgines profetasas de su progetu salvifico riveladu dae Deus e custu critèriu s'àplicat, petzi, a sos atores de sas produtziones suas, comente a "Esaù". In sos tempos iscuros de su Medioevu fiant ochidos sos pipios dae sos pilos rujos cunsiderados malvagi. Aco' ca, fatzo notare, su colore ruju non rendet s'òmine comunu prus peccatore de sa bruna o de sa brunda, ca su peccatore s'identificat de sas òperas malas de sa fide sua. Est duncas petzi in su valore simbòlicu chi su "ruju", su colore de su sàmbene umanu, est sìmbulu de su pecadu, segundu Is. 1,18: " Benide e preghemus! narat YaHWÉH. Si sos pecados bostros sunt comente a su scarlatto, ant a èssere biancos comente su nie; si ant a èssere rujos comente sa pùrpura, ant a devènnere comente a sa lana . » A su matessi modu, in s'Apocalisse sua, in sa Rivelatzione sua, Gesùs collegat su colore ruju a sos trastos umanos chi serbint, inconsciamente o prus pagu, a su demòniu, Satana, su primu peccatore de sa vida creada dae Deus; esèmpios: su " caddu ruju " de Apocalisse 6:4, su " dragu ruju o ruju fogu " de Apocalisse 12:3 e sa " bèstia scarlatta " de Apocalisse 17:3.

Como chi tenet custu deretu de primogenitura, Giacobbe at a bìvere, ateretantu, esperièntzias de vida chi profetant sos disinnos de Deus, comente a sutzessore de Abramo.

Aiat lassadu sa famìlia sua pro timoria de s'ira de su frade Esaù, cun bona resone, segundu Gen. 27:24, ca aiat detzididu de l'ochire, a pustis de sa deviatzione de sa beneditzione de su babbu morente, "trampadu" dae unu stratagemma foras de conca de Rebecca, sa mugere. In custu rapimentu sos duos nùmenes de sos gemellos rivelant s'importu issoro. Ca su "Tempeur" aiat impreadu sa pedde pilosa pro trappare Isaac, devènnidu tzurpu, spacciandosi gasi pro su frade majore suo naturalmente "Pilosu". Sas pessones ispirituales si sustentant pare e Rebecca fiat prus sìmile a Giacobbe chi a Esaù. In custu àutu Deus contraighet su sèberu umanu e carrale de Isacco chi aiat prefertu Esaù su cassadore chi li giughiat sa selvaggina chi apretziaiat. E Deus cuntzedet sa primogenitura a chie nd'est prus dignu: Giacobbe s'Ingannatore.

Arribbadu a Labano, tziu aramàicu suo, frade de Rebecca, pro traballare pro issu, Giacobbe s'amorat de Rachele, sa prus giòvana ma sa prus bella de sas figias de Labano. Custu chi no ischit est chi in sa vida bera sua Deus li faghet acumprìre unu ruolu profetosu chi devet profetare su progetu suo salvifico. In prus, a pustis de "sete annos" de traballu pro otènnere s'amada sua Rachele, Labano l'imponet sa figia majore "Lea" e bi la dat in mugere. Pro otènnere e cojuare Rachele at a dèvere traballare "àteros sete annos" pro su tziu. In custa esperièntzia "Giacobbe" profetat custa chi Deus at a dèvere subire in su progetu suo salvifico. Fintzas issu difatis at a istrìnghere una prima alleàntzia non segundu su disìgiu de su coro suo,

ca s'esperientzia de un'Israele carrale e natzionale no at a èssere signada dae sa resessida e de sa glòria chi sa bonidade sua mèritat. Sas sutzessiones de sos "Giudici" e de sos "res" finint semper male, nointames carchi rara etzetzione. E sa mugere disigiada, digna de s'amore suo, l'at a otènnere petzi in una segunda alleàntzia, a pustis de àere dimustradu s'amore suo e riveladu su disinnu suo de sarvesa in su ministèriu de Gesùs Cristos; s'insignamentu suo, sa morte sua e sa sua risurrezione. Si notet chi sos preferos umanos e divinas sunt de su totu furriadas. S'amada de Giacobbe est s'istèrile Rachele, ma sa de Deus est sa prolifica Lea. Dende in mugere a Giacobbe, pro in antis, Lea, Deus faghet isperimentare a su profeta suo sa delusione chi ambos ant a proare in s'issoro in antis alleàntzia. In custa esperientzia, Deus annùntziat chi sa prima alleàntzia sua at a èssere unu terrorosu fallimentu. E su refudu de su Messia Gesùs a banda de sos discendentes suos cunfirmat custu messàgiu profetosu. Lia, chi non fiat s'amada prescelta de s'isposu, est un'imàgine chi profetat sos elettos de s'alleàntzia noa chi, de origine pagana, aiant bìvidu pro tempus meda in s'ignoràntzia de s'esistèntzia de s'unicu Deus creadore. Nointames, sa natura prolifica de Lea aiat profetadu un'alleàntzia chi diat àere giutu medas frutos a sa glòria de Deus. E Isaia 54:1 cunfirma narende: " Allegra-ti, o istèrile, tue chi no aguantet prus nudda! Esplo dat sa ditza tua e sa ditza tua, tue chi non tenes prus dolore! Ca sos figios de s'abbandonada ant a èssere prus numerosos de sos figios de sa cojuada, narat su Sennore ». Inoghe s'abbandonadu profetat, a traessu de Lea, s'alleàntzia noa, e su cojuadu, a traessu de Rachele, s'antiga alleàntzia ebràica.

Giacobbe devenit Israele

Lassadu su ricu e pròspero Labano, Giacobbe e sos chi l'appartenent torrante dae su frade Esaù, de cale timet s'ira giusta e vengativa. Una notte Deus l'aparit e sos duos combatent s'unu contra s'àteru finas a s'arbèschida. Deus in fines lu ferit a su costàgiu e li narat chi dae como in susu s'at a mutire "Israele", ca est essidu vitoriosu lutende contra Deus e sos òmines. In custa esperientzia, Deus at chertu re-tràere s'imàgine de s'ànima combattiva de Giacobbe in su chertu suo de fide. Mutidu dae Deus Israele, otenet custu chi in manera disisperada disigiaiat e chircaiat: sa beneditzione sua a banda de Deus. Sa beneditzione de Abramo in Isacco aiat pigadu gasi forma a traessu de sa costituzione de s'Israele carrale chi, fraigadu subra de Giacobbe devènnidu Israele, diat èssere chitzo devènnidu una nazione timida, a pustis de s'essida de s'iscravidade de s'Egitu. Sa gràtzia de Deus aende ammaniadu Esaù, sos duos frades s'agatant in sa paghe e in sa ditza.

Cun sas duas mugeres suas e sos duos tzeracos issoro, Giacobbe si fiat agatadu babbu de 12 mascros e de una sola fèmina. Istèrile da prima comente a Sarai e Rebecca, ma idolatrat, Rachele otenet de Deus duos figios, Giosepe su majore e Beniamino su minore. Aiat mortu dende a sa lughe su segundu figiu suo. Issa profetat gasi sa fine de s'antiga alleàntzia chi at a sessare cun s'instaurazione de cudda noa basada subra su sàmbene espiatòriu de Gesùs Cristos. Ma in segunda aplicazione, custas tzircustàntzias mortales profetant su destinu finale de sos elettos suos chi ant a èssere sarvados dae su ditzosu interventu suo cando at a torrare a su gloriosu aspetu suo divinu in Michele Gesùs Cristos. Custu capovolgimento de sa situatzione de sos ùrtimas prescelti est profetadu dae su càmbiu de nùmene de su pipiu chi mutidu " Ben-Oni " overas, "figiu de su dolore meu", a banda de sa mama morente, est torradu a batijare

dae Jacob, su babbu, " Beniamino » o, "figiu deretu" (chirru deretu) opuru, figiu beneitu. A cunfirma, in Matteo 25:33, Gesù Cristos at a pònneru " sas berbeghes suas a sa dereta sua e sos capri a sa manca sua ". Custu nùmene " Biamino " est istadu seberadu dae Deus, petzi pro su progetu profetosu suo, duncas pro nois, ca pro Giacobbe aiat pagu significadu; e pro Deus, l'idolatràt Rachele non meritaia sa cualificatzione de " giustu ". Custas cosas chi riguardant sa fine de su mundu sunt isvilupadas in sos acrarimentos de Apocalisse 7:8.

S'ammirevole Giuseppe

In s'istòria de Israele, su ruolu chi Deus assignat a Giuseppe l'at a giùghere a dominare sos frades suos chi, esasperati de su domìniu ispirituale suo, lu bendent a sos mercantes àrabos. In Egitu s'onestade sua e lealidade l'aiant fatu apretziare, ma sa mugere de su mere suo l'aiat chertu maletratare, aende-li aguantadu, Giuseppe si fiat agatadu in presone. Inie, ispieghende sos bisos, sos eventos l'ant a giùghere a su gradu prus artu suta de su faraone: primu Visir. Custa elevazione si basat subra su donu profetosu suo comente pro Daniele a pustis de issu. Custu donu l'aiat fatu apretziare de su Faraone chi l'aiat afidadu s'Egitu. Durante una carestia, sos frades de Giacobbe ant a andare a Egitu e inie Giuseppe si riconcilierà cun sos frades suos malvagi. A issos s'ant a unire Giacobbe e Beniamino e gasi sos ebreos s'istabilint in Egitu in sa regione de Gosen.

S'Èsodu e su Moses fidele

Schiavi, sos ebreos ant a agatare in Moses, su pipiu ebreu su cale nùmene significat "sarvadu dae sas abbas" de su Nilu, allevadu e adotadu dae sa figia de su faraone, su liberadore ammaniadu dae Deus.

Mentras sas cunditziones de s'iscravidade issoro s'inaspriscono e creschent, pro amparare un'ebreu, Moses ochit un'egitzianu, e issu fuit dae s'Egitu. Su biàgiu suo lu giughet a Madian, in Aràbia Saudita, ue bivent sos discendentes de Abramo e Keturah, sa segunda mugere sua, cojuada a pustis de sa morte de Sara. Cojuende Zipporah, sa figia majore de sogru suo letro, 40 annos a pustis, Moses aiat adobiadu Deus mentras ghiaiat sas gamas suas cara a su monte Horeb. Su creadore l'aparit suta forma de una tupa incandescente chi arde ma non si consumat. Li rivelat su pranu suo pro Israele e l'imbiat in Egitu pro ghiare s'essida de su pòpulu suo.

Ant a èssere netzessàrias deghe piaghe pro custringhere su Faraone a lassare liberos sos pretziosos iscraos suos. Ma est su de deghe chi at a assùmere una majore valèntzia profetosa. Ca Deus aiat postu a morte totu sos primos figios de s'Egitu, siat òmines chi animales. E in sa matessi die sos ebreos aiant tzelebradu sa prima Pasqua de s'istòria issoro. Sa Pasqua

profetaiat sa morte de su Messia Gesù, su “ mannu ” e su “ Agnello de Deus ” puru e immacolato , ofertu in sacrificziu comente a su “ angione ” immolato in sa die de s'èsodu de s'Egitu. A pustis de su sacrificziu de Isacco rechertu dae Deus a Abramo, sa Pasqua de s'Èsodu de s'Egitu est su segundu annùntziu profetosu de sa morte de su Messia (Untadu) Gesù, o, in tèrmines gregos, de Gesù su Cristu. S'èsodu de s'Egitu aiat acontèssidu sa de 14 dies de su primu mese de s'annu, a inghìriu a su sèculu XV aC, unos 2500 annos a pustis de su pecadu de Eva e Adamo. Custas tzifras cunfirmant su tempus de “400 annos” de sas “ bator generatziones ” donadas dae Deus a sos Amorrees, abitates de sa terra de Canaan.

S'orgòlliu e s'ispiritu rebellu de su Faraone ant a iscumpàrrere cun s'esèrtzitu suo in sas abbas de su “mare ruju” chi agatat gasi su significadu suo, ca si serrat susu de issos a pustis de s'èssere abertu pro permìtere a sos ebreos de intrare a terra de s'Aràbia Saudita, a traessu de estremitade meridionale de sa penisula egiziana. Evitende Madian, Deus giughet su pòpulu suo a traessu de su desertu cara a su monte Sinai ue lis at a presentare sa lege sua de sos “deghe cumandamentos”. In cara a s'unicu beru Deus, Israele est como una nazione colta chi devet èssere posta a sa proa. A tale fine Moses est mutidu a sese, subra de su monte de su Sinai e Deus lu tratenet inie baranta dies e baranta notes. Li cunsignat sas duas tàulas de sa lege aiat influidu cun su pòddighe divinu suo. In su campu de su pòpulu ebraicu, s'ausèntzia perlongada de Moses favorit sos ispiritos rebellos chi faghent pressione subra de Aronne e finint pro li fàghere atzetare sa fusione e sa modellatura de unu “ bigru dae oro ”. Gaii custa esperièntzia resumet su cumportamentu cara a Deus de sos rebellos de totu sos tempos. Su refudu issoro de si sutamitere a s'autoridade sua los giughet a prefèrrere dudare de s'esistèntzia sua. E sas plùrimas punitziones de Deus non càmbiant nudda. A pustis de custas 40 dies e notes de proa, sa timoria de sos gigantes de Canaan at a cundennare su pòpulu a vagare in su desertu 40 annos e, petzi de custa generatzione provada, Giosuè e Caleb ant a pòdere intrare a sa terra promissa oferta dae Deus a inghìriu a su 2540 de su pecadu de Adamo.

Sos personàgios printzipales de s'istòria de sa Gènesi sunt sos atores de una produtzione organizada dae su Deus creadore. Cadaunu de issos trasmitet, cun fine profetosa o prus pagu, una letzione, e custa idea de ispetàculu est istada cunfirmada dae s'apòstolu Pàule chi at naradu in 1 Cor. 4,9: “ Mi paret chi Deus nch'apat fatos , apòstolos, sos ùrtimos de sos òmines, in unu tzertu sentidu cundennados a morte, ca semus istados ispetàculu a su mundu, a sos ànghelos e a sos òmines . » Dae tando, sa messaggera de su Signore, Ellen G. White, aiat iscritu su famadu libru suo intituladu “Sa tragèdia de sos sèculos”. Si cunfirmat duncas s'idea de su “ ispetàculu ”, ma a pustis de sos “isteddos, sos isteddos” de su libru sacru, tocat a cadaunu de nois interpretare su ruolu pròpiu, ischende chi istruidos dae sas esperièntzias pròpias, semus postos in su de dèvere de imitare sas bonas òperas issoro, sena riprodurre sos errores issoro. Pro nois, comente pro Daniele (Su giùighe meu est Deus), Deus abarrat “su nostru Giudice”, corosu, tzertu, ma “Su Giudice” chi non faghet etzetzione pro nemos.

S'esperèntzia de s'Israele nazionale ebraicu est disastrosa, ma non l'est prus de sa de sa fide cristiana de s'època nostra, chi versat in una difùndida apostasia. Non nos devimus trassire de custu assimìgiu, ca s'Israele de s'antiga alleantzia fiat petzi unu microcosmo, unu campione,

de sos èsseres umanos chi pòbulant sa terra intrea. Custu est su motivu pro cale sa bera fide fiat rara inie comente in s'alleàntzia noa fraigada subra de su Salvatore e “ Testimòngiu Fedele ” Gesùs Cristos.

De sa Bibbia in generale

S'intrea Bibbia, detada e posca ispirada dae Deus a sos servidores umanos suos, giughet letziones profetas; de sa Gènesi a s'Apocalisse. Sos atores seberados dae Deus nche sunt presentados gasi comente a beru sunt in sa bera natura issoro. Ma pro costruire messàgios profetosos in custu ispetàculu perpètuu, su Deus creadore si faghet organizzadore de sos eventos. A pustis de s'essida de s'Egitu, Deus donat a Israele s'aspetu de badas de sa lege tzeleste sua 300 annos, su tempus de sos "giùighes" chi acabat a inghèriu a su 2840. E in custa libertade, sa torrada a su pecadu, obligat Deus a punire su pòpulu suo “sete tempos” chi cunsignat in fines a sos Filisteos, issoro inimigos ereditàrios. E “sete bias” intzitat “liberadores”. Sa Bibbia narat chi a cuddos tempos “ ognunu faghiat su chi cheriat ”. E custu tempus de libertade totale fiat netzessàriu ca si rivelaret su frutu giutu dae cadaunu. Est su matessi in sa fine “ nostra de sos tempos ”. Custos treghentos annos de libertades signados dae sa costante torrada de sos ebreos a su pecadu, Deus nche cumbidat a los paragonare cun sos treghentos annos de vida de su giustu Enoch chi nche presentat comente a modellu esemplare de sos elettos suos, narende: “ Enoch aiat caminadu cun Deus treghentos annos, posca no esistiat prus ca Deus l'aiat pigadu ”; cun Lui, faghende-lu intrare pro primu in s'eternidade sua comente a, a pustis de issu, Moses e Elia, e sos santos risòrgidos a sa morte de Gesùs, in antis de totus sos àteros elettos, cumpresos sos apòstolos de Gesùs Cristos; ant a èssere totus trasmutati o resuscitati in s'ùrtima die.

A pustis de cudda de sos “giùighes”, fiat bènnidu sa bia de sos res e fintzas inie, Deus afidat a sos suos primos duos atores unu ruolu profetosu chi cunfirmat su messàgiu de sa progressionne de su malu cara a su bene finale, est a nàrrere de sa note, o tenebra, a sa cara a sa lughe. Gasi custos duos òmines, Saul e Davide, aiant profetadu su progetu cumplessivu de su pranu de sarvesa preparadu pro sos elettos terrenos, est a nàrrere sas duas fases o duas sutzessivas santas alleàntzias. Giughide-lu cun megus, Davide devenit re solu a sa morte de su re Saul, gasi comente sa morte de s'antiga alleàntzia perpètua permetet a Cristu de istabilire s'alleàntzia noa sua, su rennu suo e su dominiu eternu suo.

Apo giai atzinnadu a custu argumentu, ma b'amento chi sas monarchias terrenas non tenent legitimidade divina ca sos ebreos pediant a Deus de tènnere unu re “ comente a sas àteras natziones terrenas”, paganos “issoro”. Custu significat chi su modellu de custos res est de su tipu de sos valores satànicos e non divinos. Cantu, dae in antis Deus, su re est mite, ùmile de coro, prenu de abnegatzione e de compassione, faghende-si tzeracu de totus, tantu su de su demòniu est tostu, orgoliosu, egoista e sprezzante, e esigit èssere serbidu dae totus. In manera ingiusta fertu dae su refudu a banda de su pòpulu suo, Deus aiat acuntentadu sa sua recherta e, pro sa disgràtzia sua, l'aiat dadu unu re segundu sos cànones de su demòniu e de

totus sas ingiustitias suas. Dae tando in posca, pro su pòpulu suo Israele, ma pro issu petzi , sa regalità aiat otentu sa legitimidade divina sua.

S'arresonu verbale o iscritu est su mèdiu de iscàmbiu intre duas singulas pessones. Sa Bibbia est paràula de Deus in su sentidu chi pro nde trasmitere sos insignamentos a sas creaturas terrenas suas, Deus at tòddidu testimonias detadas o ispiradas a sos tzeracos suos; testimonias de issu imperadas, seletzionadas e agrupadas in su tempus. Non nos devimus trassire cando cunstatamus s'imperfetzione de sa giustitzia istabilida subra de sa terra, ca separados dae Deus, sos òmines podent fundare sa giustitzia issoro petzi subra de sa litera de sa lege. Como, Deus nche narat a traessu de Gesùs chi " sa litera ochit ma s'ispiritu vivifica ", custa litera. Sas sacras iscrituras de sa Bibbia podent tando èssere solu " testimòngios " comente a indicadu in Apoc 11,3 ma in perunu casu "giùighes". Reconnoschende chi sa litera de sa lege est isenta de esprimere unu cabu giustu, Deus rivelat una veridade chi imbarat petzi subra de sa natura divina de sa pessone sua. Issu petzi podet dare unu cabu giustu, ca sa capatzidade sua de analizare sos pensamentos segretos de sa mente de sas creaturas suas li permetet de connòschere sas motivatziones de chie giùdicat, cosas cuadas e disconnotas dae sas àteras creaturas. Sa Bibbia duncas frunit petzi sa base pro sas testimonias impreadas pro su cabu. Durante sos " milli annos " de su cabu tzeleste, sos santos prescelti ant a atzèdere a sas motivatziones de sas ànimas giugadas. Cun Gesùs Cristos ant a pòdere gasi rèndere unu cabu perfetu resu netzessàriu ca su verdetto finale istabilit sa durada de su tempus de tribulia sufridu in sa segunda morte. Custu connoschimentu de sa bera motivazione de su culpèvole nche permetet de cumprèndere mègius sa clemèntzia de Deus in sos cunfrontos de Caino, su primu mortore terrenu. Segundu s'ùnica testimonia presentada pro iscritu in sa Bibbia, Caino fiat istadu ispintu a sa gelosia de su sèberu de Deus de beneighere s'offerta de Abele e de disprezzare sa de Caino, sena chi custu ùrtimu connoscheret su motivu de custa diferèntzia ispirituale e ancora disconnota. Sas cosas istant gasi, sa vida est fata de medas paràmetros e cunditziones chi solu Deus podet individuare e giudicare cun cognizione de càusa. Custu naradu, sa Bibbia restat pro sos òmines, s'ùnicu libru chi presentat in lìteras sas bases de sa lege chi giùdicat sas atziones issoro, in isetu chi sos pensamentos segretos issoro siant rivelados a sos santos eletos in chelu. Nointames, su ruolu de sa litera est cundennare o giudicare s'atzione. Aco' ca, in sa Rivelatzione sua, Gesùs ammentat a sos òmines s'importu de sas òperas " issoro " e faeddat raramente de sa fide issoro. In Giacomo 2,17, s'apòstolu Giagu ammentat chi " sena sas òperas sa fide est morta ", fintzas a cunfirma de custa opinione, Gesùs faeddat petzi de sas " òperas " bonas o malas generadas dae sa fide. E pro èssere generadas dae sa fide, custas òperas sunt petzi sas chi sa Bibbia insinnat segundu sas leges divinas. Sas bonas atziones avaloradas dae sa Crèsia catòlica non sunt pigadas in cunsideru, ca sunt òperas de caràtere e ispiratzione umanistica.

In su tempus de sa fine, sa Bibbia est disprezziada de su totu e sa sotziedade umana globalizada presentat un'aspetu imboligosu e menzognero. Est tando chi sa paràula " veridade ", chi caraterizat sa Sacra Bibbia, paràula de su Deus bividore e, prus in generale, su progetu globale suo e universale, assumet totu s'importu suo. Ca su disprètzio pro custa " veridade " ùnica ghenna s'umanitàde a si fundare subra de sa fàula in totu sos àmbitos relata-los, seculares, religiosos, políticos o econòmicos.

Custu articulu, iscritu su sàbadu de su 14 austu 2021, cras, 15 austu, in mannos raduni, sas vitimas trampadas dae sa farsa religione ant a rèndere donu a s'imbòligu satànicu de majore resessida de sa carriera sua, dae chi s'impreu suo de sa " colovra " comente a una medium in sa " Eden ": s'aparizione sua suta de s'imàgine de sa "Vèrgine Maria". Cudda vera non fiat prus vèrgine, ca a pustis de Gesùs aiat dadu a sa lughe fìgios e fìgias; frades e sorres de Gesùs. Ma sas fàulas sunt tostas a mòrrere e aguantant fintzas a sos mègius argumentos bìblicos. No importat, a pustis de custu 15 austu, pro custu oltraggio no ant a abarrare chi, a su màssimu, oto tzelebratziones pro irritare Deus e intzitare sa giusta ira sua chi at a torrare a rùere subra de sas concas de sos culpèvoles . De notare chi in custa aparizione fiant istados seberados de sos pipios pro autenticare sa bisione de sa "vèrgine". Sunt innotzentes comente a sa gente narat e finghet? Peccatori nàschidos, lis benit erroneamente atribuida s'innocenza, ma non podimus tando los incurpare de complitzidade. Sa bisione chi custos pipios aiant retzidu fiat beru meda, ma su demòniu est fintzas un'ispiritu rebellu beru meda e Gesùs Cristos l'aiat dedicadu medas de sas paràulas suas pro pònner in guàrdia sos tzeracos suos in contu de issu. S'istòria testimòniat su suo ingannevole pòdere de ammaju chi giughet sas vitimas suas sedotte e trampadas a sa " segunda morte ". S'adoratzione de su demòniu in totu sa Crèsia papale e catòlica romana est denunziada dae Deus, in custu versetto de Apocalisse 13:4: " E aiant adoradu su dragu, ca aiat dadu pòdere a sa bèstia ; aiant adoradu sa bèstia narende: Chie est comente a sa bèstia e chie la podet cumbàtere? ". In realidade, est petzi a pustis de sa fine de custa " adoratzione " de sa " bèstia " costrittiva e persecutrice de sos beros santos eletos de Gesùs Cristos chi, in unu tempus de tolleràntzia chi sas tzircustàntzias las ant impostu, cumintzat custa adoratzione cun sos mèdios seduttivi de sas aparitziones de sa diabòlica "vèrgine"; una " fèmina " pro sostituire sa " colovra " a pustis de chi sa " colovra " sedusse sa " fèmina " chi sedusse su maridu. Su printzipiu abarrat su matessi e est ateretantu efcatze.

Oràriu de s'ùrtima seberada

Custu istùdiu de sas rivelatziones divinas si concruet cun s'anàlisi de su libru de sa Gènesi chi nch'at riveladu chie est Deus in totus sos aspetos suos de caràtere. Amus in pessu chi vistu comente a issu siat risolutu in s'esigire ubbidientzia de sas creaturas suas, sutaponende Abramo a un'ist'ordinària proa de fide cando teniat belle chentu annos; custu bisòngiu divinu duncas non tenet prus bisòngiu de èssere dimustrada.

In su momentu de s'ùrtima seberada proposta dae Deus partinde dae su beranu de su 1843, e prus de pretzisu imposta de su 22 santugaine 1844, s'osservàntzia de su sàbadu est recherta dae Deus comente a proa de s'amore resogli de sos beros santos suos eletos. Sa situatzione ispirituale universale si presentat gasi suta forma de un'ùnica pregonta girada petzi a totu sos membros de sas organizatziones religiosas e cristianas.

La pregontat chi ochit o ti faghet bivere pro semper

Un'imperadore, unu re o unu paba tenet su podere e s'autorizatzione a cambiare sas paràulas aiat dadu e iscritas dae Deus, o suta de sa sua dettatura comente aiat fatu Moses?

Aende prevididu totu, fintzas custa pregonta, Gesùs at dadu sa sua risposta in antìzipu, narende in Mt 5,17-18: “ Non pessades chi deo sia bènnidu a abolire sa lege o sos profetas; Non so bènnidu pro abolire, ma pro dare cumprimentu. Ca in veridade bi naro: fintzas a cando non siant colados su chelu e sa terra, no at a colare ne un'iota ne unu tretu de lìtera de sa lege fintzas a cando totu non siat acumpridu . » Su matessi Gesùs at fintzas annunziadu chi sas paràulas chi at pronunziadu nch'ant a giudicare, in Giovanni 12,47-49: “ Si calicunu ascurtat sas paràulas meas e non las osservat, non so deo a lu giudicare; ca non so bènnidu pro giudicare su mundu, ma pro sarvare su mundu. Chie mi denegat e no accollit sas paràulas meas tenet su giùighe suo; sa paràula chi tèngio annunziata l'at a giudicare in s'ùrtima die . Ca no apo faeddadu de mene matessi; ma su Babbu, chi m'at mandadu, m'at prescrividu issu matessi custu chi devo nàrrere e annunziare. »

Custa est su cuntzetu de Deus de sa lege sua. Ma Dan.7:25 at riveladu chi s'intenzione de " cambiare " deviat apàrrere in s'era cristiana, narende de su pabadu catòlicu romanu: " At a nàrrere paràulas contra s'Altissimo, at a oprimire sos santos de s'Altissimo". -Artu, e at a isperare de cambiare sos tempos e sa lege ; e sos santos ant a èssere cunsignados in sas manos suas unu tempus, de sos tempos e sa metade de unu tempus. » Un'oltraggio chi at a sessare e chi at a ischire punire in manera giusta segundu su versetto 26 chi sighit: “ Tando at a bènnere su cabu, e l'at a èssere dogadu su dominiu suo, chi at a èssere distruidu e annichiladu pro semper. » Custos “ tempos ” o annos profetosos annuntziant su rennu suo persecutore acumpridu 1260 annos, dae su 538 a su 1798.

Custu “ cabu ” si realizat in prus fases.

Sa prima fase est ammanidora; est s'òpera de separazione e santificazione de sa fide “avventista” istabilida dae Deus partinde dae su beranu de su 1843. S'avventismo est separadu dae sas religiones catòlica e protestante. In s'Apocalisse, custa fase pertocat sas eras de “ Sardi, Filadèlfia e Laodicea ” in Apoc.3:1-7-14.

Sa segunda fase est esecutiva: “ l'amus a dogare su dominiu ”. Est sa torrada gloriosa de Gesùs Cristos abetadu in su beranu de su 2030. Sos avventisti elègidos intrant a s'eternidade separados dae sos indegni rebellos catòlicos, protestantes e avventisti chi sunt morende subra de sa terra. S'atzione s'acumprit a sa fine de s'era “ laodiceana ” de Apocalisse 3:14.

Sa de tres fases est sa de su cabu de sos mortos rutos, postu in atu de sos elettos intrados a su tzeleste rennu de Deus. Sas vitimas sunt devènnidas giùighes e in manera separada , est giudicada sa vida de cadaunu de sos rebellos e est pronunziada una sentèntzia definitiva proportzionale a sa curpa issoro. Custas sentèntzias determinant sa durada de su “ tormentu ” chi at a provocare s'atzione de sa segunda “ morte issoro ”. In s'Apocalisse, custu tema est ogetu de Apoc.4; 11:18 e 20:4; custu de Daniele 7:9-10.

In su de bator logos, a sa fine de su de sete millènnios, su mannu Sabato pro Deus e sos elettos suos in Cristu, arribbat sa fase esecutiva de sas sentèntzias pronunziadas dae Cristu e de sos elettos suos. In sa terra de su pecadu ue risorghent, sos rebellos cundennados sunt

annichilados, " pro semper ", dae su " fogu de su segunda morte . In s'Apocalisse, custu cabu esecutivu o "cabu finale" est su tema de Apocalisse 20:11-15.

Pro como de s'ùrtimu sèberu, duos cuntzetos religiosos inconciliabili si separant de su totu, ca in manera estrema opostas intre issas. Sos elettos de Cristu ascurtant sa boghe sua e s'adatant a sos bisòngios suos in su momentu chi Issu lis faeddat e los mutit. A s'àtera positzione bi sunt sos cristianos chi s'inghant traditziones religiosas seculares comente chi sa veridade fossas una chistione de tempus e no de abbistesa, arresonu e testimonia. Custas persones non cumprendiant ite fossas " s'alleàntzia noa " rapresentada dae su profeta Geremia in Geremia 31,31-34: " Aco', ant a bènnere sas dies, narat YaHWÉH, in cales apo a agire cun sa domo de Israele e cun sa domo de Giuda un'alleàntzia noa, non sìmile a sa chi aia istabilidu cun sos babbos sa die in cale los aia pigadu pro manu pro los fàghere essere dae su paisu de Egitu, alleàntzia chi issos aiant violadu, cando chi deo essere issoro maistru, narat YaHWÉH. Ma custu est su patu chi apo a fàghere cun sa domo de Israele a pustis de cuddas dies, narat su Sennore: apo a pònnere sa lege mea in intro issoro, l'apo a iscrìere in sos coros issoro ; e deo apo a èssere su Deus issoro, e issos ant a èssere su pòpulu meu. Custos no at a insinnare prus a su suo imbeniente, ne a su frade, narende: Connosche YHWH! Ca totus m'ant a connòschere, de su prus piticu a su prus mannu, narat su Sennore; Ca apo a perdonare s'ingiustìtzia issoro e no apo a ammentare prus su pecadu issoro . » Comente podet Deus resèssere a " iscrìere in su coro". » de s'òmine s'amore de sa lege santa sua, ite chi sa norma de s'antiga alleàntzia non fiat resèssida a otènnere? Sa risposta a custa pregonta, e s'ùnica diferèntzia intre sas duas alleàntzias, istat in s'aspetu de sa manifestazione de s'amore divinu acumprida dae sa morte espiatòria de su supridore Gesù Cristos in su cale s'est incarnadu e riveladu. Nointames, sa morte de Gesù no est bènnida a pònnere fine a s'ubbidientzia ma, a su contràriu, at dadu a sos elègidos resones pro èssere galu prus obbedienti cara a cuddu Deus capatzu de amare gasi a forte. E cando conchistat su coro de s'òmine, sa meta chircada dae Deus est cròmpera; otenet un'elettu idòneu e dignu de cumpartzire s'eternidade sua.

S'ùrtimu messàgiu chi Deus t'at presentadu in custa òpera pertocat su tema de sa separazione . Custu est su puntu vitale chi faghet sa diferèntzia intre s'eletu e lu mutidu. In sa natura normale sua, s'òmine no amat èssere istorbadu in sas abitudines suas e in su cuntzetu suo de sas cosas. Nointames, custu turbamentu si rendet netzessàriu ca, abituadu a sa fàula costituida, pro nde devènnere su prescelto, s'òmine devet èssere irraighinadu e deviadu pro s'adattare a sa veridade chi Deus l'ammustrat. Est tando chi si rendet netzessària sa separazione de cussas chi Deus no aprovat . Su prescelto devet dimustrare sa capatzidade sua de disafiare in manera concreta sas ideas suas, sas abitudines suas e sos ligàmenes carrales suos cun èsseres su cale destinu no at a èssere mai sa vida eterna.

Pro sos funtzionàrios eletos, sa prioridade religiosa est verticale; s'obietivu est creare unu ligàmene sòlidu cun su Deus creadore, mancarì a dannu de sos raportos umanos. Pro sos rutos sa religione est orizzontale; dant prioridade a su ligàmene istabilidu cun àteros èsseres umanos, mancarì a dannu de Deus.

Avventismo de sa de sete dies: una separazione, unu nùmene, un'istòria

Sos ùrtimos elettos de sa fide cristiana si riunint in manera ispirituale pro formare s'Israele de sas " 12 tribùs " de Ap.7. Sa seletzione issoro est acontèssida a traessu de una sèrie de proas de fide basadas subra s'interessu ammustradu pro sa paràula profetosa chi annùntziat in Dan. 8:14 la datat 1843. Deviat signare sa ripresa a banda de Deus de su cristianèsimu, finas a tando rapresentadu dae sa fide catòlica. dae su 538 e de sa fide protestante derivante de su tempus de sa Riforma de su 1170. Su versetto de Daniele 8:14 fiat istadu interpretadu comente a un'annùntziu de sa torrada gloriosa de Cristu, de s'abbentu suo chi aiat causadu s'isetu "suo", in latinu "adventus" de cale su nùmene avventista chi fiat istadu dadu a s'esperientzia e a sos sighidores suos intre su 1843 e su 1844. In manera aparente custu messàgiu non faeddiat de su sàbadu, ma petzi in aparèntzia, ca sa torrada de Cristu at a signare s'intrada in su de sete millènnios, est a nàrrere in su grandu sàbadu profetadu, cada chida, de su sàbadu de sa de sete dies: su sàbadu de sos Giudei. Ignorantes de custu collegamentu, sos primos avventisti no aiant iscobertu s'importu chi Deus atribuit a su sàbadu si no a pustis de custu perìodu de proa. E cando aiant cumpresu custu, sos pionieres aiant insinnadu cun fermezza sa veridade de su Sabato ammentada in su nùmene de sa crèsia costituída, "de sa de sete dies". Ma cun su tempus, sos erederis de s'òpera no aiant atribuidu prus a su sàbadu s'importu chi l'atribuit Deus, atribuende s'esigibidade sua a su tempus de sa torrada de Gesù Cristos imbetzes de l'atribuire a sa data de su 1843 inditada dae sa profetzia de Daniele. Tasire unu bisòngiu divinu gasi fundamentale aiat costituitu una curpa sa cale cunsighèntzia fiat istada, in su 1994, su refudu a banda de Deus de s'organizzazione e de sos membros suos, chi issu aiat cunsignadu a su campu rebellu de issu giai cundennadu dae su 1843. Custa trista esperientzia e custu fallimentu de s'ùrtimu funtzionàriu S'istitutzione de sa fide cristiana testimòniat custa incapatzidade de su farsu cristianèsimu de atzetare sa separazione de sos ligàmenes umanos . Est in giogu s'ausèntzia de amore pro sa veridade divina e duncas pro Deus matessi, e custa est s'ùrtima letzione de s'istòria de sa fide cristiana chi bos potzo ispiegare, pro bos insinnare e bos avèrtere, in nùmene de Deus Onnipotente , YaHWÉH-Michael-Gesùs Cristos.

In fines, semper subra de custu matessi tema, ca m'est costadu su prètzio de una dolorosa separazione ispirituale, b'ammento custu versetto de Mt 10,37 e, ca sos versetti chi lu pretzedent resument in manera crara su caràtere separante de sa bera fide cristiana , los tzito totus de su versetto 34 a su versetto 38:

" Non pessades chi deo sia bènnidu a giùghere sa paghe subra de sa terra; Non so bènnidu a giùghere sa paghe, ma s'ispada. Ca so bènnidu a distìnghere intre s'òmine e su babbu, intre sa figia e sa mama, intre sa nura e sogra sua; e sos inimigos de s'òmine ant a èssere sos de sa matessi domo sua. Chie amat su babbu o sa mama prus de mene no est dignu de mene , e chie amat su figiu o sa figia prus de mene no est dignu de mene ; Chie non pigat sa rughe sua e non mi sighit, no est dignu de mene. » Custu versetto 37 giustificat sa benedizione de Abramo; aiat testimoniadu de amare Deus prus de su figiu carrale suo. E ammentende a unu frade avventista su dovere suo, tzitende-li custu versetto, sos caminos nostros si sunt separadas e apo retzidu una benedizione ispetziale de Deus. Tando fia istadu mutidu fanàticu de custu

“frade” e de custa esperièntzia aiat s'ghidu su tradizionale percursu avventista. Cussu chi m'aiat introduidu a s'avventismo e a sos benefitzios de su vegetarianèsimu aiat mortu posca in càusa de sa maladia de Alseimer, mentras deo so ancora in bona salute, biu e ativu a su servitziu de su Deus meu, a s'edade de 77 annos, e non ricorro ne a sos mèigos ne a sas meighinas. Totu sa glòria andat a su Deus creadore e a sos pretziosos cussìgios suos. A beru!

Pro resùmere s'istòria de s'avventismo devimus ammentare sos s'ghentes fatos. Suta de custu nùmene “avventista”, Deus agrupat sos ùrtimos santos suos a pustis de unu longu dominiu de sa fide catòlica chi aiat legitimadu, in manera religiosa, sa domìniga istituida suta de su nùmene paganu de “die de su sole invitto” de Costantinu I su 7 martzu 321. Ma sos primos avventisti fiant protestantes o catòlicos chi onoraiant in manera devota sa domìniga cristiana eredada. Fiant istados duncas seletzionados dae Deus pro su cumportamentu issoro, allegrande-si de sa torrada de Gesùs Cristos chi lis aiat istadu annunziadu posca su beranu de su 1843 e su 22 santugaine 1844. Fiat istadu petzi a pustis de custa seletzione chi sa lughe de su Sabato lis aiat dadu presentadu. In prus, sas interpretatziones issoro de sas profetzas de Daniele e de s'Apocalisse cunteneant enormes errores chi currego in custu traballu. Sena connòschere su sàbadu, sos pioneres aiant costruidu sa teoria de su gai naradu cabu “investigativu” chi no aiant resèssidu mai a pònnere in discussione; fintzas a pustis de chi fiat istadu lis dada sa lughe de su sàbadu. Pro chi no l'ischiret, amentu chi segundu custa teoria, dae su 1843, posca 1844, in chelu Gesùs esàminat sos libros de sas testimonias pro seletzionare sos ùrtimos eletos suos chi ant a dèvere èssere sarvados. Eperu sa crara identificazione de su pecadu domenicale at dadu unu significadu pretzisu a su messàgiu de Daniele 8:14, fintzas in sa forma sua male traduida de “purificazione de su santuariu”. E custa mala traduzione aiat creadu contierras insolùbiles, ca custa espressione pertocaiat mescamente su cumprimentu mediante sa morte espiatòria de Gesùs Cristos segundu Ebreos 9,23: “Fiat duncas netzessàriu chi sas imàgines de sas cosas chi sunt in sos chelos deverent èssere purificadas custu, si sas matessi cosas tzelestes fiant istadas purificadas mediante sacrificzios prus de primore de custos. Cristu difatis no est intradu a unu santuariu fatu dae manu de òmine, a imitazione de cuddu beru, ma in su chelu matessi, pro cumpàrrere como pro nois dae in antis sa cara de Deus». Gasi, totu custu chi deviat èssere purificadu in chelu est istadu purificadu dae sa morte de Gesùs Cristos: su cabu investigativu duncas non tenet prus calicunu significadu lògicu. A pustis de sa morte e sa risurrezione de Gesùs, perunu pecadu o peccatore intrat a su chelu pro torrare a impestare, ca Gesùs aiat purificadu s'àrea tzeleste sua scacciando Satana e sos s'ghidores suos angelici subra de sa terra, segundu Apocalisse 12:7 in 12 e ispezialmente in su versetto 9: “E su grandu dragone, sa colovra antiga, mutidu demòniu e Satana, chi trampat totu sa terra, fiat istadu scacciato e cun issu fiant istados scacciati fintzas sos ànghelos suos.»

Fintzas su segundu errore de s'avventismo ufiziale est nàschidu dae s'ignoràntzia originària de su ruolu de su sàbadu e at assumidu grandu importu meda de prus tardu. Sos avventisti ant erroneamente focalizadu s'atenzione issoro subra de su tempus de s'ùrtima, definitiva, proa de fide chi in realidade at a pertocare petzi cussas chi ant a èssere ancora in vida pro como de sa bera torrada de Gesùs Cristos. In particolare, pessaiant erroneamente chi sa domìniga diat èssere devènnida “su semu de sa bèstia” petzi pro como de custa ùrtima proa, e custu ispiegat sa chirca de s'amighèntzia cun sos praticantes de sa domìniga maleita dae Deus, in realidade, finas dae s'origine sua. La proat chi do est s'esistèntzia de sas “sete trumbas” de

Apoc. 8, 9 e 11, sas primas ses de sas cales avertent a pustis de su 321, durante totu s'era cristiana, su pòpulu de sa pràtica de su pecadu de sa domìniga cundennada Deus. Custu chi Daniele 8:12 aiat giai riveladu narende: “ S'esèrtzitu fiat istadu cunsignadu a su sacrificziu perpètuu , a càusa de su pecadu ; su corru aiat bessadu a terra sa veridade, e aiat resèssidu in sas impresas suas. » Custu “ pecadu ” fiat giai, sa pràtica de sa domìniga eredada in manera tzivile de Costantinu I dae su 321 e giustificada in manera religiosa de sa Roma papale de su 538, “ su semu de sa bèstia ” mentovadu in Apo.13,15; 14:9-11; 16:2. In su 1995, a pustis de àere manifestadu unu refudu de sa lughe profetosa de mene proposta intre su 1982 e su 1991, s'avventismo ufiziale aiat cummitidu su grave errore de s'alleare cun sos inimigos declarados e rivelados de Deus. S'esèmpiu de sos numerosos brigas chi Deus aiat giradu a s'antigu Israele pro s'alleàntzia sua cun s'Egitu, imàgine simbòlica de su tìpicu pecadu, benit, in custu atu, de su totu disconnotu; su chi rendet su pecadu avventista galu prus mannu.

Difatis, una bia pigadu cussèntzia de su ruolu de su Sabato e de s'importu chi issu atribuit a su tìtulu de Deus Creadore, su pòpulu avventista diat àere dèvidu identificare in manera crara sos inimigos religiosos pròpios e evitare cale si siat alleàntzia fraterna cun issas. Ca su Sabato Sabato est su “ sigillu de su Deus bividore ” de Apocalisse 7:2, su semu beru de su Deus creadore, s'avversàriu suo, sa domìniga , non podet chi èssere “ su semu de sa bèstia ” de Apocalisse 13:15. .

Amentu inoghe chi sas càusas de sa ruta de s'avventismo istituzionale ufiziale sunt plùrimos, ma sa printzipale e sa prus grave pertocat su refudu de sa lughe subra de sa bera traduzione de Daniele 8,14 e su disprètzio ammustradu cara a s'acrarimentu nou meda de Daniele 12 , sa cale letzione est sa de evidentziare sa legitimidade divina de s'Avventismo de sa de 7 dies . Posca benit sa curpa de no àere postu s'isperu in sa torrada de Gesù Cristos annunziadu pro su 1994; comentu aiant fatu sos pionieres de s'òpera in su 1843 e in su 1844.

Sos cabos printzipales de Deus

Cumpletada sa creazione de sa terra e de sos chelos, sa de ses dies Deus aposentat s'òmine subra de sa terra. Ed est in càusa de su cumportamentu disobbediente de s'umanidade, e duncas de su pecadu, chi Deus l'at a sutapònnere posca, durante s'istòria sua de sete mìgia annos, a sos numerosos cabos suos. Cun ognunu de custos cabos s'annanghent e si percepiscono cambiamenti in modu cuncretu e visibile. Sos etzessos sighidos dae s'umanidade recherent custos interventos divinos chi mirant a la torrare a pònnere subra de sa bia de sa veridade aprovada dae su cabu soberanu suo.

Sos cabos de s'antiga alleàntzia .

1 cabu: Deus giùdicat su pecadu cummìtidu dae Eva e Adamo, chi sunt maleitos e cassados dae su “ Giardinu de s'Eden ”.

2 cabos: Deus destruit s'umanidade rebella cun sas abbas de su “ dilùviu ” globale.

3 cabos: Deus separat sos òmines mediante limbis diferentes a pustis de s'issoro elevazione de sa “ Torre de Babele ” .

4 cabos: Deus istringhet un'alleàntzia cun Abramo chi posca devenit Abramo. In custu momentu, Deus destruit Sodoma e Gomorra, sas tzitades ue si pràticat su pecadu estremu; s'odiosa e abominevole “ conoschimentu ”.

5 cabos: Deus liberat Israele de s'iscravidade de s'Egitu, Israele devenit una nazione libera e indipendente a sa cale Deus presentat sas leges suas.

6 cabos: 300 annos, suta de sa diretzione sua e a traessu de s'atzione de 7 giùighes liberatòrios, Deus liberat Israele invàdidu dae sos inimigos suos a càusa de su pecadu.

7 cabos: Subra de recherta de su pòpulu e pro sa maledizione sua, Deus est sostituidu dae sos res terrenos e dae sas longas dinastias issoro (re de Giuda e re de Israele).

Su de oto cabos: Israele est disterradu a Babilònia .

9 cabos: Israele refudat su divinu “Messia” Gesùs – Fine de s'antiga alleàntzia. S'alleàntzia noa cumintzat subra de bases dotrinales perfetas.

10 cabos: S'Istadu nazzionale de Israele est destruidu dae sos Romanos in su 70.

Sos cabos de s'alleàntzia noa .

Sunt mentovadas in s'Apocalisse de sas “ sete trumbas ”.

1 cabu : invasiones barbàricas a pustis de su 321 intre su 395 e su 538.

2a sentèntzia: istituzione de su dominante règimene religiosu papale in su 538 .

3 cabos: sas Gherras de Religiones: oponent sos catòlicos a sos riformadores protestantes disaprovados dae Deus: “ sos ipòcritas ” de Dan.11:34.

4 cabos: s'ateismu rivolutzionàriu frantzesu revessa sa monarchia e ponet fine a su dispotismu catòlicu romanu .

5a sentèntzia : 1843-1844 e 1994.

– Su cumintzu: Su decretu de Daniele 8:14 intrat a vigore – esigit su cumpretamentu de s'òpera cumintzada dae sa Riforma partinde dae Pietro Valdo, s'esèmpiu perfetu, dae su 1170. Sa fide protestante ruet e s'Avventismo naschet vitoriosu: Su religiosu sa pràtica de sa dominiga romana est cundennada e sa de su sàbadu sàbadu est giustificada e recherta dae Deus in Gesùs Cristos dae su 1843. S'òpera de riforma est gasi acumprida e cumpletada.

– Sa fine: “ vomata ” de Gesùs, aiat mortu in manera istituzionale in su 1994, segundu su messàgiu indirizadu a “ Laodicea ”. Su cabu de Deus aiat tentu cumintzu cun domo Sua chi aiat subidu una proa fatale de fide profetosa. Disaprovalu, s'ex elettu si fiat unidu a su campu de sos rebellos catòlicos e protestantes.

6 cabos: Sa “ 6a trumba ” si realizat suta forma de sa De tres Gherras Mundiales, custa borta nucleare, descritu in Daniele 11:40-45. Sos subavìvidos organizant su governu universale definitivu e ripristinant su restu de sa prima die obbrigatoria mediante decretu. De cunsighèntzia, su pasu in sa de sete dies de sàbadu, su sàbadu, fiat istadu proibidu, in antis interdetu suta dolu de santziones sotziales, posca, in fines, punidu cun sa morte cun unu decretu nou.

7 cabos: pretzèdidu dae su tempus de sas sete ùrtimas piaghe descritas in Apoc. 16, in su beranu de su 2030, sa torrada gloriosa de Cristu ponet fine a sa presèntzia de sa tziviltade umana terrena. S'umanidade est isterminada. Petzi Satana at a restare presoneri in sa terra desolata, su “isprofundu” de Apoc. 20, “ milli annos ”.

Su de oto cabos: Giutos in chelu dae Gesùs Cristos, sos elettos suos protzedint a giudicare sos malvagi mortos . Custu est su cabu mentovadu in Apocalisse 11:18.

9 cabos: S'ùrtimu cabu ; sos malvagi mortos risorghent pro subire su vessillo de sa “ segunda morte ” a càusa de su “lagu de fogu ” chi cugùgiat sa terra e consumat cun sese cada rastu de sas òperas dèvidas a su pecadu.

10 cabos: Sa terra e sos chelos impestados sunt annoados e glorificados. Acollide sos elettos in su nou e eternu rennu de Deus!

Divino de s'A a sa Z, de s'Aleph a su Tav, de s'alfa a s'omega

Sa Bìbbia non tenet nudda in comunu cun àteros libros iscritos dae èsseres umanos francu s'aspetu visivu suo superfiziale. Ca in realidade nde bidamus petzi sa superfizie, chi leghimus segundu sas conventziones de iscritura pròpias de sas limbas ebraica e grega , in sas cales b'ant àpidu trasmìtidos sos testos originales. Ma in s'iscritura de sa Bìbbia, Moses aiat impreadu s'ebraicu arcàicu sas cales literas de s'alfabetu fiant diferentes de sas literas atuales, fiant istados sostituidas lìtera pro lìtera durante s'esiliu in Babilònia, sena causare problemas. Ma sas literas fiant atacadas paris sena istesiare sas paràulas, su chi non las rendiat fàtziles de lèghere. Ma dae segus custu isvantàgiu si cuat su vantàgiu de formare paràulas diferentes a segunda de su sèberu de sa lìtera seberada pro nde signare su cumintzu. Custu est possibile e est istadu dimustradu, su chi dimustrat chi sa Bìbbia est a beru bene ultres sas possibilidades de s'imaginatzione e de sas realizatziones umanas. Petzi su pensamentu e sa memòria de su Deus creadore illimitadu podent àere cuntzepidu un'òpera de su gènere. Ca custa osservatzione de sas plùrimas leturas de sa Bìbbia rivelat chi cada paràula chi b'aparit est istada seberada e ispirada dae Deus a sos vàrios iscritores de sos libros suos in su tempus finas a s'ùrtimu, sa Rivelatzione sua o Apocalisse.

A inghiriu a su 1890, su matemàticu rüssu Yvan Panin aiat dimustradu s'esistèntzia de figuras numèricas in vàrios aspetos de su fràigu de sos testos bíblicos. Ca s'ebraicu e su gregu tenent in comunu su fatu chi sas literas de sos alfabetos issoro sunt impreadas fintzas comente a tzifras e nùmeros. Sas manifestatziones de Yvan Panin ant agravadu in manera notèvole sa curpa de sos òmines chi non pigant subra de su sèriu sa Bibbia de Deus. Ca si custas iscobertas no influint in su de rèndere sos òmines capatzos de amare Deus, dogant nointames cada legitimidade a su non crèere in s'esistèntzia sua. Yvan Panin at dimustradu comente a su nùmeru "sete" esseret onnipresente in totu su fràigu de sa Bibbia, in particolare in su primu versetto, in Gen. 1:1. Tenende deo matessi dimustradu chi su sàbadu de sa de sete dies est su " sigillu de su Deus bividore " de Apoc. 7:2, custa òpera non faghet àteru chi cunfirmare s'evidèntzia iscoberta dae custu brillante matemàticu chi aiat ofertu a sos iscientziados ischitetos, de su tempus suo e de su nostru, proas científicas inconfutabili. .

Partinde dae Yvan Panin, s'informàtica moderna at analizadu sos 304.805 sinnos de sas literas chi cumponent s'Iscritura de s'ùnica antiga alleàntzia e sos software oferint medas leturas diferentes disponende cada lìtera subra de un'immensa iscachiera sas cales possibilidades de alliniamentu cumintzant cun un'ùnica lìnia orizzontale de sa 304805 literas finas a otènnere in fines un'ùnica lìnia verticale de custas 304805 literas; e intre custos duos alliniamentos estremos totus sas medas cumbinatziões intermèdias. Iscoberimus messàgios chi riguardant su mundu terrestre, sos avvenimentos internatzionales suos e sos nùmenes de pòpulos antigos e modernos e sas possibilidades sunt immensas ca s'unicu imperativu est mantènnere un'ispàtziu aguale (de 1 a n...) intre cada lìtera de sas paràulas formadas. In prus de sos alliniamentos orizzontales e verticales, b'at una moltitudine de alliniamentos oblicuos, de s'artu cara a su bassu e de su bassu cara a s'artu, de dereta a manca e de manca a dereta.

Duncas, pighende s'imàgine de s'otzèanu, cunfirmo chi su conoschimentu nostru de sa Bibbia est in su livellu de sa superfitzie sua. Custu chi est istadu cuadu at a èssere riveladu a sos elettos durante s'eternidade in sa cale ant a intrare. E Deus at a trassire ancora sos suos caros cun sa potèntzia immensa sua, illimitada.

Custas manifestatziones abbaglianti a dolu mannu non sunt in gradu de cambiare su coro de sos èsseres umanos pro chi arribbent a amare Deus " cun totu su coro, cun totu s'ànima, cun totu sa fortza, cun totu sa mente " (Deu 6,5; Mt. 22:37); segundu sa sua giusta recherta. S'esperientzia terrena l'at a àere dimustradu, sos brigas, sos brigas e sas punitziones non càmbiant sos òmines, pro custu su progetu salvifico de Deus si basat finas dae su cumintzu de sa vida libera subra de custu versetto: " s'amore perfetu scaccia sa timoria " (1 Gv 4,18).). Sa seletzione de sos elettos si basat subra sa dimustratzione issoro de amore perfetu pro Deus, su Babbu Celeste. In custu " amore perfetu " non b'at prus bisòngiu de lege ne de cumandamentos, e su primu a lu cumprèndere est istadu su betzu Enoch chi at ammustradu a Deus s'amore suo "caminende cun issu", atentu a no li fàghere nudda chi li poderet dispràghere. Pro ite a ubbidire est amare e amare cunsistet in s'ubbidire cun sa fine de dare pràghere e ditza a sa pessone amada. In su primore divinu suo, Gesùs est bènnidu ateretantu a cunfirmare custa letzione de amore " beru " segundu sos primos modellos umanos, Abramo, Moses, Elia, Daniele, Giobbe e meda àteros de cales solu Deus conoschet sos nùmenes.

Deformatziones dèvidas a su tempus

No esistet una sola limba subra de sa terra chi no apat subidu evolutziones e trasformatziones causadas dae s'ispìritu perversu de s'umanidade. E in custu casu s'ebraicu no est isfugidu a custa perversione umana, tantu chi su testu ebraicu chi cunsideramus originale no est giai àteru chi s'originale de sos iscritos de Moses in un'istadu in parte distorto. Devo custa iscoberta a s'òpera de Ivan Panin e a su fatu chi in sa versione de su testu ebraicu de issu impreada in su 1890, in Gen.1:1, issu aiat fatu digitale sa paràula Deus cun su tèrmine ebraicu "elohim". In ebraicu, "elohim" est su plurale de "eloha" chi significat deus a su singulare. Existet una de tres formas: "Él". S'impreat pro collegare sa paràula Deus a sos nùmenes: Daniele; Samuele; Betel; etc... Custos tèrmines chi designant su beru Deus retzint sa lìtera majùscula in sas traduziones nostras pro sutaliniare sa diferèntzia intre su beru Deus e sos farsos de sos paganos de sos èsseres umanos.

Sa Bìbbia sutaliniat in manera giusta e cun insistèntzia su fatu chi Deus est "unu", su chi faghet de issu unu "eloha", s'unicu beru "eloha". Aco' ca, atribuende a sese sa paràula plurale "elohim", in Gènesi 1 e aterue, Deus nch'imbiat unu messàgiu cun su cale afirmat in manera giusta de èssere giai Babbu de moltitudini de toronilliu chi preesistono a sa creatzione de su sistema terrestre nostru. o dimensione, e de totu sas vidas chi ant a apàrrere subra de sa terra. Custas vidas tzelestes giai creadas fiant giai partzidas dae su pecadu apartu in sa sua in antis creatura libera. Designende si matessi cun sa paràula "elohim", su Deus creadore afirmat s'autoridade sua subra de totu custu chi bivet e naschet de issu. Est in custa beste chi issu at a pòdere posca, in Gesù Cristos, giùghere sos pecados de sa moltitudine de sos elettos suos e sarvare, a traessu de sa sola morte espiatòria, moltitudini de vidas umanas. Sa paràula "elohim", plurale, designat duncas Deus in sa potèntzia creadora sua de totu custu chi bivet. Custu tèrmine profetat fintzas sos plùrimos ruolos chi issu at a acumprire in su progetu suo de sarvesa in cale issu est giai mescamente e posca " Babbu, Figiu e Ispìritu Santo " chi at a agire a pustis de su batiare pro purificare e santificare sa vida de sos elettos suos. Custu plurale pertocat fintzas sos vàrios nùmenes chi Deus at a giùghere: Michele pro sos ànghelos suos; Gesù Cristos pro sos èsseres umanos suos eletos acustados cun su sàmbene suo.

Comente esèmpiu de sas distorsioni dèvidas a sa perversione umana tzito su de su verbu "beneighere", espressadu in ebraicu de sa raighina "brq" e sa cale seberada de sas vocales impreadas at a finire pro èssere traduidu comente a "beneighere" o "maleighere". Custa distorsione perversa distorce su significadu de su messàgiu chi riguardat Giobbe, a su cale sa mugere narat difatis " beneighes Deus e moris ", e no " maleighes Deus e moris ", comente a proponent sos tradutores. Àteru esèmpiu de tramposu cambiamentu perversu, in sa limba frantzesa s'espressione "tzertamente" chi in orìgine significat tzertu e assolutu at assùmidu in su pensamentu umanu su significadu de "fortzis", de su totu opostu. E custu ùrtimu esèmpiu mèritat de èssere tzitadu ca at a acustare importu e at a tènnere cunsighèntzias graves. In su ditzionàriu "petit Larousse" apo notadu unu cambiamentu chi riguardat sa definitzione de sa paràula "dominiga". Introduidu comente a prima die de sa chida in sa versione de su 1980, fiat devènnidu sa de sete dies in sa versione de s'annu sutzessivu. Sos figios de su Deus de veridade divent duncas difidare de sas cunventziones evolutivas istabilidas dae sos òmines ca de su

càntigu suo, a diferèntzia de issas, su grandu Deus creadore non càmbiat e sos valores suos non vàriant, etotu comente a s'òrdine de sas cosas e de sos tempus de issu istabilidu finas dae sa fundatzione de su mundu.

Sas òperas perversas de s'umanidade ant signadu fintzas su testu ebràicu de sa Bìbbia, ue sas vocales sunt assignadas in manera ingiusta sena cunsighèntzias pro sa sarvesa, ma pro nde tutelare sa versione ufitziale, Deus at ammaniadu, cun su mètodu numèricu, su mèdiu pro identificare su testu beru de cuddu farso . Custu at a cunsentire de averguare e cunstatare s'esistèntzia de numerosas figuras numèricas chi caraterizant in modu univocu s'autèntica versione bìblica, in ebràicu comente in gregu, sos cales sinnos non sunt istados modificados dae su sèculu II aC.

S'Ispìritu restaurat sa veridade subra de sa giustificatzione pro fide (pro sa fide pròpia)

Apo agigu atzinnadu a sas distorsioni de su testu bìblicu; cosas dèvidas a sos plùrimos tradutores de sos iscritos originale. Pro illuminare su pòpulu suo de su tempus de sa fine, s'Ispìritu de veridade ripristinat sa veridade sua, indirizende sas mentes de sos elettos suos cara a testos ue permanentant ancora distorsioni significative. Custu est custu chi est in pessu chi istadu realizadu in custu sàbadu de su 4 cabudanni 2021, a su puntu chi l'apo dadu su nùmene de “sàbadu dae cristallu”. Apo lassadu su sèberu de su tema de istudiare in una sorre ruandesa cun sa cale cumpartzimus online su caminu de sos Sàbados nostros. At propositu sa “giustificatzione pro fide”. S'istùdiu nch'at giutu unas cantas iscobertas importantes a beru chi rendent crara meda sa cumprentione nostra de custu argumentu.

In sa Bìbbia, in 1 Pietro 1:7, s'Ispìritu simbulègiat sa fide mediante s'oro purificadu: “ chi sa proa de sa fide bostra, chi est prus pretziosa de s'oro chi perisce, cando chi proada dae su fogu, resurtet in lode, glòria e onore cando Gesù Cristos aparit ”. Giai dae custu paragone cumprentimus chi sa fide, sa bera fide, est una cosa rara in manera estrema, sas pedras e sas pedras s'agatant in totue, su chi no est su casu de s'oro;

Posca, de versetto in versetto, apamus in antis retentu chi: “ sena fide est impossibile a pràghere a Deus ”, segundu Eb. 11,6: “ E sena fide est impossibile a pràghere a issu; ca chie s'acùrtziat a Deus devet crèere chi Deus esistet e chi est issu su remuneratore de cussos chi lu chircant. » A sa fide sunt ligados duos insignamentos: sa fide in s'esistèntzia sua, ma fintzas sa tzertesa chi issa beneighet “ chie la chircat ”, in manera sintzera, minuda importante subra de su cale non nche faghet a trampare. E ca sa fine de sa fide est li pràghere, su prescelto at a rispòndere a s'amore de Deus ubbidende a totus sas ordinàntzias Suas e cumandamentos chi Issu presentat in nùmene matessi de s'amore Suo pro sas creaturas Suas. Su frutu de custu ligàmene de amore, chi unit comente a una calamita cussas chi s'amant e amant Deus in Cristu, nch'est presentadu in su famadu insignamentu mentovadu in 1 Cor. 13 chi descriet su beru amore agradadu a Deus. A pustis de custa letura, apo pessadu a su messàgiu non prus pagu famadu aporridu in Abacuc 2,4: “... su giustu at a bìvere pro sa fide sua ”. Ma, in custu versetto, sa tradutzione proposta dae Louis Segond nche narat: “ Aco', s'ànima sua est unfrada, no est

reta in issu; ma su giustu at a bìvere segundu sa fide sua. » meda tempus custu versetto m'at postu unu problema chi non chircaia de risòlvere. Comente podet un'òmine “ unfradu ” de orgòlliù èssere giudicadu “ giustu ” de Deus? Cussu chi, segundu Ditzos 3:34, Giacomo 4:6 e 1 Pietro 5:5, “ aguantat a sos superbos, ma dat gràtzia a sos ùmiles ”? Sa solutzione est aparta agatende in su testu ebràicu sa paràula “ non credente ” in càmbiu de sa paràula “ unfradu ” tzitada in Segond e cun ispantu amus agatadu, in una versione “catòlica” de Vigouroux, sa tradutzione bona e gasi lògica chi rendet crara in manera perfeta sa messàgiu de s'Ispìritu. Difatis, s'Ispìritu ispirat a Abacuc unu messàgiu in un'istile giai ispiradu a su re Salomone in sa forma de sos ditzos suos in cales ponet in oposizione paràmetros de assolutos opostos; inoghe in Abacuc “ incredulidade ” e “ fide ”. E segundu Vigouroux e sa Vulgata latina base de sa tradutzione sua, su versetto resat: “ Aco', cussu chi est unu non credente non tenet (unu) ànima giusta in sese; ma su giustu at a bìvere segundu sa fide sua . » Imputende ambas partes de su versetto a su matessi argumentu, Louis Segond distorce su messàgiu de s'Ispìritu e a sos letores suos est impèdidu de cumprèndere su beru messàgiu dadu dae Deus. Acontzada sa cosa, amus a iscobèrrere como comente a Abacuc descriet cun pretzisione sos protzessos “avventisti” de su 1843-1844, de su 1994, e sa data ùrtima chi pertocat sa bera torrada finale de Cristu, su beranu de su 2030. A beru, custa reghente lughe noa chi fissat sa torrada de Cristu pro su 2030 nche permetet de cumprèndere mègius e autenticare sas sutzessivas esperièntzias avventiste giai cunfirmadas, in Apoc.10,6-7, cun s'espressione: “ non b'at a àere prus calicunu ritardu ... ma s'arcanu de Deus s'at a acumprire ”. Pro custa dimustratzione pigo su testu de Abacuc 2 de su cumintzu suo, intervallandone sos cummentos esplicativos.

Versione L.Segond modificada dae mene

Versetto 1: “ Apo a èssere in su logu meu e apo a istare subra de sa turre; Apo a istare a bìdere ite m'at a nàrrere YaHWÉH e ite apo a rispòndere in s'allega mea. »

De notare su cumportamentu de “isetu” de su profeta chi at a caraterizare sa proa avventista, ca s'Ispìritu nche narat in su messàgiu de Daniele 12,12: “ Beato cussu chi isetat finas a 1335 dies ”. Pro nche cumprèndere bene, su sentidu de custu “ arresonu ” nch'est dadu in su capìtulu pretzedente ue su problema pesadu dae Abacuc est su perlongamentu de sa prosperidade de sos empi subra de sa terra: “ Vuolerà issu pro custu sa rete sua e at a degollare? natziones semper, sena rispàrmiu? » (Aba 1,17). In custa riflessione e in custu interrogativu, Abacuc imàginat su cumportamentu de totu sos òmines chi ant a fàghere sa matessi osservatzione finas a sa fine de su mundu. In prus, Deus at a presentare sa risposta sua sugerende profeticamente su tema de sa torrada de Gesùs Cristos, chi at a pònnere fine, de su totu, a su domìniu de sos malvagi, sprezzanti, increduli, infedeli e rebellos.

Versetto 2: “ Yahweh m'aiat faeddadu e aiat naradu: Iscries sa profetzia: influi-la subra de tauleddas, pro chi potzat èssere leta comunemente. »

Intre su 1831 e su 1844 William Miller aiat presentadu de sas tàulas riassuntive de sos annùntzios suos chi profetaiant sa torrada de Gesùs Cristos in antis in su beranu de su 1843, posca in s'atòngiu de su 1844. Intre su 1982 e su 1994 apo fintzas propostu e propòngio totora a sos avventisti e a àteros èsseres umanos , subra de bator tàulas, sa sìntesi de sas lughes profetas noas ispiradas dae su Sennore de sa Veridade su tempus “ nostru de sa fine ”. Si sas beras consighèntzias de custa tosta proa de su 1994 fiant istadas cumpresas petzi a pustis de

su tempus indicadu, comente a aiat acontèssidu in su 1844, sa data e su càrculu suo sunt ancora oe autenticados dae s'Ispìritu de su Deus bividore.

Versetto 3: “ Ca est una profetzia su cale tempus est giai fissadu ” ,

Custu tempus istabilidu dae Deus est istadu riveladu dae su 2018. Pighende de mìa sa data de sa torrada de Gesùs Cristos, custu tempus designadu est su beranu de su 2030.

“ est caminende cara a sa fine sua e no at a faulare; »

Sa torrada de su Cristu vitoriosu s'at a acumprìre a tempus suo, e sa profetzia chi l'annùntziat “ no at a faulare ”. Gesùs Cristos at a torrare de seguru in su beranu de su 2030.

“ Si istentat, iseta·lu, ca at a acadèssere, at a acadèssere tzertamente. »

Si sa data est istada fissada dae Deus, pro issu sa bera torrada de Cristu s'at a acumprìre in custu tempus fissadu chi issu petzi conoschiat finas a su 2018. Su ritardu sugeridu, “ si istentat ”, non podet duncas pertocare chi sos òmines, ca Deus s'abbandat su deretu de impreare farsos annùntzios de sa torrada de Gesùs Cristos chi l'ant a permitere de isperimentare, posca, in su 1843, 1844, 1994 e finas a sos tempos finales nostros, su fide de sos cristianos chi reclamant sa sarvesa sua, chi li permetet de seletzionare sos elettos suos. Custos farsos annùntzios antizipados de sa torrada de Gesùs Cristos serbint a Deus, pro separare , finas a sa fine de su mundu, “ su trigu de sa pula, sas berbeghes de sos capri ”, sos fideles de sos infedeli, “ sos credentes de sos non credentes”. », s'elettu de sos rutos.

Su versetto cunfirma su paràmetru dell “abetada ” avventista chi abarrat un'elementu descriptivu de sos ùrtimos santos missos a banda e suggellati de sa pràtica de su beru sàbadu de sa de sete dies de s'atòngiu de su 1844, fine de sa segunda proa avventista. In custu versetto, s'Ispìritu sutaliniat sa notzione de tzertesa chi caraterizat custa torrada de Cristu binchidore, liberadore e vendicadore.

Versione Vigouroux

Versetto 4: “ Aco', su non credente non tenet in sese un'ànima giusta; ma su giustu at a bìvere segundu sa fide sua . »

Custu messàgiu rivelat su cabu chi Deus emitet subra de sos èsseres umanos sutapostos a sas bator proas avventiste ligadas a sas datas 1843, 1844, 1994 e 2030. Su verdetto de Deus est netu in cada època. A traessu de s'annùntziu profetosu Deus smaschera sos cristianos “ ipòcritas ” chi rivelant sa natura issoro “ non credente ” , disprezzando sos annùntzios profetosos de sos missos seberados suos o de sos profetas suos. In netu cuntrastu, sos elettos dant glòria a Deus retzende sos messàgios profetosos Suos e ubbidende a sos indicos noos chi issos rivelant. Custa ubbidientzia, giudicada dae Deus “agradada ” , est, in su matessi tempus, giudicada dinna de preservare sa giustìtzia imputada a su nùmene de Gesùs Cristos.

Petzi custa fide obbediente “pro amore” cara a Deus est giudicada dinna de intrare a s'eternidade a bènnere. Petzi cussu chi su sàmbene de Cristu purificat de sos pecados suos est sarvadu “ mediante sa fide sua ”. Ca sa risposta de sa fide est personale , aco' ca Gesùs girat sos messàgios suos, in manera individuale , a sos elettos suos, esèmpiu: Mt 24,13: “ Ma chie

persevererà finas a sa fine at a èssere sarvadu ." Sa fide podet devènnere colletiva si satisfaghet un'unicu istandard. Ma atenziona! Sas afirmaduras umanas sunt fuorvianti, ca petzi Gesùs detzidet chie devet èssere sarvadu o pèrdidu segundu su cabu Suo subra de sa fide dimustrada dae sos candidados chi disìgiant intrare a paradisu.

In sintesi, in custos versetti de Abacuc, s'Ispiritu rivelat e cunfirma su ligàmene istrintu e inscindibile intre sa " fide " e sas "òperas " de issa generades; calicuna cosa giai intzitudu dae s'apòstolu Giagu (Giac.2,17: " Gasi est sa fide: si non tenet òperas, est morta in si matessi ."); su chi ìmplicat su fatu chi finas dae su cumintzu de s'evangelizatzione su tema de sa fide est istadu cumpresu male e interpretadu male. Unos cantos, comentate a oe , l'ant atribuidu petzi s'aspetu credenziale, disconnoschende sa testimonia de sas òperas chi li dant su valore suo e sa vida sua. Su cumportamentu de sos òmines, a sos cales Deus faghet connòschere sos annùntzios suos de sa torrada de Gesùs Cristos, rivelat sa bera natura de sa fide issoro. E in su momentu chi Deus bessat sa grandu lughe sua subra de sos ùrtimos servidores suos, non b'at prus calicuna iscusca pro chi non cumprendet sos bisòngios noos istabilidas dae Deus partinde dae su 1843. Sa sarvesa pro gràtzia continua, ma de custa data non podet chi avantàgiat sos elettos seberados dae Gesùs Cristos, a traessu de sa testimonia de manifestatziones beras de s'amore chi li rendent. Da prima su sàbadu fiat su sinnu de custa benedizzone divina, ma dae su 1844 no l'est prus sufiziente in sese, ca s'amore de sa veridade profetosa sua, rivelada intre su 1843 e finas a su 2030, est istadu semper rechertu fintzas de Deus. Difatis, sas lughes retzidas noas partinde dae su 2018 tenent un'istrintu ligàmene cun su sàbadu de sa de sete dies, devènnidu imàgine profetosa de su de sete millènnios chi at a cumintzare cun sa torrada de Gesùs Cristos in su beranu de su 2030. Dae su 2018 "sa giustificatzione pro fide» si realizat e avantàgiat sos mutidos chi devenint eletos manifestende s'amore issoro pro Deus e totus sas lughes betzas suas e noas riveladas in su nùmene de Gesùs Cristos comentate a insegna Matteo 13:52: " Ed issu lis aiat naradu: Pro custu cada scriba chi tenet connoschimentu de su rennu de sos chelos est simile a su mere de domo, chi bogat de su tesoro suo cosas noas e cosas antigas ". Chie amat Deus non podet chi amare iscoberende sos progetos suos e sos segretos abarrados suos pro tempus meda cuados e disconnotos dae sos òmines.

Abacuc e sa prima bènnida de su Messia

Custa profetzia aiat agatadu acumprimentu fintzas pro s'Israele natzionale ebraicu, a su cale aiat annunziadu sa prima bènnida de su Messia. Su tempus de custa bènnida est istadu fissadu e annunziadu in Daniele 9:25. E sa crae de su càrculu suo est istada agatada in su libru de Esdra, in su capitulu 7. Resurtat chi sos ebreos aiant collocadu su libru de Daniele intre sos libros istòricos, e issu aiat pretzèdidu su libru de Esdra. Ma custu su ruolu profetosu suo resurtaiat reduidu e prus pagu visibile a su lettore. Gesùs fiat istadu su primu profeta a atirare s'atenzione de sos apòstolos suos e dischentes subra de sas profetzas de Daniele.

Su ritardu annunziadu, " si tarda, isetade·lu ", at tentu fintzas su cumprimentu suo, ca sos Giudei isetaiant unu messia vendicadore e liberadore de sos romanos, basende·si subra de Isaia 61 ue s'Ispiritu narat de Cristu in su versetto 1 : " S'ispiritu de su Sennore, YaHWéH, est in susu de mene, ca YaHWéH m'at untadu pro giùghere una bona noa a sos pòveros; M'at

mandadu a sanare sos chi giughent su coro segadu, a proclamare sa libertade a sos presoneris e sa liberatzione a sos presoneris; ". In su versetto 2, s'Ispritu ispetzificat: " Proclamare un'annu de praghere a banda de YaHWÉH e una die de vindita a banda de su Deus nostru ; Pro cunfortare totus sos afigidos; ". Sos ebreos no ischiant chi intre " s'annu de sa gràzia " e sa "die de sa vindita ", deviant colare ancora 2000 annos pro giùghere su pòpulu a sa torrada de Cristu binchidore, liberadore e vendicadore, segundu Isaia 61,2. Custa letzione si bidet in manera crara in sa testimonia mentovada in Luca 4,16-21: « Si fiat giutu a Nazarèt, ue fiat crèschidu, e segundu su suo sòlitu fiat intradu a sa sinagoga in die de sàbadu. Si fiat pesadu pro lèghere e li fiat istadu dadu su libru de su profeta Isaia. A pustis de l'àere srotolato, aiat agatadu su puntu ue fiat iscritu: S'Ispritu de su Sennore est in subra meu, ca m'at cunsagradu cun s'untzione pro annunziare a sos pòveros un'alligru messàgiu; M'at mandadu pro sanare sos chi giughent su coro segadu, pro proclamare a sos presoneris sa liberatzione e a sos tzurpos la visat, pro liberare l'aia oprimidu, pro proclamare s'annu de gràzia de su Sennore. Posca arrotolò su libru, l'aiat cunsignadu a su tzeracu e si sedette. » Interrumpende inoghe sa letura sua, at cunfirmadu chi sa sua prima bènnida pertocaiat petzi custu " annu de gràzia " annunziadu dae su profeta Isaia. Su versetto 21 continua narende: " Totus sos chi fiant in sa sinagoga l'aiant castiadu. Tando aiat cumintzadu a lis nàrrere: Oe s'est acumprida s'Iscriitura chi ais agigu intesu. » Sa " die de sa vindita " disconnotu e non letu est istadu fissadu dae Deus, su beranu de su 2030, pro sa segunda bènnida Sua, custa borta, in totu sa potèntzia divina Sua. Ma in antis de custa torrada, sa profetzia de Abacuc si deviat realizzare " a tardu ", a traessu de sos protzessos "avventisti", in su 1843-1844 e in su 1994, comente a amus in pessu chi vistu.

La dèdicat finale

Afrontat sa veridade

In su beranu de su 2021, su cumintzu de s'annu divinu, s'umanidade otzidentale rica ma cristiana in manera farsa at agigu dimustradu su disigiu suo de preservare sa vida de sos sèneghes, mancarì a costu de sa ruina econòmica natzionale. Pro custu Deus l'at a cunsignare a sa De tres Gherras Mundiales chi at a giùghere bia moltitudini de toronilliu de pessones de totu sas edades, ischende chi no esistet cura nen vatzinu pro custu segundu castigu divinu. In dae in antis nostru, intre 8 annos, at a èssere s'annu 6000 de sa creatzione terrena, sa cale fine at a èssere signada dae sa torrada de Gesù Cristos. Trionfante e vitoriosu, at a giùghere sos suos redenti, sos eletos bividores suos e cussos chi at a risuscitare, in su rennu suo de sos chelos e at a distruire cada vida umana subra de sa terra subra de sa cale at a lassare petzi, aradu in sas tenebre, s'ànghelu rebellu finas dae su printzipiu. , Satana, su demòniu.

Sa fide in su printzipiu de sos 6000 annos est essenziale pro atzetare custu programa. Càrculos pretzisos partinde dae sas tzifras frunidas in sa Bibbia fiant istados rèndidos impossibiles a càusa de una "vaghezza" in contu de sa data de nàschida de Abramo (un'unica data pro sos tres figios de Terah: Gen. 11:26). Ma sa sutzessione de sas generatziones umanas de Adamo finas a sa torrada de Cristu cunfirmat su s'acurtziare de custu nùmeru 6000. Fidele a custu nùmeru tondo e pretzisu, atribuimus custu sèberu a un'èssere "intelligente", est a

nàrrere a su Deus creadore, fonte de cada abbistesa e vida. Segundu su printzipiu de su "sàbadu" mentovadu in su de bator cumandamentos, Deus at dadu a s'òmine "ses dies" e ses mìa annos pro acumprìre totu s'òpera sua, ma sa de sete dies e su de sete millènnios sunt tempos "santificados" de pasu (set a bandas de) pro Deus e sos elettos suos.

Su càbidu de custa òpera at dimustradu chi sa fide agradada a Deus si costruit a traessu de su cumportamentu " intelligente o sàbiu " de sos elettos Suos chi benefitziant de totu custu chi Deus narat, profetat o pessat (bìdere Daniele 12:3: " E sos sàgios risplenderanno comente a su lugore de s'istèrrida, e cussas chi aiant insinnadu sa giustìtzia a sas moltitudini, comente a sos isteddos, in sos sèculos de sos sèculos . Agende gasi, giustificant su sèberu de Deus pro fàghere lis benefitziare de sa giustìtzia redentora sua manifestada in». Gesùs Cristos.

Pro concruire custa òpera, pagu in antis de su dramma chi at a bènnere, dia chèrrere a mea furriada dedicare, a totu sos beros figios de Deus chi l'ant a lèghere, e l'ant a acollire cun fide e cun ditza, custu versetto de Gv 16,33 chi est istadu dedicadu dae duas fontes diferentes in occasione de su batiare meu su 14 làmpadas 1980; unu subra de su tzertificadu meu de batiare de s'istitutu, s'àteru subra de sa prefazione a su libru "Gesùs Cristos" chi mi fiat istadu ofertu in custa occasione de su cumpàngiu meu de servìtziu de s'època, belle a s'edade in cale Gesùs aiat ofertu sa vida sua in sacrificìtziu : " B'apo naradu custas cosas pro chi tengiais paghe in mene. As a tènnere tribolazione in su mundu; ma fatos coràgiu, apo bintu su mundu " .

Samuele, su servidore beneitu de Gesùs Cristos, "In veridade"!

S'ùrtima mutida

Mentras iscrio custu messàgiu, a sa fine de su 2021, su mundu gosat ancora de una de apretziare e apretziada paghe religiosa universale. Nointames, subra de sa base de su conoschimentu meu de sas rivelatziones profetas detzifradas preparadas de Deus, afirmo, sena su mìnimu durtu, chi una terrorosa gherra mondiale est in preparazione e subra de su bonu caminu pro èssere giuta a tèrmine intro sos imbenientes 3-5 annos. Presentende-lu suta de su nùmene simbòlicu de " sa de ses trumbas " in Ap. 9, s'Isprìritu nch'ammentat chi giai chimbe terrorosos castigos sunt giai bènnidos pro punire s'abbandonu de sa fidelidade a su suo santu Sabato e a sas suas àteras ordinàntzias non respetadas dae su 7 martzu 321. Custos Sas punitziones de su Deus immortale ant rugradu 1600 annos de istòria umana, organizadas

segundu unu programa religiosu divinu. Sa de ses punitziones suas arribbat a avèrtere, un'ùrtima bia, su cristianèsimu culpèvole de infedeltà in sos cunfrontos suos. A bandas de Deus e de su progetu suo salvifico, sa vida umana non tenet sentidu. Custu est su motivu pro cale, tenende sas " trumbas " unu caràtere graduale riveladu pro analogia in Levitico 26, s'intensidade mortore de su " de ses " at a cròmperre puntas de ispreos chi s'umanidade at pro tempus meda timidu e timidu. Sa " de ses trumbas " pertocat sa gherra mondiale definitiva chi at a mundare bia moltitudini de èsseres umanos, " su tres unu de sos òmines " segundu Apocalisse 9:15. E custa proportzione podet èssere literalmente cròmpera in una gherra ue s'ant a afrontare 200.000.000 de gherradores profesionistas armados, addestrados e echipagiados, segundu sa pretzisione datat in Ap. 9:16: " Su nùmeru de sos cadderis in s'esèrtzitu fiat de duos miriadi de miriadi: Nd'apo intesu su nùmeru "; est a nàrrere 2 x 10000 x 10000. In antis de custa ùrtima cuntierra, in su cursu de su sèculu XX , sas duas gherras mundiales de su 1914-1918 e de su 1939-1945 fiant istados foriere de su grandu castigu chi istat pro pònnerre fine a s'època de sas natziones liberas e indipendentes. Deus no at prevididu tzitate de amparu pro sos elettos suos, ma nch'at lassadu indicos craras in manera bastante pro nche permìtere de fuire dae sas zonas corfidas in manera prioritària dae s'ira divina sua. At a dirigere sos corfos chi ant a dèvere èssere isferrados dae sos èsseres umanos mutidos a custu còmputu. Ma nemos de issos at a èssere unu de sos suos prescelti. Sos rebellos non credentes o non credentes ispartos pro sa terra ant a èssere trastos e vùtimas de s'ira divina sua. Sa Segunda Gherra Mundiale fiat istada cumbàtida intre pòpulos otzidentales sas cales religiones fiant cristianas e in cumpetizione. Ma in s'imbeniente Terzo, su motivu de sos iscontros at a èssere religiosu in manera essenziale, contraponende religiones cuncurrentes chi non sunt mai istadas dottrinalmente cumpatìbiles intre issas. Petzi sa paghe e su cummèrtziu ant permittidu a custa illusione de crèschere. Ma pro como seberadu dae Deus, segundu Apocalisse 7:2-3, s'universalidade demoniaca detenta dae sos àngelos de Deus at a èssere liberada pro " fàghere disacatu a sa terra e a su mare " o, decodifichende sos sìmbulos, " pro disacatu " a sos "protestantes e catòlicos" infedeli a Gesùs Cristos. In manera lògica meda, sa fide cristiana infedele costituit su bersàllu printzipale de s'ira de su giustu giùighe Gesùs Cristos; etotu comente in s'antiga alleàntzia, Israele fiat istadu punidu pro sas suas continas infedeltà finas a sa destruidura natzionale sua in s'annu 70. In manera parallela a custa " de ses trumbas ", sa profetzia de Dan. 11,40-45, cunfirma, evochende " tres re ", s'implicatzione de sas tres religiones de su monoteismu: catolitzèsimu europeu, islam àrabu e nordafricanu e ortodossia russa. Sa cuntierra si fiat concruida cun una furriada de sa situatzione dèvidu a s'interventu de su protestantèsimu americanu, non numenadu re, ma propostu comente a tradizionale potenziale inimigu de sa Rùssia. S'eliminatzione de sas potèntzias cuncurrentes aberit s'atzessu a s'ùrtimu dominiu suo suta de su titulu de " su bèstia chi àrtziat dae sa terra ", descritu in Apocalisse 13:11. Pretzisamus chi in custu ùrtimu cuntestu, sa fide protestante americana est devènnida minoritària, mentras sa fide catòlica romana est majoritària, a càusa de sas sutzessivas migratziones ispànicas. In su 2022, su presidente suo de orìgine irlandesa est issu matessi catòlicu, comente a su presidente assassinadu John Kennedy.

In Apocalisse 18:4, in Deus Onnipotente, Gesùs Cristos cumandat a totus cussos chi creent e isperant in Lui, sos elettos Suos, de " essire dae Babilònia sa Manna ". Identificada cun sas proas in custa òpera a sa Crèsia Catòlica Rumana Papale, " Babilònia " est giudicada e cundennada a càusa de sos " pecados suos ". Pro eridade istòrica de sos " pecados suos ", sa

curpa de su catolitzèsimu s'estendet a sos protestantes e a sos ortodossos chi giustificant, cun sa pràtica religiosa issoro, su pasu domenicale eredadu dae Roma. S'essida de Babilònia ìmplicat s'abbandonu de sos " pecados pròpios ", su prus importante de sos cales, ca Deus nde faghet unu " sinnu " identificativu: sa die de su pasu de cada chida, prima die de sa chida de s'òrdine divinu, sa dominiga romana.

In custu messàgiu, data s'apretu de sos tempos, esorto sos figios e sas figias de Deus a lassare sa zona setentrionale de sa Frantza atzentrada subra de sa capitale sua Parigi. Ca chitzo at a èssere corfidu dae s'ira de Deus, sufrende su " fogu de su chelu ", custa borta nucleare, comente a sa tzitade de " Sodoma " a cale lu paragonat, in s'Apocalisse sua, in Ap 11,8. Lu designat fintzas cun su nùmene " Egitu ", imàgine simbòlica de su " pecadu ", a càusa de su cumportamentu rebellu de s'aficu sena deus suo chi s'oponet a Deus, comente a su faraone in su contadu istòricu de s'èsodu de su pòpulu ebraicu. In una situatzione de gherra, cun sos caminos segados e vietadas, at a èssere impossibile a lassare s'àrea presa de mìria e isfugire a sa tragèdia mortale.

Samuele servidore de su Deus bividore, Gesùs Cristos

Cussos chi cherent iscobèrrere, in primu logu, custu chi est presentadu a sa fine de custu traballu, a gherra ant a cumprèndere ca so gasi conchinadu de su caràtere irrevocabile de s'imbeniente destruidura de sa Frantza e de s'Europa. Ma chie l'at letu, de su cumintzu a sa fine, at a àere tòddidu, in su cursu de sa letura, sas proas chi totora s'acumulant, finas a lis cunsentire de cumpartzire, in definitiva, su cumbinchimentu chi non podet rùghere chi s'Ispìritu de Deus at costruïdu in mene e in totus sos chi l'appartenet; in veridade. A LUI appartenet totu sa GLORIA.

Feas aiat ispantadu ant a arribbare petzi dae cussas chi si refudant ostinatamente de reconnòschere su suo pòdere incomparabile, su prus numerosu, e sa capatzidade sua de giùghere totu segundu su pranu suo finas a sa perfeta realizatzione sua.

Serro inoghe custu traballu, ma s'ispiratzione chi Gesùs sighit a mi dare est annodada e registrada in manera perenne suta forma de messàgios presentados in s'òpera " Manna tzeleste de sos ùrtimet camminatori avventisti ".